

A pair of hands is shown from the chest down, cupping a single, vibrant red strawberry. The hands are positioned centrally, with the strawberry resting in the palm. The background is a warm, golden sunset over a body of water, with soft, glowing clouds and a distant mountain range on the horizon. The overall mood is serene and tender.

Nastavak bestseler romana
Tri metra iznad neba
i *Želim te*

Tri puta ti

BalkanDownload

Federiko Moća

Federiko Moća

Tri puta ti

Nastavak besteler romana „Tri metra iznad
neba“ i „Želim te“

*Mom sinu, mom najboljem prijatelju,
koji mi svaki dan poklanja sve one uspomene
koje više nisam nalazio.*

*Mojoj prelepoj kćerki,
koja čini da se smejem od sreće*

„Ljubav je kada je sreća druge osobe važnija od tvoje.“
H.Džekson Braun

1.

I sad iz iste one sobe ja posmatram more. Sve ovo mi pripada, terasa koja silazi na hridi, ove zaobljene stepenice, spoljni tuševi, zaštićeni žutim i svetloplavim pločicama, odakle proviruju neki rukom bojani limunovi, mermerni sto ispred velikog prozora u kojem se ogleda horizont. Poneki buntovni talas koji se još nije navikao na moje prisustvo, ili možda da proslavi ovaj moj ponovni dolazak, udara u stene koje su stisle vilu na ovom prekrasnom delu obale. Sunce upravo zalazi i svetlost boji u crveno zidove iza mojih leđa i zidove salona. Baš kao onog dana pre devet godina.

„Predomislili ste se? Ne želite više da kupite kuću?“

Vlasnik me gleda s upitnim izrazom. Potom – vedar, staložen, smiren – raširi ruke.

„Slobodni ste da radite šta želite, vi plaćate. Ali, ako više niste sigurni, moraćete da mi date duplu kaparu, ili da krenete u spor iz kojeg ja, s obzirom na svoje godine, sigurno neću videti ni paru.“

Gledam ga sa osmehom. Stari gospodin je krepak kao mladić. Nabira čelo.

„Naravno, ako ste podmukli, onda nećete žuriti. Mene ćete sigurno dobiti, ali ne i moju decu ili unuke – iako bi se u Italiji takav proces mogao toliko odužiti!“ I obrva ga mukli, zamorni kašalj, prisiljavajući ga da zatvori oči i prekine svoju tiradu. Na trenutak se bori da dođe do daha, naslonivši se u fotelji, onda zaškripi i ponovo otvori oči.

„Ali vi želite ovu kuću, je l' tako?“

Sednem blizu njega i uzmem papire koji stoje ispred mene. Parafiram strane čak ih i ne kontrolišući. Sve je to već pogledao moj advokat. Potpišem se na poslednjoj strani.

„Dakle, kupujete?“

„Da, nisam se predomislio, dobio sam ono što sam želeo...“

Gospodin skupi papire i pruži ih svom čoveku od poverenja.

„Moram da vam priznam: prihvatio bih i polovinu novca.“

„I ja vama moram da priznam: platilo bih i duplo.“

Vlasnik ustane i ode do jedne komode od starog drveta, otvori je i iz frižidera izvadi bocu šampanjca. Pomučivši se, skine čep s pravim uživanjem i zadovoljstvom. Onda naspe piće u dve čaše za šampanjac.

„Stvarno biste platili duplo?“

„Da.“

„Ne kažete mi to samo da biste me razljutili?“

„Zašto bih, vi ste meni simpatici, čak ste me ponudili odličnim šampanjcem.“

Dok to govorim, uzimam čašu.

„Uz to, savršeno je hladan, baš kao što volim. Ne, ne bih želeo da vas razljutim.“

„Hm.“

Vlasnik digne svoju čašu prema meni i u pravcu neba.

„Rekao sam svom zastupniku da možemo da tražimo više...“

Raširim ruke, ne govoreći ništa. Čak ni za onih deset hiljada evra koje sam dao njegovom advokatu kako bih ga ubedio da prihvati ponudu. Osećam njegove zabrinute oči na sebi, ko zna na šta sad misli. Odmahne glavom i nasmeši se, ubeđen.

„Ovo je bio dobar posao, zadovoljan sam. Nazdravimo radosti koju pruža ova vila.“

Odlučan i uveren, prinese čašu usnama i ispije je u jednom dahu.

„Ali da vas pitam nešto. Kako ste odmah rezervisali kuću, čim sam je stavio na prodaju?“

„Znate onaj supermarket, *Vindičio*, u dnu uspona?“

„Da, kako da ne.“

„E pa, recimo da sam već izvesno vreme u nekim odnosima s vlasnikom...“

„Tražili ste kuću u ovom kraju?“

„Ne, želeo sam da znam kad vi odlučite da prodate svoju.“

„Baš ovu? Ovu i nijednu drugu?“

„Ovu. Ova kuća je morala da bude moja.“

I za tren se nađem u prošlosti.

Babi i ja se volimo. Tog dana, ona je bila u Fredeneu, u *Mastinu*, sa celim svojim odeljenjem, da proslavi „sto dana“¹. Ugleda me kako stižem na motoru i priđe s onim svojim osmehom koji je mogao da osvetli sve moje senke. Hodam iza nje i vadim plavu ešarpu koju sam joj ukrao. Stavljam joj je na oči. Ona se penje na moj motor i, stisnuta uz mene, s muzikom Ticijana Fera u ušima, vozimo Aurelijom sve dok ne dođemo do Fenilje. Posrebreno more, žukve, tamnozeleno žbunje i onda – ta kuća na stenama. Zaustavljam motor, siđemo, za tren pronađem kako da uđemo. Evo, koračamo po kući iz Babinih snova, sve mi deluje neverovatno,

---

¹ Običaj italijanskih maturanata da proslave početak odbrojanja sto dana do maturalnog ispita, koji je u Italiji veoma zahtevan i prava noćna mora za đake i njihove roditelje. (Prim, prev.)

kao da sad ponovo gledam sebe, držim je za ruku, u tišini tog dana, u zalasku sunca, kad smo slušali samo dah mora, a naše su reči odjekivale ovim praznim sobama.

„Stepe? Gde si? Ne ostavljaj me samu ovde, plašim se...”

Uhvatim je za ruke, na tren osetim trzaj.

„Ja sam...”

Prepoznaje me, prepušta se, smiruje. „Čudno, ali tebi dopuštam da mi sve radiš...”

„Kamo sreće!”

„Budalo!”

Još ima povez preko očiju i mlati rukama uprazno, ali na kraju dohvati moje rame i dobro me udari.

„Jao! Kad se potrudiš, to ume da zaboli!”

„I to veoma! Ali mislila sam kako je čudno što sam ovde. Ušli smo u kuću razbivši prozor i sve ovo radim s tobom, bez rasprave, bez reči. I, kao da to nije dovoljno, ništa ne vidim, imam poverenja u tebe...”

„Zar nije divno što možeš do kraja da se pouzdaš u drugu osobu? Da se staviš u njene ruke, da joj poveriš svaku moguću nesigurnost, svaku sumnju, baš kao što ti sad radiš sa mnom? Mislim da je to nešto najlepše na svetu.”

„A ti? Jesi li se i ti meni sasvim prepustio?”

Na trenutak ćutim, posmatram joj lice, njene oči skrivene ešarpom. Onda vidim kako pušta moje ruke, ostaje tako, zaustavljena, sama. Nepomična, nezavisna, sama. I onda odlučim da joj se otvorim.

„Da, i ja osećam isto. I ja sam se prepustio tebi. I divno je.”

„O čemu razmišljate? Vidim da ste rasejani, vratite se među nas, hajde, budite srećni, pa upravo ste kupili kuću koju ste želeli, zar ne?”

„U pravu ste, vreme me je odvuklo, neka slatka uspomena. Ponovo sam osećao ukus onih smelih reči koje se ponekad izriču u mladosti. Ne znam zašto, ali pala mi je na pamet čudna misao. Kao da sam ovaj trenutak već doživeo.”

„A, da, deža vi! I meni se to često dešava.”

Uzme me podruku i priđemo prozoru.

„Pogledajte kako je lepo more u ovom trenutku.”

Promrmljam jedno „da”, ali stvarno ne razumem šta hoće da mi kaže niti zašto smo se nas dvojica izdvojili od ostalih.

Preterani miris koji izlazi iz te bele kose ošamućuje me. Hoću li i ja biti ovakav jednog dana? Hoći li se i ja ovako klatiti dok hodam? Koraci će mi biti ovako

nesigurni i klimavi? Hoće li mi ovako drhtati ruka, kao njegova dok mi pokazuje ko zna kakvu tajanstvenu novost?

„Evo, pogledajte tamo, vilu ste ionako već kupili! Vidite li one male stepenice koje vode dole, do mora?“

„Da.“

„E, pre mnogo godina, popeli su se tuda. Opasno je jer ponekad dolaze s mora, morate da pazite ako odlučite da dođete da živite ovde“, kaže mi s lukavošću onoga ko je svesno ćutao.

„Ma ko je došao s mora?“

„Mislim da su to bila neka deca, par, ali možda ih je bilo i više. Provalili su kroz prozor, lutali po kući, sve su polomili, a onda, kao da to nije bilo dovoljno, oskrnavili su moj krevet. Bilo je tragova krvi. Ili su žrtvovali neku životinju ili je žena bila devica!“

I, dok se smejuji uz te reči, zagušuje ga preteran smeh. Onda ponovo počne da priča.

„Našao sam mokre bademantile, bilo im je zabavno, uzeli su i bocu šampanjca koju sam ostavio u frižideru, iskapili je i, povrh svega, ukrali su nakit, srebro i druge dragocenosti u vrednosti od pedeset hiljada evra... Srećom, bio sam osiguran!“

I gleda me ponosan na sva ta svoja čudesa.

„Znate, gospodine Marineli, mogli ste baš i da mi ne kažete sve to, možda bi bilo bolje...“

„A zašto?“

Gleda me sa zanimanjem, iznenađen, zbunjen mojim rečima, iako s blagim otporom. „Zato što se sad plašite?“

„Ne, nego zato što lažete. Zato što nisu došli s mora, zato što su bocu šampanjca doneli od kuće, zato što vam baš ništa nisu ukrali i što su vam možda jeftinu štetu naneli provalivši kroz onaj prozor tamo...“ Pokazujem mu ga. „Onaj blizu vrata.“

„Kako se usuđujete da sumnjate u moje reči? Šta vi mislite: ko ste vi?“

„Ja? Niko, samo jedan zaljubljeni mladić. Ušao sam u ovu kuću, pre više od devet godina, popio sam malo šampanjca koji sam doneo, vodio sam ljubav sa svojom devojkom. Ali nisam lopov i ništa vam nisam ukrao. A, da, možda sam pozajmio dva bademantila...“

I vrati mi se u svest slika Babi i mene kako izmišljamo imena s inicijalima izvezenim na onim bademantilima, jedno A i jedno S. Pošto smo se najpre

takmičili ko će izmisliti čudnije ime, odlučujemo se za Amarildo i Sigfrida, i ostavljamo ih na stenama.

„Ah, dakle, vi znate istinu?“

„Da, ali znate kako je: znamo je samo vi i ja, a, pre svega, kuću ste mi već prodali.“

2.

Jedan ne baš običan dan, nekoliko godina ranije.

Đulijana, sekretarica, prati me kao i svakog jutra sa svojim rokovnikom, u koji zapisuje sve važne stvari koje treba da uradim.

„Podsećam vas da za pola sata imate sastanak u Pratiju, u produkciji *Rete*, za kupovinu vašeg programa, onda ručak s De Điolamijem.“

Primeti da uopšte ne povezujem to ime s nekim poznatim i priskoči mi u pomoć:

„To je autor koji radi za grčku televiziju.“

„A, da, otkazi ga, nećemo sad zaključiti ugovor s njima, dobili smo važniju ponudu iz Poljske...“

„A šta da mu kažem? Sigurno će me pitati...“

„Ništa nemoj da mu kažeš...“

„De Điolamiju je trebalo mesec dana da zakaže ovaj sastanak i sad, kad je uspeo, sigurno se neće zadovoljiti time da vidi kako ste isparili bez razloga.“

Zaćuti čekajući nekakav odgovor. Ja, međutim, nemam nikakvo rešenje za De Điolamija, a ni za nju.

„Ako ručak stavimo ad akta, šta još imamo za danas?“

„Imate sastanak u studijima *Dear*, onda, u osamnaest časova, treba da odete na onu izložbu, veoma važnu, jer vi ste mi sami rekli da vas podsetim da nikako ne treba da je propustite.“ Đulijana mi pruži pozivnicu i ja je okrenem u rukama.

Baltus, Vila Mediči

„Od koga je pozivnica?“

„Predata mi je na ruke, vi ste jedini primalac.“

Ništa nije pisalo, bez pečata, bez potpisa, bez ikakve propratne karte. Sigurno je to jedna od onih uobičajenih izložbi koje organizuje Tacijana Forti ili, još gore, Đorđa Đakomini. Posećuju ih kritičari umetnosti, čudne, preterano neparfimisane i operisane žene, ali i producenti i urednici televizijskih mreža i programa, baš pravi ljudi za sklapanje poslova, naročito u gradu kakav je Rim.

„Uopšte se ne sećam ove izložbe. Jesi li sigurna?“

„Da, vi ste mi to rekli, i čak sam vas pitala treba li da zabeležim nešto posebno, a vi ste mi, kao i obično, samo rekli: 'Da, da, moram da odem na tu izložbu.'“

Stavim pozivnicu u džep i uzmem crnu kožnu torbu. U njoj su mi različite vrste formata koje treba da prezentujem na sastanku u kompaniji *Rete*.

„Za bilo šta, naći ćeš me preko mobilnog.“

Izađem iz prostorije, a Đulijana, sekretarica, ostane da gleda za mnom.

Za mene je ta izložba bila samo poslednji sastanak tog dana. Za nju je značila stavljanje pet stotina evra u džep i izricanje jedne male laži. Sve ono što će se potom desiti nije bila njena stvar. Nije znala koliko greši u obe te pretpostavke.

3.

Ulazim u veliku salu na sedmom spratu, gde me već, sa ostalima, čeka direktor.

„Dobar dan, Stefano. Izvoli, sedi...“

Pokaže mi da sednem nasred sale za sastanke.

„Može li kafa?“

„Vrlo rado.“

Odmah ukuca broj na nekom crnom telefonu koji stoji na rubu stola i naruči.

„Radujem se što te vidim... veoma.“ Okrene se jednom od urednika s druge strane stola.

Ponovo me pogleda i, smejući se, dodaje: „Dobio sam opkladu, večeru ili ručak za dvoje. On nije verovao da ćeš doći.“

Urednik me gleda bez osmeha. Čuti igrajući se noktima svojih izrazito koščatih ruku. O Mastrovardiju se pričalo da ga je postavio jedan političar koji je sutradan pronađen mrtav i da je društvu pružio taj lepi poklon: direktora koji je beskoristan koliko i pripada levici. Imao je orlovski nos, žućkastu kožu kao da se nije oporavio od fiziološke žutice i, kao da to nije dovoljno, dolazio je iz porodice grobara. Ko zna da li je to bila samo legenda, ali na sahrani Di Kopija, političara koji ga je nametnuo firmi, Mastrovardi je bio skoro neprepoznatljiv u svom sivom kaputu. Postarao se za ceremoniju skoro do najsitnijeg detalja, ne mareći za troškove, iako, kako se priča, troškova i nije bilo.

Konačno je stigla kafa.

„Hoćeš li šećera?“

„Ne, hvala, pijem gorku.“

Samo u tom trenutku, bez posebnog razloga, urednik s orlovskim nosom se osmehnuo. I ja sam se osmehnuo zauzvrat.

„Ne brini. Na večeru ili ručak sigurno će ići s nekim drugim, možda s nekom od onih lepih devojaka s kojima te viđamo po novinama.“ Uz smeh, pogledam direktora. On se baš i ne smeje toliko. Ipak, nastavim: „Ma ionako nema ničeg lošeg u tome. Sve je to posao, zar ne?“

Urednik prestane da se smeši, kao i dvojica koja sede preko puta. Svi se plaše da će izgubiti položaj, budući da su za nekoliko meseci nova naimenovanja. I, dok je direktoru položaj izgleda već potvrđen, oko njega se čuju glasovi o velikim promenama.

„Dakle, šta kažete? Hoćemo li da ponavljamo onaj program o parovima? Prava ističu za dva meseca i već sam dobio ponudu od *Medijaseta*.“

Izvadim iz svoje torbe jednu crnu fasciklu i stavim je na sredinu stola.

„Dakle, čini mi se da program ide mnogo bolje od emisije *Tvoja stvar* i da se prilično odvojio od *Proširi vest*. Normalno je da su dali veliku ponudu da ga kupe. Da li se slažete s tim? Ali ja želim da ostanem ovde. Sviđa mi se ovde... i sviđa mi se program.“

Lupkam rukom po fascikli, lagano, trima odlučnim udarcima, čineći taj proizvod još važnijim za mrežu i još gorom mogućnost da ga izgube.

„Blefira.“

Urednik s orlovskim nosom, žućkastom kožom i masnom sedom kosom, natopljenom pomadom i zalizanom od čela i iza ušiju, smeši se. Smešim se i ja.

„Možda. Ali možda i ne. Želim dvadeset procenata više u odnosu na prošlu godinu za prava na program i za svaku epizodu.“

Direktor podigne obrve.

„Čini mi se da je to mnogo, naročito u ovo vreme, i naročito s obzirom na to da je već bio dobro plaćen...“

„To je tačno. Međutim, da ne pravi rezultate koje pravi, vi ga ne biste više želeli, ne biste mi se javljali ni na telefon, i stalno bih slušao uobičajena vrdanja od dežurne sekretarice.“ Tu se zagledam uprazno.

Ovaj glupi, beskorisni direktor, i sam postavljen po političkoj liniji, nije me primio na sastanak više od mesec dana. Morao sam da telefoniram prijateljevom prijatelju da bih ga primorao da me primi.

Ako sam postao nešto u svetu televizije, dugujem to svojoj upornosti, njuhu za dobre programe i svem tom besu koji me je nosio napred. Gomila novca godišnje za programe koje sam kupovao na raznim *Mipkamima* u Kanu², potom malo adaptirane za italijansko tržište i prodate još bolje. Već sam zarađivao više od osamsto hiljada evra godišnje, bez ikakvih troškova, imao sam veliku kancelariju baš iza RAI-ja i grupu veoma mladih autora koji su radili po mojim instrukcijama.

„Blefira. Nema on nikakvu ponudu od *Medijaseta*.“

Potpuno promenim izraz lica. Ponovo kucnem po svojoj kožnoj fascikli, sada dva puta, ali snažnije. „Okej. Hajde onda ovako... Ako je unutra ponuda od *Medijaseta*, vi ćete uzeti seriju po ponuđenoj ceni, plus hiljadu evra.“

---

² Međunarodni sajam televizijskog programa, koji se svakog oktobra održava u Kanu, u Francuskoj. (Prim, prev.)

Jedan mlad urednik, s kosom tamnom i gustom bar koliko i kreativne ideje koje nikad nije imao, inače sin poznatog novinara koji bi se postideo tog priglupog pitanja svog sina, reče:

„Ali, ako je ta ponuda od *Medijasete* stvarna, zašto ne odeš tamo? Zar samo zbog hiljadu evra?“

I smeje se, dokazujući kolika je zaista budala. Obazrem se; smeju se svi osim direktora. Pogledam prostoriju: lepe fotografije motora, putovanja, ostrva, tu i tamo moderna statueta u kovanom gvožđu, jedna slika Merilin Monro, jedna Marlona Branda, nagrada ko zna gde primljena, neke knjige koje su mladi ili vremešni pisci poklanjali u pukoj nadi da će proći na RAI-ju i da će ih neko negde zapaziti. Uхватim direktorov pogled. „Lepa prostorija.“

Onda vidim na stolu dečji pištolj na vodu, s kojim sam ga nekoliko puta video kako ide okolo i prska igračice, kao najsrećnije dete na planeti. To, naravno, zadržim za sebe.

„Zaista lepa prostorija.“

Direktor se topi od zadovoljstva: „Hvala.“

Onda se uozbilji i objasni mladoj budali od urednika: „Ako postoji ponuda od *Medijasete*, onda bi ona mogla da bude viša tačno dvadeset procenata, koliko je tražio od nas. Ovde mu lakše priznajemo autorska prava, klasifikujući proizvod kao 'klasu A, dakle, uzeo bi više novca od prava ukoliko ostane kod nas, a i zbog toga što mi repriziramo noću, danju, na kanalu *Rai 4* ili kanalu *Rai 5*, repriziramo leti, dok oni tamo ne koriste proizvod toliko.“ Urednik pokuša da se umeša, ali direktor nastavi: „A tih hiljadu evra služi samo tome da se poigra nama.“

„Ako je ta ponuda stvarna...“, umeša se žutičavi. „Ja kažem da nije. Trebalo bi da je vidimo.“

Padnu mi na pamet moje partije pokera, večeri kod Lukonea s Polijem, Banijem, Kapitanom Unčinom i svima ostalima, kad smo dočekivali zoru igrajući, smejući se, pušeći cigarete (bar ja) i ispijajući rum i pivo. Polo je uvek urlao: „Jebiga, Stepe, znao sam da imaš fleš!“, i jako udarao pesnicama po stolu. A Lukone je besneo: „Ma daj, tako ćeš me sahraniti!“, i onda bi Polo počinjao da igra, vukao bi Skela i smejavao se i pio kao najsrećniji igrač, kao da je tu turu on dobio. Polo...

„Dakle, ti bi prokockao mogućnost da završiš samo s dvadeset procenata više, idući tako naslepo...“

Žutičavi urednik ostane nepomičan, sa osmehom, siguran u svoj položaj.

„Ako ima ponudu od *Medijasete*. Ali ja sam siguran da nema ništa.“ I odlučno me gleda, a da se i ne smeje, jednostavno siguran, zabavlja ga ono što on misli da

će biti moja sramota. Ja ga pak netremice gledam smešeći se i, uprkos prirodnoj antipatiji koju osećam prema njemu, pravim se da mi se sviđa, sve dok ne vidim kako je pobeleo na direktorovo ponovljeno pitanje:

„I toliko si siguran da bi, osim novca RAI-ja, stavio na kocku i svoju fotelju?“

Urednik se pokoleba, ali samo na trenutak. Pogleda me i odluči da učestvuje u deljenju. „Da, nema nikakvu ponudu od *Medijaseta*.“

Osmehnem se i gurnem fasciklu prema direktoru, koji odmah, radoznao, postaje ono dete s pištoljem na vodu. Uzme je u ruke, okreće je pokušavajući da skine gumicu, ali ja ga zaustavim.

„Ponuda će, ako postoji, postati vaša ponuda plus hiljadu evra.“

„Ako ne, završićemo kao prošle godine...“, kaže žuti urednik, kojeg prati onaj s gustom kosom.

„Da, da, naravno“, kažem ja pružajući ruku direktoru. Drugu držim na fascikli i čekam da potvrdi taj dogovor pre nego što ga pustim da je otvori.

„Da, naravno, dogovorili smo se.“ Snažno mi stisne ruku. I tako mu ja ljubazno predam fasciklu.

Onda on gotovo frenetično skine gumicu, izvadi papire, raširi ih po stolu i izgleda skoro srećno što je našao ponudu *Medijaseta*. Možda žutičavi urednik nije bio simpatičan ni njemu, pa je samo tražio način da ga se oslobodi.

„Ali ovo je dvaput više od onoga što ti mi dajemo!“

„Plus hiljadu evra!“, radosno se nasmejem.

„Da li bi pristao da zaključimo s dvadeset procenata više?“

„Da, naravno, nisam znao da ću imati ovu pomoć, 'skoro božansku'.“ Pogledam žutog. Više se ne smeje, uvaljuje se u fotelju koja će još samo malo biti njegova.

„Da, hteo sam po svaku cenu da zaključim posao s RAI-jem. Baš zbog onoga o čemu si ti govorio. Zadovoljio bih se i s petnaest procenata.“

Pomislim na Pola, koji bi tresnuo pesnicama po ovom važnom stolu za sastanke i počeo da igra. I ja s njim. „Baš smo napravili lep dogovor, jelda, Stepe?“

„Da, ali najbolje je to što više nećemo videti onog žutog drkadžiju!“

4.

Ulazim u *Čirkolo Parioli*³, pozdravljam Injacija, portira, niskog i potpuno ćelavog.

„Dobar dan, Stefano, kako si?“

„Dobro, hvala. A vi?“

„Odlično.“

„Ostavio sam auto ispred Filipinijevog *rejndž rovera*.“

„A, da, ionako će on ići tek večeras oko devet.“

Onda mi priđe da mi ispriča ko zna kakvu poverljivu stvar. „Sve radi samo da ne ide kući...“

Uuu, što je novost. Kao da to svi ne znaju. Ipak, puštam ga da veruje da mi je otkrio tajnu, potapšem ga po ramenu i pozdravim ga, ostavljajući mu ključeve svog auta i pet evra.

Kad ti je saveznik portir u *Parioliju*, to nije samo garancija da će se on bolje od svih drugih pobrinuti za tvoj auto. Tu je i sigurnost da ćeš u tom klubu uvek biti dobrodošao.

Usput srećem i pozdravljam neke saradnike koji ćaskaju.

„Pa ne... Moramo da ga promenimo. Misliš da on i dalje može da bude predsednik? On je drkadžija“, i dignu bradu u znak da su me videli, ali ne pridaju mi mnogo važnosti budući da bih mogao biti i predsednikov simpatizer.

Upravo se spremam da se uvučem u svlačionicu kad začujem da me neko zove:

„Stepe!“

Okrenem se i ugledam je kako dolazi, elegantna, s torbom na šarene pruge, u plavom kompletu, lakom, neprovidnom, ali u kojem se njene obline ipak vide, jasno i nedvosmisleno. Njene zelene oči, lako zamagljene, kao da uvek imaju neki veo nostalgije i tuge, kao da uprkos svojoj neverovatnoj lepoti ne uspeva da bude srećna. Ili ne želi.

„Cao, Frančeska, kako si?“

Ona se osmehne i, čudno, čini se da njene oči gube svu onu zamagljenu tugu, ona me pozdravlja na svoj način, onim svojim veselim rušilačkim nastupom.

„Sad sam dobro, kad tebe vidim!“ Onda me zbunjeno pogleda. „Što se smeješ?“

---

³ Elitni teniski klub u Rimu. (Prim, prev.)

„Zato što to uvek kažeš...“

I pomislim: ko zna koliko je muškaraca kojima to kaže. „Nijednom.“

Ozbiljno me pogleda u oči. „Šta?“

„Odgovorila sam na ono šta si pomislio. Predvidljiv si, Mančini. Pa, ne kažem to drugima. Ne veruješ mi? Hoćeš da pođemo po *Čirkolu* i da pitamo? Ne kažem nikome osim tebi. Samo tebi.“

Na trenutak začuti, onda me pogleda – i iznenada još jedan širok, divan osmeh.

„Dobro sam kad te vidim. Dobro sam samo kad vidim tebe.“ Osećam se odgovornim što sam propustio jednu sreću jer ja baš ništa ne osećam prema njoj. „Frančeska...“ Ona raširi ruke.

„Nemoj ništa da kažeš. Znaš li ti da pola *Čirkola* trči za mnom, a ja brižljivo izbegavam svaki mogući poziv? A jedini koji mi se sviđa tretira me kao krpu?“

Napravi kratku pauzu.

„Da, kao krpu! Dopada li ti se što se izražavam kao neka provincijalka? Možda ćeš s njom... kako god, nema svrhe da ti ja pričam kako si jedini koji mi se sviđa, zato što, ako to nisi shvatio, mora da si od svih onih udaraca koje si podelio i primio malo pobudalio. I ne sviđaš mi se zato što si bio batinaš ili to jesi...“

„Ali ja to nisam niti sam ikad bio...“

„Dobro, onaj što si bio... U stvari, čudno, to bi trebalo da me udalji od tebe, a ti mi se, naprotiv, još više sviđaš.“ Jedna čistačica prođe kraj nas. „Dobar dan!“

„Dobar dan“, uzvratimo skoro uglas. Možda je nešto čula, ali nema veze.

„Čuj, Frančeska...“

„Ne, ti čuj. Znam da se uskoro ženiš. Ali ja ne govorim one gluposti koje neke izgovaraju, nisam ljubomorna... Diskretna sam, ne pričam ni sa kim, ne bi niko živ saznao. Jesi li čuo nekad nešto o meni?“

„Zaista nisam.“

Ona se podboči i zamahne glavom, oslobađajući svoju divnu tamnokestenjastu kosu, gustu, koja podseća malo na kosu Erin Brokovič.

„Okej, dobro, samo sam onako rekla, nisam imala nikakvih veza ovde, u *Čirkolu*. Tako si i ti mirniji, iako bi ti sve one tamo mogao da središ, batin...“ Vidi da se spremam da nešto kažem i odmah se ispravi: „Žestok momak kao što možeš da budeš u izvesnim situacijama.“

„E, tako je dobro. Bolje.“

„Čuj, Stepe, zar ne bi mogao da se potrudiš, hajde da probamo, da vidimo kako nam ide. Ja ne želim da dižem frku, ali, eto, otkad te poznajem, pa... želim da te dodirnem...“

Iznenada načini jedan čudan pokret, premesti težinu tela na drugu nogu i tako poprими, skoro i ne želeći, jedan položaj malo lascivniji, eto, da, blizu želje. Ukratko, dođe mi da uzmem u obzir njene argumente. Ispred mene je, naginje malo glavu na jednu stranu, kao da kaže: „Pa, šta želiš?“ Podseća me na Keli Lebrok u završnici *Žene u crvenom*, kad gola u krevetu kaže Džinu Vajlderu: „Posluži se svojim jelom, kauboju.“

Frančeska me radoznalo gleda, nasmejana, s onim tračkom nade koji će, ipak, ubrzo nestati.

„Žao mi je. Izvini, sad moram da idem, čekaju me za meč padela⁴.“

I odem tako, ne okrećući se. Dođe mi skoro da se nasmejem na pomisao koju bi ona mogla imati: „Ne mogu da verujem, više voli neku glupavu lopticu od mojih lopti!“

---

⁴ Vrsta sporta nalik na tenis, s tim što su reketi čvrsti, teren je manji, a u igri se koriste i zidovi terena. (Prim, prev.)

5.

Kad udem na teren, dublovi su već oformljeni i meni je zapalo da igram s nekim Albertom, kojeg ne poznajem dobro. Druga dvojica se, naprotiv, odmah pogledaju smejući se kao da pobedu već imaju u džepu.

„Hoćeš li ti da serviraš?“

„Ne, ti počni, bolje je.“

„Jeste li spremni?“

Obojica klimnu. Stoga serviram i odmah izađem na mrežu. Pokušaju da me uklešte uzvraćajući tačno između mene i Alberta, možda čak i da nas nateraju da se sudarimo reketima, ali meni to nije problem. Najviše što može da se desi jeste da se slomi, dok Alberto, osetljiv i zabrinut, i ne pokušava da je udari. U letu odgovaram i tako je zakucam da ih u odskoku preskoči i postane nedostižna.

„Dobro je, petnaest — nula!“

Eto, možda ovaj meč i neće biti loš. Ona dvojica se pogledaju. Izgleda da nisu više onako samouvereni kao kad su počinjali. Podozriv sam samo u jednom: da onaj Albertov osmeh nije bio preteran? Da nije peder? Sve i da jeste, ne brinem mnogo, dobijamo poene u savršenom skladu. Alberto i ja se ne preklapamo, ne sudaramo se, shvatamo kako treba pokriti teren, kako ne ostaviti prazan prostor. Oni se znoje, trude se, trče tamo-amo i stalno se sudaraju i padaju na zemlju, baš kao sad... A ja s radošću plasiram lopticu na drugu polovinu terena. „Poen!“

I nastavljamo tako, znojeći se, trčeći, trudeći se. Alberto servira jednu loptu i uspe da uzvрати padajući na zemlju i ustajući odmah. Pa, vešt je, kakvog god da je pola, stvarno je brz i pažljiv. I ume da predvidi. Nije krupan, suv je i eksplozivan.

„Poen!“

Ovog puta, Alberto mi pruži desnu ruku, snažno baci pet, ponosan na taj poen koji smo dobili nakon neizvesne razmene udaraca. Sad je red na njih. Tip se spremi na jak servis, baci lopticu uvis, povuče kratak reket unazad i propne se uvis kako bi je zahvatio još snažnije. Lopta odskoči neverovatnom brzinom. Stignem da na vreme instinktivno stavim reket ispred lica i da je odbijem s druge strane. I pogodim posred srede onog drugog protivnika, i to baš u donjem delu. Da, tamo gde su one druge loptice.

„Izvini, nisam hteo...“

Loptica završi svoj let na zemlji, a i tip kojeg sam pogodio i potopio.

„Stvarno, izvini...“

Alberto priđe praveći se da je zabrinut, ali onda, pod izgovorom da ide da pokupi lopticu, sagne se i prošapće mi na uho: „Jebote, kakav dobar udarac!“

Dođe mi da se nasmejem i, dok slušam njegove reči, tako intimno prošaptane, tako drugarski, s onim pomalo razmetljivim pokretima, čini mi se da ponovo čujem svog starog prijatelja Pola. Okrenem se kao da ga tražim, ali vidim samo Alberta, koji se smeši i namiguje mi. Uzvratim mu, ali, tren kasnije, kad bi umeo dobro da čita moje lice, video bi svu moju tugu.

Nikad s Polom nisam igrao padel, bilo bi nam odvratno i da pomislimo na sport takvog imena. Ipak, zajedno smo odbijali bekhende i forhende koje nam je život slao. Sećam ga se s onim njegovim izgrickanim noktima i starim *kavasakijem 550*, koji je prozvao „mrtvački kovčeg“ iz zezanja, što je kasnije postalo utvarno predskazanje. Polo, sa svojom nesrećom i svojom radošću, koji je uvek išao na najviše nikad se ne osvrćući.

Nastavim da igram, a oči su mi zamagljene, i to ne samo od znoja. Opet dobijemo poen i smejemo se i opet mi Alberto kaže nešto pre nego što ode da servira, sad je red na njega. Klimnem, ali nisam čak ni razumeo dobro, možda: „Gotovi su...“ Zaista, izgledaju iznureno. A Polo je bio neumoran, stalno u pokretu, kao da nikad ne želi da stane, kao da se plaši da razmisli, da svede račune, kao da beži. U večitom begu. Još jedan udarac, deo koji se nikad neće završiti, beskonačna razmena, kao da ona dvojica ne žele da popuste. Jednog dana ću morati da odem da potražim njegove roditelje, nikad nisam skupio hrabrosti da to uradim. Bol ume da skameni. Prestrašeni smo zbog onoga što bismo mogli da osetimo i zatvaramo se u svoj oklop, koji je još tvrdi od onog bola koji ubada srce. Ne misleći više na to, bacim se na loptu koja mi ide u susret, snažno je zakucam, s takvim besom da se skoro raspadne na zemlji, ali onda se ponovo naduva i odskoči daleko, i nikakav je reket ne može dohvatiti.

„Poen! I meč!“

Alberto radosno zaurla. Pružimo ruku jedan drugom i zagrlimo se sa istinskim oduševljenjem. Tek kasnije se pozdravimo s protivnicima. „Morate nam dati revanš.“

„Da, razume se.“

I osmehnem se. Ali već sam na drugoj strani. Ko zna da li Polovi roditelji još žive tamo.

Uz tu, poslednju misao, izađem s terena i, iako sam pobedio, osećam se teško poraženim.

6.

Baš dok se spremam da se uvučem pod tuš, Alberto se svlači.

„Šta ćeš sad, hoćeš li da ostaneš da ručamo?“ , ljubazno me pita.

„Hoću, ali moram još nešto da sredim...“

„Okej.“

„Baš dobar meč.“

„Uvek je lepo kad se pobeđuje.“

„Da, ali još je lepše kad pobediš nekoga ko je ubeđen u svoju pobedu! Ušli su na teren i delovali su smoreno zato što moraju da igraju protiv nas dvojice.“

„Tačno, a na kraju su se baš dobro proveli!“

„Ha-ha, naročito kad si ih zasuo loptama!“

Pozdravimo se stiskom ruke, ali skoro bratskim pokretom, ukrstivši palčeve, kao da smo oduvek prijatelji, a ne od ovog meča. Ja otvorim tuš, stavim šampon u udubljenje u zidu i uvučem se pod mlaz, ne brinući za temperaturu. Voda je prijatno sveža. Onda postane malo toplija, opuštam mišiće, prepuštam se, zatvaram oči i osećam kako voda razvezuje čak i najudaljenije grčeve, iznenadne bolove ponovo pristiglih uspomena. Ono Polovo saosećanje koje mi i dan-danas nedostaje, njegova ljubav prema meni iznad svega. Kad sam odgledao film *Dobri Vil Hunting*, pomislio sam na odnos Bena Afleka i Meta Dejmona. Eto, on je za mene pomalo bio kao Ben, iako ja sebe nikad nisam smatrao genijem. Otvorio sam firmu i počeo da radim nekom čudnom srećom i s dozom dobre intuicije, sebi sam napravio jednu poslovnu biografiju bez nekih skrivenih računica, ali, kad sam shvatio da sam ubacio u pravu brzinu, nisam više popuštao i odlučio sam da idem do maksimuma. Voda je još toplija, misli mi se mešaju. Gubitak tako bliskog prijatelja dok si još mlad iznenada te probudi. Mislio si da si besmrtni, a onda shvatiš da si se zajebao. Osakaćen. Živ, ali bez prijatelja. Da sam izgubio jednu ruku, osećao bih se celovitijim. Na Polovu smrt sam se lagano navikao. Bilo je to kao kad se probudiš i ponovo osetiš svetlost nakon dugog mraka. Nisam više tragao za snažnim osećanjima, iznenađenjima koja ti noć pruža, adrenalinom iz moto-trka. Vratio sam se životu puštajući da me obuzmu detalji. Ponekad me zabave smešne stvari koje se odigraju i na koje niko ne obraća pažnju, gospoda koja prelazi preko pešačkog i pocepa joj se kesa s pomorandžama, a neki dečkić uzme jednu i stavi je sebi u džep. Majka i kćerka koje se raspravljaju na ulici, a kćerka samo što je izašla iz škole. „Večeras idem na proslavu osamnaestog.“ „Opet?!“ „Mama, poslala si me u školu godinu dana ranije, svi pune osamnaest

ove godine!“ „Dobro, ali u jedan da si kod kuće.“ „U jedan? Ali žurka počinje u jedan!“ „Osamnaest godina se puni u ponoć!“ „Ali u smislu da se u jedan tek odrešimo.“ „Odriske?“ „Da se oslobodimo. Ja sam se prošle noći odvezala tek u dva.“ „Ma šta to govoriš? Ništa te ne razumem!“ „Bože, mama, stvarno si jedna!“ Dvoje mladih koji se ljube naslonjeni na *vespu* po suncu, u vreme ručka, dok ljudi prolaze i gledaju ih sa zavišću. A njihovi mobilni telefoni možda zvone u džepu. Beskorisni pozivi njihovih zabrinutih roditelja gube se u njihovim osmesima, gledaju se u oči, ljube se otvorenih usta, jezicima koji izlaze neustrašivo, tako ponosni na tu ljubav, na tu želju. A njihovi osmesi odaju želju i seks, ono obećanje koje naročito on traži u njenim očima. Ako već to nisu radili. A voda još teče niz mene, kao slike Pola koji odskače dok ja s Babi odlazim na žurku. Poslednja trka. Onda se sve gasi. Polo je na zemlji, pao je u jednoj glupavoj trci, a ja mu šapućem jedine moguće reči: „Nedostajćeš mi!“, i milujem mu lice kako nikad dotad nisam radio. Polo prolazi kroz moje misli na svom motoru, radosno me posmatra, kao da zna o mom životu, o svemu onome što se dogodilo i što će se dogoditi. I, čini mi se, smeje se i vrti glavom kao da kaže: „Ma zašto se smeješ, dođavola, ni ja ne znam ništa o onome što će biti...“ I pomislim: kad bi Alberto sad ušao da me vidi kako razgovaram s tušem u ruci. S nekim ko nije tu. Ali on je uvek tu. Odmah zatim, Polo se propne i tako nestane s vidika mojih uspomena, ali ja srećem nekog drugog. Da, okrećem se i ona je tamo, na klupi, čita neku knjigu, mlada je, lepa, kosa joj je do ramena, nosi ogromne naočare. Iznenada stavi ruku na stranicu knjige, kao da ne želi da izgubi trag, i onda podigne pogled, stavi naočare na glavu kako bi bolje videla i malo zaškilji, možda i zbog ovog prejakog sunca. Onda se vedro nasmeši, eto, videla me je, a ja, kao da želim da je još više uverim, pojavim se nasred scene. „Ovde sam, mama! Vidi šta sam našao!“ I trčim prema njoj dok moja duga kosa vijori na vetru, a u rukama nešto čvrsto stežem. Kad dođem pred nju, ruke su mi prekrštene na stomaku koji još više isturam napred, pravim grimasu kao da već znam da ću biti kažnjen. „Hajde, daj da vidim.“ Ne čekam više, raširim ruke i osmehnem se. „Stara strela, od starih Rimljana ili od Sijuksa!“, i čvrsto između palca i kažiprsta obe ruke držim komad drveta s trouglastim završetkom od kamena, star, oštećen. „Gde si to našao?“ „Dole“, pokazujem neko mesto iza svojih leđa, manje-više neodređeno. „Mogu li da je ponesem kući?“ „Da, daj to ovamo...“ Još se sećam kako je uzela papirnu maramicu iz neke kесе i obavila je oko tog komada strele, dajući joj tako na važnosti, bar za mene, toliko da sam želeo da joj to naglasim: „Mama, polako...“ „Da, da... vrlo polako, iako sam ti hiljadu puta rekla da ne uzimaš stvari sa zemlje...“ I odneli smo je kući. Odmah sam je pokazao tati, čim se vratio s posla. I on je bio srećan zbog mog otkrića.

„Našao sam je u Vili Borgeze.“ „Onda mora da je onako kako ti kažeš, od Sijuksa je. Jednog dana, jednog leta, prošli su tuda i ja sam ih video.“ „Stvarno?“ Želeo sam da saznam više o tim Indijancima i upitao sam da li su ih karabinjeri koje stalno viđam na konjima u Vili Borgeze pratili. Tata se nasmejao, a i mama. „Možda“, rekao mi je on, i onda ju je zagrlio i poljubili su se, a ja sam bio srećan zbog tog njihovog smeha i zbog toga kako se oni slažu.

Voda iz tuša je postala još toplija, dobro mi je ovako. Umor od padela je iščezao, ali ta poslednja uspomena na majku i dalje traje. Pomislim na njenu lepotu, na svoje otkriće, o tome kako se sve srušilo između nas, kako se više nisu voleli, o tome kako se ugasila i kako se život menja. I kako, s druge strane, sve ide dalje.

„Imali ste sreće...“

Otvorim oči. Ušla su ona dvojica koja su igrala protiv nas, izgleda da su povratili sigurnost. Dođe mi da ih dobro pogledam. Nisu čak ni toliko „kršni“. Prsnem u smeh. „Da, tačno. Upravo tako. Imali smo sreće.“ Izađem iz tuš-kabine. Srećom, uvek se nađe neko da me nasmeje.

7.

„Evo, dajte mi ovo.“ Konobar peče na plotni nekoliko komada mesa. Uzmem mešano povrće na žaru i jelo od artičoke s malo sira iz bifea *Čirkola*.

Jedna preterano namirisana gospođa nevaspitano me zaobiđe, pravim se da ne primećujem. Pošto napuni tanjir biftecima, okrene se, nasmeši mi se i bez imalo stida nastavi da štrpka svuda, prepunivši tanjir. Zbunim se na trenutak. Ovo je *Čirkolo Parioli*, ovde bi trebalo da je krem Rima, a ja gledam kako ispred mene prolazi ova žena prepuna bora, tamnosmeđa kao komad čokolade! Konobar me pogleda, osmehne se, slegne ramenima u stilu „Ja sigurno ne mogu ništa da kažem“. Potom profesionalnim tonom upita: „Mogu li nečim da vas poslužim?“

„Da, hvala. Dajte mi polovinu onoga što je uzela ona čistačica!“

On prasne u smeh, zavrti glavom i napuni mi tanjir najboljim komadima mesa koje pronalazi na žaru.

Sednem ispred jednog ogromnog prozora koji kao da je neka velika slika. Ispod njega je prekrasan divan, okolo bronzani lusteri, ovo je postao jedan od najboljih klubova u glavnom gradu. Gledam u daljinu kroz zelenilo. Neki igraju tenis, vidim ih kako trče po terenu, ali ne čujem zvuk loptice.

Alberto me ugleda izdaleka držeći tanjir u rukama, klimne mi i pridruži se nekom prijatelju, ispravno odlučivši da me ostavi na miru. Progutam još jedan zalogaj, sipam malo piva i, obrisavši usta servijetom, ispijem dobar gutljaj. Mirno, bez žurbe. Popravio sam se, Đin me zeza zbog toga što jedem suviše brzo, kaže da u osnovi postoji neki nemir, da sam kompulzivan u svemu što radim, naročito pohlepan kad su preda mnom prženi krompirići i pivo. Jedan za drugim, bez zastajkivanja, ponekad drugačijim tempom da bih umočio krompiriće u senf ili majonez, ali onda ponovo požudno, čak tri-četiri odjednom.

„Ma zadavićeš se tako!“

„U pravu si...“

Osmehnem joj se, smirujem se. Kao da više ne žurim, nisam više nemiran. Lepa, sa onom svojom crnom kosom koju sad nosi kratku, mršavog tela, dugih nogu i divnih grudi, sa onim svojim osmehom koji ponekad, u najlepšim trenucima, krije u kosi, malo otvorivši usta, zabacujući glavu, prepuštajući se mom zagrljaju... Đin.

„Hoćete li kafu?“

Konobar upadne u moje erotske uspomene s bokalom u ruci, malim bokalom sa šoljicom kafe koja samo čeka da se popije. „Zašto da ne?“

„Izvolite. Šećer?“

„Ne, hvala, ovako je dobro.“

Ovaj konobar je dobar, nekim svojim tempom pojavi se i nestane a da ga i ne primetiš. I kafa je dobra. Osmehnem se ponovo pomislivši na Đin, na porodicu kakva ćemo biti, kakva ćemo postati, možda roditelji neke devojčice ili dečaka. Hoće li biti Đinina kopija? Da li će imati moje oči? Nadam se da neće naslediti moj karakter. U lepoti nekog mladog osmeha prepoznaćeš nešto od sebe, videćeš svoju sliku, svoje vrline i mane, svoje trajanje. Kad sam bio mlad, strasno sam voleo motore, prestao sam da ih vozim jer se inače tvoja baba ne bi udala za mene. Sećam se da je to govorio moj deda, otac moje majke, kad bih ostao da pričam s njim. Uvek je imao lepe i zabavne priče. Ispijena poslednji gutljaj kafe, spustim šoljicu i učini mi se da moj život konačno poprima pravi oblik. „Gospodine...“

Okrenem se. Konobar je iza mene, pridiže se pošto je s poda pokupio neki koverat.

„Ispalo vam je ovo iz sakoa.“

„Ah, hvala.“

Uzmem koverat u ruke ili, bolje, on mi ga uruči i na tren me gleda, kao da ga peče, kao da se plaši da sazna tajnu koju on skriva. Onda uzme praznu šoljicu sa stola i ode, više se ne okrećući. I tako otvorim koverat, radoznao sam, ali nisam preterano napet. Ugledam kartu. Kakva sam budala, to je ono za šta me je sekretarica toliko molila. Okrenem je u rukama. *Dobri dani*. Baltusova izložba u Vili Mediči, Francuska akademija u Rimu, Vijale dela Trinita dei Monti. Stanem da netremice posmatram taj komad papira: nikakva naznaka, ni ko to organizuje, ni ime. Samo taj naziv, *Dobri dani*. Dopada mi se. Znao sam nešto o Baltusu, o njegovoj zabranjenoj izložbi kad se usudio, već osamdesetogodišnjak, da naslika onu mladu devojkicu, one slike o kojima se toliko pričalo. Optužili su ga da je koristio „treću ruku“, njegov polaroid je izbacivao gomilu fotografija na svom haotičnom ali preciznom putovanju, na granici pedofilije. Ta mlada devojkica je dolazila u njegov studio otkad je imala osam godina, svake srede, s dozvolom roditelja, i pozirala za portret. I sve se to odvija dok ona ne napuni šesnaest godina. Baltus, nezasićen, Baltus koji se ne obazire na građanski moral. Iznenada osetim da sam opčinjen, čudno me privlači, radoznao sam zbog tog čoveka o kojem sam toliko čuo. Znao sam njegove slike, naravno, ali ne baš dobro. A tu je i naziv izložbe. *Dobri dani*. Odlučim da odem i ne znajući da će me te slike uvući u nešto i da ću ja, protiv svoje volje, postati glavni junak jedne slike u koju se ne može sumnjati.

8.

Vila Mediči je impozantna, sređena, elegantna, sa Sobom ptica i urednim parkom, čarobna.⁵ Poneka mala fontana i potkresane živice koje te na neki način primoravaju na određenu putanju. Pošto stignem do kapije, jedna hostesa mi se osmehne i oduzme mi kartu, pa mi ne preostane drugo do da uđem i da se pridružim ljudima koji mirno prate crveni tepih, ni za tren ne silazeći s njega. Muzika u pozadini dolazi iz odličnog ozvučenja koje je skriveno u zelenilu. Nekoliko konobara prati nas sa šampanjcem. Gospođa ispred mene, tamnokosa, u dugoj svilenoj haljini ludih boja, kao da je haremska robinja prisiljena da se pokrije, uzme čašu i na brzinu ispije šampanjac, a onda ubrza korak. Posrne na visokim potpeticama, ali uspe da održi ravnotežu i spusti ruku na leđa jednog konobara. On se okrene, stane, da joj dovoljno vremena da spusti praznu čašu, a ona se kači za poslužavnik da uzme drugu. Konobar krene, a gospođa ispije nadušak i tu drugu čašu. Padne mi na pamet da je i ona član *Pariolija*.

Malo kasnije, ušli smo u Vilu. Visoki plafoni, sunce na zalasku, stari ormari, ogromni purpurni divani i pod od škrljica, savršen, bez mrlje. Stari radijatori od sivog livenog gvožđa tiho odmaraju po ćoškovima sale. Na svim vratima, pozlaćenim, natpisi na latinskom uznose moguće vrline čoveka. I, evo, u prvoj sali ističe se jedna divna Baltusova slika. Priđem da bih bolje pročitao datum i njen istorijat. Godina 1955, *Nude Before a Mirror*. To je žena naga pred ogledalom, ali njeno lice je skriveno, prekriveno rukama koje uporno žele da skupe gore dugu tamnu kosu, lako talasastu. Uz nju je njeno poreklo, skica u olovci i nekoliko objašnjenja: *Naga pred ogledalom* pogađa monumentalnošću modela i prigušenom svetlošću, srebrnastom, koja kupa telo i ispunjava sobu. Malo niže, poreklo: *Pierre Matisse Gallery*. To je njihova ljubazna pozajmica. Onda njegovo puno ime, Baltazar Klosovski del Rola, francuski slikar poljskog porekla. Baltus. I evo serije slika koje predstavljaju devojčice: Aliče, mlada devojka golih grudi, s nogom koju drži položenu na neku stolicu, nezgrapno, dok se upinje da joj prođe vreme bez uspeha vezujući dugu kosu. I još jedna devojčica koja sedi s glavom među rukama, lako raširenih nogu i suknje povučene malo naviše. I sve se to odvija u sobi toplih boja dok jedna mačka, istih tih boja, izgleda liže mleko iz tacnice, jednostavno ne hajući ni za šta što bi moglo da se desi. Nastavim tako da

---

⁵ Vila Mediči je arhitektonski kompleks u Rimu, sada u vlasništvu Francuske. U jednom od paviljona nalazi se sala zvana Soba ptica, iz XVI veka, sa oslikanim venjakom i mnoštvom ptica i životinja. (Prim, prev.)

hodam, duž tih zidova prekrivenih skicama, hipotezama koje su skicirane olovkom i koje malo-pomalo počinju da žive, iskrsavajući u velikim uljima punim senzualnosti. Lagan hod posetilaca kao da odzvanja sve dok ne završim u jednoj maloj sali s divnim prozorom koji gleda na plameno crvenilo zalaska. Naslonim se na okvir i pogledam u daljinu. Poneki bor niče uvis iz vrta, kao zeleni ogrtač koji onda odskače na tepih od krovova, antena, neka moderna, buntovnička putanja parabola. A kupola Bazilike Svetog Petra, malo dalje, kao da daje precizna uputstva kako da je pronađemo. I, dok se gubim u tom beskrajnom rimskom horizontu, plove moje rasejane misli: sastanak za sutra, nešto što treba da pročitam, ideja za mogući program za leto.

„Stepe...?“

Taj glas iznenada preokreće sve što me okružuje, pretvara u prah svaku izvesnost, u ništavilo svaku moju misao. Moj um je prazan.

„Stepe?“

Mislim da sanjam, taj glas koji me zove odzvanja u plavom, pomalo rozikastom nebu, možda je jedna od onih Baltusovih devojčica sišla s platna i sad se poigrava mnome. Možda...

„Stepe? Jesi li to ti?“

Dakle, ne sanjam.

9.

Iza mene je, staložena, prekrstila je ruke preko *majkl kors* torbe, pa ih za ručke drži na stomaku. Smeši mi se. Kosa joj je kraća nego u mom izbledelom sećanju, ali njene plave oči prodorne su kao uvek, njen osmeh lep je kao svaki put kad sam ga ja izazvao. Ostane da ćuti i da me posmatra. Stojimo tako, u ovoj Vili Mediči, iza mojih leda je čudesna panorama svih rimskih krovova, a ispred mene ona, okupana ovim crvenilom zalaska koje vidim kao odsjaj u njenim očima i na kredencu iza njenih leda. Sami smo u ovoj sali i kao da niko ne prekida ovaj magični trenutak, poseban, jedinstven. Koliko godina je prošlo otkako smo se videli poslednji put? Četrnaest? Šesnaest? Pet? Šest? Da, možda šest. A ona je lepa, strašno lepa, nažalost. Tišina koja traje počinje da mi smeta, toliko je teška. Ipak, ne uspevam ništa da kažem, i dalje se gledamo u oči, smešimo se, tako glupavi, tako prokleta deca. Iznenada neka laka senka prelazi mojim osmehom, baš sad, pomislim, baš sad kad je moj život krenuo u toliko važnom pravcu, baš sad kad sam uveren u svoj izbor, siguran i miran kakav nikad nisam bio. I razbesnim se, i voleo bih da mi je dosadno, da sam dalek, hladan, nezainteresovan za njeno prisustvo, ali nije tako. Ništa nije tako. Osećam radoznalost i bol zbog sveg onog vremena koje sam izgubio, što smo se izgubili, zbog svega onoga što nisam video od nje, od njenih suza, njenih osmeha i njenih radosti, njenih trenutaka sreće bez mene. Da li je mislila na mene? Da li sam se s vremena na vreme pojavljivao u njenoj glavi, u njenom srcu? Da li se to ikada desilo? Ili me je možda želela, ali se borila, više od mene, da ne oseća kajanje, da me ostavi po strani, da ubedi sebe da je napravila pravi izbor, da bi sa mnom sve bilo pogrešno? I tako i dalje gledam onaj njen osmeh, ostavljajući po strani svoje beskorisno razmišljanje, svaku misao, svaki uzaludan pokušaj da potražim neki smisao, da shvatim zašto smo ponovo ovde, jedno pred drugim, kao da nas život silom primorava da postavimo sebi to pitanje. Tad Babi napravi čudnu grimasu, nagne glavu na jednu stranu i nasmeši se pomalo nadureno, onako kako ona ume, onako kako me je osvojila, što još nosim kao ožiljak na srcu.

„Znaš li da si se prolepšao? Vi muškarci ste baš pokvareni, kako starite, postajete sve bolji, a mi žene obrnuto.“

Smeši mi se. Glas joj se promenio, postala je više žena. Smršala je, kosa joj je tamnija, šminka precizna, uredna, umerena. Lepša je. Ali ne želim to da joj kažem. Opet me gleda.

„Ti si se baš promenio i, dođavola, skoro da mi se više sviđaš.“

„Hoćeš da kažeš da ti onaj odranije nije odgovarao?“

„Ne, ne, nije to, naprotiv. Ti znaš koliko mi se onaj odranije sviđao, bilo je dovoljno da me dodirne pa da struja prođe kroz mene...“

„To je bilo kad nas je udarila struja dok smo kitili jelku za Novu godinu!“

„Tačno!“

Iznenada se smeje, opuštena, zatvara oči, zabacuje glavu, pa ih opet malo otvori, kao da zaista pokušava da se seti tog dana. Pričamo o danu od pre najmanje šest godina.

„Nakon udara smo se poljubili.“ Smešim se. Kao da je to presudno za shvatanje našeg odnosa. „Stalno smo se ljubili. Potom smo razmenili poklone.“ Gleda me i nastavlja da priča, kao da želi da shvati čega se od te večeri sećam. Ne zna da sam očajnički pokušavao da je izbrišem, a da nikad nisam uspeo u tome, da sam opsesivno pokušavao da odgledam film *Večni sjaj besprekornog uma*, film sa Džimom Kerijem, nadajući se da bi to stvarno moglo da se desi.⁶

„Dakle, sećaš se tog trenutka?“ Smeši se perfidno, misleći da me je uhvatila na delu.

„Bile su dve različite čestitke.“

„Ali pokloni su bili isti!“

Sva je srećna, pa pusti da joj *majkl kors* ispadne iz ruku i baci mi se u naručje, obavije ruke oko mojih ramena, pripije se uz mene i nasloni glavu na moje grudi. Ja ostanem tako, neodlučan, iznenađen, sa svojim dugim rukama, otvorenim, ne znajući dobro gde bih ih stavio, kao da su odvojene od mene, kao da ne pripadaju ovde, kao da je, gde god da završe, svakako pogrešno.

„Mnogo sam srećna što te vidim!“

Čuvši te reči, i ja nju zagrlim.

---

⁶ U tom filmu, glavna junakinja odlazi na kliniku da joj specijalnom metodom izbrišu svako sećanje i uspomenu na vezu s glavnim junakom. (Prim, prev.)

10.

Izađemo u besprekorno negovan vrt. Sunce namiguje između poslednjih krovova, u dnu još udaljenijih kuća. Nema ni daška vetra. Četvrti je maj i već je vruće. Sedimo jedno prekoputa drugog i tek što smo nešto naručili. Da, nešto za piće, možda i da pojedemo. Ni ja ne znam tačno šta, možda neki hladan kapučino.

„Uopšte se ne menjaš.“

„Ne.“

Ne znam šta smo još jedno drugom rekli. Opet začutimo i gledamo ruke, odeću, kaiš, cipele, dugmad, delove naše odeće koji bi mogli da kažu nešto o nama. Ništa mi ne govore, a ja ne želim da slušam. Plašim se da će mi biti loše, da ću patiti, ne želim više ništa da osećam.

„Sećaš li se: otvorili smo poklone i ostali bez reči, to su bili isti mornarski džemperi, tamnoplavi. Prošli smo pored one radnje i oboma nam se svideo džemper, i baš smo pričali o njemu. Ja sam odlučila da ti ga kupim, a onda bih ga sebi kupila za rođendan. A našla sam ga u tvom poklonu za Novu godinu! To je bilo divno.“

„Dentiče.“

„Molim?“ Gleda me iznenađeno, kao da sam je prešao, misli da sam poludeo.

„Dentiče, tako se zvala radnja u koju smo ušli i kasnije sami, svako za sebe, kupili džempere.“

„Da, tačno, na Trgu Augusto Imperatore. Ko zna da li još radi...“

Radi, ali ne izgovaram to. Onda ona popije malo svog *krodina*⁷, pojede neki krompirić i obriše usta. Kad spusti servijetu na sto, na tren ostane nepomična. Primakne jednu ruku drugoj i počne da se igra prstenom koji nosi na domalom prstu. Burma. Nosí burmu. Ništa se nije promenilo, na kraju se udala. Na tren, ponestane mi daha, neka knedla mi se pojavi u grlu, želudac mi se skupi, skoro pa mi dođe da povratim. Pokušam da se kontrolišem, da dođem do kiseonika, da povratim dah, da zaustavim ubrzan rad srca, i, malo-pomalo, uspem u tome. Zašto se čudiš? Znao si to, Stepe, sećaš li se? Rekla ti je to one večeri, kad ste poslednji put bili zajedno, kad ste vodili ljubav po kiši. Kad ste se vratili u automobil, ona ti je to rekla.

„Stepe, moram nešto da ti kažem: za nekoliko dana se udajem.“

---

⁷ Najpoznatiji italijanski bezalkoholni aperitiv. (Prim, prev.)

I sad, kao i tad, čini mi se neverovatnim da se to dogodilo. Pretvaram se da se ništa ne događa, uzmem svoj kapučino i zagledam se u daljinu. Oči su mi pomalo zamagljene, ali nadam se da ona to ne primećuje. I tako lagano pijem, ne zagrcnuvši se, malo napregnem vid da bih sebi dao izgled nekoga ko traži nekakav odgovor, da bih sledio let kakvog izgubljenog galeba kojeg ovog puta baš nema.

„Da, napredovala sam.“ Kad se ponovo okrenem, vidim da mi se mirno smeši, vedra, želi da me ubedi. „Nisam mogla da stanem.“ Pokaže mi burmu prelazeći prstom preko nje. „Možda je za nas bilo bolje tako, zar ne misliš?“

„Zašto me to pitaš? Nisi me ništa pitala onda kad sam mogao da ti odgovorim.“

Želeo bih da nastavim: kad sam mogao da zaustavim sve ovo, kad je tvoj život još mogao da bude naš, kad nismo bili izgubili jedno drugo, kad smo još mogli da rastemo, da plačemo, da budemo srećni i da budemo mi, zajedno, bez ove strašne rupe, tako strašno izgubljene i protraćene. Ne uspevam da prihvatim da sam izgubio i sekund svakog tvog trenutka u životu, svakog tvog daha, svakog tvog

osmeha ili bola, ja sam želeo da budem tamo, čak i u tišini, ali tamo, blizu tebe, uz tebe. „Jesi li ljut?“

Gleda me ozbiljno, ali i dalje je vedra. Stavlja levu ruku na moju i miluje je.

„Ne, nisam ljut.“ Ona onda klimne glavom, ponovo se nasmeši, zadovoljna je. „U stvari, da, jesam“, odgovorim nekontrolisano.

I izvučem svoju ruku ispod njene. Ona odmahne glavom.

„I pravo je, u pravu si, to ne bi bio ti... Štaviše...“ Ništa, ipak, ne doda. Ostavlja prostor onome što mašta može da dočara, onome što je moglo da bude, da se desi, onome što sam mogao da kažem, kako sam mogao jednostavno da je pozdravim čim sam je sreo. Tako ponovo začutimo.

„Stepe?“

Traži moje odobravanje, želela bi da se slažem s njom, da joj na neki način oprostim. Da, čeka moj oproštaj, ali ja ne znam šta da joj kažem. Ne dolaze mi reči, ne dolazi mi nikakva rečenica, ništa što bi nekako moglo da sredi situaciju, da otkloni ovu čudnu nelagodu koja se rodila među nama. Onda ponovo spusti svoju ruku na moju i nasmeši mi se.

„Znam na šta misliš, znam zašto si se naljutio...“

Želeo bih da joj odgovorim i da joj kažem da baš ništa ne zna, da ne može da zna ono šta sam tad osećao — kad god bi mi pala na pamet, a ja morao da je izbacim zauvek. Ipak, nije bilo tako. Nisam mogao da joj zabranim ulaz u svoje misli. Miluje mi ruku i nastavi da me netremice posmatra, njene oči skoro da su

ovlažile, kao da bi zaplakala, a donja usna joj pomalo drhti. Ili je u međuvremenu postala velika glumica, ili ju je zaista preplavilo neko jako osećanje. Ne razumem, zašto sve te emocije? Da nije možda saznala nešto o meni i Đin? Sve i da jeste... Ja nemam šta da krijem. Onda se izraz na njenom licu ponovo smiruje, kolači oči kao da hoće da me nasmeje i s nekom iznenadnom radošću uzvikuje:

„Donela sam ti poklon!“

Izvadi iz torbe paket u plavom omotu, s nežnoplavom trakom s belim prugicama. Poznaje moj ukus; naravno, tu je i čestitka. Prikačena je kanapčićem i ukleštena nekim novčićem. Gledam ga i moram da kažem da sam zatečen, zbunjen. Posegnem da otvorim poklon, ali ona ga brzo izvlači iz mojih ruku.

„Ne! Čekaj...“

Zbunjeno je pogledam.

„Šta je bilo?“

„Moraš prvo nešto da vidiš, inače nećeš shvatiti.“

„U stvari, i ne shvatam...“

„Sad ćeš shvatiti i, videćeš, posle će sve biti jednostavnije.“

Kaže to glasom sigurne i odlučne žene. Sad Babi gleda u daljinu kao da nekog traži, kao da zna da tamo, malo dalje, pod drvećem, u dnu Vile Mediči, neko čeka njen znak. Međutim, razočarana je, kao da ne nalazi ono što je očekivala, i uzdiše kao da je neko prekršio dogovor.

Potom: „Evo ga!“ Uzvikne to i ozari se.

Podigne ruku, maše da bi je video taj neko, pa ustane i radosno poviče: „Ovde sam! Ovde!“

Tako i ja pogledam u tom pravcu i vidim kako neko dete trči prema nama dok jedna žena u belom ostaje po strani, s biciklom kraj sebe. Sve je bliže, dodiruje ljude pored kojih prolazi, skoro leti preko belih kamenčića i skoro da je izgubilo ravnotežu i palo na zemlju, ali Babi raširi ruke i on joj se baci u naručje, zaljuljavši je sa sve stolicom.

„Mama! Mama! Znaš kako je lepo, mnogo je lepo!“

„Šta se desilo, zlato?“

„Vozio sam bicikl. Leonor me je malo držala i onda me je pustila, a ja sam nastavio da okrećem pedale i nisam pao!“

„Bravo, dušo!“

I zagrle se snažno. Babine oči traže moje kroz detinju kosu i ona klima glavom, kao da želi da mi stavi nešto do znanja. Dete se iznenada odvoji od Babi.

„Ja sam šampion, mama! Jelda? Jelda da sam šampion?“

„Jesi, zlato. Da te upoznam sa svojim prijateljem. On se zove Stefano, ali svi ga zovu Step!“

Dečak se okrene i ugleda me, posmatra me pomalo neodlučan. Onda se iznenada nasmeši.

„Mogu li i ja da te zovem 'Step'?“

„Naravno“, nasmešim mu se.

„Onda ću te zvati 'Step'! Baš ti je dobro ime. Podseća na Stiča!“ I odleprša. Lep je, ima tamnu kožu, pune usne, savršene bele zube i crne oči. Nosi majicu s prugama, belim, svetloplavim i tamnoplavim. „Baš lepo dete.“

„Jeste, hvala.“

Mama mi se smeši zadovoljno i moram reći da mi se sviđa što je vidim tako lepu u njenoj sreći, onoj koju možda ja nisam umeo da joj pružim. Mora da je to pomislila kad je odlučila da završi s nama. Babi upadne u moje misli.

„On je i pametan i vrlo osetljiv, romantičan. Mislim da razume mnogo više od onoga što pokazuje. Ponekad me začudi i učini da mi se srce stegne.“

„Da.“ Ali mislim kako su to prirodne misli svake mame. Babi pogledom sledi svoje dete, koje je stiglo do dadilje, ponovo uzelo bicikl i popelo se na njega, pa pokušava da okreće pedale i na kraju uspe, uspe da se održi vozeći donekle a da ne padne.

„Bravo!“ Babi aplaudira.

Puna je sreće zbog tog poduhvata koji joj se čini divnim. Onda se okrene prema meni i pruži mi poklon. „Izvoli. Sad možeš da ga otvoriš.“

Tačno. Zaboravio sam na to. Na trenutak se čak i zbunim.

„Nije knjiga, a nije ni oružje! Hajde, otvori ga!“

I tako ga ja otvorim i, kad razvijem neprovidni papir koji ga štiti, nađem jednu majicu XL, moja veličina, s belim okovratnikom. Pogledam je bolje. Ne mogu da verujem. Ima tamnoplave i svetloplave pruge, potpuno je ista kao ona koju nosi njeno dete. Pogledam je i vidim da je ozbiljna.

„Da. Eto, tako je. Možda mi zbog toga nikad nisi nedostajao.“

I osetim kako mi ponestaje daha.

„Mama, vidi, vidi kako idem!“

Prolazi ispred nas i smeši se, s kosom na vetru, na onom malom biciklu. Gledam ga, i on se smeje, pa na tren skinje ruku sa upravljača i mahne mi.

„Ćao, Stepe!“

Onda je ponovo brzo vrati, da mu ne pobegne upravljač, da ne bi pao na zemlju. I vraća se prema dadilji, i tako nestaje, baš kao što se i pojavio u mom životu. Njegove oči, njegove usne, njegov osmeh, vidim nešto od svoje majke i još

više od svoje fotografije iz detinjstva u porodičnom albumu. Onda mi Babi ponovo dotakne ruku.

„Ništa ne kažeš? Jesi li video kako ti je lep sin?“

11.

Grom je udario u moj život, mrveći ga. Imam sina. Kad samo pomislim da je to bila jedna od mojih najvećih želja! Da se vežem za jednu ženu, svakako ne nekim obećanjem ljubavi ili brakom, već detetom. Dve osobe ujedinjene u stvaranju, taj skoro božanski tren koji se manifestuje u susretu dva bića, u jednoj mešavini koja se vrtoglavo okreće, bira detalje, obrise, boje, koja tamo-amo nanosi četkicom malu buduću sliku. Ta neverovatna slagalica koja se, delić po delić, slaže da bi se jednog dana pojavila iz ženinog stomaka. I odatle počela svoj let kao leptir, ili golub, ili soko, ili orao, let prema ko zna kakvom drugom neverovatnom životu, možda drugačijem od života onih koji su je stvorili. Ona i ja. Ti i ja, Babi. I ovo dete. Pokušam da prozborim nešto smisleno. „Kako si ga nazvala?“

„Masimo. Kao voda, iako je zasad uspeo da vodi samo jedan bicikl. Ali i to je neka pobeda.“

I nasmeje se. Sad je opuštena, udiše mirisni vazduh koji nas okružuje, pa oslobađa svoju kosu na vetru kojeg i nema. Ne traži oprostaj, niti slaganje, niti oprost. Ipak je to naš sin. Za tren se vratim dole, pre šest godina, ta žurka, to veče u divnoj vili, kamo me je poveo moj prijatelj Gvido. I hodam između ljudi, zgrabim čašu ruma, *pampero*, najbolji. Onda saspem još jedan, pa još jedan. I, s Batistijevim notama u glavi, lutam po prostoriji. Kako može jedna hrid obuzdati more? Ni sad ne znam da odgovorim na to pitanje. Priđem jednoj slici, mrtva priroda Elijana Fantucija, sećam se da me je privukla velika lubenica isečena na stolu, neodređena kakve i jesu njegove slike, gde se sve prikazuje kao iz vizure kratkovidog čoveka bez naočara, skoro izbledelo, s onom zelenom, onom crvenom, ne suviše tamnom, i onom belom, i onim crnim tačkicama koje bi trebalo da budu semenke. I na pamet mi iznenada padne Babi, savijena, s kriškom lubenice u rukama, kako se smeje i zaranja svoje lice u to crvenilo, tačno u polovinu, bez oklevanja. Leto je, mi smo u Corso Franci, na onoj strani gde je brdo Fleming, na kraju vijadukta, pod onim poslednjim orlom. Vrućina je, noć, taj kiosk je uvek otvoren, a malo dalje se peku kobasice, to shvatiš po mirisu i po onom belom dimu, gustom, koji dolazi s tog žara kao ko zna kakvo razrešeno čekanje na novog, konačno izabranog papu. Osećamo cvrčanje masti iz kobasica kako se lepi za nas, ali vetar, srećom, odnosi dalje taj miris, ili se bar zanosimo da to radi.

„Cao, Stepe! Uzmite, uzmite, kasnije ćete platiti...“ Pozdravljam Marija jednim osmehom, a Babi se baci na krišku lubenice ne čekajući da joj se dvaput kaže.

„Hej pametnice, izabrala si najtamniju, najzreliju...“

„Da, ali, ako hoćeš, daću ti malo.“

I tako je ja zagrizem, moja kriška je malo svetlija, ali jednako je dobra, puna soka, kao to divno veče u kojem uživamo. Babi jede levo-desno, kao da je mitraljez, i zabavlja se pijuckajući poneku semenku koja joj ostane u ustima.

„Pu! Evo, kao Džulija Roberts u *Zgodnoj ženi*.“

„Sta?“ Smejem se. „U kom smislu?“

„Budalo... Kad pljune žvaku.“

Eto, to smo bili, lepota jedne večeri usred leta. I, kad ponovo pomislim na nju, kao odjek te žurke, iz obližnje sobe dođe do mene porodični smeh, oslušnem bolje i promenim izraz. Ne sumnjam. To je ona. Babi. Drži bank, smeje se i zasmehava druge pričajući nešto. I tako spustim čašu, prolazim kroz ljude, idem između nepoznatih osoba, između konobara koji prolaze kraj mene, gotovo kao na usporenom snimku, i onda je ugledam: sedi na naslonu divana nasred salona. Ne uspem da se na vreme povučem, da se izmešam s drugima koji su nekoliko metara od mene, a ona se okrene, kao da je nešto osetila, kao da ju je njeno srce, njen um ili ko zna kakvo čudnovato osećanje pozvalo da to učini. Njeno lice se oboji čuđenjem, a onda srećom.

„Stepe... kako je to divno, šta ti radiš ovde?“

Ustane i opušteno me poljubi u obraze, a ja sam skoro ošamućen, uzme me podruku i ja osećam kako me provodi ispred nekih ljudi koji sede oko ovog divana. Pijan, ništa ne razumem, sledim samo njen *karone*.

Ma šta ja radim ovde? Kako sam ovde završio? Babi... Babi... Šetamo i upoznajemo ljude, a ona svaki čas ukrade nešto sa švedskog stola ili s tanjira koje drže konobari. Setim se da imam telefon, pa ga izvadim iz džepa, utišam zvuk i vratim ga zaboravljajući na njega. Ali ne i na nju. Sad joj se smešim i u letu hvatam čašu šampanjca.

„Ne, izvini... dve.“

Gotovo se uvredila što nisam odmah pomislio na nju i ja joj pružim čašu. „Izvini...“

„Ništa.“ Pije gledajući me iza čaše, taj pogled dobro poznajem. „Drago mi je što te vidim.“

„I meni.“

Izleti mi a da to i nisam hteo. Ispije šampanjac u jednom gutljaju. Potom spusti čašu na sims.

„O, ova mi se pesma mnogo sviđa! Idem da igram. Hoćeš da gledaš, Stepe? Samo malo da odigram, pa idemo zajedno, molim te, sačekaj me...“ I poljubi me u obraz, ali toliko žuri da mi dodirne čak i usne. I pobegne. Da li je to bilo slučajno? Igra među ljudima, vrti se oko sebe zatvorenih očiju, sama je nasred terase, širi ruke prema nebu i na sav glas peva reči pesme. *Jednostavno* od *Cero asoluto*. I ja dovršim svoj šampanjac i spustim čašu kraj njene, i želeo bih da odem, da, sad ću da odem, nestaću, možda će se naljutiti, ali bolje je tako. Ne uspem na vreme ni da se pomerim, a ona mi steže ruku.

„Baš je dobra ova pesma: i strasti koje ostaju... jednostavno, ne zaboravi... na-na-na! Jednostavno kao sresti se, izgubiti, ponovo se naći, voleti, rasti se, moglo je bolje, možda... Jednostavno.“

Grli me, jako me steže i skoro mi šapuće. „Kao da je pisana za nas.“ I ćuti u mojim rukama, ali više ne znam šta da radim, šta da kažem. Šta se dešava, Babi? Šta se ovo događa?

Babi me uhvati za ruku i odvuče me s te skoro završene žurke, iz te vile, s tog travnjaka, tog bulevara, te kapije, u svoj automobil, u tu noć. Vodili smo ljubav kao da smo se ponovo našli, kao da se ništa neće promeniti od tog trenutka. Kao znak sudbine, kao da je ta žurka obeležila jedan datum, jedan razlog, jedan nov nastavak. Počinje da pada kiša i ona me izvlači iz automobila, košulja joj je već otkopčana, želi da vodi ljubav po kiši. Pušta da je miluje voda koja pada i moji poljupci po njenim mokrim bradavicama. Ispod suknje nema ništa, senzualna je, požudna, željna. Prepuštam se, Babi me zajahuje, jako me steže i čvrsto drži i ja gubim svaku kontrolu. Šapuće mi: „Još, još, još“, i sklizne tek pošto sam svršio unutra. Sklupča se na meni i, kad me lako poljubi, osetim se krivim. Ćin. Kad uđemo u auto, njene reči su oštrije od sečiva.

„Za nekoliko dana se udajem.“

To mi je rekla Babi, još topla od nas dvoje, od mojih poljubaca, mog uda, naših uzdaha.

„Za nekoliko dana se udajem.“

Kao da je to neka pesma koja se ponavlja.

„Za nekoliko dana se udajem.“

I to je bilo na mah, stegao mi se želudac, ponestalo mi je daha. „Za nekoliko dana se udajem.“

Činilo mi se da se sve okončalo te večeri. Osetio sam se prljavim, glupim, krivim, i zato sam odlučio da kažem Ćin istinu. Zatražio sam oprostaj od nje jer

sam želeo da izbrišem Babi iz svog života, a i onog Stepa pijanog od ruma i od nje. Ali postoji li oprostaj za ljubav?

„Pokušavaš da shvatiš kad se to desilo?“ Babin glas me prizove u stvarnost.

„Ne verujem da tu ima nekih velikih sumnji ili mogućnosti da se pobrka. Bilo je to kad smo se videli poslednji put. Kad smo se sreli na onoj žurki.“

I gleda me lukavo. Izgleda kao devojka od onda. Gotovo je bolno odvojiti oči od nje, ali moram, moram. „Pio sam.“

„Tačno. Možda su tvoji poljupci zbog toga delovali još strastvenije. Nisi imao kontrolu.“ Onda začuti. „To je bilo te večeri.“ I nekako se napola osmehne. Nadajući se da deli sa mnom tu svoju uverenost. Kad ne bi odmah posle toga morala da doda nešto surovo. Stoga obori oči, kao da je lakše razgovarati kad se obraćaš zemlji, tom gluvom šljunku koji uokviruje naše noge. I počinje neka bizarna molitva. „Znala sam da si ostao u meni ili da se nešto svakako dogodilo, da se izgubilo... ili ponovo našlo. Ali znala sam: da sam te sledila, moj bi se život promenio, promenio bi se moj izbor, bacila bih u vetar odluku koju sam donela. Strast nije isto što i svakodnevni život. Majka mi je uvek to govorila: nakon nekoliko godina, ostane sve osim strasti. Sećaš li se koliko smo se u poslednje vreme svađali? Rasli smo na različite načine.“

Tačno, često smo se svađali, nisam je više prepoznavao, plašio sam se da ću je izgubiti, a nisam znao kako da je zadržim uza se. Oni talasi koji su nas preplavili razbili su se o neku zemlju nesigurnu, krhkiju. Bar sam se tako ja osećao... „I tako sam dan kasnije bila s njim. Mnogo me je to koštalo, jer sam još osećala tvoj miris na sebi, ali morala sam da sakrijem tragove. Posle sam plakala. Osećala sam se prazno, melanholično, apsurdno. Želela sam da budem slobodna da odlučujem o svom životu. Ali nisam bila slobodna, nisam znala šta da odlučim.“ Podigne glavu, okrene se prema meni, osećam da me gleda, ali ja netremice gledam u zemlju, onda i ja podignem glavu, gledam u daljinu, najdalje što mogu. Ma šta znači to „da budem slobodna da odlučujem o svom životu“? Ako nije tvoj — tvoj život — čiji je onda? Čiji može biti? Zašto je Babi uvek imala takve čudne misli koje, iskreno, nikad nisam razumeo? Kao da je njen život određivao neko ili nešto, kao da pripada drugima, kao da ne uspeva da dokraja izivi svoje želje, da bude zaista svoja. Samo mi je u nekim trenucima izgledala nezavisno, radosno, slobodno i buntovno, kad smo gubili osećaj za vreme i za obaveze, za povratak kući, školu i ispite, kad je bila sa mnom i govorila da me voli i jako se stiskala uz mene, kad smo vodili ljubav i ona obavijala svoje noge oko mojih leđa, da bi još više bila moja, da me ne bi pustila da odem. Kao te večeri.

„Zašto misliš da je moj?“ I ne stignem da to dokraja izgovorim a ugledam ga kako dolazi na svom biciklu. Vozi brzo, uspravio se na pedalama, s guzom koju je digao sa sedišta, i, kad stigne, zakoči samo zadnjim točkom, čudno se zanoseći s biciklom. To je neka vrsta njegovog potpisa, ali bicikl mu padne na zemlju i on nas, iako ostane na nogama, gleda pomalo postiden.

„Mama, onaj dečak je uspeo u ovome.“ Bradom pokazuje nešto iza svojih leđa.

„Ko zna koliko dugo on zna da vozi! Tebi je ovo prvi dan.“ Kad čuje to objašnjenje, ponovo je ponosan i siguran. „Tačno, hoću da probam ponovo.“ Onda, kao da se setio mene: „Stepe, znaš li ti da voziš bicikl?“

„Da, pomalo.“

„A...“ Izgleda da je zadovoljan. I, kao da to nije dovoljno, Babi doda:

„Skroman je, odlično vozi, zna svašta s biciklom, ne možeš ni da zamisliš...“

„Super!“ Smeši se gledajući me u drugačijem svetlu. „Onda moraš da se vratiš ovamo, u park, i da i ti uzmeš neki bicikl, pa ćeš me naučiti.“ Posle te poslednje rečenice, da ne bi sačekao odgovor, da ne bi dobio jedno „ne“ i razočarao se ili ko zna zašto, on pobegne.

Babi ostane da ga gleda. „Da li još sumnjaš da je on tvoj sin? Isti je kao ti, u svemu i po svemu, čak i u onome što radi. Samo je u jednoj stvari malo drugačiji.“

Iznenada, kao da sam se probudio, okrenem se brzo prema njoj, radoznao kako možda nikad nisam bio.

„U kojoj?“

„Lepši je!“ I prasne u smeh, radosna zato što me je prevarila, pa zatvori oči, zabaci glavu i počne da mrda nogama, a njena haljina se podigne, tek je sad dobro pokazujući. Lepa je. Prelepa je, sad je više žena, senzualnija je, ali je i mama. Možda je to čini poželjnijom? I vrata mi se njene predašnje reči. „Morala sam da sakrijem tragove...“ To me čudno uzbudi i baš zbog toga se osetim krivim. Onda Babi prestane da se smeje, prekrije svoju ruku svojom.

„Izvini, ne znam šta me je obuzelo.“

Ponovo je ozbiljna, pa ponovo prasne u smeh, ali pokušava da prestane i ćutke pokazuje „stop“ rukom, kao da kaže „čekaj, sad ću uspeti“. I, stvarno, još jedan mali prasak smeha i ništa više.

„Evo, ozbiljna sam.“ Uzme daha. „Ne znaš koliko sam srećna, svakog dana sam, otkako se rodio, zamišljala ovaj trenutak. Jedino što sam želela bilo je da te sretnem, da ti ga pokažem, da ga podelim s tobom, svakog dana dok sam ga držala u naručju, dok sam ga dojila, ljuljala, uspavljivala, ponovo dojila, noću, sama, u zoru. Eto, u svakom tom trenutku ti si bio sa mnom.“ I gleda me

potresena, očiju punih suza. „Zbog toga mi nisi nedostajao, zato što nikad nisi otišao.“ Ćutim i gledam majicu koja je ista kao Masimova, kao majica našeg deteta. Onda Babi ustane. Ostavi neku karticu na stolu i novac u računu koji su nam doneli. Ne stignem ništa da kažem. Sve radi ona.

„Zadovoljstvo mi je da ja častim... U suštini, ja sam bila ta koja se nadala da će te sresti, ovde su moji brojevi. Pozovi me kad god hoćeš. Bilo bi mi zadovoljstvo da se ponovo vidimo. Imam toliko da ti ispričam.“ I ode tako, okrenuta leđima. Padne mi na pamet ona Baljonijeva pesma: „I taj rusvaj koji si ostavila među mojim papirima, odlazeći tako, kao naša prva scena, samo što smo okrenuli leđa...“ Ali ja sam je oduvek mrzeo, možda zato što sam se stalno plašio da će i meni doći taj trenutak. I evo ga sad. „Ako je zaista postojao taj trenutak večnosti koji ne postoji...“ I vidim kako je stavila ruku na detinju glavu, tamnu kakva je i moja. I gledam tu ženu, njenu teksas jaknu preko one bele haljine sa crvenim i plavim šarama, koje izgledaju kao jedrilice i suncobrani, sličnu onim haljinama koje sam stezao u svojim rukama bezbroj puta, pa ipak mi to nije bilo dovoljno. Ma hoće li ikad doći trenutak da se zasitim tvoje ljubavi? Šta god da se desi, čak i ako jednog dana budeš potpuno moja, da li će se utoliti ova glad koju osećam za tobom? Ali sam sebi odgovaram: ne, nikad te neću imati dovoljno.

Proklet sam. Babi je bila stvorena za mene, ona je sve ono što ne uspevam da shvatim, odbacuje svako razumno razmišljanje, oduzima mi mogućnost da budem odlučan, samouveren, strog, možda ljut. I nastavim da je gledam kako odlazi tako, okrenuta leđima, onim hodom koji je samo njen, i, iako je prošlo šest godina, nikad je nisam zaboravio, i možda je nikad neću zaboraviti. Tvoju zadnjicu, tvoje noge, već pomalo osunčane, i te plave cipele, visoke, od kanapa ili možda plute, koje prate svaki tvoj korak. A ti se ne okrećeš, to čini dete, podigne ruku i mahne mi, i nasmeši se, a meni je još gore zbog svega onoga što sam već osetio.

12.

Idem ka automobilu. Ne uspevam da poverujem: tako iznenada, jednog sasvim običnog dana, dana kao bilo kog drugog, moj život se menja – imam dete. I to nije vest koja će se obistiniti, koja se tek stvara, koja će biti jednog dana. Ne, moj sin je tu, liči na mene, lep je, nasmejan, radostan. I iznenada sam ljubomoran kako nikad nisam ni pomišljao da ću biti. Ljubomoran na jednog muškarca, iako je on tek dečak. Zato što zamišljam njegovog oca, koji u stvari i nije otac, kako ga grdi, kako ga grli, kako ga ljubi, kako ga steže uza se govoreći mu da ga voli. Reči koje su moje, koje meni pripadaju, koje treba meni da pripadaju, samo meni i nikom drugom. Onda mi padne na pamet prizor tog hipotetičkog pseudooca koji mu snažno uzima ručicu i diže svoju ruku, tuče ga, grdi, loše se ponaša prema njemu, ponižava ga pred nepoznatim ljudima, onako kako sam video jednom u restoranu dok sam čekao svoje prijatelje. Jedan čovek je zgrabio ruku svog malog sina i više puta je njome udario u sto, nateravši ga tako da u tišini zaplače. A žena, majka tog deteta, nije ništa rekla, nastavila je da srkuće svoje vino, okrenula se i, kad je primetila da sam video sve šta se desilo, tad, tek tad, pocrvenela je i nešto prošaputala tom čoveku uvo. I dalje sam gledao u taj sto, u to dete koje je u tišini plakalo. Suze su mu obilno tekle, glavu je držao spuštenu, kao što rade deca kad hoće da sakriju tugu. Šta je to toliko strašno uradio? Kažnjen je jer je bio malo glasnjiji? Ženi je očigledno bilo neprijatno, razrogačila je oči na muža kao da hoće da kaže: „Gledaju nas“. Tako je uradila tek pošto je osetila neodobravanje jednog stranca? Ali zar naše ponašanje nije dobro samo ako nas gleda neko drugi? Ne možemo sami da prepoznamo grešku u onome šta radimo? Treba nam neko drugi da bismo se postideli? Nastavio sam da netremice gledam u taj sto. Ona se pravila da me ne vidi, ali osećao sam njen pogled krajičkom oka. Čovek se na trenutak okrenuo obazirući se i, kad je ukrstio pogled s mojim, slegnuo je ramenima i vratio se jelu pred sobom. Onda je grubo ćušnuo dete, koje je zajecalo od straha. Čovek mu je pokazao tanjir i ponovo je podigao ruku, kao da kaže: „Hajde, jedi, ne odugovlači, šta čekaš?“ Dete je onda, i dalje spuštene glave, uzelo viljušku, drugom rukom je počelo da se igra onim što je imalo u tanjiru, a onda je, posle još jedne očeve ćuške, stavilo to u usta. Eto, sve je izgledalo normalno, ali njegova ramena su se svaki čas trzala, u ritmu jecanja koje nije htelo da ga ostavi na miru. Želeo sam da mi se pogled ponovo ukrsti s pogledom tog čoveka i da izazivački podignem bradu, i, da je on odgovorio, posvađali bismo se možda tu, u restoranu, ili bih ga pozvao napolje. Ali tad se to dete osvrnulo, ugledalo me i, kad sam mu se

osmehnuo, pomalo stidljivo uzvratilo osmeh. Ne, možda zbog njega to ne bih uradio. Ne bih ponizio njegovog oca. Njegovog oca. Coveka koji se tako ponašao prema njemu. A Masimo? Kako li se ponaša prema njemu čovek koji se naziva njegovim ocem? Kakav li je Babin muž s mojim sinom? Da li je strpljiv, brižan, da li se igra s njim? Ili mu je dosadilo da sluša urlanje, njegova kenjkanja, njegove želje da se igra. Da, eto, zamišljam Masima, postavio se između njega i televizora za vreme fudbalske utakmice, možda je taj čovek iz Rima, i, pošto mu je zaklonio neki besmisleni gol, jer ionako zaostaju tri gola a utakmica je u poslednjim minutima nadoknade u drugom poluvremenu, taj čovek šutne mog sina i onda nogom smrska neku igračku za koju je Masimo izuzetno vezan. U paramparčad razbije vatrogasno vozilo koje više nikad neće moći nikoga da spase, ili lutku Mašu, pa će medved ostati zauvek tužan, ali, šta god da učini, radi to besno, tako da Masimo bude očajan, da pokuša da sakupi deliće, da ih popravi. Moje misli, moje bolne projekcije, slika tog deteta, onda sve eksplodira. Crno.

„Jebote, gledaj kuda ideš, budalo!“

Sudarim se s nekim, njegovo lice je ispred mene, vidim krupne oči, tamnu kovrdžavu kosu, bradu, jaknu, neki odrastao, krupan čovek razdraženog glasa. I moje ruke instinktivno skoče prema njegovom grlu, tresnem ga leđima uza zid i jako ga stegnem za gušu. Podignem ga i nastavim da guram i vidim njegove noge u vazduhu koje se batrgaju nekoliko centimetara od zemlje, dok guram i još jače stežem, i onda iznenada ugledam Masima kako stiže biciklom i smeši mi se. I odmahuje glavom:

„Stepe... nema on nikakve veze s tim.“

Tako je. Shvatim šta se događa, držim rukama vrat ovog čoveka. Biće da ima četrdesetak godina, oči su mu poluotvorene, stisnute, kao da se upinje da povрати dah, da diše, i onda ga pustim, oslobodim ga stiska i on se lagano sklupča, kašlje. A ja gledam svoje još crvene, nadute ruke. Gledam ih izbezumljeno, kao da su umrljane krvlju, tek sad shvatam koliko me je bes zaslepio. Ali ovaj čovek se u mojim mislima loše poneo prema mom detetu. Mom sinu. Onda se okrenem, Masima više nema, nema više nikoga. Pomognem čoveku da ustane.

„Izvinite...“ Ne znam šta drugo da kažem. „Nisam želeo da naletim na vas...“ Vidim kako me neusredsređeno gleda i shvatim da je bolje da odem ne dodajući ništa, da ne pogoršavam situaciju.

13.

Uđem u kancelariju i zatvorim se u svoj odeljak ne pozdravljajući nikoga, otvorim plavi frižider i izvadim jednu *koka-kolu*. Ostanem naslonjen na vrata, iza leda osećam magnete sa silnih putovanja, pokušam da prepoznam neki, ali ne uspem. Ipak, ako se zaista koncentrišem, mogu sve da ih nabrojim. Ne radim to. Ne raduje me. Voleo bih, umesto *koka-kole*, jednu bocu ruma. Eto, *džon bejli*, i celu bih je sasuo, kao u nekim filmovima, iako znam da rum i viski u filmovima nisu ništa drugo do voda i *koka-kola*... Neko je to ozbiljno popio da bi izgledao uverljivije, da bi video šta će iz toga izaći. U filmu *Apokalipsa danas* tako je uradio Martin Šin i ta scena je verodostojna, i to veoma. Kažu da je izudarao ogledalo i isekao ruke. Možda zato što je tog dana, kad se snimalo, Martin Šin punio trideset šest godina i proslavio to mrtav pijan. Ja imam skoro trideset, nije mi rođendan, ali možda i ja imam nešto da proslavim. Na tom setu, koji je trebalo da traje „samo“ pet meseci, a produžio se unedogled, Martin je imao infarkt. I tako otvorim bocu i nategnem je pokušavajući da što bolje oponašam Martina Šina, iako bez alkohola! Iskapim celu *koka-kolu* i padne mi na pamet jedno: Martin Šin ima decu, neka su koristila njegovo pravo prezime – Estevez. Samo je jedan iskoristio umetničko ime: Čarli Šin. Doživeo je veliki uspeh, ali pijanac je. Svašta je radio, toliko da je izbačen iz jedne televizijske serije u kojoj je zarađivao dva miliona dolara po epizodi, što je rekord za mnoge američke glumce. Neka tanka i prokleta nit povezuje turbulentne života Martina i Čarlija Šina, a neverovatna je čak i sličnost u crtama lica. Da li će to važiti i za mene i Masima? Možda to nikad neću saznati. I ta misao me baca u očaj i stvarno bih želeo da imam bocu ruma i da je ispijem nadušak, bez čaše, bez stanke, samo u jednom gutljaju, dok se ne onesvestim.

Začujem kucanje na vratima, pa ispijem poslednji gutljaj i bacim flašicu u kantu, bar tu pogodivši.

„Ko je?“

„Ja sam.“

Prepoznam glas i njegovu sigurnost. Da, možda bi mi dobro došlo da popričam s nekim. „Napred.“

Otvori vrata, uđe, priđe frižideru, i sam uzme *koka-kolu* pa me, pre nego što će zatvoriti frižider, pogleda, nasmeši mi se i postavi sasvim retoričko pitanje:

„Mogu li?“

„Kretenu...“, odgovorim mu. Onda se nasmeši, otvori je isedne na veliku kožnu fotelju blizu prozora. „Dobro, 'kretenu', to me navodi na pomisao da ništa nije toliko ozbiljno, ništa nije izgubljeno...“

Gledam Dorda, smeje se uveren da je lukav. Stariji je od mene bar petnaest godina, ali još izgleda kao dečak, ima dugu kosu, jedri, bavi se kajtom, pobedio je u mnogim takmičenjima širom sveta i jednom sam ga video kako se svađa. Ukratko, ne bih voleo da se potučem s njim. Njegova specijalnost je novac. Zna kako da ga umnoži, zna kako da ga pozajmi i kako da ga vrati kad već zaradi na njemu. To što sam u ovoj kancelariji njegova je zasluga. U suštini, *koka-kolu*, frižider i sve ostalo on mi je praktično poklonio. Ipak, najvažnije od svega jeste to što imam poverenja u njega. Ne može da zameni Pola, to ne, ali zahvaljujući njemu se malo bolje osećam kad shvatim da mi Polo nedostaje.

„Dakle? Kaži svom Đorđinu...“

„Šta?“

„Ah, pa ne znam. Kad se ovako zatvaraš u kancelariju, to znači da se nešto desilo, a ako si ispio jednu *koka-kolu* i pre nego što sam ušao, onda je još gore od predviđenog. Sad ću ti postaviti pitanje: da li bi više voleo da si imao bocu ruma, viskija ili nekog drugog alkohola umesto te *koka-kole*?“

„Da...“

„Eto, dakle, situacija je mnogo gora od predviđene.“ Prebaci nogu preko noge i otpije gutljaj.

„Imam dete.“

Na tren se zagrcne. Malo *koka-kole* mu završi na džemperu, odmah je obriše rukom i ustane s fotelje skočivši uvis zahvaljujući svojim snažnim nogama.

„Jebote, to je lepa vest, moramo da proslavimo! Baš sam srećan zbog vas! To je divno, je l' ti Đin to danas rekla?“

„Imam sina od šest godina.“

„Ah.“

Ne kaže ništa više i ponovo padne na fotelju, utonuvši u nju. Pružam ruke u odbranu.

„Nisam ti rekao da Đin čeka bebu. Rekao sam ti da imam...“

„Da, nisam baš shvatio tu nijansu. Dakle, stvari su komplikovanije. I, čije je? Znam li je?“

„Babi.“

„Babi? Ma kako je moguće? Pričao si mi o njoj, da, ali nisam mislio da je viđaš. Kako se to desilo? Kako si saznao?“

„Sreo sam je danas u Vili Mediči... Slučajno...“ Čim to izgovorim, sve mi se rasvetli. „Đulijana...“

„Kakve veze ima Đulijana?“

Dok Đorđo pokušava nešto da shvati, ja je pozovem interfonom.

„Možete li da dođete do nas? Hvala.“ Nekoliko sekundi kasnije, neko pokuca na vrata. „Donela sam vam ovo, to su depoziti koje treba potpisati za ona dva nova formata koja je Antonelo napisao prema vašim uputstvima.“

„Da, hvala, stavite ih tu gore. Hvala.“ Ona krene ka izlazu. „Ne, ostani, zašto žuriš?“

Vidim kako je pocrvenela, to primećuje i Đorđo, koji promeni izraz lica kao da kaže: „Jebote, ne znam zašto, ali svakako si u pravu.“

„Sedi, samo izvoli...“

Đulijana zauzme mesto na stolici nasred sobe, ispred mog stola. Počnem da šetam okrenuvši joj leđa.

„Nisi me pitala da li mi se svidela Baltusova izložba...“

„Tačno, ali videla sam da ste ušli žurno i zatvorili vrata, pa sam pomislila da ne želite da vam neko smeta.“

„U pravu si, ali sad si tu, možeš da me pitaš.“

Okrenem se i zagledam se u nju, ona gleda u mene, pa u Đorđa, tražeći u njemu pomoć, ali ne nalazi nikakav oslonac, pa duboko udahne i progovori:

„Jeste li išli na izložbu? Da li vam se dopala?“

Gledam njene ruke. Položila ih je na noge, ona je staložena, lepo vaspitana, ima lepe crte lica, ali, kad biste bolje pogledali njen vrat, primetili biste ubrzan puls. Smešim se.

„Mnogo mi se dopala, ali pitam se koliko mora da je koštala karta...“

Pogleda me, podigne obrvu, nasmeši se i iznenađeno odmahne glavom.

„Ma ne. To je bila besplatna karta... Pozivnica.“ Iznenada postanem odbojan, hladan.

„To znam. Pitao sam se koliko je koštalo tu ženu da te privoli da me pozoveš.“

„Ali zaista...“

Pokažem joj da ništa više ne govori, zatvorim oči i ponovo ih otvorim, fiksirajući je. I dalje ćutim. Možda počinje da shvata kakav postajem kad izgubim kontrolu. Još joj govorim mirno, pažljivo izgovarajući reči.

„Imaš samo jednu mogućnost. I to ti kažem samo jednom: koliko para ti je dala?“

Tad se Đulijana čudno nasmeje, gotovo da hukće.

Za tren se sjurim do njene stolice i zaurlam iz sveg glasa.

„Đulijana, nemoj da me zajebavaš! Važno je!“

Đorđo poskoči u fotelji, ona pobeli, guta, shvata da je situacija ozbiljna, veoma teška. Onda se Đorđov glas javi iza njenih leđa, miran ali čvrst.

„Možda je bolje da progovoriš.“

Na sobu se spusti teška tišina, niko ne diše. Đulijana počinje da se igra levim kažiprstom, nervozno ga guli, češe, povređuje, pokušava na neki način da zagrebe neku kožicu oko nokta i, ne dižući pogled, prizna:

„Dala mi je petsto evra.“

Pogledam Đorđa, nasmešim se i raširim ruke, onda ponovo sednem na fotelju, stavim ruke na sto.

„Petsto evra. Koliko zarađuje kod nas?“

Đorđo uzdahne: „Hiljadu i pet stotina, čisto!“

„Petsto evra je današnjih trideset srebrnjaka...“, prokomentarišem sarkastično.

Đulijana podigne glavu, njen pogled moli za moj oprostaj.

„Isprčaj mi kako je to bilo.“

Ona onda duboko udahne i počne da priča.

14.

„Viđala sam je svakog jutra u baru u kojem obožavam da doručkujem. Uvek je bila tamo pre mene. Sedela je u uglu i čitala novine, *Republiku*, mislim, ali glava kao da joj je bila negde drugo. Jednog dana sam za šankom tražila svoju uobičajenu kiflu sa žitaricama i medom, ali nestalo ih je. Ona mi je prišla i ponudila mi svoju. Nisam htela, ali ona je ljubazno insistirala, na kraju smo je podelile i zajedno doručkovale. Tako smo se upoznale. Od tog dana, počele smo da razgovaramo i na neki način smo postale prijateljice.“

Đorđo pažljivo sluša i rukama mi pokazuje: u gadnom si sosu, dragi moj, ta žena je sve planirala. A ja samo mogu da kažem da je on u pravu.

„Ah, i šta si sve poverila toj svojoj novoj prijateljici...“ Đulijana ćuti. Ja je prikleštim.

„Šta ti je rekla o meni, a naročito: šta si ti njoj rekla?“ Đulijana naglo podigne glavu i odmahne kao da kaže: nisam ništa rekla, ali ja joj ne verujem.

„Nemoj da gubiš nit, samo napred.“

Đulijana upravo shvata da je ušla u igru koja je veća od nje, možda misli da bi bilo bolje da je kiflu zamenila filovanim kolačem. Nastavlja: „Pitala me je banalne stvari, gde radim, čime se bavim, i, kad sam joj objasnila šta su moji zadaci i u kojoj firmi radim, ona me je obasula komplimentima. Ali nije me ništa drugo pitala...“

Šta je drugo mogla da te pita, pitam sam sebe, ali ne prekidam je. „Drugi put mi je pričala šta ona radi, ona je ilustrator za decu, rekla mi je da je to postala pomalo slučajno, da je posle gimnazije upisala ekonomiju, ali da joj se to nije dopalo. Posle mi je pokazala svoj *book*, studirala je na *IED-u*, i meni se učinilo da je stvarno dobra, ima lep crtež. Baš ljubazno je dodala: 'Možda bi se dopali vašoj firmi, mogla bih da nacrtam logo koji bi bio više umetnički', i tad me je pitala kako se zove moj šef. Ja sam joj rekla, pa nije tajna kako se zovete. Ona se iznenadila: ma ne, ne verujem, pa to je moj dragi prijatelj. I onda sam joj rekla: 'Utoliko bolje, tako ti neću trebati ja da mu pokažeš svoj rad'...“

Gledam Đorđa, obojica smo izgubljeni.

„Ali ona se malo rastužila, ja sam to primetila i pitala je da li je sve u redu. Onda mi je otkrila da ste vas dvoje imali problema u prošlosti i da, nažalost, iako niste vi krivi, vas dvoje niste ostali u dobrim odnosima.“

Još sam zbunjeniji nego ranije; srećom, Đorđo mi priskače u pomoć.

„Izvini, nisam shvatio, onda ti je ona ponudila petsto evra da sretne Stefana slučajno? Objasni nam, u tvojoj priči se štošta ne slaže.“

„U suštini, tog dana se ništa drugo nije desilo. Nisam je više viđala. Bilo mi je i žao, a onda se ponovo pojavila, biće da je prošlo mesec dana ili možda i manje. Već je bila uzela kifle sa žitaricama, rekavši da tako neće nestati, i, dok sam sedala za stočić, mahnula je konobaru da mi donese kapučino s hladnim mlekom. Već je dobro poznavala moj ukus.“

Počela je da se smeje, a ja pogledah Đorđa, koji izbegava moj pogled, ali njoj jednostavno kaže:

„Dalje. Šta onda?“

„Tog dana se, u stvari, nešto desilo. I dalje ljubazna, rekla mi je: 'Moraš da znaš istinu, samo tako ćeš moći da odlučiš hoćeš li mi pomoći ili nećeš...' Zaćutala je, kao da namerno stvara neizvesnost. Ja sam se osećala pomalo nelagodno i otišla sam u toalet. Kad sam se vratila, na stolu sam ugledala malu fasciklu. Mislila sam da su to njeni radovi, ali pogrešila sam...“

Ovog puta je Đulijana zaista uspela da stvori tenziju. Možda je gledala suviše epizoda *Tajni*. Srećom, ovde nema reklama, i ona nastavi s pričom.

„Rekla mi je: 'Otvori je', i tako sam videla da je to stranica nekih starih novina, *Mesađero*.“

Đorđo, zbunjen, podigne obrvu, a ja odmah shvatim.

„Tu je bila vaša fotografija, bili ste na motoru, bežali ste od policije, tako je bar pisalo ispod slike. Ja ništa nisam shvatala, i baš sam joj to i rekla: 'Sta znači ova priča?'“

Đulijana zaćuti, kao da ponovo proživljava tu scenu, samo što smo prisutni i Đorđo i ja, i obojicu nas, na drugačiji način, proždire radoznalost. Stoga uglas, bez dogovora, izgovorimo:

„Dakle?“

„Nije mi objasnila, samo je rekla: 'Izgubila sam priliku da budem srećna.'“

15.

Grci su govorili da je sudbina kad nešto nepredviđeno upadne, neka trenutna promenljiva, ali promenljiva koja ima snagu uragana. Osećam se kao da sam izbačen iz sedla. U jednom danu događa mi se ono što mi se nije dogodilo za šest godina. Zbog toga su Grci išli u proročišta, da bi pitali kako da na početku preokrenu sudbinu. Srećom, imam Đorđa, koji uzima stvari u svoje ruke, iako nije baš proročište u Delfima.

„Sad nas, molim te, ostavi nasamo.“

I tako Đulijana ustane i u tišini dođe do vrata. Onda, pre nego što će izaći, okrene se na trenutak i pogleda me.

„Ne znam, na neki način, ta rečenica me je pogodila. Pomislila sam da je možda i vama tako. Da, na neki način, uradila sam to zarad vaše sreće“, i nasmeši se kao neko ko zna da je zabrljao. Onda izađe i zatvori vrata za sobom.

Đorđo ustane iz svoje fotelje, ode do frižidera i otvori ga. Pogleda unutra.

„Pa, ja bih promenio piće s obzirom na ono što se dešava u ovoj kancelariji. Odsad nemoj da stavljaš *koka-kolu* i zeleni čaj, već pivo, votku, rum, ukratko, ja bih prešao na teški alkohol. Uostalom, idemo u susret novim evolucijama, je li tako? Čini mi se da shvatam da smo pred jednim slučajem 'potrage za srećom'.“

„Jebote, ne zasmekaj me, i dodaj mi još jednu *koka-kolu*...“

„Ma ko te zasmekava?“, kaže mi gledajući flašu bez imalo ubeđenja. „Dakle? Ako ništa drugo, mogao bi da ispadne lep scenario za neku seriju...“

„Ah, to sigurno. U stvari, radimo zabavni program, kvizove i igre. Mogli bismo da počnemo sa serijama, to je ideja.“

„A ovo je odlična prva epizoda. Pitanje je: šta se događa posle?“

I tako se nađem primoranim da sagledam situaciju kroz prizmu.

„Dakle, našao sam se na Baltusovoj izložbi zato što je ona želela da se sretnemo. To je prva sigurna činjenica. Druga: Babi uopšte ne namerava da radi s nama.“

„Jesi li siguran u to?“

„Babi nikad ne bi radila takvo nešto.“ Dok izgovaram te reči, shvatim da više ni u šta ne mogu biti siguran. Ko je zaista Babi? Šta se dogodilo za sve ovo vreme? Koliko li se ona promenila? I tako ostanem da netremice gledam u *koka-kolu*. Tačno, ovoj kancelariji trebaju žestoka alkoholna pića, pomogla bi u ovakvim situacijama.

„Recimo da Babi ne traži razgovor za posao. Bila je tamo da mi pokaže mog sina.“ I, dok izgovaram te reči, osetim nešto novo, stegne mi se želudac i, u isti mah, srce. Izgubim lucidnost, osetim da me sustiže napad panike, ali uspem da povratim mirnoću, da ne mislim, da duboko udahnem. Đorđo je primetio nešto, pa me ostavi na miru, da mi predaha, više me ne pritiska svojim pitanjima.

„Hoćeš li da te ostavim malo samog?“

„Ne, ne brini.“

„Hoćeš li da pričamo o tome?“

„Da, iako, uveravam te, ne znam baš šta da kažem.“

Iznenada se setim majice koju mi je Babi poklonila, iste onakve kakvu je nosio moj sin.

„Zove se Masimo, ima pet godina i moja je kopija. Ali on je prelep.“

Đorđo počne da se smeje.

„Šta bi drugo i mogao da kažeš, pa tvoje je dete!“

„Da, ali pitam se zašto je toliko dugo čekala. Zašto je želela da to baš sad saznam?“

„Zato što bi napravio lom, zato što bi želeo drugačiji život za nju.“

„Da.“

Ostanem ošamućen. Drugačiji život s njom. Nosila je u sebi moje dete i spremala se da se uda. To je bila nepravda. Otišla je za svoj račun, ne misleći na mene, pa ipak, ja sam bio deo tog života, toga što se stvaralo, toga što je već bilo napravljeno. Pripadalo mi je da i ja kažem svoje. I iznenada se setim te poslednje noći s Babi i nje koja mi govori: „Samo nastavi, ne brini.“ I onda njenih reči u kolima, kad sam pokušao da shvatim zašto je želela da svršim u njoj. Ona me je umirila. „Smiri se, uzimam pilule.“ I ja više nisam mislio na to. Sve sam zaboravio s njenim poslednjim rečima: „Sledeće nedelje se udajem.“

Zaledila mi se i duša. Bilo je kao da se sve ugasilo, kao da se pokidala traka, što se s vremena na vreme događalo kod nas kad bi tata pustio projekcije svojom *superosmicom* u salonu. Kad bi se iznenada začuo onaj potmulu zvuk, traka koja se čepa, ekran bi sasvim pobeleo, osvojila bi ga svetlost koja bi ga ponovo oslobodila. Ipak, znao sam da će moj tata zalepiti traku i da ću nastaviti da gledam taj film, da nešto više shvatim, da saznam kako se završilo. A s Babi, nakon te noći, traka se zauvek prekinula.

„Šta si odlučio? Šta ćeš da radiš?“

Pogledam Đorđa, iznenađen i još ošamućen.

„Hoćeš li to reći kod kuće?“

„Ne znam. Sve je veoma čudno... Hoću da razmislim.“

„Babi hoće da ti priznaš dete?“

„Ne verujem, ali nismo razgovarali o tome.“

„Želi li novac za izdržavanje, školu...?“

„Čuj, možda nisi shvatio, nemam pojma o čemu govoriš. Sve se odigralo veoma brzo. Bio sam pregažen, katapultiran u prošlost, a da o tome nisam ni odlučio ni želeo, i još saznajem kako je ta prošlost ne samo sadašnjost nego i budućnost... Verovao sam da sam zaboravio Babi, a ja imam nešto što me za nju vezuje zauvek, imam dete.“

„Naravno. Pa ipak, jedna stvar mi je jasna...“ Ustane i odlučno krene prema vratima, i ja u toj njegovoj odlučnosti konačno vidim malo svetlosti. Kad si zbunjen, treba ti neko ko ima jasne ideje i za tebe. Radoznalo ga posmatram.

„Koja?“

„Da ću odmah otpustiti Đulijanu.“

16.

Sednem za sto i odlučim da radim, proveravam neke papire, čitam gledanost novog popodnevnog programa. Moj um se relaksira, opušteno pratim prelaze. Nije loše. To je neka igra na temu škole s predmetima i pitanjima iz opšte kulture, tu je direktor, profesori i, naravno, učenici, koji su u stvari i takmičari. Završe iza table kad tri puta pogreše odgovor i odlaze kod direktora na završni ispit. Šestoro je učesnika, onda ostane četvoro i na kraju dvoje. Čini mi se da je ovo savršen program za *access prime time* na *Rete due*, ono što ide od kraja dnevnika do glavnog programa večeri. Kjara Falanji, direktorova asistentkinja, obavestila je Đorđa šta su odbili i šta traže, i izgleda da im baš treba ovakav program. Sutra imamo sastanak. Đorđova snaga je u ovome: koristi novac pametno. Četrdeset procenata zarađenog novca on želi da reinvestira u odnose, saradnju, kupovinu, društvene kvote, kvote za nove poslove, moguće *app*, mreže koje se rađaju, male produkcije.

„Nikad ne treba da stanemo. Ići napred jeste budućnost *Future*.“ To je ime koje smo dali firmi. Đorđo je proučavao, računao rizik i investicije, otvorio jednu firmu u Majamiju, jednu u Marbelji, jednu u Berlinu. Male kancelarije koje obrću proizvode, za šest godina teškog rada imamo dvadeset tri programa koja idu na televiziji, između Italije i Evrope. Ne mogu da se požalim. Đorđo Renci je najbolja kupovina na koju bih ikad mogao da pomislim. Njega mi je preporučio Markantonio Macoka, grafički dizajner s kojim sam počeo prve poslove na RAI-ju. Viđamo se s vremena na vreme i ostali smo u dobrim odnosima. Nije želeo da uđe u *Futuru* kad sam mu to predložio. Kako je to čudno, možda nije imao poverenja. Trebalo je da uloži neku početnu sumu, da je imao želje i hrabrosti, a to bi povratio za veoma kratko vreme kad pogledamo kako su se stvari razvijale. On je pak radije ostao slobodan, a naročito nije bio spreman da rizikuje. Čovek kakav je Đorđo savršeno bi mogao da sam za sebe otvori *Futuru*, sigurno mu nisam trebao ja, a ipak, kad sam ga upoznao zahvaljujući Macoki, iznenadila me je njegova sigurnost. „Poznajem tvoju priču, hoću da radim s tobom“, rekao mi je. A kad sam ga pitao zašto, odgovorio mi je jednostavno: „Kao kad surfuješ na vetru ili puštaš zmajevе. Ne čekaš ništa drugo, samo vetar...“

Klimnuo sam glavom pretvarajući se da sam shvatio, ali uopšte mi nije bio jasan taj odgovor. Moram da kažem da sam tog dana bio zbunjen, pomislio sam: „Ma da li je dobro da se udružim s ovim tipom? Liči mi na one s naduvanim mišićima koje srećem u teretani.“ Ipak, nekad se treba pouzdati u one koji imaju

poverenja u tebe. Ostaviti po strani strahove i predrasude. Najbolje stvari se uvek prave udvoje. Dva je pozitivan broj, kao dve ruke koje vezuju pertle ili ih vezuju nekom drugom da bi mu spasle život, pokušaj to da uradiš jednom rukom. Onda pomislim na ono što je bio moj život, moja grupa. Bilo nas je mnogo, ali ponekad, usred njih, ja sam se osećao sam. I tako, vrate mi se malo-pomalo u glavu svi oni, Sicilijanac, Huk, Selo, Bani, Lukone i, naravno, Polo. Neverovatna imena za teške likove, s moćnim motorima, lakim provalama, grubim i čvrstim rukama, savršenim za batine. Sve one priče koje sam ispričao s tom ekipom. Vreme nije poznavalo otkucaje sati. Jutro, noć, dan, stalno smo bili zajedno, u stalnoj apsurdnoj situaciji večnog trajanja. Da me sad vide, šta bi mi sve rekli! Ja samo znam da sam pre šest godina sebe video kao najviše čistača, jednog od onih advokata koji, da bi preživeli, uzimaju male parnice za automobilske nezgode koje im prepusti neki rođak ili prijatelj.

Pitam se šta ko od njih radi, da li su otvorili neki kafič na nekoj od tolikih nepoznatih plaža, u Italiji ili u inostranstvu, ili neki *bed and breakfast*, ili rade u nekoj firmi. Pre nekog vremena, prošao sam pored *Pajpera* i video Huka na vratima, s povezom preko oka zbog kojeg je i zaradio nadimak, smešio se nekim balavcima koji su ulazili u popodnevnu diskoteku. Nisam verovao svojim očima, još je tamo s onom kožnom jaknom, dosadan kao i uvek, ako ne i više, zato što je sad malo pustio stomak i ima nekoliko dlaka na glavi manje. Možda je neko od njih zasnovao i porodicu. Tad prodre munja koja raspara vedro nebo, neočekivano, iznenadno. Ja imam dete. Ne znam ni kad je rođen, da li je kršten, gde živi, ko je njegov otac. Njegov otac? Njegov otac sam ja, onaj drugi je samo očuh, Babin muž. Ali da li Masimo sve to zna? A Babi? Sta Babi želi da uradi? Da li će mu to ikad reći? Ziveo je šest godina bez mene, koliko se stvari tu dogodilo! Onda uzmem iz džepa onu vizitkartu. Gledam je, elegantna je, ima precizna slova, Babi Đervazi. Tu su brojevi telefona, privatni i onaj kancelarijski. Trebalo bi da joj pišem. Trebalo bi da je pitam da saznam više. Ali želim li da saznam više? I, dok uzimam telefon i ostanem da ga posmatram ne znajući šta da uradim, stigne mi poruka. Od nje.

17.

„Na toj požuteloj novinskoj fotografiji ponovo sam videla celu našu priču. Sećaš li se kako sam te čvrsto stezala? Znaš dobro, zato što si se uvek žalio.“ Ostanem kao zaglušen tim rečima. Ponovo se nađem u trenutku dok prolećem na motoru s policijom za leđima, u poteri gde je Babi ostala samo u brusthalteru i gaćicama, samo s mojom jaknom. Pala je u neki glib, a to nije bilo blato, već dubrivo. Baš sam je sa uživanjem zezao te večeri, rekao sam joj da se, tako udešena i smrdljiva, nikad neće popeti na moj motor. I ona se, nadurena i ljutica, svukla. Nisam mogao da ne primetim koliko je lepa – onako besna, bila je još lepša – I, kad smo došli do njene zgrade, nisam hteo da je pustim. Njena duga kosa, raspuštena, njena bela, hladna koža. Plavetnilo njenih očiju, u kojem sam voleo da se izgubim, kao kad sam je video kako igra u *Vetrinama* i kad smo, svezi od ljubavi, pobjegli u noć na mojoj tamnoplavoj *hondi*. Osećam emocije svakog od tih trenutaka, vraćaju se kao nekakav cunami osećanja, i pitam se zašto je Babi sve to odbacila, zašto je želela da zaledi, ostavi po strani, da poništi taj cunami sve dok sasvim ne nestane. Osetim i bes, nestala je na šest dugih godina, i onda se ovako pojavljuje, kao da se ništa nije dogodilo, priđe s detetom kao iznenađenjem. Uvek je sve radila po svom, kao što je i volela, i nastavlja to da radi. Sad gledam u mobilni telefon i čitam: „lako ne veruješ, mnogo sam propatila pokušavajući da se udaljim od tebe. I pišem 'pokušavajući' zato što, ako su stvari tako tekle a ja sam na kraju ovde, kod tebe, možda moram da priznam da nikad nisam uspela u tome.“

Naravno... Ali ti si se udala, donela na svet moje dete, u ko zna kojoj bolnici, s nekim drugim čovekom koji mu je bio otac i sa svojom majkom, ženom koja me je oduvek mrzela, koja ga je verovatno uzela u naručje, i to pre tebe, sebična kakva jeste. Eto, u tom trenutku, voleo bih da se Masimo popišio na nju, zalivajući joj tu svilenu košulju ili neku drugu preterano elegantnu stvar koju mora da je tog dana imala na sebi. I, kad pomislim na svog sina, osvetnika, dođe mi da se nasmejem.

„Sad sam ponovo ovde. Videla sam te i vidim da si dobro, veoma dobro, i radosna sam što sam te upoznala s Masimom. Ne znam ništa o tvom životu i mnogo bih volela da se ponovo vidimo. Možda kao dvoje prijatelja, iako ti ne veruješ u prijateljstvo između muškarca i žene. Uvek si mi govorio: to je sranje... Možda je moguće samo u jednom slučaju, ako su se dve osobe mnogo zasitile jedna druge i ako je prošlo mnogo vremena.“

Tačno. Još se toga sećam, bili smo na večeri s Polom i Palinom, Polo se istrčao s nekom od svojih ubistvenih provala. „Bilo bi verovatnije da postanem peder i da se smuvam s tobom!“, rekao je pokazujući na mene. Nasmejali smo se i nastavili da pijemo pivo u jednoj radosnoj i opuštenoj večeri, u kojoj je sve bilo moguće, sve je bilo beskrajno i nije bilo granica našem smehu, našoj radosti. I vidim kako Polo diže svoj *hajneken* i kuca njime o moj, i onda se raspršuje na vetru, baš kao ona moja uspomena, kao život koji mi ga je odneo. A ti si sad ovde. Babi, ti koja to ne zaslužuješ, ti koja se nisi pridržavala našeg dogovora, i zbog koje sam ja neizmerno patio.

I dođe mi da zazovem Boga.

„Bože, šta sam ti loše ja učinio, zašto si mi je ponovo poslao?“ I ne nalazim nikakav razlog. Gledam netremice svoj telefon tražeći bilo kakvo objašnjenje.

„Pa ipak, jedno je sigurno: stvarno sam srećna što sam te ponovo videla, ne znaš koliko. Hajde da se vidimo ponovo, ako ti odgovara. Pisaću ti, ukoliko mi ne kažeš da više ne želiš da me čuješ. Ćao, Babi.“

Zašto? Zašto te sudbina stalno iskušava? Da bi video da li je izbor koji si načinio onaj pravi? Ali da li je to bilo potrebno? I tako nastavim da gledam u svoj telefon. Bilo bi veoma lako: nemoj više nikad da me pozoveš, nestani zauvek iz mog života. Da uradim ono što je ona uradila meni. Ipak, ne, ne uspevam u tome. Ostanem tako, kao zaustavljen, ne donoseći nikakvu odluku, neka život odluči za mene. U jedno sam pak siguran, pa ga pozovem telefonom.

„Đorđo?“

„Da?“

„Jesi li otpustio Đulijanu?“

„Jesam, zašto, da se nisi predomislio?“

„Ne. Dala joj je i moj broj telefona.“

18.

Kad izađem, već je mrak. Uzeo sam vreću i poslao Đin poruku, obavestivši je da ću se vratiti kasnije. Ništa drugo nisam napisao. Ne znam šta da kažem. I, evo, njena poruka stiže na vreme. „Već sam se vratila. Ne brini, ljubavi. Večeraćemo kad završiš.“ I prvi put ta reč, „ljubavi“, pomalo mi je neprikladna. Kao da se nešto iznenada prekinulo. Kao da sam joj uskratio poštovanje zato što sam joj prećutao tajnu o kojoj ni ja nisam ništa znao. Međutim, najviše me iznenađuje nešto drugo: nisam sam, postoji deo mene, deo koji će ostati na ovom svetu i posle mene. I to mi pruži neobjašnjivu utehu. Moj sin. Masimo. Želeo ja to ili ne, on ipak postoji i na neki potpuno neobjašnjiv način ja se smešim, osećam se vezanim za tog neznanca. Sećam se njegovih prvih reči, njegove tamne kose, njegovih očiju, njegovog osmeha. „Mogu li i ja da te zovem 'Step'?“

Žao mi je što nisam mogao da mu kažem još nešto, da porazgovaram s njim, što nisam imao spremna ova pitanja koja sad imam u glavi. Pozdravim devojkicu na ulazu i uđem u svlačionicu. Možda će jednog dana i moj sin ići u teretanu, a ja to neću znati. U velikoj sali — glasna muzika; uprkos debelim staklima, uspevam da je čujem. Unutra su devojkice, pokretne, slobodne, mišićave, izvode akrobatske figure na šipci, i to veoma teške, kače se, okreću se, pokušavaju da idu vertikalno ili horizontalno. Jedna devojkica tamne kože i duge svetle kose rasteže se, otkriva stomak na kojem se ističu njeni savršeno izvajani trbušnjaci. Izgleda da joj je udobno u tom položaju. Ne mogu da je zamislim u drugim... Pričam o igranju oko šipke, *pole dance*, naravno. I, kao da je to čula, devojkica promeni položaj i ostane u vazduhu, držeći se samo snagom nogu. Onda aterira i raširi ruke, kao da želi da podvuče završetak svoje predstave. Ostale devojkice zatapšu, a ona se radosno smeje. Mora biti da je to instruktorka ove nove discipline. Jedna mlada devojkica u tamnoplavim helankama i dugoj majici spremila se da zauzme njeno mesto. Međutim, u očajničkom pokušaju da uspe da uradi nešto što bar malo liči na ovu prvu, izgleda pre kao one velike salame koje vidiš okačene o papirno drvo na seoskim vašarima i koje neki lola vezanih očiju pokušava da svuče dole. Eto, devojkica ostane malo u vertikali, dok joj instruktorka urla neke manevre, pa joj priđe i nastavi da urla s rukama na ustima. Dve stvari su moguće: ili je gluva ili je zaista salama.

Stavim svoj peškir na ivicu klupe i razgibavam se dovoljno dugo da ponovo vidim devojkicu kako se vraća dole i nezadovoljno vrti glavom. Odlučim da se više time ne bavim i počnem da tražim tegove, hoću malo da poradim na grudnim

mišićima. Opružim se na klupi i počnem lagano, dižem dvadeset kilograma tek da bih se malo zagrejao. Eto, čini mi se da sam se vratio u dobra stara vremena, kad sam išao u *Budokani*, teretanu u kojoj sam počeo da treniram pošto me je Popi, jedan ogroman tip, isprebijao, blizu kafića *Fleming*. Popi me je baš dobro sredio i razmišljao sam o jednom lepom revanšu. Bez mišića, međutim, ne bih nikud stigao. Lukone, Polo, Huk, Bani, Sicilijanac — sve njih sam upoznao u *Budokaniju*. Tamo gde sam počeo da se „pumpam“, gde su se doručkovala jaja i anabolici, od *dekadurabolina* do neverovatnih steroida koji se koriste za krave ili trkačke konje. Ali to su možda samo bile legende. Ipak, nekom bi se promenio glas, postao bi mu dublji, skoro potmuo, a brada se pojavljivala tamo gde do pre nekog vremena nije bilo ni naznake neke dlačice. I pričalo se da anabolici, ako se suviše upotrebljavaju, ubijaju želju za seksom. Sećam se da ih je Sicilijanac mnogo uzimao i govorio: „I bolje... Tako ću malo sebe smiriti, ionako se mnoge žale!“ I smejao se onim svojim smehom od cigareta i piva i pumpao je i dizao tegove teže od svih nas: 140, 160, 180, 200... Stao bi tek na 240, urlajući toliko da bi se devojke koje su na gornjem spratu imale aerobik uplašile. A Sicilijanac je nastavljao da se razbija od *nandrolona*, uprkos opasnostima i neželjenim efektima, poput onoga, kako se pričalo, da *nandrolon* povećava sve osim „onoga“, štaviše, upravo ga smanjuje. Često sam viđao karikature koje su podvlačile veličinu mišića i malenkost ostalih delova, i čak sam i u *Budokaniju*, pod tušem, u svoje vreme primećivao tu čudnu kontradikciju, ali sve sam pripisivao prirodi. Ja nikad ništa nisam koristio. Jeo sam mnogo, da, jeo sam mnogo jaja ujutro, džigericu, pivski kvasac koji sam s uživanjem žvakao, a Polo me je gledao pometen zato što se njemu gadio. Išao sam svaki dan u teretanu, disciplinovano, s voljom, s besom. Svaki trening značio je napredovati, održavati težinu, kontrolisati je, povećavati i ići dalje samo snagom uma. Zeleti. Sve dok ne osetiš da ti mišići urlaju od bola, meso skoro da pita za milost pod naporom tegova.

Siđem s klupe i stavim pedeset s jedne strane i pedeset s druge. Onda se ponovo postavim ispod nje i uradim pet-šest brzo, sad osećam težinu i pri poslednjem dizanju se malo mučim, ali dovršim ga. Odmaram. Uzimam dah. Zatvorim oči, ponovo uzmem tegove, uradim još deset. Ovog puta je teško od početka. Ali ne zato što su teški. Ponovo počinje da me nosi bes. Babin smeh i onaj paket, lep i surov poklon, koji mi stavi pred nos, onda ga skloni i na kraju me pusti da ga otvorim. I vidim majicu s belim i plavim prugama, istu kao kod onog deteta, kao kod mog sina. I bes raste, čula se sa Đulijanom, sve su odlučile iza mojih leđa. Ne, odlučila je ona, samo ona, Babi, da uđe u moj život i izađe iz njega, i skoro da bacam šipku, čini mi se da je lagana, bez težine, toliki je bes. I ide gore,

još više, iznad svojih držača, i onda ponovo padne na njih i odskoči i zaljulja se levo-desno, rizikujući da padne na zemlju, ali ja je zaustavim rukama.

„Hej, ma jesi li to ti, Stepe?“

Ustanem i pokušam da shvatim ko mi se to obraća. To je neki mladić ispred mene.

„Stefano Mančini, ti si? Ti si bio legenda za nas. Moja devojka je isekla fotografiju s motorom s onom devojkom koja se stiskala uz tebe i stalno mi je govorila: 'Moraš da budeš kao on, ne takav mlakonja.' Jebote, upropastio si mi mladost. Naime, ostavila me je, a nije mi dala!“ I smeje se sa svojim prijateljem koji stoji blizu. Mršav je, suv, ali dobro građen, ima kovrdžavu kosu, gustu, dugu, i tamne oči. Ličio bi na Rengu, pevača, da mu zubi nisu malo kvarni. Prijatelj mu baci pet kao da je izrekao ko zna kakvu provalu.

„Zovem se Dijego, ali ne treniram često ovde, igram uglavnom padel.“

„Aaa, igru pедера!“

Njegov prijatelj počne da se smeje kao lud. „Ne, kul, baš si strava, oh! Upišaću se!“

On ga lupi po leđima. „Aaa, jebote! Boli me tako! Ti si težak, baš si težak!“

U stvari, prijatelj je debeo, mastan, grozno je građen i salo mu se preлива.

„Njemu bi dobro bilo da igra padel. Sta god čovek može da pomisli, dobar je to sport. Dobro te preznoji i osuši te.“

Uzmem peškir s klupe, ustanem, stavim ga na ramena i udaljim se.

„Hej, Stepe, hoćeš li da malo razmenimo udarce?“

Okrenem se, a Dijego je stavio pesnice ispred lica i igra iza njih, namiguje i želeo bi da bude simpatičan, ali nije.

„Hajde, tamo je ring...“ Pokaže mi ga bradom, nagne glavu prema ramenu kao da kaže: „Daj, nemoj da te molim“. I ponovo namiguje. Preterano. To jest, baš ima tik.

„Ne, hvala.“

„Daj, voleo bih da znam da li je moja devojka bila u pravu. Da li sam mlakonja.“ I tip kraj njega počne ponovo da se smeje, skoro se previja.

„Ili se plašiš?“

A ja mislim kako je prošlo to vreme, kako me više ne zanima da se bijem, da dokazujem da sam najjači, pa pomislim kako sam postao otac, da, imam dete, i moram da budem odgovoran. I trebalo bi da pazim na sve ove stvari, ali onda mi iznenada dođe da se nasmešim i ja jednostavno kažem: „Ne, ne bojim se.“

19.

Spremamo se ne govoreći ni reci, stavljajući rukavice koje smo našli u nekoj fioci. Tu su i kacige, ali on ne stavlja svoju, pa je i ja izbegnem. Skine duks, onda majicu, krupan jc, dobro građen, ima duge ruke i čvrste noge. Počne da skakuće levo-desno, lagan je na tim jakim nogama, nema mnogo težine u gornjem delu, ali veoma je pokretan. Njegov prijatelj dovuče stolicu na ivicu ringa, izvadi *bruklin* žvake i otvori ih. Savije jednu i stavi je u usta, papir pusti da padne na pod. Zvaka je od sladića, jedina vrsta koju ne volim.

„Uzimaš nam vreme?“, kaže mu Dijego. „Je li u redu tri minuta?“, pita mene.

„Jeste.“

„Hoćemo li fulkontakt ili kik-boks?“

„Kako god ti želiš.“

Onda se Dijego nasmeši. „Kik-boks“, kaže, pa zaurla svom prijatelju: „Tri minuta odsad!“ Zamišljajući gong, tresne rukavicom o rukavicu i krene na mene. Njegovi udarci su precizni, svi su upućeni na lice i grudi, ali ja uspevam da mu pariram. Brz je, dobro se kreće, ima daha i, kad ude, uspeva čak i da ćaska „Jebote, zvala se Ilarija, baš je bila dobra riba, zaista, stvarno lepa, smišljala je lepe igrice, samo — htela je jednu ozbiljnu priču. 'Kao onu Stepovu!' Shvataš, jebote, bila je zaljubljena u tebe, a nije te čsk ni poznavala! Ti si mogao da je pojebeš ovako“, i verovatno pucne prstima u rukavici. „A ja nisam uspevao ništa!“

Prijatelj počne da se smeje, pa i on, i, pošto su mi odvratili pažnju, Dijego napravi kružni skok lupivši me iz sve snage po ramenu. Gadno me pomeri, tako da završim na konopcima, i, kad odskočim i vratim se, pogodi me direktnim udarcem, direktno, dižući nogu do grudi i onda brzo prema meni kao da želi da me natera da poletim izvan ringa. Ali ja sam brz, spustim desnu ruku i premestim se celim telom izbegavši tako nogu koja stiže i odlazi uprazno. Međutim, on to iskoristi i odvali mi dva krošea, desni i levi, pravo u lice. Osetim udarac, pomrači mi se vid, u stvari, Dijego mi se udvoji i vidim kako se previja od smeha. „Da te sad vidi Ilarija... Možda je trebalo da staviš kacigu!“, i ponovo se spremi da me udari, serijom udaraca u lice, ali, čim se pokrene, ja to iskoristim, okrenem se oko sebe, otvorim ruku i pogodim ga kao metkom, kao bejzbol palicom, pravo u lice. Dijego više ništa ne vidi, udiše suvo i pada na zemlju. Njegov prijatelj kaže „jebote“ i ostane otvorenih usta. Odrešim rukavice.

„Eto, da je ovde, Ilarija bi rekla: 'Vidiš, bila sam u pravu, ti jesi mlakonja.' Pozdravi je od mene.“ Izađem iz ringa, ponovo uzevši svoj peškir. Dijegov prijatelj

pokuša da ga reanimira, lupa mu šamare, doziva i, pošto ga je namučio, vidim u ogledalu da ga Dijego odguruje rukama, ali da mu je glava i dalje pognuta, pokušava da se povрати. Prođem pored devojaka. Ona od malopre je opet na šipci, ovog puta mora da je dobro postavila ruke, više ne liči na salamu, uspela je u svom malom poduhvatu, i instruktorka klima glavom s odobravanjem. Veštim saltom vraća se dole zadovoljna. Volim da se radujem tuđim uspesima i s tom mišlju se uvučem u svlačionicu. Moram da dobijem na kondiciji. Moram ponovo da počnem da trčim. Van forme sam. Step — van forme. Ko zna kako bi sad prošlo takmičenje u zgibovima među Budokanijevima. Počnem da se smejem za sebe. Ličim na dosadnog nostalgičara. Pa, Sicilijanca bih možda i sad pobedio, on je sa onim dečacima od kojih bih nadrljao. Dođe trenutak kad te telo napusti, suviše sastanaka, suviše priče i sedenja u kancelariji, indolentnost koja se pretvori u lenjost. Otvorim ormar u kojem sam ostavio svoje stvari i vidim kako svetli mobilni telefon. Javim se.

„Ljubavi, gde si?“

„U teretani.“

„Ma daj! Mislila sam da imaš ko zna kakav sastanak.“

„Ne, trebalo mi je da se malo izduvam.“

„Zašto? Da nešto nije pošlo po zlu na poslu?“

Nije trebalo da joj kažem.

„Hej, jesi li tu?“

„Ne, ne, sve je u redu.“

„Da, tim glasom. Kad dođeš kući, ispričaćeš mi.“ I počne da se smeje. „Ako hoćeš, doći ću u teretanu i potući ćemo se kao kad smo se upoznali. Osećam da bih te ovog puta prostrla po podu. Baš si van forme!“

„Tačno. Zamisli, popeo sam se u ring.“

„I kako je prošlo?“

„Pa, ako ništa drugo, mogu da se javim na telefon.“

„Ha-ha-ha, daj, nemoj da kasniš.“

Eto, Đin. Đin i njena radost. Đin i njen smeh. Đin i njega lakoća. Đin i elegancija. Jednostavne stvari koje joj polaze za rukom i koje je čine toliko slatkom. Đin i njena transformacija uz malo šminke i visoke potpetice. Seksi Đin. Počnem da se svlačim, navučem papuče, uzmem peškir.

Đin, kako je bilo teško ponovo zadobiti tvoju ljubav, tvoje poštovanje, tvoj mir. Uvučem se pod tuš i setim se svega onoga što sam uradio da bih je opet osvojio.

20.

Svakog jutra sam ispred njene zgrade. Dođem tamo pre osam, tako Đin zna da sam tu. Mora da zna da hoću nju, da sam pogrešio i, ako vreme ne može da izbriše moju grešku, možda će bar moći da mi oprost. I tako sam tu. Kad ne izlazi i ostane kod kuće, znam da me gleda s prozora. Ljudi koji stanuju tu gledaju me radozno, prepoznaju me ne kao Stepa, već kao onoga koji je tu. Pre neko jutro je prošla jedna mama koja je za ruku držala dete. Kad su mi prišli, dete me je onom slobodnom ručicom pokazalo.

„Mama, tu je onaj čovek koji uvek čeka.“ Žena ga je malo povukla privlačeći ga sebi.

„Ćuti!“

„Ah to je on, znam ga.“

Došlo mi je da se nasmejem. Pričaju o meni po okolnim zgradama. Mario, prodavač novina, već me ljubazno pozdravlja. Otkrio sam da je Alesija, devojka koja svakog jutra vodi psa u šetnju, po zanimanju advokat. Tu su, potom: Pjero, cvećar; Đakomo, pekar; Antonio, vulkanizer. Svi me pozdravljaju, ali niko nije bio hrabar da me pita zašto sam tu. I već je prošlo mesec dana. Danas je Alesija izgubila psa, pobegao joj je. Spremao se da pređe ulicu baš kad je nailazio neki auto, a ja sam uspeo da ga zaustavim. Smirio sam ga obuhvativši ga obema rukama oko grudi i zagrlio ga. Beli zlatni retriever, lep, jak, ali uspeo sam da ga zadržim. Alesija stiže trkom.

„Ulikse! Ulikse! Hiljadu puta sam ti rekla!“ I blokira ga povocem oko vrata. „Ne smeš da se udaljavaš. Jesi li razumeo?“, urla preteći mu rukom ispred njuške, iako Uliks gleda pravo, ravnodušno. „Jesi li razumeo? Jesi li razumeo ili nisi?“ Onda se smiri i obrati se meni. „Uvek radi po svom...“

Eh, pa i ti, šta si očekivala kad si ga nazvala Uliks? Ipak, ne kažem joj to, još je suviše uplašena da bi shvatila da je to samo glupa šala. „Svakako, hvala...“ I lice joj se otvori u osmeh. „Zovem se Alesija.“

„Step.“ I stegnem joj ruku.

Porazmisli, pa slegne ramenima.

„Mogu li da te pozovem na kafu? Hajde, baš bih volela.“ Vidi da sam neodlučan. „Ili šta već hoćeš...“

„Kafa bi bila odlična.“

Pređemo ulicu da bismo došli do bara kad se javi njena majka koja, i ne gledajući gde je, zaurla po kvartu: „Alesija!“

„Cigarete“, odgovaramo nas dvoje uglas.

„Da, mama, važi.“ Onda, okrenuvši se meni: „Ona voli da puši, to se vidi?“

„Nee...“

U baru nas dočekuje bucmasto Frankovo lice.

„Hoćeš li da nam napraviš dve kafe? Stepe, kakvu ti voliš?“

„Dugi topli makijato, bez šećera.“

Ponovi narudžbinu i doda: „Za mene uobičajeno, hvala.“

Alesija miluje Uliksa i postavi mi jedino moguće pitanje: „Svakog dana te viđam ovde, ispred zgrade. Neka opklada ili neko treba nešto da ti oprostí?“ Kaže mi to oštromno kao pravi advokat. Zatim doda: „Šta god daje, ako želiš, pomoći ću ti, baš si bio strava s Uliksom...“ Još jače ga češka ispod grla.

„Ne možeš mi pomoći, ali hvala ti.“

Divan je dan, nebo je vedro, to je prostranstvo plavetnila, i mi zastajemo na pragu bara.

Alesija drži u ruci svoj ristreto, a ja se pomalo igram s Uliksom, koji uopšte ne želi da se vrati kući. Alesija se, međutim, upravo sprema da ga ponovo zatvori tamo, ima parnicu na sudu u jedanaest.

Baš kad se spremam da se oprostim s njom, Đin se pojavi prekoputa ulice, pogleda okolo, začudi se što me nema, ali, kad me ugleda, malo zažmuri i napravi ne baš lep izraz lica. Alesija to primeti.

„Umesto da ti pomognem, izgleda da sam napravila još veći problem.“ Kaže to s blagom gorčinom. „Ne brini.“

„Znaš, u ovakvim situacijama, pomisao da možda postoji neka druga može i da poboljša situaciju...“

Onda uzme Uliksa, privuče ga sebi i pogleda me odozdo sležući ramenima.

„Pa, nadam se da će sve proći dobro, drago mi je što sam te upoznala, vidimo se, ovako ili onako. Šteta, svakako...“ Nasmeši mi se i ništa ne dodaje, nestaje u pravcu trafike. Ko zna šta je htela da kaže. Više me i ne zanima toliko. Sad znam samo da poznajem i Franka, barmena koji sprema odličnu kafu.

Dan kasnije, ponovo sam tamo, na uobičajenom mestu, kad Đin izađe iz ulaza. S majkom je. Ugleda me i nešto joj kaže. Majka klimne. Đin krene prema meni. Odlučna je, sigurna i njen korak ne obećava ništa dobro. Ne smeje se, ne prestaje da me gleda, prelazi ulicu i ne proveravajući ima li automobila. Ima sreće, niko ne nailazi, hoda toliko brzo da je za tren već preda mnom, nosi me, sad će me udariti glavom. Onda, lica priljubljenog uz moje, pokaže sav svoj bes.

„Dakle? Jesi li i nju pojebao?“

Izleti mi jedan tupav osmeh, ali u suštini ne znam šta, dovraga, da uradim.

„Kuju nju?“ Dok to izgovaram, shvatam da je trebalo da našu raspravu povedem u sasvim drugom pravcu.

„Kuju nju? Nju. Sigurno ne onu drugu! Nju, Alesiju, advokaticu. Znam je odmalena. Zivi na drugom spratu susedne zgrade. Već tri godine je s jednim lekařem, ali vara ga s jednim mladim, nekim jebačem kao što si ti, zove se Fabio.“

Zatvorim oči i odlučim da probam.

„Izvini.“

„'Izvini' za onu prvu koju si pojebao ili za ovu, koju si juče?! Ne, reci mi! Tako ću znati koje izvinjenje da razmotrim!“

Vidim da je povređena, besna, kao nikad dosad. Lice joj je zgrčeno, osenčeno, izgleda još napetije. I to samo mojom krivicom.

„Oprosti mi, Đin...“ Ne pušta me da govorim.

„Mogao si ranije da misliš na to! Zar nisi znao da ću se naljutiti? Šta si mislio? Da ću prihvatiti tvoju prevaru kao da se ništa nije desilo? Jesi li video koliko sam te dugo čekala?“ U očima su joj suze, skupile su se na donjem rubu kao da će neka ogromna brana upravo da eksplodira.

„Zaista... Ne znam šta mi se desilo, kunem ti se, želeo bih da vratim vreme, da nikad nisam učinio to što sam učinio.“

„Ne umeš da joj odoliš, to je istina! Ovako će biti kad god je sretnješ...“ Primećujem neku gorku pomirenost sa sudbinom u tim rečima.

„Ne, Đin, grešiš. To je bila samo želja da dokažem da je još moja. U stvari, sve je bilo gotovo i to sam primetio...“

„Dok si je jebao?“

Đin nikad tako nije sa mnom razgovarala, bes je preobražava, pretvara je u zlobnu devojkę kakva nikad nije bila.

„Ova naša ljubav je mogla biti divna, a ti si umesto toga izabrao da me ne želiš, da ti nisam dovoljna. Sve si uništio. Sad bi ionako bilo nesavršeno.“

I ode pre nego što će briznuti u plač. Stigne svoju majku i počnu da koračaju u tišini, bez reči. Njenoj majci je trebao trenutak da shvati da ne postoje reči koje bi mogle da je uteše. Onda se okrene i pogleda me. Na licu joj je isti izraz kao onog jutra kad me je pustila da udem s ružama u rukama. Moj prvi pokušaj da mi Đin oprosti. Stavio sam cveće na radni sto u njenoj sobi i tamo sam našao dnevnik. Njenu istinu, njen san, skriven od svih. A taj san sam bio ja. Volela me je već neko vreme, znala je moju priču s Babi, znala je mnoge stvari o meni, čak i da sam bio u Americi, zato što je uspela da se sprijatelji s mojom majkom. Da, čak i s mojom majkom. Onda, naš prvi susret, na samouslužnoj pumpi, noću, gde mi je ukrala benzin. Verovao sam da se sve dogodilo slučajno, a ona je, u stvari, to planirala.

Đin i njeno žensko strpljenje. Đin i apsolutna ljubav. Đin i njen veliki san... A ja sve to uništio za jednu noć. Uzvratim poslednji pogled majci. Ona me netremice pogleda bez prekora, bez suda, želela bi možda da razume neshvatljivo, da shvati taj, čini se, beskrajn kćerkin bol, toliki da nema hrabrosti daje pita... Međutim, ako je videla mene i ono što mi je ona vikala u lice, onda zna da je posredi neko razočaranje, neka moja krivica, greška. Ali zar je ona tolika da se ne može oprostiti? Zar to možda ne znači odricanje od mogućnosti da budeš srećan? I baš u tom njenom pogledu koji me ispraća čini mi se da vidim te misli. Onda mi nešto drugo da do znanja da je možda baš ona poslednja karta na koju treba da igram.

21.

Dan kasnije.

Oko pola jedanaest Đin odlazi od kuće, i ja izađem iz svog skrovišta, jednog drveta, iza kojeg sam stajao da me ne bi videla. Nisam sreo ni Franka, ni Alesiju, nikoga. Đin nosi tamne rejbanke i crnu jaknu, a kosu je skupila u rep. Obično ne nosi naočare, a sunce danas uopšte ne zaslepljuje, ali možda je to jedini način da ne pokaže tragove noći koju je provela proklinjući me, ko zna. Njen plač je jedinstven. Ona plače kako možda nikad nisam video, u tišini, suzama koje silaze jedna za drugom, bez ikakve namere da se zaustave. Nezaustavljiva je, kao da se zaista oslobađa sveg bola koji oseća. Dosad uzrok tom plaču nisam bio ja, već Frančesko, njen dečkić, kako ga je zvala, brišući tim nadimkom svaku moju beskorisnu ljubomoru. Frančesko je bio njen prvi i jedini dečko, najgori od svih, takvog ga se sećala. Preokrenuo je lepotu te prve ljubavi u najveću grešku njenog života. Te večeri su se rastali pomalo žurno i ona se vratila kući da završi sa učenjem. Ali nešto joj se vrzmalo po glavi, pa je pokušala da ga pozove, ali njegov telefon je uprazno zvonio. Otišla je da ga potraži u *Đildi*, lokal u koji je trebalo da odu. Đin je pričala i počinjala da jeca, od besa, uveravala me je, „zato što je baš ispao gad“, još je i dodala: „Izneverio je moje poverenje“. Neko šesto čulo odvelo ju je sve do kuće jedne njene prijateljice, Simone, koja se uopšte nije sviđala Eli, koja joj je uvek govorila: „Baš si glupa što joj veruješ.“ Onda, u petnaest do četiri, vrata Simonine zgrade se otvaraju i pojavljuje se Frančesko, kao najgori dečko koji je ikad postojao na zemlji. Đin oseti da je preplavljuje silan bol i, nakon nekoliko trenutaka, jedino moguće zadovoljstvo: da se osveti onome ko nije poštovao pravila u ljubavi. Bila je u svom *polu*, pustila je kvačilo i u punoj brzini krenula na Frančeskov *mercedes 200 slk*. Fantastičan udarac posred srede, po krilu i vratima. I to je Đin. Ljubav i bes, ponos i suze. Duboko u sebi mislim da je taj ožiljak od uspomene na Frančeska još boli, zbog toga počinje tiho da plače i kaže mi: „Nemoj nikad da mi uradiš nešto takvo, ne bih to mogla da prihvatim još jednom.“

Poljubio sam je u još mokro lice i otišli smo u *Monti*. Jedna prijateljica je otvarala radnju i ona se nakratko rasonodila među svim onim torbama i šarenim kaiševima, mindušama sa saobraćajnim znacima, onima u obliku kugle ili s dugim privescima svih mogućih nijansi. Kratko se zadržala na jednom mindušama od papira s orijentalnim crtežima, probala ih je i sinula, ali naposljetku je odlučila da ih ne uzme. Šteta, bila je prelepa s tim visećim mindušama. Onda je sreća neku svoju prijateljicu i pozdravile su se zagrlivši se s ljubavlju. Zvala se Gabrijela, išle su u isto

odeljenje, ali ona je bila bolja, rekla mi je to smejući se. Nastavile su da ćaskaju, smejale su se i šalile prepričavajući događaje nekih zajedničkih prijateljica, kako su se promenile, i obe su se iznenadile jer je neka Paskvalina konačno našla dečka. Gledao sam je izdaleka, baš je pričala, kao da više neće stati, svaki čas je vitlala rukama. Konačno se udaljila od one tuge koja ju je obrvala. Ćin je radosno slušala prijateljicu i na kraju se baš lepo nasmejala. Eto, tuga je zauvek nestala. Pomalo kao kod dece koja prelaze iz plača u smeh a da to i ne primete. Pogledala me je izdaleka i onda se i meni osmehnula, trepnula jednom, kao da kaže: sve je u redu, bolje mi je, hvala, bar mi se učinilo da sam to shvatio.

Kad smo došli kući, već je bilo veče. Sišla je s motora i snažno me zagrlila. Držala me je dugo uza se i prošaputala mi na uho:

„Hvala, bio si mnogo dobar.“

Na trenutak smo se gledali. Onda je ona odmahнула glavom. „Ti ne shvataš koliko te volim, Stepe.“

Nije mi pružila priliku da odgovorim. Pobegla je u zgradu i ne okrenuvši se, kao da se skoro postidela te svoje izjave.

Tačno. Možda to nisam shvatao ozbiljno. Ona zaista voli na svoj način.

Kad sam došao kući, zazvonio mi je mobilni telefon. „Ljubavi!“, zasula me je svojim oduševljenjem. „Ali nije trebalo!“

„Šta?“

„Kretenu! Baš su bile skupe!“

„Vidi, grešiš, voleo bih, ali, nažalost, to mora da je bila ideja nekog drugog obožavaoca.“ Smeje se kao luda.

„Možda nisi primetio, ali u onoj radnji jedini moj mogući obožavalac bio si ti, svi ostali su bili ili žene ili pederi!“

I ja sam počeo da se smejem, nisam ni obratio pažnju, gledao sam samo i jedino nju, nadajući se da će uspeti da rasprši onaj bol.

„Mnogo mi se sviđaju, želela sam da ih uzmem, ali bile su suviše skupe.“

U tom trenutku mi stigne fotografija. Ona s mindušama koje sam joj stavio u džep jakne. Pisalo je: „Sviđaju li ti se? Meni mnogo, skoro koliko i ti! I to ne zbog ovih lukavih iznenađenja.“ Ponovo začujem njen smeh preko telefona. „Je l' ti stigla? Možda ću ti kasnije poslati jednu seksi, gde sam polugola, kao nagradu. Danas si zaista bio savršen.“

I spusti slušalicu. Dobro je, bio sam zadovoljan. Bilo joj je bolje. I tako odlučim da odem do kuhinje da naspem pivo, malo opuštanja, možda malo kompjutera, neki film, kad, iznenada, zazvoni telefon. Bila je to poruka, jedna fotografija. I ostao sam iznenađen. Ona i njena čednost. Ona i njena stidljivost.

Ona i njena čistota. Bila je u polumraku, ali gola, i imala je na sebi samo minduše, lepo osvetljene. Ispod fotografije je napisala „Samo za tebe, zauvek“. Poželeo sam je, i tako odlučim da joj odgovorim. „Želeo bih da sam tu. Da bih ti skinuo i minduše i da bih mogao da te volim sada.“ Odmah mi je poslala jedno srce.

Eto, to je Đin. Te večeri je prevazišla svoj bol jedino time što je osetila da je voljena.

Ali kako danas mogu da je nateram da ga prevaziđe? Ovog puta sam ja krivac, moram da je nateram da ponovo poveruje u mene.

I tako kucam na vrata i spremam se da nešto kažem. Na pamet mi padne samo: „Mora da mi pomogne.“ Možda bi bolje išlo: „Đin je divna, a ja sam džiber.“ To bi bila savršena istina, ali verujem da bi mi zalupila vratima pred nosom, ne želeći da čuje ništa drugo. Ostanem da ćutim, s licem prema tim vratima, i dalje zatvorenim, misleći na druge moguće rečenice. Ništa mi ne pada na pamet. Ima trenutaka u životu koji ti se čine kao da nikad neće proći. Ovo je jedan od njih. Potom čujem kako se koraci približavaju i staju baš iza vrata.

„Ko je?“

„Stefano Mančini.“

„Ko?“

Eto, baš to. Još gore. I ne zna ko sam ja. Onda se vrata otvore i pojavi se gospođa koja često izlazi sa Đin, njena majka. „Dobar dan, gospođo, ja sam prijatelj vaše kćerke...“

„Znam ko si.“

Zaćutim. Osećam da ću umreti. Jebiga, u svom životu sam se tukao s nekima koji su bili dvaput veći od mene i nisam osećao ništa, a sad, pred pogledom ove žene, ja sam u nevolji.

„Ti si Step, je li? Kćerka mi je pričala o tebi.“

„Da, to sam ja. A šta vam je rekla Đin?“

„Da ne otvaram.“ Onda mi se nasmeši. „Ali već sam to uradila...“

22.

Tog jutra, Đin izađe i ne vidi ga. S jedne strane je zadovoljna, ali u dubini duše joj je žao. Nije mislila da će se tako brzo umoriti, ali, ako stvari tako stoje, onda je tako bolje za sve. Njena baka Klelija stalno joj je to pričala: „Moraš da puštaš da te muškarci čekaju sve dok stvarno ne mogu više, a ni ti. Eto, onaj koji istraje i ostane jeste onaj savršeni.“

Step nije bio savršen. Šteta, sviđao joj se i u svojoj nesavršenosti.

Na fakultetu, pošto se udubila u predavanje iz prava, nije više toliko mislila na to. Šalje poruku kući, obaveštava majku da će se vratiti oko šest i ruča sendvič s lososom i ceđeni sok od jabuke, pomorandže i šargarepe. Majka pročita poruku i nasmeši se. Ko zna šta će reći moja kćerka o svemu ovome. Već znam, optužiće me da sam izdajica, ali pomisliće, na kraju krajeva, da sam dobro uradila. Bar se nadam. I, govoreći to, uzme onu torbu i ostavi je u kuhinji spremnu za trenutak da joj je da. U šest sati i nekoliko minuta, čuje kako se vrata otvaraju.

„Mama, jesi li tu? Ja sam...“

Frančeski zalupa srce. Plaši se da će je otkriti, plaši se da bi osećanja na njenom licu mogla da je odaju. Njena kćerka je posebno osetljiva. „Hej, jesi li tu, šta radiš?“ Đin je na vratima kuhinje.

„Šta misliš?“ Pokaže joj peglu u ruci i jednu očevu košulju na dasci.

„Da pogodim... Hmmm...“ Osmehne se pretvarajući se da se setila. „Znam! Pokušavaš da spališ jednu tatinu košulju!“

„Baš tako! Ako mi to pode za rukom, ti ćeš morati da istrpiš onu cepidlaku.“

„A gde je on tačno?“

„Otišao je na fudbal s prijateljima.“

„Baš održava formu, nema šta...“

Đin ode u svoju sobu i na trenutak pomisli na svog oca u formi i na svoju majku, koja za njega pegla košulje, stalno se trudeći da on izgleda lepo, elegantno, primereno svakoj situaciji, savršeno. Eto, da, savršeno. Ko zna koliko dugo ga je ostavila da je čeka, po bakinim pravilima. Đin se zasmije. I ko zna da li još ima strasti među njima i šta se događa u onoj sobi jednom nedeljno? Mesečno? Godišnje? Đin se u mislima vrati Stepu, onome kako su ranije živeli, u dane koje su proveli na Maldivima, gotovo bez ičega na sebi, u toploj vodi, na plaži, u bungalovu, bez sata, bez vremena, bez sastanaka. Seks, ljubav, nije bilo trenutka da se nisu dodirivali. Step je za nju bio nekakav magnet, osećala ga je, privlačio ju je, dovoljno je bilo da joj dotakne nogu, leđa ili jednostavno ruku pa da se ona

zapali. Nikad joj se to nije desilo s nekim muškarcem, nije da ih je imala mnogo, štaviše. A onda miris, miris Stepa, kojeg je, kad ga je imala u rukama, lizala i ljubila posvuda. Prirodni afrodizijak. Pitanje hernije, Đin je čak potražila i objašnjenje, stvar je bila u feromonima, nekoj mirisnoj supstanci koju ljudi proizvode i koja nas vodi pravo do savršenog partnera. I kad pomisli da ju je neko čak optužio da je ledena, u stvari frigidna, ne, istina je da nikad nije bila zaljubljena, a ljubav ponekad uspeva tamo gde ništa drugo ne može. Đin se nasmeje za sebe. Kako da ne, frigidna, sa Stepom je postala nekakva nimfomanka, plašila se i iznenađivala u isti mah gledajući sebe takvu. Kao one noći u bungalovu, kad mu je pod zvezdama rekla: „Dosta, dosta, molim te.“ Drhtala je zbog toga što je osećala i koliko je uživala. Step se nasmejao, mislio je da ga zeza. „Ne razumeš, bila sam na Omegi. Skroz sam neošamućena!“

„Ma ne postoji neošamućena! Jedino ošamućena!“

„Pa da, baš to, rekla sam kako treba, nisam bila!“

I nastavili su da se smeju i da piju hladno pivo gledajući zvezde, i Đin se izgubila u tom njegovom zagrljaju, i u njegovim očima, i u svakom pojedinačnom poljupcu koji joj se činio jedinstvenim, posebnim.

„Jesi li ti moj?“

„Samo tvoj.“

Sledeće noći vodili su ljubav nežnije, osećala ga je kako se pokreće u njoj, prvo polako, onda sve snažnije, strasno, i Đin ga je ugrizla za vrat i stisla uza se, skoro zaurlavši.

„Ćuti!“, prošaputao joj je Step smejući se. „Ima suseda.“

„Biće i oni srećni ako me čuju ovakvu!“

Tako su zaspali, izgubljeni u ukusu te ljubavi, još topli od seksa, otvorenih usta, jedno u drugom, živeći isti dah, ne odvajajući se nikad.

Đin kao da se probudila iz te uspomene i na oči joj grunu suze. Nije bilo dovoljno? Hteo si više? Zar to nije najlepše što smo mogli da doživimo? Trebalo ti je da ponovo odeš kod nje? Pa već si je poznavao, nije stvar bila ni u osvajanju. Zašto? Već mesecima se to pita, i mesecima ne nalazi odgovor. Otad nije imala seks. Možda više nikad i neće! Majko mila, ne želi ni da misli na to.

„Mama!“ Odlazi u kuhinju i, dok korača prisećajući se svojih misli o njoj i tati, dođe joj da se nasmeje. Frančeska je upravo završila s peglanjem, podiže pramen kose koji joj je pao na lice. „Da, ljubavi, reci.“

Đin se u trenerci pojavi na vratima. „Idem malo da trčim. Treba mi da se izduvam. Za satić sam tu.“

Frančeska klimne glavom, toliko bi želela da joj sve kaže, ili bar nešto, da, ukratko, plan, ono što je dogovoreno, ali ne uspeva.

„Naravno, draga. Vidimo se.“

Gleda je kako izlazi i ostane nepomična pred onim zatvorenim vratima i njenom tugom koja, iako se ne vidi, izbija. A za to je kriv baš onaj mladić, Step. Frančeska odmahuje glavom. Ko zna kako će Đin to primiti, ne znam tačno. Ali već je odlučila, ne sviđa joj se da mora da prihvata stvari a da ništa ne može da učini. Frančeska veruje da je delanje uvek bolje nego da ne uradiš ništa i da pustiš da vreme izbriše bol. A ako ni vreme nije dovoljno? Počne da odlaže ono što je ispeglala. Onda dopusti sebi jedan osmejak. Ne, ubeđena je da je dobro što je ovako uradila.

Đin svojom *mikrom* stiže na jezerce Tor di Kvinto, parkira i, čim izađe iz automobila, stavi slušalice, odabere svoju plejlistu na *Spotifaju* i počne da trči. Kao prva pesma kreće *Up&Up* grupe *Koldplej*. Eto, misli Đin, moram da počnem da mislim na novi život, Step je prestao da me traži, upoznao je Alesiju ili neku drugu, shvatio da nije vredno truda, da je sve mnogo lakše ovako. I ta misao joj nanosi bol, želela bi ga još toliko, toliko dugo pred onim ulazom, i želela bi da mu na kraju oprost. Da li je oprostaj moguć u ljubavi? Da li bih ja bila kadra za to? Zar ne bih nastavila da mislim da on u onim trenucima nije bio moj? Njegove usne, njegov jezik, njegov dah, njegov zagrljaj, njegova glava, njegovo srce, njegov... Ne. Do kurca, ne želim da mislim na to! Eto, morala sam i njega da spomenem! I počne da se smeje, još malo pruživši korak. Pa dobro, počinjemo da zamišljamo neki novi život, da, novi život s nekim drugim. Počinjemo od osoba koje su u poslednje vreme pokušale da me na neki način smuvaju: jedan – Đovani, fizički lep, ali pomalo glup. Studira Medicinu, ali sav je „ja pa ja“. Ja znam da radim ovo, ja znam da radim ono. A ja... Kakva bih bila u krevetu? Oh, majko mila, baš ne. Ne mogu čak ni da pomislim da me dotakne. Dva – Masimo. Visok, mršav, lepo lice, zanimljiv. Ali suviše nesiguran. Morala bih ja da ga provociram, a, iskreno, baš mi se ne da. Suviše često mi ponavlja da sam lepa, kao da je to neki krajnji domet, a to je, u stvari, jednostavno prijatna stvar i ništa više. Sam sebe ograničava. Uvek će biti povredan, stalno samomučenje. Sušta suprotnost onom jebenom, samouverenom Stepu! Dođavola! Kaže to skoro besno, znajući koliko je bio savršen, iako potpuno nesavršen, i koliko joj je odgovarao. Ništa. Dosta. Stop. Kako da ne, Step. Napolje iz mog života, zauvek! Definitivno. Moram da izađem iz zgrade bez imalo radoznalosti, bez očekivanja, bez razmišljanja da bi mogao biti tamo, a, ako jeste, otići dalje, ostaviti ga iza sebe, u onom životu koji više ne sme

da mi pripada, koji sa sobom nosi jedan suviše jak bol. I tako trči koncentrisana, jedva dolazeći do daha, držeći ritam, a pomažu joj note Džejnine pesme *Kako*. Onda blesak. Evo, to bi mogao biti Nikola. On je jedini koji me zasmejaira. i uz kojeg provedem poneki zabavan i bezbrižan trenutak na fakultetu. Jednom me je čak ispratio do kuće. Da nas je sreo Step! Baš bi bilo pravo, zaslužio je. Ali možda ne bi bilo pravo za Nikolu. Uvek je pažljiv, prijatan, nikad suvišna reč, aluzija. Shvata moj ritam. Shvatio je da nije trenutak, da je zasad lepo upoznati se, zabaviti se, smejati se. Više puta me je pozvao na večeru, ali ja sam ga odbila. Ako me potraži i ponovo me pozove, odlučila sam, prihvaćiću.

I tako Đin ubrza korak. Počne da trči poletno, ovo je poslednji krug pre nego što će otići kući da večera sa svojim. Ne zna da će se stvari odvijati sasvim drugačije.

23.

„Mama, vratila sam se!“

Đin zatvori vrata za sobom i primeti čudnu tišinu. „Mama, jesi li tu?“

I, evo, pojavljuje se Frančeska, koja je izgleda povratila ravnotežu. „Da, naravno, tu sam...“

„Šta si radila?“

Đin podigne obrvu, pomalo sumnjičava. „Kovala sam, zašto?“

„Hm... Tačno, osećam neki lep miris. Šta si spremila za večeras?“

„Pravim lepu čorbu od pečuraka za tatu...“

„Šta hoćeš da kažeš? A za mene ne? Ne računaš na mene.“

„Ma šta pričaš?!“ Frančeska počne da se smeje. „Naravno da ima i za tebe! Ne znam samo izlaziš li ili ne...“

Đin zanemi. Srce joj jako zakuca. Oseti da joj ponestaje daha, na trenutak joj se zavrti u glavi. Ko? Šta? Nije moguće da je bio ovde. Ne opet. Ne sad. Ne s mojom majkom. Đin je onda probode pogledom, ali njena majka je mirna, smeši joj se, odmahuje glavom kao da kaže: „Šta je bilo, dete moje?“ Onda prozbori jednostavnu rečenicu: „Eleonora je ostavila neki koverat u sobi, možda neke karte, ne znam, nisam otvorila.“

„Pa naravno! Samo bi mi još to falilo!“

Đin ponovo postane „tvrda“, sigurna u sebe, i brzo se uputi u svoju sobu. Frančeski se otme uzdah olakšanja, glavni deo je obavljen. Sva sreća, mislila sam da neću uspeti. Na radnom stolu stoji zatvoren koverat, Đin ga otvori cepajući ga sa strane, nade poruku s Elinim rukopisom, koji ne može pomešati ni sa čijim drugim.

„Hej, kako si, ljubavi moja? Ne čujemo se već dugo! Doći ćeš večeras u restoran *Mirabele* u ulici Porta Pinčana 14? Hajde, jedna lepa zajednička večerica! Moram nešto važno da ti kažem. Suviše, suviše važno, i sigurno ti to ne mogu reći preko telefona! Ne budi kao obično, nemoj da ne dođeš! Rezervisala sam sto za dvoje u devet. *Cveće*, samo za tebe i mene! Daj, čekam te!“

Đin zatvori poruku, već je osam i dvadeset, dođavola, moram još da se istuširam i ne znam da li ću stići do devet. Dobro, sad ću je pozvati. Đin uzme mobilni telefon, ukuca broj, ali javi se sekretarica. Ništa, Ele je od onih koji uvek naprave pometnju. Au, kakva zbrka, moram sve trkom da uradim!

„Mama!“, zove iz sobe dok se svlači na brzinu.

„Da, ljubavi?“

„Ništa, večeras ću jesti napolju!“

Ma daj, pomisli Frančeska, stvarno? I nasmeje se u sebi. „Dobro, ljubavi, nemoj da ostaneš dokasno.“

„Ne, ne.“

I u trku uđe pod tuš.

24.

Kad parkira na parkingu *Ludovizi*, Đin oseti vibraciju telefona. Stigla je poruka. Pogleda na sat. Devet sati. Zar je Ele postala tako tačna? Nikad u životu to nije bila. A sad bi htela da to budem ja. Neverovatno. Da poludiš. Upravo tad shvati koliko je mogla da pogreši. To je Nikola. Apsurdno, koincidencije stvarno postoje. Baš je malopre mislila na njega.

„Ćao, Đin, kako si? Nadam se da si dobro. Ide li ti se nekud sutra uveče? Otvara se neki novi lokal, ako ne, tu je onaj restoran o kojem sam ti pričao. Javi mi da znam. Želim ti lepo veče. Laku noć, ako ideš rano u krevet, mada sumnjam u to...“

Neće biti Step, ali bar je simpatičan. Stoga mu odmah odgovori. Da, došta je sa otezanjem.

„Sve je okej, hvala. Baš bih volela da te vidim. Više bih volela novi lokal. Svakako se vidimo sutra. Laku noć.“

Da, aperitiv u nekom lokalu mnogo je bolji nego nas dvoje sami na večeri. Apsurdno je što mi je predložio baš *Mirabele*, restoran koji je izabrala Ele. Pa, vidi se da je ovo mesto baš u modi. I tako Đin prođe kroz velika vrata hotela i sledi uputstva. uđe u lift, pritisne broj sedam. Vrata se zatvore i lift počne da se diže prema potkrovlju te predivne zgrade. Kad se lift otvori, i ona ostane otvorenih usta. Prigušeno osvetljenje, cveće na sve strane, staklene vitrine pune kristala, vaze od duvanog stakla i stari porcelan, savršen, besprekoran.

Ogromni prozori se otvaraju prema vidiku od kojeg zastaje dah, koji kreće od arhitektonskih divota Pinčana sve dok ne dođe do starog grada i još dalje, gde se poslednji krovovi Rima mešaju s beskrajem. Lokal je prazan. Tu je samo konobar od pedesetak godina, proćelav, smeši joj se, a blizu njega, odeven po svim pravilima, u onome što je neizbežno njegova uniforma sa sve kapom na glavi, stoji glavni kuvar, neki čovek s bradicom, pažljivog izraza lica.

„Dobro veče, vi mora da ste Đin“, kaže konobar ljubaznim tonom. Ona ne uspe ništa drugo do da klimne glavom. „Čekali smo vas, molim vas, ovuda. 'Sto cveća', je li tako?“

Đin ponovo klimne i u tišini krene za njim. Kuvar ih prati i pruži joj papir.

„Dao sam sebi slobodu da pripremim ova jela, ali, ako želite nešto drugo, samo recite...“

Đin uzme jelovnik, papir je beličaste boje, malo izreckan, i počne da čita. Proguta knedlu. Ne veruje svojim očima.

„Špageti sa školjkama i sušenom ikrom. Slani brancin s prilogom od asparagusa i plavim krompirom. I, na kraju, ananas i sladoled od pistača...“

To su njena omiljena jela. Uspe samo da promuca: „Ne, ne, odlično je.“ Glavni kuvar se nasmeje, ali Đin zna da nešto strašno nije u redu. Ne liči na Ele da ima ovakve ideje, ona se ne seća ni da li stavljam šećer u kafu, a kamoli ovakvi detaljni spiskovi...

„Molim vas...“ Konobar pomeri stolicu, puštajući je da se smesti. „Ako dozvoljavate, vratio bih se u kuhinju.“

I oboje odu. Đin ostane da sedi za stolom s kartom „Cveće“. Na sredini je kompjuter s prikazanim porukicom na kojoj štampanim slovima piše: „Za tebe, otvori ga.“

Đin ga primakne, podigne ekran i lagano ga odgurne da se savršeno postavi ispred nje. Na tastaturi je druga kartica, i ona ispisana štampanim slovima. „Pritisni ovde.“ Đin to uradi. Počne film s divnom muzikom Ticijana Fera, *Ostrva u očima*, i lagano se utišava baš kad se na ekranu pojavi Eleonora.

„Dakle, odmah da ti kažem, nemoj da se ljutiš, nažalost, imam neke obaveze, ali kunem ti se da bi večera s tobom na tom mestu bila najlepša stvar na svetu i da bih svim srcem želela da budem ovde. O bože, večerala bih rado i s neka dva tipa koja sad potajno gledam. Neee, šalim se! Nažalost, i dalje me Markantonio suviše zaokuplja, on me je i prisilio da sve ovo uradim... U stvari, nisam ga čula više od dva meseca i pozvao me je samo zbog ovoga, razumeš?“

Onda Eleonora pogleda desno od ekrana i klimne glavom. „Da, da, dobro...“, kaže nekome izvan vidokruga. Ponovo se okrene prema kompjuteru i hukće, vidi se da joj je taj neko nešto zabranio. „Sad te, nažalost, moram pozdraviti, lepo se provedi, molim te, i sutra mi sve pričaš, važi? Ali baš, baš sve...“ Lukavo se nasmeši pre nego što će prekinuti snimak.

Đin ostane da gleda crni ekran, i tad počinje drugi film. U središtu se pojavljuje njena majka, izgubljenog pogleda.

„Ali moram li da pričam? Šta, krenulo je? Ah, da, dobro, počinjem.“ Frančeska je pomalo zbunjena i gleda nekog drugog umesto u kameru. Onda joj neko izvan kadra objasni šta treba da radi i Frančeska se naposljetku bolje postavi. „Dakle, ljubavi moja, već znam da ću od danas biti izdajica, ali s vremena na vreme majka mora da preuzme svoj deo odgovornosti. Eto, pomislila sam da bi bilo dobro umešati se u ovaj događaj zato što vidim da si se osećala i da se osećaš veoma loše. Hoćeš li da znaš šta sam mislila svih ovih dana? Evo, reći ću ti, ponekad smo tvrdoglavi i odričemo se svoje sreće samo zbog ponosa. Ti vidiš da smo tata i ja srećni, je li tako? Pa, moraš da znaš da smo i mi pravili svoje greške, i

imali svoje krize, jedno od nas dvoje je pogrešilo, prevarilo je ono drugo. Shvatam da bi sad mogla da se iznenadiš ili da se osećaš loše, ali pravo je da to znaš. Moraš da znaš i pre svega da misliš da su i tvoji roditelji ljudi, i da je i on ljudsko biće, i da je normalno da pogreši. Pitao me je..." I vidi se Frančeska, koja izvan ekrana pokazuje na nekoga. „Da te ubedim, da te nateram da razmisliš, da shvatiš da te voli. Da, tako mi je rekao! Ne, budi mirna, nije mi ispričao ništa od onoga što se dogodilo, ali stavio mi je do znanja da je pogrešio. Ja sam tvoja majka i nema potrebe da znam sve, ionako sam sve naslutila. Morala bih da budem baš glupa da ne primetim koliko si plakala i da mladić koji svakog jutra čeka ispred našeg ulaza nije novi poštar, već neko ko traži tvoj oprostaj. Zar je toliko teško oprostiti? Možda. Mnogo se pati, znam to, ja sam patila, ali srećna sam što sam dala još jednu šansu tvom ocu. U suprotnom, ti i tvoj brat danas ne biste postojali, a sigurna sam da bi moj život bio manje srećan bez vas. Ljubavi, odaberi ono što više voliš, ali želela sam da te upoznam s delićem našeg života koji ti je nedostajao i koji će ti možda pomoći da bolje odlučiš. Volim te. Mama, izdajica.“

Đin ostane da ćutke gleda u ekran i, manje od sekund kasnije, počinje novi film. Ovog puta je to on, Step.

„Eto, mislila si da sam te napustio, jelda? Ne, ja nikad ne odustajem. Ubedio sam Markantonija, nizom neopisivih zahvata, da natera Eleonoru da napiše poruku koju si našla. Prisilio sam ga nizom ucena. Ukratko, svi mi, na neki način, dugujemo nešto nekome. Izuzev tvoje majke. Ona je stvarno bila divna, samo je imala ozbiljnih problema s kadrom, jesi li videla?“ Đin prasne u smeh.

„Onda je sve savladala. Ali pomisli daje ono bio otprilike dvadeseti pokušaj snimanja! Ukratko, praktično smo skoro snimili film, već je spremna za neku TV emisiju ili seriju. Ali ja im nisam rekao ništa, ni o nama ni o onome što treba da kaže. Ona me je pitala samo jedno: 'Stepe, želiš li stvarno da je usrećiš?' A ja sam joj odgovorio: 'Više od svega na svetu.' Onda se tvoja mama nasmešila i rekla mi: 'Daj, hajde, vadi kameru, daj da snimamo.' Pa se začudila. 'Sta, time ćeš to da uradiš? Mobilnim telefonom? A ja sam mislila ko zna šta!'“

To je tačno, razmišlja Đin, mama je baš takva, tehnološki neiskusna. I nastavi da gleda video.

„Sad, draga Đin, imamo dve stvari. Mogao sam da dosađujem i da upletem i tvog brata, tvog oca, tvog strica, osobe o kojima si mi pričala, ili da idem na TV kod De Filipijeve. Međutim, ono što hoću da ti kažem jeste u svakom slučaju isto. Ne veruješ da te Step, koji sve ovo radi za tebe, voli, da se oseća krivim i da bi voleo da mu oprostiš? Okej. Ako ne želiš da mi oprostiš, voli me jednostavno kao što si me volela ranije, meni je i tako dobro.“

Film se raspline u seriju fotografija koje su u prošlosti snimili zajedno, dok teče njena omiljena pesma, *Izvesne noći* od Ligabuea. I evo fotografija sa audicije u pozorištu *Teatro dele Vitorije*, njihova prva večera, jedna zajednička šetnja, sladoled pojeden u baru, i onda njih dvoje kako se smeju zato što se Stepu nakrivio kornet i sladoled mu pao na šank. Na motoru, na fotografiji ukradenoj iz retrovizora, jedan selfi na Corso Franci, jedno na mostu pri zalasku sunca, jedno ispred katanaca, još jedan, u zoru ko zna kog dana, na nekoj divljoj i praznoj plaži na Maldivima. Onda se pesma meša s rečima pesme *Ponos i dostojanstvo* Luča Batistija. „Bez tebe, već bez korenja, toliko dana u džepu, svi su tu da ih potrošim... uspomene na sve ono vreme zajedno provedeno... osećam se kao prazna vreća, kao neka ostavljena stvar...“

Da, tako sam se osećala, Stepe. Nijedna pesma nije nikad bila tako precizna i prikladna, čak i muzika nagoveštava strašan bol praznine jedne ljubavi. Suze počinju tiho da klize, jedna za drugom, dok je ona i dalje pred crnim ekranom, u ovoj osvetljenoj sali, u ovom divnom potkrovlju na krovovima Rima. Ipak, ova lepota ne može da ublaži bol. Ne, ne mogu, misli Đin. Onda se u crnilu kompjutera pojavi njegov odraz. Step je iza nje.

„Ćao, Đin... Tvoj bol me ubija. Gledam te sad i stidim se još više. Želeo bih da nikad nisam uradio to što sam uradio, vratio bih se i izbrisao svaki trenutak, ali to nije moguće. Još nisu izmislili takvo nešto. Samo ti to možeš, ako želiš, jednim osmehom i ostavljajući iza sebe sav ovaj bol. Molim te, učini to, podari mi ovu drugu šansu, kunem ti se, nikad se više neće ponoviti...“

Step raširi ruke, onda zatvori oči, čeka da se ovako ili onako sudbina ispuni, da se nešto desi. Jedno je sigurno, još malo i nešto će se svakako dogoditi. Onda začuje kako se stolica pomera, još jače stisne oči, udahne duboko i nada se. I, konačno, njen jak i potpun zagrljaj stiže. Step otvori oči. Đin je na njegovim grudima. Malo se odmakne i nasmeši mu se.

„Ubedio si me već onim 'ćao' na početku.“

I poljube se strasno. Iz restorana, iza staklenih vrata, konobar i šef kuhinje gledaju scenu.

„Evo“, uzdiše kuvar, „večera može da počne“, ali konobar se i dalje smeši i uživa u srećnom kraju tog čudnog filma.

„Hajde, pokreni se, idi u salu, pitaj ih koje vino žele!“, grdi ga kuvar i vraća se u kuhinju da dovrši „meni a la Đin“.

Malo kasnije. Izvan velikih prozora, tamnoplavo nebo osvetljeno je ponekom dalekom zvezdom.

„Kakvo mesto... spektakularno“, kaže Đin.
Step se smeši i spušta bocu *traminera* u posudu s ledom.
„Da, divno je.“
„Ma kako si uspeo?“
„Da rezervišem? Pozvao sam, jednostavno je.“
„Budalo! Da ga imaš samo za nas.“
„Hoćeš da znaš istinu? Ni sam ne znam, mislim da su čuli za našu priču i toliko su se sažalili na mene...“ Đin hukće.
„Zar ne možeš bar jednom da budeš ozbiljan?“
„Okej. Dugovali su uslugu Polu, pa sam ja iskoristio tu, da tako kažemo, ljubaznost... Ali večeru će mi svakako naplatiti!“
„Uh, kakav si seljak!“
„Izvini, ali pitala si... Nije trebalo da ti kažem?“
„Mogao si to da izostaviš.“
„A, ne. Ti moraš da znaš da sam pokušavao da te ponovo osvojim u svemu i za sve, a ne samo zahvaljujući nekoj Polovoj usluzi.“
„Taj tvoj drug je imao kredita po celom Rimu.“
„Da, on je svima unaokolo činio usluge. A i bio je onako... Bio je svima simpatičan.“
„Kako onako? Na šta misliš?“
„Tako... Tako... Polo. Eto.“
Đin klimne i proba zalogaj brancina.
„Mmm, odličan je ovaj 'meni a la Đin'!“
„Da...“
„Šef kuhinje je stvarno dobar.“
„Da, tako je.“
Đin ga pogleda i iznenada promeni raspoloženje. „Već si bio ovde s nekom drugom?“ Step se uzbilji. „Nisam, nikad.“ Đin zastane da ga ponovo pogleda. „Iacno.“
Razvedri se i ponovo uzme da jede. Onda se prekine, kao da se nečeg setila.
„Zakuni se da nikad nećeš doći ovamo s nekom drugom.“ Step uzme servijetu, obriše usne, podigne dve ruke, ukrsti kažiprste ispred usta. „Kun...“
„Daaa, dečje zakletve! Ozbiljno, moraš ozbiljno to da kažeš.“
„Dobro.“
Onda podigne desnu ruku i prisloni je na lice dlanom prema njoj.
„Kunem se da nikad neću ni sa jednom doći u *Mirabele*...“

I Step doda: „Osim ako nisam s tobom, da proslavimo nešto lepo, a ne da bi mi ti oprostila.“

„Da, slažem se.“ I kao da su svi strahovi iščileli s njenog lica.

U tišini te divne sale samo su njih dvoje, ne čuju se glasovi, ništa osim *The Look of Love* Berta Bakaraka, koji im pravi društvo.

Ne dižući pogled s tanjira, Đin tonom koji skoro da nije njen tiho izgovara:

„Ne znam kako si ubedio moju majku i ne znam ni kako si mene ubedio. Ali, molim te, nemoj da ponovo patim zbog tebe. Umrla bih. Ako ne misliš da možeš to da ispuniš, ustani sad i idi, molim te.“

Step je gleda, pogled joj je i dalje na tanjiru, ostane tako jedan tren čuteći i iznenada se strašno stidi onoga što se dogodilo, stidi se kao nikad ranije.

„Đin, oprosti mi, ozbiljno, neće se ponoviti, kunem ti se.“

Onda joj stegne ruku, a ona tad podigne glavu i osmehne mu se. Izgleda da je ubeđena i vedra, konačno je mirna, i oni ponovo počnu da jedu. Često se gledaju i svaki čas se smeše jedno drugom, još pomalo s nelagodnom.

Onda Đin iznenada želi da zna još nešto.

„Izvini, ali, da ti nisam oprostila, sve bih ovo ja platila?“

„Bojim se da bi.“

„Prava je sreća što si ostao! Izašla sam bez para.“

25.

Električna kapija se otvori i ja svojim *smartom* uđem u dvorište. Stanujem na Kamiluči, u maloj vili u bloku zgrada. Vrt je osvetljen, jasmini i bele ruže, bugenvilije na fasadi zgrade preplavljaju trgić kad izađem iz automobila.

S prozora na prvom spratu vidim salon i kuhinju, jedine dve prostorije u kojima je svetio uključeno. Popnem se brzo uza stepenice, otvorim vrata i začujem njen glas.

„Ljubavi, jesi li to ti?“

„Da, stigao sam.“

Odložim ključeve automobila i one od kuće na stočić na ulazu, skinem jaknu i ugledam Đin kako dolazi, sa svojim divnim osmehom, vedra kao i uvek, vesela, puna radosti, snažno me grli.

„Kako je to lepo, konačno si došao! Sedi tamo, moram nešto da ti pokažem.“

Nestane u kuhinji, ali i dalje mi izdaleka priča.

„Dakle, kako je bilo u teretani?“

„Dobro! Kao što sam ti i rekao preko telefona, jedan mladić je probao da me prostre, ali nije uspeo, kao što vidiš, ceo sam.“ „A na poslu?“

„Dobro!“

Pustim na svom *ajfonu* džez kompilaciju i sednem na središnji divan.

Ne pričam joj o uspesima, o potpisivanju ugovora, ali ni o sekretarici saučesnici, o njenom dogovoru s Babi, o svojoj potpunoj mirnoći dok sam išao na izložbu, o neverovatnom iznenađenju kad sam je sreo, o tome kako sam poverovao u igru sudbine, kako je život smešan, a onda otkrio da je sve bilo organizovano, da ljudi ulaze u tvoj život i izlaze iz njega a da i ne traže dozvolu, ne kucaju... Ljudi? Ona. Ona, koja je jednog dana samo nestala, bez ikakvog upozorenja, svratila je da me pozdravi, da mi nešto saopšti, ali ništa naročito, eh, nešto poput: „Znaš, imaš dete...“

„Evo tvog piva.“

Đin prekida vrtešku mojih misli, stoji preda mnom s jednim *badvajzerom* i čašom. Ja odmah uzimam flašu.

„Neke navike nikad ne menjaš...“ Klimnem i otpijem dug gutljaj. Osećam krivicu i, kao da to nije dovoljno, Đin je čudno radoznala.

„Ma šta se to desilo na poslu? Nekako si mi bio čudan kad smo se čuli.“

Pogledam je i na trenutak bih želeo da joj sve otkrijem, a umesto toga joj se nasmešim i jednostavno odgovorim: „Ah, ništa naročito...“

I pitam se koliko puta čovek čuje „Ah, ništa naročito...“, a iza toga je čitav svet, gomila stvari tolika da veća i ne može biti. I puštam da između onoga što mislim da odgovorim Đin i onoga što ću joj stvarno odgovoriti prođe jedan osmeh. Da, smešim se s najvećom mogućom lakoćom, ne pokazujući joj da se moj život neizbežno promenio. I njen, možda.

„Dakle, jesi li spreman?“ Veselo me podbada. „Moraš da doneseš neke odluke i, kako si na poslu dobar, lucidan, odlučan, takav moraš da budeš i ovde.“

„Ma ko ti kaže da sam takav na poslu?“

„Imam svoje izvore.“

Sigurno ne sekretaricu, i dođe mi da se nasmejem. „Ah, naravno, Đorđo. On, međutim, ima odlično mišljenje o meni, ne znam čime uslovljeno.“

„Misliš da je gej?“

Izgleda da je Đin ozbiljno zabrinuta. „Ma ne, šalio sam se!“

„Ah, u redu. Dakle, čekaj ovde!“

Nemam vremena ni za drugi gutljaj piva, Đin se pojavljuje s nekim brošurama. „Evo... Ovih dana, kad sam bila kod mojih, sakupila sam sav materijal, i sad ću ti pokazati.“ Potom položi brošure na nizak sto pred nama.

„Dakle...“ Gleda me sva zadovoljna. „Odakle želiš da počneš?“

„Od drugog piva!“

Ustanem i odem u kuhinju.

„Hoćeš li i ti nešto?“

„Da, *koka-kolu ziro*, hvala.“

Vratim se sa čašom i kriškom limuna u njoj, is dve flaše, njenom *koka-kolom žiro* i svojim *badom*, pivom koje mi se mnogo sviđa.

„Hej! I to ona od sedamdeset pet!“

„Žedan sam, mnogo sam se znojio u teretani...“

Ne govorim istinu. Treba mi da se opustim, da se prepustim. Povučem dug gutljaj dok je slušam kako govori.

„Dakle, restoran je na jezeru, pogledaj kako je lep ovako, sav osvetljen.“ Pokaže mi sliku neke vile sa sve negovanim vrtom i rešenjima enterijera i eksterijera za švedski sto i goste. „Ovde bi mogli da stoje muzičari.“ Vadi *ajpod*. „Sta kažeš na *Frenki i kantina bend*?. Sviraju divnu muziku, sve iz sedamdesetih, osamdesetih, ali i pesme Ticijana Fera, Bijonse, Džastina Timberlejka...“

Klimam skoro kao slabouman, pošto sve više mislim da bi trebalo da joj sve ispričam. Kako mogli da se venčam a da ne podelim s njom ono što mi se upravo dogodilo?

Đin nastavlja da mi pokazuje svoj izbor. „Za bombonijere⁸ sam na kraju odlučila da mi se sviđaju akvareli s prizorima Rima, oni od Eline prijateljice slikarice. Lepi su, zar ne? A za meni – tu su razne mogućnosti... Ionako u ponedjeljak idemo da sve probamo s mojim roditeljima. Sećaš se toga, jelda?“

Klimnem i kažem: „Da, naravno...“, iako sam to, prirodno, sasvim smetnuo s uma. Ona ponovo počne da mi nabraja detalje pune ljubavi za ono što će biti naš najlepší dan.

„Venčanicu ne mogu da ti pokažem, ni frizuru, a ne znaš koliko bih volela da čujem neki tvoj saved“ Nasmeši mi se, pošalje poljubac i jako me zagrli. I čini mi se da sam je juče zaprosio, s obzirom na ono što se dogodilo.

---

⁸ Tradicionalni bademi u šećeru koji se u vrećicama poklanjaju goscima na svadbi kao simbol sreće, dugovečnosti; danas se sve više zamenjuju sitnim poklonima: privescima, predmetima od keramike i si. (Prim, prev.)

26.

Vodili smo ljubav pored otvorenih prozora, mesečina probija kroz mrak sobe i osvetljava Đin, otkrivajući je na mahove. Ona ima neku senzualnu lepotu, kao devojčica, s malo kraćom kosom, i s tim mekim i isturenim usnama. Gledam je u polumraku, dok joj mesečina zapljuskuje grudi. „Šta je bilo, zašto me gledaš?“

„Prelepa si.“

„A ti si jedan prelepi zajebant! Kažeš mi to samo da bih se ja osećala lepom, ali u to ni najmanje ne veruješ...“

„Ma prekini, mnogo mi se sviđaš i znaš to.“

Onda mi se Đin primakne i šapne mi na uho: „Uzmi me ponovo, može?“

„I te kako.“

Ne čekam da mi dvaput kaže. Želeo sam to i pre nego što sam čuo te reči.

Malo kasnije, zajedno smo ispod tuša, zagrljeni, nasapunjani, gubimo malo-pomalo taj miris seksa, ali ne i želju, koja se kao žar zapali na najmanji dašak vetra. Onda, uvijeni u ogromne peškire, popijemo malo piva, ćaskamo o poslu, o mogućim projektima, o nekom putovanju, zemlji koju hoćemo da upoznamo, zajedničkim prijateljima, o nekome ko je nedavno našao dečka, o vezama koje su se završile.

„A mi? Šta će biti s nama?“

Sa istom onom lakoćom, kao što me ponekad voli s mnogo strasti i bez reči, Đin me sad gleda u oči.

„Šta će biti s nama?“ Onda suviše kratko čeka moj odgovor, nasmeši mi se i nastavi.

„Prošlo je već pet godina i ja se sad vraćam kući ostavljajući te ovde samog. I to se svaki put događa. Previše često. I, ako mi se s jedne strane svi ovi trenuci sviđaju, s druge strane mi se ne sviđa da te svaki put ostavljam. Znaš, razmišljala sam o tome, čini mi se apsurdnim da gubimo sve ovo vreme...“

Pusti da bademantil padne na zemlju i ostane gola, samo s pivom u ruci. Otpije dug gutljaj, nasmeši mi se, odloži pivo na obližnji stočić i ode prema odeći, bez stida. Sagne se i, dok se pokriva skrivajući svoju golotinju, saopštava mi svoju odluku.

„Ako mi do kraja meseca zvanično ne izjaviš ljubav, sa sve prstenom, ostaviću te!“

Prasnem u smeh.

„Već radiš, imaš ovu lepu iznajmljenu kuću, dobro nam je zajedno, možemo da zasnujemo porodicu...“

„Da, ali...“

„Eto, vidiš? Sa svima se kačiš bez straha, a ovamo se plašiš najjednostavnijih stvari...“

Đin je ironična i pomalo zajedljiva, ukratko, uživa u ovome.

„Izvini, ali od novca koji si zaradio plati jednog od onih pisaca iz senke, kako ih već zoveš, neka ti napiše izjavu ljubavi, pa idi kod mojih i ubedi ih...“

„I to?“

„Izvini, ali prisilio si moju majku da snimi video kako bi me vratio! Sad nećeš da održiš lep govor pred oboma kako bi im stavio do znanja da hoćeš da se oženiš njihovom kćerkom?“

„Ah, naravno, svakako...“

Đin mi pokloni lak osmeh, ali onda se ponovo uozbilji.

„Vidi, ne šalim se, imaš mesec dana, inače se rastajemo.“

„A naša ljubav? Ovi divni trenuci, svega ovoga bi se odrekla?“

Đin uzme tašnu. „Ne, možda bih te viđala s vremena na vreme... Da se dobro jebeš, to jeste, ali to znači da me ne voliš dovoljno.“

Pridignem se s kreveta da bih se spremio, ali ona me zaustavi rukom.

„Nemoj da se deranžiraš... Uzeću taksi. Tako ćeš se navići...“

Bez pozdrava izađe iz sobe i ja ostanem sam. Gledam u zatvorena vrata, još čujem odjek u neverovatnoj tišini. Ma kako može jedno veče koje je tako dobro počelo, koje je izgledalo savršeno, romantično, veselo, iznenada da poprimi ovakav zaokret? I nije bilo nikakvih pogrešnih izjava, nijedne pogrešne reči, otkrivene poruke, neočekivanog poziva, ničega spolja što bi razbilo čaroliju. Ne uspevam da shvatim, ali žene jesu takve. I s Babi mi se to jednom desilo... Dođe mi da se nasmejem: da je Đin još ovde i da nasluti

O čemu razmišljam, ko zna kakav bi novi zaokret veče moglo da poprimi!

I tako se nađem sam da sagledam svoj život, da popijem još jedno pivo gledajući natmureno nebo, da se izgubim u ovim oblacima, tražeći mesec ili bar jednu zvezdu, nešto što bi mi nekako ukazalo na izbor koji treba da napravim. Onda, bez nekog preciznog plana, bez nekog pravog razloga, padne mi na pamet jedan video, tu su moj otac i moja majka, njihovi srećni dani u onom malom potkrovlju blizu mosta Milvio, u Ulici Mambreti, tu sam i ja, koračam priljubljen uza zid, čvrsto se držeći da ne padnem. Moja majka je prelepa i čini mi se da je moj otac nasmejan, a tu je i moj brat Paolo, koji je već prohodao, odeven besprekorno još tad. Evo, sećam se jedne video-kasete koju sam odgledao pre

mного godina, ali taj trenutak sreće je jak i preovladava. Tad je sve funkcionisalo, svako je činio ono što je trebalo da čini i svi su bili zadovoljni, svako je verovao u onog drugog. Kad ste mali, imate poverenja u ljude; kad porastete, treba vam hrabrosti da ne izgubite to poverenje. A ja? Hoću li ja biti kadar da ne razočaram Đin? Hoću li uspeti da održim jedno ovakvo obećanje? Sama pomisao na to prisilila me je da spustim bocu piva. Stavim je tamo, na sims, uzmem čašu i napunim je rumom. *Dion bejli agriko, blank*. Da biste napravili ozbiljan izbor, treba vam ozbiljna stvar. Kad spustim čašu, osećam ga sasvim. Peče, jak je, suv, ali i ukusan u svom završnom silasku koji podseća na šafran. I tako se prepustim u potrazi za nekim izlazom i onim što je manje problem a više rešenje. Instinktivno se priključim na internet i, apsurdno, pokušam da nađem tekst koji bih iskoristio za prosidbu. Neverovatno, ja, Step, spremam se da načinim taj korak, i ne samo to nego i tražim pomoć! Na mreži ima svega, ali moje oko padne na ovo: *Brak je divan. Divno je naći onu posebnu osobu koja će te nervirati celog života! Uz jednu takvu rečenicu, Đin bi me izmlatila kao onda u ringu, ako ne i gore. Onda ugledam jedan flash mob gde svi bliski prijatelji budućeg mladoženje pevaju delić pesme mladi kako bi joj stavili do znanja koliko je on voli. Na kraju dolazi cn i na kolenima joj daje prsten. Nije loše, tu je samo jedan problemčić: moji prijatelji. Možeš li da zamisliš nekoga kao što je Sicilijanac, ili kao Huk, Bani, čoveka s mišićima, visokim nivoom testosterona i životom huligana iza sebe, kako peva slatku ljubavnu pesmu? Ne, biće bolje da još malo potražim: *idi u restoran i pusti je da nade prsten ispod tanjira*. Banalno i već toliko puta viđeno. Pronalazim druga rešenja, ali ništa nije ubedljivo, i tako otpijem još gutljaj ruma i uključim televizor. Kažiprst kojim kompulzivno menjam programe iznenada se zaustavi kad ugledam scenu iz filma koji mi se čini poznatim. Ma naravno, čak joj se i dopao, kako nisam ranije pomislio na to?*

I, onako kako se okončava slaganje slagaliče, kad se poslednji delići izuzetno komplikovane slike iznenada uglavljaju veoma lako, jasno vidim sve svoje naredne postupke. Stavim kafu i uzmem neke papire, bolje je delati odmah, pre nego što inspiracija nestane.

27.

Kad ujutro izađe iz zgrade, Đin već debelo kasni.

„Đin?“, kaže joj neki gospodin kraj crnog *mercedesa*.

„Da? Ali, vidi, već mnogo kasnim, pa požuri, ili pitaj moju majku pošto obično ona uvek čeka nekog ili nešto, shvataš? Ne znam kako moja majka uspeva da bude ljubazna čak i sa onima koji je zovu subotom ili nedeljom i nude joj nove ugovore za mobilni telefon, a ona mobilni skoro i ne koristi...“ Đin ga bolje pogleda. „Izvinite, govorim vam sve ovo... a to je, kao prvo, lična stvar i, kao drugo, mislim da vas nimalo ne zanima.“ Onda ga Đin pogleda netremice i podboči se. „Dakle, može li se znati šta hoćete?“

„Upozorili su me da ćete tako reagovati, ako ne i gore. Ovo je za vas.“ Gospodin u elegantnoj livreji pruži joj kartu.

Đin je radoznalo otvorio, već ponešto sumnjajući.

„Ljubavi, žao mi je što si otišla nakon onako divnog seksa i što se više nisi javila... Tvrdo glava si, kao i obično.“ Đin prekrije kartu rukom. „Vi niste pročitali ovu kartu, je li tako?“

„Samo bi mi još to falilo.“

Kakvo glupo pitanje, pomisli Đin, jer, da je to uradio, ne bi mi ni rekao. I nastavi da čita. „Sad, nadajući se da je i tebi bio divan, shvatio sam da si suviše pod stresom, pa ti poklanjam jedan dan samo za tebe. Radi ono što hoćeš, idi kud hoćeš, zabavi se i iskoristi tog ljubaznog gospodina pred tobom kako god želiš... Mislim, profesionalno! U potpisu: Step.“

Ne mogu da verujem, baš si kul tip, Stepe, u stvari, čista desetka, kako su te nekad zvali, misli Đin u sebi.

„Okej, idemo!“

Gospodin joj otvori vrata i Đin se smesti pozadi, baš kao neka velika gospoda. „Dakle? Kuda vas vozim?“

„Na fakultet, hvala. I to brzo, pošto već kasnim!“

„Dobro, gospođice, nagaziću.“

„Evo, ovde skrenite i uđite u onu uličicu u dnu, tako ćete izbeći semafore. Onda samo pravo, Bulevarom Lijeđi...“

„Izvinite, ovaj auto može da ide svuda, preseći ćemo za Vilu Borgeze i tako ćemo ranije, videćete, pustite mene, verujte mi...“

Onda Đin uzme mobilni telefon i napiše mi sledeću poruku: „Kretenu... Ne znam da li ćeš me ovako potpuno povratiti, ali dopada mi se. Iznenadio si me, pozitivno, i volim te iako bih mogla sve da poništim.“

Nekoliko sekundi kasnije, stigne joj moj odgovor: „Znam, takva si ti. I ja tebe volim i ništa ne poništavam. Zabavi se...“

Đin počne da se smeje, stavi slušaliče i opusti se pevajući *Relax, Take It Easy* od Mike. Gleda grad koji teče s druge strane prozora.

S vozačem je to stvarno milina, znatno je manje stresno i možeš više da misliš na sebe i na ono što želiš da radiš. Imala bih više vremena svakog jutra. Ipak, istina je da ne valja ni mnogo razmišljati. Bolje je razmišljati s vremena na vreme. Dobro, znači, jednom mesečno ću mu praviti scenu, misli Đin dok lako izlazi iz automobila. „Videćemo se kasnije.“

„Naći ćete me ovde kad završite.“

Uputi se prema Pravnom, kako bi prisustvovala predavanjima. Na kraju, kao i uvek, zastane da pročaska o skriptama i beleškama s Marijom Lindom, svojom drugaricom, koja traži prevoz.

„Jesi li motorom?“

„Ne, kolima.“

„Jesi li našla mesto za parkiranje?“

„Na neki način. Hajde, ovako ćemo, odbaciću te ako me ne budeš previše pitala!“

Marija Linda slegne ramenima. „Okej!“

Ali, kad dođe do crnog *mercedesa* sa sve elegantnim vozačem s tamnim naočarima koji joj u pravom trenutku savršeno otvara vrata, ne može više da izdrži.

„Ah, izvini, nisi fer! U ovakvoj situaciji nije moguće ne postavljati pitanja!“

„Ulazi i izdrži!“

Ne predu ni sto metara, a Marija Linda se primakne Đin i šapne: „A i vozač je strava! Jebote, sve ti!“

Đin se smejulji, a Marija Linda insistira: „Dakle, ili mi pričaš ili zaustavljaš kola i izlazim! Ne, stvarno, ne mogu više da izdržim, umirem od radoznalosti!“

„Dobro, sve ću ti reći, važi? Ali ne smeš da se smeješ.“

„Kunem se! Ali shvataš li kako si skroz apsurdna i puna kontradikcija? Učiš kao luda istoriju prava, sva si levičarski nastrojena, mrziš moje *hogan* cipele, a onda te nađem na fakultetu s crnim kolima i vozačem?! Pa najmanje što mi duguješ jeste objašnjenje!“

„Sinoć sam imala raspravu sa Stepom i jutros mi je stiglo ovo iznenađenje!“

„Ne! Ne mogu da verujem! A moj ni ružu, samo jadni SMS-ovi, sa sve pravopisnim greškama! E, jebiga, život je baš nepravedan!“

Ubrzo stignu do kuće Marije Linde, a ona je, pre nego što će izaći, posavetuje:

„Svađaj se svaki dan, pa ćeš me tako odbaciti kolima, i to posebno kad imamo ispit. Molim te, stići ćemo mirnije!“

Đin se nasmeje i oprostí se.

„Kuda idemo, gospođo?“

„Žao mi je ako sam bila malo agresivna jutros...“

„Ne brinite. Upozorili su me...“

„Nisam vas čak ni pitala kako se zovete.“

„Ernesto. Kuda vas vozim, Đin?“

„Kući. Hvala.“

Automobil ponovo brzo krene. Kad stignu ispred zgrade, Đin se pogleda u retrovizoru i osmehne se. Baš je bio lep dan. „Ernesto, samo vi idite. I hvala na svemu.“

„Nema na čemu, ali ja sam plaćen sve do večeri. Stoga – iskoristite to.“

„Odlično, onda ću se popeti, poješću nešto na brzinu, pa ponovo krećemo.“

„Odlično.“

„Hoćete li da vam nešto donesem?“

„Ne, hvala, ne brinite.“

„Dobro, kako želite.“

Đin izađe iz automobila baš kad stiže njen otac s kolegom. „Ćao, tata. Ćao, Dani.“

„Ćao, Đin.“

„Tata, vidimo se gore“, i nestane u ulazu. Dani radoznalo pogleda Gabrijelea. „Tvoja ćerka ima vozača?“

„Pomisli samo, još nije ni diplomirala.“

Dani odmahne glavom. „Ništa mi ne pričaj, Tomazo ne uči, onaj drugi, Pjetro, zamišlja kako će postati milioner s *gejmbojem* i ceo dan provodi ispred *plejstejšna*, i znaš šta mi kaže? 'E, tata, i Zakerberg je ovako radio!' Shvataš, onaj što je izmislio Fejsbuk kriv je što oni sad ništa ne rade. Samo se kače jedni za druge, po ceo dan četuju na internetu, a fudbal je jedini predmet iz kojeg su spremni, znaju kvote i za potpuno nepoznate strane igrače!“

„Videćeš, promeniće se s godinama“, pokuša Gabrijele da ga ohrabri, misleći u sebi kako je srećan što ima žensko dete. „Nadajmo se da će biti tako kako kažeš.“

Kolege se pozdrave, a Đinin tata, kad uđe u kuću, prvo raširi ruke:
„Očekujem prihvatljivo objašnjenje... Ili premiju na lotou.“
„Pa, tata, istina je daje to bio moj dečko.“ I nasmeje se, postidena.
„Dobro, onda je naterao moju ženu a tvoju majku da postane glumica u nekom čudnom filmu... Ovog puta, ko zna zašto, moja ćerka ima vozača!“
„Ma ne, posvađali smo se i on je hteo da se na ovaj poseban način izvini...“
Baš tad uđe majka.
„Evo, stiže i glumica!“
„Da, da, hajde da sednemo za sto, najbolje bi bilo!“ Otac položi servijetu preko nogu.
„Dakle, ponekad i ja moram da se posvađam... Ko zna šta ću lepo da dobijem!“
Đin proguta knedlu.
„Pa, tata, bolje ne, nije uvek ovako fin.“
„Ah... pa dobro. Dakle, bolje je da jedemo.“
Đin i majka razmene poglede pune razumevanja. Frančeska počne da jede i na tren joj se javi mala sumnja: valjda sam bila glumica s dobrim razlogom.
Kad Đin izađe iz zgrade, vozač joj otvori vrata.
„Evo me opet, trebalo bi da odem do *De Paolisa* na probu.“
„Naravno, nema problema. U ovo doba su i ulice manje zakrčene.“
„Još bolje!“
Đin počne da piše.
„Sta radiš? Gde si?“
„Radim i mislim na tebe“, odgovara Step.
„Da...“, nasmeje se Đin. „Jadni, siroti Step! Hajde, reci mi!“
„Mislim na tebe i radim.“
„Shvatila sam, imaš posla. Šteta. Nadala sam se da ćemo, posle probe kod *De Paolisa*, ti i ja moći sebi da dopustimo vozača, štaviše, da bismo mogli da iskoristimo auto tako da ti sve oprostim... Ne znam da li si me razumeo. Čini mi se da ovaj voli da gleda!“
„Stvarno?!“
„Ma ne, šalim se. Dobro, čujemo se večeras. Još jednom, hvala za ovo divno iznenađenje.“
„Nema na čemu.“
Đin izvadi scenario s onim delovima koje ona treba da izgovori. Step ne spušta telefon i pošalje poruku Ernestu pre nego izađe iz svoje kancelarije.
„Krećem, videćemo se tamo.“

Ernesto oseti kako telefon vibrira, pogleda ga tako da Đin to ne primeti i pročita Stepovu poruku. Onda skrene ulazeći u studio *De Paolis*.

„Evo nas, stigli smo. Kako se zove produkcija?“

„*Italian Movie*.“

„Odlično.“ Ernesto spusti prozor i obrati se čuvaru.

„Izvinite, za *Italian Movie*“

„U dnu, s desne strane pozorišta *Sedam*.“

„Hvala.“

Čuvar podigne rampu, Ernesto vozi sve dok se ne zaustavi kod pozorišta *Sedam*.

Đin izađe iz automobila.

„Vraćam se čim završim.“

„Da. U usta vuku, tako se kaže?“⁹

„Ponekad i 'jebiga' može da posluži... Kako god, nek crkne vuk.“

Krene prema vratima pozorišta. Prođe pored dva tipa i jedan od njih namigne drugom: „Jesi li video kakva riba?“

„Da, ali zar je nisi prepoznao, to je ona iz *Mesta pod suncem*?“

„Ma daj, ona?“

„Nisi video da je došla s vozačem?“

„Da, baš. Ma da li svi iz *Italian Movie* imaju toliko para?“

„Pa, izgleda da imaju.“

Đin se nasmeje i uđe u pozorište na probu. Malo kasnije, vrati se u automobil. „Kako je bilo?“

„To je za reklamu i nikad nisi baš siguran kako je prošlo, nije kao kad imaš tačan tekst za pozorište ili film pa možeš da stekneš ideju šta hoće reditelj, hoće li te uzeti ili ne. Pritom, reditelji uvek imaju neke svoje odluke, ali bar možeš da ih naslutiš. Vraćamo se kući.“

Ernesto krene i izađu iz studija *De Paolis*.

„Za večeras sam svakako završila, stvarno ne znam kako bih vas iskoristila...“

„Jeste li sigurni?“

„Naravno! Bili ste veoma ljubazni i ovo je stvarno bio neobičan dan.“

Onda se Ernesto nasmeje i iz ladice izvuče koverat. „Ovo je za vas.“

Đin ga odmah radoznalo otvori. Unutra je još jedan koverat i kratko pismo.

„Voleo bih da sam tu da ti vidim izraz lica... Ali voleo bih da sam tu i zbog nečeg drugog. Srećan sam jer mislim da si provela divan dan i želeo bih da ga završim na najlepši mogući način. U ovoj koverti je nešto za tebe...“

---

⁹ Italijanski način da se poželi sreća. Odgovara se s „Nek crkne vuk“ ili „Crkni ti“. (Prim, prev.)

I tako Đin radoznalo otvori koverticu, a u njoj su *ajpodi* još jedna karta.

„Svaki trag će ti pomoći.“

Ona stavi slušalice i pritisne *play*. Uz zvuke pesme *Čak ni more* grupe *Negramaro*, začuje se Stepov glas.

„Hej, nisi si se ovome nadala, jelda? Vidiš koliko vredi jedno tvoje izdiranje? Jednom sam pročitao rečenicu 'Ljubav čini čuda s običnim ljudima'. Morali bismo to da promenimo u 'Đin i njene scene čine čuda s bilo kim'! Sad se možda smeješ, i ja sam srećan. Seti se da, kad se vozač zaustavi, treba da pustiš drugu pesmu.“ To je pesma Erosa Ramacotija. „Ne postoji ništa lepše, ne postoji ništa lepše od tebe...“ Đin se stvarno smeje. Koliko puta mu je ona pevala tu pesmu, imitirajući Erosa Ramacotija, čak i sa onim nazalnim glasom, plešući pred njim samo u njegovoj plavoj košulji i s praznom bocom od piva kao mikrofonom.

„Hvala ti što postojiš...“ To je njena omiljena pesma. Tako Đin padne na pamet bezbroj detalja iz njene veze sa Stepom, izviru iz dubine; pošto su misteriozno nestali, sad se iznenada pojavljuju, stavljajući joj do znanja koliko je zaljubljena.

Sledeći uputstva, ona pušta drugu pesmu, nešto od Brusa Springstina. *Born in the U.S.A.*

I, kao glas koji se iz slušalica čuje tokom posete muzeju, Step počinje da priča. „Ovde smo se upoznali, ovde smo se videli prvi put...“ Automobil sad stoji ispred one pumpe na Corso Franci. „Ti si krala moj benzin kao da tek tako nekome hoćeš da podvališ. Navela si me da poverujem da je to slučajno, da nas je sudbina spojila da se upoznamo, a tek kasnije sam shvatio da je sve bilo pripremljeno...“ Đin se priseća svog plana, te dve godine koje su joj prošle u mislima o njemu, a on je pobeo u Ameriku, onda vest o njegovom povratku, pokušaji da ga sretne, sve dok se nije desilo da ga ima ispred sebe, te večeri. Onda automobil ponovo krene i zaustavi se nekoliko puta, a svaki put je to drugi trag.

„Ovde sam te ostavio u autu, preskočio kapiju Botaničke bašte i doneo ti divlju orhideju, sećaš li se? Na žalost, na Trg Kampidoljo ne mogu da te povedem, ali mogu gde su Fori imperijali... U ruševinama je bila ona klupa gde smo vodili ljubav.“ Đin se uzbuđi i pred njenim očima se nižu slike tolikih dana koje je provela s njim, stvari koje su uradili zajedno, kako su se sve bolje upoznivali, sve dok se nisu „stopili“, kako mu je jednom rekla.

„Uvek si u meni...“, šapnula mu je. Step joj je spremno odgovorio: „Kamo sreće!“ U tom trenutku ga je gurnula, urlajući: „Ma ne u tom smislu! Budalo, baš si kreten...“

Onda se, iznenada, automobil zaustavi. Mesto broj sedam. Ali tu nema ničeg poznatog. Đin kaže vozaču da krene.

„Eto, pitaš se šta smo ovde radili, šta se desilo, ili si se možda naljutila zato što misliš da sam se zbunio.“ Čuje se Step kako se smeje. „Ne, nije tako. Izgovori Ernestu ovu rečenicu: 'Ja sam Đin, tvrdoglava sam i ovo sam ja htela!'“ Ona, smejući se, ponovi te reči vozaču. Ernesto klimne i pruži joj neki paketić. „E sad, ako imaš paketić, izađi iz kola...“ Đin čini tačno ono što joj kaže Stepov glas. „Sad ga otvori, imaš tu privezak, vidiš? Eto, crveni ključ je od kapije broj četrnaest.“ Đin se obazre i ispred nje je upravo broj četrnaest. „Evo, sad hodaj, tako, dobra si...“ Ona se smeši i stane ispred ulaza. „Istim tim ključem možeš da otvoriš ulaz, eto, trebalo bi da bude dobro... Sad se popni na prvi sprat i stani.“ Stigla je na odmorište i gleda okolo.

„Trebalo bi da si stigla. Sad uzmi plavi ključ i otvori veća vrata.“ Đin uđe u potpuno prazan stan, jedino se na sredini nalazi mali sto.

„Sećaš li se? Kupili smo ovaj privezak zajedno u Kampanjanu. I šalili smo se, i smejali smo se, i ti si rekla: 'Od ovoga ćemo početi s našom kućom', sećaš li se? Zasad je tu samo cveće, ali čini mi se da je to dobar početak, zar ne?“ Baš u tom trenutku kreće deo pesme *She* Elvisa Kostela. Jednom, kad ju je čula u bioskopu, Đin mu je rekla:

„Evo, ako želiš da me raznežiš, samo pusti ovo... i ideš na sigurno!“

Step to, naravno, nije zaboravio. Na te note, Đin se razneži i počne da plače. Neko je nežno stegne s leđa i ona zajeca, ali onda se okrene, to je on, lep, bezobrazan, i sam uzbuđen. Đin skine slušaliče.

„Dođavola, kakav si kreten, ponovo si me zajebao. Još i plačem kao budala! Kunem ti se da ti više nikad neću napraviti nijednu scenu!“

Step se nasmeši, pa klekne pred njom i iz džepa izvadi kutijicu.

„Ja ti garantujem da će biti teških vremena, u nekom trenutku će jedno od nas, ili oboje, poželeti kraj... ali garantujem da ću se, ako te ne pitam da budeš moja, kajati celog života, zato što u svom srcu osećam da si ti stvorena za mene...“

Onda otvori kutijicu pokazujući joj divan prsten i pogleda je u oči.

„Đin, hoćeš li da se udaš za mene?“

Ona ga privuče sebi, vrišteći kao luda: „Daaa!“, i poljubi ga strasno. Kad se razdvoje, Step joj stavi prsten na prst. Đin ga gleda, oči su joj pune suza, preplavljena je emocijama.

„Divan je...“

„Ti si divna...“ I ponovo se poljube. Onda se ona odvoji.

„Hej... Ja sam te reči svakako već čula...“

„*Odbegla mlada*, toliko ti se svideo!“
„Prepisuješ!“
„S tobom sam hteo da idem na sigurno.“
I ponovo se poljube.

28.

I sad gledam Đin kako ide po kući, po istoj ovoj kući za koju sam podigao kredit misleći da pravim ogroman korak, ali nikad nisam ni pomislio da bi to mogao da bude taj *korak*. Sta me je to tako iznenada navelo da se odlučim? Sigurno ne njena besna scena. Dođe mi da se nasmejem kad opet pomislim na to. Đin je lepa, nasmejana, uvek vedra, pati zbog važnih stvari i voli me. Jedinstvena je, posebna. Da to možda nije bio strah da ću je izgubiti? Strah da više neću naći takvu osobu, tako savršenu? Ali da li je savršenstvo razlog za ljubav? Da je sad ovde Polo, da sedi sa mnom na ovom divanu, šta bi mi rekao? „A. Step, ma o čemu trtljaš? Misliš li da neko kao ti razmišlja tako, kao neki službenik? Dakle, prvo: žene prolaze, a prijatelji ostaju. Okej, dobro, ja sam otišao...” Eto, dugo bi me zajebavao. „Jebote, ti si Step, seti se toga!” Kako bih voleo da je stvarno ovde, da dobro saslušam njegove reči, jer, čak i ako više nije tu, još je jedini koji me poznaje, najbolje od svih. „Dakle? Nastavi...” „A šta da ti kažem? Da zamislim da ćeš jednog dana ti uzeti kredit, uzeti, znači, kuću, i to baš na Kamiluči, da ćeš prirediti iznenađenje da bi zaprosio neku devojkicu... Pa, da mi je to neko rekao, nikad mu ne bih poverovao, kunem ti se. Ali stvari su se tako odigrale, stoga ne mogu da se raspravljam, sredio si me. Ti, koji si voleo tuče, sad voliš brak? Hm. Ali, ako treba da shvatim zašto si to uradio, štaviše, zašto to činiš... jer još imaš vremena, to dobro znaš? Pa, nemam pravo objašnjenje. Znam samo da se takav korak čini kad nekog voliš, ne verujem da postoje drugi razlozi. Dakle, pitanje koje ti ja postavljam glasi: voliš li ti Đin?”

I ostanem da fiksiram to prazno mesto na divanu, kao da mi poslednje pitanje mog prijatelja još odjekuje u ušima.

„Voliš li ti Đin?”

Ali Pola nema, nema nikoga, postoji samo to pitanje koje odzvanja bez zastoja.

„Voliš li ti Đin?”

„Hej, šta se dešava?”

Gleda me veselo, tu je, s rukama na bokovima, i radoznalo odmahuje glavom.

„Izgledaš kao da si video duha!”

I ne zna koliko je blizu.

„Ne, ne, razmišljao sam.”

„O čemu si razmišljao? Sav si se udubio...”

„Razmišljao sam o poslu, o odlukama koje treba da donesem...”

„Dobro, ja idem u kuhinju zato što sam spremila neke fine stvari, nadam se da će ti se dopasti.“

„Šta?“

„To je iznenađenje... zato što ja imam neko iznenađenje.“ I nestane tako, ne govoreći ništa drugo. „Okej, idem ja u svoju sobu.“

Ustanem s divana i dođem do poslednje sobe u dnu. Sviđa mi se ova kuća, osećam je svojom. Puna je svetlosti, okružena zelenilom i bojama bugenvilije. To je bila Đorđova ideja, on me je ubedio da je kupim: „Nemoj da je propustiš, ovo je posao, ako kasnije poželiš, ti je prodaj. To je licitacija jednog prijatelja, a on mi duguje.“ Želeo sam da Đin priredim iznenađenje i tako joj ništa nisam rekao, ali ona je, čim ju je videla, otišla na Omegu, kako kaže ona kad zadovoljstvo nema ime.

„Ovo je kuća koju bih izabrala za sebe. Ako si je izabrao za nas, još je lepša.“

Onda je lutala po sobama, prvo salon, s velikim kaminom, pa spavaća soba, garderoba, kupatila i gostinska sobica. Na kraju — terasa na koju se izlazi s verande. Onda se nasmešila. „Divna je. Nova je, ali ovde smo i mi novi...“ Pogledao sam je ne shvatajući šta je zapravo htela da kaže. Onda mi je ona objasnila.

„Ovde nemaš nijednu uspomenu koja bi mogla da te udalji od mene. Počinjemo zajedno iz početka.“ Zagrlila me je i jako me stegla. Tad sam shvatio. Kad neko zbog tebe mnogo pati, taj bol nikad neće nestati, taj ožiljak ostaje na srcu, položen kao nekakav lak list, koji će se, kad u oktobru padne s nekog velikog drveta, zauvek tu zaustaviti. I, želeo ti to ili ne, nikakav vetar, nikakav vredan čistač neće uspeti da očisti to srce.

Kao tog dana.

„Šta je? Šta ti je, ljubavi?“

„Ništa.“

„Ma kako ništa? Skroz si se promenila...“

„Razmišljam, smiri se. Treba zajedno da živimo.“

Tako mi je odgovorila tad na divanu, nakon nekoliko meseci, kad je iznenađa promenila izraz. Smejali smo se nekoliko minuta pre toga. Zašto smo se smejali — sad se ne sećam. Ali tugu u tom pogledu, da, to nikad neću zaboraviti.

I danas, petnaest dana uoči našeg venčanja, u mom životu se ponovo pojavljuje Babi. Lepa je, žena je i majka. Mog deteta. Treba li Đin to da zna? I šta sam osetio prema Babi? Želim li opet da je vidim? Kada smo se sudarili, kad sam osetio njenu kožu, njen miris koji je uvek isti, tu *karonu*, miris koji se nije promenio, otad, od tih prvih dana, od svakog pojedinačnog poljupca...

„Voliš li ti Đin?“ Polo me provocira, upada u moje misli. Eto, sad kao da sedi pred mojim pisaćim stolom, igra se mojim otvaračem za pisma, drži ga desnom rukom i pušta da mu poskakuje po dlanu leve, gore-dole, kao metronom. Smeši mi se i broji vreme. Onda ga položi na sto, raširi ruke. „Samo ti to možeš da znaš.“ I tako, kao što je došao, odlazi. Ostavlja me samog, s mojim sumnjama, mojim strahovima, mojim nesigurnostima. Kako mogu sad da se oženim, kad sam saznao da imam dete s Babi? Kako ću to da kažem Đin? Ali znam da ne mogu a da ne podelim s njom taj toliko važan deo sebe. Kako se moj život ovoliko zakomplikovao?! Strašno je što ne nalazim ni put za bekstvo. S tim mislima, poređanim kao nepokretni olovni vojnici, ponovo pokrećem miša, oživljam ekran i onda kompulzivno upisujem njeno ime u Gugl, počinje besomučna potraga, sve dok je ne nađem. Babi Đervazi, njene fotografije na Fejsbuku. Stranica je otvorena, bez prepreka s privatnošću, s nečim što me ranjava i u isto vreme mi pričinjava zadovoljstvo. Naslovna strana je jedna fotografija. Naša fotografija, most na Corso Franci s natpisom „Ti i ja, tri metra iznad neba“. Kao da ne čeka ništa drugo do da je ja vidim. Odem da proverim kad je stranica otvorena. Pre tačno šest godina. I vidim album, fotografije skinute s mobilnog telefona, idem unazad, i tu su slike s njenog venčanja, ona u venčanici, muž. Pogledam ga bolje. Plav je, mršav, tamnih očiju, tankih usana, visok, elegantan. Ni po čemu ne liči na mene i, koliko god daleko ikad bio, tako daleko, tako blizu nje. Evo Masimovih fotografija. Rođen je osamnaestog jula, tu je Babi u beloј spavaćici kako ga drži u naručju, još je u sobi u porodilištu. Ona ima izraz nekoga ko još ne veruje. Mora da je takvo osećanje žene koja prvi put postaje majka. Prirodna stvar, pa ipak neverovatna. Pregledam fotografije jednu po jednu, Masimovi rođendani, na moru dok se igra u pesku, na karnevalu, odeven u Petra Pana, kako baca konfete u vazduh, svaka fotografija je jedan udarac u srce. I odmah mi se javi želja da ga ponovo vidim.

„Ljubavi! Pa zvala sam te! Nisi me čuo?“

„Nisam, izvini.“

„Šta si to gledao?“

Jedva stignem da zatvorim stranicu dok Đin obilazi sto tražeći nešto.

„Ne, završio sam preko Skajpa neki razgovor za sutrašnji sastanak. Sve je u redu.“

„Idemo, onda, za sto, inače će se jelo ohladiti.“

„Da, naravno. Samo da operem ruke.“

Odem u kupatilo. Čim udem, zatvorim vrata i stanem pred ogledalo. Već lažem. Obema rukama se naslonim na lavabo i nemam hrabrosti da se pogledam

u ogledalo. Onda pustim hladnu vodu, pustim je da malo oteče. Napunim obe ruke i ispljuskam lice, više puta. Zatvorim slavinu, vratim peškir na mesto i pogledam okolo. Pozadi, u uglu, stoji vaza sa suvim japanskim cvećem, tu je vaga, na podu, moj bademantil, šampon i sapun u udubljenju tuša. Sve je savršeno. Sve je uredno, ništa nije van svog mesta, baš kakav moj život nije u ovom trenutku. Izađem iz kupatila i uputim se prema trpezariji. Dok koračam, vidim je kako pali sveće nasred stola, prozor je otvoren i ukljucena su svetla na terasi. I napolju je veče savršeno, nebo je nekako svetloplavo, čeka noć. Prikopčala je svoj *ajfon* na zvučnike i kreće jedna džez pesma, Džon Koltrejn, *A Love Supreme*.

„Sviđa ti se, jelda?“

Mnogo, i ona to zna. Uzme belo vino i stavi ga nasred stola, pruži mi otvarač.

„Hoćeš li ti da se pobrineš za ovo, ljubavi?“

„Da, naravno.“

Zatvorim oči dok držim bocu.

Ljubavi. „Hoćeš li ti da se pobrineš za ovo, ljubavi?“

Ne mogu ni za šta da se pobrinem, Đin, ali ti to, naravno, ne možeš ni da zamisliš, skinem staniol koji štiti čep, otvorim vadičep, izvadim deo za otvaranje, uguram ga u čep, gurnem unutra, ciljam na zub na ivici boce i počnem da vadim čep, položim drugi zub i celog ga izvadim. Omirišem čep, činim to mehanički. Sipam vino u naše čaše, kad dobije malo vazduha, omirišem ga bolje i primetim da je to odličan sovinjon, dvanaest i po gradi. Probam ga, temperatura je savršena. Đin se vraća za sto s posudom s vodom i ledom.

„Oh!“, nasmeši mi se. „Možemo da počnemo.“

Na kolicima kraj nje stoje dakonije koje je pripremila, više ne mora da ustaje.

„Da nazdravimo.“ Uzme u ruku čašu koju sam upravo napunio i odmah pronađe rečenicu koja joj se čini prikladnom. „Za našu sreću“, kaže gledajući me u oči.

„Da“, odgovorim polako, ali unutra je sve u metežu. Ona otpije malo belog vina i spusti čašu kraj svog tanjira. „Dobro, hladno, savršeno.“

„Da.“

„Ali nisam razumela: da nije trebalo da ga ostavimo da odstoji pre ispijanja? Neki kažu da tako treba, nikad to nisam dobro razumela.“

„Tačno. Čudni su to mitovi. Jedino što je sigurno jeste da se gleda u oči.“

„A to smo uradili.“

Nasmeje se radosno, a onda, sva vesela, odluči da mi opiše meni za to veče.

„Dakle, spremila sam ti ljute dagnje, uzela sam one velike, španske, s malo belog vina, s limunom i raznim začinima. Slede sveži gambori za tebe i na pari za mene i, za kraj, brancin s prženim krompirićima. Sviđa li ti se?“

„Ti si genije, Đin.“ Uzmem kašiku i počnem da joj sipam dagnje.

„Ne, ja neću...“

„Zašto?“

„Malo ih je bilo, a znam koliko ih ti voliš.“

„Dobro, hvala, ali mogu da ti dam jednu da probaš“, i osetim se krivim, i želeo bih da sad započnem razgovor, ali kako da joj kažem?

„Znaš, imam dete, ali možemo to i odložiti za kasnije.“ I jedem dagnje jednu za drugom, oblaporan sam, i ona se smeje, ona, koja je uvek želela da jedem sporije, ali večeras ne kaže ništa, čini se da mi sve dopušta. I tako obrišem usne i popijem malo vina, ponovo napunim čašu i opet pijem. Ali moram da joj kažem, moram.

„Sviđaju ti se?“

„Mnogo, ozbiljno, hvala.“

Gledam je u oči, šta god da sad kažem, sve bih upropastio. Gomila kristala koji padaju na zemlju sa sve kredencem, to bi bio zvuk njenog srca. Tu je, onda, još nešto što ja moram da shvatim. I tako joj se osmehnem.

„Spremila si fantastičnu večeru.“

A Đin je besprekorna i ovog puta je ona ta koja sipa sovinjon, i još mi je lepši, s lakom voćnom aromom. U njenoj čaši još ima vina. Svezi gambori su baš svezi i tope mi se u ustima, uzmem komad, pokidam ga i zagrizem, pa još jedan, i još jedan, i ona se smeje i odmahuje glavom, ali ništa ne kaže. Podigne tanjire i doda mi brancina. A ja ga očistim, odvojim kost, otvorim ga i pružim ga njoj.

Đin nastavi da me gleda i da jede krompiriće, a ja privodim kraju čišćenje brancina, dajem sebi vremena da odvojim poslednju kost pre nego što odlučim da joj nešto kažem.

„Hej Stepe...“ Ja, međutim, ne odgovaram, ne kažem čak ni: „Da?“

„Znaš da podstičeš vatru, da, ako ti se ova večera toliko sviđa, pa, ti se meni sviđaš kao stotinu ovakvih večera!“

„Ali nisi ni probala brancina...“

„Nisam, ali uzela sam krompiriće i još su topli i ludi kao ti...“ Obiđe sto i ljubi me dugo, strastveno.

„Mmm, tačno je, odličan je, baš je svež... Ali još uvek si bolji ti.“ Nastavimo da jedemo u tišini. Moram da joj kažem, bar nešto da nabacim. Obrišem usta, popio

sam dovoljno i znam da je došao taj trenutak, pojeo sam i poslednji zalogaj i nema više ničeg što bi moglo da me zaustavi.

„Čekaj!“ Ona brzo ustane i vrati se s dve činijice pune borovnica, šumskog voća, jagoda i malina.

„Evo, imamo i ovo, hoćeš?“

Klimnem i ona sipa malo šlaga u moju činiju, pa potom i u svoju.

Šumsko voće je na sobnoj temperaturi, a šlag je pomalo hladan, zajedno su savršeni. Žao mi je do besvesti da sve to pokvarim. Onda Đin ustane, ponovo nestane u kuhinji i vrati se, još nasmejanija, s bocom šampanjca i dve odgovarajuće čaše.

„Šta se događa?“

„Uzmi, otvori ga... I pazi kuda će čep da ode... Ako dotakne nekoga od nas dvoje, onda je to dobar znak zato što se venčavamo. Ali nemoj da ti padne uprazno, jer već smo objavili venčanje!“ I počne da se smeje, a ja sam, verujem, načas promenio boju lica. Tako krene čep i odskoči daleko, na divan, a ja požurim da sipam šampanjac u čaše.

„Ali otkud i šampanjac?“

„Rekla sam ti da imam jedno iznenađenje!“ Onda mi priđe, nasmeši mi se, kucne svojom čašom o moju. „Čestitam, tata!“

I prinese moju slobodnu ruku na svoj stomak. Ne mogu da verujem da se sve ovo događa baš meni.

„Mnogo sam srećna! Dobro je što smo već odlučili da se venčamo, inače bi mi ličilo na neki brak iz prinude!“ Ljubi me usnama vlažnim od šampanjca i uzme me za ruku.

„Moramo lepo da proslavimo... idemo tamo“, i nešto mi lukavo šapuće. Sledim je i čak mi dođe da se nasmejem. Kako je život apsurdan. Otkrivam da sam dva puta postao tata, a nisam uspeo da prozborim ni jednu jedinu reč.

29.

U polumraku sobe vodi me do kreveta, ona me skida, razgrće košulju, brzo je izvlači iz pantalona tako da se poslednje dugme otkine, smejemo se, kaiš ima kopču pa joj ja pomažem, onda se baca na rajsferšlus pantalona i povlači ga dole. Osovi se na noge, za tren pusti svoju haljinu da padne na zemlju, skine brusthalter i gaćice, ostane gola i dođe k meni, zagrlji me, dok naša tela vibriraju od želje a ona mi ga bez stida uzima u ruku. „On je krivac, ali ja ga volim, učinio me je najsrećnijom ženom na svetu...“ I dodaje: „Želim da mu zahvalim na poseban način...“ I tako se spusti, sklupčča se, savije se na nogama i počne da ga ljubi. S vremena na vreme podigne pogled i lukavo se nasmeši, seksi kako nikad nije bila, ili je možda ja tako vidim? Otpije gutljaj šampanjca i ponovo se vrati dole, na isti način kao i malopre, i osećam neverovatan drhtaj, hladnoću, mehuriće i nju, njena usta, njen jezik i šampanjac koji sipa odozgo. Doda mi bocu, izađe iz sobe i isključi sva svetla u kući, onda čujem kako nešto petlja negde, fioke koje se otvaraju, paljenje šibice. Ponovo uđe u sobu, pruži mi čašu, omirišem. Rum.

„Znam koliko ga voliš. Kupila sam *cakapa čentenario*, najbolji... Bolje je da ga ja ne pijem, nije mi dozvoljen alkohol.“ I nasmeši se i tako je fantastično podatna. Probam ga i otpijem dug gutljaj, onda mi uzme ruku.

„Dođi sa mnom, imam jednu želju...“

Vodi me po mračnoj kući. Sad je skoro sva u senci. U salonu, u radnoj sobi i u trpezariji vidim svece, po jednu u svakoj prostoriji. I nastavi da me vuče k sebi sve dok ne dođe do moje radne sobe. Pomeri neke stvari na radnom stolu i onda sedne na njega.

„Evo, ne znaš koliko puta sam želela da ovo uradim, kao da sam tvoja sekretarica i želim da te zavedem...“ A ja se nasmejem tom izboru reči.

„Da, zavedi me.“ I ja je ljubim. A ona raširi noge i položi jednu na držač stolice, drugu na obližnju policu, malo joj je nezgodno, a onda, gledajući me u oči, uzme ga u ruku i vodi nežno u sebe. I počinje da se pokreće gurajući karlicu prema mom pubisu.

„Hej... ma šta ti se desilo?“

„Zašto?“

„Toliko si seksi, nikad nisi bila takva...“

„To ti nikad nisi primetio...“ Oslobađa noge i snažno ih steže oko mene, obavijajući me. Ćin pređe rukom po stolu, sudari se s mišem na podlozi koji, pokrećući se, uključuje ekran kompjutera. Ona to primeti.

„Hej, dođavola, šta sam to uradila, tako ima svetlosti i mogu da nas vide...“

I na tren iza njenih leđa vidim otvorenu stranu *Safarija*, kosa crta, hronologija, dole je moja pretraga, sve ono što sam video ranije, Babine fotografije, njen život, njena svadba. Onda se kompjuter isključi. A Đin se smeje.

„Srećom, nisu nas videli, jelda?“

„Ne, ne verujem...“

„Nadajmo se...“ Čujem je kako s mukom govori, sviđa joj se, još više me uzbuđuje. Legne stomakom nadole na sto, pravih nogu, lako raširenih, i ponovo me vodi u sebe, i tako me sve više uzbuđuje. Đin se zakači za sto i pokuša da se drži, dok se ja još brže krećem u njoj.

„Čekaj, ne žuri...“

Svuče se odatle i uzme čašu ruma. „Želim i njemu da pružim da proba.“

Uzme veliki gutljaj, ali ne proguta, sagne se i uzme ga punim ustima. Navodi me da poludim, peče me, ali ludo uživam. „Ne mogu više, divno je.“

Onda se ponovo pridigne, povuče me i pusti da padnem na divan, popne se na mene i za tren sam u njoj. Pokreće se nada mnom, brzo, sve brže, sve dok mi ne prošapće u uho: „Uživam, ljubavi.“ I ja svršavam s njom. Ostanemo tako, zagrljeni, usta uz usta, usta koja se još osećaju na rum i na seks. Čujem kako nam srca brzo lupaju. Dišemo u tišini, dok se, malo-pomalo, naši otkucaji ne smire. Đin je kosa pala napred, vidim njene oči, njen zadovoljni osmeh...

„Učinio si da dođem do Omege...“

„Ti si luda, nikad nisi bila ovakva...“

„Nikad nisam bila ovoliko srećna.“ Stegne me jako, a ja se osećam krivim. Onda je zagrlim i stegnem je jako, još jače. „Hej... tako me boli!“

„U pravu si...“, i popustim stisak.

„Sad moraš da budeš pažljiv...“ Nasmehim joj se. „Znaš, bilo je divno osećati kako svršavaš u meni, znati da se već sve dogodilo...“

„Da.“

Ne znam šta drugo da kažem. I u tom trenutku padne mi na pamet ona noć s Babi, pre šest godina, seks s njom posle žurke, nas dvoje pijani. Ona, koja mi nije dala da prekinem, koja je uživala i zajahivala me požudno. Koja me je želela još, i još, i još, i odvojila se tek kad sam svršio. Mora da je tako bilo.

„Ljubavi? O čemu razmišljaš? Gde si? Čini mi se da si mnogo daleko...“

„Ne, ovde sam...“

„A jesi li srećan što čekamo bebu?“

„Naravno, presrećan sam. Ali kako se to dogodilo?“

„Pa ja imam nekakvu ideju o tome, kretenu... O čemu si razmišljao?“

Pokušam da pronađem nešto zadovoljavajuće.

„Razmišljao sam kako si me večeras baš obasula iznenađenjima, ostavila si me bez reči.“

„Da... ali nisi se mnogo bunio.“

„Nisam, naprotiv... Ali ne razumem kako su ti pale na pamet ove maštarije...“

„Ti si me naveo da ih pročitam! *Trgovci snovima Harolda Robinsa* – Ima tu jedna scena u kojoj ona radi njemu baš ovo što sam ja tebi večeras.“

„Stvarno? Ne sećam se...“

„Mislila sam da je to podsvesna poruka i da želiš da me navedeš na nove ljubavničke tehnike...“

„Moram bolje da proveravam knjige koje ti dajem. Kao da daješ pištolj detetu...“

„Ja bih dala pištoljić nekoj bezobraznoj devojci... Ha-ha-ha!“

„To mi se nije svidelo!“

„Zbog pištoljića ili zbog bezobrazne devojke?“

„Ni zbog jednog ni zbog drugog.“

„Tačno. Moram lepše da se ponašam sad kad ću postati mama.“

I tako nastavimo da ćaskamo, smejemo se, šalimo, lako, jedući preostalo šumsko voće sa šlagom. Ćin navlači moju košulju, ja majicu i donji deo pidžame, i završavamo na krevetu. Ona počinje da mašta o polu i imenima za naše dete. „Ako bude devojčica, zvaće se kao moja majka, Frančeska. A ako je dečak, mislila sam da bude Masimo, to ime sam oduvek volela, šta misliš?“ Ne mogu da verujem, kao da to život čini namerno, dva sina od dve različite majke, ali sa istim imenom.

„Da, zašto da ne, može... To je ime jednog vođe“, dođe mi spontan odgovor, citiram Babi. I pijem još ruma i mislim da sam suviše popio i da bi trebalo da prestanem i da joj sve kažem.

„Ljubavi, i ja imam iznenađenje za tebe. Danas sam video Babi...“

„Ah, i to mi tek tako kažeš?“

„I ne samo to, zamisli kakva koincidencija, imam sina s njom i baš se zove Masimo.“

Ali ne kažem ništa. Ona nastavi da priča, vesela, zadovoljna, i ja osećam ogromnu krivicu, zato što shvatam da njena radost visi o koncu koji ja mogu da prekinem, razorivši zauvek njen divni osmeh.

„Zamisli moje kad budu saznali, strefiće ih srčka, ali od radosti. Ipak ću im reći posle venčanja, znaš, malo su staromodni, kad bi znali da već sad čekam... Znam svog oca, rekao bi mi da sam bludnica, da sam mogla da sačekam, ne, šalim se,

moj otac me obožava, voli me..." Ja naspem još jedan gutljaj ruma i ispijem ga nadušak, kao da bi to moglo da mi pomogne... I dok je i dalje čujem kako priča o izboru kuma, o tome šta će se čitati u crkvi, o svadbenom putovanju, u dnu sobe, na onoj fotelji, vidim senku. Ponovo je tu on, moj prijatelj Polo, ovog puta mi se ne smeši. Žao mu je, vidi da mi je teško, zna moje misli, ali ne uspeva da shvati moj odgovor na ono pitanje koje mi i dalje neprestano postavlja: „Voliš li ti Đin?“

30.

„Ona se zove Aliče.“

„Drago mi je.“ To je lepa devojka, s kratkom kosom boje lešnika, mršava, ali ne suviše, odlučan osmeh koji se ističe na tamnim farmerkama i bledoplavoj košulji s belim obrubom oko rukava i na džepu. Cipele su ozbiljne, tamne, možda *tods*.

Izgleda mi skoro suviše savršeno, ali ne bih se baš pouzdao u svoja čula, koja su trenutno prilično zbrkana.

Đorđo mi se smeši, drago mu je. „Ispričao sam joj ono što se dogodilo... Možeš da ideš, Aliče.“

„Da, hvala, htela sam samo nešto da kažem. Za mene je ovaj posao veoma važan, sviđa mi se kako *Futura* raste i sviđa mi se ono što ste dosad izgradili. Nikad se ne bih prodala za novac, nikad ne bih nekom drugom odala vašu tajnu. Kad bih dobila važniju ponudu, s vama bih je proučila i pokušala da nađem neki dogovor.“

Izgovorivši to, odlazi i zatvara vrata moje kancelarije. Đorđo me pogleda.

„Dakle? Sta kažeš? Sviđa li ti se?“

„S koje strane?“

„Profesionalne.“

„Malo me plaši.“

„Plašiš se onoga ko govori istinu? To ne liči na tebe.“

„U pravu si, šalio sam se. Čini mi se da je pouzdana. Neposredna je, iskrena, otvorena. Možda lezbejka.“

„I ja sam to pomislio. I to me je navelo da nešto shvatim.“

„Šta?“

„Da smo nas dvojica odvratni šovinisti.“

„Tačno.“

„Ako je neka žena jaka i čvrsta, ne može biti u potpunosti žena.“

„Baš tako. U njenom slučaju – ima dvoje dece i muža s kojim se slaže. On je odličan crtač, kreativan, grafičar, radi stripove, ukratko, sve pomalo. Umetničko ime mu je Lumino, i moram da kažem da mi se njegov talenat dopada. Vidi, uradio je ovo.“

Đorđo mi pokaže logo s natpisom *Futura*, tu je stilizovano sunce, ispod njega plava linija, a iznad njega ruža. Jednostavno ali efektno.

„Nije loše.“

„I ja mislim. Videću da nam urade probe da bismo videli efekat na papiru i na kovertama.“

„Okej.“

Odem da sednem za sto.

„Čista radoznalost: kako si pronašao Aliče?“

„Pretraga...“ Đorđo zna svoj posao. Ko zna šta je iza ove „pretrage“. Onda mi pokaže nešto na radnom stolu. „Ako nam ne veruješ, evo njene biografije. Toliko verujete internetu, a kad ga neko iskoristi na pravi način, postajete sumnjičavi i ne verujete mu zato što smatrate da je to nesigurno. Uneo sam podatke o onome što nam treba i aktivirao pretragu. Stiglo nam je oko petsto biografija, pa sam dodao svoje filtere i izašla je Aliče Abati.“

„A kakvi su to tvoji filteri?“

„E sad, mnogo želiš da znaš.“

„U pravu si. Pitao sam se šta mi to izmiče.“

„Na primer, ovo: savršeno govori engleski i poznaje kineski, a bilo bi lepo da *Futura* počne da raste u Kini, i poslednji detalj: njen otac je general u finansijskoj policiji.“

Radoznalo ga pogledam.

„Mogao bi sutra da nam posluži.“

„Iskreno se nadam da neće. Želeo bih da radim bez problema.“

„Probleme ti ponekad stvore drugi. Za to bi mogao da nam posluži.“

„Dobro, u pravu si. Znaš, onda, šta ću ti reći?“ Listam biografiju, impresivna je. „Da mi Aliče liči na savršenu asistentkinju, čestitam na izboru. Ali već treba da joj damo povišicu.“

Đorđo počne da se smeje. „Nikad ne shvatam da li mi zaista upućuješ kompliment ili me zajebavaš...“

„Jedno od to dvoje. Izaberi sam.“

Sedne ispred mene. „Snaga jedne firme jeste tvoj tim: što smo jedinstveniji, pobeđivaćemo češće, a danas je veoma važan dan. Kad smo već kod toga, kako je prošlo ono juče? Može li se pričati o tome?“ Gledam ga. Čini mi se da gledam Pola kako sedi na divanu s moje desne strane i klima glavom. Dakle, tu su dve stvari. Moram da počnem da pijem manje i da idem na psihoanalizu kako bih priznao da imam stalne vizije. Otvorim gvozdene rešetke, otvorim prozor koji gleda na vrt, tako je lepše, ima i više svetlosti. „Da, dobro je prošlo. Otkrio sam, u samo jednom danu, da sam tata...“

„To si mi već rekao...“

„Ali tata dva deteta!“

„Tome se nisam nadao. Mislim da bi trebalo da razmisliš o vidu svog života. Razumem da ti se žene sviđaju, ali podsećam te da samo što se nisi oženio i, kao da to nije dovoljno, da *Futura* raste. Ako nastaviš tako da štancuješ decu, ne znam da li će firma moći da te podrži... Da nisi slučajno čuo za one čudne predmete od gume koji liče na balone, zvane 'prezervativi'?“

„Budi miran. Drugo dete čeka Đin.“

„Onda sam srećan. Treba li da očekujemo i druge takve vesti u toku dana? Postoje li određeni događaji o kojima možda nismo povelj računali? Ne, izvini, čisto da znam.“

„Ma koliko to moglo da ti bude čudno, poslednjih godina nije se desilo ništa što bi moglo da mi obezbedi još dece, u redu? I dušom i telom posvetio sam se *Futuri*, pa ipak...“

„Dva mi deluje kao lep broj da počneš s roditeljstvom, a onda ćemo videti, ne? Postoje li već ideje o polu?“

„Ne.“

„O imenu?“

„Đin je predložila da bude Masimo... tako je lakše i neću se zbuniti.“

Đorđo me gleda, iznenađen po drugi put. „Stvarno? Babi i Đin se ne poznaju, jelda?“

„Đin i Babi — prijateljice koje se poveravaju o takvim stvarima? Ništa ne bi moglo biti više nemoguće, zašto?“

„Pomisliti ružno je loše, ali često se pogodi stvar.“

„Divna misao.“

„To je od Andreotija, ali ne postoje prava na nju, pa je koristi ako želiš. Mogu li da pitam nešto drugo?“

„Naravno.“

„Jesi li razgovarao sa Đin?“

„Još nisam.“

„Misliš li da to uradiš?“

„Ne znam. Juče sam želeo, ali bila je savršena večera, spremljena s mnogo ljubavi, nisam hteo da je pokvarim. Naumio sam da joj sve kažem posle večere, ali onda mi je ona saopštila vest.“

„Znači, nećeš joj nikad ni reći?“

„Ne znam. U ovom trenutku ne shvatam čemu bi to moglo da vodi.“

„Tačno. Misliš li da ćeš videti Babi?“

„Ne znam.“

„Ali znaš da uskoro imamo sastanak s direktorom igranog programa na RAI-ju i da ti moraš da radiš *pitch* o svemu onome što smo predstavili?“

„Da, to znam.“

„Dobro. Bar nešto vidiš jasno.“

31.

Uđemo na veliki ulaz RAI-ja i odemo na šalter da uzmemo propusnice. Jedna od tri gospođice nagne se prema nama.

„Dobar dan, očekuje nas direktor Kalvi“, kaže Đorđo.

Recepcionerka brzo proveri na kompjuteru, zove se Suzana, pročitam na pločici, razgovara s nekim telefonom, odgovori „hvala“ i vrati slušalicu na mesto. Đorđo izvadi dokumenta, ali Suzana mu se nasmeši. „Đorđo Renci i Stefano Mančini, već sam vas registrovala.“ Odmah nam uruči dve propusnice, dajući nam poslednja uputstva: „Šesti sprat.“

„Hvala.“

Uputimo se prema velikim staklenim vratima, prislonimo obojica svoje propusnice i stignemo do liftova. Na našem spratu, čeka nas jedna devojka.

„Zdravo. Renci i Mančini?“

„Da.“

„Pođite za mnom.“

Pođemo dugim hodnikom. Kad stignemo do polovine, devojka se okrene baš prema meni.

„Ja sam Simona, htela sam da vam zahvalim za misao koju ste poslali meni i mojoj kolegici. Ali kako ste pogodili? Znete li da sam, kad sam je otvorila, ostala bez teksta? Još jednom: hvala.“ Stane ispred prostorije gde nas smešta da sednemo. „Želite li kafu, vodu?“

„Kafu, molim, i malo vode“, odgovori Đorđo.

„A vi?“

„Isto, hvala.“ I primim zahvalan osmeh za onaj poklon za koji i nisam znao da sam ga uručio. Čim izađe iz sobe, okrenem se prema Dorđu.

„Izvini, možeš li da mi objasniš?“

„Bravo, pokazao si se u dobrom svetlu.“

„Shvatio sam, ali nemam pojma u čemu.“

„Ona je luda za Masimom Barikom, a kolegica za Lukom Bjankinijem. A ti, posebno osetljiva osoba, poklonio si pravu knjigu obema.“

„Da. Okej, ali ona mi je izgledala suviše srećno, skoro potreseno.“

„Biće da je to zbog posvete koju si uspeo da dobiješ od pisca!“

„Stvarno? Uspeo sam da dobijem autograme od Barika i Bjankinija? Baš sam car...“

„Bilo je normalno da Simona padne u zanos zbog tebe.“

„U stvari, i ja sam se potresao. Ali kako si to uradio?“

Đorđo mi se nasmeši. „Moraš da postaneš besprekoran, šarmantan, voljen i željen. Ti si gospodar *Future*, moje firme. Tražim ti samo jedno, budući da je Suzana veoma slatka i da si je s pravom osvojio, u ovom trenutku bih izbegao decu...“ Počnemo da se smejemo. Baš se spremam da odgovorim kad ponovo uđe Simona, koju prati druga devojka.

„Evo...“ Stavi poslužavnik na sto. „Ovo je kafa, ovo voda, a ovo je moja koleginica, mnogo je želela da vas upozna.“

„Drago mi je, Gabrijela.“ Ne dešava se uvek da jedna dobra akcija izazove dobar efekat, ali Gabrijela me navodi na pomisao da nekakvo savršenstvo postoji u životu. Ona je plava, visoka, lepo građena, ima plave oči i prav nos. Pruža mi svoju izduženu ruku i ja ne mogu da je ne fiksiram i ne kažem:

„Drago mi je, Stefano Mančini.“

Ona pocrveni i obori oči.

„Usrećili ste me.“ Onda se okrene oko sebe i ode.

„Moja koleginica je stidljivija“, objasni Simona. „Još malo strpljenja i možete da uđete“, kaže i izađe iz prostorije ostavljajući nas same.

„Vidiš, Gabrijela... pružio si joj ruku i ona je već trudna!“

Lako šljepnem Dorda po ramenu. „Prekini s tom pričom.“

„Daj, uozbiljimo se, još malo pa smo tu.“

Đorđo otvori kesicu šećera i izruči je u šoljicu s kafom.

„Sad je jedanaest i pet. Imali smo sastanak u jedanaest, videćeš da nas Dana Kalvi neće primiti još sigurno dvadeset minuta.“

„Izvini, a kako ti to znaš?“

„Čita samo Marka Travalja, delove *Posla i finansija* i, sasvim suprotno tome, Nikolasa Sparksa i njegove knjige o ljubavi, sudbini, Bogu. Za njeno seksualno opredeljenje ne bih mogao da garantujem iako ima kćerku od dvadeset godina, već duže je razvedena. Pušta nas da čekamo iako je, što je apsurd, današnji sastanak omogućio onaj ko ju je postavio na ovo mesto. Shvataš kako vlast deluje? Želi da nam pokaže da je, kako god bilo, ona ta koja se računa, koja odlučuje... ona vlada. Zene koje mrze muškarce“, i osmehne se širokim, podmuklim osmehom. Tako to Đorđo radi, ide u srž problema, u srce neprijatelja, i još se smeje na to.

I ja pijem svoju kafu pre nego što se ohladi, i srkućem vodu. Bacim pogled na tri posla koja predlažemo i nađem papir na kojem su sva tri.

„A ovo – ko je to uradio?“

„Aliče, jutros, a ništa joj nisam rekao, kazala je daje to mali pregled priče, da bi moglo biti korisno za brzo podsećanje pre *pitch-a*...“

„Baš je dobro urađeno.“

„Kad je budeš ponovo video, uputiću joj komplimente. Mi teramo izdajnike, ali onome ko to zaslužuje dajemo odgovarajuću važnost.“

„Tačno.“

Pogledam na sat. Sad je dvadeset pet do dvanaest.

Ako je Đorđo u pravu, trebalo bi da nas sad pozovu. Primetim da imam poruku. Otvorim je. To je Đin.

„Ljubavi, kako si? Jesi li radostan zbog jučerašnje novosti? Nismo dovoljno razgovarali o tome!“

Tačno. Ostao sam bez reči. One koje sam mogao da izgovorim alkohol je zaustavio. Đin je, kao i obično, pogodila u metu: nismo mnogo pričali.

„Divna je!“ Samo što sam poslao poruku, uđe Gabrijela.

„Želite li još nešto? Donela sam vam čokoladice, baš su dobre.“ I stavi na sto *đandujote*. Obojica uzmemo i zahvalimo. „Sledite me, direktorka Kalvi vas očekuje!“

Hodam uz nju, Đorđo ostane iza nas. Pre nego što će nas napustiti, okrene se svojim plavim očima k meni, stavi mi nešto u ruku i, crvena u licu, kaže: „To je moj broj.“ Stavim karticu u džep pa Đorđo i ja uđemo u kancelariju dok direktorka ustaje iz svoje fotelje iza radnog stola.

„Izvinite što ste me čekali!“

„Ah, taman posla...“

„Ja sam Stefano Mančini, a ovo je gospodin Renci.“

„Njega poznajem, a vas sam želela da upoznam. Čula sam lepe stvari o vama...“

Čudno, nekad su se o meni čule samo loše stvari. Ili se svet promenio, ili ja. Mislim da nije pravi trenutak da razjasnim tu misao, pa se osmehnem bez prave ubeđenosti i ništa ne kažem.

„Ali sedite, molim vas. Jesu li vas već poslužili nečim?“

„Da, hvala, prijem je bio savršen. Čak su nas poslužili čokoladicama.“ Izvadim jednu iz džepa. „U stvari, poješću je pre nego što se rastopi.“

Đorđo me pogleda i ostane ravnodušan. Moje ponašanje sledi jednu preciznu i racionalnu liniju. Dana Kalvi me je ostavila da čekam pola sata da pokaže da se ona računa, može da pričeka da pojedem čokoladicu kako bih joj pokazao da se i ja pomalo računam, ili ne? Đorđo mi pruži maramicu, a ja obrišem usne njome i sasvim mirno počnem da joj govorim o svoja tri projekta. Govorim mirno, sigurno,

snažno, čak izlažem, koliko mogu, i kratak pregled. Direktorka me sluša i klima glavom, krajičkom oka vidim Dorda kako sluša sve dok ne završim. „Dobro“, kaže direktorka.

Pogledam na sat neprimetno. Dvadeset dva minuta. Morao sam da budem ispod dvadeset pet, Đorđo mi je to naglasio, i uspeo sam u tome.

„Vaši predloži mi se čine zanimljivim“, čestita nam direktorka Kalvi.

Pokušavam da objasnim razlog tih izbora.

„Želeli smo da govorimo pre svega o ženama, da se baš njima obratimo.“

Đorđo me je upozorio na to kako novo rukovodstvo mreže namerava da usmeri programe i naši autori su besprekorno sledili njegove indicije. Ne znam kako ih je dobio, ali, s obzirom na uspeh kod sekretarica, sigurno ni u ostalom nije pogrešio.

„Nažalost, sad imamo mnogo takvih programa...“ Dana Kalvi raširi ruke skoro kao da se izvinjava. „Ostavite mi ih, svakako, pa ću razmisliti.“

Đorđo ustane, a i ja za njim.

„Hvala, direktorko, čujemo se uskoro.“

„Naravno, i izvinite još jednom zbog čekanja.“

Isprati nas do vrata i oprost se od nas osmehom čiste ljubaznosti. Nema nijedne od njenih dveju sekretarica, pa se sami uputimo ka liftovima. Prođemo pored čekaonice i ja vidim grupu ljudi. Đorđo se ukruti. Jedan čovek se okrene prema nama i prepozna ga.

Tip ustane i osmehne se skoro napadno.

„Đorđo Renci, kakvo iznenađenje, kako si?“

„Dobro, hvala, a ti?“

„Odlično! Baš mi je zadovoljstvo što te ponovo vidim. Ne znaš koliko sam puta nameravao da te pozovem.“ Pruži mu ruku i poletno mu je stegne. Nizak je, nabijen, s kovrdžavom kosom, bradicom i okruglim naočarima. Odeven je čudno, nosi kožnu jaknu, crne farmerke, tamne *hogan* cipele, belu košulju, i kao da je srećan zbog ovog susreta.

„Predstavljam vam svoju novu pomoćnicu Antonelu.“

Đorđo stegne ruku jednoj sitnoj ženi, plavoj, s ponekom dorađenom sitnicom, možda nosom, sigurno pačjim kljunom umesto usana, jedva da se osmehne, ali ne deluje srećno što ga vidi.

„A ovo je moj izdavački savetnik Mikele Piri.“ Pokaže na visokog, krupnog čoveka s malo kose i naduvenog lica, skoro bez vrata. Recimo da kockasti, što se tiče estetike, baš i ne ispunjava očekivanja.

„Drago mi je.“ Đorđo mu stegne ruku.

„Mogu li da vam predstavim svog šefa? Stefano Mančini.“

„Ah, da! Naravno, drago mi je, Đenaro Otavi. Mnogo smo slušali o tebi.“

Smešim se, ali ni ovog puta nemam mnogo da kažem. Moram da se priprelim buduću da ovo izgleda kao mučan trenutak i uvek završim tako što nemam prikladan komentar. Đorđo me, srećom, izvlači iz neprilike.

„Dobro, izvinite nas, imamo sastanak.“

„Da, izvolite.“

Đorđo ide ispred mene i krenemo prema liftovima. Baš tad se vrata kod direktora otvore i izađe Dana Kalvi. „Đenaro! Molim vas, uđite.“

Vidimo ih kako se smeštaju u kancelariji i, dok se vrata zatvaraju, Đorđo pritisne dugme za prizemlje. I naša vrata se zatvore. „Ko su ovi?“

„On je bio šef firme u kojoj sam ranije radio.“

„Ah, naravno, pričao si mi, ali nisam ga lično poznao.“

„Direktorka ih nije pustila da čekaju. Baš su veliki prijatelji.“

„U kom smislu?“

„Otavi ju je zatrpao poklonima.“

„Kako znaš?“

„Ja sam ih birao.“

„Ah.“

Zaćutimo dok lift silazi. „Kako to da nisi ostao s njim?“

„Koristio me je dok sam mu bio potreban, pa je odlučio da mu više ne trebam, a ja nisam imao udeo u njegovoj firmi.“

„A ja sam ti ponudio udeo koji ti nisi hteo da prihvatiš.“

„U pravu si, ali razmišljam o tome.“

Đorđo nabere čelo i odlučnim tonom mi kaže:

„Dobro sam uradio što se nisam vezao za njega. Neko vreme sam čak mislio da smo prijatelji.“

Ostanemo u tišini sve dok ne dođemo u prizemlje.

„Hoćeš li u kancelariju sa mnom?“

„Ne, idem na neki ručak.“

Onda Đorđo pruži ruku i pogleda me s lukavim osmehom.

„Hoćeš li moju propusnicu?“

„Ne, već karticu koju ti je dala Gabrijela.“

„Hoćeš li ti da je zoveš?“

„Neću. Ali *Futura* mora imati budućnost. Počinje se od osnova. Ako je jedna lepa devojka tamo, to nije slučajno. Osim toga, rekao sam ti, ne bih želeo još iznenađenja...“

„Ne bih je pozvao...“

„Nikad se ne zna.“

„Iskušenje je žensko oružje ili muški izgovor.“

„A Oskar Vajld je govorio: 'Mogu da se oduprem svemu osim iskušenju.'
Mnogo mi se sviđa Oskar Vajld i mislim da je potpuno u pravu.“

I tako izvadim iz džepa papirić i pružim mu ga. Đorđo ga iscepa i baci u obližnju kantu.

„Veruj mi, šefe, bolje je da nemaš ovaj broj.“ Rastanemo se. Čudno kako me nije pitao gde ću ručati.

32.

Tata mi otvara s veselim osmehom.

„Stefano! Kako je to lepo! Mislio sam da nećeš uspeti! Dođi, dođi, Paolo je već stigao.“

Udem u salon i pružim mu bocu uvijenu u papir s markom koju on odmah prepoznaje. „Hvala, odličan prošek, *ferari perle nero*, ali nije trebalo.“ Govori to odvijajući bocu koju sam kupio u *Bernabeiju*, njegovoj omiljenoj enoteci.

„Odmah ću ga otvoriti, vidim da je već hladan...“

Dođe mi da se nasmejem: nije trebalo, ali odmah je proverio bocu.

„Naravno, tata, namerno sam to kupio.“

U salonu su moj brat Paolo i njegova žena Fabiola, mali Fabio, koji nešto crta, i, malo dalje, kolica u kojima spava Vitorija. „Ćao“, kažem tiho, prišavši kolicima.

„Možeš i da urlaš, kad spava, ne čuje ništa... Problem je: kad ona spava?“ Paolo se nasmeje. Fabiola ga odmah opominje.

„Otkud ti znaš? Baš je on čuje. Ti nastaviš da spavaš kao da nije ništa, ionako je tu mamica, koja će ustati... Ali odsad će se sve promeniti, znaš li? Ove godine, stvari će se drugačije odvijati. Iako si otvorio novu firmu, ništa me ne zanima. Želim da budem s Fabiom i da ga vodim na plivanje, na košarku, na engleski, i onda domaći. Dakle, moram da budem odmorna i moram više da spavam.“

Paolo napravi grimasu, ali nasmeši se.

„Predložio sam joj dadilju zato što priznajem da je posao mame ogroman i težak...“

„Još i zajebavaš“, dočeka ga Fabiola.

„Ma ne, ozbiljno to kažem. Ali nije htela.“

„Pa naravno, moja deca treba da rastu sa mnom, a ne kao neki Fabiovi drugari koji po ceo bogovetni dan provedu s dadiljama.“

Gledam Paola i pomeram ruku gore-dole kao da kažem: e to je sad problem, dobro si je izabrao! Ali njemu je i trebala jedna takva žena, ona ga tera da odraste u svakom pogledu, ona je čvrsta žena, skoro kao nekadašnje, ono što želi veoma je jednostavno i uvek je direktna. Možeš da se sukobiš s njom, ali nikad se nećete pogrešno razumeti.

„Ćao, striko, vidi šta sam uradio...“

Fabio mi pokazuje crtež.

„Odlično, bravo. Ali šta je to?“

„Kako šta je? Zezaš me? To je zmija Ka iz *Knjige o džunglji*.“

„Tako je, šalio sam se, stvarno si je dobro nacrtao.“

„Cao, Stefano, kako si?“

Ulazi Kira, nova tatina prijateljica, već skoro godinu dana. Ona je Albanka i pre svega mnogo, mnogo mlađa od njega. Ima oko trideset godina, lepa je, visoka i hladna. Nije simpatična, ali već sam se manuo svakog razmišljanja o tome.

„Dobro sam, hvala. A ti?“

„Odlično. Spremila sam na brzaka nešto za jelo, nadam se da će vam se svideti.“

Želeo bih da je pitam: „Izvini, ali zašto na brzaka? Prošlo je nedelju dana otkako ste nas pozvali, šta si jutros radila?“ Ali nema veze, i pomislim na mamu, koja bi se nasmejala tim mojim mislima, pa kažem samo: „Ma naravno, biće to odlično.“ Odem u kupatilo da operem ruke. Tu je bela korpa s nekim kratkim peškirimama boje blata, sapun *ajurveda*, suvo cveće u nekoj glatkoj kristalnoj vazi i mala Kleova slika, bolje rečeno: litografija. Sve izgleda savršeno, besprekorno. Kira je potpuno preuredila tatinu kuću, ne znam koliko ga je naterala da potroši, pa ipak, to što vidim ne sviđa mi se, nekako mi izgleda strano, kao prevara, uglancano. Liči na jednu od onih radnji koju je za izlaganje napravio neki arhitekta-početnik koji treba da pokaže da je minimal ultrašik, ali nema srca u ovoj kući. Opet, moj otac je zadovoljan i to je dovoljno da budem i ja, uostalom, on treba da živi ovde s Kirom. Pridružim im se za stolom, tata sipa prošek, Fabiola stavi ruku na svoju čašu. „Ne, za mene ne, ja ne pijem.“

„Ali hteo sam da nazdravim.“

„Onda samo prst, hvala.“

„Ovo je pilav“, pokazuje Kira. „Ovo su dolme punjene mesom, a ja sam stavila jagnjetinu. Ovde je stufato.“

Poslednje jelo je neka čudna mešavina, ne baš definisana, ali prepoznam činiju sa svezom salatam.

„Hvala, izgleda savršeno, probaću od svega pomalo...“

Počnem od pirinča, nakon što se, naravno, poslužila Fabiola. Ne uspem da prinesem viljušku ustima, a tata uzme u ruku svoju čašu.

„Dakle, želeo bih da nazdravim.“

Svi podignemo čaše čekajući ono što hoće da nam saopšti.

„Pre svega, želeo bih da nazdravim ovom danu, već neko vreme se ne viđamo, a trebalo bi to češće da radimo pošto je uvek lepo kad ste mi blizu, iako nam mama nedostaje...“ Pogleda Kiru kao da kaže: ovo ćeš mi oprostiti, jelda? Ona se smeši ne pokazujući nikakav znak uznemirenosti. „Ostali smo dobra

porodica, u stvari, slažemo se još bolje nego ranije.“ Pogleda nas tražeći naše odobravanje. Ja ga ravnodušno slušam, a Paolo, naravno, mnogo više učestvuje.

„Naravno, tata, tako je.“

I tako on, ohrabren, nastavi svoj govor.

„Evo, da, a danas sam srećan što ste ovde, baš zato što je porodica važna...“ Uzbuđen, on proguta knedlu, da, naime, vidi se da će upravo reći nešto važno, ali ne zna kako to da kaže. Najzad se odluči. „Želim da vam kažem da... Pa, evo, imaćete brata... U stvari, sestricu.“

Paolo u tom trenutku pobeli, a ja se pak nasmešim, ne znam zašto, ali nekako sam to očekivao. U stvari, *ne*, da kažem pravo, mislio sam da će pričati o braku. Moj otac je odahnuo i diže čašu prema nama.

„Da nazdravite sa mnom?“

„Naravno, tata...“, i lako gurnem laktom Paola. „Saberite se“, kažem mu tiho. „To je lepa vest.“

„Da, tako je.“ Paolo nekako, iznenada, ostavi svaku rezervu po strani. Tako svi sjedinimo čaše.

„Za tvoju sreću, tata...“

„Da...“

„Za vas!“, dodaje Fabiola, smešeći se Kiri.

„Hvala.“ Kira gleda tatu, koji odmah klimne, kao da se zaboravio.

„Ah, da, venčaćemo se u julu. U Tirani.“

Eto, to mi se učinilo čudnim.

„Dobro, znači, biće to jedan period slavlja.“

„Eh, baš!“

Tata je konačno opušten. „A sad – da jedemo!“ Onda se okrene meni. „Znam da u Tirani mnogo rade s Italijanima, neka njihova važna televizija...“

„Da, znam.“

„Mogao bi to da iskoristiš.“

„Naravno.“

Ne kažem mu da su kupili neke naše projekte, da su želeli i autore i da, nakon prve sedmice, nikog nisu platili. Skoro svi su se vratili, samo su dva autora ostala. Jedan zato što je napravio dete nekoj Albanci, drugi zato što se zaljubio u nekog mladog Albanca i shvatio da mu je lakše da tamo izađe iz ormara, a i zato što, koliko mi je rekao, slabo govori engleski, pa je malo ljudi shvatilo njegovu neverovatnu izjavu. „Probajte ovo.“

Kira nam pruži neki čudan bučkuriš.

„To je tave kosi. Veoma je dobar, spremila sam ga s jajima, jagnjetinom i jogurtom. A onda morate da probate i burek...“ I doda nam slanu tortu sa sirom. Uzmem tave kosi kašikom, Paolo sačeka da ga ja prvi probam, da vidi sme li da rizikuje, a Fabiola ima odličan izgovor. „Ja sam na dijete.“ I uzme samo malo salate. Mali Fabio je već jeo kod kuće pre nego što su došli. Ja odlučim da probam sve što kuća nudi, na kraju krajeva, radoznao sam. I tako, dok jedem, gledam tatu kako miluje Kirinu ruku i kaže joj: „Dobro je, zaista odlično.“ Nije tačno, bezočno laže. Uvek je tražio od mame da pravi iste stvari, svako drugo jelo mu je bilo odvratno. A sad je s Kirom postao pravi papučić. Da li ovako funkcionišemo mi, muškarci? Dovoljno je dvadeset godina manje od neke tamo da bismo postali glupaci?

„Kakvo je?“, pita me Kira.

„Odlično, ukus je zaista poseban.“

U stvari, radije bih jeo neku karbonaru ili picu, ali zašto da ih ne usrećim? Tata je srećan, a i ona. A prošek je odličan, tako da sam i ja srećan zbog svog izbora. I zato što nisam rekao da Đin čeka dečaka. Ili možda devojčicu? Ko zna, možda će se zajedno igrati. Iako će njihova kćerka mom detetu biti tetka!

„Dobro je, zaista dobro“, kažem dok, pomalo zbunjen, razmišljam o onome što će biti naša proširena porodica. I mislim na svoju majku koliko mi ona nedostaje. Bar sam u tome iskren.

33.

Kad se vratim u kancelariju, zateknem otvorena vrata kod Đorđa. Jednom rukom pomera miša na kompjuteru, drugom drži telefon.

„Da...“, kaže i prasne u smeh. „Baš tako. Samo bi nam još to falilo... Za to si bila plaćena.“ Klimne mi i nastavi. „Pa naravno, s mojim šefom! Hvala, bilo je lako! U stvari, trebalo je ti to da platiš.“ Onda kaže još nešto što ne uspevam da čujem i završi razgovor.

„Dakle, kako je prošao ručak?“

„Dobro. Bio sam kod oca.“

„Ah, kako je?“

„Odlično, čeka dete.“

„I on? Pa to vam je onda u porodici, baš ste nadareni.“

Upravo tad prolazi Aliče. „Želite li kafu?“

„Da, hvala.“

„Može i za mene.“

Pre nego što ode, ja dodam: „Aliče, hvala za sinopsis projekta, dobro je urađen. Još nešto. Možemo jedno drugom da govorimo 'ti'.“

Osmehne se. „Hvala, ali više volim da vam persiram.“

„Kako želiš.“ Srećna je, svakako. „Jesu li vam beleške pomogle?“

„Jesu, veoma.“

„Onda sam zaista zadovoljna.“ Aliče ode po naše kafe, a Đorđo uputi jedan svoj besprekoran komentar.

„Odlično, tako ćete sve bolje raditi. Videćemo se kasnije.“

Na radnom stolu nalazim dobro zalepljen paket. Tu je i zatvorena poruka. Otvorim je.

„Uvek si bio sa mnom. B.“

Samo jedno B, ali ja nemam nikakvih sumnji.

„Izvinite?“

„Da?“

Pojavi se Silvija, sekretarica koja radi na recepciji kancelarije.

„Ko je stavio ovaj paket na moj sto?“

Silvija pocrveni. „Ja...“

„A ko ga je doneo?“

„Poštar, oko podne.“

„U redu, hvala.“

Vidim kako Đorđo spušta naočare. U ruci drži neke papire, možda neki projekat. „Kakav je?“

„Odličan. Čini mi se da je veoma dobar. Posle ću ti pričati o njemu.“

„Dobro, kasnije.“

Pritvorim vrata. Ponovo sednem za svoj pisaći sto. Ostanem malo da gledam onaj paket. Onda ga podignem. Odmerim težinu. Čini mi se da je to knjiga. Možda je to. Ali veće je. Odlučim da otvorim paket. Razvijem hartiju i iznenadim se. To baš nisam očekivao. To je foto-album. Na prvoj strani je zakačeno još jedno pismo.

„Čao, srećna sam što si ga otvorio. Plašila sam se da bi mogao da ga baciš i ne otvorivši ga. Srećom, nije tako. Uvek sam pravila dva. Ja imam isti ovakav, možda zato što sam uvek mislila da će se to jednog dana dogoditi. Srećna sam kako dugo nisam bila. Kao da se ponovo spojio neki krug, kao da sam ponovo našla ono što sam davno izgubila. Kad sam te ponovo videla, osećala sam se ponovo lepom, prilagođenom, prihvaćenom kako se nikad nisam osećala, ili možda kako se, u svakom slučaju, više ne sećam. Da, bolje je reći tako zato što sam se, kad smo bili zajedno, osećala baš isto. Ne želim da ti dosađujem drugim rečima. Ako slučajno odlučiš da ga baciš, molim te, javi mi. Mnogo sam radila na njemu i bilo bi mi žao da sve što sam uradila s toliko ljubavi završi u nekoj kanti. B.“

Ponovo samo to B. Gledam pismo, njen rukopis se popravio, okrugao je, ali izgubio je onu dečju zaigranost koju je ponekad imala na nekim vokalima. Ne, Babi, tvoje reči mi nisu bile dosadne. Osvetlila si naš nekadašnji život. Kako sam te ja živeo. Kako sam umeo da te usrećim. Kako sam umeo da shvatim tvoje loše raspoloženje i sačekam pravo vreme da te ponovo nađem. Teško, zahtevno. S tim nadurenim usnama.

„Rekla sam ti da sam takva“, ponavljala si mi. Ti si umela da me razveseliš. Ti si umela da pobudiš moju pažnju, moju toleranciju, ono što nikad nisam verovao da imam. Ti si me činila boljim. Ili si me možda samo navodila da verujem u to. Tad, kad mi je sve delovalo pogrešno, kad me je oživljavao neki dubinski nemir. Osećao sam se kao tigar u kavezu. Bio sam u stalnom pokretu, nisam mogao da budem miran i u svakakvim prilikama sam pribegavao nasilju. Gledam svoje ruke. Mali ožiljci, izmešteni zglobovi, neizbrisivi tragovi lica koja sam upropastio, izgubljeni osmesi, polomljeni zubi, slomljeni nosovi, obrve i usne. Zabranjeni udarci. Bes, nasilje, zloba, bes kao nebo u oluji. Onda, s njom, mir. Bilo je dovoljno da me pomiluje i — kao da sam pod sedativima. Drugačije nežnosti, senzualne, palile su mi neke sasvim druge žmarce. „Mi smo par s visokim procentom erotičnosti, trebalo bi da ti je dosta“, govorila mi je kad bih sa onim etilenom malo preterao. Ponekad je istrčavala s nekim rečenicama kao napaljena žena, slobodna,

čak vulgarna, ali uvek zabavna. Kao kad mi je rekla: „Tvoj jezik čini čuda.“ Volela je da vodi ljubav i da me gleda u oči, držala ih je otvorene sve dok je zadovoljstvo ne bi primoralo da ih zatvori i da se prepusti bez ograda.

„Samo s tobom“, govorila je. „Ali želim sve. Želim sve da radim.“

Gubim se u starim uspomenu, nežno se nasukujući na neke iznenadne bleske onog negdašnjeg. Ona meka, ona kako se smeje, ona na meni, ona kako uzdiše i njena glava koja pada unazad, ona koja se kreće sve brže. I, glupavo, uzbudim se i ponovo vidim njene tako lepe grudi, dve savršene minijature koje su me dovodile do ludila, baš po meri mojih usta. Ona, moja. I zaustavljam se na ovim poslednjim rečima, kao da se njena slika raspala u komadiće. Vidim je na vratima, s tužnim osmehom, gleda me poslednji put i odlazi. Ona nije moja. Nikad nije bila moja. S tim strašnim zaključkom, otvorim album. Prva fotografija u njemu je jedna naša. Baš smo deca. Imao sam dugu kosu, njena je bila plava, baš svetla, izbledela od mora. Oboje smo pocrneli. A naši osmesi su još više bleštali. Sedeli smo na tarabi jedne kućice na moru, još se sećam, otišli smo one poslednje nedelje septembra kad su se njeni već vratili u Rim, a mi smo živeli jedan dan kao odrasli, kao da je ta kuća naša.

Obavili smo kupovinu kod *Viničija*, to je jedino otvoreno mesto tamo, na Ansedoniji, kupili smo nekoliko boca vode, kafu za sledeći dan, hleb, paradajz, malo suhomesnatog i odličnu mocarelu iz Mareme. Onda dva goveda bifteka sa žara i crno vino, *morelino di skansano*, dva domaća piva koja smo našli već zaleđena i ogromne zelene maslinke. Devojka za kasom, pomalo začuđena, upitala je Babi:

„Ma koliko vas je?“

„Ne, ove su za aperitiv...“ Kao da činjenica da su tu maslinke i pivo za aperitiv opravdava sve ostalo. I seli smo u vrt njene kuće, na Bulevaru dela Đincstra, koji kilometar od one kuće na steni kamo sam je, vezanih očiju, poveo na naš prvi put. „Ali ovaj put poznajem, ovamo uvek dolazim na more, ovde je kuća moje babe i mog dede, na Bulevaru dela Đinestra, malo dalje“, rekla mi je kad je skinula povez.

„I ja sam uvek dolazio ovamo, imam prijatelje koji žive u Porto Erkoleu, porodica Kristofori. A na plažu sam išao na Fenilju.“

„I ti?“

„Da, i ja.“

„Ma daj, i nikad se nismo sreli?!“

„Ne, izgleda da nismo. Setio bih se toga.“

I smejali smo se sudbini. Išli smo uvek na istu plažu, na Fenilju, ali na dva suprotna kraja.

„Fenilja je dugačka, ima više od šest kilometara, ja sam je povremeno prelazila celu.“

„I ja.“

„I nikad se nismo sreli?!“

„Sad smo se sreli, možda je ovo pravi trenutak.“

Zapalio sam vatru u malom vrtu dok je ona postavljala sto, i legli smo da uhvatimo poslednje sunce pri zalasku. Babi samo što se beše istuširala, i još se sećam da je nosila moju žutu duksericu, koju sam kupio u Francuskoj, tokom jednog putovanja s mojima. Kosa joj je bila mokra i zbog toga je delovala tamnije, i mirisala je od nedavnog tuširanja. I sećam se da je dugu, mokru kosu četkala nekom četkom zatvorenih očiju, a dukserica je ležala, duga, na njenim nogama koje su virile ispod lastiša, nosila je japanke, a nokti su joj bili besprekorno nalakirani u crveno. U drugoj ruci je držala pivo i s vremena na vreme bi otpila gutljaj. A maslinke sam samo ja jeo. Onda je, u jednom trenutku, spustila pivo na tarabu, uzela me za ruku i povelala je ispod dukserice.

„Ali nemaš ništa... Nemaš gaćice...“

„Ne.“ U tom trenutku je dole došao Lorenzo, neki kreten iz ekipe iz Ansedonije koji je stalno trčao za njom, još otkako su bili mali, ali Babi mu nikad nije dala šansu.

„Ćao, Babi. Ćao, Stepe. Šta radite? Svi su kod mene, zašto ne dođete i vi?“

Babi je bila gola i moja ruka tamo, s njom, i ja, uprkos njegovom dolasku, ništa nisam prekinuo. Babi me je pogledala i ja sam joj se jednostavno nasmešio, ali nisam se zaustavio. Onda se okrenula prema Lorencu.

„Ne, hvala... Mi ostajemo ovde.“

Imao je izraz kao da namerava da insistira.

„Okej... Kako želite.“ Cutao je nekoliko sekundi, a i mi smo ćutali. Onda je osetio da je suvišan i, ne govoreći ništa, krenuo *vespom* i nestao u dnu ulice. Babi me je poljubila i povelala u kuću. Nakon ljubavi, bili smo gladni, večerali smo u ponoć. Bio je mrak i ponovo sam upalio vatru, ugrijali smo se pijući crno vino i obasipajući se poljupcima, kao da ništa ne može da nas rastavi. Sve je bilo savršeno kao da ćemo zauvek ostati zajedno. „Zauvek“, kakva strašna reč. Tad sam okrenuo drugu stranu i ostao bez daha.

34.

U kolecvi je, s plavom mašnom, narukvicom oko ruke kako ga ne bi pomešali, kako se moj sin ne bi izgubio. 3201B. Jedan broj i njegovo lice, s tek naznačenim crtama. To je dan njegovog rođenja, još ništa ne zna, čak ni to da njegov otac, to jest ja, nije tu. U tome smo već slični, budući da ni ja nisam znao ništa o njemu.

Ispod slike je Babina poruka. „Želela sam da si ti pored mene danas, 18. jula. Isti ste znak u horoskopu. Da li će biti kao ti? Svaki put kad ga budem poljubila, zagrlila i pomirisala, biće kao da si mi ti tu. Ovde si sa mnom. Zauvekmoj.“ I to piše tako zajedno, *Zauvekmoj*.

Teku slike jedna za drugom, kao sled raznih vremena, trenutaka i godišnjih doba. Neke sam video na Fejsbuku, ali sad, kad ih imam u rukama, tako promišljeno poredane, a ne proizvoljno, osećam se kao deo nečega što nikad nisam ni zamišljao i čemu ne znam da dam ime. On ga ipak ima. Masimo na stoličici, Masimo puzi na plavom tepihu, Masimo u veseloj majici s natpisom „/ *will surf*. I uz svaku fotografiju neki komentar, primedba, Babina misao za mene. „Danas je izgovorio prvu reč. Rekao je 'mama', ne 'tata'. Bila sam uzbuđena, i plakala sam. Te suze su za tebe. Zašto nisi ovde?“ Piše obraćajući se nekom Stepu koji nije tu, koji ne zna, i s kojim biželela da podeli ono što je najbolje. „Danas je bio superhrabar. Naslonio se na zid i počeo da korača, korak po korak. Onda se zaustavio, okrenuo se prema meni i pogledao me, Stepe... U tom trenutku, osećala sam da umirem. Ima tvoje oči, tvoj pogled, istu onu tvoju odlučnost. Prišla sam da mu pomognem i on je odvojio ruku od zida, ali, umesto da prihvati moju, on ju je odgurnuo. Shvataš? To si ti!“ Dođe mi da se nasmejem, i ne samo to, ali ono što se pokreće sad u meni ne puštam da izađe. Na narednim fotografijama Masimo ima drugačiji pogled, sigurniji je, porastao je. „Danas je sve pojeo, i to da ništa nije ispljunuo! Čudesan dan. Malopre je prošao neki motor i podsetio me na zvuk tvog motora, kad sam ga slušala kako dolazi s Trga Đuoki Delfiči i onda dole, Ulicom di Vinja Steluti, pa u Ulicu Kolajani, vozio si ga u punoj brzini sve do Trga Dačini. Vrtar Fjore te je puštao da prodeš odmah podižući rampu, pre nego što je polomiš. Ali ovaj motor danas — to nisi bio ti. Gde si, Stepe? Doslovno si sledio reči one pesme koja ti se toliko sviđala: 'Pokušaj da izbegneš sva mesta na koja ja idem i koja i ti poznaješ...' Uspeo si u tome. Nismo se više sreli. Tako je.“ U tišini nastavim da okrećem strane tog albuma, slavlje za drugi, treći, četvrti rođendan, duža kosa, tamnija, fotografija za fotografijom, strana za stranom, izgleda mi kao nešto već doživljeno. Očajnički pokušavam da ga se setim i moj um luta u

prošlosti. Zažmirim kao da bih želeo bolje da vidim nešto što mi izmiče. Osećam se kao čovek sklupčan na sve četiri na nekoj plaži, s rukama u pesku tražim izgubljenu mindušu neke lepe žene. Kad iznenada otvorim oči, lepa neznanka nestane, a u mojim rukama kao da se ponovo oblikuje ta uspomena. Evo me. Tamo sam. U Babinoj kući, na divanu. Ona se nagine, otvara belu komodu i vadi album. Počinjemo zajedno da ga listamo i, fotografija za fotografijom, i ona raste. I moja radoznalost, moja ljubomora zbog svega onoga što nisam proživeo... Zezam je kako je bila bucasta kad je bila mala, ali ne kažem joj koliko volim svaki trenutak njenog života. Tu drugačiju kosu, taj kilogram više ili manje, te već prošle godišnjice. Ne želi da ja vidim jednu sliku, želi da je preskoči, i onda se borimo sve dok ne uspem da je pobedim. To je snimak gde je ukrstila očima. A ja je gledam smejući se: „Čudno, ovde najviše ličiš na sebe.“ Istog dana, ona se razbesni pošto sam u njenoj sobi našao dnevnik i počeo da ga čitam. Odmah se pomirimo i počnemo da se ljubimo. U jednom trenutku stanemo, ona se iznenada odvoji i stavi kažiprst na usne: „Pssst...“

„Šta je bilo?“

Priđe prozoru, pomeri zavesu.

„Došli su moji roditelji!“ I na brzinu me ispraća na vrata. A ja umirem od želje da još malo budem s njom. „Hej. Mogu li?“ Vrata se otvore i proviri Đin.

„Ćao! Šta radiš? Smetam li ti?“ kaže sva nasmejana. „Ne, šališ se? Ulazi.“

Jedva stignem da zatvorim album i da preko njega stavim neku fasciklu s projektom.

„Ljubavi... zaboravio si? Imamo vrlo važan sastanak. Skočila sam gore samo zato što mi ne odgovaraš na telefon.“

„Tačno, izvini, isključio sam zvuk.“

„Hajde, čekaju nas.“

„Stižem odmah, u pravu si.“

Zatvorim vrata za sobom i pozdravim Đorđa.

„Vidimo se sutra, izgleda da veoma kasnim.“

„Dobro, ćao, Đin.“

„Ćao, Đorđo.“

Izađemo iz kancelarije i uđemo u lift. Đin pritisne dugme da siđemo u prizemlje. „Hej. Sve u redu?“

„Da, da. Samo sam razmišljao o nečemu.“

„Žao mi je ako je to bilo nešto važno. Današnji sastanak nikako nismo mogli da odložimo.“

„Ne, ne brini. Nije ništa važno. Neki stari projekat. Ne verujem da je dobar.“

„Pa, kad budeš želeo, razgovaraćemo o tome, da ti kažem i ja svoje mišljenje. Vidi, razumem se ja u televiziju...“

„Znam to, odlična si. Trebalo je da idemo na tebe kao voditeljku. Ipak, bila si suviše lepa, suviše je tu zavisti.“

„Bila?“ I udari me u rame. „Čuj, ti, kretenu...“

Baš tad se otvori lift, a u njemu su Parinijevi, stariji par s drugog sprata.

„Sve je u redu, ne bojte se. Upravo se spremamo da se venčamo i pravimo generalnu probu da vidimo da li se slažemo.“

„Aaa...“, kaže on kao da je stvarno poverovao. Ćin se brzim korakom uputi prema autu, ja je sledim, a u sebi mislim kako joj neću pričati o onom starom projektu.

35.

„Izvinite!“

Gabrijele, Đinin otac, smeši mi se iz retrovizora. „Nema problema.“

I njena majka me pozdravi osmehom. Ličimo na savršenu porodicu. Đin uđe i sedne pored mene. „Nije čuo telefon jer je bio sav obuzet novim projektom.“ Frančeska se na trenutak okrene prema meni.

„Dakle, kako ide? Hoćemo li konačno videti nešto dobro na televiziji?“

Njena majka mi se obraća kao da sam ja odgovoran za programsku šemu italijanske televizije. „Povrh svega, za to što plaćamo kao obaveznu pretplatu morali bi da nam pruže mnogo veći izbor. Uvek isto.“

I Gabrijele se ubacuje. „Nije samo to — u ovo doba godine emituju samo reprize. Ma da li je sezona već gotova? Koliko novca je RAI uzeo od nas, Italijana, ove godine?“

„Dvesta šesnaest miliona evra.“

Frančeska se naglo okrene, iskreno iznenađena.

„Toliko, ozbiljno?! A ti radiš za RAI?“

„Da, ali i za *Rete*, *Medinjuz*, *Medijaset*, *Skaj*, sve digitalne kanale i druge mreže.“

„Ah...“ I začute. Đinini roditelji razmene nesigurne osmehe, kao da žele da razjasne nešto što je oboma maglovito.

„Mislim da misle da sam bogat. Da si izabrala dobru partiju!“, šapnem Đin na uho.

„Budalo!“ I samo me ujede za uho u znak odgovora.

„Jao!“

Uđemo u Kasija antiku, saobraćaj se proredio i Gabrijele ubrza. Osetim kako mi u džepu jakne vibrira mobilni telefon. Poruka s nepoznatog broja.

„Da li ti se dopao poklon? Nadam se da jeste. Napisala sam ti nešto na poslednjoj strani, jesi li pročitao? Hej, nemoj da ga baciš. I javi mi, hvala. B.“

Osećam da crvenim, srce mi jako lupa, pokušavam da se smirim.

„Ko je? Šta je bilo?“

Đin je primetila.

„Ništa. Nešto s posla.“

Osmehne mi se.

„Ovih dana se svašta nakupilo. Žao mi je.“ Pokušam da je smirim.

„Ne brini. Malo kasnije, kad budem svratio u kancelariju, srediću to, a ako ne tad, sutra ću.“

Pruži mi ruku. Jako je stegne, pa se nasloni na naslon i zagleda se kroz prozor. Njen otac uključi radio, počinje neka muzika. To je Dejmijen Rajs, *The Blowers Daughter*. *Đin* je prepoznata i sad ja nju hvatam za ruku. To je pesma iz filma *Bliskost*, o kojem smo toliko pričali, filma o odnosima, ljubavi, prevari. Posle tog filma, sećam se, otišla je u sobu i zatvorila vrata. Shvatio sam da ne želi da je ma ko uznemirava. Ima filmova koji neizbežno otvaraju stare rane, ožiljke koji bole isto kao oni kad se menja vreme. Te večeri se promenilo njeno raspoloženje. Ušao sam u kuhinju da spremim večeru, da postavim sto, čaše, escajg i sve ostalo. Namerno sam pravio buku da me čuje. Oprao sam salatu, iseckao paradajz, otvorio konzervu tunjevine. Nisam se posekao. Stavio sam vodu, ubacio dve šake krupne soli. Uzeo sam drvenu varjaču i promešao. Nisam se opekao. Uzeo sam manji sud, plići, za neku zapršku. Konzervu s pasiranim paradajzom sam prevrnuo, udario nekoliko puta po dnu i onda je otvorio. Otvorio sam pivo i, dok sam se spremao da otpijem, ona je izašla. Bila je samo u mojoj košulji, bosa, skinula je šminku. Bolje rečeno, suze su joj otrle šminku. Sigurno nije želela da ja to primetim. Ili je meni bilo lakše da tako mislim. „Hoćeš malo?“

Dohvatila je pivo i ne rekavši mi „hvala“ i otpila veliki gutljaj pre nego što je progovorila. „Zakuni se da je nikad više nećeš videti.“

„Udala se.“

„To nije pravi odgovor.“

„Kunem ti se.“

Onda je popila još jedan gutljaj i jako me zagrlila. Ostala je malo tako, u tišini, s licem na mojim grudima, otvorenih očiju. Znam to jer sam video njen odraz u prozorskom staklu dok se smrkavalo.

„Provozaj me jedan krug, važi?“ , iznenada mi je rekla. „Pijana sam.

Uzeo sam je u naručje.

„Ja ću te obući, hajde...“ A meni je bilo lepo da izaberem nešto za nju iz ormara. Skinuo sam joj košulju i ostala je u grudnjaku i gaćicama. Poželeo sam je, ali znao sam da bi to bila greška. Navukao sam joj majicu, onda čarape, pa farmerke. Obuo sam joj patike i, kad je pošla u kupatilo da se našminka, zaustavio sam je uhvativši je za ruku.

„Daj, ostani tako, prelepa si.“

„Samo lažeš, Stepe, ti si propast. Ne umeš da razlikuješ stvarnost od fikcije.“

„Meni se mnogo sviđaš takva, ne lažem. Uvek sam ti sve govorio, u dobru i u zlu.“

„Tačno.“ Seli smo na motor, pobjegli iz grada izbegavajući saobraćaj i brzo krenuli prema moru. Zaustavili smo se u Makarezeu, u prvom otvorenom restoranu, tamo gde je jedan od šefova kuhinje stalno išao na televiziji. Čudno, bio je prazan i vlasnik me je prepoznao, sreli smo se zbog jedne mogućnosti za pilot-epizodu, koja ipak nije prošla dalje. Bio sam domišljat da ga pozovem, da mu objasnim šta se desilo i da mi je žao, da se nadam da će još biti prilike. Njemu se to svidelo.

„Imao sam mnogo sastanaka. Često mi se događalo da ne prođe, kao ovo sad, ali niko mi se dosad nije javio da mi to kaže. Hvala.“

„Pa, meni se to učinilo osnovnim.“

„Ne, ti imaš muda, dečko, i u tome je razlika. Poseti me kad god hoćeš, u Makareze kod Filiponea, svi me znaju.“

„Naravno, rado.“

Nisam više na to mislio. A te večeri smo, eto, sedeli tu. Odmah me se setio i pozdravio me je veoma blagonaklono.

„Uh, izvinite... Samo što sam otvorio restoran, baš sam se uželeo, ali nema nikoga večeras pošto sam svima rekao da otvaram naredne sedmice...“ Onda mi se primakao i šapnuo: „Dojadilo mi je da budem u kući, samo rasprave unedogled, ti me razumeš, jelda?“

Klimnuo sam, i tako nam je on dao sto uz more i ostavio nas na miru. Onda sam sve ja zaslužio, Pola tu nije bilo, pomislio sam kad je Filipone prišao da mi kaže da on časti večeru.

Šum talasa, večere puno zvezda, vino i riba na žaru razveselili su Đin. Gledala me je s takvom nežnošću, onom koja lako može da se pretoči u tugu, da sam je poljubio i, kad smo stigli kući, vodili smo ljubav i ostali zagrljeni na krevetu celu noć.

Uzmem telefon i obrišem poruku. Ne želim više da je vidim. I, dok nestaje poslednja nota Dejmiijena Rajsja, nisam više toliko siguran.

36.

Malo kasnije, stižemo u San Liberate Penjemo se uzbrdo, vidi se celo jezero Bračano. Vazduh je vreo od odblesaka sunca na zalasku. Kao da se sve okolo — vinogradi, drveće, kuće, čak i crkva — obojilo u narandžasto. Atmosfera je mirna, vesela, idilična. Kad stignemo na mali trg, Gabrijele parkira automobil. Mi izađemo. Dolazi nam u susret Laura, sekretarica tog mesta, a za njom Pjero, organizator. Prvo nam pokazuju crkvicu. Hladna je, ali sunce koje zalazi iza naših leđa osvetljava je čineći je savršenom. Unutra ima stotinak mesta, a oltar pred kojim će se održati ceremonija na malom je podijumu. Prijatelji i rođaci sve će videti odozdo. Laura nam objašnjava kako namerava da je ukrasi.

„Ovde bih stavila kale, čak i na ulaz, a ovde, na zemlju, bele margarete skupljene u velike bukete, i, na krajevima oltara, bele ruže...“

Frančeska i Đin klimaju. Laura dodaje: „Dugih drški.“ Obe se osmehnu. „Da, da, naravno...“

Gabrijele i ja slušamo, ali mirnije, on čak izvlači jednu maksimu:

„Ništa se tu ne može, venčanje mnogo očarava žene i umereno zabrinjava muškarce.“

Klimnem glavom, prilično se zabavljajući, iako mi se na trenutak javi čudna misao. Šta znači „umereno zabrinjava muškarce“? Da, u stvari, u kojoj meri? Ipak, odlučim da ne produbljujem to pitanje.

Stiže zatim Silvio Petorini, raširenih ruku, lepog osmeha, s malo kose, ali zato mršav i žilav.

„Gabrijele! Kako je lepo videti te!“

I zagrele se iskreno, snažno se stežući i prepuštajući posmatračima da misle da su ko zna koliko važnih stvari njih dvojica zajedno proživeli. Gabrijele pokaže na Đin.

„Evo, to je moja kćerka Đinevra, sećaš je se, zar ne?“

Silvio Petorini zapljeska rukama: „Ma kako da je se ne sećam? Koliko je porasla, majko mila!“

„Moja supruga Frančeska...“

„Da, naravno, kako si?“

„Dobro, Silvio, hvala, a ti?“

„Ne možemo se požaliti...“

„A ovo je Stefano Mančini, mladoženja.“

Kad sam čuo da me tako predstavlja, to mi je delovalo apsurdno, ali osmehnem se i pružim mu ruku, a on je odmah dohvati i čvrsto je stegne.

„Hej, ne znaš koliko si srećan... Znaš li koliko ljudi ti zavidi? Kad je ova devojka dolazila kod nas u Rošolo, u selo, trebalo je da vidiš red ispred njene kuće. Nije mogla da izađe!“

„Da, znam. Tačno je, ja sam srećan.“

A Silvio Petorini me zadovoljno gleda. „Bravo! A sad, napred, idemo svi za sto, baš želim da čujem šta vi mislite...“

Đin me uzme podruku. „O srećniče, budi kavaljer, otprati me do stola...“

„Naravno, lepa seljančice s redom pred kućom...“

„Budalo.“ I blago me mune laktom.

„Jao...“, kažem joj tiho.

„Pazi, ja sam jedna seljančica koja bije...“

„Da, znam, čuo sam to!“

I svi sednemo za veliki sto na otvorenom, pod ogromnom smokvom širokih listova. Sunce odbleskuje na jezeru i pogled je divan sa ovog kraja sela. Petorini nam objašnjava sve što namerava da učini.

„Dakle, sve iz kuhinje će pozadi...“ Pokazuje nam obod livade, naspram crkve. „A stolovi će biti ovde, raspoređeni unaokolo pod drvećem, tako da će biti manje vlažno. Stavićemo i tende, iz istog razloga, i osvetljenje. Svi će biti povezani i svaki sto će biti osvetljen, ali ne preterano.“ Gabrijele ga zadovoljno gleda.

„Silvio dobro zna svoj posao.“

„Eh, zezaš, jelda? Ja volim svoj posao. I konačno mogu da radim onako kako hoću. Ne kao kad sam radio za Vatikan. Znete li vi da su tamo parosi odlučivali šta će se jesti prilikom najvažnijih događaja? Nekad čak i biskupi! I ne znate koliko su držali do izbora vina!“

„I mi!“ Gabrijele tresnu pesnicom o sto, praveći se da je i on zahtevan.

„Ah, naravno!“ I zajedno se nasmeju.

Onda Silvio Petorini pozove konobare. „Hajde, brže, iznosite prvo jelo. Dakle, spremio sam tri jela, tako da ono koje vam se ne sviđa izbacujemo, u redu?“

„Ali, Silvio, nama se sviđa sve što ti spremiš...“

„Dobro, onda ono koje vam se sviđa malo manje! Ja već imam ideju šta bih pravio, ali ne mogu sve sam da odlučim. Uostalom, vi plaćate!“

„Ah, naravno, ali, ako ti odlučuješ i ako ima popusta, onda sve sam odluči, mi imamo poverenja u tebe!“

I ponovo se nasmeju dok pristižu prva jela.

„Dakle, ovo su špageti s tartufima i pečurkama. Ovo ovde su ravioli s povrćem i rikota na maslacu i žalfiji, ovo su pakeri¹⁰ od heljde s višnjama, maslinama i pikantnim uljem...“

„Meni sve izgleda odlično“, kaže Frančeska.

„Da“, smeši se Đin, klimajući glavom. „Divno miriše.“

Od tog trenutka, nižu se zaista dobra jela, koja s mnogo pažnje poslužuju veoma mladi konobari.

„Svi su izašli iz ugostiteljske škole“, skreće nam pažnju Petorini.

Sledi probanje vina, sorbeta, koji se služe da ponovo daju ton nescima, pa drugih jela i svih mogućih priloga.

„Treba pomalo da jedeš“, sugeriše mi Đin. „Ima još mnogo da se proba...“

„Ali ova teletina u sosu od tunjevine je divna...“

Kad to izgovorim, shvatim zašto mi se toliko dopada. To jelo mi je uvek spremala moja majka. I njeno je bilo odlično, neverovatno nemasno meso, bez ijedne žilice, uvek lepo ispečeno, obično veoma tanko, da bude još nežnije, s nekim sosom od svežih jaja, sirćeta i možda malo šećera, tako mi se bar učinilo da sam shvatio iz ženskih priča o tajnama nekih jela. Nastavimo da jedemo dok sunce konačno zalazi na jezeru, a oko nas se pale neka svetla.

„Evo, biće manje-više ovako... S belim svetlima pri dnu svakog drveta i žutonarandžastim tamo, u dnu... Da napravimo atmosferu.“

Sve mi se čini divnim, i ovaj poslednji sovinjon koji su nam dali hladan je i besprekoran, s nekim naknadnim prefinjeno voćnim ukusom. Onda dolaze jagode i maline s domaćim šlagom, veoma laganim, prelivene kašikama tople čokolade. I još semifredo s cabajoneom¹¹ i jedan s lešnicima. Na kraju – odlične kafe.

„Evo, onda bih dole stavio sto sa alkoholnim pićima, koja najviše idu za venčanja... Ah, ne zna se kako, ali vi, mladi, što ste srećniji, to više morate da popijete!“

Gabrijele veselo klima glavom. „Mi smo bar u alkoholu utapali svoje tuge, a ne radost!“

„Da!“ Đin se smeje. „Tačno, baš smo loše skrojeni.“

„A na stolove bih izneo ove bitere.“ Pozove konobare i oni donesu velik izbor: *amaro del kapo*, *lincuru*, *filu e feru*, *avernu* i *jegermajster*.

„Neki su poznatiji, neki malo manje, lincuru malo njih zna, ali zaišta je fantastična... Probajte je!“ I sipa nam po gutljaj u čaše.

„Tačno, odlična je.“

---

¹⁰ Vrsta testenine. (Prim, prev.)

¹¹ Vrsta rashlađenog kolača, polusladoled s kremom od jaja, šećera i slatkog vina. (Prim, prev.)

„Digestiv. I mislim da će nam trebati!“

A Petorini se smeje, u suštini, sve što su odlučili da donesu za sto zaista je obilno. Različita predjela služiće se svuda po parku. Neki stolovi s pršutom i suhomesnatim proizvodima, onda mocarele, burate, komadići parmezana i još italijanskih i francuskih sireva. Različiti predloži o jelu koje treba da se prži na određenim tačkama, gde će biti prave pržionice za gambore i sveže plodove mora, panele¹², mocareline, male pomorandže, bele i crvene, masline iz Askolija i valjušci od mesa. To kao predjelo. Onda dva prva jela, špageti s tartufima i pečurkama i pakeri s paradajzom i maslinkama, i dva glavna jela, goveđi filet i brancin. Različite vrste priloga, krompir svih vrsta, povrće, od cikorije do brokolija, i tri salate, a jedna od njih sa orasima, pinjolama i komadićima ananasa, onda kolači i voće.

Frančeska i Đin ćaskaju s Petorinijem o različitim vrstama hleba, još koji detalj o vinima i čini mi se da je sve već odlučeno na najbolji mogući način.

„Evo, stiže don Andrea.“

Okrenemo se i ugledamo kako se u dnu vrta obasjanog poslednjom svetlošću s jezera pojavljuje sveštenik. Brzo prilazi, vidim kako se smeši i vrti glavom izdaleka.

„Evo me, evo me...“

Pogleda na kolica blizu našeg stola.

„Čini mi se da sam propustio lepu gozbu.“

Onda Đin ustane i pozdravi ga s mnogo ljubavi.

„Don Andrea, kakvo lepo iznenađenje! Nisam znala da ćeš doći, inače bismo te čekali.“

On je nakon zagrljaja malo odmakne od sebe i radoznalo je pogleda.

„Malo ri je daleko ova crkvice za venčanje, ne? Skoro sam istopio svoju *simku* dok sam došao dovede!“ Petorini se smeje.

„Ko zna koliko si puteva pogrešio!“ Pruže ruku jedan drugom.

Onda ga Petorini pokaže.

„Da znate koliko smo venčanja obavili on i ja!“

„I još su svi zajedno!“

„Zaista?“

„Da, naravno. Pre nego što se venčaju, ja održim jedan lep govorčić mladencima. Kad smo već kod toga, jeste li previše popili?“ Gleda nas smešeći se.

„Ne, ne, čini mi se da nismo.“

„Tako je“, dodajem ja. „Jeste li popili kam?“

---

¹² Ušticipci od brašna nauta i peršuna, obično se služe u zemički sa susamom; tipični su za Palermo, gde se često spravljaju i prodaju i na ulici. (Prim, prev.)

„Jesmo.“

„E onda ćemo lepo popričati. Počecu od tebe“, i pokaže na Đin. „Ne treba ništa da mi kažeš?“

Đin pocrveni, možda pomislivši na svoj stomak. Ja se smešim, ali pravim se lud. Don Andrea je izgleda navikao na sve.

„Pa, hajde, da ne gubimo vreme, da se pomerimo malo dalje, tako ćemo mirnije razgovarati.“

„Nećete ništa da popijete?“

„Ne, ne, na poslu ne pijem...“

„Bar kafu...“

„Ne, zato što posle hoću da spavam...“ Gabrijele slegne ramenima, poražen.

Đin ustane od stola i, pre nego što će otići, pogleda me, osmehne se tako da pomislim da želi da mi kaže kredo koji ću mu ja reći. Prati don Andreu do jednog stola u dnu vrta. Evo, seli su. Sad vidim njihove senke kao ocrtane na jezeru iza njihovih leđa, koje sad izgleda kao tabla boje indiga. Đin maše rukama, smeje se, vrti glavom. Vesela je, opuštena i pre svega srećna. A ja? Kako sam ja? I skoro mi je prirodno da iz džepa uzmem telefon i da ga pogledam, kao da tamo tražim svoj odgovor. Ništa, nema poruka. Tišina. I to je, u suštini, nekakav odgovor. I tako uzmem čašicu, naspem malo bitera *amaro del kapo*, ponovo sednem. Polako ga ispijam. S moje desne strane, malo dalje, Gabrijele i Frančeska razgovaraju s Petorinijem. Pokazuje im stolnjake, onda svi gledaju neki štof, klimaju glavama, izgleda da se konačno slažu oko tog izbora. I Silvio Petorini klima glavom: najbolji je, čini mi se da kaže. „Hej. Sve okej?“

Okrenem se. Đin je preda mnom. „Da, savršeno je. Zaista divno večer.“

„Baš.“ Sedne kraj mene. „Rekla sam mu.“

„Dobro si uradila, ako si želela da mu kažeš.“

„Da, mislim da je bolje tako.“

Ne znam šta je htela da kaže. Ne znam zašto bi to bilo bolje, ali ništa ne kažem. Još jednom srknem *amaro del kapo* i ostanem da ćutim. Đin uzme moju čašu i otpije malo.

„Uh, al' je jak.“

„Ne bi trebalo da ga piješ.“

„Ali nemam čak ni mučnine...“

„Ne prizivaj ih, onda ćeš videti kako ćeš patiti!“

„A otkud ti to znaš, izvini?“

U pravu je. U stvari, nemam pojma. Ali mogao sam da znam. „Iz filmova. Video sam u filmovima.“

„Pa, vidi, don Andrea te čeka.“

„Da.“

I tako ustanem i uputim se k njemu. Ćin više za mnom: „Hej, ali tako izgledaš kao da ideš na streljanje!“

Okrenem se i nasmejem se. Onda sednem ispred don Andree. „U stvari, bio si prilično pomiren sa sudbinom.“

„Da, ali ne suviše.“

Smeši mi se. „Tako je. Zadovoljan sam onim što mi je rekla Ćinevra.“

„I ja sam.“

„Zaista?“

Na tren se zbunim. „Naravno, spremam se da se oženim njom i to sam odlučio mnogo pre tog događaja.“

Počne da se smeje. „Znam, znam... Vidi, Stefano, želim nešto da ti kažem. Postoji jedna specijalna ispovest koja se obavlja sa sveštenikom pre venčanja. Ako ti kažeš nešto posebno, ovaj brak jednog dana može biti proglašen ništavnim, a sveštenik je svakako obavezan tajnom ispovesti.“ Zaćuti na tren, kao da želi da mi da malo vremena da razmislim, da odlučim.

„Mnogi kažu nešto baš da bi bili sigurni da će kasnije moći da ponište brak, pa kako bude.“ Ponovo zaćuti. Okrene se prema jezeru i, ne gledajući me, pita: „Dakle, imaš li nešto da mi ispričaš? Želiš li da se ispovediš?“ A ja ostanem iznenađen onim što kažem.

37.

„Divno veče, zar ne? Šta kažeš ti, ljubavi?“

Đin mi jako stegne ruku, tražeći i s moje strane isti entuzijazam.

„Da, zaišta je lepo.“

„Svidelo ti se ono što smo jeli?“

„Veoma, u stvari, mnogo, biće zaista savršeno, sve je odlično.“ Pogleda me popreko, smejući se.

„Siguran si? Nisi se predomislio? Nemoj da me ostaviš pred oltarom! Ovo nije neko čudno venčanje na kojem će mlada da čeka mladoženju... je li tako?“

„Nije...“

Đin raširi ruke kao da se uplašila.

„Upomoć! Izgovorio si pomalo neodlučno to 'nije'... Nisi sasvim ubeđen, to je jedno mnogo opasno 'nije'!“

Vidim kako se majka smeje. Oni su ispred nas, Gabrijele vozi i nešto su sigurno čuli.

„Ma ne...“

„O bože, ovo je još gore! Ne, ne, jebote, ti ćeš me ostaviti pred oltarom!“

I skoči na mene smejući se i udarajući me pesnicom u rame. Jao!“

„Nije to ništa! Možda se ne sećaš da sam dugo trenirala boks, stvarno sam dobra, uopšte se ne šalim! Dakle? Pričaj!“

Uvlači se i niže, oko struka, udarajući me, ali pre svega me golica. „Govori!“

„Ma šta da kažem?“

„Da ćeš pre mene doći u crkvu i da se nećeš šaliti na čudan način!“

„Kunem se, časna pionirska.“ I poljubim prste ukrstivši ih više puta pred usnama,

„Ma ne važi tako! Eto, kao i obično, lažeš!“

„Ma daj, šalim se, zar misliš da ću zakasniti? Uvek sam ja tebe čekao!“

„Ha-ha, baš si me sad nasmejao...“ Onda se uozbilji. „Dugo si pričao s don Andreom.“

„Da.“

„Imao si mnogo da kažeš.“

„Imao je želju da sluša. Razgovarali smo o filmu.“

„Ma daj, da li je moguće da nikad nisi ozbiljan?“

„A šta hoćeš da ti kažem? Tu je tajna ispovesti.“

„Za njega! Ali ti možeš sve da ispričaš!“

„Sad ti ne želiš da budeš ozbiljna.“

Đin ućuti, okrene se i zagleda se kroz prozor, ali samo nakratko; onda se predomisli i okrene se prema meni.

„Taćno, u pravu si.“ Ponovo je nasmejana. „Nadam se da ti je to nekako poslućilo.“

„Da, svića mi se, bać je simpaticćan.“

„Pa naravno! Zar bih za svoje venćanje odabrala nekog antipaticćnog? Evo, vidi, dao mi je nećto za ćitanje u crkvi, pa ćemo izabrati...“

„Ah. Dakle, većeras se molimo?“

Đin mi se nasmeći, pa tiho progovori: „Jasno, ćta si ti hteo da radić? Vidi, tu su moji!“

„Pa nisam uopćte prićao o kolima. U kući!“

„Budalo! Stićemo u tvoju kancelariju. Motor ti je ovde, jelda? Sad ćeć ga uzeti, ili idemo kući pa ćeć ga uzeti sutra?“

„Ne, ne volim ovde da ga ostavljam, popeću se samo naćas u kancelariju, moram da iććitam nećto za sutra, i onda ti se pridrućujem.“

„Okej.“

„Evo, Gabrijele, stani ovde. Hvala.“

Automobil usporava sve dok se ne zaustavi. Otvorim vrata i izaćem.

„Hvala na svemu, videćemo se uskoro.“

„Da.“

Pozdravljaju me, poljubim Đin u usta i zatvorim vrata. Automobil ponovo krene, a ja poćem ka kancelariji. U zgradi je sve iskljućeno. Ućdem u lift, stignem na svoj sprat, otvorim vrata. Nema nikoga, tićšina. Ukljućim svetio u kancelariji i zatvorim vrata. Prićdem maćšini za kafu i ukljućim je. Neću dugo, ali bać mi se pije kafa. Uzmem daljinski i ukljućim radio. 102,7. Ćini se da je to slućajno, ali upravo svira Ligabue, *Izvesne noći*. Ne verujem da je to predznak. Idem prema svojoj kancelariji, vrata su zatvorena kao ćto sam ih i ostavio, ućdem i ukljućim svetio. Na radnom stolu je projekat koji sam iskoristio kao pokriće. Kad ga podignem, album je ispod njega bać kao ćto sam ga ostavio. Izgleda da niko nićta nije dirao. Vratim se u hodnik da napravim kafu. Kad je napravim, vratim se u svoju prostoriju, zatvorim vrata i sednem za sto. Izvadim mobilni iz dćepa i poloćim ga pored albuma. Nićta. Nikakva poruka. Nikakav poziv. I bolje. Duvam u vrelu kafu i gledam zatvoreni album pred sobom. Moćda bi trebalo da poslućam don Andreu. Ali nićta se tu ne moće, radoznalost je previće jaka, pa srknem kafu, stavim solju na ivicu stola, pogledam je i, skoro kao lućdak, pomerim je joć udesno kako bih zauzeo joć malo praznog prostora, te okrenem drćšku prema sebi. Onda otvorim album.

38.

Nađem se ponovo tamo gde sam stao. Fotografije deteta koje raste, koje postaje sve veće, koje se smeje, pravi čudne grimase, koje plače, koje se smeje kao ludo. Koje pokušava da vozi bicikl, uspeva, koje se spušta s vetrom u kosi i čvrsto se držeći rukama za upravljač. Koje liči na mene. I ni u čemu od toga ja nisam učestvovao. Sve je to proživio s nekim drugim. Ali taj nikad nije na fotografiji, kao da i ne postoji, nijedna ruka, nijedno rame, delić nečeg njegovog, čak ni neka njegova stvar. Možda to i nije slučajno, možda je to napravljeno za mene. Ali, kad stignem do poslednje strane, ugledam ga. Samo je na jednoj fotografiji s njim. Baš s njim, sa onim koji veruje da je otac ovog deteta. Kad ga ugledam, ostanem bez teksta, ne mogu da verujem. To je Lorenzo. Nemoguće. Nisam želeo ništa da znam, ni dan, ni crkvu, ni prijem, a naročito nisam želeo da znam ko je on. I sad otkrivam da je to Lorenzo. Jedan kreten. Jedan koji je oduvek trčao za njom, još otkako su bili mali, tipičan večiti udvarač. Koji obično u pričama svih žena ostaje prijatelj, neki tamo o kojem uvek govore sa simpatijom, koji se oženio nekom drugom, ali ne onom devojkom u koju je bio toliko zaljubljen. A s Babi, naprotiv, nije bilo tako. Pokušavam da se setim nečeg o njemu. Dobro je igrao fudbal, video sam ga nekoliko puta leti na Fenilji, ali nije bio naročito razvijen. Imao je kratke noge, pomalo spuštenu dupe, široka ramena i blago talasastu kosu, zelene oči i jedan slomljen zub.

Gledam fotografiju. Da, nije se mnogo promenio, samo mu je kosa kraća i odeven je elegantno. Jednom smo bili sami u kući na moru i čak je došao da nas pozove, u stvari, da pozove Babi. Pozvao nas je na žurku, ali Babi ga je odbila. Baš juče sam se toga setio. Ne mogu da verujem. Toliko se trudio i na kraju je uspeo. I zamislim ih zajedno, kako je počela njihova veza, kuda ju je vodio, gde ju je prvi put poljubio, gde... Ne, Stepe. Dosta. Ne možeš opet tako. Zaustavi svoj um, naredi mu da se udalji od svega toga, jebote, da sprži uspomene, slike, probade koji te provociraju. Postepeno, sve se to dešava. Kao da sam sebe umirujem. Neki čudan mir iznenada zavlada mnome. Kao iznenadan pljusak, i onda svi oblaci nestanu. Ponovo se pojavljuje sunce, ali nema nikakve duge. Ili kao more u buri, tamno, s ogromnim talasima koji se razbijaju o sve na šta naiđu, a onda je, posle nekoliko sekundi, ponovo ravno, mirno kao ulje ili, još bolje, kako se oduvek govorilo, kao sto. Eto, čak i disanje usporavam. Već sam uspeo. Jedanput mi je Polo, gledajući me kako besnim zbog Babi, kao da samo ona može da takne te žice koje od mene naprave zver, rekao ovo: „Hoćeš li da čuješ nešto? Nešto što ti se

možda neće svideti, ali što je možda pravi razlog tome što si izgubio glavu zbog one jebene devojke?“ I netremice se zagledao u mene. Na kraju sam ja počeo da se smejem. „Zašto se smeješ?“

„Zato što si mi onako rekao 'zbog one jebene devojke'.“

„Baš tako. Vidi kako stvari stoje...“ Ispruženim rukama je pokazao na mene. „Ti si van sebe! Dakle, hoćeš li da čuješ ili ne ovaj genijalni zaključak do kojeg sam došao?“ Seo sam na motor. „Okej, da čujemo.“ Nasmešio mi se i seo na svoj. Počutao je i, pre nego što sam ga ponovo pitao, konačno progovorio.

„Samo jedna stvar: smiri se.“ Ustao sam s motora i rukom ga poslao u materinu. „Divan zaključak! Ti i tvoje genijalno razmišljanje.“

„Potcenjuješ me. Seti se ovih reči: smiri se.“

I sad sam ovde, pred poslednjom slikom iz ovog albuma, koja je, kao da to nije dovoljno, baš s tim kretenom. Pa ipak, sećam se da smo jednom čak i pričali o njemu. Tog dana.

„Ali ne možeš da budeš ljubomoran na nekog takvog, Stepe, ne možeš... On mi je samo prijatelj.“

„Nervira me, pa onda stalno dolazi da te traži, uopšte ga nije briga za to što si ti sa mnom.“

„Nije tačno, briga ga je, i to mnogo, čak i zove nas, a ne samo mene!

Gleda me smejući se i pomazi me. „Jesam li te ubedila?“

„Nisi.“

„I?“

„I čini mi se da ću da ga prebijem, tako će sve biti jasno.“

„Daj, prestani, izluđuješ me kad si takav.“

Eto. Baš bih bio dobro uradio da sam ga tad prebio. Ko zna, možda bi bilo drugačije. Ne. Ipak bi bilo ovako. U stvari, pomislim na nešto što mi je palo na pamet. I o tome smo pričali. On je bogat, veoma bogat, prokleta bogat. A Babi mi je ispričala kako su išle stvari u toj porodici. Deda je započeo veliki posao sa saobraćajem u Markama. Izgradio je mrežu međugradskih autobusa tamo gde nije bilo nikakvog kontakta s najraštrkanijim selima, koja nisu bila nikako povezana. Tako je počeo da zarađuje i nastavio da investira u svoju firmu, proširivši se i na Molize i Abruco; i dalje je zarađivao. Početkom osamdesetih, to je postala zvanična saobraćajna mreža, stigla je i do Emilje Romanje. Sin, Lorencov otac, nije morao da radi ništa drugo do da učvrsti sve to, ne menjajući baš ništa. Lorenzo bi sigurno nasledio tu firmu bez obzira na sopstvene sposobnosti. Onda bi mogao nešto da proširi ili da izgubi, ali morao bi baš da se potruđi da bi uništio jednu takvu imperiju. Eto, savršeno se sećam kad mi je to ispričala. Dakle, Babi, tvoj

život je zaista sve ovo? Te večeri u automobilu, kad si mi saopštila da se udaješ, ostao sam bez reči. Pogledala si me i rekla: „Nikad neće biti kao s tobom, ali s tobom je bilo nemoguće.“ A ja sam i dalje ćutao, na tren sam pomislio da si ti to želela da mi kažeš kao mali poklon priđe, nakon što smo vodili ljubav, ili je to bilo samo jedno jebanje. Ko zna. Te reči delovale su kao prave za konačan kraj našeg poglavlja. Ali sećam se da si, pre nego što si otišla, kazala: „Uostalom, život su posao, deca, prijatelji, na kraju krajeva, ljubav je tu samo deset posto...“ U tom trenutku sam osetio da umirem, rekao sam sebi: šta ja tražim ovde? Ona se udaje, i radi to misleći ovo? I postideo sam se, osetio sam se prljavim, pomislio sam na Đin, na njenu čistotu, na ono što sam već uradio... Onda si ti uključila radio, činilo mi se čak da hoćeš da prekratiš vreme da me ne bi izbacila, ali jedva si čekala da odem. Možda zato što si znala da lažeš, da glumiš, da te reči nisu tvoje, da su to priče tvoje majke. Ona te je prisilila da se udaš za Lorenca ili, još bolje, za njegove autobuse. To ostaje moja prijatna sumnja, opravdanje ugodno da ga prihvatim. Spremam se da zatvorim album kad ispred fotografije tog kretena primetim neki koverat. „Za tebe.“

39.

„Evo, ne znam više kako da te zovem. Želela bih da kažem 'dušo', 'ljubavi', ili upravo 'ljubavi moja'. Ali znam da ti nisi više moj. Ipak, neko vreme si bio, za mene si hteo da učiniš sve, čak i više od onoga što bi bilo ko drugi mogao i da zamisli, normalci, kako si ih ti zvao. A ti to nisi bio. Bio si i jesi poseban. To ponekad ume da smeta, neizbežna nepremostiva teškoća. Bar si to delimično bio za mene. Možda zbog mog straha, zato što nisam bila toliko hrabra, što nisam umela da kažem: dosta, on je moj i ja ga želim. Samo to. Ali sad — što je bilo, bilo je. Nema svrhe jadikovati nad prošlim vremenom. Očajnički sam pokušavala da te imam svaki dan i bio si tu. Bio si sa mnom u svakom trenutku, čak i kad sam razgovarala sa svojim prijateljicama, slušala nešto, smejala se ili se osećala loše - ma kakvo da je bilo stanje moje duše, ti si bio sa mnom.

„Onda, kad se rodio Masimo, sve je bilo još lakše, zato što sam u njegovim usnama, u njegovom osmehu, u tim očima koje su me s vremena na vreme posmatrale dok on još nije bio progovorio ponovo videla tvoj pogled, tvoju ljubav, tvoju radoznalost kad su, pre toliko vremena, iste te oči tražile u meni ko zna šta. Eto, sigurna sam da si, kad si video Lorencovu fotografiju, kad si otkrio ko je moj muž, ako se već nisi ranije obavestio, tad rekao: „Vidiš? Dobro bih učinio da sam ga istukao!“ Osmehnem se. Bar me u tome poznaje. „Uvek me je voleo, uvek je želeo da bude sa mnom i, kad smo počeli da izlazimo, shvatila sam da ima idealne osobine za čoveka koji treba da se ženi. Darežljiv, ljubazan, dovoljno pažljiv. Uostalom, sećaš li se šta sam ti rekla? Za mene, u mom životu, brak zauzima malo mesta, ostatak su posao, prijatelji, deca.“ U stvari, govorila si o ljubavi i dala si joj samo deset procenata. „Onda sam pre neki dan ponovo gledala onaj film, *Upoznajte Džoa Bleka*, i došla sam do one scene kad je ona u avionu sa svojim ocem i on je pita: Voliš li Drua, momka za koga ćeš se udati?', a ona ne kaže ništa ili nešto malo, pa joj otac kaže: 'Želim da te neko obuzme celu, želim da lebdiš, želim da pevaš sa ushićenjem i da igraš kao derviš. Doživi mahnitu sreću ili bar nemoj da je odbijaš. Znam da ti to zvuči sladunjavo, ali ljubav je strast, opsesija, neko bez koga ne živiš, ja ti kažem: baci se naglavce, nadi nekoga koga ćeš voleti do ludila i ko tebe isto tako voli. Kako da ga nadeš? Pa, zaboravi na mozak i slušaj svoje srce. Ja ne čujem tvoje srce. Zato što je, dušo, istina da nema smisla živeti ako toga nema. Putovati i ne zaljubiti se duboko, pa, isto je kao ne živeti. Ali moraš da probaš, zato što, ako nisi probala, nikad nisi živela.' Gledala sam tu scenu toliko puta da sam je naučila napamet, ali sad sam prvi put počela da

plačem, jecala sam i Lorenzo, kad je ušao, zabrinuo se, pitao me je šta se dogodilo, a ja nisam mogla da pričam, onda se razbesneo, hteo je da zna, mislio je da se nešto desilo Masimu. A, u stvari, desilo se meni. Niko mi nikad nije održao taj govor, niko me nije zaustavio. Štaviše, majka me je skoro prisilila da se udam za Lorenca jednim blagim ispiranjem mozga, prikazujući mi svakog dana kakav bi moj život mogao da bude, kakav je život žene obasute pažnjom, udobnošću, lepim stvarima, pa još s detetom... Naravno, kad sam joj rekla da sam trudna, nije uopšte moglo biti sumnje u to ko je otac, iako smo pre nekoliko meseci bili na ručku kod mojih i Masimo je u jednom trenutku počeo da se smeje baš kao ti. Onda ga je mama pogledala, prvo se i ona nasmejala, pa joj se lice promenilo, kao da joj je iznenada neka misao prošla kroz glavu. Okrenula se prema meni, pogledala me i imala onaj blesak u očima kad je rekla: 'Mnogo je lep tvoj sin.' 'Jeste.' 'Ko zna kakav će postati.'

„I ništa više nismo rekle jedna drugoj. Posle ovog filma, shvatila sam da moram ponovo da te vidim i da sam, u suštini, uvek znala da će doći taj trenutak. Uostalom, Masimove fotografije skupljala sam od prvog dana, otkako je došao na svet, za dan kad te budem srela. Ta filmska scena bila je kao da je neko pred mene stavio veliko ogledalo u kojem mogu da vidim svoj život. Ako sam ja potom plakala kao kiša i nisam uspevala da govorim, onda možeš da zamisliš šta sam videla. Ništa osim svog sina. Ničega nema u mom životu, ne postoji nijedan razlog da se osećam onako kako bih želela. Da, lepa kuća, lep automobil, zabave, prijatelji, ali svakog dana sve ovo kao da izoštrava moju bol, tera me da svoje bivstvovanje osećam još praznijim, još beskorisnijim. Pomišljali smo da Masimu podarimo i sestricu ili brata, ali nismo uspeli.“ Pomisao na taj njen pokušaj iznenada mi stegne želudac, preseče mi dah, tera me na povraćanje. Uspem, ipak, da prevazidem taj trenutak i želeo bih da pocepam to pismo zbog nemira, zbog onog što ona s takvom lakoćom priča. „Nismo uspeli.“ I vidim nezgrapan pokušaj, nezdrav, dovršen samo zbog ovoga. I vidim tužno zadovoljstvo, jedno uživanje, jednu pasivnu ženu kojoj je skoro muka i koja lažno učestvuje, kao najbolja glumica nekog mekog pornića ili možda i više... Onda ugledam tog glupog mladića, beskorisnog, koji se mrda na njoj, ili ispod nje, ili iza nje... Zašto ga onda nisam prebio? Znao sam: uvek treba da verujem svojim predosećajima, najbolji su. A sad? Šta mi govori moj instinkt? Ovde sam, s ovim pismom u rukama. Nedostaje pola stranice koju nazirem s druge strane. Ali šta još mogu da čuvaju sve ove reči? Izgledaju kao preteći vojnici skriveni u rovu, spremni za napad, da udare, dokrajče, razore. Već znam da neću odoleti, šta god da se desi, želim da idem dalje. I tako okrenem stranu i nastavim da čitam. „Ipak, dosta, ne želim da ti dosađujem ličnim

stvarima. Jedno ipak želim da ti kažem: otkako sam odgledala *Džoa Bleka* i ponovo pomislila na tebe, sve što sam radila bilo je da zamišljam naš susret, kakav bi bio, gde bi mogao da se odigra, kakav bi ti bio, tvoje iznenađenje, tvoja radost što me vidiš, ili tvoj bes, još gore, tvoja ravnodušnost. I, kad se to konačno dogodilo, sve što sam radila bilo je da te gledam u oči. Da, pokušavala sam da pročitam neku tvoju emociju, šta osećaš što me vidiš posle tolikog vremena, da, ukratko, da ti kažem ono što toliko voliš: 'Plamen gori ili se ugasio?' Poslužila sam se tvojom sekretaricom, ispričala sam joj nešto o nama i ona se zainteresovala. Rekla je da gubimo važnu priliku, ali da nije odveć kasno. Delovala mi je kao dobra, brza, sposobna žena, odlično si izabrao.“ Da, šteta što je više nema. I to baš tvojom zaslugom. Osim toga, i nije imala baš sve te sposobnosti o kojima govoriš. „Nije htela da mi ispriča ništa o tebi, moram da kažem da sam na sve načine pokušavala da je navedem da govori, ali nisam uspela. U tome je bila lojalna. Možda si s nekim, u vezi, ili si se rastao. Ne znam. Znam da nisi oženjen, videla sam da ne nosiš burmu, uostalom, ni na internetu ni drugde nema ničega što bi mi to reklo. No najvažnije pitanje za mene je ovo: jesi li srećan? Hoćemo li se čuti? Videti? Možeš li, molim te, da razmisliš o tome? Mnogo bih to volela.“ Ništa se tu ne može, večeras svi brinu za moju sreću. Baš mi tad zazvoni mobilni telefon. Poruka. Otvorim je. To je Đin.

„Ljubavi, šta radiš? Nemoj mnogo da radiš! Nemamo mnogo vremena za zabavu kad pomislimo kako raste moj stomak! Vрати se... želim te.“

Osmehnem se. Zatvorim pismo, stavim ga u album, koji sakrijem u nekoj donjoj fioci. Da li stvarno svi vi hoćete da znate? Pa, misliću o tome sutra. Liči mi to na odgovor Skarlet O'Hare. U suštini, cela ova priča liči mi na kolosalnu dramu u kojoj sam ja, nažalost, neuki protagonista. Ko zna šta će se dogoditi. Da citiram i dalje: „Otkriću to samo živeći.“

40.

„Dobar dan svima.“

Ulazim u kancelariju s pozitivnim stavom i radošću koji i nisu baš opravdani, ali odlučio sam — najbolji način da se suočim s ovim danom jeste da ne mislim. Onda će se videti, nešto će se dogoditi, doći će trenutak kad ću nešto odlučiti ili je sve već jednostavno odlučeno.

„Dobar dan. Pravo je zadovoljstvo videti vas takvog.“ Prilazi mi Aliče i pruža mi neke papire. „Zabeležila sam vaše sastanke za danas, a ovo su neka pisma koja su stigla...“

„Da, hvala, savršeno.“

Uputim se ka svojoj kancelariji.

„Želite li kafu?“

Okrenem se prema njoj sa osmehom. „Da, hvala, zašto da ne?“

I tako se ona udalji. Mirno korača, bez naročitog vrckanja. Moram da kažem da je i veoma slatka, diskretno našminkana i zanimljiva u svojoj jednostavnosti.

„Sve u redu, šefe?“

Đorđo me pozdravlja iz svoje kancelarije. „Sve okej.“

„Nikakvih novosti? Ništa novo? Nikakav čudan dolazak?“ Pri poslednjem pitanju, levom načini pokret u vazduhu kao da mazi jaje ili, bolje, kao da pokazuje stomak.

„Nije trebalo ništa da ti kažem. Jebote, ništa ti više neću reći. Zar sam morao šaljivdžiju da stavim u kancelariju?“ Zatvorim vrata. Danas na mom radnom stolu nema nikakvog poklona. Srećom. Ne bih izdržao još neko otkriće. Ništa mi ni među pismima nije čudno. Ne. Evo. Pismo za Stefana Mančinija. Nije otkucano ni na mašini ni na kompjuteru i mora biti da je uručeno na ruke, pošto nema ni markicu, ništa. Pogledam rukopis malo bolje, čini mi se da ga ne znam. Ne bi trebalo da imam još problema okolo, koliko se sećam. Uzmem nož skakavac koji imam na stolu i iskoristim ga kao nož za otvaranje pisama. Otvorim pismo.

„Poštovani gospodine Mančini, ja sam Simone Čivinini, mladić od devetnaest godina koji bi mnogo voleo da se bavi ovim poslom. Pošto ste Vi odnedavno u tom polju, a krenuli ste sa dna, siguran sam da biste u ovim mojim rečima mogli da prepoznate dve osnovne stvari: želju i entuzijazam. Voleo bih da mogu da se sretnem s Vama. Prilažem jedan svoj projekat i ostavljam Vam svoj broj telefona i imejl-adresu. Kad budete želeli, na raspolaganju sam Vam za sitnije poslove, obična zaduženja, a jednog dana, ako Vi to budete smatrali prikladnim, voleo bih

da budem autor. Kad sam rekao da ste krenuli sa dna, nisam hteo da budem neučtiv. Pratim Vas od onih problema na TDV-u, znam celu Vašu priču. Dakle, bio bih srećan da Vas upoznam. Svakako, zahvaljujem Vam na pažnji.“

U dnu pisma nalazim njegov broj telefona i njegovu imejl-adresu. Pogledam adresu. On je iz Čivitavekije, ali sigurno živi i u Rimu, ili je u prolazu ili živi kod nekoga, budući da je pismo predato na ruke. Vidim njegov projekat. „Moj idealni tip.“ Naslov je veseo, ako ništa drugo, nije uobičajen. Počnem da čitam. Emisija traje pedeset minuta. Igra se raščlanjuje u blokove koje je lako pratiti. Dobro je napisana, jednostavno, direktno, bez suvišnih ukrasa. Nastavim da čitam. Ideja je sledeća: šest muškaraca i sedam žena, ili obrnuto, ponaosob pričaju jedan trenutak svog života, nešto što se dogodilo s njihovom ljubavlju, ili dečkom/devojkom, ili supružnikom, a on je u suprotnoj grupi. Kako su se upoznali, prvi izlazak, prvi poljubac, prvi put kad su vodili ljubav, gde ili najčudniji način... Igrači moraju da spoje, prema pričama koje svih trinaestoro ispričaju, prave parove. Ako su pogodeni svi parovi, to znači da je otkrivena i ona jedna osoba viška. U tom trenutku imaš samo jedan minut, nema nikakve priče, ali moraš da imaš mnogo sreće da bi pogodio, od nekoliko osoba koje su u kadru u publici, ko je ljubav tog trinaestog. Ako se i to pogodi, ide se na *en plein* i sve se dobija. Sume mogu biti potpuno različite. Neka vrednost X za veoma komplikovane parove ili iste vrednosti za sve parove i jedna veća, supersuma, ako se pogodi i poslednji par, s drugim zaljubljenim u publici.

Pošto to pročitam, zaišta sam zadovoljan. Neverovatno, ovaj mladić od devetnaest godina izmislio je format koji može biti pravi novitet, ne samo za italijansko tržište već i za inostranstvo. Izađem iz prostorije i odem da potražim Đorđa.

„Vidi ovo.“ Spustim mu papir na pisaći sto. Uto stigne Aliče, koja nam ćutke, ali sa svojim uobičajenim osmehom, donosi dve kafe.

„Hvala.“

Ostavlja nas same. Đorđo uzme pismo u ruke. „Šta se dešava, neki poseban zahtev?“ Podigne obrvu zamišljajući ko zna šta. „Da, ucena.“

Na tren me zbunjeno gleda.

„Ma daj, šalim se. To je ideja jednog mladog autora, mislim da nije loša. Bila bi dobra za *access time*, budući da ga traže kako RAI, tako i *Medijaset*, da bi malo osvežili to vreme...“

„Zaišta je nešto takvo? I mladi autor je napisao?“

„Da.“

„Italijan?“

„Da.“

„Koliko mlad?“

„Devetnaest godina. Nikad nije radio na televiziji i izabrao je nas kao firmu kojoj će to predložiti.“

Đorđo pročitava i pismo uz projekat. Počne da se smeje.

„Izabrao je nas? Izabrao je tebe! Ovo je neki tvoj fan! Ovih dana ne znaš kome da daš ostatke...“

Odmahujem glavom. Onda Đorđo brzo ustane, prestigne me i zatvori vrata. Ostanemo sami. On sedne na divan.

„Moram da ti kažem dve stvari, zapravo tri.“

Sednem na fotelju koja je ispred njega. „Pretvorio sam se u uvo.“

„Dakle, otkrio sam da je Otavi dva puta dao velikodušan prilog direktorki Dani Kalvi.“

„Aha, i pustio je da ga tek tako uhvate?“

„Preneo je na račun majke njenog dečka.“

Đorđo je zaista sposoban, ne mogu da zamislim kako je saznao takvu stvar, ali moram da izjavim da nije bilo lako.

„Uz to, poklonio joj je poslednji model *roleksa*, s dijamantima, i nedelju dana za dve osobe *all inclusive* u *One&Only*.“

„A šta je to?“

„Jedan od najekskluzivnijih rizorta na Maldivima, ima samo šesnaest bungalova na ostrvu i za svaki je predviđen majordom i poslužnje u sobi *all inclusive*, uz odličan spa program. Mislim da je reč o tri hiljade evra po danu.“

„Dobro! Mislio sam da odem tamo kad si mi rekao za šesnaest bungalova. Sad, kad si mi rekao i za tri hiljade, ne idem.“

„Okej. Dakle, hajde da uradimo jednu stvar: ako uspemo da osvojimo inostrano tržište s najmanje deset zemalja s dva nova formata i da plasiramo jednu od serija, onda ćemo obavezno otići tamo, važi? Za nas će to biti stimulans da postignemo rezultat. Znaš li da mnoge američke firme na početku godine odrede moguće ciljeve koje treba dostići? Stvori se nekakvo takmičenje kako bi se zgrabila glavna premija.“

„Dobro, pristajem.“

Rezultat je toliko visoko postavljen da savršeno znam da mi ne rizikujemo. „Daj ruku.“

Ipak, stegnem mu je vrlo rado.

„Dobro, da pređemo na drugu tačku. Producent je igrao veoma prljavo i mi, ako se slažeš, nećemo biti gori.“

„Ali to njegovo se zove korupcija, žao mi je, ne želim da idem u tom pravcu.“

Smeši se. „Dobro, to je bilo ono. što sam želeo da čujem. Ali morao sam da čujem. Nećemo ništa poklanjati, ali svakako ćemo pokušati da ovako ili onako dobijemo tu seriju.“

„Ne želim ništa nelegalno. Ne želim da zavisim ni od koga. Ne želim da budem podložan ucenama.“

„Nećeš biti. Uveravam te da ništa ne rizikuješ, ni ti ni *Futura*.“

Ovaj razgovor je bio važan. Đorđo Renci je ispravan čovek. Onda me gleda kao da mu je na pamet pala neka druga ideja.

„Dakle, ovako ćemo: odgovornost je samo moja. Ja ću delati za svoj račun, a ne kao *Futura*. Svakako imam nešto da izravnam s Otavijem, svakako bih to uradio, bilo je samo pitanje vremena. Jedino što bih voleo jeste da ti ništa ne kažem. Ne bih želeo da te mešam ni na koji način.“

Smešim mu se. „Ne znam o čemu pričaš...“

„Dobro, savršeno, baš tako. A sad, treća stvar, najvažnija za mene...“

Ustanem, uzmem flašicu vode i dobro otpijem. On me čeka. Sednem ponovo na istu fotelju. Izgleda kao da je malo u neprilici zbog te treće stvari. Ko zna šta treba da mi kaže.

„Evo, dakle... Meni se mnogo sviđa ova firma, sviđa mi se ono što smo uradili i što radimo, i ono što ćemo, nadam se, uraditi... ali želeo bih da razjasnimo jednu stvar.“ Napravi kratku pauzu. Ne požurujem ga. „Ako slučajno ponekad pomisliš da se suviše zezam, da nešto nije u redu, moraš to da mi kažeš. Mnogi često, po mom mišljenju, prave grešku. Drže u sebi suviše stvari. Baš zato što nisu umeli da se suoče s vremena na vreme, na kraju se otvore, eksplodiraju, i to tako da posle takav odnos ne možeš popraviti. Eto, ja ne želim da se to desi među nama.“ Gleda me. Izgleda da je završio, odahne s olakšanjem, kao da se na ovaj ili onaj način konačno oslobodio, i sedne mnogo komotnije. Osmehnem mu se.

„Sve je u redu. Zasad nema ničeg što bi mi smetalo. Mislim da sam ti to rekao.“

„Čak i kad se šalim o ovim događajima?“ Ponovo pokazuje na stomak.

„Naravno. Štaviše, u tim događajima me nasmeješ i uspeš malo da relativizuješ sve.“

„Dobro, zadovoljan sam.“ Pođem da ustanem. „I poslednje...“ Promenio je ton.

„Da, reci.“

„Ako ti treba moj savet, moje mišljenje, ili ako samo želiš da se isprazniš... ili bilo šta, eto, ako želiš nešto da поделиš, ja sam tu.“

„Ali već sam to uradio!“

„A kad?“

Pokazujem mu papir projekta. „Podelio sam s tobom reči jednog obožavaoca...“

Počne da se smeje. „Mislio sam na tvoje obožavateljke!“

„Shvatio sam.“ Otvorim vrata. „Sad te pozdravljam. Vidimo se kasnije.“

„Kuda ćeš?“

„Na ručak, poslednji fan. Ali neću ti reći da li je muški ili ženski.“

41.

Osmehne mi se kad me vidi, sedi za onim stolom s bocom ispred sebe i maslinkama. Uvek ima isti veseo i apsurdan pogled a la Džek Nikolson. „Kako si?“

Markantonio ustane i pozdravi se. „Kako si ti? Stigla mi je tvoja pozivnica.“ Onda me pogleda i odmahne glavom.

„Jebote, nikad to ne bih rekao. U sve bih mogao da se opkladim kad je o tebi reč, ali ne i u ovo.“

„Sve – šta?“

„Ma otkud znam, da si se smuvao s nekom manekenkom, da si otišao u Ameriku, da si napumpao neku, ali ne i da se ženiš!“

Želeo bih da kažem da sam u stvari napumpao dve, a da se ženim samo jednom. Radije ništa ne govorim, samo mu se nasmešim.

„Ali zašto ti brak posmatraš tako građanski? Neko kao ti, s tvojim uverenjima, tvojim političkim pozicijama, tvojim plemićkim titulama kojima su brakovi potrebni da bi živele i da bi se konsolidovale...“

„Da, u suštini, brak je danas revolucionarna stvar! Hajde da naručimo... Šta ćeš da jedeš?“

Nalazimo se u Pratiyu, u *Setembriniju*, kamo, na neki način, svi dolaze da budu viđeni. Tu je jedna prelepa crna devojka koja posluhuje i prilazi sa osmehom.

„Jeste li spremni da naručite?“

„Spremni smo!“ To je Markantoniov odgovor i on joj se smeši, a ona uzvraća. Kao da se već dugo i dobro poznaju. Naručujemo zdravu hranu, on, uprkos *frančakorti* koju pije, uzima lososa i boraniju, ja jednostavnu cezar salatu. Devojka odlazi s našim narudžbinama.

„Dobro je poznaješ?“

„Voleo bih da je bolje upoznam. Neka njena strana nije mi još najjasnija...“ I smeši se onim veselim licem koje je uvek isto. Onda mi naspe malo *frančakorte*.

„Nemoj mnogo, ja posle moram i da radim...“

„Kako si ozbiljan, kako si postao dosadan... Gde je onaj simpatični tabadžija kojeg sam mogao da uvedem na TDV?“

„Srećom, otišao je na odmor.“

Smejemo se, a onda Markantonio podigne čašu i pogleda me u oči; izgleda da se uozbiljio. „Za tvoju sreću.“

Ništa. Svi brinu o tom aspektu mog života.

Ali doda: „Sta god ona bila.“ Onda me pogleda, nasmeši se, kucnemo se vinskim čašama i pijemo. Hladno je, zaista dobro, i Markantonio ga začas ispije.

„Sviđa ti se?“

„Mnogo. Savršeno je.“

„Dobro, zadovoljan sam. U suštini, ovo, po mom mišljenju, mora imati još manje kiselosti. To su boce koje mi pravimo, gore, na našim brdima u Veroni.“

„Meni zaista deluje odlično.“

„Može da postane bolje.“

„A kako si ti?“

Pogleda me i odmahuje glavom levo-desno, kao da kaže „tja“. „Nisam verovao da ću tako žaliti gubitak svojih roditelja. Sećam se onoga kad si mi pričao o svojoj majci... Znaš, tad sam, dok sam te slušao, pokušao da se poistovetim. Poslužio si mi na neki način, pomoglo mi je, ali nije dovoljno.“

Ne znam šta da kažem, ostanem da ćutim, osmehnem se prigodnim osmehom, najmanje beskorisnim koji uspem da izvučem, ali ne znam kako je prošlo. Markantonio sebi naspe još malo pića.

„Moja majka je bila mnogo jaka, uspela je da ostane s mojim ocem uprkos njegovim prevarama i, u poslednje vreme, kad je on bio loše, bila mu je još bliža, stvarno mu je pomogla, omogućila mu je da bude u skoro odličnoj formi. A onda, jednog jutra, ona se više nije probudila, pomisli kakav apsurd. Posle nepunih mesec dana, to se dogodilo i njemu. Mislio sam da će prvo on umreti, a oni su me iznenadili i u tome.“ Osmehne mi se i popije još malo svog vina. „Možda su tako želeli da mi pokažu da su se, uprkos svađama koje smo moja sestra i ja čuli, oni na svoj način voleli. Nisu umeli da žive jedno bez drugog. Zadovoljan sam što se tako desilo, to me navodi na pomisao da je to bila velika ljubav, pokazali su mi to tek u poslednjem trenutku, ali zaišta je to bila...“

Baš tad pristigne ona devojka i spusti tanjire pred nas, odlično se sećajući ko je šta naručio.

„Vidim da ćaskate. Ako vam zatrebam za bilo šta, zovite.“

„Naravno, hvala, Prisila.“

Osmehnu se jedno drugom, ona pođe, ali, tek što napravi dva koraka, uzme nešto i vrati se. Spusti na sto, s Markantoniove strane, jednu pepeljaru. Ponovo se osmehne i ovog puta zaista nestane.

„Zna šta mi treba...“ Iz džepa sakoa izvadi paklo cigareta i *zipo* upaljač.

„Hoćeš jednu?“

„Ne, hvala.“

Zapali cigaretu i povuče dobar dim.

„Zavidim ti na tome što pušiš samo s vremena na vreme i samo uveče. Ne zavisiš od dima... To je lepo. Ne zavisiš ni od čega!“ Počnem da jedem svoju cezar salatu.

„S vremena na vreme, imam neki nemire. Zavisim od njih. Ali sve bolje živimo zajedno.“

„Pazi da ne držiš sve suviše unutra. Ponekad čovek ima neumerene reakcije, mnogo jače nego što se sećamo, za koje naročito mislimo da umemo da ih zauzdamo...“

Osmehnem mu se. „Hvala.“

„Nema na čemu. Moj otac je bio takav... S vremena na vreme bi prasnuo i to je bilo gadno...“ Ostane da razmišlja o nečemu, neka daleka uspomena o njemu, o njemu s njegovom majkom, možda kad je bio dečak. Ostavljam ga samog. Iznenada se vrati.

„Hvala ti na porukama, hvala i za telegram.“

„Želeo sam da dođem do Verone ili gde god da se to odvijalo.“

„Hvala. Nije bila prilika. Hteli smo samo najbližu porodicu. Kao što znaš, ne sme da se zna da i Macokijevi umiru kao svi ostali.“ I počne da se smeje. Odmahuje glavom. „Kakva smo mi porodica budala, ponosni i tvrdoglavi.“ On je prvi takav, ali ne kažem mu to pošto se i lako uvredi.

„Ali nisi ostao gore? Mislio sam da si odlučio da upravljaš zemljištem, selima, svim onim silnim komadima nameštaja za koje si mi pričao da su u svakoj kući, a onda i vina...“ Pokažem na bocu. „I slike o kojima si mi pričao, različite antičke kolekcije...“

Zatvori oči i maše rukama kao da me zaustavlja i odbija sve to.

„Ma zamisli! Odvratno mi je da radim s ljudima. O tome brine moja sestra, ona sve radi. Strpljiva je i mirna, ume s brojevima bolje od mene, zna da uradi sve bolje od mene!“ Onda ugasi cigaretu, naspe mi još malo vina i napuni sebi čašu. „Više volim da radim ovde, u Rimu, kao grafičar, sa svim onim drkadžijama, a ti dobro znaš da su ovde...“ Osmehne mi se. „Ah i sa svim ovim svetom koji okolo kruži, ovde, u Pratiu, ove lepe devojke kojih nema u Veroni...“

„U stvari, znam da postoje i bolje...“

Markantonio počne da jede malo svog lososa. Onda odmahne glavom.

„Pa dobro, ali ipak mi je bolje ovde...“

U dnu prolazi Prisila. On je primeti.

„Evo, vidiš? Mnogo bolje.“

Zasmejava me tim svojim detinjastim kapricima.

„Okej, okej, ostani ovde.“

„U stvari, sad kad *Futura* tako dobro gura... vidi, čak se i rimuje!“

„Budalo...“

„Vidi, tako je, baš ste jaki u ovom trenutku, znam to. Da nemam ekskluzivni ugovor kao savetnik za celu grafiku RAI-ja, bilo bi mi lepo da radim s vama.“

„I meni bi bilo zadovoljstvo.“

Sad jede s više uživanja. Onda obriše usta.

„U svakom slučaju, sad ozbiljno, na RAI-ju pričaju samo lepe stvari o *Futuri*. Plasirali ste različite programe i svi idu veoma dobro...“

„Da, imali smo sreće.“

„To je skromno. Bilo kako bilo, kad-tad ćete biti na nivou *Endemola* ili *Magnolije*, ako ne i više.“

„Ih, možeš misliti! Moramo još mnogo da uradimo.“

„Da, ali bez žurbe. Stići ćete. Hoću što pre da dođem do tebe u kancelariju. Renci mi je tražio sastanak.“

„Stvarno? Ništa mi nije rekao.“

„Ja sam mu tako rekao. Rekao sam mu da sam danas na ručku s tobom i da ću ja sve da ti kažem, čak i onu pojedinost...“

„Koju?“

„Sad ću ti reći.“

Popijem malo vode i spremim se da slušam, pošto mi je probudio radoznalost.

„Pre neki dan, preko jednog važnog političara, onog istog koji me je i postavio tamo...“

„Nikad mi o tome nisi pričao.“

„Nismo bili toliko bliski.“

„Nije tačno.“

„Onda nisam imao poverenja u tebe!“

„Još gore!“

„Čuj, hoćeš li da me slušaš ili ne?“

„Pričaj.“

„Dakle, rekao sam ti, zove me taj političar i pita me za uslugu da se sretnem s nekim. Ja mu, naravno, kažem da hoću. Predstavi mi se jedna žena, profesionalac, ima *book* pun odličnih poslova, ali stvarno dobrih! Toliko da mislim: oblači se dobro, ima lep nakit, radila je važne poslove, zašto želi da radi na RAI-ju kao grafičar, uz to i ispod mene? To nije posao koji ti daje sjaj ili veliku zaradu.“

Iznenada se ukočim, osećam kako me instinkt stavlja u gard. Onda pomislim da je Markantonio moj prijatelj i da nemam čega da se plašim. Tako se opustim i odlučim da ga saslušam. „Nastavi...”

„Eto, pošto mi je pokazala svoj *book*, počne da mi postavlja pitanja, a veoma je sigurna, što onaj ko je došao na razgovor za posao i ko se nada da će ga dobiti obično ne radi. Svakako nije toliko opušten. Ona je, međutim, bila savršeno mirna.“ Poćuti, pa nastavi. „A znaš zašto? Zato što, po mom mišljenju, tu ženu uopšte nije zanimalo posao. Pitanja koja mi je postavljala ticala su se emisije koju sam radio s tobom na TDV-u, celog tog loma, i onda još nekih pikanterija s kojima si, gle čuda, uvek ti bio povezan... Ta žena je, mislim, želela taj sastanak samo da bi saznala nešto više o tebi.“

Onda izvadi karticu iz džepa sakoa i stavi je ispred mene. „Evo, vidi kako se zove.“

Gledam tu belu karticu samo s natpisom *graphic designer*, iznad kojeg je njeno ime.

„Babi Đervazi. Zaišta je poznaješ? Vidi, kad sam pomislio da bi mogao da je poznaješ i da je možda između vas bilo štošta, nisam napravio nijednu šalu, nijednu aluziju, nikakav komentar. Ipak, veoma je lepa žena... Pomisli samo koliki sam ti prijatelj!“

„Ne bih te prebio.“

„Ali ne zbog toga!“ I počne da se smeje. „Dakle, poznaješ li tu Babi Đervazi ili ne?“

„Poznajem je.“

„Dobro?“

„Veoma dobro.“

„Kao što ja poznajem Prisilu?“

„Ne znam kako ti poznaješ Prisilu.“

„Mmm... tek tako odgovaraš! Dakle, to je onda nešto važno. Eto zašto...“

„Šta?“

„U jednom trenutku se otkrila i upitala me: 'Da li je istina da se uskoro ženi?'“

„A ti?“

„Ja sam joj odgovorio.“

Onda me gleda smešeci se, veseo, radostan, i lagano otpije još malo *frančakorte*. Namerno me drži na iglama. Pokušam da se oduprem. Ne uspevam.

„Dakle? Sta si joj rekao, jebote?“

„Istinu. Rekao sam joj: 'Znam samo da se još nije oženio...'“

42.

Vozim se po gradu. Zašto baš sad? Zašto baš ona? Mogao sam da sretnem neku novu devojkicu, da se zainteresujem i da jednostavno shvatim da nije za mene. Ali s Babi je sve drugačije, kao da se iznenada pojavljuju trenuci svega onoga što smo proživeli, toliko toga kao da sam zaboravio, skoro izbrisao, a sad je ovde. Detalji njenog tela, njen smeh koji sam toliko voleo, večeri koje smo proveli zajedno, seks u automobilu ili u njenoj kući, uzbuđenost zbog pomisli da bi svakog trenutka mogli da dodu njeni roditelji, kao što se jednom stvarno i desilo, za dlaku sam izbegao da me uhvate. I toliko mi je čudno što se baš sad vratila u moj život, nakon šest godina potpune tišine, kao da je shvatila da se uskoro ženim, kao da zna da je ovo njena poslednja šansa da obnovi našu vezu. A da li je tako? Da li još ima mesta za nju? I šta hoće? Šta to zaista pokušava da shvati? Izgledala mi je toliko jednostavno kad sam je upoznao, a onda, s vremenom, primetio sam da i ona ima čudne nemire. Kao da je njen mir bio samo prividan. Na primer, kad smo imali seks. Nakon kratkog vremena počela je da uživa i, kad su prvi strahovi nestali, postala je kompulzivna, prelazila je granice i, kad je uživala, volela je da se prepusti pokazujući sve svoje zadovoljstvo, bez ograničenja, bez stida. Ličila je na nabujalu reku, bila je sasvim drugačija od one Babi koju sam upoznao. Jednom mi je rekla: „Ja ponirem u tebe. Nikad ni sa kim neće biti ovako, sigurna sam da se više nikad neće dogoditi ovako kako uživam s tobom.“ Bili smo kod mene, Paolo je bio odsutan te večeri, ostali smo zagrljeni u tišini, iako sam unutra, u sebi, ja čuo urlike. Kako može da pomisli da će biti nekog drugog, čak i hipotetički, pa ipak, već je pričala o nečemu što će se dogoditi. Ali potom je bilo dovoljno samo jedno njeno milovanje i ponovo smo počeli da vodimo ljubav. Popela se na mene, držala mi je ruke na krevetu svom svojom težinom, kao da želi da ona komanduje. I do ludila mi se sviđao taj njen način, osetio sam da sam njen kao što nisam pripadao nijednoj drugoj devojkici. Ulazila mi je u dušu. A sad, kad pomislim da bi mogla da ima nešto s nekim drugim, poludim. Ne mogu da mislim na to. Ne želim. Ali izgleda da moj um ne želi da sasluša razloge, kao da plovi nasumice, nošen strujom. I, evo, iznenada, ponovo je savršeno vidim. Kao da je to ono vreme, jedan od tolikih strastvenih dana koje smo proživeli. Svlači se, korača ispred mene, okreće se znajući da je gledam, skida brusthalter i smeši se znajući da je toliko željena. Onda svlači i gaćice. Zadivljen sam njenom nagošću, tako otvoreno pokazanom, preda mnom, i sedim, zaglušen, udišem njen pol, njen pogled, njenu lukavost. I, dok ni izdaleka ne uspevam da je zaustavim, moja želja raste. Iznenada

se sve menja, vidim nekog drugog muškarca s njom, na njoj, vidim kako je dodiruje, kako je miluje, kako prodire u nju, okreće je, iznova i iznova, nudi joj ga na poljubac, miluje joj kosu, drži joj glavu. I od svega toga ludim, srce mi se čepa, mozak mi eksplodira, mrvni me, jede, nagriza. Neki bol me obavija zamagljujući mi vid, ali iznenada me nešto prizove, ponovo sam svestan, i u trenu shvatim kako vozim, gotovo izgubim kontrolu u krivini, ali držim auto, osetim kako gume cvile, kako sam okrznuo zaštitnu ogradu. Nisam uopšte bio svestan koliko brzo vozim. Sad sam usporio. I moje srce sporije lupa. Dišem mirnije. Na Flaminiji sam i skoro mi je prirodno da vozim sve dok ne udem u tunel i ne stignem tamo. Tek što je prošlo tri po podne. Izađem iz automobila i uputim se prema njoj. Koračam sećajući se puta. Evo, tamo, iza ovog puta, kad se skrene kod one građevine u mermeru i plavom staklu, tu je grob moje majke. Već neko vreme nisam dolazio ovamo. Trebalo mi je da je čujem. Trenutak mira kako bih pokušao da nađem jedan glas, jednu svetlost, jedan izlaz. Kad zađem za ugao, vidim da je groblje skoro prazno. Tu je neka starija gospoda koja namešta cveće i, malo dalje usred svih ovih spomenika, samo jedan muškarac. Kako malo-pomalo prilazim, učini mi se je on baš pred grobom moje majke. Kad me od njega deli nekoliko koraka, više ne sumnjam: on je pred njenim grobom. Onda se on okrene. Naši pogledi se sretnu. Čini mi se da sam ga već video. Nastavi da me netremice gleda, a onda iznenada promeni izraz, kao da se uplašio pošto me je prepoznao i sprema se da ode. „Izvinite?“, kažem mu. „Izvinite?“ Nastavim da ponavljam to kako bih mu privukao pažnju, ali on se ne okreće, čak ubrza korak. Kao da se pita da li da počne da trči. Prestignem ga u jednom skoku i stanem pred njega, a on odmah pokrije rukama lice, kao da ću ga udariti.

„Hoćeš li i sad da me razbiješ?“

Emanuele Đovanini. Onaj što je živeo u potkrovlju prekoputa nas, onaj što je išao s mojom majkom. Onaj kojeg sam otkrio u krevetu s njom i kojeg sam izvukao iz stana za vrat i bacio niza stepenice obasuvši ga udarcima pesnica otpozadi, u potiljak, i razbivši mu jagodice o gvozđenu ogradu stepeništa.

„Dakle? Hoćeš li ponovo da me dovedeš na ivicu smrti? Ili da me pošalješ u pakao? Ionako smo ovde...“

Iznenada se setim majčine tašne kako leži na onoj stolici, poluotvorenih vrata sobe i nje tamo, na krevetu, bez odeće, kako me gleda s cigaretom u ustima. Nikad neću zaboraviti njen pogled, video sam svoj život kako gori kao ta cigareta, ono iznenadno osećanje da ću umreti, onaj bol koji će trajati zauvek. Ali on razgrće moja sećanja.

„Dakle? Odgovori?“

Još je preda mnom stisnutih pesnica, loše postavljenih pred lice kao beskorisna odbrana. Malo bi mi trebalo. Ipak, više se ne sviđam sebi. Ne sviđa mi se kako je otišla moja majka, sećajući me se takvog. A sad joj je Bog, ako postoji, možda omogućio da gleda ovu scenu. Oprosti mi, mama, ljubomora me je zaslepila. I okrenem se da pođem. A Emanuele Đovanini spusti ruke, opusti se, ostane iznenađen, skoro da ne veruje. Zamišljam da mu sve to deluje apsurdno. Baš me briga. Hodam sve dok ne nađem neku klupu i ne padnem na nju. Onda sakrijem lice u ruke i počnem gorko da plačem, jecajući, bez razmišljanja, bez stida i brige šta će on ili neki drugi posetilac pomisliti. Nedostaješ mi, mama, mnogo. Samo se to računa. I nastavim da plačem. Želeo bih da ti se izvinim, želeo bih da govorim s tobom kao poslednjeg dana kad sam ti došao u posetu u bolnicu, da te pitam šta misliš o Babi, o Đin, o celoj ovoj situaciji, o deci, o tome šta treba da radim. Samo bi ti umela da mi pomogneš svojom rukom koja uzima moju, svojim milovanjem, svojom ljubavlju koja mi svakog dana nedostaje. Onda osetim kako je neko seo pored mene. Tako se malo-pomalo smirim, povratim dah, utulim, koliko je moguće, svoj bol. Gledam kroz prste pokušavajući da shvatim ko je seo na klupu. To je baš on, Emanuele Đovanini.

„Cesto dođem da posetim tvoju majku, i uvek dođem rano po podne, mislio sam da je to možda najsigurniji trenutak. U stvari, nikoga i nisam sreo dosad. Danas sam sreo tebe. Žao mi je.“

Ništa ne kažem. Onda duboko udahnem, pa još jednom. Evo, osećam da sam mirniji. Sklonim ruke s lica, naslonim se na naslon, ali ne gledam ga. Gledam netremice u jednu tačku pred sobom, daleku, dok on nastavlja.

„Danas si stariji i možda možeš da me shvatiš. Ja sam voleo tvoju majku, više od svega na svetu. Rekao sam joj još da ću, ako želi, povući sudski proces. Rekla je da je zabrinuta za tebe, da si suviše nasilan, da će ti to možda dobro doći... Zato smo nastavili. Kad su se tvoji rastali, otišli smo da živimo zajedno. Bili smo toliko srećni... iako ja prilično dugo nisam mogao da žvačem. To nije bilo važno. Nije u tome bila stvar. Tvoja majka je bila posebna. Mnogo je patila s tvojim ocem, zbog mnogo čega što mi je poverila, ali nije pravo da ti to znaš. Želim da ti možeš da nastaviš da ga gledaš onako kako si ga i zamišljao...“

Želeo bih da i ja kažem nešto njemu, želeo bih da se izvinim za ono i želeo bih više da znam, želeo bih da ga ispitam, ali glas mi ne izlazi. Na svaki moj pokušaj, grlo mi se stegne. I skoro me je stid da on čuje ovaj slabački napor, skoro nepostojeći. I tako on nastavi. Ovog puta mene njegove reči zaprepašćuju, šamaraju, pogađaju onako kako sam ja činio njemu.

„Pokušavao sam da je usrećim onako kako nikad nije bila srećna. Mnoge stvari sam čuo o tebi, svakog dana mi je ponešto pričala, bio si mi kao sin. Ja sam je savetovao, sugerisao joj kako da postupa s tobom, šta da radi s tvojim karakterom, a nisam znao da ćeš se jednog dana ti okrenuti baš protiv mene, napravivši ono od mene...“ Onda se blago osmehne. „Šta je, nemaš hrabrosti da me pogledaš? Pogledaj me. Bio si tako smeo, žestok... Sad se stidiš? Pogledaj me, ti si to uradio i skoro da si bio ponosan na to, je li tako?“

I ja se okrenem. I vidim onaj njegov ružan osmeh, ono skoro smešno cerenje na koje ga primorava izglobljena vilica. I dalje me posmatra netremice. Sad se ničega ne plaši. Skoro da me izaziva, želi da me pogodi ovim. I jesam pogođen. Možda to primećuje.

„I, zamisli, uprkos svemu ovome, nastavio sam da mnogo volim tvoju majku. Ako je to morala biti cena, ja sam prihvatio da je platim, ali nepravda je u tome što sam je ja, kad smo konačno mogli da budemo srećni, ponovo izgubio.“

Potom više ništa ne kaže. Ostanemo tako, u tišini, na toj klupi, u toj nelagodi koju diktira zajednički bol. Na različitim stranama, voleli smo istu ženu. Ipak ne uspevam da ga sasvim prihvatim. I tako ustanem. Želeo bih nešto da kažem, ali čini mi se da „izvini“ i „žao mi je“ nemaju smisla. Da li bi mi bilo draže da ga nisam sreo? Da ga ostavim u svojoj prošlosti sa svim njegovim krivicama, onakvog kakvog sam ga video onog dana? Ne znam. Najviše patim zbog toga što on zna neke stvari koje ja nikad neću znati. Zbog čega je sve mama bila nesrećna? Zašto? Šta joj je to uradio tata? Eto, sve to pripada jednoj ženi koje više nema, jednom strancu, beskorisno izobličenom, koji ljubomorno skriva tu tajnu iza tog svog nepreciznog osmeha.

Jedva uspem da izgovorim: „Idem“, čak mi se i to učini prejakim.

43.

Stignem u kancelariju, zatvorim se u svoju prostoriju, počnem da gledam druge projekte, gledam neke kasete s programima koje su mi poslali iz inostranstva. Tu je jedna vesela nemačka igra i jedan zabavni francuski program koji nije loš. Dobro je napravljen, niz pitanja dvema porodicama o njihovoj sposobnosti prilagodavanja na putovanje, s video-snimcima i zanimljivostima s lica mesta. Taj program ti prikazuje jednu zemlju na sasvim drugačiji način i nije dosadan. Završni deo je veoma zabavan i dopušta porodici koja je dotle stigla da osvoji svašta za to putovanje. Let u biznis ili ekonomskoj klasi, bolju sobu u hotelu s pet zvezdica, ili četiri, ili tri, i tako dalje, već prema tome kako takmičari odgovaraju na pitanja. Nije loše. Ljudi vole da putuju, vole da vide kako porodica ima veće ili manje teškoće i, na kraju, zabavno im je da vide kuda će otići na odmor i da li će putovati udobno ili ne. Sutra moram da kažem Renciju da stavi opciju na ta dva programa. Onda mi stigne poruka. „Ćao, ljubavi, večeras izlazim na večeru sa Antonelom, Simonom i Anđelom. Ako hoćeš da jedeš kod kuće, išla sam u kupovinu i naći ćeš fine stvari u frižideru. Ako odlučiš da jedeš napolju, možeš da ideš na večeru, ali samo s muškim prijateljima, okej? Volim te i javi se s vremena na vreme! Hej, ćao, znaš li ko sam ja? Ja sam ona kojom bi trebalo da se oženiš!“

Baš me je nasmejala. Pozovem je.

„Tako me otkačinješ?“

„Ali nismo se ništa dogovorili!“

„Nismo, ali baš sam mislio...“

„Eh, da, misli još malo! Vidi, tako se gube velike prilike.“

„Kuda ćete na klopu?“

„Mislim da ćemo u *Tijepolo* ili *Dulkamaru* na Ponte Milviju, poslaću ti poruku kad budemo tamo. Šta ćeš ti raditi?“

„Ne znam. Još malo ću da radim, pa ću pojesti nešto ovde, ispod nas, i idem kući, ne brini.“

„Je li sve u redu?“

„Da, sve je u redu. Zašto?“

„Ne znam. Danas si mi strašno nedostajao, ne znam šta me je obuzelo. Iznenada sam nešto čudno osetila, imala sam očajničku potrebu da te zagrlim. Ozbiljno, došlo mi je bilo i da zaplačem.“

„Majko mila!“

„Eto, znala sam da ćeš tako odgovoriti. Umesto da budeš sladak i pažljiv, ti me zezaš.“

„Ali, zlato, to je bilo da malo spustim loptu!“

„Da, da, ti se uvek smeješ meni iza leđa. Smeješ se meni. Ja sam ti smešna. Trebalo bi da mi daš platu kao ličnom zabavljaču!“

„Ali ja se ne smejem tebi, ja se smejem s tobom. I ti si meni mnogo nedostajala.“

„Naravno, sad mi to kažeš da budem mirna, ali već znam, kad prekineš vezu, poslaćeš me dođavola. Već zamišljam tvoju ruku kako se pokreće u vazduhu...“

„Obećavam da ću je držati u džepu...“

„Vidiš? Zato što je htela da se mrdne!“

„Ma to sam namerno rekao! Kakva si ti budalica...“

„U pravu si, malo sam osetljiva, mora da je to zbog stomaka...“

„Zašto, šta imaš u stomaku? Boli te stomak?“

„Neee, imam tvoje dete u stomaku! I ono me čini emotivno ranjivom, tako da, kad bolje razmisliš, za sve si ti kriv.“

Nastavimo tako da se šalimo, a kad se opraštamo, kaže mi da svakako neće ostati dokasno, da bi volela da ostane kod kuće, zagrljena sa mnom.

„Ma ne, ne, samo ti idi sa svojim drugaricama, provedi se!“

„Uf!“

Završimo razgovor. Ostanem u kancelariji još malo, pozdravim devojke koje odlaze, Aliče, koja mi na stolu ostavlja beleške za sledeći dan, i na kraju Đorđa, koji zastane pred mojom kancelarijom.

„Hoćeš li da ti pravim društvo?“

„Ne, ne, samo ti idi.“

„Znači, ne želiš društvo?“

„Ne, hvala.“

„Siguran?“

Gleda me smešeći se i podigne obrvu. „Ako želiš, ostani!“

„Dolazi li i prijateljica?“

„Kako ti nemaš poverenja. Ostajem ovde sam da se pobrinem za posao, da *Futura* napreduje, da razmišljam o našoj budućnosti...“

„I o budućnosti svog deteta... to jest, jednog svog deteta...“ I počne da se smeje, ali odmah potom raširi ruke u znak izvinjenja. „Daj, izvini, šalio sam se. Kako god, ima li vesti?“

„Nema nikakvih, sve je tiho.“

„Dobro, znaš kako se kaže? Kad nema vesti, to su dobre vesti. Dakle, pozdravljam te. Ali verujem da ćemo ubrzo imati vesti o seriji...“

„Stvarno? Baš sam radoznao.“

„Još ne znam ništa zasigurno, ali nadam se da ću vrlo brzo moći nešto da ti kažem.“ I izađe iz kancelarije. „Uglavnom, pozovi me za bilo šta, doviđenja.“ Ode i on, ostavljajući me samog u kancelariji.

Pustim klasičnu muziku, otvorim pivo, opustim se na divanu sale za sastanke. Zapitam se šta bih voleo da gledam na televiziji. Evo, po mom mišljenju, to pitanje treba sebi da postavi autor, isto kao i pisac kad piše neku knjigu ili scenarista kad piše scenario za film. Šta ljudi žele da gledaju? Kakvu priču bi želeli da im ispričaju? Pa mi padnu na pamet neke ideje. Uzmem beležnicu i stavim je na naslon. Zabeležim nešto s vremena na vreme, punim je nekim beleškama, idejom koja mi je prošla kroz glavu, za koju sam radoznao da saznam da li postoji, da li se neko već setio toga. Onda ispijem pivo, bacim ga u obližnju kantu za otpatke i izađem. Udem u automobil i odlučim da odem na večeru u *Berninetti* u Ulici Pjetra Kavalinija, blizu Trga Kavur.

„Ćao, Mikele!“, pozdravim Dariovog sina. Dario je vlasnik.

„Tata?“

„Samo što je otišao.“

„Dobro. Pozdravi ga. Gde mogu da sednem?“

„Ovde.“

Odmah mi oslobodi jednu stolicu i stavi me u ugao odakle mogu da vidim ceo restoran. Pun je, uvek je pun. Stvarno se dobro jede ovde i izmami mi osmeh pomisao da je uspeo da prebrodi onu krizu a da ga nije čak ni renovirao. Mislim da je sva tajna u kupovini koju obavlja otac, možda će jednog dana i sin Mikele postati dobar u tome, možda će s njim ovo mesto biti još uspešnije. Donese mi pivo, onda naručim artičoku a la đudija¹³ i crvenu picu s paradajzom i papričicom. „I dva pržena bakalara, hajde...“

Mikele se smeši.

„Uprkos onome što jedeš, ostao si isti, Stepe.“

Mikele ode, super mi je što je zakleti vegan a mora da služi jela koja ni najmanje ne voli. Svima bi rekao da ih ne jedu, ali to, jasno, s obzirom na svoju ulogu u restoranu, sigurno ne može da uradi. Pozdravi me Đovani, konobar. Nasmešim mu se. Kruže oko stolova ti neumorni radnici, odlični profesionalci. Neki od njih su gledali kako nastaje ovaj restoran, s njim su doživeli popularnost.

---

¹³ Jelo od pržene artičoke koje je nastalo u jevrejskom getu u prestonici još u XVI veku. (Prim, prev.)

Ko zna kako doživljavaju ovaj uspeh, osećaju li pomalo da je i njihov, da li bi želeli još neko priznanje i da li ga je bilo...

„Evo piva, a evo i jednog jela koje želim da probaš, dva lista sira i bibera na poseban način...” Mikele me iznenadi donoseći mi to jelo koje nisam naručio. Probam ga.

„Odlično je. Zaista više nego ukusno.“

Osmehne se zadovoljno i ode. To i njegov otac stalno radi. Mikele priđe tek pristiglom paru da čuje njihovu narudžbinu. Vidim da potvrdno klima glavom, smeši se, ali ne predlaže ništa novo. Oni su uobičajeni gosti, uvek sa svojim uobičajenim jelima. Obazrem se, nikoga ne poznajem, lepota ovog mesta u tome je što ima ljudi svih godina. Za jednim stolom je porodica sa sve bakom, za drugim dvoje mladih od dvadesetak godina, za sledećim par u četrdesetim sa sinom od pet-šest godina, tu je i sto s prijateljima, muško društvo, tek što su postali punoletni. Smeju se, šale, odeveni su elegantno. Mi nismo bili takvi. Mi smo jeli u jaknama. Nosili smo pocepane farmerke, karirane košulje, kaubojke, široke kaiševe. Mi smo bili već odrasla deca. Mi smo proždimali ulicu, tukli se, opijali se više puta, izgubili prijatelja. Mi nismo jeli, mi smo se skoro odmah bacali, u lice, u glavu, ili bismo naciljali neki drugi sto. Mi smo zaista bili mladi. Ili, bolje, mi smo bili životinje, nasilnici, mi smo jednostavno bili takvi — mi.

„Želiš li još nešto?“

Mikele me posmatra uz svoj ljubazni osmeh, sa onom svojom neverovatnom mirnoćom. Dosta, ovu znatiželju baš moram da zadovoljim.

„Desi li ti se nekad da poželiš da oteraš nekog u pizdu materinu?“ Začudi ga to moje pitanje.

„A?“

„Da, dobro si čuo. Desi li ti se nekad da te neko toliko iznervira da bi ga poslao u pizdu materinu? Ti si uvek tako miran! Suviše miran! I onda takvi kao ti udu u neki lokal i počnu da pucaju u ljude!“

Nasmeje se i slegne ramenima. „Ali ja sam zaista miran! Moj otac ume da me iznervira i s vremena na vreme se posvađam s njim, ali ne previše pošto je imao infarkt. Vidi, ja ljude delim na vaspitane i nevaspitane. Ja imam sreće. Imam mnogo konobara. Nevaspitanima pošaljem konobare...” I ode tako, s blaženim osmehom, blaženim kakav je i sam, bez suvišnih misli. Potom, dok završavam s jelom, osetim kako mi vibrira mobilni telefon. Stigla mi je poruka. Uzmem telefon. Obazrem se kao da sam nešto uradio, kao da već treba da se osećam krivim. Sam sam za stolom. Jedini sam u restoranu koji je sam, bar fizički. Ne znam da li da otvorim poruku, imam predosećaj ko bi to mogao biti. Ponekad imamo toliko

čudne osećaje da u stvarnosti kasnije ne uspevamo da ih protumačimo. Kao kad je Babi okretala peteljku jabuke. Svaki put bi rekla: „Da vidimo ko misli na mene!“ I namerno mi je davala da gledam kad je bila sa mnom. Gledala je kako se moje lice menja. „A, B, V, G, D...“ Pošto bi primetila da se uopšte ne veselim, iznenada bi ubrzala: „O, P, R... S!“ I na „S“ bi prestajala.

„Da! Na mene misli... Saverio!“

Onda bi se bacila na mene, smejući se kao luda mojoj ljubomori, iako mislim da je nikad nije shvatila. Ja sam bio ljubomoran na njenu ljubav, na njeno zanimanje, njenu radoznalost. Želeo sam da ja živim svaku njenu misao, svaku stvar koju je gledala, za svaki njen osmeh želeo sam da bude i moj. Da s njom delim život. Ali zašto ovoliko mislim na nju? Pogledam telefon. Lampica koja svetli s vremena na vreme podseća me da je stigla poruka. Uzmem telefon u ruku, otvorim ekran i, ne misleći više na to, odlučim da je pročitam.

44.

„Ljubavi moja, gde si? Znaš li da sam danas baš čudna? Nedostaješ mi iako znam da te imam i, pre svega, moj si. Promenile smo restoran, nalazimo se u *Komarcu* u Ulici Krešencjo, ovde večeramo, a onda bismo htele da odemo da malo skačemo, čisto da bismo nešto i svarile! Ali ne verujem da ću ići. Volim te.“

Đin. Đin i njena sreća koju izražava i ovako, u stotinu i više karaktera. Đin i njena radost. Đin i njena ljubav. Đin i naše dete u njoj. Đin i njeno čekanje, njena zaljubljenost, briga, istrajnost, upornost da želi nas. Da stvori ovaj odnos prevazilazeći svaku teškoću, zaboravljajući čak i moje neverstvo, oprostivši mi. Bar mi je tako rekla. Ali da li se prevara zaista prevazilazi? Zar ona nije kao rana koja svakako ostavlja trag, ta opekotina, taj pad koji smo možda doživeli kad smo bili mali, ali koji nam je u kožu urezao tu neizbrisivu belu mrlju? Ponekad sam gledao kako se njen pogled menja, kako postaje tužan. Kad bi je nešto ili neko podsetio na onaj bol. Neki film, šala, neka priča o neverstvu ispričana za stolom, o nekim poznanicima koje baš i ne volimo, eto, čak i najbezazlenija stvar u jednom trenu joj je ponovo cepala srce. Jednog jutra, dok je bila u kupatilu, pogledi su nam se sreli u ogledalu. Ja sam joj se nasmešio, a ona je isprala usta, obrisala ih i onda mi rekla: „Kad si mi na izlasku iz crkve ispričao o svom neverstvu, tvoje reči su u mojim ušima zazvučale kao kad sam bila mala, kad bi učiteljica, pišući kredom po tabli, proizvela onu odvratnu škripu. Ali taj zvuk je trajao trenutak, a bol od tvojih reči je beskrajan.“

Čvrstina s kojom mi je to rekla bila je kao udarac pesnicom u stomak, jači od mnogih koje sam zaista primio. I molio sam je.

„Ljubavi, pokušaj da zaboraviš...“

„A ti se zakuni da zbog tebe više nikad neću patiti...“

„Kunem se.“

„Molim te, ako misliš da nećeš moći da održiš tu zakletvu, odmah idi. Inače će biti kao da me lagano ubijaš. Još mogu da imam neki život, mogu ponovo da se zaljubim... Možda.“

Onda se nasmejala, ja sam je zagrlio i rekao joj: „Ostajem, ali, molim te, nikad više nemoj da me podsećaš na to. Sramota me je.“

Sad sam u automobilu, lagano vozim uz Elizinu pesmu *Želela bih da te utešim* na radiju. Slučajno je na radiju, ali meni se čini najprikladnijom. „Zakuni se da zbog tebe više nikad neću patiti.“ I ja sam joj se zakleo. Kao da čujem neki glas u sebi: „Ne smeš da pogrešiš, više ne smeš. Ako nisi mislio da možeš da održiš obećanje,

nije trebalo da preuzmeš tu odgovornost. Ma da li si toliko slab?“ Taj strogi glas koji me, nažalost, izgleda poznaje postavlja mi retorička pitanja, savršeno znajući odgovor. Istinu? Hoćeš istinu? Ne znam. Više ništa ne znam... U stvari, strašna stvar je da u stvari nešto znam. Našao sam odgovor na ono što ste me vi, mnogi, pitali. Žao mi je, nisam srećan. I ne znajući to, zaustavim auto. Tamo su, s druge strane ulice, ispred *Komarca*. Evo, vidim je. Đin je sa svojim drugaricama, sedi za jednim stolom napolju, desno. Isključim svetla, ostanem da je gledam. Slušaju neku Antonelinu priču, onda se umeša Simona i iznenada sve prasnu u smeh. Đin odmahuje glavom, oči su joj zatvorene, baš se zabavlja, pritiska stomak i pomera levu ruku kao da kaže: „Ah, ne mogu više, baš me zasmekavate.“ Priđe im konobar, neki mlad, simpatičan dečko. Zastane kraj stola i sve se uozbilje. Slušaju ga dok govori. Simona i Anđela se pogledaju i blago se nasmeše jedna drugoj. U suštini, to je lep mladić. Pretpostavljam da im priča o desertu. Onda začuti, osmehne se i sačeka da devojke odluče šta će uzeti. Simona nešto pita, čeka konobarev odgovor, klimne glavom kao da kaže da ju je ubedio, uzima baš to. Antonela podigne kažiprst i naruči isto. Anđela, naprotiv, izabere nešto drugo, a Đin se složi s njom. Konobar zahvali, uzme manje jelovnike i udalji se. Čim uzađe iz njihovog dometa, Simona se spusti na sto, kao da hoće nešto da im poveri. Samo što je završila, sve ponovo prasnu u smeh. Đin izigrava moralnu osobu, čitam joj sa usana: „Ma daj!“ Kao da je komentar na račun tog konobara bio preteran. Ali Simona potvrdno klima glavom kao da kaže: „Veruj mi, u pravu sam, baš je tako.“ Onda, ne znam kako, neki mladić za obližnjim stolom nešto kaže. Antonela mu odgovori. Drugi mladić za istim stolom nešto doda. Devojke se nasmeju. To su tri mladića, sami su, piju pivo, izgleda da su fini. Potpuno mirna, Simona provali nešto, drugarice se smeju, a i mladići. Onda stignu kolači, konobar ih podeli, bez greške znajući koja je šta naručila, i ponovo se udalji. Mladići za obližnjim stolom se okrenu i ostave ih na miru, znaju da za vreme deserta ne treba smetati. Nekoliko trenutaka, situacija je mirna. Onda Đin ustane, kaže nešto drugaricama i uđe u restoran, upita devojku za kasom za informaciju i uputi se dublje unutra, gubim je iz vida. Jedan od ona tri mladića i sam ustane i uđe u restoran. Vidim ga kako zastaje blizu bara. Ostali i ne obraćaju pažnju, nastave da piju. Jedan pripali cigaretu. Malo kasnije, vidim kako se Đin vraća. Mladić za šankom se pokrene i, pre nego što ona izađe, zaustavi je. Đin se okrene, iznenađena, i zastane pored njega. Sad su kao dve siluete zato što je neka bela jaka svetlost iza njih. Đin ga sluša, on gestikulira, priča, objašnjava, smeje se. Ona mu na kraju nešto kaže sa osmehom i ostavi ga tamo, izađe iz svetlosti, vrati se za sto i sedne na svoje mesto. Mladić ne gubi duh, stigne je, pozdravi drugarice, predstavi se, pa zavuče

ruku u unutrašnji džep jakne, izvadi karticu i stavi je na sto ispred Đin. Nešto objašnjava, možda o svom poslu, nekom mogućem pozivu za nju ili za sve... Bar mi se čini da tako razumem. Posmatram tu scenu, ali bez besa, a i, moram to da kažem, bez ljubomore. I to me začudi. Zar sam se toliko promenio? Pa ipak, taj mladić me nervira, izgleda mi beskorisno, u stvari, bolje rečeno, besmisleno. Eto, da, nešto što smeta ušlo je u Đinin život, u moj život, kao neka mušica ili, gore, kao neka od onih muva koje ti ponekad stanu na ruku ili šaku, smetaju ti i onda svaki čas pomeraš ruku samo zato što se nadaš da će ta muva odlučiti da ode ili da zauvek nestane. Ali samo je to posredi, ništa više. Nemam onaj iznenadni napad besa kad više ništa ne vidim, nisam ponesen željom da udarim tog mladića, da ga spljoštim baš kao da je neka beskorisna muva. Ne, čudno sam miran. A da je Babi na Đininom mestu? Da je ona dobila tu karticu, stavljenju na sto na tako izazovan način, kao poziv, iskušenje, mogući tajni trenutak? Da li bih ostao ovako, s druge strane ulice, ne radeći ništa? Mladić još nešto kaže, Simona se umeša, ostale se smeju. Đin klimne glavom, mladić tad izgleda ućuti. Više se ne smeje, izgubio je entuzijazam, možda su mu rekli da je Đin s nekim, da je zaljubljena ili da se sprema za udaju. Mladić ipak ostavi karticu na stolu i vrati se da sedne. Đin se nasmeši, uzme karticu i stavi je u džep jakne, onda lupne rukom po tom mestu i kaže nešto drugaricama. One se nasmeju, možda je rekla nešto kako bi iskoristila tog tipa, ali sa svima njima. Baš tad začujem kako mi zvoni telefon. Izvadim ga iz džepa i, ne razmišljajući, odgovorim.

„Ćao! Baš lepo što si mi se javio! Moram neizostavno da te vidim. Moram nešto mnogo, suviše važno da ti kažem. Molim te...“

I nisam iznenađen. Na neki način, taj telefonski poziv sam očekivao.

45.

Otvori mi vrata, odevena je elegantno, ali ne suviše, nosi svetloplavu košulju i tamnije farmerke, veoma široke, koje joj sežu ispod kolena. Na nogama su joj bele patike sa zaobljenim vrhom i nabrane čarapice. Oči su joj bistre, uzbuđene, ali ništa ne kaže, već mi se baci oko vrata i zagrlji me. Steže me baš jako, kao da želi da mi prenese sve ono prošlo vreme kad se nismo videli i osećanja koja je uvek gajila. Onda se odvoji i nasmeši mi se, ostavila je osećanja po strani.

„Daj, uđi, šta radiš na vratima...“

„Da, naravno. Doneo sam ti ovo.“

Predam joj kesu s bocom šampanjca.

„*Kristal?* Nije trebalo! Znaš kako to završava...“ Okrene se prema meni, podigne obrvu i počne da se smeje. Pogledam po salonu dok ona odlazi nekud. „Hej, pa stvarno ti je lep dom!“

Tepisi su debeli, s modernim sivim crtežima na belom i tamnoplavim na nebeskoplavom, ljubičasta klupa, kivi-zelene zavese. Jedan zid je svetlonarandžast, drugi bledožut, jedna crvena vrata. Može to delovati kao zbrka boja, ali boje su zapravo u kontrastu ili u laganom opadanju i, svakako, uvek savršene pojedinačno. Jedna velika pravougaona vaza od kristala i u njoj dve velike osušene grane obojene u srebrno, dve kožne tamnoplave fotelje, niski stakleni stočići s gumenim točkicama i rubom od pocinkovanog gvozdja, neke slike sa starim natpisima u gvozdju.

„Ko ga je ovako dobro opremio? Baš sa ukusom.“

„Ja!“

„Ti?“

„Eh... Ti nikad nisi verovao u mene!“ Nasmešim joj se.

„Kako da ne! Kako god, Palina, baš umeš da iznenadiš. Kuća ti je divna i vidim da si zaista dobro, kao da si procvetala, eto, više si žena. Čak si i smršala!“

„Kako me ti opisuješ, ranije sam bila kao grob! Eto zašto nisi pristao!“

Počnem da se smejem. „Ma šta pričaš? Koliko si glupa. Znaš zašto nisam pristao.“

Pogledamo se u tišini i između nas se podigne mrvičak ganutosti, ali oboje odlučimo da ga odmah odstranimo. Nastavim da je zezam, i to baš zlobno.

„Kosa ti je malo duža nego obično, a onda i taj pogled, ne znam...“

Gleda me veselo dok pokušava da otvori bocu šampanjca.

„Šta hoćeš da kažeš? Da si se predomislio i da hoćeš sad da probaš?“

„Pa ne znam, razmisliću o tome večeras...“ Nežno joj uzmem bocu iz ruku.
„Videćemo da li će uz malo pića stvari postati lakše!“

„Ah, naravno, želiš da svu odgovornost prebaciš na alkohol! Da, tako je baš lako... Ali nije dobro, treba biti svestan svojih postupaka, a ne tragati za izgovorima!“

„U pravu si...“

Otvorim bocu držeći čep u rukama, pa ga položim kraj nas i počnem da sipam šampanjac u dve odgovarajuće čaše koje je ona donela. Gleda me praveći se da je ljubomorna.

„Onda, saznala sam i da se ženiš... hoćeš da iskoristiš poslednje dane slobode?“

„Ma kako – saznala?! Poslao sam ti pozivnicu!“

„Ma šta pričaš?“

„Pričam istinu! Vidi, ja stvarno želim da ti budeš tu.“ Pružim joj čašu šampanjca.

„Poslao sam ti je na jedinu tvoju adresu koju sam imao, onu tvoje majke, ovu ovde si mi tek sada dala!“

„Dobro, sutra kontrola! Pitaću Betinu, domaćicu, pošto s mamom ne razgovaram mnogo u poslednje vreme.“

„U poslednje vreme... Čitav život ne pričaš jedan dan, pa onda i drugi... Kako god, ako ti kažem da sam je poslao tamo, moraćeš da mi veruješ. Znaš da ne lažem...“

Palina mi priđe sa čašom u ruci i nežno ali odlučno kucne njome o moju.

„Lažima koje ne izgovaraš, onima koje si možda izrekao i za tvoju sreću!

Eto, baš tako, već neko vreme se o njoj priča. Osmehnemo se jedno drugom i otpijemo malo. Palina sedne na veliki sivi divan. „Hajde, pričaj mi, želim sve da znam...“ Sednem prekoputa nje. „A ja želim da znam od koga si saznala...“

„Pa zar ti ne znaš da je Rim kao Radio Mileva? Baš kao neko selo... Ovde ništa drugo i ne čekaju nego da ti kažu ko se s kim rastao, ko se smuvao, ko se zatreskao u koga, ko je koga prevario, ko se ženi... Potom, pozvao si i Budokanijeve, one koji su išli s tobom u teretanu... Dakle, svi znaju.“

„Još ih viđaš?“

„Moram nešto da ti kažem.“ Na trenutak začuti, malo joj je nezgodno, a ja se pribijavam toga što se sprema da mi kaže. „Ja sam sa Sandrom.“

Eto, znao sam, ali nisam ni mogao da zamislim da je s njim!

„S Banijem? Ne, ne mogu da verujem! Ali Palina je jedna zver, a on... on je velik, širok, znojav! Uvek je imao masnu kosu, pa onda to kako je jeo... Ne liči na tebe.“

Palina se smeje. „Koliko ga dugo nisi video?“

„Taman koliko treba...“

„Daj, ne govori tako! Dakle, kao prvo, završio je fakultet...“

„Neee!“

„Da, komunikacione tehnologije.“

„Dobro, biće da je kupio diplomu.“

„Nije, nije, već je učio, čak se i očistio, smršao, oblači se dobro, elegantan je, uvek uredan, čak i namirisan.“

„Pa je l' išao u Lurd, šta? Ili pričamo o nekom drugom?“

„Ma zašto tako govoriš? Ti ne veruješ da se ljudi menjaju?“

Gleda me zabavljajući se i onda se nasmeši. „Pa, Stepe, upravo si ti primer za to, ti si se baš promenio...“

„Pa...“

„Stepe, ti se spremaš za ženidbu!“

I ja se nasmešim njoj. „U suštini, tu teoriju o 'nemogućnosti promene' trebalo bi ja da iznosim poslednji.“ Počutim. „Ali Bani, ne mogu da verujem, jebote, s njim je nemoguće. Video sam ga čak i kako vodi ljubav... užas!“

„Eto, baš ste svinje. Svejedno, podrazumeva se da se i u tome poboljšao, okej?“

Malo me je opekla poslednja Palinina izjava. Pa naravno, tačno je, normalno, i to rade, baš kao kad je bila s Polom.

„A i Bani se baš pokazao kao prijatelj...“

„Da, Polov prijatelj, znam. U stvari, bio mi je baš blizak...“

„Palina, svi su ti bili bliski...“ Kažem joj to s aluzijom.

„Da, tačno, i poneko je odmah i probao, ali on ne. On mi je dokazao pravo prijateljstvo, uvek je bio uz mene, često je išao sa mnom da ga posetim, uvek mi je o njemu pričao dobro. Plakao sa mnom. Onda, ti možda i ne shvataš to, ali prošlo je mnogo vremena i on se menjao sa mnom. Jednom mi je rekao: 'Ti si učinila da ja postanem bolji.' A ja sam mu odgovorila: 'Ti bi svakako postao bolji.' On je nastavio: 'Ne, ti imaš tu neverovatnu sposobnost da drugi postaju bolji uz tebe. Polo bi čak postao bolji od mene...' I tad je otišao. Eto, a ja sam počela da plačem zato što sam u tim njegovim rečima osetila svu njegovu ljubav prema meni... ali i prema Polu. Tačno, možda bi bio bolji od njega, ali, nažalost, više ga nema.“

Pokuša da uzme bocu, ali to uradim ja i sipam joj još šampanjca, koji ona na brzinu iskapi, kao da tim ispijanjem želi da zaboravi ili bar da okrene list. Onda zatvori oči, možda zato što je šampanjac malo štipa ili zato što joj se plače. Ali odmah se vrati nekadašnja Palina. „Dosta priče o meni.“ Nasmeši mi se, razvedri se, spusti čašu i počne da skače po divanu.

„Čuj, ovo baš želim da znam! Ali ona? Šta ti je ona rekla?“

„Koja ona?“

„Ona!“

„Ma ko?“

„Kako ko? Ma daj! Nemoj da se praviš lud! Ona, Babi. Ko bi mogla biti ona? Dakle? Šta ti je rekla? Je l' ti napravila scenu? Ne, pošto je ona ionako luda, ona je stvarno u stanju da ti je napravi! Dakle, ne znam da li znaš...“ Palina promeni izraz. „Zvala me je. Nisam je dugo čula i pozvala me je kod sebe. Ima prelepu kuću blizu Korso Trijestea, na Trgu Kaprera, jesi li znao to?“

„Ne.“

„Dakle, čuj ovo, stižem kod nje, a ona je u nekom ogromnom potkrovlju, savršeno opremljenom. Ali kaže mi da hoće da ga menja, želi da bude modernije. Pita me da uradim predračun za zavese, divane, tepihe...“ Onda je Palina imitira: „Zelim da ga potpuno promenim kao što želim da promenim svoj život...!“ Onda me pogleda. „Ma daj, stvarno ništa ne znaš?“

„Ne, kad ti kažem, ništa ne znam...“

„Pa, naime, ja sam u početku mislila da se šali, a ona je u stvari bila ozbiljna! Promenila je sve, potpuno novo, a muž joj je dozvolio da sve uradi. Želela je i dečju sobu da promeni. Dete joj je nežno, vaspitano, simpatično, puno poleta...“

Načas pomislim da je nešto shvatila, ali ona, srećom, nastavlja i ne trepnuvši. Popijem malo šampanjca i još se opustim.

„I njemu sam promenila sobu, ali neznatno, da ga ne uznemirim, pošto o tome već brinu ono dvoje...“

„Što znači?“

„Pa, koliko sam shvatila, često se raspravljaju.“

Duboko uzdahnem, ona slegne ramenima.

„Kako god, ne znam, to je samo osećaj, možda grešim. Ukratko, radim sve to, a ona mi već od prvih isporuka plaća, odmah mi uručuje ček, a ja joj nisam napravila nijednu fakturu, odnosno, poslala sam joj kasnije, to mi se nikad nije desilo. Ponekad moraš da se boriš da dobiješ novac, u nekim slučajevima i ne uspeš... Upravo su prijatelji ti koji ne plaćaju ili s kojima imaš najviše poteškoća... A ona je vedro, mirno, sve to odmah platila.“

Popijem još malo šampanjca. „Pa, jasno je da si obavila odličan posao. Uostalom, ova kuća je veoma lepa, sigurno si nešto dobro uradila i kod nje.“

Palina mi se smeši. „Da, ali to onoj kući uopšte nije bilo potrebno! Ipak, ona me je pozvala i ponašala se prema meni kao prema bilo kojoj poznanici, nisam više bila njena Palina, kako je nekad govorila... Kunem ti se, bilo mi je u početku malo krivo, ali posle sam sama sebi rekla: 'Čuj, boli te uvo, radi svoj posao i makni pare, ionako će to, ako ne ti, uraditi neko drugi.' Ali neka tuga...“

„Dešava se... Vi žene se često menjate u svojim prijateljstvima.“

„Evo, tu je i filozof. Vidi, kad sam otišla do nje, već sam znala šta želi. Nije mi to odmah tražila, prvo je htela da mi da posao. A ja sam pomislila: odlično, platićeš mi da budem glupača? I ja sam se pravila glupača. Želela je da sazna nešto o tebi. Pošto mi je uručila ček, rekla mi je: 'Hajde da sednemo, da popijemo nešto kao u stara vremena.' Tako smo ispile pivo i onda me je pitala ono što je želela da zna još od prvog dana. 'Ne znaš ništa o Stepu?'“

„A šta si joj ti rekla?“

„Istinu. Ja uvek govorim istinu. 'Nisam ga videla – ne pamtim.'“ Nasmeši mi se i raširi ruke. „Istina je! Izvini, nisam te toliko dugo videla!“

„Eh, da, naravno, ali znala si sve, Rim je Radio Mileva, ne?“

„Ako neko ima prave obaveštajce, a vidi se da ih ona nema! A ja sigurno neću biti špijun... I tako joj ništa nisam rekla, uzela sam novac i otišla.“

„Ali kakve to veze ima sa špijuniranjem? Venčanje je javan čin, svi to mogu da saznaju, čak smo i objavili!“¹⁴

„A je li? Pa neka je neko drugi obavesti! Ne možeš da se ponovo pojaviš u nečijem životu kako ti je volja! Ja sam izgubila Pola, bilo mi je strašno, a ona, umesto da bude uz mene, samo je nestala, pa sam izgubila i svoju najbolju drugaricu. S jednom razlikom: da je to želela, mogla je da bude tu, budući da je još bila živa.“

Tvrda, nepopustljiva, nemilosrdna, ali u suštini ranjena. Babi je i ovde nekoga povredila. Palina me radoznalo gleda.

„O čemu razmišljaš? Misliš da je kučka?“

Nasmešim se. „Pomalo.“

„Gora je od svoje majke, jebote, a bile smo drugarice! A onda, na neki način, ja sam vas i upoznala, zar ne? Možda mi nešto i duguje.“

„Platila ti je za uređenje stana.“

„Ma jebi se, Stepe.“

---

¹⁴ Desetak dana pre venčanja, na oglasnoj tabli opštine boravišta supružnika istakne se objava o njihovom venčanju. (Prim, prev.)

„Ma daj, šalio sam se! Svakako, ako postoji neko ko bi mogao da se ljuti na tebe, to sam ja.“

Okrene se i iznenađeno me pogleda. „A zašto?“

„Jebote, pa sad si rekla, ti si nas upoznala.“

Nasmeje se. „Ma daj, nažalost, ako neko postane to što jeste, on to duguje i svojim greškama. Dakle, tvoj put smo uslovile i Babi i ja, koja sam te upoznala s njom... Dakle, treba da nam kažeš 'hvala'.“

„Ah, obema?“

„Da.“

„Dakle, hvala obema, ali čuj: to 'hvala ti prenesi svojoj drugarici s moje strane...“

„Bivšoj drugarici... Pa sad si frajer, porastao si, osnovao si važnu firmu koja pravi dobre stvari.“

„Još je rano.“

„Dobro, radiće veoma dobre stvari, sigurna sam. A ti se spremaš za ženidbu... Možda ćeš imati i decu. Eto, želeo ti to ili ne, sve to što ti se desilo, što ti se dešava i što će ti se desiti jeste i Babina zasluga.“

„To ti je baš zanimljiva teorija. Završiće tako što joj možda dugujem i nekakvo pravo na svoj život...“

„To samo ako budu pravili film! Ah, ako budu pravili film, ceo prvi deo će biti lud, baš strašan! Niko neće poverovati, reći će da su scenaristi preterali... Ali mi ćemo posvedočiti da je sve istina, u stvari, da scenaristi nešto baš i nisu mogli da ispričaju!“

„A zašto?“

„Pa onda bi film bio zabranjen za maloletnike, bili bi na gubitku!“

Palina se smeje. Ništa, baš ništa se tu ne može, ona je stvarno strava, nije se promenila. Bila je idealna žena za mog prijatelja Pola, zajedno bi bili savršeni. Kakav Bani. Ma dobro, ne želim više o tome da mislim.

„Izvini, Stepe, reci mi istinu, zar ovaj moj monolog nije tačan? Zar ne osećaš 'efekat' onoga što je bila vaša priča? To je bila velika ljubav, ne? Reci mi istinu: da li bi želeo da sve izbrišeš? Da je nikad nisi sreo?“

„Ovde nam treba rum. I cigarete. Jebote, ja sam razmišljao o jednoj veseloj večeri, zabavnoj, ali ovo je gore od seanse kod nekog psihoanalitičara!“

Palina ustane smejući se. „Da, to je možda tačno, ali ovde bar ne plaćaš!“ Vratila se s jednom čašicom, bocom ruma i paklom cigareta koje izvadi iz džepa i stavi na stočić, sa sve upaljačem.

„Evo, sve imaš, sad pričaj...“

Pogledam rum, okrenem bocu ka sebi. „Hej, pa to je *cakapa kso*, dobro ugađaš sebi...“

„Zaradila sam s našom prijateljicom, sad treba da investiram u odnose.“

Sipam sebi. „Hoćeš i ti?“

„Ne, ne, ne mogu kad radim...“

Radoznalo je pogledam.

„Ja sam tvoj psihoanalitičar, ne?“

Pošaljem je dovraga, zapalim cigaretu i otpijem rum. Odličan. Palina se vrati s pepeljarom.

„Hvala. Dakle, kakvo je bilo pitanje?“

„Superlako. Babi ili ne u tvom životu? Da li si želeo da je sretniš ili ne?“

Povučem još jedan dim i otpijem još jedan gutljaj ruma. „Jebote... ima li neko lakše pitanje?“

Palina se smeši. „Pa, odgovoriću ja umesto tebe. Ipak bi želeo da je sretniš, zato što si s njom upoznao pravu ljubav, onu koja je od tebe napravila to što jesi.“

Popijem još gutljaj. Postao sam to što sam postao. A zašto, šta sam to bio ranije? Bio sam nasilan zbog onog čoveka kojeg sam juče sreo, zbog svoje majke, koju sam otkrio s njim. Ja više nisam bio ništa, moj život je tonuo sve dok nisam upoznao nju. I ona me je promenila. S njom sam ponovo počeo da živim, da želim nešto da sagradim, ali nisam bio kadar za to. Nasilje je bilo u meni. Babi me je zbog toga napustila. Kad sam je onda sreo u automobilu s drugim, shvatio sam i da bes i snaga ništa ne vrede. Nasilje mi je neće vratiti. Te večeri je moje srce ponovo umrlo. Ali s njom sam osetio sreću i bio opijen ljubavlju. Pogledam Palinu.

„Da, tačno je. Da se vratim u vremenu, voleo bih svakako da je sretnem i da proživim ono što smo proživeli.“

Palina uzme rum i još mi naspe, pa uzme čašu i za sebe i napuni je, kucne njom o moju i ispije nadušak. Na tren joj ponestane daha.

„Majko mila, kako je jak!“

Sačeka da prođe ta žestina i, kad prođe, ponovo počne da priča.

„Vidiš! Baš si se promenio. To ranije nikad ne bi priznao. Ranije bi rekao: 'Sta, šališ se? Ne bih želeo ni da znam da postoji neka takva!'“

„Tačno!“

Zajedno se nasmejemo. „Baš sam bio grozan.“

„Da. Ja, ja, ja. Ti i tvoj prijatelj. Ni on nije bio bolji, a?“

„Ne.“ Nasmešim joj se. „On je bio bolji.“ Onda se uozbilji. „Tačno. Sačekaj me tu.“ Vrati se malo kasnije i blago mi kaže:

„U četvrtak pravim večeru ovde s Banijem i nekim prijateljima. Biće mnogi od onih koji će doći na tvoje venčanje. Volela bih da dođete i ti i Đinevra, ali pre svega bih volela da ti dođeš.“

„Naravno.“

„Ne, zaista, veoma je važno, ne možeš da izostaneš. Ako dođeš u četvrtak, to znači da ćeš mi oprostiti.“

„Zašto mi to kažeš?“

Onda mi Palina da jednu belu kovertu. Uzmem je, okrenem je u rukama, zatvorena je, zapečaćena, i gore piše „Step“. Prepoznam rukopis. To je od mog prijatelja. Iznenađen sam. Ne uspevam da progovorim. Ona se pobrine za to.

„Nisam uspela ranije da ti je dam. Sad se ženiš, nadam se da ćeš jednog dana imati decu. Došao je trenutak da znaš.“

Ćutim. Ali zašto ovoliko dugo? Prošlo je više od osam godina. Zašto mi je nije odmah dala? Kakva je tu tajna? Šta bi uopšte ova koverta mogla da kaže a da ja to već ne znam?

„Ljutiš li se ako odem?“

Smeši mi se odmahnuvši glavom.

„Ne, baš sam to htela da te pitam. Očekujem te u četvrtak.“

46.

Uđem u auto, upalim ga, krenem i, čak i ne razmišljajući, stižem na Trg Euklide, zaokrenem kod semafora i uputim se prema Vili Glori. Uđem u još otvorenu kapiju i popnem se sve do vrha trga, gde je krst. Kad stignem, isključim motor, izađem i sednem na jednu klupu. Nema nikoga. Tišina. Mesec je visoko na nebu, bled, pun, obasjava celu čistinu. Uzmem iz džepa Polovo pismo i odlučim da ga otvorim. Pocepam ivicu, izvadim papir i počnem da ga čitam.

„Dragi Stepe, jebote, upravo o tome razmišljam, pa mi nikad nismo jedan drugom napisali pismo. Znam, to je pomalo pederski, ali u nekim stvarima ja sam baš to, ali nisam baš znao kako da ti to kažem. Pa dobro, tebi su pederi simpatici, slab si na njih... Ali nemoj preterivati!“ Ništa se tu ne može, uspeva da me nasmeje čak i nakon toliko godina i iako ga više nema. Gledam papir u svojim rukama. Da li zaista želim da ga pročitam? Šta će to značiti za mene? Kako to da Palina nije htela da mi ga da sve ovo vreme? Ona me voli, ali tražila je da joj oprostim... Dakle, delimično je kriva, na neki način. Ne mogu da verujem. Polo joj je rekao da mi da ovo pismo, a ona to nije uradila. Sad to čini, nakon osam godina, zato što se ženim. Pa, liči mi to na rebus, ali veoma težak. Sa sumnjom, ipak, nastavim da čitam.

„Ipak, kad god nisi želeo da ideš s nama u *Čirko Masimo* da ih tabaš, ja sam te poštovao. To jest, imaš karakter, ne radiš nešto zato što svi to rade. Razmišljaš, odlučiš, izabereš. Nije rečeno da se slažeš, eto. Ti ćeš mi reći: vrtiš se okolo, a ništa ne govoriš. Tačno! Jao, Stepe, koliko me poznaješ! Kako me ti poznaješ, niko me ne zna. Moji misle da imaju neko drugo dete. Potpuno su se prozlili. Obožavaju moju stariju sestru jer je sva disciplinovana, oblači se kako oni kažu, kupuje im poklone, ali šta je u suštini? To je ona što se jebe na sve strane, ukratko, laka riba... I, ma koliko ja delovao kao da me nije briga, ma koliko tebi to može izgledati apsurdno, ja patim zbog toga. Onda, tu je Palina. Palina me baš poznaje. Shvatila je baš sve, čak i moje najveće tajne, ono što volim i ono što baš ne podnosim. Šta mi smeta, a šta mi prija. S njom mi je mnogo dobro i želeo bih da zauvek ostanem s njom. Ali postoji jedan problem, Stepe. Rekli su mi da, uopšte uzev, neću biti tu zauvek. Ili, bolje, neću kako bih ja voleo, morao bih strašno dugo da se lečim, ali svakako bih završio u kolicima. Ne mogu da zamislim takav svoj život, u kući, s mojima, da ne uspevam čak ni da izdrkam sebi. Možeš li to da zamisliš, Stepe? Bilo bi to gadno čak i za nekoga kao što sam ja. Eto, sad sigurno govoriš: 'Ma šta onda hoćeš da mi kažeš? Šta znači ovo pismo?' Ako si ga dobio, to znači da nisam bio

dovoljno hrabar da ti to kažem, već da sam izabrao. Pre neko veće sam bio kod Paline i gledali smo neki zabavan film na televiziji. Na kraju je ona mnogo plakala, toliko da mi je rekla (njeni su bili izašli, ja sam se nadao nekom seksu i počeo sam da je skidam): 'Ne, ne, ljubavi, samo me mazi.' Jao, ako postoji reč koju mrzim, to je ta! Da je mazim! Šta to uopšte znači, jebote? Čovek može da je pomeša sa 'zgazim', 'pazim'! U svakom slučaju, na stranu što mi je postalo savršeno jasno pravilo da je bolje odmah imati seks, pa posle sve drugo, na primer, neki film, neki okrugli sto, čak i na slobodnu temu, kao u školi, ali uvek posle seksa, pošto ima mnogo stvari koje mogu da ugroze jedno lepo jebanje, u svakom slučaju, kažem ti, nažalost, nije bilo kresanja, ali bar je film bio sladak. Zove se *P. S. Volim te*. To je priča o čoveku koji, znajući da će umreti, ostavlja niz pisama za svoju ženu. On je bio neki strava tip, a ona — Hilari Svonk, ona što je glumila bokserku u Istvudovom filmu *Devojka od milion dolara*. U svakom slučaju, film mi se svideo, na kraju je on sve to uradio kako bi omogućio svojoj ženi da nade drugog čoveka, ali da pre svega nastavi da voli život. Bar je to ono kako sam ja shvatio ili, bolje rečeno, ono što mi je Palina rekla, ona kaže da je to poruka filma. I tako mi je pala na pamet ideja da ti ostavim ovo pismo, ali samo jedno. Sad ne želim da ti kažem da se smuvaš s Palinom, iako bi joj sigurno bilo mnogo bolje s tobom nego s bilo kim drugim, niti da imaš još nekog prijatelja kao što sam ja, iako mislim da nikoga kao što je Polo nikad nećeš naći, ali ne želim ti to zato što bih bio preveliki egoista. Ali kažem ti da mene, nažalost, više neće biti. Ako čitaš ovo pismo, to znači da se sve već dogodilo. Nabavio sam moćnu robu, sipaću je u pivo i popiću je pre nego što počne trka. Ti, Stepe, znaš da bih ja mogao da pobedim u svakoj trci, ali ovog puta neće biti tako. Šef mi je rekao da deluje posle otprilike minut, znači, biću u punoj brzini kad se moje srce bude zaustavilo. Za sve će to biti saobraćajna nesreća, a u stvari će to biti jedna prejaka doza. Bolje je tako, Stepe, moji bi to veoma teško primili, a ovako samo Palina i sad ti, sa ovim pismom, znate kako stvari zaista stoje. To nije bila poslednja trka ili neka glupa saobraćajna nesreća, već ono što sam ja odlučio. Znači, ti uopšte nisi kriv. Eto, pisao sam ti pre svega zbog toga. Sad te jako grlim i nemoj da me voliš. Biću tvoj anđeo... Ili možda tvoj đavo. Ovako ili onako, uvek ću te voleti. Polo.“

Zatvorim pismo i pogledam uvis, u nebo. Puno je zvezda, a mesec ceo park Vile Glori čini magičnim. Počnem da plačem, prvo tiho, a onda kao kiša. Ne uspevam da poverujem, uvek sam mislio da sam ja kriv zato što sam tog dana odlučio da ne učestvujem u trci. Uvek sam verovao: da sam otišao tad, stvari bi bile drugačije, a sve je, zapravo, već bilo rešeno. Zašto mi prijatelj za kojeg sam smatrao da mi je više od brata ništa nije rekao? Mogao sam da uradim nešto za

njega, da se borim s njim, da se suočim s tom bolešću, da ga nateram da promeni odluku... Da promeni odluku. Možda nije želeo da sve to podeli sa mnom zato što me je štitio od svog izbora. Baš tad vidim kako sa uspona dolaze farovi, skrenu u prvu desno. To je policijski automobil. Srećom, nisu me videli. Nisu me pustili ni da otplačem na miru. Udem u auto, siđem nizbrdo sa isključenim farovima, da me, završavajući patrolu, ne uhvate. Ne želim sad da se objašnjavam. Ali jedno želim da shvatim. Kad sam izašao iz Vile Glori, stanem uz put i ukucam broj. Odmah mi odgovori.

„Zašto si mi ga dala tek sad?“

„Izvini, Stepe, nisam znala kako da ti kažem. Bilo me je sramota.“

„Zašto?“

„Zato što nisam uspela da ga zaustavim. Rekao mi je: 'Možeš da pokušaš sve što želiš, svejedno ću to uraditi.' Onda mi je rekao: 'Ne možeš me izdati, znaš samo ti.'“

Ćutim.

„Da, razumeo sam, ali zašto si mi ga dala baš sad?“

„Zato što nije bilo pravo da ti i dalje osećaš taj teret. Čak i da si ti bio tu te večeri, za vreme trke, on bi svejedno umro. Eto. A onda, nisam htela... Ne znam...“

I počne da plače.

„Sta, Palina?“

„Da ti ga prikazem kao kukavicu, nije imao hrabrosti da živi. Izvini, Stepe, oprost mi. Molim te.“ Poćutimo.

„Okej“, kažem joj. „Smiri se. Sve je u redu.“

„Hvala. Hoću li te videti u četvrtak?“

„Hoćeš, ali hajde da više nikad ne pričamo o ovome.“

„Naravno. Prićaćemo samo ako ti to budeš želeo.“ Završim razgovor. Vozim polako prema kući. Vraća mi se u glavu film *Širom zatvorenih očiju* s Tomom Kruzom. Jednog dana on izađe iz kuće pola sata kasnije nego obično i primeti da je ono što se događa svakog jutra, stvari koje je oduvek viđao u svom životu, sasvim drugačije nego što je on zamišljao. Eto, danas je za mene bilo tako. Pitam se, onda, koliko nam se stvari odvija iza leđa. Koliko toga nikad zaista nećemo znati? Ne uspevam više da shvatim šta osećam, život moje majke, Polova smrt, Babin povratak, ništa više ne razumem. Kažu da noć donosi savet. Ja se samo nadam da ova noć neće doneti još iznenađenja.

47.

Ne znam koliko sam spavao, ali, kad lagano otvorim oči, u polumraku sobe vidim Đin kako sedi na mom krevetu i smeši mi se.

„Hej, čao, dobro jutro, konačno, baš si spavao, a?“

Okrenem se u krevetu, protežući se.

„Da, baš mi je trebalo...“

„Kako je prošlo sinoć? Mislila sam da ćeš navratiti, znaš? Baš sam ti zato poslala poruku sa adresom. Rekla sam sebi: sad ćeš da vidiš kad ga bude zaintrigiralo, postaće ljubomoran i samo će se pojaviti u *Komarcu*.¹“

„Ne sviđa mi se...“

„*Komarcac?*“

„Da budem ljubomoran.“

„Ma zamisli!“ Đin se nasmeje i spusti mi na komodu veliku šolju. Osetim miris kafe.

„Imam i integralnu kiflu, ako hoćeš.“ Stavi je kraj mene dok ja popravljam jastuk iza svojih leđa i povlačim se uvis da sednem.

„Koliko je to sati?“

„Devet i deset. Pogledala sam mali rokovnik, videla sam da imaš svašta, ali od pola jedanaest nadalje.“

„Ah, gledala si moj rokovnik...“

Đin izađe iz sobe, ali nastavi da priča. „Samo da bih saznala treba li da te probudim, budalo.“ Onda ponovo uđe u sobu. „Kako god, mrzim to. Kunem ti se, mnogo bi mi smetalo da dođemo dotle da ti pretražujem stvari kako bih nešto saznala, nikad to ne bih radila.“

Počnem da se smejem. „Onda sam ja srećan čovek.“

Smeši se, ali ne više toliko, onda zastane na vratima, okrene se i iznenada se uozbilji. „Ja mislim da smo mi nešto posebno. Jedna od onih stvari koje se dese jednom u životu, mnogo smo se pomučili da dođemo dovde, ali konačno funkcionišemo. Ako odlučiš da sve upropastiš, tim gore za tebe.“

„Filozof i stroga... skoro da te više ne prepoznajem. Ma jeste li o tome sinoć pričale ti i tvoje drugarice? O tome kako se postaje težak u jednoj lakoj vezi? Ili o tome kako staviti do znanja muškarcu da treba da bude ljubomoran?“

„Ne, mnogo smo se smejele i čak smo i flertovale.“

„Stvarno? S kim?“

„Možda ćeš se začuditi, ali, od svih koje su bile tamo, samo su mene startovali...“

„Ma daj!“

„Da, ovaj tip ovde.“ Izvadi vizitkartu, pa je baci na krevet kraj mene. Nastavim da pijem kafu. Spustim šolju na komodu i uzmem parče kifle.

„I, kakav je bio? Jesi li načas pomislila na mogućnost da me ostaviš?“

„Bio je simpatičan, preduzimljiv, zanimljiv, radi kao producent.“ Uzmem karticu i pročitam je.

„Enriko Toco... Ma čak je i sliku stavio na vizitkartu, daj, ne može da se vidi, mora da je neki smarač... i to iz Rima.“

„O tome uopšte nismo razgovarali.“

„Čekaj, čekaj... pusti da zamislim scenu. Dakle, obratio ti se pitanjem o nekom filmu ili nešto oko pozorišta, što je sad baš hit?“ Đin odmahne glavom.

„Dobro, nije to. Onda: dok si jela, pitao te je da li je dobro to što si uzela ili uopšte nešto o hrani...“

Đin se smeši i ponovo odmahuje glavom. „Ne, nisi ni blizu.“

„Dakle, da vidimo... Ti si otišla u toalet, a on je ustao i sledio te. Kad si se vraćala, bio je skriven, ti ga nisi ni videla, i on te je zaustavio uhvativši te za ruku...“

„Ne mogu da verujem! Pa onda si svratio! Jesi li bio tamo, napolju?“

„Ma ne, ne... Vidiš kakav je, predvidljiv, svi smarači tako rade, to je klasično solo startovanje, prošlost, ja sam se toga manuo pre sto godina.“

„Ne, ne, ti si prošlost! Pa dobro, svejedno, poznaješ li tog tipa? Radio je mnogo serija za RAI i *Medijaset*, često je radio s majkom, koja je neko i nešto, prvo je bila glumica. Prezime mi ništa ne govori, ali ipak želim da se obavestim...“ Đin me radoznalo pogleda. „Pa jesi li svraćao ili nisi?“

Nasmešim joj se. „Jesam.“

„Zašto mi onda pričaš ta sranja?“

„Ma šalio sam se!

„Dobro. Dakle, pitam te: jesi li bio ljubomoran kad me je startovao i onda mi dao svoju vizitku?“

„Kad te je mnogo dodirivao.“

Đin privuče sebi desnu ruku, šake zatvorene u pesnicu, i počne da je obrće. „Ma daj! Da!“

A ona digne ruke uvis, poskakujući u mestu kao da je dobila ko zna kakvu trku. „Budaliče.“

„Idem da se istuširam sa uživanjem.“

„Da, ali nemoj da misliš na njega, važi?“

Završavam svoju kafu s poslednjim komadom kifle. Baš sam se promenio. Znam šta je bolje da kažem i odlučim da kažem to!

Kad stignem u kancelariju, već je deset i petnaest. „Dobar dan!“

Devojka na recepciji me pozdravi lepim osmehom. Aliče me stigne donoseći mi papire.

„Došli su neki važni mejlovi koje sam vam odštamala. Obeležila sam zanimljive stvari...“ Na svakom listu mi pokaže podvučene rečenice. „Ponude su crvene. Ono za šta mislim da može biti problematično obeležila sam plavim. Na primer, smatram veoma važnim da postoji neko ko prati adaptaciju programa u svakoj zemlji posebno. Čini mi se da je to prava stvar da bi jedan proizvod uspeo.“

„Dobro, odličan posao.“

Aliče mi se osmehne.

„Mogla bih ja da idem po tim raznim zemljama, ako želite. Ovde prvo pogledam format, a onda vidim šta to oni prave. Ili bih mogla da vas pratim. Govorim pet jezika.“

„Da, znam, sećam se vaše biografije. Zašto da ne, to bi mogla biti odlična ideja.“

Dok idem ka svojoj kancelariji, ugledam Đorđa Rencija. On je u svojoj, razgovara s nekim. To je neki mladić, okrenut je leđima i potpisuje neki papir. Đorđo me ugleda.

„Evo, stigao je moj šef, završi pa da te upoznam. Potpiši ovde... I ovde.“

Mladić stavi i poslednji potpis, pa ustane.

„Dobar dan, ja sam Simone Čivinini, veoma mi je drago!“ S radošću mi pruži ruku. Kosa mu je kratka, smeđa, srednje je visine i tamnijeg tena, ima pune usne i crne oči. Ostavlja utisak, veoma liči na Pola. Pružim mu ruku i jako je stegnem. On mi se nasmeši.

„Ne mogu da verujem, pisao sam vam pre neki dan i već sam ovde! Odmah ste me pozvali, čak sam i zaključio ugovor s vama.“

Gledam u Đorđa začuđen.

„Dobro, šta reći? Ova kancelarija je puna iznenađenja.“

„Kupili smo njegovu emisiju, a njega smo uzeli na pripravnčki rad za petsto evra mesečno. Simone ima devetnaest godina, ali pun je ideja i entuzijazma, postaće odličan autor.“

„Da, slažem se s gospodinom Rencijem. Tvoj program mi se mnogo dopao. Siguran sam da će postići međunarodni uspeh.“

Đorđo klimne glavom i doda: „Ali prvo moramo da ga plasiramo u Italiji.“

„Tačno.“

Onda pogleda mene. „Ako se slažeš, za danas sam zakazao sastanak s urednikom zabavnog programa na *Medijasetu*.“

„Ali danas po podne imamo probe prenosa u subotu! Želeo sam da budem tamo. Ako odemo u Milano, nećemo imati vremena.“

„Ma ne, gospodin Kalemi je došao u Rim, odseo je u *De Rusijeu*. Očekuje nas na ručku. Idemo li?“

Stvarno je savršen ovaj Đorđo Renci. Uvek je korak ispred tebe. Ono što bi trebalo da se uradi on je već uradio, i to na najbolji mogući način. Padne mi na pamet jedna ideja.

„Hej, da povedemo i njega.“

„Njega?“

Đorđo me pogleda, zaprepašćen. Umirim ga. „Izvini, ali ko bolje od njega može da objasni program koji je izmislio? Mi ga prodajemo finansijski, on intelektualno!“

„Ubedio si me!“

48.

Uđemo u taksi ispred kancelarije i za kratko vreme stižemo u Ulicu del Babuino. Đorđo plaća taksi dok nam jedan pristojan gospodin, sa sve cilindrom na glavi, otvara vrata. Uđemo u hotel. Veoma je elegantan, turisti neprestano prolaze. Jedan španski fudbaler prolazi upravo u tom trenutku i neko se osmehne kad ga vidi. Jedan dečkić ga pokazuje ocu vukući ga za rukav, njegovo oduševljenje je jednako očevoj skeptičnoj dosadi, budući da, povrh svega, sigurno ne igra za njegov klub.

„Dobar dan, gospodo, kako mogu da vam pomognem?“ Đorđo odmah uzme reč. „Da, Renci, očekuju nas u restoranu.“

„Izvolite, ovuda.“ Pokaže na staklena vrata koja gledaju na unutrašnju baštu. „Hvala.“

Uputimo se tamo. Malo kasnije, nađemo se u divnom, savršeno negovanom vrtu. Živa ograda oblikuje prave-pravcate separee deleći tako stolove jedan od drugog, dok veliki beli suncobrani štite brojne goste od sunca. Konobari s pregačama se manje-više elegantno kreću između stolova. Mnogi za piće nose vodu ili pivo, neko na poslužavniku ima spremljena jela, ali većina ljudi se služi u samom restoranu, odabrali su branč ne toliko da bi nešto uštedeli koliko je, kao tolike druge neobjašnjive stvari određenog Rima, i to postalo moda. Priđe nam šef sale.

„Dobar dan. Mogu li vam pomoći?“

Okrenem se Đorđu i kažem u pola glasa: „Ma šta je ovo? Ovo nije hotel, ovo je stalna želja da pomognu, hitna pomoć!“ Đorđo se nasmeje. „Tražimo gospodina Kalemija.“

„Izvolite, sledite me.“

Otprati nas donekle i onda stane pokazujući dalje.

„Evo, u dnu ovog stepeništa, desno.“

„Hvala.“

„Nema na čemu.“

I nestane s osmehom. Popnemo se stepeništem. Ti stolovi u uzdignutom delu bašte kao da predstavljaju poslednji krug, krug moćnika. Za jednim stolom vidim direktora filmskog programa *Medijaset*, za drugim direktorku RAI-ja Danu Kalvi, a u dnu čoveka koji podiže ruku i maše nam, mora biti da s njim imamo sastanak.

„Renci, ovde sam!“

Kad stignemo do njega, Đorđo i Kalemi se zagrlje. „Kako si? Baš se radujem što te vidim.“

„Hvala, Mikele, i menije zadovoljstvo. Predstavljam ti svog novog šefa, Stefana Mančinija, i našeg veoma mladog autora, Simonea Čivinija.“

Pružimo jedan drugom ruku. „Sedite, ovde ćemo biti mirni.“

Smeši nam se i iskreno je srećan što smo za njegovim stolom. Vidi se to po načinu na koji se obraća Đorđu.

„Stvarno se radujem što si promenio firmu. Otavi mi se uopšte nije sviđao, taj misli da se novcem sve može kupiti, nema prijatelja, za njega je sve samo sredstvo koje će mu omogućiti da napravi pare. Za Božić mi je poklonio *roleks*, baš kao i direktorima ostalih mreža. Ama jesam li ja isti kao oni? Seljačina! Vratio sam mu ga. Tako me vređaš? Praviš me budalom pred svima?“

Đorđo Renci se stvarno iskreno smeje. „Mikele, strava si! Stvarno me zasmehavaš. Trebalo je da ideš da radiš skečeve u *Zeligul*“

„Ja sam *Zeliga* izmislio zbog toga, šaljem komičare s vremena na vreme da zajejavaju one koji su mi antipatični! Hoćete li malo morskih plodova? Baš su supersveži. Dolazim ovamo oduvek, od vremena kad ovo i nije bilo poznato mesto... Ali Alberto, šef kuhinje, sad kad je ovaj hotel ušao u modu, svakako mi sačuva sveže morske plodove. Hoćete?“

Đorđo me pogleda. Meni odgovara i klimnem, a mladi autor deluje zaista srećno zbog tog izbora. „Da, zašto da ne...“

„Dobro, odmah ću mu reći.“ Stavi naočare i uzme poslednji model *ajfona*. „Dođavola, moram da promenim naočare, ništa više ne vidim...“

„Čekaj.“ Đorđo se primakne njegovom telefonu. „Dozvoljavaš?“

„Naravno.“

Kalemi mu ga pruži i Đorđo na ekranu potraži taster za podešavanje. Kalemi skine naočare i okrene se meni i mladom autoru.

„Trebalo bi da uradim onu lasersku operaciju očiju, ali plašim se!“ Smešimo se iz pristojnosti, a onda mu Đorđo vrati telefon. „Drži.“

Kalemi ponovo uzme svoj telefon, počne da piše poruku, a onda primeti da su slova uvećana.

„Hej, ma kako si izveo ovo čudo?“

Đorđo se nasmeši, a Kalemi pogleda mene. „O, nemoj da uradiš kao Otavi, da pustiš da ti ovaj pobegne! Ovaj čovek zlata vredi! Sve zna da radi, stiže kud želi i uvek može da te iznenadi, setite se toga. Uz to, on je čovek koji zna šta je prijateljstvo, a ne kao onaj mufljuz... Otavi je možda i sposoban, ali nizak je, zdepast i priglup. Za njega je prijateljstvo samo ugovor, onaj na papiru, na kojem

mora nešto da zaradi. A prijateljstvo je zapravo svetinja, može ti se činiti da gubiš, ali uvek si nešto dobio...”

Đorđo se smeje. „Plašim se da, ako tako govoriš, nije stvar u *roleksu*, koji je bio isti za sve, već da tu ima nečeg krupnijeg...”

„Vidi... Ti me isuviše dobro poznaješ. Jednog dana se moramo videti mirnije, možda kod mene, pa ću ti sve natenane ispričati. Ali ne sad, inače ćemo im dosaditi. Sačekajte da pošaljem poruku.” Napiše nešto na telefonu sa uvećanim slovima, a onda skine naočare i stavi ih na sto. „Sređeno. Dakle, čemu dugujem ovaj prijatan sastanak?”

Đorđo počne da priča. „Pre svega, želeo sam da ti lično upoznaš vlasnika *Future*, Stefana Mančinja.”

Kalemi me gleda. „Već ga poznajem, bolje rečeno: čuo sam za njega. Drago mi je što ste se vas dvojica našli, siguran sam da će *Futura* imati uspeha. Ne kažem da će *Futura* imati budućnost da ne bih bio banalan.”

Đorđo se nasmeje. „Možeš da kažeš sve što hoćeš, Mikele, znaš to.”

Kalemi me radoznalo pogleda. „Gde imate kancelariju?”

„U Pratiu.”

„Dobro. Voleo bih da dođem jednog od ovih dana da vas posetim, a voleo bih i kad biste uzeli jednu od mojih kćeri. Zove se Danija. Neka malo stažira, malo ćete je skloniti od gluposti.”

Đorđo me pogleda. Ja nastavim da gledam Kalemija, koji raširi ruke.

„Ako vam se učini da je dobra, naravno, ako pomislite da bi mogla da vam pomogne. Uostalom, rastete, trebaju vam nove snage, a ona je ozbiljna i iskrena devojka. Bilo kako bilo, popričajte s njom, a onda, ako vam se sviđa, vi ćete odlučiti.”

Đorđo odluči da se umeša. „Ma naravno, rado ćemo se sresti s njom.”

Kalemi mu se nasmeši. „Ah, evo, stiže jelo!”

Dve konobarice, plavuša i crnka skupljene kose, veoma slatke, u belim košuljama i sivo-žutim keceljama, stižu do nas noseći ogromne tanjire.

„Dobar dan, gospodine Kalemi. Kako ste?”

„Veoma dobro sad kad vidim vas!”

„Vi se radujete zato što je to vaš specijalitet!”

„Ali još više se radujem zato što mi to vi donosite...” Potom, okrenuvši se nama: „Ma zar nisu prelepe? Samo pršte, pogledajte kakva svežina!”

Jedna devojka mu se nasmeši. „Govorite o gamborima, je li tako?” Kalemi se veselo smeje. „Ne samo što su lepe već su i duhovite! Vidite samo kakav osmeh...”

Crnka se pretvara da se namrštila.

„Dobro, vi hoćete da mi pocrvenimo, ali ovog puta nećete uspeti, već smo shvatile da se šalite s nama. Ko zna koliko lepih žena vi vidite svaki dan... Mi se vraćamo u kuhinju.“

„Hvala, uvek ste ljubazne, ovaj hotel je još lepši zahvaljujući vama!

Odlaze vesele i zadovoljne zbog tih komplimenata.

„Eh, mladost! Pa, hajde da probamo ovo, danas su još bolji nego inače...“ Prione uzevši divan škamp. Odmah se savršeno vidi koliko je svež, pa napunimo tanjire crvenim rakovima, ponekom ostrigom, velikim kapicama, kapalungama. Primećuje da ja nešto proveravam.

„Sve je sveže, uveravam te, onima dole možda daju škart...“ Bradom pokaže direktore koji sede za drugim stolovima. Onda mi Kalemi pokaže neke riblje karpače u ovalu. „Ovo je od gofa, a ovo od brancina.“ Uzmem i jedan i drugi. Kalemi me zadovoljno gleda, srećan je što nam je omogućio da probamo njegov specijalitet, a onda kao da je doživeo prosvetljenje.

„Hoćete li malo mehurića?“

Pogledamo se, ali on ne čeka našu odluku.

„Izvinite?“, pozove konobara koji upravo prolazi.

„Da? Recite.“

„Hoćete li nam doneti ledeni *valdobijadene superiore*?“

„Da, naravno.“

„Požurite, mnogo smo žedni.“

Počne u tišini da jede, više se ne muvajuć. Primećujem da se samo Đorđo osvrće, a onda uzme bocu vode, sasvim mirno naspe svima nama malo i počne i sam da jede.

„Evo, stižu mehurići.“ Kalemi obriše usne servijetom dok konobar ispred nas otvara prošek. Naspe malo u Kalemijevu čašu, on ga omiriše i, i ne probavši, klimne dozvolivši mu da sipa i nama.

„Dakle...“ Kalemi podigne čašu i sačeka da se napuni i poslednja čaša, čaša mladog autora. „Da ovaj susret bude pun... *Future*.“ Veselo se nasmeje, svi podignemo čaše i otpijemo odličan *valdobijadene*. Kalemi prvi spusti čašu. „Uz ovu ribu, baš su nam trebali mehurići... Dakle, hoćete li mi nešto pričati? Renci, rekao si mi da možda postoji neka dobra ideja za *access time*.“

„Da, nadam se da je tako. Ali ti ćeš mi to reći, ti odlučuješ o svemu.“

„Ja baš ništa ne odlučujem! Ponekad uspem da nateram svog šefa da razmišlja, ponekad se, međutim, uzjoguni da uradi ili ne uradi neke programe ili serije pa ga baš ne razumem... Dobro, samo napred, na iglama sam, ko će da priča?“

Sva trojica se pogledamo, onda ja uzmem reč, a Đorđo se iznenadi.

„Dakle, program je baš zabavan, ima izgleda da će privući ljude svih godina, čak i u to vreme, a znate li zašto? Zato što igra na kartu ljubavi.“

Već se to Kalemiju čini odličnom idejom, škilji pomalo zainteresovan.

„Već neko vreme se ne rade programi s parovima.“

Nasmešim mu se. „I ja sam to pomislio, ali sad bih voleo da vam autor, koji ga je izmislio, neposredno ispriča. Sigurno će to uraditi bolje od mene.“

Simone, koji je upravo jeo odlične škampe, začuvši da je iznenada uvučen u razgovor, proguta i na trenutak se zagrcne. Popije malo vode i iznenađeno me pogleda, ali Đorđo mu se nasmeši i onda klimne glavom, kao da kaže: ne brini, možeš ti to. Simone lagano obriše usta i počne.

„Dakle, smislio sam ovaj program gledajući jedne večeri *Uobičajene neznačiće* Fabricija Fricija. Baš sam se zabavljao, ali nedostajalo mi je nešto od tih ljudi koje sam gledao u igri, nisam znao ništa o njihovim životima, i tako sam zamislio pitanje koje svi u potaji postavljaju: ma jesam li ja srećan?“

Ne mogu da verujem... i ovde? Pa ovo je onda zavera! Kako to? A i kakve to veze ima? Kako god bilo, Simone mirno nastavlja da objašnjava.

„Čovek je srećan kad je zaljubljen, ako mu je dobro s nekim, je li tako? Onda sam pomislio: a šta ako bih morao da pogodim s kim je ovaj tip umesto kojim se poslom bavi?“

Kalemi otpije još malo prošeka i nastavi da ga sluša zatvorenih očiju. Simone objašnjava program, Kalemi zamišlja scenu, ono što se zbiva, anegdote koje učesnici pričaju: kako su se upoznali, gde su se poljubili, gde su vodili ljubav. Stoga se nasmeje i otpije još malo, a Đorđo, videvši da je popio sve, ponovo mu napuni čašu. Onda Simone objasni da se za svaki pogođen par takmičarima dodeljuje određena suma novca, sve do mogućnosti za superpremiju. „Eto, to je emisija.“ Kalemi servijetom obriše usta i ovog puta je spusti na sto.

„Dođavola, pa to je strava. Baš ti je dobra ta ideja. Čuj, zašto ne dođeš u Milano? Trebala bi nam jedna takva glava. Ako si izmislio nešto ovakvo i... Koliko imaš godina?“

„Devetnaest.“

„Eto, upravo to, zamisli šta će ti pasti na pamet za godinu-dve! Potpisaćemo jedan lep ekskluzivan ugovor na dve godine...“ Odlučim da se umešam.

„Vidite, zaustaviću vas pre nego što mnogo zažalite. Koliko god da mu nudite, mi smo ga već uzeli za manje od polovine.“

Đorđo se smeši. „Možda za petinu...“

„Dobro“, insistira Kalemi. „Dakle... ja ću ga preuzeti!“

Simone gleda njega, pa Đorđa, zatim mene, pa ponovo Kalemija, i na kraju progovori.

„Izvinite, hm, ja živim u Čivitavekiji, tamo se meni ne javlja čak ni spasilac na bazenu... Stigao sam jutros, odmah ste mi dali ugovor i sad me svi žele... Suviše je čudno. Ma šta je ovo, *Skrivena kamera*?“

Prasnemo u smeh. Đorđo odmah sve postavi na svoje mesto.

„Mikele, ne vredi da ga preuzmeš, već radi za tebe, ali kod nas je... s tvojom kćerkom!“

Kalemi se osmehne i zavrti glavom. „Vidite? On je broj jedan, sve nas je spakovao. Okej, posao je sklopljen.“ Ustane i pruži mi ruku.

„Mogu li da smatram da je ovaj program naš?“

„Nećemo suviše istrčavati...“

„U pravu si, razgovaraćemo na miru, ali zaista me zanima.“

Onda se obrati mladom autoru. „Kakav si mu naziv dao? Trebalo bi da bude nešto poput... *Pogodi zaljubljenog*.“

Razmisli načas, pa uvrne ustima, odmahne glavom i sam sebe prekori. „Ne, ne, suviše prosto.“

Mladi autor se usudi. „Meni je palo na pamet *Ko voli koga*.“

Kalemi se primi. „Savršeno, čak je i muzikalno, može da se napravi džingl s tim rečima.“ Nastavi, loše pevajući neku improvizaciju: „Ko voli koga, ko voli koga! Baš super. Zaista. Bravo. Bravo za sve.“ Potom ustane sa stolice.

„Morate da probate smrznuto voće, odlično je. Prirodno je. Imaju sladoled unutra, u orasima koji su presečeni napola, ili u kestenju, ili u smokvama, i u svim drugim vrstama voća, hoćete li da vam naručim? Ako nećete, uzmite ono što želite. Ja se vraćam u Milano. Cućemo se sutra ujutro za ugovor. Baš sam srećan. Razbićemo ih ove godine posle *Dnevnika*.“

I ode, a mi jedva stignemo da se pozdravimo. Đorđo mi se smeši.

„Meni deluje okej, ne?“

„Jebote! Bolje od ovog ne može!“

Mladi autor ispije svoje vino nadušak. „Meni se i dalje čini da sam u *Skrivenoj kameri*.“

„E pa nisi, ovde si, s nama, da potpišeš svoj prvi uspeh.“ Đorđo zaustavi jednog konobara. „Izvinite?“

„Da, stiže zaleđeno voće.“

„Da, hvala, ali hteo bih nešto drugo da vas pitam. Možete li da nam donesete jednu lepu bocu?“

„Gospodin Kalemi je naručio *dom perinjon* za vas, rekao je da treba da proslavite.“

„Dobro, hvala.“ Konobar ode, a Đorđo nas veselo gleda. „Ništa se tu ne može... Ovog puta je on mene preduhitrio!“

49.

Simone je silno uzbuđen i ja sigurno ne mogu da mu kažem da nije u pravu kad vidim šta se sve događa u njegovom životu.

„Izvinite, momci, ali meni sve ovo nije istinito! Ja sam sanjao nešto ovakvo, i to ne znate koliko dugo, ali uvek sam mislio da je to nemoguće. A ono — stvarno mi se desilo!“ Simone sedi napred, kod taksiste, i ne prestaje da priča otkako je ušao. „Ne, stvarno, deluje mi neverovatno, što više mislim o tome, to sam uzbuđeniji!“ Taksista ga svaki čas gleda, to je gospodin od šezdesetak godina. Skoro da mu smeta taj izliv sreće, ili jednostavno ne veruje i misli da Simone glumi.

Simone se okrene prema nama. „Dakle, gospodin Kalemi sad ide u Milano, prezentovaće ga i staviće ga u etar? Hoće li dobro objasniti? Da li se svega seća? Zar nije bilo bolje da i ja odem s njim?“

Onda shvati šta je rekao. „Naravno, hteo sam da kažem, ako se vi slažete...“

Đorđo i ja se nasmešimo jedan drugom. Renci odlučio da mu bolje objasni kako te stvari funkcionišu.

„Dakle, vidi, moraš uvek da sumnjaš da li je istina ono što ti kaže neko iz ovog sveta...“

„Ali kako? Mislim, nije mu se svidelo? Ali onda cela ova priča o morskim plodovima, ova hrana iz snova, zaleđeno voće... i onda još šampanjac na kraju? To je bilo da se proslavi, ne?“

„Ali to je samo mogla da bude scena. Možda je samo želeo da se sretne s nama, da opipa teren, da sazna šta zaišta imamo u rukama.“

„Ah.“ Malo mu je krivo.

Ja se umešam. „Ali, ako mu se zaista svidelo, mora da se sastane jedna komisija koja odlučuje koji su programi koji će se raditi... Ukratko, može proći mnogo vremena, niko nije toliko hrabar da sam preuzme toliku odgovornost.“

Đorđo se osmehne. „Ne, to ne. Ako mu se zaista dopalo, onda se radi i gotovo. Komisiju će posle saslušati iz kurtoazije. Sećaš li se *KumaV*“

„Kako da ne...“

„Eto, nemojte me pitati zašto, ali mislim da je Kalemi isto to, samo u svetu televizije. Evo, stanite ovde, hvala.“

Taksista, koji je dotad gledao belo, odjednom se budi. „Treba li vam račun?“

„Da, hvala.“

Uzme papir iz blokčeta nad pepeljarom, počne da piše i onda iznenada, i ne gledajući ga, počne da priča. „Ah, kad bi moj sin imao pola tvog zanosa, ja bih bio na konju.“ Otcepi list i pruži ga Đorđu. „Rekao sam mu: hajde da vozimo naizmenično ovaj taksi, radi nešto, tako ćeš nešto uštedeti, znate li šta mi je odgovorio? Jao, tata, ja sam umetnik, ja sam kao Tacijano Fero, a on je na početku imo sto jedanaest kilograma... Znate li šta sad radi moj sin? Hoće da se ugoji, jede i dan i noć. Kaže da pesme ispadnu dobre samo ako se osećaš loše. Ja bi' ga išutiro u dupe, znaš kakve bi tad pesme izašle? Dobro, idite, idite, neću vam više dosađivati, dovidenja...“

Izađemo smejući se. Đorđo nam ispriča jednu anegdotu.

„Znate li vi šta je radio Đenaro Otavi, onaj kod kojeg sam prvo radio? Kad bismo završili sastanke s klijentima i direktorima, njima je često trebao taksi, i on je govorio našoj sekretarici da ga pozove. Jedino što je, u stvari, pred kancelariju stizao lažni taksi, to je bio neki njegov zaposleni sa sve belim automobilom i tablicama. Taj lažni taksista je primao putnike koji su bili na našem sastanku i istovremeno snimao. Vi ne možete da shvatite šta čovek priča kad mu je još sveže, ljudi sve živo govore i to čak i ne primećuju. Lažni taksista ih je vozio do Fjumičina, do stanice Termini ili kud god su želeli, pa bi se vratio u kancelariju i uručio Đenaru Otaviju traku sa snimkom. Tako bi on odmah čuo šta oni nameravaju da ponude, šta zaista misle da urade i, gle, Đenaro Otavi se uvek lepo ponašao, dokazujući da je izuzetno osetljiv čovek, skoro vidovit...“

„Baš, kako je lukav taj Otavi.“

„Veoma, ali ponekad, kad si suviše lukav, pomisliš da su svi drugi budale. I baš kad veruješ da si svemoguć, sam sebe zezneš... Nadam se da ću uskoro moći da ti dojavim lepu vest u vezi s tim.“

„Sta hoćeš da kažeš?“

„Ništa, ništa neću da kažem, zasad... Evo, stigli smo.“

I tako uđemo u *Vani*, bar-restoran ka kojem gravitira ceo televizijski svet iz Pratiya. Đorđo pozdravi Lorenca, vlasnika, kojeg sam i ja upoznao nekom drugom prilikom, pa se, siguran, uputi prema nekom drugom stolu, u dnu lokala.

„Ćao, Aldo, kako si?“, oduševljeno pozdravi jednog čoveka malo krupnijeg od nas, koji ustaje od stola tik iza ugla.

„Odlično, a ti?“

„Veoma dobro, hvala.“

„Hajde, sedite, šta da vam naručim?“

„Za mene kafa, hvala.“

„I za mene.“

„I jedna za mene.“

„Bar smo povodom toga krenuli dobro, svi se slažu!“ Uto prođe jedna devojka, prilično bucmasta i sigurno manje lepa nego one u *De Rusijeu*.

„Antonela, hoćeš li nam doneti četiri kafe? Hvala.“

Đorđo nas predstavlja govoreći o *Futuri* i o tome kako se rastao s Otavijem.

„Dobro si to uradio!“

Povodom toga se svi direktori svih mreža suštinski slažu.

„Aldo, kako sad teče tvoj novi život, urednički? Morate da znate da je on prvo bio autor, isto kao ti...“ Pokaže na Simonea, koji ga gleda sa smeškom. „Njegov rad je uvek bio pedantan, bio je uz voditelje, umeo je da bude strpljiv, smirivao ih je u teškim trenucima, i tako je radio odlične programe i doživeo priličan uspeh. A upravni odbor mreže je ove godine odlučio da ga nagradi dajući mu ovu funkciju.“

„I praktično su me zeznuli! Nemam nijedan slobodan dan, nikad ne viđam ženu, nikad ne viđam decu, a pre svega ne viđam više ni svoje ljubavnice...“

Prasnemo u smeh. Aldo nastavi: „Ozbiljno, tako je. Ja mrzim neiskrene. Vodati se s prelepim ženama jeste dodatna privilegija u ovom poslu, zašto to kriti? Sad sam, međutim, shvatio zašto svi završe sa sekretaricom, zato što nemaju vremena za druge...“

Ponovo se zasmejemo, baš dok nam stižu kafe. Aldo otvori kesicu šećera i sipa je u šoljicu, pa je brzo promeša kašičicom.

„Dakle, kakva je to odlična ideja do koje ste došli? A ti mi, Đorđo, nisi ni rekao da li je to strani program, jeste li ga uvezli iz Spanije... Eh, ionako već sve dolazi odande, a?“

Đorđo mu se nasmeši. „Ne, ne znam da li da te razočaram ili ćeš biti ponosan, ali ovo je u celosti italijanska ideja, dolazi iz Čivitavekije.“

„Ni manje ni više? Ozbiljno? I ko je to? Ovde više niko ništa ne ume da izmisli, sad programe ionako prave direktno voditelji, ali samo neki, ne svi. A autori čak i ne pričaju o tome, ne pokušavaju da ih poboljšaju, ne, ništa, kažu samo: 'Baš dobra ideja!' I plaćeni su izdašno, shvatate li vi to? Ukratko, ko je taj genije?“

„Ne znam da li je genije, ali to je on.“ Đorđo pokaže na Simonea.

Urednik iznenađeno pogleda u Simonea, koji kao da mu se izvinjava.

„Eh, da, to sam ja...“

„Ti? Ma koliko ti imaš godina? Čekaj, nemoj i ti kao neke žene koje mi kažu godine svoje kćerke, pa da mi kažeš godine svog oca!“

„Devetnaest.“

„Jebote, mislio sam da imaš više. Šta sam ja radio s devetnaest godina? Bio sam u Bolonji, igrao basket i dobijao korpu od devojaka. Sanjao sam da napravim

neki uspešan disk, da doživim popularnost sa svojim bendom, da obiđem svet i da imam bar tri grupi-devojke samo za sebe. Dobro, dosta sa uspomenama, inače ću se rastužiti. Ne znam više ni gde su ti momci iz mog benda... Eee, snimili smo tri diska... A jedan su nam pustili i u *Diskoringu*. Dakle, kakva je to ideja da se ide odmah posle *Dnevnika*, pre nego što se izgubim u ovoj nostalgiji i ne počnem da plaćem? Ili, još gore, ne sakupim svoj bend i ne probam da se preporučim sam sebi u nekom svom programu...“

Baš je simpatičan ovaj novi urednik, možda zato što se još nije istrošio od svoje funkcije. Bilo kako bilo, ja otvorim, i to istim rečima. „Dakle, program je baš veseo, može da privuče osobe svih godina, čak i u to vreme, a znate zašto? Zato što igra na kartu ljubavi.“

Aldo Loki, novi urednik programa RAI 1, odmah se zainteresuje. Onda Simone počne da priča o emisiji i, naravno, mnogo je sigurniji nego ranije. Čini to simpatično, opušteno, i istakne sve mogućnosti svoje ideje.

„Eto... To je to, sve je tu.“

„Sve je tu?“ Aldo Loki nas gleda iznenađen. „Kako 'sve je tu', jebote, strašno je, mnogo ideja, novina, ali je i klasika, prijatno, zabavno, porodično, ne kao ona sranja što neki izmišljaju, gde se ništa ne zna! A znaš zašto to rade?“ Ovog puta se okreće, obraćajući se naročito Simoneu, kojeg je iznenadio, i on iskreno odgovori: „Ne, ne znam...“

„Jednostavno je, zato što žele da 'izgledaju' mlado, i onda prave lažne mlade. A znaš zašto tvoj program funkcioniše?“

I ovog puta Simone iskreno odmahne glavom: „Ne, zašto?“

„Zato što ti ne moraš ništa da izmišljaš, ti jesi mlad! Eto zašto, jebote! Pa ipak je divno. Čućemo se sutra, kasno pre podne, biću kod vas, imate li vizitkartu?“

Đorđo je izvadi iz džepa, Loki je osmotri, pa uzme novčanik i stavi je unutra.

„Okej, u podne sam kod vas.“

Đorđo ga finim glasom nešto zamoli.

„Rano popodne, ako ti ne smeta...“

Loki podigne obrvu, pa klimne glavom: „Dobro, u tri, može?“ Đorđo se nasmeši. „Da, savršeno, hvala.“ Urednik ustane od stola i pokaže na Simoneu. „Čestitam, bravo, zaista.“

I s tim rečima ode, odmahujući glavom. Simone nas iznenađeno posmatra. „Dakle? Sta sad?“

„Ti u međuvremenu plati ovo...“ Đorđo uzme račun ispod kafe i pruži mu ga. Simone ga zbunjeno pogleda, pa se nasmeši. „Naravno.“ I udalji se.

Kad ostanemo sami, Đorđo mi se nasmeši.

„Dakle, dobri smo. Lokiju se dopalo, ali on je i dalje pre autor nego urednik, dakle, grize ga zato što bi voleo da je on to izmislio. Biće da je protiv. S jedne strane, voleo bi da ispriča direktoru, s druge bi želeo da Simone nikad ne doživi uspeh. Ne razumem zašto ih vlast tako zavede, kad ih posle iznutra nagriza. Vole je i mrze. Mržnja i ljubav. *Quare idfaciam, fortasse requiris. Nescio...*“

„Ah, izvini, ali, ako tako misliš, zašto nisi otišao pravo kod direktora? Ne znaš ga?“

„Kako ne! U stvari, Lokiju sam zakazao sastanak za tri zato što smo pre toga na ručku s direktorom.“

Baš se tad Simone vrati. „Sređeno, vraćamo li se u kancelariju?“ Đorđo ustane. „Prvo imamo još nešto da obiđemo...“ Baš kad se spremamo da izađemo iz *Vanija*, čujem kako me neko zove. „Stepe, Stefano, kako si?“

Okrenem se, a jedna prelepa devojka ide prema meni. Nasmijana, visoka, plava, divne grudi vide joj se iz bele košulje sa izrezom, uske farmerke i cipele s visokom platformom. „Ja sam Analiza Pjačenci. Ne sećaš me se? Ja sam bila jedna od operaterki u tvojoj prvoj emisiji.“

„Naravno, kako ne. Samo si se malo promenila.“

„Nabolje ili nagore?“ Napravi smešno lice, pomalo nadureno, tobože brine kakav bi bio odgovor. Onda stavi obe ruke pred sebe. „Ne, nemoj da mi kažeš.“ Kao da joj je zaista stalo do mog suda.

„Rekao bih na mnogo, mnogo bolje, sasvim si drugačija, lepša.“ U stvari, prve verzije se uopšte ne sećam.

„Hvala! To je bilo upravo ono što sam želela da čujem, iako sam zapravo nadogradila kosu...“

„Ah, naravno.“

„Znam da sad radiš neke važne stvari...“

Đorđo Renci me gleda zainteresovan za moj odgovor, Simone Čivinini se s pravom izgubio u tom izrezu. „Da, pokušavamo...“

„Dobro, drago mi je, biće to divne stvari, sigurna sam! Ostaviću ti svoju vizitku, možda ćeš me pozvati za neku probu.“

„Naravno.“ Pogledam vizitkartu.

„Želim da prođem probu, ono što smo uradili nema veze...“ Poljubi me u oba obraza, nudeći mi, u stvari, prvo jedno uho, pa drugo. Onda ode – naravno, vrckajući. Đorđo mi priđe.

„Naravno, čim počne neka naša emisija, uradićemo probu s njom, ali, nije da se mešam u tvoje poslove, šta je 'ono što ste uradili'? Ne, reci mi samo treba li da se zabrinem zbog još jedne 'novosti' koja stiže.“

„Dakle, prvo, ne samo što se mešaš u moje poslove već to naveliko radiš, drugo, nemam pojma šta smo radili, ali mislim da nismo ništa, budući da se nisam setio ni ko je, treće, ja mrzim one koje tako mirišu i naročito one koje, kad te ljube, nude ti uho misleći da ko zna kakav napad možeš izvesti na njihove usne... Ah, i poslednje, ali nije poslednje, setimo se da se ženim. Stoga, osim neverovatne momačke večeri, ne predviđam nikakve smetnje...“ Stavim vizitkartu te Analize u džep Đorđovog sakoa. „Drži, tako ćeš i ti imati nešto da mi ispričaš!“

Onda se uputimo prema izlazu, ali, baš kad otvaramo staklena vrata, vidim kako je Analiza sela za nečiji sto u drugoj polovini sale i kako se njih dvoje ljube, onako, dugo, bez stida. Onda se razdvoje i on je dodirne da bi je privukao da sedne bliže, ali u tom pokretu čita se sva erotičnost, osećaj posedovanja, da možeš s tim telom da radiš šta hoćeš.

„Šta je, da nisi ljubomoran?“, upadne mi Đorđo Renci u misli.

„Ne, mislim da ga poznajem.“ Pogledam ga bolje, ima tamnu kosu, pomalo prosedu, kratku ali kovrdžavu, bradicu, crne naočare. „Tja, možda sam pobrkao.“ Izađemo na ulicu da uhvatimo taksi.

„Kuda idemo, kancelarija je iza ugla?“, radoznalo pita Simone.

„Idemo u poslednju posetu“, veselo se nasmeši Đorđo. „Tako ćeš samo u jednom danu shvatiti kako funkcioniše svet televizije.“

Malo kasnije, vozimo se prema Trionfaleu, ulazimo u Pineta saketi i skrećemo u jednu uličicu da bismo stali pred velikom zgradom televizije *La7*. Izađemo iz taksija. Đorđo plati, uzme račun, i s njim uđemo u portirnicu.

„Dobar dan, Sara Manino nas očekuje.“

„Da, dajte mi, molim vas, dokumenta.“ Liči pre na vodnika karabinjera nego na sekretara važne televizije, ali ovog puta, pošto nemam šta da krijem, dajem joj ih veoma mirno. Malo kasnije, pruži nam tri propusnice i pokaže kuda da idemo.

„Treći sprat, čim izađete iz lifta, idite desno i onda će vas ona dočekati, ja sam je pozvala i ona vas očekuje.“

„Hvala.“

Sledimo njena uputstva i, kad izađemo iz lifta, ona je tu, čeka nas. „Ćao, Đorđo! Kako si?“ Zagrli ga i poljubi, odmah ga uzima podruku. „Zadovoljstvo je videti te opet!“

„I meni!“

„Prošlo je baš mnogo vremena! Ti si nestao!“

„U pravu si, ali vratio sam se u odličnom društvu. Predstavljam ti svog šefa, Stefana Mančiniija, i Simonea Čivininiija, našeg mladog autora.“

Sara me lukavo gleda. „Hej, nije ti loš novi šef. Pancero¹⁵ nikako nisi mogao da vidiš...“

Nasmejem se kad čujem da ga tako zovu, ali Sara me odmeri. „Vidi, naći ću ja nadimak i za tebe! Kako god bilo, nema goreg od nekoga ko misli da je ne znam kako lukav, a druge smatra budalama! Na kraju svega je on taj koji je ispaio prava budala!“

Đorđo je radoznao. „Zašto to kažeš?“

„Zato što je dopustio da mu pobegne neko kao ti, što znači da je njegova lukavost obišla krug i napravila ga budalom. Daj, uđite kod mene, jer ovde i zidovi imaju uši.“ Uz te reči, ona nas propusti u kancelariju, pa zatvori vrata. „Dakle? Želite li nešto?“ Otvori mali frižider. „Imam ovde pomorandžu, pivo, *koka-kolu ziro, lajt, normalnu, kinoto* i *spumu*.“¹⁶

Simone prvi zatraži: „Za mene jedna *koka-kola*, hvala.“

Đorđo neće ništa, ja odaberem *spumu*.

„Baš želim da vidim kakav ukus ima.“ Onda, pošto sam je otvorio: „Pa dobro, praktično je kao *kinoto*.“

Sara mi se nasmeši. „Ali flaša izgleda bolje.“

„Tačno.“

Đorđo precizira: „Nikad se ne zaustavljaj pred spoljašnjim izgledom.“

„I to je tačno. Dakle, šta imate da mi pričate? Na koju kartu igrate?“

„Mogu li?“ pitam Đorđa. „Naravno, kako ne, pa ti si šef.“

„A> da, zaboravio sam.“ Sara prasne u smeh. „Već sam našla dva nadimka: ili je Antika ili Penušavi.“

„Dobro, možda će, ko zna, isplivati i treći. Dakle, ovo je jedna ideja za sve, za decu, odrasle, mlade, malo manje mlade, porodice... zato što se tiče ljubavi.“

„Pao mi je na pamet i treći — Šarmer. Baš lepo pričaš.“

„Ali još ništa nisam ni rekao!“

„Eto, sad sam ja bila ironična, ali niste me shvatili!“

„Ah, onda je bolje da pustite da sve ispriča naš mladi autor, jer to je njegova ideja.“

„Dobro, konačno nešto italijansko... Ili si stranac?“

„Iz Čivitavekije.“

---

¹⁵ Pancero¹⁵ — testo za picu punjeno nekim nadevom, presavijeno napola tako da se ivice zatvore i pečeno ili prženo na ulju. (Prim, prev.)

¹⁶ *Kinoto* i *spuma* su italijanska bezalkoholna pića. (Prim, prev.)

„Savršeno. Čak i kao marketinška kampanja, mogao bi biti element više: 'La7 svuda pronalazi talente. Iz Čivitavekije stiže velika ideja...'“ Onda ga pomalo nesigurno pogleda. „Naravno, ako je to što ćeš mi ispričati velika ideja.“

Simone se okrene prema nama, pomalo zabrinut.

„Pa, nadam se!“

Onda počne da priča o svom programu, isprva pomalo oklevajući, a onda sa sve većom sigurnošću.

„Čekaj, čekaj čas“, prekine ga Sara. Uzme fiksni telefon i ukuca broj. „Izvini, možeš li da dođeš dole na trenutak? Mislim da imam ono što si tražio.“ Prekine razgovor i nasmeši nam se. „Morala sam, svakako, da izvedem ovo prebacivanje, ali bolje je da to uradimo odmah i svi zajedno, da Đorđo posle ne može da kaže da sam ja ta koja je sve odložila na neodređeno vreme...“

„Pa onda je bilo tako...“

Sara ga odmah prekine. „Panceroto je igrao prljavo. Mislila sam da si shvatio da sam to uradila zbog njega.“

Đorđo, međutim, ne stigne ništa više da doda jer neko pokuca na vrata i, ne sačekavši odgovor, otvori ih. Uđe čovek od šezdesetak godina s tamnom i gustom kosom, lepim osmehom, dubokim crnim očima, odlučnim licem i povelikim nosom. Oduševljeno nam stegne ruku.

„Zdravo. Ja sam Đanmarko Baido.“

„Drago mi je, Stefano Mančini.“

„Simone Čivinini.“

„Đorđo Renci, ali mi se već poznajemo.“

„Naravno, tako je.“ Uzme stolicu i prenese je do stočića sa strane. Sara ustane sa svoje.

„Direktore, želite li da sednete ovde? Udobnije je.“

„Ne, ne, odlično je ovde, tako sam bliže njima. Dakle, o čemu je rec?“

Sara ispriča direktoru sve što je upravo čula, pa se obrati Simoneu. „Evo, stigli smo dotle. Samo nastavi.“

I on, bez imalo straha, nastavi svoju priču, sad već savršenu, jasnu i sažetu, budući da je celo popodne imao probe. Kad završi, direktor ga zadovoljno pogleda.

„Pa, čini mi se da je to odlična ideja!“ Onda pogleda i nas. „Čestitam, zaista. Neverovatno, to je baš ono što smo se, na neki način, nadali da ćemo pronaći, ima sve potrebne rekvizite. Dakle, Saro, pokušaj da napraviš dogovor kako bi taj program odmah krenuo...“

Sara zaustavi direktora, koji već izlazi iz kancelarije. „Ne, samo trenutak, mislim da treba da ostanete...“

Direktor, iznenađen, zastane na pragu. Sara nastavi. „Evo, po mom mišljenju, ovo kod nas je poslednji sastanak, posle dva ili tri susreta. Je li tako, Renci?“

„Uglavnom.“

„Dakle, ako želimo da zaključimo, moramo to odmah da uradimo, pošto bi sutra već moglo da bude kasno, je li tako, Renci?“

„I dalje — uglavnom.“

„Stoga, direktore, morate ostati zato što samo vi možete odobriti ono što oni žele, je li tako, Renci?“

„I dalje — uglavnom.“

Direktor se nasmeje i ponovo sedne. Sara pogleda Rencija.

„Vidi, ovo se desilo i s Pancerotom. Došao je ovamo, direktor ga je saslušao i prihvatili smo njegove zahteve, a on je dan kasnije zaključio ugovor s RAI-jem. Eto zašto su iznenada skinute sve njegove emisije, iako su već bile pokrenute... Panceroto je mislio da je pametan, a u stvari nije!“

Đorđo joj se nasmeši. „Ako se mi ovde danas dogovorimo, znaj da će tako biti i sutra.“

„Da. Stoga sam i tražila da direktor ostane. Ne bih više nikad rizikovala da se onako osramotim.“

Uto se i ja se umešam i upletem i Simonea.

„Dobro. Onda mi idemo.“

Direktor i Sara se zbunjeno pogledaju.

„Da, da, verujte mi, bolje je tako. *Futura* je u dobrim rukama...“ Pokažem na Rencija. „A mi ćemo samo biti na smetnji. Bilo mi je zadovoljstvo.“ Pružim ruku direktoru, koji odmah uzvrat.

„I meni.“ Pruži je i Simoneu. „Čestitam, stvarno mi se mnogo dopalo. Siguran sam da ćemo raditi mnoge lepe stvari zajedno.“

Đorđo, naravno, odmah precizira: „Naravno, s *Futurom* će biti prelepe.“

Direktor nam se osmehne. „Da, naravno.“ Dok mi idemo prema vratima, doda:

„Čekajte, otpratiću vas ja do lifta.“

Sara nas prestigne i sve troje izađemo iz prostorije. Gledam je kako hoda u onoj svetloj haljini od trikotaže, stegnutoj u struku, i ravnim cipelama. Plava kosa joj je skupljena u visoki rep i sad, kada je bolje vidim, iako je gledam otpozadi, shvatim da na jagodicama ima pegice. Liči na devojčicu, ali nije loša. Onda počne svojim praskavim govorom.

„Baš sam zadovoljna, to je potpuno nov program, veseo, pun zanimljivosti... Dođavola, mi stvarno nemamo ništa jako! A sa ovim će, osećam, naša mreža napraviti skok unapred. I bilo je vreme! Baš nam je to trebalo.“ Stignemo do lifta i Sara pritisne dugme da ga pozove. „Nadam se samo da Renci neće tražiti suviše – ili nemoguće!“

„Ja mislim da će tražiti uglavnom... čisto da ostanemo na istoj priči!“

Sara se nasmeje, a mi uđemo u lift čim stigne. Sara provuče glavu unutra da pritisne dugme P dok mi drugom rukom pruža svoju vizitkartu, koju mora da je, ne znam kako, uzela pre nego što je izašla iz kancelarije. „Našla sam nadimak za tebe: Ironični. Savršen je, pozovi me kad god ti odgovara...“ Onda se nasmeši, pritisne dugme i izvuče se pre nego što se lift zatvori.

Simone me gleda.

„Tačno. 'Ironični' je savršeno, podseća me malo na 'Hispanični'. Strava je, zar ne?“

Pogledam ga, ali ništa ne kažem.

Onda, u tišini koja vlada dok se spuštamo liftom, Simone se okrene prema meni s lakim žaljenjem: „Meni nije čak ni pokušala da nađe nadimak...“

50.

„Mama, ali ja ove rođake nikad nisam ni videla.“

„Kakve veze ima, ljubavi, tvoj otac ih želi.“

I tako ih Frančeska, Đinina majka, ostavi na listi zvanica.

„Shvatam, ali ja se udajem, ne on. A i Adelaide je antipatična, negativna, uvek je bila baksuzna, uvek vesla uzvodno!“

„Đinevra, prekini. Pa to je slavlje, kakvo veslanje! Da je takva, dobila bi veslo u glavu!“

„Mama, uvek uspeš da me nasmeješ!“

Neko zazvoni na vratima, Frančeska se radoznalo okrene prema Đin.

„Ko je sad? Pa danas je trebalo da nas ostave na miru, da malo vidimo stvari...“

„Znam ja ko je, mama.“

Đin ode da otvori i to je upravo ona, Eleonora Fjori, koja ulazi gotovo je oborivši.

„Dakle, da krenemo od toga da se ništa ne odlučuje bez mene, jasno? Šta ste odlučile?“

Đin i majka se pogledaju i onda istovremeno kažu: „Sve!“ I prasnu u smeh.

„Eto, bravo, uživajte, pošto tako sigurno neće ići... Dakle, kao prvo, da pređemo u salon.“

Eleonora sedne na divan i okrene se prema Đin. „Baš sam se potrudila za tebe ovih dana, pogledaj...“

Iz torbe izvadi gomilu časopisa, koje spusti na nizak stočić gotovo ih bacivši.

„Hej, tako ćeš ga slomiti, od stakla je!“

„To je teret kulture!“

„Ali to su časopisi s venčanicama!“

„Baš tako! Moraš da se kulturno uzdigneš, budući da si neodlučna. Pre neki dan smo bile kod dizajnerke koja ti je svašta napričala i koja se zove Bruta¹⁷! Zar po vašem mišljenju“ – okrene se prema Frančeski, Đininoj majci – „osoba koja se zove Bruta može da kreira venčanicu za vašu kćerku, koja je toliko lepa?“

Onda se obrati Đin. „Vidiš? Čak ni tvoja majka ne odgovara, neodlučna je, ti si je blokirala! Bruta je i nju uplašila!“

Đin se nasmeje.

---

¹⁷ *Brutta* (ital.) - ružna. (Prim, prev.)

„Ma daj, Ele, neko kao ti da se zaustavi samo na spoljašnjem izgledu, ne mogu da verujem! U stvari, morala bi da poštuješ hrabrost te dizajnerke, koja istrajava s imenom Bruta baš zato što je sigurna u svoju lepotu ili, još bolje, u lepotu onoga što radi.“

„Za mene je Bruta ružna i tačka... Štaviše, znaš šta ću ti reći? Igrala je na to baš da bi zeznula naivne kao što si ti. To je oksimoron, razumeš?“

„Dobro, sad preteruješ, maturski ispit je bio pre sto godina! Nisi na ispitu!“

„Dobro, ali mogu li bar da ti pokažem neke predloge? Onda ti odluči, sa svojom majkom, naravno...“

„Pa naravno, budući da sam ja ta koja se udaje!“

Potom počnu da listaju razne časopise pune venčanica.

„Ova ima previsoku kragnu, liči na korejsku nošnju. Ova je previše dekoltirana. Ova je providna, nije dobra. Ali ova, s kraćom suknjom napred, slatka je...“ Ćin se okrene i ugleda smrknuo lice svoje majke. „Ali nije dobra...“ Majka se ponovo nasmeši. „Ova je suviše klasična. Ova je moderna, ali suviše uska. Evo, ova sa otkrivenim ramenima, sa čamac-izrezom i malo duža pozadi, prelepa je!“

Eleonora je pogleda i klimne glavom. „Tačno, i meni se mnogo sviđa. Daj da vidim čija je.“ Okrene časopis da bi videla ko je stilista i, kad ga nađe, pocrveni. „Cija je?“ Ćin izvuče časopis iz njenih ruku i okrene ga prema sebi.

„Ne mogu da verujem... Brutina! Vidiš? Ja sam bila u pravu! Odlična je dizajnerka! Sad moraš i ti to da priznaš, a krenula si s predrasudom!“

„Tačno. Dakle, okej za ovu, divna je. Dapređemo na bombonijere?“

„Izvini, zar ne treba da ideš na posao? Dobro ti ide u toj maloj izdavačkoj kući, kao priređivaču, korektoru i šta sve ne, ne možeš da nestaneš na celo jedno popodne...“

„E pa mogu, uzela sam slobodan dan jer ćemo tako biti zajedno, a i moj san je da postanem *wedding planner*.“

„Kako da postaneš? Ti to već jesi! Hoćeš li savet? Zaključi ugovor s Brutom, veruj mi, s njom ćeš da razbiješ.“

51.

„Tvoj muž je fantastičan, jesi li videla da si dobro uradila što si me poslušala?“

Babi pogleda Rafaelu i zažmiri.

„Jebote, mama, kad to radiš, strašno se iznerviram.“

„Molim te, kako to govoriš? Pokušala sam, s tvojim ocem, svemu da te naučim, baš da bih ovo izbegla. A i tvoj sin je tamo, ispred televizora, mogao bi da te čuje.“

Babi se ironično nasmeje. „Ma zamisli! Zna već sve psovke, i to jos gore!

„Bilo kako bilo, govorila sam ti o tvom mužu. Želela si da se preseliš, rekla si da ti stan nema dovoljno svetlosti i našao ti je ovaj na Trgu Kaprera, četvrti sprat, odlično osvetljen, čitav enterijer je već bio tu, ali ti si htela da ga prevrneš. Stavila si beli parket, sive krevete, stolove od svetlog drveta i onda čelik, providno, postao je biser, ali ni ranije nije bio loš. Pa gde ćeš naći muža koji će te uvek pratiti, Lorenzo je baš tip koji se meni sviđa.“

„Baš tako, tebi! Mogla si ti da se udaš za njega.“

„Ne odgovaramo jedno drugom po godinama.“

„Ali već svuda imaš odrasle žene s dečacima kao što je on.“

Ovog puta, ona prasne u smeh. „Da, tačno. Možda bi mi čak i bio veran.“

„Sumnjam. Vara me.“

„Ma otkud znaš? Ti si ubeđena u to zato što on mnogo radi i što je često van kuće, ali možda grešiš. Kakav je vaš život?“ Babi se okrene prema njoj i slegne ramenima. Rafaela objasni: „Mislim, seksualni...“

„Shvatila sam! Zasad Masimu nećemo podariti nikakvu sestricu ni brata.“

Majka ćuti. Uzme kesicu kafe i stavi je u mašinu za kafu, a. onda se, setivši se da je ipak u kući svoje kćerke, okrene i sa osmehom je *ad hoc* upita: „Izvini, mogu li da napravim kafu?“

„Naravno, mama, nema potrebe za svim tim formalnostima. Što se mene tiče, ovo je i tvoja kuća.“

„Hvala. U kom smislu mu nećete podariti ni sestricu ni brata?“

Babi sedne na stolicu i počne da se poigrava limunom koji je izvukla iz posude za voće ispred sebe.

„U smislu da je, ukoliko ne bude neke nove intervencije Duha svetoga, praktično nemoguće da se to desi...“

„Ah.“

„Da, ne jebemo se.“ Babi primeti da je majci nezgodno. „Smeta ti ta reč? Ako više voliš, ja ću se praviti fina pa ću reći: 'Ne vodimo ljubav.'“ Kako god hoćeš, izađe na isto.“

Kafa počne da izlazi, Rafaela sačeka pravi trenutak, pa pritisne dugme iznad mašine kako bi je zaustavila. Uzme šećer s police i kašičicu iz prve fioke.

„Žao mi je. Želela sam da vidim Masima s bratom ili sestricom, bio bi zadovoljniji i lepše bi rastao, manje bi bio sam, bio bi društveniji.“

„Vidi, mama, budi mirna, on se odlično snašao u školi, na fudbalu, na plivanju, na zabavama, ništa mu ne fali. Lorenca nikad nema, uvek je van kuće zbog posla, kako ti kažeš, ali Masimo nema problema sa usamljenošću, ništa, nezavisan je, naučio je da se obuče i svuče, uveče i sam zaspi, nema nikakvih strahova.“

„Da, ali pričala sam s Flavijom, učiteljicom, i rekla mi je da je u odeljenju istukao neko dete. Napravio mu je lepu modricu na oku.“

„Ali da li ti je rekla zašto se to desilo? Taj dečak se zove Ivan, a zovu ga i Ivan Grozni. Roditelji mu u kući urlaju kao ludi, bacaju stvari i, ako sam dobro razumela, mama, izvesna Kjara, došla je u školu s velikim crnim naočarima jer je imala naduveno oko. Dakle, njen muž, Donato, diže ruku i na nju i usled toga je Ivan, ugledajući se na njega, postao Grozni. Naime, istukao je jednu mladu devojčicu i razbio joj nos. Devojčica je izgubila mnogo krvi i očajnički plakala. Tad se umešao Masimo, inače se to nikad ne bi dogodilo...“

Rafaela još malo meša kafu kašičicom. Onda odluči da je popije. Obriše usne salvetom koju nade u držaču salveta na stolu. Radi to lagano, dobijajući na vremenu. Onda je spusti i pogleda prema radnoj sobi. Masimo sedi na krevetu, pred crtanim filmovima, otvorenih usta; ima divan profil. S vremena na vreme se nasmeje opušteno, zatvori oči i zavalj se, savršeno uronjen u taj animirani svet. Rafaela ga posmatra.

„On je prelepo dete, prepuno energije.“

„Da, kao njegov otac.“

Rafaela se okrene prema Babi.

„U stvari, ja mislim da on više liči na tebe nego na Lorenca.“

„Mama, dobro znaš na šta sam mislila. Nemojmo se zajebavati.“ I ostavi je u kuhinji, sa osećajem da je beskorisna kao ona već upotrebljena salveta.

52.

„Dobro, venčanica je savršena i već vidim da će biti luda. Ali mogla si da odabereš bolje deveruše!“

„Ma šta pričaš, pa ti si jedna od njih!“

„Dobro, to je u redu, ali Ilarija me brine! Ko zna na šta će ličiti!“

„Ma daj, videćete se, popričaćete malo i složićete se.“

„Već urađeno, videle smo se jutros, i gledaj šta je isplivalo!“ Eleonora uzme svoj mobilni telefon i otvori album s fotografijama. „Evo, pogledaj ovde...“ To je nekakav foto-album sa Ilarijom koja stoji nasred svog salona, prvo u plavoj haljini, potom u jednoj plavičastoj, zelenoj, narandžastoj. „Dakle, hoćeš da mi kažeš da si jutros banula u Ilarijinu kuću...“

„... rano. Bilo je petnaest do devet.“

„Dakle, otišla si jutros rano i naterala je da u svojoj kući isproba sve haljine koje ima zato što si ti morala da je fotografišeš?“

„Da.“

„I kako si uspela?“

„Rekla sam joj da zahtevaš da vidiš kako ćemo se obući!“

„Elee! Ma daj! Tako će me zamrzeti!“

„Ne, ne, bila je puna razumevanja, shvatila je koliko ti je stalo. Daj, bar pogledaj... Tako ćeš početi ozbiljno da brineš.“

Đin odmahuje glavom dok Eleonora nastavlja da lista zdesna-nalevo, jednu za drugom, fotografije Ilarijine modne revije. „Ne, molim te, pogledaj kako je ovo tužno. A ovo?“ Zastane na Ilariji koja nosi neku crnu haljinu s tilom.

„Liči na moju babu!“

„Shvatila sam, ali to će biti loše i za tebe.“

„Da, ali ona, umesto da smrša, ugojila se najmanje osam kila!“

„Pa raskinula je s dečkom!“

„Ma koga je briga za to? I ja prolazim kroz težak period, imam dve-tri urgentne situacije, pa se ne žalim i ne jedem kao krmača, ne mareći za venčanje svoje najbolje drugarice! Da je do mene, ja bih je zamenila!“

„Ma, Ele, šta pričaš? Pomisli kako bi se osećala! Pošto sam je pozvala, sad je menjam! Ugojila bi se još najmanje deset kila i nikad se više ne bi povratila.“

„Čuj, imaš gomilu lepših drugarica, elegantnijih, bogatijih, obrazovanijih! Zašto si izabrala baš nju? Ja to ne razumem, tako me stavljaš u nezgodan položaj, nema nikakve veze sa mnom!“

„Ali ima sa mnom! Možeš li jednom da staviš na stranu to 'ja, ja, ja' i da pomisliš da je tu i Đin, Đin, Đin? Budući da se ja udajem, a nadam se da će to biti samo jednom, želela bih da ti slediš moje želje i moje preporuke...“

Eleonora malo ćuti. Onda se iznenada ponovo upali. „Dobro, dobro, u pravu si. Dakle, da vidimo šta će se čitati u crkvi i kako misliš da nastaviš večer.“

„Dakle, za večer sam mislila da pozovem Pupa i da otvorim pesmom *Sladoled od čokolade*, budući da sam ga upoznala u *Vaniju*.“

„Jesi li ti luda? Pa ja neću doći.“

„Ma šalim se, daj. O bože, baš si smešna, pa ti si poverovala?“

„Da, poverovala sam! Strefila me srčka: tvoje venčanje s Pupom, počasnim gosrom koji peva... možda čak i čita nešto u crkvi! Tako ćeš završiti kao on, živi s dve žene! Sve sam ti rekla!“

„Pa ne bi bilo loše... dva muža. Ja bih bila prva italijanska 'Arapkinja'.“

„Ma već se mučiš i s jednim... Zatim, izabrala si jednog koji vredi za dvojicu, samo bi ti još falilo da dodaš i trećeg. Kad smo već kod toga, kako idu stvari?“

„Čini mi se — dobro.“

„Sta hoćeš da kažeš time da ti se čini dobro? Stvari ili idu dobro ili loše, ne mogu da se čine...“

„Majko mila, kako si naporna! Stvari idu odlično, u redu?“

„Zavisi.“

„Od čega?“

„Da li je tačno to što mi kažeš.“

„Okej, onda: po mom mišljenju, sve je savršeno. Veoma sam srećna što se udajem, a verujem da je i Step. To je jedan divan korak koji ćemo zajedno napraviti.“

„Mmm... ali nisi me ubedila. Kao da negde u dubini ima nečeg...“

Đin pogleda Ele i nasmeši se. „Malo brinem, ne bih volela da Step to radi samo zato što se oseća primoranim.“

„A zašto? Da mu ne odgovara, rekao bi ti: gotovo, ne venčavamo se, ili: uradimo to, ali još malo, ili: hajde da nastavimo da živimo zajedno, ali bez venčanja! Zašto bi bio primoran?“

Đin joj se nasmeši i stavi ruke na stomak. „Zato što čekam bebu!“

„Jeboteeee!“ Eleonora se baci na nju i snažno je zagrlila stežući je. „Predivno!“ Onda shvati šta je uradila. „Oh! Izvini, ljubavi!“ I, videvši majku kako je radoznalo gleda s vrata kuhinje, Eleonora počne da se pravda urlajući izdaleka: „Izabrala je pesmu koja mi se strašno sviđa!“

Majka se nasmeši, dopada joj se njihovo lepo prijateljstvo, pa klimne glavom kao da kaže: „Shvatam.“

„Hoćete li nešto da popijete?“

„Ne, ne, hvala, ja ništa.“

„Ni ja neću, mama...“ I majka nestane u kuhinji.

„Dobro sam uradila, jelda? Pretpostavljam da joj ništa nisi rekla, je li tako?“

„Nisam, ne želim da brine. Možda bi volela da sam se već udala pa da se desi.“

„Ma kakvi. Tvoja majka nije taj tip. Kako god, dobro radiš. Ali Step te je pitao da se udaš za njega pre nego što je to saznao, ne?“

„Da...“

„Pa onda nema nikakve veze, ne oseća se primoranim...“

„Znam, ali, na neki način, ja sam bila ta koja je želela ovaj korak.“

„Čuj, vi ste divan par, sad će doći i dete, on se prilično sredio, radi, a njegova firma raste. Mislim da je sve lepo i pozitivno, ne gnjavi, biće to savršeno venčanje... Debeljuca Ilarija na stranu!“

Đin prasne u smeh. „Uvek uspevaš da smiriš situaciju.“

„Ma daj, pa tako je, čuj, ljubavi, ima situacija koje su baš teške i ispadnu odlično, i drugih, kao što je ona kod mojih roditelja, koje deluju savršeno, a onda se on zaljubi u neku tridesetogodišnjakinju i napusti moju majku, iako je sve ukazivalo na to da će biti zajedno i kad ostare. Ali nije tako bilo, tako da ja ne bih previše brinula, uživala bih u svakom trenutku s tim frajerom od tvog dečka i uskoro muža, i ne prizivaj đavola bez potrebe. Zato što se možda ništa neće desiti! Ili bi ti mogla da se zaljubiš u nekog drugog!“

Đin je gleda smešeći se, pomalo defetista.

„Šta je? Ne veruješ da je to moguće?“

„Ne znaš koliko ga volim, volela sam ga odmalena i uvek ću ga voleti.“

„Šta god on uradio?“

„Šta god on uradio.“

„Čak i da ode sa Ilarijom, debeljucom?“

„Čak i tad.“

„Jebote, devojko, ti si se baš upropastila...“

53.

Neko zvoni na vratima. Babi ode da otvori. „Ko je?“

„Ja sam, Danijela.“

Babi otvori sestri i odmah je pusti da ude.

„Divno je što si uspela da svratiš! Uđite.“

I udu Danijela i njen sin Vasko.

„Ćao, tetka, kako si?“

„Dobro, hvala. Poljubac.“

Dečaćić se popne na prste i poljubi tetku.

„Vidi, Masimo je tamo, u radnoj sobi. Ako hoćeš, idi i ti kod njega.“

„Naravno da hoću!“, i trkom iščezne u hodniku. „Majko mila, kako je porastao!“

„Da, neverovatno.“

Danijela i Babi se pridruže majci u salonu. Rafaela s negodovanjem posmatra tek pristiglu kćerku. „Ćao, a Vaska nisi pavela?“

Danijela priđe i poljubi je u obraz. „Ćao, mama, pavela sam ga, naravno, otišao je kod Masima.“

„Eh, a da se pozdravi s bakom?“

„Pa nisam ni znala da si ovde...“

„Rekla sam ti da ću doći...“

„Da, ali nisam znala da si već došla. Ma u čemu je problem, mama? Zašto sve moraš da otežraš?“

„A meni to u stvari deluje lako. Samo zahtevam malo vaspitanja. Uostalom...“

„Uostalom šta, mama?“

„Ništa. Uostalom, i ništa.“

„Ne, kad tako pričaš, kao da želiš nešto da podvučeš, svoje neslaganje, na primer. Da li bi volela da sam abortirala?“ Majka pogleda kćerku i uvrne ustima.

„Šta je bilo? Smeta ti? Trebalo bi da imaš hrabrosti da kažeš ono što misliš. Ti nisi želela da zadržim Vaska zato što nisam znala ko je otac, zaplela sam se i desilo se i šta onda? Mogla sam da se zarazim, a ono – stvari su otišle u ovom pravcu, 'samo' sam malo zatrudnela. Ne odgovara ti? Baš mi je žao. Želela sam da ti podarim unuča posle jednog divnog venčanja, s još jednim bogatim zetom, prijateljima i svim ostalim glupostima. Ali nije se desilo. Želiš da se osećam krivom?“

„Samo sam rekla da bi mogao biti bolje vaspitan.“

„Ne, mama, ja mislim da me ti, da me stvarno voliš, ne bi stalno opterećivala time.“

„Mislim da je to uslovalo tvoj život i da je danas sve moglo biti drugačije.“

„Ali i mnogo gore! Zašto ne možeš da shvatiš da ponekad postoje i životi drugačiji od onih koje si ti zamislila? Da ono što se tebi sviđa, ono što je tebi lepo, možda nije i nekom drugom? Ili bi moglo biti i drugačije? Svaki put dolaziš kod nas s tim prezrivim licem.“

Babi počne da se smeje. „U stvari, danas joj se kod mene sve svidelo.“

Danijela je iznenađeno pogleda. „Čudno, a šta se desilo? Svejedno, ne verujem, jesi li sigurna da čak ni neka vaza nije pogrešne nijanse? Zavesa? Služavka koja ne služi s leve strane, ili koja prepuni kafu, ili ostane da sluša nešto što je s pravom zanima i zabavlja? Da li je mami sve bilo dobro? Onda mora da je neka neverovatna astralna konjunkcija, ne usuđujem se da pomislim šta može da se desi u ovom tako epskom danu...“

„Recite mi kad treba da se nasmejem...“ Baš tad dolazi Vasko. „Mama, žedan sam.“

„Pozdravi se s bakom.“

„Ćao, bako.“ Onda se ponovo okrene Danijeli. „Ali i dalje sam žedan.“

Babi se nasmeje.

„Poljubi baku, a ja za to vreme idem da ti donesem čašu vode.“

Danijela ode u kuhinju. Vasko priđe Rafaeli, koja ga zagrlji, privuče sebi i poljubi. Dete istrpi, ćutke podnese taj zagrljaj, nadajući se da će se što pre osloboditi. Onda baka primeti da on ima nove patike.

„Kako su lepe, je li ti to mama kupila?“

„Nije, nego Filipo.“

„A ko je Filipo?“

„Jedan mamin prijatelj. Ja sam ih video i pitao ga da mi ih pozajmi. Ali njegove su mi bile velike, pa mi je kupio ove. Je li ti se sviđaju?“

„Mnogo. A kakav je taj Filipo? Neki ljubazan mladić?“

„Nije mladić, on je čovek, ima glavu bez kose i bradu.“

Baš tad se Danijela vraća noseći čašu vode. Vasko posegne da je uzme, ali Danijela malo zadrži čašu dok on ne shvati i, smešeći se, ne kaže: „Hvala.“

Onda popije vodu nadušak i ponovo pobegne u radnu sobu da se igra s Masimom.

Rafaela pogleda Danijelu.

„Ko je taj Filipo?“

„Jedan prijatelj.“

„Da, dotle sam došla, sigurno nije neprijatelj, budući da je poklonio nove patike tvom sinu. Ali šta on znači u tvom životu?“

„Ne znam, mama. Ne znam šta znači. Zar sve mora imati neko značenje? To je osoba s kojom se viđam, i to mi je dovoljno.“

„Želiš li da tek tako odbaciš svoj život?“

„Mama, šta pričaš? Ništa ne znaš o njemu.“

„Znam da je ćelav, da ima bradu, što znači da je odrastao, pretpostavljam da je razveden ili, još gore, još uvek oženjen, te da se stoga s tobom samo zabavlja... I da se, između ostalog, sve se to odvija pred tvojim sinom.“

Babi se umeša. „Mama, kako stoje stvari s tatom?“

„Odlično. Sve je u redu, hvala.“

„Jesi li sigurna? Došla si ovamo ljuta kao ris. Dani i ja nemamo nikakve veze s tim.“

„Povrh svega“, umeša se Danijela, „želim da te umirim. Filipino je samo dve godine stariji od mene, zasad je u mom životu i mnogo je zaljubljen u mene, iako ja, nažalost, nisam u njega.“

Rafaela na trenutak začuti. Onda pomisli da ima rešenje.

„Pokušaj da izgradiš nešto, kao što je uradila tvoja sestra.“

„Zašto mi to kažeš? Možda zato što me izdržavaš? Da li bi više volela da se zalepim za bilo koga da ne bih trošila tvoj novac?“

„Ne, ali...“

„Našla sam posao, mama, tako ćeš biti mirnija, možda ću uspeti da sve sebi platim sama. Ali nikad neću uraditi ništa slično, zaboravi na to.“

Babi ustane s divana. „Hoćeš li još nešto, mama?“

„Ne, hvala.“

„Sviđa li ti se ovaj stan?“

„Mnogo, veoma, već sam ti to rekla.“

Babi joj se nasmeši.

„Tačno, lep je, ima divan pogled i velik je. Pravimo večere, savršen stan, uvek pun ljudi. Pa ipak, ja se osećam samom, a pre svega nisam srećna. Kad nisi srećan, onda ti i ovako lepi stanovi mogu izgledati ružno, shvataš to, mama, jelda?“

Rafaela ćuti, a onda ustane i ode u radnu sobu, pa stane pred dečake, koji na televiziji gledaju crtani film. Obojici su usta otvorena, obuzeti su onim što se događa u priči.

„Ćao, idem, hoćete li da me poljubite?“

Naravno, ne miču se, nisu ni primetili da je baka tu. S vrata se začuje Babin glas.

„Ako se ne pozdravite s bakom, isključicu televizor.“

Tad pohitaju da siđu s divana i kao dva robota odu do Rafaele, koja klekne i primi njihove poljupce.

„Ćao, bako!“ I obojica se, srećni, vrata da vide kako će se završiti taj crtani.

Babi je na vratima stana, otvori ih baš kad majka stigne. „Ćao, mama.

„Ćao. Ćao, Danijela!“ , vikne da bi je pozdravila izdaleka.

„Ćao!“ , odgovori joj kćerka iz kuhinje.

Onda Rafaela pogleda Babi. „Budi uz svoju sestru.“

„Ali, mama, ja joj uopšte ne trebam. Sve je u redu. Budi mirnija. Nećemo ništa raditi na silu, kasnije bi to mogla biti greška...“

„Pa ona je već pogrešila. Iako ne želi to da prizna, ona to zna.“

„Mama, jedno lepo dete ne može biti greška. Zdrav je, bistar, veseo, jedna od najlepših stvari koje se mogu desiti jednoj ženi, čak i kad nema muškarca pored sebe.“

Rafaela pozove lift, a onda se okrene i izdaleka pogleda dva deteta na divanu. Decu svoje dece. Svoje unučice. Jedan je sin onog žestokog momka kojeg je nekako uspela da udalji od Babi, drugi je sin nekog neznanca. Ali obojica su prelepi. Baš kao i taj stan.

„Lorenzo je savršen muž. Čuvaj ga. Ako na svaki način budeš tražila drugu sreću, nikad je nećeš naći.“

„Da, mama, možda si u pravu, ali mislim da, ako pokušaš da budeš srećna posredstvom druge osobe, samo udvoje postajete nesrećni.“

Rafaela uđe u lift i poslednji put pogleda svoju kćerku Babi na vratima. Gledaju se dok Rafaela ne pritisne dugme za prizemlje.

„Poslušaj me, pokušaj da Masimu podariš brata ili sestru, ili bar probaj to češće. Lorenzo to zaslužuje.“

Vrata lifta se zatvore pre nego što Babi stigne da odgovori.

54.

Kad udem u *For grin filds* u Ulici Kostantino Morin, sve je kao nekad. Slike, fotografije, čaše okačene naopako nad šankom, mali okrugli stolovi od tamnog drveta, obojene stolice okruglog naslona.

„Zdravo“, pozdravim tipa za šankom, koji me pogleda bez naročitog zanimanja. Nema više Antonija, s njegovim debelim naočarima, koji je sve dočekivao sa osmehom velikim bar kao njegova kratkovidost bez tih naočara.

„Idem dole na bilijar.“

Tip klimne ne prozborivši ni reč. Možda je nem, svakako nije simpatičan. Žao mi je zbog ljudi koji nevoljko rade svoj posao, čak i direktori velikih firmi – zašto ne uspevaju da nadu nešto što će ih zaista zadovoljiti? Sta čekaju? Vreme koje im je na raspolaganju teče neumoljivo, kasnije niko više neće moći ništa da uradi.

Siđem niz poslednje stepenike. Ni ovde se ništa nije promenilo. Bar u nečemu ovaj lokal ne izdaje moje uspomene. Skinem sako i okačim ga o čiviluk, zavrnem rukave svoje *bruks braders* košulje i osvrnem se da vidim ima li koga s kim bih mogao da igram.

„Jao, Stepe! Šta, otkad si se obogatio, ne zdraviš se s ljudima okolo? Rekli su mi da te je dobro krenulo, ali ne toliko da bi postao đubre... a priđe i peder, kad vidim kako se oblačiš.“

Pogledam tipa koji je održao taj govor: sedi sam za stočićem, ispred njega je pivo ispijeno dopola i cigareta koja, naslonjena na pepeljaru, sama sagoreva. Ima sedu kosu, a nosi, uprkos vrućini, vojničku jaknu koja mu je preširoka. Klima glavom gore-dole kao oni lažni beskorisni kućići koje neki ljudi stavljaju na zadnji prozor automobila kako bi drugi pomislili da su oni radoznali, a ne prevazideni. Pogledam ga bolje i iznenada ga prepoznam. Ne mogu da verujem, to je Sicilijanac. „Ćao, Adelmo, kako si?“

„Nisi me prepoznao, a?“ Ustane i dovuče se do mene. Pozdravimo se kao u stara vremena, stežući jedan drugom desnu ruku, obuhvatajući palčeve i snažno se sudarajući grudima.

„Dobro sam, dobro sam, ne kao ti, ali ne mogu da se požalim. Ima sto godina otkako se ne daš videti. Znam da radiš na televiziji, imaš gomilu firmi, čak si kupio i zgradicu u Pratiju.“

Počnem da se smejem. „Ma ko ti priča sva ta sranja? Gledam svoja posla. Pokušavam da podignem na noge jedinu firmu koju imam.“

Sicilijanac me gleda, čini mi se da mi baš i ne veruje, ali, iskreno, to me mnogo i ne zanima.

„A znam i da se ženiš!“

„Pozvan si, svi ste pozvani.“

„Da, da... Rekli su mi. Možda me nisi našao. Znaš, menjao sam kuće, stvari, crkve...“ Počne sam da se smeje, pa povuče dim i, odmah potom, otpije malo piva. Mora da je baš propao, ko zna čime se radi. Neko mi je rekao da je iscrpljen, svakako više nije u formi kao nekad.

„Hoćeš li da igraš bilijar?“

„Ne, Stepe, hvala, voleo bih, ali ne mogu, moram da se vidim s nekim. U stvari, idem gore, pošto taj možda i ne zna da postoji i donji sprat.“ I tako odnese pivo, ostavi cigaretu u pepeljari i, klimajući se kao što se nekad hodalo, ode prema stepeništu. Uspevši se nekoliko stepenika, okrene se.

„Stepe, baš lepo što sam te video. Možda ću nekad navratiti u tvoju kancelariju.“

„Zašto da ne?“

Pogleda me i odmahne glavom, kao da on prvi zna da to nije moguće. Zamislim ga na trenutak u sali za sastanke s direktorom serijskog programa, predsednikom televizije *La7* ili direktorom *Kanala 5*, kako on, Sicilijanac, objašnjava neku našu ideju. Mogu da zamislim njegovu reakciju na prvo odbijanje ili zahtev za dodatno objašnjenje: zgrabio bi za gušu nekog direktora. Još gore, pljunuo bi Dani Kalvi u lice, a o onome što bi izašlo iz njegovih usta da i ne mislim. Šta li radi sad u životu? Šta radi u ovom kafiću? Ja sam došao u trenutku nostalgije, a on je možda svake večeri tu. Pre neki dan, prolazeći Ulicom Taljamento, video sam Huka na vratima *Pajpera*, radi kao izbacivač kao i onda, s malom razlikom: više nema nijednu dlaku, ima stomak i niko ga se više ne plaši. Kako nisu uspeali da se odmaknu od onog vremena? Da prevaziđu takvo ponašanje? Sad su skoro smešni. Kao tetovaža lepe žene: u određenoj dobi je prelepa zato što je znak buntovništva, diviš se tome kako je iscrtana u svojim oblicima, zabavlja te mesto koje je izabrala, ali, kad budeš morao da je uzalud tražiš između nabora kože koja visi, ista tetovaža samo će ti izgledati tužno.

„Hej, hoćeš da igraš?“

Okrenem se i ispred sebe ugledam mršavog tipa u plavoj majici, tamnim pantalonama i mokasinama. Ima kratku kosu i simpatično lice.

„Naravno, zašto da ne?“

Uzmem štap sa zida, a on se obrati čoveku za šankom. „Mauro, hoćeš li da nam otvoriš šesticu?“

Ne govoreći ništa, tip uključi nešto kod kase, pa začujem čudan zvuk dok se svetio iznad stola za bilijar lagano uključuje. Tip ima svoj štap, možda je dobar, liči mi na dečaka. Možda ima sedamnaest godina. Gleda me radoznalo, ne zna baš ništa o meni. I bolje. A i šta ima da se zna?

„Ja sam Serđo, hoćeš li da igramo na osam i petnaest?“

„Da, baš to volim.“

„Odlično, hoćeš li da igramo u pare?“

„Dobro.“

Dečak Serdo me gleda, možda me odmerava.

„Odgovara li ti dvesta evra onome ko pobedi u dve od tri?“

„Čini mi se da je to u redu.“

On pokupi sve kugle, skupi ih na gomilu, pa, pod svetlošću sijaliče nad stolom, izvuče trougao kojim sve kugle stavi na isto mesto. Pomeri ih po stolu napred-nazad, a onda iznenada stane i veoma pažljivo skloni trougao.

„li poeni.“

„Okej.“

Stavim belu kuglu bočno i veoma snažno pogodim u središte. Imam sreće, četvrta završi prva u rupi. Nastavim da igram bez prestanka, postignem da osmica dođe blizu rupe, ali ne upadne. Sad je red na Serđu, on obilazi sto da osmotri situaciju. S vremena na vreme se sagne da bi bolje pogledao svaki pravac i mogućnost za lakši udarac. Naposletku izabere jedanaesticu. Bela kugla prođe posred ostalih ne dodirnuvši nijednu, pogodi jedanaesticu bočno, zada joj pravi udarac i ona lagano ode prema rupi u dnu sleva. Jedanaestica na tren zastane na ivici, zaljulja se i onda, kao da je odlučila, sklizne unutra. Dečak igra dobro, neće biti lako. Odatle uspe da centrira dvanaesticu, koja se odlučno zakotrlja, nasloni se na moju, pomeri je, doduše malo, i ode u središnju rupu. Baš je jak. Na tren se setim one večeri s Klaudiom, Babinim ocem, one partije s dva neznanca, dva razmetljiva i sigurna tipa; ipak, u svemu smo uspeli i na kraju smo ih pobedili. Začujem iznenadan zvuk, njegova trinaestica se brzo kotrlja, ali onda, umesto da uđe, tresne o ugao, zaustavi se poskakujući pred rupom koju je izabrao i ostane sakrivena iza bele kugle, nudeći mi celo polje.

„Na tebe je red, kako se zoveš?“

„Step.“

„Tvoj je red.“

Obiđem sto dok plavom kredom bojim svoj štap, potom protrljam žleb svoje leve ruke o magnezijum koji stoji na postolju, da drvo bolje klizi. Izaberem dvojku. Pogodim je snažno, izađe iz grupe, tresne o ivicu stola i krene prema središnjoj

rupi, pa uđe u nju. Bela kugla je dobro izašla, sad je iza osmice, koja je i dalje na dobrom položaju, i tako uradim isto što i on, pogodim osmicu, prislonim je uz njegovu desetku, koju je nekako uspeo da približi onoj rupi, i postavim je iza nje. Nastavim da mirno i veselo igram, uvek izlazim dobar i, jednu za drugom, ubacim sve svoje kugle. Ostane samo jedna, ali dobro sam postavljen, ne mogu da pogrešim, bar se nadam. Odlučno je pogodim, pravo, bez oklevanja. Žuta kugla brzo klizi po zelenoj čoji i ulazi u rupu. Jedan – nula za mene.

„Hej, dobar si, nisam to ni pomislio. Čestitam.“

Onda Serđo dođe do svog mobilnog telefona, koji je ostavio na stolici. Proveri ga i primeti da mu je stigla poruka. Čita.

„Jebiga, to je moja majka, hoće da se vratim kući, što je dosadna. Možemo da nastavimo neki drugi put?“

„Naravno, do sledećeg puta.“

„Eh, izvini, bežim, častim te pivom gore, za šankom.“

„Važi, hvala.“

I vidim kako nestaje. Odem da operem ruke u toaletu, obučem sako, očistim pantalone na kojima je plav trag od krede i popnem se. Pridem šanku i tip mi odmah donese srednje pivo.

„Drži, ovo mora da je za tebe... Od Serđa, ne?“

„Da, hvala.“ Sednem na barsku stolicu i počnem da pijem. Povučem dobar gutljaj, pa pogledam po lokalu. U dnu sale, Sicilijanac razgovara s nekim čovekom starijim od sebe. Tip nosi teksas jaknu i tamnoplavu pamučnu kapu na glavi, raspravljaju o ko zna čemu.

S vremena na vreme, Sicilijanac tresne pesnicom o sto kao da bi taj gest nekako mogao da mu da za pravo. Možda nije trebalo da pozovem sve na venčanje, ali neki ionako neće doći misleći da treba da mi donesu poklon. To je moja poslednja nada. I tako, smejući se u sebi, povučem još gutljaj piva, a onda začujem neki glas iza leda.

„Šta ti je rekao Serđo, zašto mora kući? Zato što se majka naljutila?“

Okrenem se i vidim onog mutavog barmena, koji je iznenada postao pričljiv, a pre svega radoznao. Ne odgovorim. „To što te je častio pivom znači da je video da si jači i da nije hteo da izgubi dvesta evra.“

Nasmejem se. „U stvari, izgubio sam prvu partiju.“

Tip ostane iznenađen, kao začuđen, i tako ja popijem pivo i, ne pruživši mu šansu za naknadna pitanja, napustim lokal. Cim izađem, zapalim cigaretu. *For* je ranije bio bolji. Nikad se ne vraćaj na mesta koja si posećivao kad si bio mlad, naći ćeš ih mnogo ružnija ili ih uopšte nećeš naći. Povučem dim i okrenem se prema

motoru. Tu je neki tip koji pokušava da ga otvori, ili bar petlja nešto oko njega. Stavio je belu kacigu na moje sedište.

„Hej, šta radiš tu, koji kurac?“, zaurlam izdaleka.

„Ko? Ja? Vidi, grešiš, uzeo sam svoju kacigu, pre toga je tu bio neki mladić.“

Nizak je, nabijen, ima okruglo lice, sve zube čitave, jednake, ali ružne, žute, i kraću bradu. Nosi farmerke, bele patike i zelenu *kej-vej* jaknu. Dok prilazim motoru, on uzima kacigu i udaljava se brzim hodom ali klateći se. Dovoljan mi je tren da vidim da je upravljač provaljen.

„U kurac...“

Ali on navlači kacigu, shvatio je da sam ga uhvatio, i počinje da trči, brz je kao raketa na onim svojim kratkim nogama. Bacim cigaretu i za tren sam iza njega. On nestane iza ugla, ali, čim i sam zađem za ugao, ugledam ga, vidim da se već popeo na upaljenu *vespu* i pobegao ne dižući noge, dajući gas duž trotoara, maltene u suprotnom pravcu. Uz to, tablica mu je pokrivena nekom crnom čarapom. Potrčim prema svom motoru, otključam ga, pokušam da ga upalim kako bih ga sledio, ali, čim ga spustim s nogara, primetim da se upravljač više ne okreće lako, tvrd je. Mora da mu je zadao onaj klasični udarac pokušavajući da ga izbije, ali nije uspeo. Jebiga, mora da je već pobegao. A i ne shvatam: bio je sam, bez kamiona u koji bi utovarao motor, bez nekoga ko bi mu čuvao stražu, bez saučesnika koji bi mu odvezao motor dok on ode mojim. Pa, ne uspevam da shvatim. Ali to lice mi se urezalo. Trebalo je da uzmem telefon i da napravim lepu fotografiju. Da, a šta onda? Otišao bih da ga prijavim? Ja da postanem policajac! Nasmejem se i na samu pomisao. Pokušam da pokrenem upravljač, lagano ga pomeram da ga ispravim. Onda zatvorim kacigu i, s malo gasa, nadajući se da mi neće iznenada blokirati, pođem kući.

55.

Kad siedećeg jutra uđem u kancelariju, zateknem Dorda zatvorenog u njegovom odeljku s jednim mladim urednikom koji urla. Vidim ih kroz staklo: on sedi miran, sluša, a taj drugi je na nogama i urla čak vrlo žestoko. Ipak, moram da kažem da je zvučna izolacija koju je Đorđo dao da nam urade savršena. Vidim da je urednik veoma uzrujan, ali uopšte ne čujem o čemu razgovaraju. Onda vidim kako ga Đorđo poziva da sedne, ali taj odmahuje glavom, potom Đorđo uzme neku fasciklu s projektima i otvori je na stolu, ponovo pozove urednika da sedne i on ovog puta prihvati. Aliče me stigne baš dok ulazim u svoju kancelariju.

„Dobar dan, hoćete li dobru kafu?“

„Da, može, dugu i bez šećera.“

„U redu, odmah ću vam je doneti. Ovo je pošta za danas.“

Ostavi mi na stolu gomilu papira, pa izađe iz prostorije. Počnem da proveravam poštu, nema nijednog čudnog pisma, bar mi se tako čini. Jedan poziv na koktel, otvaranje nekog restorana, večer koje organizuje *Foks* povodom lansiranja novog projekta. Još jedan poziv na izložbu. Otvorim ga. *Koređo i Parmidžanino*. Ko zna, možda je i ovo neki „ciljani“ poziv. Dođe mi da se nasmejem, ne, sigurno ne. Ko zna šta radi, možda je otputovala. Začujem kako se vrata otvaraju, onda glasove koji dolaze s hodnika.

„Dobro, zadovoljan sam što smo našli neko rešenje. Javi mi nešto što pre.“

„Da, ali vi više nemojte da mi priređujete neslane šale!“

„Ma daj, nemoj tako, objasnio sam ti.“

„Da, da, znam, šalio sam se.“

Pozdrave se, čujem kako se zatvaraju vrata. Izađem iz svoje kancelarije.

„Dakle, jesi li uspeo da ga smiriš?“

„Da, bilo je lako. Rekao sam da si ti kriv, da ja to nikad ne bih uradio.“

„Ma daj, tako ću ja ispasti neki cinični špekulant, gori od onog tvog prijatelja Pancerota.“

„Ne, ne, ovo je drugačije. Rekao sam da je direktor televizije *La7* uložio mnogo novca u našu firmu preko žene i da je dogovor sledeći: mi moramo da radimo punom parom, a on ima neku vrstu prvenstva na svaki projekat. Dakle, pripadalo mu je da može prvi da izabere program i da ga uzme.“

„I poverovao je u to?“

„Da. Mislim da su ga upravo zato i postavili za urednika... Ne pravi probleme i u sve veruje.“

„U dobrim smo rukama...“

„Uradi sam još nešto...“

Smestimo se u moju kancelariju kako bismo nastavili razgovor, a tad stigne i Aliče s dve kafe.

„Napravila sam i jednu za vas...“

Đorđo joj se nasmeši. „Savršeno, čitaš mi misli, baš sam hteo da ti tražim.“

Ona spusti kafe na sto i izađe iz prostorije. „Da vam zatvorim vrata?“

„Da, hvala.“ Ostanemo sami.

„Dakle, čestitke za Aliče, stvarno odličan izbor.“

„Stvarno ti se sviđa?“

„Veoma. Intuitivna, precizna, uredna. Ume čak i da bude rezervisana i da bude na svom mestu. Zasad ne vidim mane.“

„Dobro.“

Otpijem malo kafe. „Dakle? Šta si još uradio da bi smirio mladog urednika, pošto si me napravio ciničnim i tvrdim?“

„Neko mora da je proneo glas o tvojoj prošlosti tabadžije...“

„Tabadžije? Tako mi daješ i političku pripadnost.“

„Zar nije bilo i toga?“

„Da, ali nikad nikoga nisam pipnuo zbog ideologije, to su drugi radili ili su slali druge, ne shvatajući, nažalost, da su važne reči i snaga ideja.“

„Dobro, svakako misle da si to bio ti. To može da nam posluži kao slika, zato što ostane jedna od onih urbanih legendi sa stalnom sumnjom: je li istina ili seru? Međutim, ako ti danas iznenada oplaviš nekog ispred *Vanija*, to će postati kontraproduktivno. Mit o tom tipu pravednika, čak i za ljude koji preziru nasilje, savršen je u legendi, a naprasit batinaš koji, kao producent, danas bije nekoga samo je smešan. Dakle, ako se i desi nešto zbog čega bi se ti unervozio, pokušaj da se suzdržiš.“

„Vidi, nema problema. Sinoć sam uhvatio jednog koji mi je krao motor, iskrivio mi je ceo upravljač, na silu slomio blokadu i nisam uspeo ništa da mu kažem, praktično sam ispao seronja.“

„Ali sprečio si krađu.“

„Da, ali, da bih potkrepio legendu, trebalo je da ga oplavim...“

„A da se on, dok bi ga ti dohvatio za jaknu, okrenuo, izvadio pištolj i pucao u tebe? Šta bismo radili mi s *Futurum*? Kakva bi naša budućnost bila?“

„To nisam uzeo u obzir. Ili možda jesam. Eto, nisam mu ništa uradio misleći na *Futuru*. Pusti i tu priču u opticaj, baš mi se sviđa!“

„Misliš da sam ja pustio u opticaj tu priču o batinašu?“

„Ne mislim, to jesi bio ti.“

„Kako god, ponovo počinjem da razmatram ponudu kvota.“

„Pala je. Možeš da dobiješ najviše dvadeset procenata... Moraćeš da požuriš.“

Đorđo počne da se smeje i sedne ispred mene. „Da i ne pomišljamo na brojne naslednike koji bi mogli da se pojave!“

„Eh, da, ali zasad se više niko nije čuo.“

„I bolje je tako. Ne možemo da budemo rasejani u ovom periodu punom važnih sastanaka. Dakle, uspeo sam da smirim mladog urednika davši mu gomilu projekata za koje sam se pravio da sam ih izvukao, uprkos pravu prvenstva, od televizije *La7*. Ceni moj rizik, utvrdili smo tajni sporazum, ali mislim da će on uzeti naše različite programe baš u nadi da će nam propasti dogovor s *La7*.“

„Dakle?“

„Dakle, on je đubre i shodno tome ćemo ga tretirati...“

Nasmejem se. „Čini mi se da je to odlična dedukcija.“

„A s direktorom televizije *La7* zaključili smo veoma povoljno. *Ko voli koga* će biti udarni program za sledeću sezonu, s najavnim spotom koji će svaki put promovisati naš logo, *Futuru*. Imaćemo deset spotova dnevno dva meseca uoči početka programa, što znači, budući da o nesumnjivim činjenicama ne vredi raspravljati...“

„Biće šeststo promocija *Future*.“

„Tačno, jedna od deset sekundi. Ako pomisliš da za trideset sekundi cene idu od trideset do trista pedeset hiljada evra, u zavisnosti kad se puštaju...“

„Najmanje bismo platili tri miliona.“

„Baš tako, ali dogovorili smo se za bar pet reklamnih blokova u udarnom delu večeri. Dakle, čak i ako nas ne puste u etar, to je kao da si već zaradio osam miliona i reinvestirao ih u *Futuru*...“

Pruži mi papir sa celom šemom s preciznom satnicom programa za svaki dan posebno, a ispod toga je vrednost od čak osam miliona i dvesta hiljada evra.

Sve pažljivo pogledam. „Odličan posao. Ipak, nisam ih ja zaradio, mi smo ih skupili za *Futuru*.“

„Da, naravno. Onda, zaključio sam dogovor za nov jutarnji program i ovo već imamo potpisano na šest meseci.“

„Eh, a šta ćemo im dati?“

„Eh, to ne znam. Ja sam im samo rekao da si našao nešto novo i veliko... Ostaje ti otprilike četrdeset dana da im to prezentuješ...“

Gledam ga zgranut dok on veselo nastavlja.

„Potom, imaćemo program u drugom delu večeri, ali to za četiri meseca, što znači da imaš otprilike dva meseca da pronadeš genijalnu ideju... I, naravno, i to si već smislio...“

„Naravno, ja sam pravi-pravcati lovac na talente!“

„Da, pun si kvaliteta, tvoj lik raste i ja sam zadovoljan. Sara mi je stavila do znanja da bi volela da vidi naše kancelarije, ali mislim da nije samo to... Ili da ona tebi pokaže ko zna šta.“

„A ti si, naravno, kad pogledaš trenutne probleme i tananu nit na kojoj je sad *Futura*, sigurno otklonio tu hipotetičku pretnju.“

„Ne, verujem da će batinaš kao ti umeti da postavi na mesto jednu devojku koja je samo vatrena...“

Baš tad neko pokuca na vrata.

„Napred.“

Vrata se otvore i pojavi se Aliče. „Izvinite, došla je neka Đovana Senjato. Da je smestim u salon?“

Pogledam Đorđa, a on mi se osmehne.

„Taksa *Kanala 5*.“

„Ah. Naravno.“

„Ne, pusti je da uđe kod nas.“

„Odlično.“ Aliče se udalji u trenu i odmah zatim se pojavi na vratima pokazujući nekome put. Iznenada se na pragu pojavi prelepa devojka, vesela, nasmejana, s povelikim, provokativnim izrezom. Plavuša zelenih očiju, kosu je skupila u rep, dve ogromne sise, pre svega suviše savršene da ne bi bile operisane.

„Dobar dan, zadovoljstvo mi je da vas upoznam. Kako vam je lep poslovni prostor!“

Ima glasić devojčice, ne shvatam da li glumi misleći da tako napravi neki čudan kontrast svojoj preteranoj senzualnosti ili je to stvarno njen glas. Kako god bilo, ustanem od stola i pođem joj u susret.

„Drago mi je, Stefano Mančini.“

„Đorđo Renci.“

Mene pogleda sa specijalnim osmehom, a Rencija samo ovlaš pozdravi. Potom pokaže na fotelju. „Mogu li?“

„Naravno. U stvari, izvinite, mi smo u izvesnom smislu ostali zaprepašćeni ovim naglim ali prijatnim iznenađenjem...“

Đorđo podigne obrvu kao da su ga moje reči zaista pogodile, a sisata se smeje praveći se glupljom nego što jeste.

„Ja sam zadovoljna što konačno ima novih ideja. Na televizijama uvek prave iste stvari, uvek su isti ljudi i niko nikad ne rizikuje. Postajemo narod glupaka. Ali Kalemi je presrećan zbog programa i rekao je da će ga uskoro lansirati s velikim publicitetom. Mnogo najavnih spotova bar mesec dana ranije...“

Pogledam Đorđa, a on mi se osmehne. Đovana to primeti. „Šta je bilo, jesam li rekla nešto?“

„Razgovarali smo jutros s Kalemijem i sve smo razjasnili. Nećemo raditi taj program s *Medijasetom*, ali uskoro će biti neki drugi.“

„Ali ne! Ja sam želela da vodim taj! Svakog jutra sam gost u jutarnjim emisijama i s tom idejom sam želela da napravim skok!“

„A kakvu si ulogu zamislila?“

„Kako kakvu sam ulogu zamislila? Kalemi mi ju je poverio, trebalo je da vodim emisiju... Bila bih voditeljka! Doduše, s još jednim pomoćnim voditeljem, koji bi bio uz mene, ali samo u prvo vreme, eto...“

Đorđo i ja se ponovo pogledamo. Ovog puta se ne smejemo. Onda on ustane.

„Vidite, siguran sam da ćemo naći neko drugo rešenje, saradnja s vama biće pravo zadovoljstvo.“ Pozove je da ustane. „Svakako želim da vas upoznam s autorom ovog programa. Možda će se uz priču, kad se bolje upoznate, pojaviti novi programi, još prikladniji za vas.“

Đovana Senjato malo okleva, a onda, nasmejana, pogleda Rencija i shvati da su stvari svakako već odlučene.

„Ah, naravno, tako je... odlična ideja.“

Ustane iz fotelje i pruži mi ruku.

„Stefano, baš mi je drago što smo se upoznali.“

„I meni.“

„I onako ćemo se često viđati, ne?“

„Da, mislim da hoćemo.“

Đorđo je isprati iz naše kancelarije i otprati je do Simonea. „Možemo?“ Pokuca na poluotvorena vrata. Simone skine slušalice. „Naravno!“

U stvari, izgleda da ga nervira ovaj upad, pošto je baš bio zaokupljen onim što je radio. Renci uđe u prostoriju. „Dakle, ovo je Đovana Senjato. Došla nam je u posetu pošto smo Kalemija pitali da nam ukaže na nove voditeljke koje će razbiti na tržištu...“

Videvši je, Simone sine. „Ćao! Kakvo zadovoljstvo!“ Odmah joj pruži ruku.

Đovana se nasmeši i, pošto je videla kako su se njegove oči zalepile za njene sise, već zna da ga ima u šaci i svakom drugom delu koji sama poželi.

„Donela sam i biografiju. Da je izvadim?“

Ta rečenica na čudan način uzbudi Simonea, koji na trenutak zatvori oči. Renci uradi isto, ali iz drugog razloga, kao da kaže „dobro je, idemo dobro“. Onda Simone ponovo postane profesionalac, preuzme Đovaninu biografiju i situaciju.

„Izvoli, sedi, govorićemo jedno drugom 'ti', jelda?“

„Naravno... Koliko imaš godina?“

„Devetnaest.“

Đovana na trenutak okleva. „Dobro je, iako ne izgleda tako, mi smo skoro vršnjaci.“

A to „skoro“ nije baš dobro definisano. Đovana mora da ima više od trideset godina.

„Dakle, ostavljam vas same.“ Renci ode ne zatvarajući vrata dokraja. Simone veoma pažljivo i profesionalno razgleda biografiju Đovane Senjato.

„Baš si mnogo radila...“

„Da“, smeši se ona, „ali još nisam našla pravi program koji bi mi doneo željeni uspeh.“ Dok to izgovara, ona prekrsti noge i, skoro i ne želeći, pokaže ih u svoj njihovoj lepoti. „To jest, ne mogu da se žalim, imam ekskluzivni ugovor na dve godine za učešće u različitim emisijama i samo od toga mogla sam da kupim malo potkrovlje u Ulici dela Kroče ovde, u Rimu, ali kako ću sa svim ostalim? Na primer, ove godine bih za Božić volela da odem na Maldive, na Sporting, kuda svi idu, ali da bih stekla poznanstva, a ne zarad nečeg drugog. A ja to ne mogu sebi da priuštim! Eto, želim da budem nezavisna.“

A Simone, naravno, iako ni najmanje nije razumeo koliko joj još para treba, izgleda da se svejedno savršeno slaže s njom. „Ma naravno, u pravu si, treba...“

Đorđo ponovo uđe u svoju kancelariju. „Nisam uspeo da ti ispričam ostalo... Dakle, i s Kalemijem smo se dobro dogovorili — osim takse Senjato, dobili smo na svemu. Zaključili smo jednu seriju i jedan program u udarnom terminu, a onda bi trebalo da imamo i prostor možda pre *Dnevnika*, što ne bi trebalo da bude loše. Jesi li video? Njihove ponude za spot bile su samo za jedan mesec, ne bi nam to odgovaralo.“

„Dobro, meni to deluje odlično.“

„Da, sve je prošlo na najbolji mogući način. Video sam da si došao motorom. Ako hoćeš, povešću te da ga središ, tako ćemo porazgovarati o još dve-tri stvari.“

Ništa se tu ne može, Đorđo je kadar da pazi na sve.

„Hvala, rado.“

„Dakle, ako nemaš ništa protiv, odvešćemo ga do jednog mog prijatelja. Veoma je vest, prema meni je uvek bio dobar i želeo je da te upozna.“

„I on je očaran blistavim svetom televizije?“

„Ne, ne, mislim da nešto drugo hoće da te pita...“

56.

Kad stignemo u sedište *Honde* u Ulici Gregorio VII, velika kapija se otvori propuštajući nas niza strmu nizbrdicu. Stajemo ispred garaže pune raznih motora; na nekima od njih je karton sa sve brojem koji pokazuje da su već popravljani. Đorđo side sa svog motora SH dok ja parkiram svoj malo ispred njega. Mladi radnik *Honde* objašnjava jednom ne baš prisutnom mladiću kako radi nov sistem protiv krađe.

„Ne, ponavljam ti, moraš da pritisneš gornje dugme i, kad dvaput čuješ 'bip', sistem je uključen.“

Čim čuje znak, tip pokuša da pomeri svoju *vespu*. „Ali ne pišti!“

„Pa moraš da sačekaš bar dvadeset sekundi, ako ne sačekaš, to je kao da si ga poništio!“

„A ako mi je lopov mazne za to vreme?“

„Pa onda si ti tu...“

„I šta da radim?“

„Ti viči! Ili pritisni ovo dugme dole koje se zove 'panika' i odmah će početi da pisti!“ Tako se zaista i dogodi. Tip pritisne uši rukama, a sa usana mu se čita: „Da, da, shvatio sam...“

Radnik *Honde* napravi grimasu kao da kaže „E, vala, dobro je...“, pa ponovo pritisne dugme „panika“ da alarm prestane da pišti.

Uđem u prostoriju s delovima i prijemom, gde Đorđo razgovara s jednim visokim, robusnim čovekom kratke kose koji, kad me ugleda, kao da se prijatno iznenadi.

„Pa ti si mi ga stvarno doveo!“

Renci klimne glavom. „Ja ne lažem. Stefano, mogu li da ti predstavim Gaetana?“

„Drago mi je.“ On mi srdačno stegne ruku.

„Ma šališ se? Ali ja tebe oduvek poznajem! Za mene je velika čast što ovde imam velikog Stepa.“

Zaišta sam iznenađen tim njegovim oduševljenjem. „Ne znaš koliko sam para izgubio s tobom...“ Ah, eto, i delovalo mi je malo čudno.

„Zato što sam isprva ja igrao protiv tebe, uopšte nisam shvatio da si najjači. Na trkama *Kamomila*, ako si ti bio na pisti, nije bilo nikoga. Posle sam počeo da se kladim na tebe i povratio sam se, u stvari, stavio sam u džep pet-šest hiljada evra...“

„Srećom... već sam se osećao krivim.“

„Ti? Ti si se osećao krivim? Ma daj...“ Prasne u smeh. „Baš si strava. Ah, nisam znao da si tako simpatičan.“ Iznenada se uozbilji.

„Znaš li ti da sam bio tamo i one proklete večeri kad se Polo trkao? Jadnik... Zamisli, čak sam se i kladio na njega. Baš je bio strava... Ah, jebiga, izvini, ako ti to ne znaš, ko će... Ali nikad nisam shvatio kako se ono desilo... U jednom trenutku, u krivini je otišao dole a da ga niko nije dodirnuo. Kunem ti se, apsurd. Ja mislim da su pucali u njega. Ne, ozbiljno... Znaš li da se na tim trkama vrteo ogroman novac?“

I stegne mi se srce, gore od pucnja, sad kad znam istinu. Ali pravim se da se ništa ne događa.

„Nikad više nisam otišao. Nisam se više trkao.“

„U pravu si, pogrešio sam što sam te podsetio, izvini.“ Ponovo postane profesionalac. „Dakle, šta ti se dogodilo?“

Ispričam mu za pokušaj krađe i za slomljen upravljač.

„Ono što ne razumem jeste kako bi uspeo da odveze motor. Nije imao saučesnika, niti stražu, čak ni neki furgon u blizini, sve sam proverio, pobegao je svojim motorčićem s pokrivenom tablicom...“

Gaetano se nasmeši. „Sad imaju tu tehniku, zove se 'parking-duh'. Ukradeni motor odvezu ulicu dalje, u neko dvorište, ili pak u neku uličicu. Kad izađeš i ne nadeš ga, ti prijaviš krađu, ali svakako odeš odatle, a oni ponovo svrate, potpuno mirni, i odvezu ga mnogo, mnogo kasnije, možda noću.“

„Ne mogu da shvatim. Sad već svašta izmišljaju.“

Gaetano mi se smeši. „Žao mi je. Da vidimo šta se može učiniti.“

Izađe u dvorište i priđe mom motoru. Pokuša da pomeri upravljač. „Ništa. Pokušao je udarcem, ali nije uspeo da sasvim razbije blokadu, onda je probao da ga otvori ovde, mora da je imao uređaj da sve resetuje i da proba da ga ponovo upali, ali mislim da si tad ti naišao...“

„Eh, da.“

„Dobro si prošao.“

„U stvari, trebalo je da ga sredim kao u stara vremena! Ali, kad vidim kako su se stvari izmenile, činjenicu da još imam motor moram da smatram dobrim rezultatom.“

„Vidi, mislim da moramo da promenimo samo upravljač, ali moram da pogledam kako ide njegova blokada, pozvaću te na jedan preventivni.“

„Okej.“

„Oh“, umeša se Đorđo, „molim te, to je moj brat.“ Gaetano se nasmeši. „Shvatio sam, i više od brata.“

„Eto, bravo.“

Onda me Gaetano pogleda. „Hoćeš li da staviš jedan *push and block!*“

„A šta je to?“

„Ovo...“ Priđe jednom motoru i pokaže mi blokadu ispod nogara. „Sve i da razbiju blokadu upravljača i povezu sistem, ipak ne mogu da krenu niti ga mogu pomeriti, zato što motor više neće da side s nogara...“

„Ako ne ide samo na jednom točku.“

„Onda je on šampion i takvom svaka čast!“ Gaetano me gleda kako da kaže: to nije moguće, ali ja znam da je Polo mogao da podigne motor u jednom metru!

Gaetano nastavi da mi objašnjava.

„Ovo su izmislili u Napulju. Da bi sad uzeo motor, možeš samo da pretesterišeg nogare, pa je to praktično nemoguće.“

„Dakle, uopšte ne mogu da ga ukradu?“

„U Napulju su pronašli sistem, ali ovde, u Rimu, još ne mogu. To je dobro sredstvo za zastrašivanje.“

„Koliko je?“

„Sto dvadeset evra.“ Renci ga pogleda. „Hteo sam da kažem: sto evra.“

„Dobro, montirajte to.“

I tako ostavim tamo motor, popnem se iza Đorđa i, malo kasnije, opet smo u kancelariji. „Vratili smo se.“

Aliče nam odmah izađe u susret. „Dakle, pomerili su probe za nultu epizodu unapred, za pola tri. Baš sam htela da vas pozovem.“

„U redu, hvala, savršeno.“

Dok odlazimo svaki u svoju kancelariju, primetimo da je Simoneova zatvorena. Obojica se instinktivno malo primaknemo i vidimo da je Đovana Senjato još tu, i ne samo to: Simone sedi na svom stolu ispred nje i smeju se s kafama u rukama.

„Uzeli su i brioše, ali njih sam naručila u baru, pomislila sam da bi to mogla da bude i vaša preporuka, pa sam tako uradila. Nadam se da nisam pogrešila.“

Đorđo je spremniji od mene. „Neće nas sigurno dva brioša baciti na kolena.“

„Želela je četiri.“

„Ni četiri. Dobro si uradila. Sad nas ostavi.“

Aliče se vrati u svoj odeljak. Đorđo priđe staklu toliko da ga Simone vidi i, naravno, osmeh mu iščezne s lica i on se uozbilji, side sa stola i počne

profesionalno da se obraća Đovani Senjato. Izgleda da se njihov razgovor tad okončao, budući da ona ustane iz stolice, a Simone je pretekne i otvori joj vrata.

„Dakle, čućemo se uskoro.“

„Da, naravno, molim vas, meni se čini savršenim ono što si mi rekao...“ Govoreći to, ona stigne do vrata kancelarije i izađe. Simone se vrati kao da se ništa nije dogodilo, ali ne stigne ni da zatvori vrata a Đorđo mu upadne unutra i počne da urla.

„Jesi li ti lud? Od kreativnog direktora do autora mufljuza! Sta si dosad radio sa onom?“

„Ma ništa, pričali smo, upoznao sam je bolje...“

„Šta ima da je upoznaješ?! Ona ti je posle pet sekundi već otkrila misteriju Senjato: dve ovalike sise i gotovo! Šta ti misliš, da je šalju ovamo zato što će izvaditi neki filozofski traktat ili zato što će izvaditi nešto drugo Kalemiju ili nekom na spratovima iznad njega? Pa ne mogu da verujem...“

Renci počne da kruži po Simoneovoj kancelariji. „Ma reci šta može da kaže glava ovom ovde! Izmisliš jednu toliko lepu emisiju, a onda imaš toliko lošu ideju!“

„Koju?“

„Da probaš sa Đovanom Senjato!“

Simone ga gleda, a onda prekrsti ruke. „Čuj, meni se Dovana sviđa.“

Đorđo ne veruje svojim ušima, stušti se za Simoneov sto, s rukama na rubu, sav nagnut napred, toliko da mu urla u lice. „Misliš da te mi plaćamo da bi se zaljubio?! Zašto praviš budalu od sebe s njom? Zato što ćeš je možda pojebati? I tako si ti srećan, ali neko drugi će se naljutiti i onda smo mi jebana strana! Pa, jebote, onda si stvarno glup. Tek što smo krenuli s *Futurom*, a ti već hoćeš da nam je zatvoriš? Ne, reci, molim te, objasni mi, daj da shvatim kakav jebeno neverovatan nacrt, kakav apsurdan projekat imaš na umu, pošto, uveravam te, sad te stvarno ne pratim!“

Tad se pojavim na vratima. „Đorđo, smiri se.“

Renci se okrene. Ništa ne kaže, duboko udahne, pokuša da uhvati malo kiseonika. Onda krene prema meni, a ja se pomerim da on, sada ćutke, izađe iz prostorije. Pogledam ga dok se udaljava, pa se okrenem prema Simoneu i zatražim malo njegove pažnje.

„Dakle, mislim da Đorđo misli da mu nisi ukazao poštovanje...“

Simoneu su ruke i dalje prekrštene. Okrene glavu ka zidu. „Ali nije tako. Da li se tebi čini da ga ne poštujem?“

„Pa, s obzirom na to kako si se poneo sa Đovanom, on misli da je tako.“ Simone se okrene prema meni iznenađen, kao da nije shvatio šta mu to govorim ili mu se pak to čini apsurdnim.

„Da se bolje izrazim: za njega si ti već deo *Future*, on tebe vidi u našoj firmi, dakle, za njega je to kao da si izneverio njegovo poverenje. Ali kako, misli on, ja mu pružam toliko, a on će zbog jedne glupače koja pokazuje sise i dupe sve da ugrozi? U suštini, ne mogu da kažem da greši. Kad bi Kalemi, ili ko god da je iza ove Đovane Senjato, znao da mi, umesto da joj damo posao, idemo u krevet s njom, prokockali bismo njegovo poverenje. Zar ne shvataš da te jedna ovakva namerno koristi da bi nekoga zaslepila od ljubomore i da bi dobila mnogo izdašniji godišnji ugovor s mrežom, ili misliš da si joj se stvarno svideo i da bi iz toga moglo nešto da se rodi?“

„Ona mi deluje kao ozbiljna, prava devojka, i simpatična mi je. Podudaramo se u mnogo čemu.“

Đorđo utrči kao da dolazi ko zna odakle, a zapravo se vidi da je slušao.

„Onda me stvarno brineš, jebote!“, opet zaurla prilazeći njegovom stolu dok ja izlazim. „Onda ništa nisi shvatio, jebote! Kako možeš da pomisliš da je ono ozbiljna, prava devojka, u čemu se to vi podudarate? Ti nemaš ništa zajedničko s njom! Onakva ti melje mozak, napravi od njega onaj grašak koji si jeo kad si bio mali, pretvori ga u kašu!“ Priđe mu i kažiprstom ga dva-tri puta kucne po glavi. „Naravno, ako ti uopšte imaš mozga!“

Simone nervozno pomeri glavu.

„Ona bi s tobom bila dva, tri, četiri puta, možda deset, a onda bi nestala. Onda bi počeo da zatičeš njen mobilni telefon isključen, išao bi da je tražiš po lokalima, video bi je na Fejsbuku kako obilazi svet, u Njujorku je, na Formenteri, u Abu Dabiju. Povrh svega, ona bi to svakako ispričala Kalemiju ili ko zna kome iznad njega, i uživala bi u tome da mu kaže, a onda bi oni prekinuli svaki odnos s nama. Hoćeš neku takvu? Ja ću ti je platiti! Ali, jebote, nemoj da nas uvaljuješ u probleme. Mislio sam da si genije, a ti si u stvari glupak!“

Posle te poslednje izjave, konačno ga ostavi samog, izađe u hodnik i stigme me. „Hajde, idemo, čekaju nas u *Teatro dele Vitorije* za pilot-epizodu.“

„A on?“

„Ostavićemo ga ovde da razmisli! Genije mora da se pronađe, ostavimo ga samog, biće to dobro za njega!“

Aliče nas gleda kako prolazimo, ali onda odvrti pogled, ništa ne kaže. I tako, čim se nađemo u liftu, Đorđo pričeka samo da se vrata zatvore, počuti još trenutak, pa prasne u smeh.

„Jebote, bili smo savršeni!“

„Da, ličili smo na dobrog i lošeg policajca!“

„Iacno.“

„Ali obično sam ja bio loš...“

U trenu se setim Pola, našeg prijateljstva, svih sranja koja smo radili i knedla mi je u grlu, ali nije ovo trenutak, ne sad. „Dobro, dakle, sledeći put je tvoj red da budeš loš!“

„Nadajmo se da neće biti sledećeg puta.“

„Biće, biće.“

Već znam da je, nažalost, u pravu. Suviše je stvari već pogodilo.

57.

U pozorištu, kad uđemo, vlada potpuna tišina. Neki nizak, punačak tip veoma duge kose i s povelikim stomakom ide unaokolo s mikrofonom i izdaje naređenja u mukloj tišini studija.

„Jebiga, koliko puta moram da vam ponovim? Sa ovim Džimijem Džibom morate da pravite spore kadrove, on je lutka, diže se, prelazi preko glave voditelja i na kraju prikazuje tabelu sa svim bodovima. Ne mislim da je toliko teško... Daj da probamo ponovo.“

Fulvio, voditelj, ponovo se postavi na zvezdu u središtu pozorišta. U ruci mu je fascikla, ali u njoj je samo šema emisije.

„Dobro večer, dakle, evo nas u drugom krugu, koji će Antonio morati da resi...“

Uto se podiže jedna ruka, prolazi ispred voditelja, prelazi preko njega, još više se diže, trči po studiju, pa završi na slici tabele.

„Ne, ne, stop! Još nismo uspeli. Da li je moguće da moraš toliko da trčiš? Kud žuriš? Jebote, ljudi će se u svojim kućama uplašiti! Neće se, ako tako radiš, probe završiti ranije, a ti otići kući da bi jebao onu siroticu koja je prinuđena da bude s tobom...“

Okrenem se prema Đorđu. „Ma da li je ovaj reditelj stvarno toliko dobar?“

„Roberto Mani je genije.“

„Hoćeš da kažeš da nemamo drugih, sve i da nisu toliko dobri, koji ne govore sva ova neverovatna sranja? Pomisli kako se mora osećati taj koji pokreće onu ruku.“

Tad Roberto, reditelj, primeti da smo došli i predstavi nas studiju.

„Deco, pogledajte ko je došao! Naš producent Stefano Mančini i njegov verni Đorđo Renci.“ Govoreći to, on uperi mikrofona u dirigenta malog benda koji se nalazi ispod tabele semafora, a maestro, videvši taj pokret, odmah pokrene bend. Svi oduševljeno sviraju nekoliko sekundi, a onda dirigent mahne rukom u vazduhu i zatvori je u pesnicu, što je znak da se tačka završi. Svi prestanu da sviraju, samo jedna truba proizvede poslednju notu mimo svih, ali, pošto je sve bilo improvizovano, izgleda da reditelj ne obraća pažnju.

„Baš lepo što ste nam došli u posetu, molim, izvolite ovamo, smestite se...“

Pokaže nam sedišta u prvom redu, s kojih, užurbanim gestom, podigne neke ljude, kao da želi da oni nestanu. Stidim se zbog njega, ali na kraju se smestim.

„Radimo probe, automatizme, zato što će neke stvari biti u svakoj emisiji. Budući da je to predvečernji kviz sa sve pitanjima i odgovorima, mislim da je dobro da se ljudi naviknu na rituale...“

Slušam njegov sicilijanski naglasak, posmatram njegovo sigurno i neustrašivo ponašanje, ima dugu kosu, dijamantsku mindušu, i napola je obučen, nosi *ermes* kravatu i pri dnu pohabane pantalone koje mu padaju, stomak ih ne drži. Ne sviđa mi se, on je nekakav televizijski Maradona. Ne podnosim ni pravog Maradonu, onog fudbalskog. Niko s talentom kakav je njegov ne može onako da ga traci. Njegova je dužnost da bude primer, a ne propast.

„Dakle, želim da vam pokažem neke stvari...“, predloži nam reditelj.

„Naravno, zašto ne?“ Renci je naviknutiji na sve ovo. „Hajde, idemo sve iz početka.“ Priđe nam jedna devojka.

„Zdravo, ja sam Linda, asistentkinja režije. Ovo je šema programa, ako želite da pratite različite blokove.“

„Hvala.“

Pruži jednu meni, jednu Đorđu, pa se udalji. Odmah zatim do nas sedne jedan momak.

„Dobar dan, drago mi je, ja sam Vitorio Marijani, jedan od autora programa. Bio bih, zapravo, nosilac projekta, ali odbio sam tu titulu, suviše ograničava ostale.“

Primetim sličnost, pa odlučim da mu to i kažem.

„Radio sam s tvojim ocem, veoma simpatičan lik. On me je, na neki način, uveo u ovaj svet.“

„Da, znam. Znam i za ono što se dogodilo baš ovde, u ovom pozorištu.“

„I tu mi je pomogao. Ličiš na njega.“

„Nadam se da ličim na njega i u poslu!“

„Ah, to ćemo otkriti.“

Vitorio me ljubazno pogleda. „Hvala vam, svakako, što ste me uzeli. Tata je bio srećan kad sam mu rekao.“

„Kako je?“

„Bolje, hvala.“

„Želim da ga posetim. Ipak, moram da ti kažem istinu: prihvatili smo one autore na koje nam je RAI ukazao, Renci je pregledao radne biografije, što znači on je tebe izabrao zbog tvojih sposobnosti, a ne zbog tvog oca.“

„Dobro. Ovaj program mi se, svakako, veoma dopada, i nadam se da ću ga uraditi na najbolji mogući način.“

„Sigurno će biti tako.“

Vitorio se vrati na posao. Probe se nastavljaju, reditelj s mikrofonom na ustima proziva kamere, a Fulvio, voditelj, nastavlja mirno da objašnjava, pretvara se da se obraća ljudima u kućama i zaista govori nazovitačarima koji se nalaze na svojim mestima baš zbog proba.

Reditelj prati džinglove na jednom monitoru. „Dva, tri, jedan, dva...”

Onda prozove jedanaest, visok prelaz Džimija Džiba.

„Stop! Ne, nije dobro. Nismo uspeli... Jebiga, je l' toliko teško?”

Očigledno jeste, ali padne mi na pamet da možda treba naći neki jednostavniji prelaz. Voditelj Fulvio baš tad prasne.

„Ne! Sad je dosta! Mogu li ja da pričam a da me svaki put ne prekinete? I ja moram da znam šta se dešava. Kao da snimaš *Ben Hura*.”

Reditelj se smeje. „A šta je to toliko komplikovano u onome što treba da kažeš? Kako možeš da pogrešiš? Ne bi ti pomogle ni probe!”

„A ti? Imaš dvanaest kamera, i slepac bi uspeo u tome.”

„Ma ja sam to rekao u smislu da si toliko dobar da i ne treba da probaš!”

„Da, naravno, sad me još i zajebavaš... Kao da sam ja toliko glup da ne shvatim.”

Uz tu poslednju rečenicu, Fulvio baci pitanja na pod i ode s pozornice. Leonardo, asistent studija, odmah pokuša da ga stigne, neko se nemirno pokrene, neko krene za voditeljem i potrči da ga stigne. Izgleda da je Roberto Mani, reditelj, prilično navikao na to što se događa.

„Ah, samo mi je falila ova scena s primadonom! Ali to uvek doprinosi programu... Leonardo, nastavi ti.”

Kao da se ništa nije dogodilo, asistent isključi svoj mikrofonski s režijom, stane na mesto voditelja i okrene se statisti koji izigrava takmičara.

„Dakle, koji je tvoj konačan odgovor?”

„Ali već sam ga rekao voditelju!”

„E sad moraš meni da ga ponoviš. Plaćen si da ga ponavljaš večeras do sedam, čak i hiljadu puta, i uvek po istoj ceni. A onda, ako postaneš poznat, možeš da postavljaš ovakva pitanja, inače ćeš samo ponavljati i tačka. Dakle, ponavljaj.”

„Dobro...” Statista se oseća uvredjenim. „Napoleon je patio od migrene.”

„Ne, greška, od gastritisa. Imao si i mogućnost da promeniš odgovor, i ipak si pogrešio.”

„Pa kakve veze ima, znam da je ovo samo kao bajagi...”

Đorđo mi se primakne. „Možda je bolje da odeš da potražiš voditelja u garderobi...”

„Misliš?”

„Pa ti si producent. U suprotnom će delovati kao da te se uopšte ne tiče.“

„Okej, idem.“

Ustanem iz fotelje i prođem pored reditelja, koji i dalje komanduje kamerama. „Dva, osam, devet, malo raširi... Eto, tako. Jedan.“

Nestanem u bočnom hodniku, kamo je, video sam, voditelj otišao. Sretnem jednu devojkicu koja izlazi iz redakcije.

„Gde je garderoba Fulvija Bine?“

„Poslednja prostorija s desne strane.“

„Hvala.“

Kad dođem do njegovih vrata, vidim da na njima piše njegovo ime. Pokucam. „Ko je?“

„Stefano Mančini.“

„Napred.“

Fulvio sedi na divanu pred nekim niskim stolom. Ispred njega je drugi divan, na kojem su dva mlada autora, momak i devojkica, koji ustanu kad ja uđem i predstave se.

„Drago mi je, ja sam Korado...“

„Paola...“

„Drago mi je, Stefano Mančini.“

Fulvio im se obrati sa osmehom. „Ostavite nas same, nastavićemo kasnije.“

Ništa ne govoreći, njih dvoje napuste garderobu i zatvore vrata. „Stefano, hoćeš li nešto? Neko piće, kafu, malo vode, nešto za jelo...“

„Ne, hvala. Želeo bih tvoju vedrinu!“

„Moju? To nije moguće sa onim dosadnim seljakom. Tera me da dve hiljade puta ponavljam scene samo zato što ono sranje od ruke treba da prođe iznad nas! A meni se, priđe, to i ne sviđa, vidi se čak i čistina koju imam na glavi.“ I, govoreći to, nagne se da mi pokaže proređenu kosu na temenu. Ponovo sedne i kao da je mirniji. „Onda ljudi kod svojih kuća žele da vide prvi plan, da shvate šta se to zbiva, oni koji me prate imaju više od šezdeset godina, zar ti se čini da misle da su u diskoteci? Da čuješ Ridlija Skota od Raguze! On mora da pokaže svojim seljanima da je postao dobar, ali onda neka bude hrabar da napravi film! Da izađe odavde, raskine ugovor i proba! Ne razumem ljude koji neće da prihvate svoju ulogu! Ti si televizijski reditelj! Pa onda radi to dobro, radi kako treba, radi normalno! Nemoj prema svima da se ophodiš loše zato što ne rade apsurdne stvari koje tražiš!“

U suštini, delimično je u pravu.

„Dobro, Fulvio, ali da li ti se sviđa emisija?“

„Mnogo, sviđa mi se kako teče, sviđa mi se ideja o devojkama kvizetama, sviđa mi se poslednja igra, ali pre svega bih voleo da mogu da probam!“

„Eh, da!“

„Ali zar ste morali da izaberete ovog Roberta Manija? Ovo je lak emisija, mogao je bilo ko da je uradi, a on, baš zbog svoje maestralnosti, bez veze traci talenat!“

Obojica igraju na isti način. Onda me Fulvio lukavo pogleda.

„Evo, ovo nije loše: ovde traci talenat. Ako mu ti to kažeš, mislim da će nasesti.“

„Sumnjam u to, suviše je namazan, taj više, po mom mišljenju, ne može da nasedne ni na šta...“

Fulvio me osmotri, pa klimne glavom.

„Da, čini mi se da si u pravu, ali ja sam veoma zadovoljan što radim s *Futurum*, hoćeš li mi pomoći u ovome? Želeo bih da dam sve od sebe i samo bih da dobijem priliku, ali, ako ne uspevam da probam, kako ću?“

„Dobro, daj mi, molim te, jednu kafu.“

„Naravno.“ Ustane i odmah stavi posudu u *nespreso*, pa pritisne dugme odozgo kako bi kafa krenula. Malo kasnije mi je pruži. „Uzmi, evo. Hoćeš li i šećera?“

„Da, ne znam da li ga stavlja ili ne, odneću kafu Ridliju Skotu od Raguze pa ćemo malo popričati...“

Fulvio se nasmeje. „Da, da, možda da mu ne kažeš kako ga zovem!“

„Ne, to ne!“ Izađem iz njegove garderobe. Predem ceo hodnik i ponovo udem u studio, priđem reditelju, koji nastavlja da odbrojava kamere s nazovoditeljem Leonardom, asistentom studija.

„Četiri, pet, jedanaest. Oh! Evo, tako je dobro, tako je odlično, Džimi! Bravo! Siguran sam da ćeš večeras kod kuće jebati bolje nego obično.“

„Roberto?“

„Da?“

„Uzmi, doneo sam ti kafu.“

„Oh, hvala, ali nisi morao.“

„Ma kakvi, možemo li na trenutak da popričamo?“

„Naravno. Leonardo, deset minuta pauze celom studiju. U redu?“

„Dobro! Stop za studio. Vidimo se za deset minuta, budite tačni, molim vas, kamere!“

Svi redom odahnu. Statisti ustanu sa svojih mesta, studio iznenada oživi posle one tišine i mnogi počnu da razgovaraju, ali asistent Leonardo odmah izda uputstvo.

„Izađite napolje da ćaskate, hvala.“

„Dakle? Reci mi sve. Sviđa li ti se kako ide?“

„Da, čini mi se da ide.“

Sednemo u prvi red i Đorđo ustane. Krajičkom oka vidim kako odlazi da uzme flašicu vode sa stola i kako seda u dnu, u parter.

„Ako postoji nešto što ti se ne sviđa, čak i u zumiranju, reci mi, važi? Ja nikako nisam kao oni nabedeni reditelji koji misle da nema šanse da ono što rade bude još bolje!“

„Ne, naravno, hvala...“

Da zna da ga zovu Ridli Skot od Raguze, ne bi tako mislio.

„Dakle, sudeći po onome što sam video, emisija ide onako kako sam zamislio, samo bih te molio da uradiš jednu generalnu probu emisije do kraja, možda da Linda bude uz tebe pa da njoj govoriš svoje primedbe, šta treba ponovo uraditi, ali da uopšte ne zaustavljaš probu...“

„Ah, moja asistentkinja, sećaš se čak i njenog imena, dobra riba, a? I dobra u poslu.“

„Da, meni je delovala veoma profesionalno, dala nam je sinopsis...“

„Da, da, ozbiljno, stvarno je dobra.“

„Eto, ja bih te samo to zamolio, da snimimo jednu celu pa da možemo da vidimo sve od početka do kraja, tako ćemo shvatiti i sa autorima da li je sve na svom mestu ili postoji nešto što ne štima. Znaš, dosad nije bilo ovakvog programa, to je *paper format*, nemamo sa čim da uporedimo...“

„U pravu si, ne, zaista, potpuno si u pravu. Mislio sam da to Fulvio opet histeriše...“

„Ne, ne, nije mi on ništa rekao.“

„Ah, eto, i bolje... Mislio sam da je neurotičan zato što je ovde hteo svog autorčića, a on je uz to njegov dečko. On je, međutim, otišao u Milano da radi neki *talent show* i sad je on lud od ljubomore. Tip koji misli da je Opra Vinfri od Torpinjatore i želi da samo o njemu brinu!“

„Eh, da...“

U sebi mislim kako su ova dvojica savršeni; ako uspeju, napraviće odličnu emisiju.

„Kako god, da, ne brini, uradićemo jednu celu, tako ćete bolje shvatiti kako funkcionišu...“

„Okej, savršeno.“

Nasmeši mi se, pa otpije poslednji gutljaj i digne čašicu. „Hvala za kafu!“

„Hvala tebi.“

Odem do Đorđa i pokažem mu da je sve u redu. „Dobro, savršeno.“

Baš tad vidimo kako se u studio vraća Fulvio, koji uzima svoju fasciklu i odlazi prema centralnoj kameri. Neki krupan tip u prvim redovima počne da besni. „E pa ne, u kurac, obećali ste mi, od jutros mi govorite: posle, posle, a idete ovuda kao da ja i ne postojim!“

Asistent Leonardo mu priđe i obrati mu se pomirljivim tonom, tiho, pokušavajući da ga umiri. On kao da na tren shvati Leonardovo objašnjenje, ali onda se osmehne i odgovori: „Ti si zaista drag, ali baš me briga, okej? Ja ću obrisati dupe s ovih sedamdeset evra po danu!“

Reditelj, koji se do tog trenutka držao po strani, umeša se s mikrofonom.

„Jesi li završio? Ne sviđa nam se ovaj tvoj šou i želeli bismo da nastavimo.“

Fulvio, na svom položaju ispred stalka za čitanje, maltene je zinuo, onesvešćen, zanesen i očaran u isti mah. Tip se obrati reditelju u prinoseći desnu ruku uhu.

„Sta si rekao?! Nisam dobro razumeo...“

„Da treba da završiš.“

„A ako ne završim?! Ne, objasni mi, šta će se desiti?“ I nagne se pretvarajući se u zlo. U trenu, čuvši ove reči, setim se Sicilijanca, Huka, Mančina, Banija i svih ostalih... Kako se zbog sitnice rodi bes i eskalira u nasilje. Stoga odmah siđem, a reditelj je već spustio mikrofona na monitor i ide tipu u susret, brzo i odlučno. Ali ja sam brži od njega i prestignem ga, postavivši se između Leonarda i tog tipa.

„Ćao... ja sam Stefano Mančini, producent ove emisije“, kažem i pružim mu ruku. On malo okleva, ali vidi da sam miran, nasmejan, čvrst. Stoga je stegne, ne znajući baš šta bi drugo.

„Drago mi je, Karim Derano.“

Ima veliku šaku, viši je od mene, krupniji je od mene. Ima tamnu kosu, s gelom, crne oči. Ako moram to da uradim, moram sad. Treba da ga pogodim pravo pesnicom u grlo, da više ne može dobro da udahne, onda šut u koleno kako bi pao, i onda, kad bude na zemlji, da ga dovršim. Ma o čemu ja to razmišljam?! Ja sam producent ovog šou-programa! Ne mogu da umrljam studio krvlju. Šta bi rekli o meni? A Renci? Sta bi mislio o meni nakon čitavog posla koji smo dosad obavili? I tako se nasmešim tom Karimu i upitam ga ljubazno: „Da izađemo napolje, molim vas, tako ćemo mirnije popričati.“

On promeni ponašanje, ništa više ne govori, uzme svoj sako sa sedišta i izađe sa mnom. Zaustavimo se u uličici čim prođemo pored čuvarske kućice.

„Dakle, šta se događa?“

„Eh, šta se događa... Događa se da su me pozvali da dođem iz Milana u zoru kako bih sedeo i izigravao statistu. Moj agent, Pepe Škura, uverio me je da ću raditi nešto u ovom programu.“

„Ali kako, izvini, šta je trebalo da radiš?“

„Otkud znam, voditelj, najviše drugi voditelj, čak i valet¹⁸, ali svakako bih bio na sceni, da budem protagonista, a ne da sedim i tapšem...“

Dođe mi da se nasmejem. Voditelj? Drugi voditelj? Valet? Pokušavam da ostanem ozbiljan, ali kako može da pomisli nešto takvo? On je prelep mladić, ali zaišta je kreten. A Pepe Škura je bio u zatvoru zbog prevare, imao je ceo krug lepih momaka i devojaka koji su ga obožavali kao da je kalif televizije, pri čemu je on ponekad angažovao momke u gej krugovima, a devojke su završavale tamo gde su usluge bile sve samo ne profesionalne.

„Vidi, Karime, žao mi je, ali niko nas nije obavestio, ništa nisu znali o toj ulozi.“

„Ali danas je dolazio i urednik, pozdravio se sa mnom, rekao mi je da je veoma srećan što sam i ja u ovom programu. A juče sam bio kod direktora, kod one lepe elegantne gospode, Dane Kalvi, s Pepom Škurom. Zajedno smo otišli, ona me je mnogo nahvalila, rekla je da joj je drago što ću nešto raditi u ovom programu, da je to odlična ideja! A šta ja sad radim?! Statiram? Sedim i pratim probe i s vremena na vreme tapšem? Jebote, dođe mi sve da porazbijam! A onda i ovaj reditelj... Baš se smatra nekim mudonjom, kako se ponaša prema statistima koji, jadnici, čuče ceo dan ovde za sedamdeset evra... Pa nisu prodali i svoj ponos, ne? Jebote, ja ću ga pesnicama u usta naterati da pojede one žute zube.“

U suštini, zubi Ridlija Skota od Raguze jesu pomalo žuti.

„Čuj, Karime, razumem te, ali tako nećeš moći da napreduješ, tako ćeš samo uništiti svoju reputaciju i kraj.“ Dok to govorim, mislim se: ali kakvu reputaciju? Ovoga neko poznaje? Tja. Možda ga ja ne znam, a on je poznat, možda je radio *Muškarce i zene* ili neki drugi program. „Čuj, da uradimo nešto, hajde da uđemo, pokušaću ja da resim ovu situaciju. Ali moraš da me uveriš da ćeš se kontrolisati.“ Podigne palac i osmehne se. Sad ne sumnjam, on je baš kreten. Ali je i opasan. „Čak i ako stvari ne idu, moraš da ostaneš miran. Ako ne uspem ovde, naći ćemo ti nešto na drugoj strani. Ali, ako se potučeš ili nateráš onoga da pojede svoje zube, onda ti više ne mogu pomoći.“

---

¹⁸ Mladić koji učestvuje u televizijskoj emisiji kao pomoćnik voditelja. (Prim, prev.)

Počne da se smeje. „Da, da, shvatio sam, miran... Baš te je pogodilo to sa žutim zubima, a?“

„Jeste, ali nemoj ti da pogodiš njega.“

„Da, da, rekao sam ti, miran.“

I tako uđemo. Primetim da je Đorđo u dnu hodnika, bio je spreman da interveniše, ali, pošto vidi da je situacija pod kontrolom, prestigne nas u parteru. Karim ode da sedne u zadnje redove. Ja pozovem reditelja Manija, Marijanija sa ostalim autorima i Fulvija, pošto je on taj koji treba da podeli tu ideju. Kad se svi nadu u prostorijama redakcije i ostanemo sami, zatvorim vrata.

„Dakle, izvinite zbog prekida, ali čini mi se da imam dobru ideju. Ne kažem to da bih vas naterao da je prihvatite, već zato što to zaista mislim. Ako se ipak ne slažete ili vam se nešto ne sviđa, naročito tebi, Fulvio, ništa se ne radi, okej? Nema problema i ne moramo ništa nikome da dokazujemo, program je samo naš.“

Vidim da svi klimaju, mirni su i radi da čuju.

Kad izađemo iz sale, u studiju svi napeto čekaju da čuju šta smo odlučili. Reditelj uzme mikrofona i tapne prstima po njemu da vidi da li je uključen. Začuvši onaj udar koji se vraća iz zvučnika rasutih svuda po studiju, on izda saopštenje.

„Dakle, nastavljamo s probom. Karime, ako nemaš ništa protiv, pridruži nam se ovde, blizu Fulvija.“

Karim ustane i mirno priđe.

„Ne, ne, naravno, evo me.“

Sa svojim dugim nogama i novim-novcatim čizmama, uglancanim kao tamno ogledalo, brzo silazi niz stepenice koje ga odvajaju od Fulvija. Čim dođe do njega, nasmeši mu se.

„Zdravo, velika je čast raditi s vama...“ Rukuju se. Fulvio zamalo pocrveni, ali uspe da se suzdrži.

„Hajde da pređemo na 'ti', mi smo kolege.“

Ta rečenica još više usreći Karima.

„Dakle...“, nastavi reditelj, „Ti ćeš Fulviju biti valet, u redu? Sledićeš ga u svakom prelazu, ponekad ćeš raditi s njim, ali onda, malo-pomalo, kako budemo išli, mi ćemo ti reći šta treba da radiš...“

„Odlično.“

Reditelj pokrije mikrofona i obrati se Leonardu. „Ja se nisam složio, ali oni su tako odlučili...“

Leonardo klimne glavom, ali njega to ionako ne zanima mnogo, samo da se ide dalje. Stoga priđem Robertu Maniju, i ja pokrijem mikrofona i kažem mu:

„Hvala što ste podržali moju ideju, to može da bude dobra novina, a sigurno ne može da uništi program. Hvala na usluzi, sledeći put je red na mene.“

On mi se nasmeši. „Ma taman posla... Počinjem, svakako, ponovo da verujem. Možda si u pravu.“

Njegovi žuti zubi sad su mi još upadljiviji, ali ne kažem ništa više i odem prema izlazu, pa podignem ruku u znak pozdrava.

„Dovidenja i hvala svima. Videćemo se uskoro.“

Karim, osmehnuvši se još jednom, podigne prst.

Đorđo me stigne. Statistkinja koja sedi u parteru, blizu nas, pokaže na valeta.

„Ma da, ovo je baš Karim iz *Muškarci i žene!* Baš je lep!“

„Da“, odgovori joj koleginica kraj nje.

„Možda će se on i Fulvio smuvati!“

„Kakva šteta! Ah, najbolji primerci su s one strane!“

Čuvši te reči, nasmejem se sa Đorđom, pa izađemo iz *Teatra*.

„Bravo! Dakle, pravi si producent. Na trenutak sam pomislio da ćeš ga, čim se nađete napolju, prostrti jednim udarcem glavom...“

„Ne, ma šta pričaš, nisam ni pomislio na to. Ma za šta me ti smatraš?“

58.

Popodne je mirnije. S vremena na vreme dobijamo informacije od Vitorija Marijanija, kojem se, iako odbija ulogu šefa, u suštini svi obraćaju. Nulta emisija konačno dobro napreduje. Uz to, kaže mi Đorđo, apsurdno je zvati je „nulta“ zato što je to prava-pravcata prva emisija. Zatvorili smo sto četrdeset epizoda i ovo je naš prvi važan ugovor. Tek se rađamo ili, bolje rečeno, rodili smo se. Najteže je bilo da nas priznaju kao prave-pravcate snabdevače RAI-ja, a ovo je, naprotiv, za Đorđa bilo dečja igra. U nekim stvarima je zaista nepredvidljiv. Predriblao me je i za zaradu, za svaku epizodu, ako se oduzmu svi troškovi, uzećemo samo petsto evra.

„Stefano, dobili smo ovaj prvi ugovor zahvaljujući vezama koje sam imao. Nije dobro za nas da odmah vide da smo pohlepni. Veruj mi. Biće drugih programa, sve ćemo ih pobediti na duge staze i na kraju ćemo zaraditi više od ostalih, ali moraš mi verovati...“

Posmatra me netremice, ćuteći, da vidi kako ću odgovoriti.

„Dobro, uradićemo kako ti kažeš.“

„Srećan sam.“

Dan kasnije, Đorđo je zatražio slobodan dan i nije se pojavio u kancelariji. Ne znam gde je bio, ali naš odnos je nakon tog mog odgovora napredovao. Poklonio sam mu bezrezervno poverenje, mnogo rizikujući. Od četrdeset dve hiljade evra koje nam RAI da je po epizodi, četrdeset jedna hiljada i po reinvestira se u proizvod. Dakle, stavljamo u džep jedva petsto evra po epizodi. Naša krajnja zarada od ovog programa biće sedamdeset hiljada evra, ali naši godišnji troškovi su devedeset hiljada. Samo jedan program godišnje ne bi nam bio dovoljan, morali bismo da zatvorimo. Đorđo kaže da ćemo raditi još mnogo programa, a ja sam odlučio da mu verujem.

Sad je u Simoneovoj kancelariji. Vrata su otvorena. Razgovaraju mirnim tonom. Udem u svoju kancelariju i primetim da, nekom čudnom igrom odjeka, čujem ono što govore. Savršeno razaznajem Đorđov glas.

„Moraš da misliš na to da smo mi investirali u tebe...“ Jebiga, ti si mene napao! Bio si gori od traktora, urlao si mi onako u lice...“

„To je za tvoje dobro. Ne sviđa mi se što dozvoljavaš da te neko zajebava okolo.“

„Misliš li ti da sam ja toliko glup? Umem savršeno da upravljam Đovanom...“

„Ti ne možeš ni da zamisliš šta je sve u stanju da uradi devojka kao što je ona...“

Simone se nasmeje. „Dobro, srećan sam. Znaš, moj otac to nikad nije bio, otišao je kad sam imao dve godine, bar je to ono što mi je majka ispričala. Želeo sam očinsku figuru. Mogu li da te zovem 'tata'?“

„Žao mi je zbog toga što govoriš. Jednom ćeš se setiti današnjeg dana i shvatićeš da sam ti pomogao.“

„Da li je bilo neophodno da onako urlaš?“

„Ostaće ti urezano. Ponekad, nažalost, treba i tako.“

„Sve bih ionako shvatio, čak i da si bio ljubazan, tata...“

Đorđo počne da se smeje. „Ne moraš danas da mi zahvaljuješ. Važno je samo da ne zaboraviš ovo.“

„Okej, ali, ako ti ne smeta, sad bih da pogledam nove programe i da vidim da li je stiglo nešto dobro, budući da me za to plaćate.“

„I za to da ne praviš sranja. Nadi neku devojku izvan ovog kruga, poslušaj me. Nemoj da nosiš posao kući...“

„Da, ali...“

„Ne teraj me da ponovo urlam. Ovo činim za tebe. I za nas. Za *Futuru* i za ono što ćemo zajedno uraditi. Ako pozoveš Dovanu Senjato, napravićeš nam probleme, veruj mi. Mislim da si mladić pun ideja, koji ima budućnost, ne odbacuj je. Ja sam te upozorio. A ti posle radi kako hoćeš.“

Đorđo ne sačeka odgovor i izađe, vidi me u mojoj kancelariji i pridruži mi se odmahujući glavom.

„Jebiga, biće da je genije, autor budućnosti, ali u nekim stvarima je stvarno budala...“

„Daj, nemoj tako, svideo mi se tvoj govor, a onda, video si, sad si i ti...“

Đorđo me pogleda čudeći se. „Šta?“

„Tata!“

„Ma prekini, daj, da je moj sin, ja bih ga išutirao u dupe.“ I ode u svoju kancelariju.

Ostatak popodneva nam prođe mirno, u radu, a onda začujem kako mi vibrira telefon na stolu. Stigla mi je poruka. Otvorim je. To je Đin. „Ljubavi, sećaš li se večere večeras?“

„Naravno, baš sam hteo da te podsetim na nju.“

„Vidiš, kao da smo jedno.“

„Kuda ćemo?“

„Pa ne znam, Ele se mnogo sviđa *Mol 10*, to novo mesto su otvorili na Ponte Milviju.“

Kad pročitam tu poruku, ne mogu da poverujem. Odmah ukucam broj i pozovem je.

„Ćao, kakvo lepo iznenađenje, dakle, četovala sam s tvojom sekretaricom?“

„Ne, ali baš bi bilo bez veze da ti pišem nakon što sam pročitao ono što si mi napisala. Izvini, ali kakve veze ima Ele? Ne sećaš se da večeras izlazimo s Markantoniom?“

„Ne, vidi se da se ti ne sećaš! Već smo se dogovorili sa Ele, koja je htela da nas upozna sa svojim dečkom...“

Pošto mi to kaže, ja se zapravo svega setim.

„U pravu si. Izvini, kakav haos... i šta ćemo sad? Uz to, i Markantonio bi došao sa svojom novom devojkom...“

Đin prasne u smeh. „Mi se venčavamo, a naši kumovi se rastaju!“

„To bi baš bilo...“

„Ma daj, pa već više od godinu dana nisu zajedno, a čini mi se i da su se civilizovano rastali...“

„Pa ne znam, nisam baš siguran...“

„Ele mi je rekla!“

„Tvoja drugarica svašta priča!“

„A je li? Onda je bolje da se večeras sretnu na večeri nego da se ponovo vide baš kraj našeg oltara!“

„Da, inače će se posvađati u crkvu, ispsovaće se i don Andrea nam neće dati blagoslov. Šta da radimo?“

„Hajde da telefoniramo, da čujemo šta kažu, pa ćemo se ponovo čuti ti i ja.“

„Okej.“

I tako prekinem i ukucam Markantoniov broj. Odmah mi odgovori, i ne pozdravivši me. „Ne ženiš se.“

„Ne, ne...“

„Ženiš se nekom drugom.“

„Ne.“

„Nisam ti više kum.“

„Možda.“

„Kako možda?“

„Ako večeras položiš ispit, bićeš i dalje.“

„Večeras? Ali zar to nije obična večera?“

„Komplikovana je. Biće i Ele sa svojim novim dečkom.“

„Jebote, baš apsurdan ispit. Ali ko je to smislio?“

„Tako je ispalo.“

„Ispalo — misliš, palo na pamet tebi i Đin? Super. Ja bi, naravno, trebalo da dođem s Martinom, svojom novom devojkom...“

„Pa naravno, kakav bi to ispit inače bio?“

„Tačno. A šta će Ele da uradi?“

„Ona nema problem s tim, tako je rekla.“

Markantonio malo razmisli, pa odgovori:

„Dobro, pristajem, u stvari, radujem se!“

Prekinem vezu i pošaljem Đin poruku.

„Sređeno.“

„I kod mene. Da se čujemo.“ Đin odgovori na prvo zvono. „Dakle?“

„Ele je to shvatila kao izazov. Rekla je: 'Ma zamisli, još i da mi je on problem! Štaviše, baš sam radoznala da vidim kakva je faca ta njegova nova devojka. On je bio toliko težak. Da vidimo ko je ta toliko bolja od mene.'“

Nasmejem se. „Igrali smo na isti način! I ja sam Markantoniju rekao da je Eleonora prihvatila bez problema. I on je to odmah shvatio kao izazov. Baš želim da vidim kako ide među njima večeras. Kuda ćemo?“

„Pa na neko mirno mesto gde nas ne poznaju.“

„Prpa, a? Tvoja drugarica bi mogla sve da sravni.“

„Ma kakvi! Tvoj prijatelj je eventualno taj koji će izgubiti glavu kad ih vidi zajedno.“

„Dobro, svakako je bolje otići gde nas ne poznaju!“

„Dobro, da razmislimo, pa ćemo odlučiti i javiti im. Sta bude, biće. Za koliko misliš da ćeš se vratiti kući?“

„Završio sam.“

„Okej, onda se vidimo uskoro, ljubavi.“

Prekinem vezu i osmehnem se. Kako mi je dobro s njom. Nema ničeg lepšeg nego kad nadeš ženu s kojom se i dobro provodiš.

„Može biti da ne znam šta govorim, izabrao sam tebe, ženu, za prijatelja.“ Iznenada mi padnu na pamet te reči i onda — grč u stomaku. Tačno. Tu pesmu sam stalno pevao s Babi i baš tu stvar sam podvlačio.

59.

Pokušavamo da na svaki način stignemo pre dva para.

„Hajde, Đin, pokreni se, da li je moguće da uvek moram da te čekam? Jedno je u crkvi, ali baš svako veče nije u redu! Znaš, kad pomislim koliko sam te čekao svaki put kad je trebalo da izađemo... kao da sam nedelju dana bio u kolima ispred tvog ulaza i ništa drugo nisam radio! Shvataš li ti to?“

„A ti nemoj da pomišljaš! Nemoj tako da tračiš svoje vreme.“

Iznenada, izađe iz sobe. Nosi suknju kaki boje koja joj seže iznad kolena, s malim izrezom sa strane, i belu košulju zakopčanu do grla krupnom dugmadi. Parfem joj je delikatan i meni je prelepa. Počne da se smeje.

„Šta je? Nikad nisi video ženu?“

„Tako lepu – nisam...“

„Uh, šta mi napriča! Ali postao si finiji, umeš s rečima... možda i više nego s pesnicama. Ovako si privlačniji.“

„Ni ti nisi loša!“

„Ako se budeš lepo ponašao i ako izdejstvuješ da se ne posvađaju, imam jedno nevaljalstvo na umu...“

„Na primer?“

„Iznenadiću te.“ Govoreći to, baci mi ključeve. „Ti voziš... Ne nosim gaćice.“ Lecnem se. Đin me pogleda i prasne u smeh.

„Nije tačno! Ali kako si mi fin, skoro da si se sablaznio.“

„Ne, iznenadio sam se što si pogodila moju želju!“

„Da, dobro, lažove, budi pažljiv jer sam danas imala grozan dan, i nemoj da žuriš jer nas je sada troje.“

Na tren me te njene reči ponesu, ali onda se, lagano, sve vrati u normalu. Uključim tablu, okrenem ključ i krenemo njenim *činkvečentom*, lagano ga vozim ne dajući gas suviše. Sad nas je troje. Tačno, nismo više sami. Onda se okrenem prema Đin i dodirnem joj nogu, pođem malo više, ona mi zaustavi ruku.

„Šta je? Hoćeš da proveriš da li ih nosim ili ne? Ne veruješ mi?“

„Ne, hteo sam da ti dodirnem stomak.“

Nasmeši mi se i pusti me, odvojim ruku od njene noge i nežno je položim na njen stomak dok vozim. „Pomera se s vremena na vreme?“

„Da, pa, možda... Mislim, ne znam, čini mi se da s vremena na vreme nešto osećam.“

„Lep je, okrugao, mali.“

„Nadajmo se da neće postati suviše velik, ne želim da dobijem mnogo kilograma jer me ti više nećeš želeti.“

„Ako se budeš ugojila, još više ćeš mi se sviđati.“

„Uh, kako si dvoličan!“

„Ma zašto mi nikad ne veruješ? Zašto bih te lagao? Ozbiljno, više ćeš mi se sviđati... više mesa.“

„Čuj, ja sam ti već dala, ne? U stvari, imamo i dokaz da se to desilo. Zašto, dakle, moraš da mi govoriš sve te laži? Čini mi se da me zezaš, kao da mi se udvaraš da bi otišao sa mnom u krevet! Budi spokojan... Ja sam s tobom!“

„Pričaj mi o nevaljalstvu...“

„Neću, možda posle večere.“

„Dobro.“

Sidem malo ispod stomaka. „Hej! Pa stvarno ne nosiš gaćice!“

„To je jedno od nevaljalstava.“

„Onda ću večeras biti na dijeti i neću reći ni reč.“

„A zašto? Iz protesta?“

„Ne, da bismo što pre završili večeru i odmah se vratili kući.“

„Kretenu! Još sam i pala na foru. Ko zna da li ćemo se uvek ovako šaliti, da li ćeš želeti da me dodiruješ kao sad, da me jebeš...“

„Đin?! Ma koga si to danas upoznala?“

„Zašto?“

„Pa nikad nisi tako govorila.“

„Pročitala sam neki članak dok sam isprobavala frizure.“

„Neke časopise bi trebalo zabraniti.“

„Nije tačno, oni ti šire vidike i nauče te raznim stvarima.“

„Ti mi već deluješ dovoljno spremno.“

„Vidi, sve ono od čega si ti imao koristi pročitano je u *Kosmopolitenu*.“

„Stvarno? Ja mislio – u *Zabavniku*.“

„Budalo!“

Udari me u stomak, a ja ne stignem da na vreme stegnem trbušnjake, pa jauknem od tog udarca.

„Jao. Hej, baš umeš da udariš.“

„Ti ionako ništa ne rizikuješ, nisi ti trudan.“

„I to je nepravda, provedete devet meseci s nekim bićem u sebi, jasno je da uđete u harmoniju, zbog toga deca više vole mame.“

„Ako su dečaci. U suprotnom, odmah počnu da se krevelje pred vama kako bi dobijale sve što hoće, kao što sam ja radila sa svojim tatom.“

„I kako ti je išlo?“

„Više sam dobijala od mame.“

„Vidiš... Ne funkcioniše to uvek na isti način.“

„Svakako bih volela da te vidim trudnog, s ogromnim stomakom, da moraš da stojiš s rukama na bokovima i da vraćaš svoju težinu, i ne samo to — prva dva meseca da povraćaš!“

„Preteruješ, nije uvek tako.“

„Skoro uvek jeste.“

„Pa, vidi, voleo bih da probam samo da bih stalno nešto izvoljevao i naručivao sve što mi je volja.“

„Za to malo? Zar su samo to naši bonusi? Ma shvatate li vi koliko ste u prednosti? Sama ideja da s tom puškom možete da piškite stojeći gde god hoćete... Pa onda ne morate da se šminkate i skidate šminku...“

„Ali moramo da se brijemo.“

„Samo po licu, upravo to! Mi skoro svuda skidamo dlake. I još, vi se se zaista oblačite s malo novca, ne morate da stavljate minduše, narukvice, lančiće, uz stalnu opasnost da vas opljačkaju.“

„Za to sam ja tu.“

„Veruj mi, imate ludu sreću što ste se rodili kao muškarci, da ne pominjem to što vi s decom uživate u zaista najlepšim trenucima: ako su devojčice, odmah se zaljube u vas i imate još jednu zaljubljenicu u kući; ako su dečaci, tu su tuče, fudbal, bicikl, pecanje, žene...“

„Žene?“

„Da, sa sinom je muškarac, ne zna se zašto ali jeste, privlačniji, a za ženu dete može da postane hendikep! I, kao da to nije dovoljno, postanete ponovo dečaci, da, rasplačete ga zato što vi želite da pobedite na *plejstejšnul*“

„Pa, sva sreća što smo stigli... Još malo i to što imaš u stomaku dala bi na usvajanje!“

„Budalo, ja sam presrećna, samo se pitam da li ću svu ovu ljubav koju osećam za ovo svoje prvo dete moći da pružim i drugom. Već se osećam krivom jer znam da ću ga voleti manje.“

„Izvini, Đin, ali tek treba prvo da dođe, a ti već misliš na drugo? Zar ne možemo sve to da izguramo malo lakšim tempom? Samo mi još fali da zamisliš i decu naše dece, tako ću već osećati da sam deda... Hajde da malo olabavimo, inače me već hvata frka.“

„U pravu si, rekla sam ti, danas sam imala grozan dan!“

Parkiram se baš ispred restorana. Na kraju smo odabrali *Điđeto* u Ulici Alesandrija, pica je dobra, a najbolje je to što se može jesti i napolju, pa će se, ako dvoje bivših počnu da prave lom, frka sigurno manje primetiti.

„Ćao, Ele!“

Već je stigla, sedi za stolom za šestoro koji sam ja rezervisao, u najdaljem uglu u bašti.

„Ćao! Kako ste? Sve u redu? Kako napreduju pripreme za venčanje? Jeste li videli ovu vrućinu večeras?“

Očigledno je malo napeta, pa rafalno ispaljuje pitanja kako bi pokušala da sakrije taj svoj opasni adrenalin. „Ovo je Silvio.“

Pozdravi me mladić svetlosmede kose i zelenih očiju, raščupan, u otvorenoj košulji ispod koje mu se vidi kožna vrpca s krstićem od drveta.

„Zdravo...“

Šuška pri govoru i mnogo liči na drugog Silvija, Silvija Mučina, onog koji se stalno svađa s bratom i koji i dalje ide po emisijama da priča svoju priču koja više nikog ne interesuje.¹⁹

Ustane i pozdravi se prvo sa Đin, pa sa mnom. Sednemo. Stiže konobar s *ajpodom*.

„Umete li da naručite time?“

„Pokušaćemo.“

On nam pruži *ajpod*, a ja ga uzmem i stavim ga na sto. Ionako moramo da sačekamo Markantonija.

„Naravno, on uvek kasni!“ Ele odmah diže tenziju. „Dakle, kako ide? Kako idu pripreme?“

„Sve je okej, napredujemo zaista dobro... Nadam se da će se sve ovako i nastaviti.“

Silvio se smeši. „Saznao sam da ulazite u brak. Pa, čestitam, za to svakako treba hrabrosti...“

Đin i ja se pogledamo, dođe nam da se nasmejemo. Ele je baš izabrala sebi glupaka, to je jedini komentar koji ja nikad ne bih izgovorio.

„Da, baš smo smeli. Ali to nije ništa u poređenju s hrabrošću koju si ti pokazao kad si upoznavao strašnu Ele...“

Silvio je pogleda, nasmeši joj se, stavi ruku na njenu i pomiluje je.

---

¹⁹ Silvio i Gabrijele Mučino, prvi je glumac, reditelj i scenarista, a drugi poznati i priznati reditelj, osuđen zbog nasilja u porodici nakon bratovljevog svedočenja. (Prim, prev.)

„Bili smo na nekoj večeri i tu smo malo ćaskali, a onda smo se ponovo videli kod nekog prijatelja kad smo gledali Italiju, pa još jedno veče u nekom restoranu, gde smo razmenili brojeve telefona...“

Ne mogu da verujem, on nam ovo stvarno priča, nije shvatio šalu.

„Pa naravno, onda je sve lakše, pretpostavljam.“

„Baš tako!“ I pogleda je s neverovatnom srećom. Ništa, ne verujem da ima šanse.

„Evo nas! Izvinite što kasnimo...“ Stiže Markantonio s prelepom devojkom, visokom, mršavom, duge crne kose, krupnih očiju, punih usana. Ona se smeši dok žvaće žvaku i kaže nam jednostavno: „Ćao...“

„Ovo je Martina.“

Svi se pozdravimo predstavljajući se. Ele, naravno, gleda i kako je obučena.

„Dakle, šta ćemo to dobro jesti? Kad ste mi rekli da se sastajemo u *Điđetu*, baš sam se obradovao! Čitavu večnost nisam dolazio ovamo, sećam se: kad sam stigao u Rim, stanovao sam baš u ovoj ulici...“

Ele ga radoznalo pogleda. „Još si na Montiju?“

„Ne, ne, preselio sam se, sad sam na Pratiju. Ulica koja seče Ulicu Kola di Rijenco, Martini je tako lakše.“

„Zašto?“

Markantonio me pogleda znajući da bi moglo da se desi nešto što se ne može ispraviti.

„Ide tamo u školu, u *Virđilio*, tako samo siđe iz zgrade i tu je...“

„Ah, naravno, a kako se ti snalaziš u učenju s njom? I to mora da je za tebe lepa uspomena, prošlo je dvadeset godina...“

„Manje-više... Uvek je dobro obnoviti.“

Ele vrti glavom, iskreno iznervirana tom razlikom u godinama. Uzmem *ajpod* i pokušam da ih razonodim. „Ovde ima svašta da se jede...“

Pravim se da sam iznenađen kako bih sve vratio u normalu.

„Pa šta ćemo? Da naručimo?“

Ele uzme papirni jelovnik. „Da, bolje je...“

Prelazim pogledom preko jelovnika i počnem da čitam. „Dakle, za koga ćemo prženo?“

„Ja sam vegan!“ Martina se smeši kao da kaže: „Pa niste valjda mogli da očekujete nešto drugo od mene?“

A Ele namerno preteruje. „A ja sam, naprotiv, baš pristalica pržene hrane, dakle, za mene artičoka a la đudija, malo mocarele i jedna pržena burata²⁰.“

---

²⁰ Sveži sir od kravljeg ili bivoljeg mleka. (Prim, prev.)

Silvio joj se pridruži. „Za mene dva kroketa od pirinča, i ne bih odbio bakalar.“ „I za mene.“ Bar se u tome slažemo.

A Đin, uprkos svojoj tajni, još misli da ostane u granicama. „Za mene dva cveta tikvica.“

Nastavimo, naručujemo onim *ajpodom* po malo od svega, picu margeritu s bivoljim sirom i mnogo paradajza, kalcione, belu picu s mocarelom i pečurkama, i, da nema ogromne veganlcine mešane salate, bio bi to klasičan sto.

Markantonio je oduševljen. „Ovde je pica zaista izvanredna, tanka i hrskava, baš kako ja volim.“

Ele ga iznenađeno pogleda. „Pa kako to da nikad nismo došli ovamo? Uvek smo išli da jedemo u *Montekarlo* ili do *Bafeta*...“

„Ne znam, ponekad zavisi od perioda, zalepiš se za jedno mesto i ideš uvek tamo, nema nekog posebnog razloga.“

„Da, tačno...“

„U svakom slučaju, evo, sad smo došli.“

I nasmeše se jedno drugom. Izgleda da su položili oružje. Onda se pogledaju još jednom, i to je drugačiji pogled, saučesnički, lukav, koji priča celu jednu priču, jednu prošlost. Ko zna koje je trenutke taj osmeh prizvao u sećanje svakog od njih. Onda Ele obori pogled, Markantonio me pogleda, osmehne se i slegne ramenima. Skoro da deluju srećno što su se ponovo našli. Od onolike brige za to kako bi stvari mogle da podu među njima, sad smo zabrinuti zbog suprotnog.

„Pa, ja ću da ispušim jednu.“ Veganki je izgleda već dosadilo. „Pomeriću se, pozadi je neka porodica s kolicima i malim detetom. Iako smo napolju, ne bih želela da me smaraju zato što pušim.“

I Silvio ustane. „I ja ću s tobom, i meni se puši.“

Tako ostanemo nas četvoro za stolom, baš kao tokom naše prve televizijske emisije, kad sam tek upoznao Đin i, odmah potom, Ele i Markantonija.

„Hej, ako suviše dugo ćutimo, zabrinuću se...“

Đin pokušava da probije led.

„I nemojte me pitati za detalje venčanja jer sam ionako pod stresom. A to je sve sugestija, misli devojka da će to za nju biti šetnja, a ono malo-pomalo počinje da brine, obuzme te trema, počneš da misliš da može da se desi da stvari ne idu baš onako kako bi želela. I ideš od svadbe, koju zamišljaš kao katastrofu, do mladoženje, koji dan ranije beži s nekom svojom bivšom ili sa striptizetom s neke pretužne momačke večeri prethodne noći...“

Počnem da se smejem. „Žao mi je...“

„Zašto?“

„Već znam da će moje momačko veče biti superveselo...“

„Ah, dobro, bravo! A priredićeš mi iznenađenje da pobegneš s nekom?“

„Zasad ne... To ću odlučiti u posljednjem trenutku. Ako dođeš do crkve i nikoga ne bude, to će značiti da se desilo to o čemu pričaš.“

„Što će reći?! Ne, čekaj, čekaj... Objasni mi malo bolje tu stvar. Ti me ovako izlažeš stresu za naše slavlje, zato što bi to trebalo da bude slavlje, na koje bi ti, koji si, uz mene, glavni slavljenik, mogao i da ne dođeš? Ma jesi li ti lud? Pa reci mi ranije, ne? Izbeći ću sav ovaj izlišan trud.“

„Dobro, ubedila si me, dolazim.“

„Dobro, zadovoljna sam! Nemoj da se predomisliš, važi? Na venčanjima na kojima sam bila, nikad nisam razumela one mlade koje koračaju prema oltaru plaćući. Neke čak gorko, kao da idu na gubilište! Smatram da svadba treba da bude lepa, vesela, da budi sreću...“

Gledam je dok priča i toliko mi je slatka, oči joj svetle, vlažne su od emocija, i široko se osmehuje. Njeno oduševljenje je iznenađujuće, zarazno. Posmatra nas, porazmisli i na kraju joj se javi sumnja.

„Oh, sad pričam li pričam, a možda ću ja biti prva koja će gorko plakati, a?“

Svi počnemo da se smejemo.

„Ja ću osušiti tvoje suze...“

Đin se okrene i iznenada me intenzivno pogleda. „Samo neka to budu suze radosnice... Onda ih osuši svojim poljupcima.“

Markantonio se okrene prema Ele. „Jebote, a ti meni nikad nisi rekla ništa slično.“

„Nisi mi dao vremena!“

„Da si mi rekla nešto ovakvo, ja bih se oženio tobom.“ Ele se okrene prema Đin. „A zašto, ti si mu rekla nešto slično da bi ga ubedila da se oženi tobom?“

„Ne, zapretila sam mu.“

„I on se uplašio?“

„Mnogo.“

Ele se prepusti igri i vrti glavom levo-desno. „E baš... Znala sam ja da je ovaj Step u stvari blefer! Mislim da se nikad nije ni potukao, sve je to legenda...“

Nasmejem se. „Istina, uvek su me tukli...“

„Ah, konačno, večeras samo izlaze neke istine.“ Ele me gurne, pa se okrene prema Markantoniju. „Objasni mi nešto... Kako smo se to ti i ja rastali?“

Markantonio je iznenađeno pogleda, pa klimne glavom. „Ma znaš li da ne znam? Počeli smo tako što se malo nismo viđali, onda se nismo čuli...“

„Dakle, plašili smo se... Ponekad čovek nema hrabrosti da živi lepši život.“

I ostanemo tako, kao zatečeni poslednjom Elinom rečenicom, na koju Markantonio ne zna šta da kaže. Baš tad se izdaleka pojave Martina i Silvio, koji se vraćaju za sto. Ele to primeti. „Pa, to ćemo otkriti samo živeći... A sad dosta, vraća se tvoja negovateljica.“

Đin zvizne. „Eh, pogodak!“

Markantonio odmah uzvrat. „Zašto, ovaj tvoj nije *toy boy*?“

„Ne, predaje na univerzitetu.“

„Ma daj, radio sam ono u učionici sa svojom negovateljicom.“ Kad njih dvoje stignu za sto, svi, naravno, promene ponašanje. Martina sedne i radoznalo upita:

„O čemu ste pričali? Videla sam da se smežete...“ Đin zna šta da odgovori. „O mom venčanju.“ Ele se ubaci.

„I o onome što će biti moje.“ Martina je iznenađeno pogleda. „I ti se udaješ?“

„Ako nađem hrabrog muškarca...“, kaže i izbegne da pogleda Markantonija.

Martina odlučno nastavi: „Ma zar se ne plašite braka? Svi kažu da je to smrt za ljubav! Možda posle stvari ne funkcionišu baš zato što osećate da ste primorani, ja mislim da čovek loše doživi brak zato što postoji ugovor!“

Silvio misli da je ona u pravu. „Bravo. I ja tako mislim.“

Markantonio se nasmeši i pogleda Ele. „Vidiš, našli su se. Ima tu nečeg...“

Ele slegne ramenima. „S vremena na vreme, meso, pasta, pica, sve što je kuvano dobro je, inače — kakav je to život? Kao i ovo prženo što dolazi... Može da naškodi, ali je dobro... Baš kao i brak. To je onaj hrabri korak koji da je drugačiji ukus svemu. I ne može a da ne donese samo dobro.“

Onda, kao da želi da potpiše to svoje poslednje razmišljanje, uzme iz tanjira jedno od tek pristiglih jela i zagriže.

„Jao, vrelo je!“

Markantonio se nasmeje dok puni tanjir. „Vidiš? To nisi uzela u obzir. Sad nećeš uopšte uživati u njima, nemaš više osećaj, i to ko zna koliko u tvojim papilama za ukus...“

Martina se, sva srećna, nasmeši. „Ma daj... papile za ukus! Ludo, upravo ovih dana učimo to u školi!“

Ovog puta se Markantonio i Ele pogledaju i prasnu u smeh.

„Eto, upravo to...“

Martina ih gleda.

„Šta je bilo? Šta sam rekla? Pa tačno je, ne? Uopšte ne lažem, stvarno ih učimo.“

Njih dvoje se još više smeju, ne uspevaju da prestanu. Uvuku i nas, počnemo i mi da se smejemo, Martinina izjava je zaista ispala komična. I ono cerekanje koje

nas je uvek, ne zna se zašto, obuzimalo kad smo bili u školi, a onda se dugo ne dogodi i, apsurdno, može se desiti u dramatičnim trenucima, možda i u trenutku bola, ali kad još ima nade. Eto, možda si pred nekom osobom kojoj je loše, ili si se s nekim prisetio nekog tužnog trenutka, a onda se desi nešto apsurdno i svi počnu da se smeju i ne prestaju, ali usred tog smejanja, iako je dobro sakriveno, u suštini su i neke suze, baš kao i u životu. Markantonio konačno dođe do daha, a i Đin i ja se povratimo.

„Ah, majko mila, već je počinjalo da mi bude loše.“

„I meni.“

Ele ponovo počne normalno da diše.

„Ali mnogo su lepa ova smejanja, sto godina se nisam ovako smejala... Ništa se tu ne može, moramo da nađemo hrabrosti.“ Markantonio joj se nasmeši. „Da, da, slažem se.“

Silvio i Martina ih gledaju, ali ne shvataju taj čudni tajni govor. Onda stigne i velika salata, Martina je začini i počne da je jede ne govoreći ni reči. Silvio stavi sebi u tanjir krokete i prženi bakalar. Počnemo da jedemo u tišini, pijući odlično pivo. Vidim da se Ele i Markantonio s vremena na vreme gledaju i da ćaskaju sa svojim novim partnerima smejući se svako za sebe, zezajući ono drugo, a Martina i Silvio ne znaju da je u onoj malopredašnjoj provali o hrabrosti bila njihova želja da opet imaju seks, da se ponovo nadu, možda čak i da ponovo krenu. Ali ono što me najviše iznenađuje jeste kako su se to, ako i dalje postoji ovolika želja, oni izgubili? Kako mogu da prihvate da je neko prošao kroz njihove krevete, između njihovih nogu, da su se njihove usne ljubile ko zna gde? Eto, to, u trenutku dok želim neku ženu, to bi mi delovalo neprihvatljivo. Da znam da ću jednog dana morati da podnosim sve ovo, ne bih želeo ništa da znam.

„Ovde i dalje spremaju odlična jela...“

„Tačno.“

„Baš smo dobro uradili što smo došli.“

„Da.“

Kažem samo „da“ i pravim se da sledim ko zna kakve druge misli, a u stvari se izgubim u njihovim pogledima, u tome kako se, nakon svake reci, svakako traže. Njihova međusobna privlačnost čini mi se mnogo jačom od one prema njihovim novim partnerima. Đin ćaska sa svima i čini mi se da ne obraća pažnju na ova moja zapažanja. Ja se stalno pravim da slušam i, kad se smeju, smejem se i ja, onda pijem pivo, klimam glavom, ali Ele, kad god je pogledam, netremice gleda u Markantoniova usta, gleda ih fascinirana, sledi njegove usne. Ne znam da li zaista sluša ono što on priča, ali smeši mu se i deluje kao da se slaže s njim, šta god on

govorio. Kako li će večeras izgledati njihov povratak kući? Da li će ponovo razmišljati o svojoj staroj ljubavi, misliti svako na svoju bivšu ljubav, na činjenicu da su se ponovo našli, na to kako su stvari tekle? Pa zar ne bi onda bilo lepše da nastave da budu zajedno? Da imate svoju intimnost, da ništa ni sa kim drugim ne traćite. Da budete vi, vi i samo vi, i opet vi. Ne znam, znam samo da nastavljaju da se gledaju, i smeju, i šale, i žele kao da ono dvoje i ne postoje, uopšte ih nije briga. Ili sam ja lud ili je to ono što mi se čini da sasvim jasno vidim. Iznenada mi padne na pamet priča o jednom Đininom prijatelju, Rafaelu Vijeriju. Bio je s prelepom devojkom, Katerinom Soavi. Ta devojka se uputi da bude hostesa u Majamiju, na nekom velikom festivalu, a on, koji je morao da uči, ostane nešto duže u Rimu, ali oni pišu jedno drugom, čuju se svaki dan i uvek pričaju o ljubavi, govore jedno drugom one lepe stvari koje ti izlaze samo kad si zaista zaljubljen, koje su savršene kad si daleko i koje te toliko usrećuju da ti se čini da je ta osoba, iako je daleko, veoma blizu, kraj tebe. Onda, mesec dana po njenom odlasku, Rafaelo odluči da joj priredi iznenađenje, želi da je poseti. Saopšti to samo svojoj majci, budući da je sa ocem bio u lošim odnosima, a majka mu kaže: „Ma naravno, sine, dobro radiš, treba li ti nešto?“

„Ne, mama, hvala, sutra ću uzeti kartu, imam sve.“

Čim je prekinula vezu, majka pozove svoje dve kćerke, Fabijanu i Valentinu, Rafaelove sestre, i odluče da se odmah vide. Rafaelova mama zna nešto vrlo važno: Katerina Soavi, devojka njenog sina, u Majamiju je u vezi s direktorom festivala. Sestrama bude loše od te vesti i tako celo veče raspravljaju s majkom šta da rade, ali na kraju sve tri odluče da ništa ne kažu Rafaelu. Moraće da krene i sve sam otkrije zato što su dve sestre i majka došle do teškog zaključka: sve i da mu kažu, on im ne bi nikad poverovao. I tako Rafaelo krene i stigne u Majami. Ne znam mnogo o tome šta se tamo desilo, kakav je bio susret, da li su tog dana imali seks ili ne, da li su bili srećni što su se ponovo našli. Činjenica je da narednih večeri Katerina nikad nije tu, pravda se obavezama van baze, da je ona tu svakako došla da radi i da je stoga prirodno što je uvek toliko zauzeta. Rafaelo je svakako bio na festivalu, ali uvek je bio sam. Sprijateljio se s raznim, između ostalih, i s nekom Irenom koja je, baš kao i svi koji su bili tamo, savršeno dobro znala šta su stvarne obaveze Katerine Soavi. Jedne večeri, videvši ponovo Rafaela samog i primetivši da se ljudi smeju iza njegovih leđa, ali možda i jednostavno zato što joj je bio simpatičan ili zato što je želela da ona bude ta toliko voljena Rafaelova žena, Irene mu priđe i kaže: „Zar ti nije čudno to što si zarad nje došao čak ovamo, a sad si uvek sam? Nikad nije tu, sve su hostese tu osim nje... i direktora.“ Rafaelo na trenutak oseti da će se onesvestiti, pobeli, ali onda se povрати i kaže veoma

jednostavnu stvar: „Hvala. Možda samo nisam želeo da vidim.“ Potom nestane. Neki kažu da je krenuo u Njujork, da je otišao da vidi brodvejske predstave, a onda u obilazak Amerike, da su ga videli na koncertu Brusa Springstina i na koncertu *Supertrampa*, ali sve to je možda legenda. Jedino što je sigurno jeste da je Katerini poslao poruku: „Znam sve. Ne traži me.“ Drugo je da joj nikad više nije pisao. „Ne traži me.“ Ma šta znači „ne traži me“? Ne traži me sad? Nemoj sutra? Ne traži bar godinu dana? Ili nemoj nikad više? Nikad nemamo hrabrosti da napišemo „ne traži me nikad više“, možda samo zato što se negde u sebi još nadamo da bi mogla postojati ta poslednja nada. Iako to nisam želeo, padne mi na pamet Babi. Čini mi se da je vidim kako sedi kraj mene, ali ne današnja žena, već Babi iz onog vremena, moja Babi. Da, zato što je tad bila sasvim moja. Ali, kad se sve završilo, da li sam joj ja rekao „ne traži me nikad više“?

„Hej, o čemu razmišljaš?“, upadne Đin u moje misli. „Imaš tako neko lice...“

„Mislio sam na Katerinu Soavi, na priču koju si mi ispričala.“

Đin me iznenađeno pogleda. „A zašto si mislio na to? Kakve to veze ima sa ovim sad?“

U suštini, osećam se krivim, skoro mi se čini da sam je izdao zbog toga kako sam mislio na Babi, što sam je zamišljao na jedan tako apsurdan i intenzivan način kako sedi kraj mene, a najružnije je što to čak ne mogu ni da joj kažem.

„Nikakve. Nema nikakve veze. Ali mislio sam na to koliko me je pogodilo to što se dogodilo.“

I tako svima ispričam Rafaelovu priču, njegov put u Majami, njegovo otkriće i legendu da je otišao u obilazak Amerike.

„Onda se vratio u Italiju, sreo je neku, napravio joj dete a da to nije želeo, ali odlučio je da se oženi njom, tvrdoglavo, čak i za osvetu svom ocu, koji je ostavio njegovu majku, njega i njegove sestre. Želeo je da mu pokaže da ne napuštaš dete kad ga napraviš, je li tako, Đin? Bar mi se tako čini da si mi ispričala.“

„Da, tako je.“

I tako nastavim. „Ali Katerina ne prihvata sve to što se dogodilo, iako je krivica njena, nema mira, želela bi da spreči taj brak, da joj on oprost, pomišlja kako su ona i Rafaelo bili savršeni, da je ona pogrešila, ali kako ne mogu tek tako da se izgube. I ode u inostranstvo, možda zato što misli da će tako biti manje bolno, ali nije tako. Ugoji se, padne u depresiju, ošiša se do glave, postane neprepoznatljiva, i neko vreme niko više nema vesti o njoj, možda samo njena najbliža prijateljica, ali od nje svakako ništa nije procurilo. Prođe neko vreme, Katerina upozna drugog čoveka i na kraju se i ona uda. Prođe nekoliko godina i

jednog dana, slučajno, oboje moraju da pođu, iz različitih razloga, u London. Uđu u avion i nađu se sedišta do sedišta.“

Pogledam ih i začutim. Svi su obuzeti mojom pričom, radoznali, željni da saznaju kako će se završiti. Martina prva popusti: „Dakle? Šta onda?“

Smešim se. Gledam Đin, i ona se smeši. Ona tu priču već zna.

„Onda oni napuste svoje supružnike i ponovo budu zajedno. Katerina nije imala dece, a sad ih ima četvoro, i Rafaelovog sina iz prvog braka pride. I još su zajedno.“

„Lepa priča.“

„Da.“

„Ali da li je istinita?“ Markantonio me pomalo sumnjičavo posmatra.

„Naravno.“

„Super. Ali zašto si mislio na nju?“ Đin me gleda, željna da čuje odgovor. „Da, zašto?“

Malo zažmiri, ali čini mi se da je mirna.

„Ne znam, možda zato što sam ih upoznao kad su bili zajedno, možda zato što sam jednom jeo s njima baš ovde, u ovoj piceriji, pre nego što se sve to dogodilo.“

Martina slegne ramenima. „Meni se ta priča čini apsurdnom. Zar nije onda bilo bolje da oprostí Katerini? Rafaelo je napravio sav taj rusvaj, dete s drugom, i onda su ponovo bili zajedno. Samo je izgubio vreme.“

Đin se ne slaže. „Ali ona ga je prevarila.“

„Onda, ako je zbog toga, nije trebalo ponovo da bude s njom, ne? Hej, izvini...“, interveniše Silvio.

„Možda ih je poslužila sudbina. Taj avion, sedišta jedno uz drugo, on je shvatio da je došao trenutak da joj oprostí.“

Martina mu se nasmeši. „Da, da, tačno!“, iznenada se zapali. „Rafaelo je u suštini shvatio da ništa tu ne može, da je, čak i ako beži, on bio i uvek će biti čovek te žene.“ Sviđa joj se ta njena teorija.

Đin se odlučno umeša. „Da li bi ti prihvatila prevaru?“

Markantonio uzme svoju čašu. „Eto, znao sam, ja mrzim krastavce i, okreni-obrni, uvek meni dođu.“ Otpije malo, a ja se nasmejem.

Martina porazmisli o tome, pa odgovori: „Možda bih, ne znam, morala bih da se nađem u toj situaciji.“

I Ele se umeša. „Bolje ne, strašno je ružno, veruj mi.“

„Vidi, ja to već znam, i ja sam prošla kroz to. Bio je to jedan momak s kojim sam bila u vezi već neko vreme i, kad sam ga otkrila, osećala sam se loše, ali onda

sam shvatila jednu stvar: ja ga nisam zaista volela, zato što nisam očajavala koliko je trebalo. Ta njegova prevara mi je u suštini pomogla da shvatim da sam s njim zato što mi se sviđa, što ga volim, simpatičan mi je, ali to nije bila ona ljubav s velikim 'Lj', razumete? Zato sam ga ostavila, a ne zato što me je prevario.“

Iznenada na naš sto padne tišina. Srećom, stižu pice.

„Margerita s mnogo paradajza?“

„Moja.“

„Bela pica s vrganjima.“

„Moja. Možete li mi doneti još jedno pivo?“

„Da, naravno.“

Svi počnemo da jedemo, svi izuzev Martine, koja je već završila svoju salatu. Ali taj razgovor kao da je ostavio znak pitanja, negde u sebi sigurno se svi pitamo: da li je Markantonio ta ljubav s velikim „Lj“? Pogledam ga, upravo ispija svoje pivo, a onda mu se pogled ukrsti s mojim i on hukne, spusti pivo na sto i obriše usta.

„Dobro, dobro, ionako znam šta želite da znate. Dobro, odgovoriću vam. Nisam ja s velikim 'Lj', u redu? Možda s malim 'm', budući da se zovem Markantonio! Je li tako, dušo?“

Martina se nasmeje. „Ne, ne, ti si s velikim 'Lj', samo se plašiš.“

Ele odmah preuzme. „Ah, tu se slažem s tobom, on je velika kukavica!“

Ali ništa više ne kažu, tu su samo neki pogledi, onda svi ponovo počnemo da jedemo. I pređe se na druge teme, na filmove koje smo odgledali u poslednje vreme, na nešto lepo što će se samo još kratko davati u pozorištu, na neku prijateljicu koja se vratila s odmora, na neki novi par, na dvoje koji su se posvađali. Mirno ih slušam. Iznenada mi, međutim, padne na pamet ona Martinina rečenica. „Shvatio je da ništa tu ne može, da je, čak i ako beži, on bio i uvek će biti čovek te žene.“

I stegne mi se želudac, kao da mi je direktno upućen jedan „mavaši-geri“, onaj jedini udarac koji, nakon dugog čekanja, donese titulu šampiona nekom borcu, jedan jedini udarac ali nezapamćenom žestinom, baš kao što je ponekad ljubav. Jedem u tišini.

Markantonio ustane. „Hoću da izaberem jednu bocu za kasnije, da vam dam nešto da probate...“

„A ja idem načas u toalet.“

Tako nas i Ele napusti, a mi nastavimo da jedemo. Prođe konobar. „Da li je sve u redu?“

„Da, hvala.“

„Odlično.“

Udalji se. Ja se malo izvijem i kroz prozor vidim da su Markantonio i Eleonora stali u dnu sale u restoranu. Malo je ljudi, vidi se samo nekoliko stolova u neredu koje su gosti već napustili. Oni razgovaraju, pa počnu da se smeju, Markantonio se uozbilji i kaže joj nešto, Eleonora obori glavu, odmahuje, stidi se, odgovorila je „ne“ na ono što ju je on pitao. Onda joj Markantonio stavi ruku pod bradu, podigne joj lice i poljubi je. I dugo se ljube, kao da su sami, kao da nema nikoga, ni u restoranu, ni napolju, a naročito ne njihovih novih saputnika, kao da se nikad nisu rastali. Potom se Markantonio odvoji i okrene se prema meni, jedva stignem da nestanem. Tren kasnije, vidim ih kako izlaze iz restorana, sedaju ponovo za naš sto i sve se nastavi kao ranije. Ele se šali sa Đin.

„Ranije si me uvek pratila u toalet.“

„Sad si porasla.“

Nije dovoljno, želeo bih da joj kažem.

Markantonio ponovo stavi servijetu na noge i onda me pogleda.

„Baš...“ Ponovo počnemo da jedemo. Zna da sam ga video. Mogli bismo odmah da vidimo kako to prihvata Martina, da li je ta njihova ljubav s velikim „Lj“ ili nije. Ne znam da li je ova večera bila dobra ideja.

60.

Dok se uveče vraćamo kući, Đin je ćutljiva. Pogledam je s vremena na vreme dok vozim, ali ona se ne okreće prema meni, sluša muziku i gleda napred. Ali nije vedra. Kad poznaješ osobu koja je pored tebe, ti odlično znaš ako nešto ne valja, osetiš od njenih vibracija, osetiš tišinu ili iznenadnu muziku, osetiš sreću ili tugu, osetiš mir ili nemir. Ti je osetiš. A Đin je ćudno tužna. Osećam to. „Je l' sve u redu? Dobra je bila večera...”

„Da, veoma. Baš sam se lepo provela, bilo mi je zadovoljstvo da ponovo vidim Ele i Markantonija zajedno, podsetilo me na stara vremena, kad smo se upoznali.”

„Tačno, i mene.”

„Znaš šta sam pomislila? Kad se upoznaješ s nekim, sve je lepo, sve je tu tek da se otkriva. A onda, kako se ide dalje, neke stvari možda i nisu baš onakve kakvima si ih zamišljao.”

„To je zato što se uvek nešto očekuje.”

„Tačno, bilo bi dobro ništa ne očekivati.”

„Sad si pomalo defetista.”

„Da, možda. Da upoznam tvoj život, to mi se s jedne strane sviđalo, a s druge me primorava da pravim poredjenja, mislim kako si bio s nekom drugom možda, ili koliko si patio zbog svoje majke, ili koliko mora da te je razočarala.”

Vozim i dalje kontrolišući put.

„Pre neki dan sam išao da je posetim.”

„Koga?”

„Svoju majku. Otišao sam na groblje i nije bilo nikoga, sve je bilo prazno, samo je jedna osoba bila baš ispred groba moje majke. To je bio njen ljubavnik. Setio sam se onoga kad sam ih otkrio, kad se dogodio sav taj rusvaj.”

Đin me pogleda, iznenađena. „Ali ništa mi nisi rekao. Nisi mi to ispričao.”

„Ne, izvini, nisam znao kako sve to da prihvatim, prvo sam morao da prihvatim njegove reči. Shvatio sam da je taj ćovek bio zaista zaljubljen, da su oboje bili zaljubljeni, bila je i moja majka. Da je zbog mog oca ona patila...”

„Stepe... to je već prošlost, pusti to. Nisi to mogao da znaš. Nisi mogao da zamisliš ništa od toga. Osim toga, ko zna da li je to tačno.”

„Ali našao sam ga tamo, sa cvećem. Moj otac skoro nikad nije otišao da je poseti.”

„Ne možeš to da znaš.”

„Znam.“

„Ljudi proživljavaju bol zbog smrti na najrazličitije načine. Usled nečijeg iznenadnog nestanka možemo da izgubimo svoju sigurnost.“ Osmehnem joj se. S vremena na vreme je pogledam dok vozim. „Šta je? Zašto me tako gledaš?“

„Zato što si lepa.“

„Kakve to sad veze ima?“

„Lepa si kad opravdavaš ljude. Moj otac je đubre i tačka. Ko zna koliko je patila zbog njega.“

„Ne znaš da li je to tačno. Možda ti je taj tip to rekao samo da se opravda. Zašto on ne bi mogao da bude đubre?“

Poćutimo dok ja vozim. Na radiju iznenada kreće *Happy Farel* Viliijamsa. Baš je vesela ta pesma, sjajna je, baš za slušanje, ali sad je baš neprikladna. Ponekad je muzika u neskladu s našim životom. Nastavim da vozim dok me Đin gleda.

„To mi, na primer, nisi ispričao.“

„Kako nisam, evo, sad sam ti rekao...“

„Da, ali mogao si i da mi ne kažeš. Nisi želeo da odmah поделиš sa mnom tu stvar.“

„Možda mi je trebalo vremena. Ali na kraju sam uradio to. Sad znaš, i ti si deo toga. Ne treba da žuriš. Mislim da ponekad stvarima treba neko njihovo ćutanje.“

„A gde si to ćuo?“

Nasmejem se. „Tja... Možda je Rencijevo.“

„Ah, on je i filozof?“

„On je pomalo od svega. Još nisam dobro shvatio šta ne ume da radi.“

„Sviđa mi se, to svakako.“

„I meni.“

„Ali sad, kada sam otkrila da ne znam nešto iz tvog života, ne znam, od toga osećam ćudnu usamljenost. Navelo me je da pomislim da ti nikad nećeš biti moj...“

„Đin? Opet? Ali ispričao sam ti!“

„Da, ali, ako postoje neke druge stvari koje ti se dešavaju, a ja ne znam za njih? Stvari koje zapravo imaju težinu, a ti mi ih ne govoriš.“

„Đin, ja ti sve pričam. Stvari važne i manje važne. Išao sam na groblje da posetim mamu i tamo sam zatekao njenog ljubavnika. Ja sam ti to ispričao, nisi ti otkrila!“

Malo ćutimo. *Happy* sad zvući skoro veselo u apsurdnu ćitave situacije. Nema nićeg goreg nego kad nešto poprimi ćudan oblik i ti više ne uspevaš to da ispraviš. Onda se Đin okrene prema meni i nasmeši se.

„U pravu si, izvini. Malo sam pod stresom, možda su hormoni, počinju da me teraju da gubim svoju, manje-više, mentalnu ravnotežu, ili je to stres zbog venčanja.“

Nasmešim joj se. „Ili i jedno i drugo.“

„Da, eto, dakle, i ti me malo opravdavaš...“

„Malo mnogo.“

Farel Vilijams peva poslednju strofu, sad je pesma konačno u skladu sa atmosferom u autu. Onda Ćin, i dalje se smešeći, postavi još jedno pitanje.

„Ali ti bi mi ispričao sve, sve? Čak i da čuješ ili vidiš neku svoju bivšu?“

„Naravno, zašto, ne bi trebalo?“

„A da sretneš Babi, da li bi mi rekao?“

Eto, u takvim trenucima imaš vrlo malo vremena na raspolaganju, ako suviše čekaš, najebao si. Ako kažeš nešto pogrešno a ona te je u stvari pitala baš zato što zna sve, najebao si. Ako pak ne zna ništa, a ti joj kažeš zato što hoćeš da budeš iskren, i u tom slučaju si najebao. Dakle, kako god da ide, najebao si. Ali vreme je isteklo.

„I ona je moja bivša.“

„Da, ali nisi odgovorio.“

„Odgovorio sam ti ranije, rekao sam ti da bih ti, da čujem ili sretnem neku svoju bivšu, to ispričao.“

„Budi precizniji, ja sam te pitala: da sretneš Babi, da li bi mi to rekao?“

„Da, rekao bih ti.“

I neizbežno osetim da mi srce brže lupa, da otkucaji rastu, crvenilo me preplavljuje. Samo se nadam da se, u mraku automobila, to ne primećuje. Ćin se nasmeje.

„Ali čekao si dugo da bi odgovorio na ovo poslednje pitanje.“

„Nije tačno. Odgovorio sam na ono o bivšima, nisam shvatio šta si tačno želela da kažeš.“

„Čuj, Mančini, ja sam ti to već rekla, imamo sreće da proživljavamo jednu divnu stvar, prelepu, jedinstvenu... nemoj sve da upropastiš.“

Stigli smo do zgrade. Srećom, odmah nalazim parking-mesto, pa zaustavljam automobil i isključujem motor. Onda izađemo, a ja uvučem ključeve u bravu vrata.

„Mančini?“

„Da?“

„Okreni se prema meni.“ Ćin me gleda. „Vidi, znam. Znam sve.“

Uto osetim da ću se onesvestiti. Jebote, kako zna?! Reklo joj je ono đubre od sekretarice da izmami još novca! Ne, neko ko nas je video na izložbi. Ne, Renci,

Renci je progovorio! Ne, ne može biti, ne verujem, ne mogu da verujem, rekla joj je Babi, Babi lično! Nemoguće. U svakom slučaju, ko god da joj je rekao, najebao sam. A sad? Kako ću sad da se iščupam iz ovoga? Da vrdam, poričem.

„Šta znaš? Nema šta da se zna.“

„Nema? Nema?“

„Nema.“

„Pa ja sam videla Markantonija i Ele kako se ljube!“

Veselo se nasmeje. „Kako su ljudi! Šta misliš: hoće li se ponovo smuvati? Da li bi mi to ispričao?“

„Sve ti pričam... Samo mi treba pravi trenutak.“

Uđemo u lift i tek tad, pogledavši se u ogledalo, primetim koliko sam se oznojio.

61.

Deset sati narednog dana.

Kad udem u svoju kancelariju, vidim neke pakete na svom radnom stolu i odmah se zabrinem.

„Šta se dešava? Ko je ulazio?“

„Mirno, mirno, to sam bio ja.“ Đorđo dolazi iz hodnika, stavlja mi ruku na rame i smeši mi se.

„Kifle, krofna punjena kremom, maritoco sa šlagom²¹, sve najlepše poslastice za jutro koje počinje kako treba!“

„Odlično! A čemu dugujem ovo lepo iznenađenje?“

Odem da sednem za svoj radni sto i primetim da je tu i jedan termos.

„A ovo?“

„Tek napravljen kapučino, bez šećera. Ako želiš sa šećerom, tu su kesice.“

„Đorđo Renci, što te više poznajem, više mi se sviđaš. Ipak, još mi nisi objasnio čemu sve ovo.“

„Sedi, lepo doručkuj, uživaj u kiflama ili onome što više voliš, dok ti ja spremam kapučino. Bez šećera, jelda?“

„Da.“

Pitao me je, ali mislim da savršeno dobro zna i da nije čak ni sumnjao. S vremena na vreme, Đorđo želi da me navede da poverujem kako bi mogao da pogreši, ali ja znam da nije takav ili mi se bar dopada da verujem u to. Dok se odlučujem za fantastičan maritoco sa šlagom, on stavlja čašu ispred mene. Obrišem usta i probam kapučino. Savršen je. Nije suviše taman, nije suviše svetao, kafa je jaka baš koliko treba, a temperatura je idealna. Probam sve sa uživanjem i vidim kako me Đorđo posmatra, zadovoljan je što uživam.

„Kad poželiš, spreman sam.“ Osmehnem mu se. „Ipak, ma šta ti rekao, znaj da sam već prilično zadovoljan... Postoje trenuci u životu koji su prijatni baš zato što su neočekivani. Eto, ovo je bio jedan od tih trenutaka, hvala.“

„Tako ćeš me raznežiti, pa bi vest mogla da ne bude na visini onoga što mi govoriš!“

„Zvučimo kao dvoje zaljubljenih.“

„Eto, to bolje ne!“

---

²¹ Vrsta kolača. U Italiji se za doručak obično jede nešto slatko: razne vrste slatkog peciva, džem, *nutela*... (Prim, prev.)

„Tako je!“

Počnemo da se smejemo, a onda Đorđo sedne ispred mene, naspe i sebi malo kapucina i saopšti mi vest.

„Dakle, mi smo u svetu serija. Prihvaćena je naša serija *Radio Love*, unutra smo, radimo je za RAI i potvrdili su nam dvadeset četiri epizode, koje će se emitovati po dve od sledeće sezone!“

Zviznem. „Vauuu! To je baš vest! Ma odakle si je dobio? Je li sigurno? Ko ti je rekao da smo prošli?“

Đorđo uzme jednu fasciklu i stavi mi je na sto. Otvorim je dok mi on objašnjava.

„Potpisan ugovor, sa celim planom produkcije, možemo da počnemo sa snimanjem čim scenario bude gotov.“ Pokaže mi jedan list. „Ovo je aktivacija ugovora kako bismo mogli da nastavimo s pisanjem...“

Gledam brojeve, ne mogu da verujem. „Ovde je preko šeststo hiljada evra za scenario...“

„Da, tražio sam mnogo zato što verujem da je najvažnija stvar priča. Ako napišeš dobru priču, teško da se ljudima neće svideti, čak i ako reditelj pogreši. Ako pak pogrešiš u scenariju, sve i da imaš Felinija, rizikuješ da ne napraviš dobar film.“

Na tren se zbunim. „Sve mi ovo izgleda neverovatno, imam samo jednu sumnju: kako si to uradio?“

„Imali smo dobar proizvod.“

„To nije dovoljno.“

Nasmeši mi se. „Tačno, imali smo i adut više.“

„To nije dovoljno.“

„Okej, imali smo sreće. Pancero to se povukao.“

„Sta znači to 'povukao'?“

„Povukao je svoje projekte, odlučio je da ove godine ne radi s RAI-jem.“

„Tek tako? Bez razloga?“

„Uvek postoji razlog, ali ja bih više voleo da ga ti ne znaš.“

„Zašto?“

„Što manje znaš, to bolje. Ti nisi ništa uradio zato što ne znaš ništa, je li tako?“

Nasmešim mu se. „Ne znam o čemu pričaš, ali srećan sam.“

„Bravo, tako te volim.“

„Još više, moramo odmah da nađemo odlične scenariste za našu seriju, baš zbog onoga o čemu si pričao.“

„U pravu si.“

„Trebalo napraviti selekciju, uzeti biografije, videti ko je šta uradio, ko bi mogao biti pravi čovek za ovu seriju.“ Đorđo mi spusti još jednu fasciklu na sto. „Šta je to?“

„Ono što si mi upravo tražio. To su biografije osam scenarista. Ja mislim da će nam trebati šest...“

Otvorim je i počnem da listam dok on nastavlja s pričom. „Dakle, to su tri žene i pet muškaraca, neki su izašli iz škole *Holden*. Mislio sam da bi bilo dobro uzeti dvoje od četrdesetak godina, a ostale možda malo mlade.“

„Osećam se skoro beskorisnim.“

„Ne, ovo je sve zahvaljujući *Futuri* i poverenju koje nam pružaš. Ti nas ovlašćuješ i to nam pruža zadovoljstvo pošto će uspeh, ako dođe, realno biti i naš.“

Poćuti načas, pa doda: „I biće.“

„Dobro! Slažem se s tobom. Dakle, kad budeš želeo, sazvaćemo ove scenariste.“

„To je već urađeno. Oni su u sali za sastanke i čekaju nas.“

„Reci mi da ćeš jednog dana pogreški.“

„Obećavam ti to!“

„Okej, osećam se bolje. Idemo tamo.“ Đorđo me pretekne i otvori vrata sale. „Dobar dan, ljudi, kako ste? Da li ste dobro doručkovali?“ Vidim da su na velikom stolu naše sale za sastanke iste one stvari koje sam našao na svom stolu, a koje je Renci doneo. „Da, hvala.“

„Odlično.“

„Stvarno dobro.“

Devojka dopola obrijane glave i s malim pirsingom na nosu drži servijetom komad krofne u levoj ruci, a desnom diže čašu s kapucinom kao da nazdravlja.

„Ne znam da li ćete me uzeti, ali, ako vam ne smeta, dolazila bih ovamo na doručak svakog jutra.“

Nasmejem se.

„Dobro, uzećemo te, ali samo za doručak!“ Jedan mladić se ubaci.

„A ne, to nije pravo, bar radi doručka doći ćemo i mi!“

Sad se svi veselo nasmeju. Đorđo uvodi red.

„Dakle, ja bih samo rekao da ćete, kad budete spremni, imati lep razgovor s mojim šefom Stefanom Mančinijem, koji bi mogao da postane i vaš šef...“

Uz te reći, izađemo iz prostorije.

„Ostavimo ih malo na miru, da završe s doručkom.“

„Da, a onda ću ih slati kod tebe u kancelariju jedno po jedno, da vidiš na šta ti liče, pa da na kraju, ako ti to odgovara, napravimo izbor.“

„To mi zvuči savršeno.“

Pre nego što uđem u svoju kancelariju, svratim da pozdravim ostale.

„Zdravo, Aliče.“

„Dobar dan, želite li kafu?“

„Ne, hvala, eventualno ću nastaviti s termosom kapucina koji mi je na stolu, ali ne bi bilo loše da skloniš sve ono izobilje koje mi je Renci doneo, inače ću nastaviti da jedem!“

„Dobro.“

„Štaviše, uzmi nešto ako ti odgovara.“

„Već jesam, hvala. Renci nije nikog poštedeo! Pojela sam dva maritoca, odlična, nikad nisam jela tako dobre.“

„Vala baš.“

„Renci uvek izabere najbolje.“

Tad pocrveni, možda zato što je shvatila da je, i ne želeći, pohvalila sebe.

„Nisam mislila...“

„Znam, ne brini, idi u moju kancelariju, hvala.“ Odem do Simonea i pokucam na vrata.

„Može li se?“ Ne čujem odgovor. Pokucam jače. „Mogu li da uđem?“ Ništa, nikakav odgovor. I tako otvorim vrata i vidim kako Simone brzo kuca na kompjuteru sa slušalicama na ušima. Kad me ugleda, nasmeši se i skine ih.

„Ćao, dobro jutro!“

„Kucao sam nekoliko puta, ali nisi mi odgovorio.“

„Da, kada pišem, uvek stavim slušalice, bolje radim i više uradim...“

„Onda ih ponovo stavi. Videćemo se kasnije. Ovo je bilo samo da te pozdravim. Jesi li probao Rencijev doručak?“

„Ja sam bio prvi.“

„Dobro.“ Izađem. Zadovoljan sam, to znači da stvari između njih idu nabolje. Sednem u svoju kancelariju, uzmem još malo kapucina, ali ne stignem da ga dovršim a stiže prvi kandidat.

„Zdravo, mogu li?“

„Izvolite.“

On sedne i odmah se predstavi. Zove se Filippo Verona. Uzmem njegovu biografiju dok on priča i počnem da je čitam. Mlad je, ima dvadeset jednu godinu, ali već je radio mnoge stvari.

„Mnogo volim da pišem, upravo pišem jednu knjigu, ali radovalo bi me i da radim na nekom scenariju. Radi se s više ljudi, moraš da pretpostaviš i kakve su tuđe ideje...“

„A kakve su te tuđe ideje?“

„Ponekad dobre, ponekad zabavne, ali moje su odlične.“ Nadmen je, siguran, ali nije da mi se ne sviđa. „Šta misliš o seriji *Radio Love*?“

„Mislim da niko dosad nije tako pisao o radiju, sa stvarnim životom ljudi koji tamo rade, da ih vidimo na poslu i potom kod kuće. To je drugačiji način sagledavanja problema i tih ljudi koji pokušavaju da ih reše. Sviđa mi se. Dobra je to ideja, i ne kažem to samo zato što bih voleo da radim na njoj.“

Drugi je Alfredo Đermani, četrdeset godina, veliko iskustvo u serijama. Simpatičan je, prijatan, nije mu problem što ga procenjuje neko mlađi, nije mu mrsko što je na probi.

„Smatram da je najvažnije pronaći radnju za svaku epizodu. Ja sam izvukao neke...“

Pruži mi dva lista i počne da mi ih prepričava.

„Čak ni ideja da je prisutan jedan komičar, neko ko na kraju postiže uspeh, ko nikad nije imao priliku da radi na radiju pa mu na kraju pružaju tu mogućnost, nije loša...“

Nastavim da ga slušam i dopadaju mi se njegove ideje, našao je dobru stvar, različitu, karaktere koji bi mogli biti korisni za seriju. „Uz to, meni se horizontalne linije čine savršenim, duga ljubavna priča između dvoje vlasnika koji se rastaju, varaju jedno drugo, trče jedno za drugim, opraštaju jedno drugom. To se ljudima sviđa. Pričaće o tome: 'Trebalo je ovako da postupi, nije trebalo da joj oprosti...!' Ljudi vole da učestvuju u problemima drugih i ne shvataju da oni sami imaju mnogo više problema. Ili to namerno rade da bi se malo odmorili od svojih.“

Na tren se zbuni. „Na to nikad nisam pomislio...“

Potom ozbiljno razmotri svoju poslednju misao. Jedno za drugim, upoznajem sve moguće scenariste, slušam njihovu tačku gledišta, njihove priče, stvari koje su uradili, kurseve na kojima su se formirali.

„Bila sam u *Holdenu* i mnogo mi se dopalo. Čak i kad su me u nekom trenutku naterali da uradim predavanje s jednim koji je objašnjavao kako se kuva. A apsurd je u tome što baš to nikad nisam naučila. Bar tako kaže moj dečko.“

To je i dalje ona, devojka s dopola obrijanom glavom i pirsingom na nosu. Zove se Ilenija. „Kao ona iz *Robota Džiga*, ona što je dobila Donatelovog Davida.“²² Kao da ti podaci čine od njenog imena nešto nezaboravno.

„Tvoje ime je bilo lepo i ranije.“

Počne da se smeje. „Kako god, mislim da u seriji treba da postoji i neka osoba koja to pomalo demistifikuje. Neka koja ide na radio i puca u prazno! Sve likove ste napravili suviše ispravnima. To, naime, nije realno, nije pravo, mislim...“

„U pravu si...“

Pogleda me blago iznenađena, pa pokušam da je uverim. „Ne, ne, zaista to mislim, ozbiljno. To je prava sugestija.“

„Ah, dobro, hvala.“

„Hvala tebi, Ilenija, kao ona iz *Robota Džiga*.“

Ona se nasmeje. „Ali ja sam drugačija.“ Pogledam je radoznalo. „Moja Ilenija počinje slovom 'Y'“, kaže i s pomalo malicioznim stavom izađe iz kancelarije.

Kasnije, krajem popodneva, uđe Đorđo. „Dobro, dakle, sve si ih upoznao, kako ti se čine?“

„Čini mi se da je izbor težak. Sigurno bih uzeo onoga od četrdeset godina, onu odraslu ženu, onog mladića što ima dvadeset jednu, pomalo nadmenog, Filipa...“

„Veronu.“

„Da, njega. Onda, tu je i onaj vrlo precizan.“

„Dario Bjanki.“

Pogledam ime koje sam zabeležio. „Da, on. Onda, uzeo bih dve devojke. Savršene su, jedna sva na note, a druga buntovna i anarhistkinja; ako se ne okome jedna na drugu, obaviće odličan posao.“

„Da, a dvoje odraslih će se pobrinuti da grupu drže u miru.“

„Meni se tako čini.“

„Dobro, ako se slažeš sa mnom, poveo bih te na jedno mesto. Ovo je naš prvi važan ugovor i želeo sam da te častim jednim mirnim danom. Dozvolio sam sebi da pozovem i Đin, ako nemaš ništa protiv. Ipak, ako ne želiš i nju da uvrstiš, već imam spremno opravdanje, pozvaću je i reći ću joj da sam zaboravio da imamo sastanak.“

„Mogla bi da ti ne poveruje. Toliko si precizan da to ne bi ličilo na tebe, prvo je pozoveš, a posle se predomisliš...“

---

²² *Jeeg Robotje* italijanski film zasnovan na japanskoj mangi. Dobio je niz nagrada „David di Donatelo“, što je italijanski pandan Oskaru. (Prim, prev.)

„Ne, učinio sam tako da je Aliče pozove, to ti studio priređuje iznenađenje. Aliče je mogla da pogreši, nije znala za taj drugi sastanak. Ponavljam ti: ako želiš, poreći ću.“

Ne razmišljam mnogo. „Ne, baš bi mi bilo zadovoljstvo.“

62.

Kad izađemo iz kancelarije, čeka nas jedan crni *mercedes* sa sve vozačem.

„Ne mogu da verujem, sve si obavio u velikom stilu.“

„Ne, nego je ovo samo sto dvadeset evra za ceo dan, ali automobil i vozač ti ovu stvar prikazuju važnijom nego što zaišta jeste!“

Kad priđemo, otvore se vrata i pojavi se Đin.

„Ljubavi, baš je ovo slatko, kako je lepo što si i mene pozvao!“ Snažno me zagrlj i poljubimo se. Ona me oduševljeno pogleda. „Dakle, šta slavimo?“

„Ah, ti ne znaš ništa?“ Pogledam Đorđa, koji slegne ramenima.

„Ne zna, naravno, zar sam mogao da joj kažem? Pokvario bih iznenađenje!“

„Hajde, ne pravite se ludi! Hoće li mi neko nešto kazati?“

Nasmešim joj se. „Slavimo našu prvu produkciju. Snimaćemo seriju. Sećaš li se *Radio Love*, onog projekta o kojem sam ti pričao?“

„Naravno, kako da ne! Čak si mi i dao da pročitam i rekla sam ti da mi se mnogo svidelo...“

„Eto, RAI ju je uzeo, radićemo dvadeset četiri epizode za sledeću godinu!“

„Ma daj! Baš se radujem!“ Snažno me zagrlj. „Bravo, ljubavi moja!“

Đorđo nam se smeši. „Pa da li je trebalo da slavimo ili ne?“

„I te kako je trebalo!“

„Hajde, udimmo u kola.“

Đorđo sedne napred, Đin i ja uđemo pozadi. Zatvorimo vrata i vozač krene. Đorđo se okrene prema Đin. „Jesi li ponela ono što ti je Aliče rekla?“

„Naravno, sve mi je unutra.“ Pokaže neku crnu sportsku torbicu. Pogledam ih.

„Hej, vi mi niste sve ispričali, imate suviše tajni.“

Đin mi položi ruku na nogu. „Uskoro ćeš sve otkriti.“

Baš dok skrećemo u Ulicu Sabotino, vidim Simonea kako ulazi u bar *Antonini*. Pratim ga i dalje pogledom i vidim da mu u susret ide jedna visoka plava devojka, upadljivo odevena. Pozdravljaju se i ljube u obraze. To je Đovana Senjato.

I Đorđo ih je video. „Nisam ni sumnjao. Taj momak je tvrdoglav. Baš ću morati da se posvađam s njim. Ničemu nisu poslužile moje reči.“

Pokušam da ga smirim. „Proći će ga.“

„Samleće mu mozak. Bacili smo novac.“

„Videćemo, još je rano da to kažemo, moram još da poradim na tome.“

„Dobro.“

Đin nas preneraženo gleda. „Hej, može li se znati o čemu govorite? Samleće mu mozak, bacili smo novac, ničemu mu nije služila lekcija! Kao da pričate o drogi. Nije to, jelda?“

„Ne, ne...“ Nasmejemo se. Đorđo je veselo pogleda. „Da smo sami, rekao bih ti o čemu je reč. Hajde da ne kvarimo slavlje! Daj da mislimo na nešto drugo, budući da smo skoro stigli.“

Mercedes ubrza i prede panoramski uspon, pa uđe u Ulicu Alberto Kadlolo i najzad se preda mnom ukaže *Hilton*. Automobil skrene i stane baš ispred ulaza.

„Evo, stigli smo.“

Đorđo izađe. „Hvala, Marko, videćemo se kasnije, po podne.“ Ne kaže ništa drugo, već se nasmeši meni i Đin pozivaj ući nas da ga sledimo.

„Ovuda.“

Pratimo Đorđa u hotel i ulazimo u prvi lift koji nas vodi na sprat niže. Njegova vrata vode u donju baštu. Skoro je skrivena u odnosu na ulaz u *Hilton*, ali još je lepša i uređenija. Tu je veliki bazen s otvorenim različitim suncobranima i brojnim ležaljka sa sivo-žutim peškirim na njima. Jedan od zaposlenih dolazi nam u susret.

„Dobar dan.“

„Dobar dan. Ja sam Renci, rezervisali smo.“

Proverava list u jednoj fascikli. „Da, dobar dan, gospodine Renci, naravno. Molim vas, sledite me.“ Vodi nas u najizdvojeniji deo bašte, gde je, ispod jedne velike senice, velik nizak sto i na njemu posuda s bocom šampanjca i nekoliko čaša. Ostavi nas tu baš kad dođe konobar. „Gospodine Renci, dobro došli!“

„Hvala, Pjetro.“

Pruže ruku jedan drugom. „Dobar dan i vama želim, gospodo. Dakle, naredio sam da pripreme svežeg lososa isečenog na tanke listove, jaja, i dalje od lososa, dve vrste salate, jednu sa sicilijanskim pomorandžama, grčkim maslinama i komoračem, a drugu s lastavicom, avokadom i kukuruzom, a tu su i trešnje, jagode, grožđe i nektarine isečene na komade i poprskane belim vinom. Vi ste me pitali i za povrće na pari i ja sam dao da se pripreme šargarepe, tikvice i krompir, nadam se da će sve biti u redu?“

„Đin?“

Nasmeši se Renciju. „Da, savršeno.“

„Odlično, odmah ću urediti da vam sve donesu, čak se i povrće upravo bari i trebalo bi da je spremno.“

„Možete li nam doneti i prirodno gaziranu mineralnu vodu?“

„Da, naravno. Na onom stočiću su ključevi kabine iza vaših leđa, da se presvučete, a tu je i zvonce, pozovite me za bilo šta.“

„Hvala.“

On se udalji. Đin otvori torbu. „Pa, trebalo bi da si shvatio... Samo je trebalo da donesem tvoj kostim! Uzela sam ti ovaj crni, da li je to u redu?“

„Savršena si.“

„Za ovo malo... Dakle, ako nemate ništa protiv, odoh prva da se presvučem, budući da umirem od vrućine. Htela bih odmah da se okupam.“

„Naravno!“

Đin nestane u kabini sa svojom torbom. Đorđo odmah uzme šampanjac i počne da ga otvara. Gledam ga veselo.

„Rekao bih da je vrlo prijatno ovo kad zaključiš seriju, nadajmo se da će se često dešavati.“

„Dešavaće se često i uvek ću smisliti lep način da to proslavimo“, kaže Đorđo.

„Uz ovakvu vrućinu danas, čini mi se da je ovo savršen izbor.“

„I meni.“

Čep baš tad izleti bučno, u savršenom skladu sa euforijom trenutka. Dok pena izbija iz boce, Đorđo je dotakne kažiprstom, pa mi priđe i dodirne me iza uha.

„Donosi sreću...“, uverava me.

„Znam, znam...“ Isto i ja uradim njemu, a onda on napuni moju čašu, uradi i Đin isto, pa napuni i svoju. Dok mi pruža čašu, začujemo glas iza leđa.

„Vidi, vidi, vidi... Ma kakvo iznenađenje! Baš danas, kad sam ja doživeo poraz, evo ljudi koji slave.“

To je Đenaro Otavi, onaj kojeg on zove Panceroto, u društvu nekog čoveka u teget odelu. Nosi crvene kupaće gaće, belu majicu koja mu jedva pokriva stomak i stare, požutele klompe, odozgo već iskrzane. Puši cigaretu i osmehuje se podrugljivo.

Iznenađen, Đorđo ga pozdravi. „Ćao, Đenaro, kako si? Saznao sam da si se povukao, i to nam je omogućilo da se probijemo s našim projektom.“

Panceroto promeni izraz lica i prestane da puši. Čovek iza njegovih leđa brzo uzme pepeljaru s obližnjeg stola, da on može odmah da ugasi cigaretu.

„Nisam se povukao, bio sam primoran da se povučem. I mislim da iza svega toga stojite vi.“

Đorđo sedne i nasmeši se. „Pazi, Otavi, iza takve optužbe moraju biti dokazi. Kako možeš da pomisliš da smo mi krivci za bilo šta što se desilo... jer, pre svega...“ – nasmeši mu se – „nemam pojma o čemu govoriš.“

Posmatraju se ćutke. Panceroto zaškilji. „Toliko sam učinio za tebe, a ti mi ovako vraćaš?“

Đorđo se više ne smeje. „Ti nisi ništa učinio za mene. Sve što sam postigao u životu sam sam uradio. Ti si me samo koristio.“

Ponovo začute. Onda mu se Đorđo ponovo osmehne.

„A za mene je to bio pripravnički staž. Sad sam ovde, uživam u ovom lepom sunčanom danu sa svojim novim šefom, i samo se zapitaj da li uopšte želim da se raspravljam s tobom. Možemo li te počastiti šampanjcem?“

Upravo u tom trenutku, iz kabine iza naših leđa izađe nasmejana i mirna Đin.

„Kakva sam u ovom kostimu?“ Potom, primetivši da su tu i drugi ljudi, promeni izraz. „Oh, izvinite...“

Otavi je ne udostoji pogleda. „Ne želim vaš šampanjac. Danas se vi meni smežete, jednog dana će možda biti moj red da se smejem vama, i možda neću biti tako vaspitan.“

Uto ja ustanem. „Čujte, nemam pojma o čemu pričate. Govorite u nekim šiframa, ali, ako želite da nastavite ovu diskusiju, nastavite je tamo, malo dalje. Ovo je za mene jedan prijatan dan za opuštanje. Hvala.“

Otavi ponovo zausti. „U svakom slučaju...“

Naglo se okrenem. „Možda niste shvatili. Rasprava se ovde završava. Želimo da budemo sami, da se kupamo i da ne slušamo o vašim problemima. Hvala.“

Đenaro Otavi nas posmatra nekoliko sekundi, a onda shvati da nije trenutak da insistira i, bez ijedne reči, okrene se oko sebe i ode u pratnji telohranitelja. Otkopčam košulju.

„Majko mila, koliko je težak. Okrugao je koliko i dosadan. Koliko si vremena proveo s njim?“

„Pet godina.“

„Suviše. Ne bih izdržao ni pet minuta.“

„Drugačiji smo...“

„Da, ali ovaj je đubre za obojicu.“

Đorđo se nasmeje i nagne se da uzme čašu, koju pruži Đin, onda pruži jednu meni, a poslednju zadrži u ruci.

„Dakle... Za *Futuru*, dakle, za našu budućnost, za sreću, vedrinu, a i za Pancerotovu... da nas više ne smara!“

Nasmejemo se i kucnemo čašama. Dok ispijam odličan, leden *kristal*, u daljini vidim Otavija kako razgovara telefonom i nervozno šeta gore-dole odmahujući glavom.

„Pa, mnogo je vruće. Ako nemate ništa protiv, ja ću se baciti u vodu.“ Ćin skinje svoje japanke, napravi nekoliko koraka, a onda, došavši do ivice bazena, savije noge i baci se na glavu savršeno spojenih ruku. Otpliva dobar deo pod vodom i ponovo izroni na sredini bazena. Spustim skoro ispijenu čašu šampanjca na stočić i veselo pogledam Đorđa.

„Neverovatno, kakve se sve apsurdne slučajnosti dešavaju u životu. Danas smo uspeli da otmemo Otaviju projekat sa serijom, dođemo u *Hilton* da to proslavimo i koga zateknemo? Otavija!“

„Baš...“

Đorđo ispije svoj šampanjac ne gledajući me. „To jest... to nije slučajnost?“

Đorđo se okrene prema meni. „S vremena na vreme dolazi u *Hilton*, ali ne stalno. Danas me je Pjetro, onaj ljubazni konobar koji nam sprema jelo, upozorio da je tu. A sad, kad je već došao i da nas pozdravi... sad baš uživam!“ Đorđo dovrši svoj šampanjac.

„I biće još lepše kad naša serija bude imala veliku gledanost.“

Uzmem kupaće gaće. „Kako to da je morao da se povuče? Šta su mu uradili?“

„Šta je on uradio...“

Pruži mi mobilni telefon i pokaže mi sliku prelepe devojke, veoma razgolićene.

„Zove se Karolina, iznenada se zaljubila u ovog našeg Pancerota i on je stvarno poverovao da ga jedna ovako lepa žena želi... Vodio je ljubav s njom bez znanja svoje supruge Veronike. Ali ova Karolina je, ne znam kako, snimila fotografije, čak i jedan video...“ Nastavi da lista slike iz telefona i, malo kasnije, Panceroto je go, ružan kao lopov, s Karolinom isto tako golom, ali lepom, i oni izvode neke čudesne vratolomije, sve, naravno, u objektiv foto-aparata.

„Onda su, nažalost, želeli da puste reportažu u časopisu *Ko*, a ne verujem da bi Pancerotova žena to dobro primila. Ona je, naime, sa svojom imperijom, ta koja ga stalno potpomaže. Dozvolila mu je da raste i da poklanja sve one skupe poklone. Naravno, on ume da pliva, ali suviše je nadmen. Toliko je nadmen da postaje glup. Kako nije shvatio da se on sviđa jednoj takvoj lepotici samo zato što je ona droca?“

Spustim telefon i naspem mu piće. Onda napunim i svoju čašu. „I da je dobro plaćena baš za to da se pravi kako joj se on mnogo sviđa?“

„Zato što je nadmen.“

„Baš tako!“

Ponovo nazdravimo, a onda se uputim ka kabini. „U pravu si, nemoj mi više ništa pričati. Znaš, trke motorima sam mnogo voleo zato što je postojala

mogućnost da pobediš, ali i da izgubiš, nikad nisi bio siguran ni u šta. Mrzim one koji se tuku sa očigledno slabijim, prvo zato što je to kukavički, a onda i zato što sam uvek mislio da ti na kraju dosadi da želiš laku pobedu. Meni je lepo da pobediš samo kad na kraju shvatiš da si bio najbolji.“

„Ne brini. Dopustiću sebi neko zadovoljstvo samo s Pancerotom. Igraću njegovu igru. Sa ostatkom sveta, obećavam, biću ispravan.“

63.

Pošto sam ostavio Đorđa u kancelariji, sa vozačem sam se uputio kući kako bismo odvezli Đin.

„Proveli smo divno popodne!“ Đin se ogleda u ogledalcem. „Čak sam i pocrnela, odlično, tako ću biti lepša.“

„Ljubavi, ti si svejedno prelepa, ne treba ti sunce. Iako jeste tačno da sunce...“

„... ljubi lepe. Uvek me zezaš!“

Vidim da se vozač smeje.

„Ma ne, stvarno to mislim. Ako je neko lep, lep je, šta treba da kažem? Treba li da se pravim lud?“

Đin rezignirano odmahuje glavom. „Dobro, ti si jedan 'zajeban', a pride voliš da zajebavaš mene.“

„Ma ne, zašto to kažeš, nije tačno...“

„Već sam navikla i nema veze. A sad odgovori na ovo pitanje: kakav je Renci?“

„Broj jedan.“

„Da li je zaista toliko dobar?“

„Jednostavan, dosledan, uvek korak ispred svih. Intuitivan, kreće se po automatizmu...“

„Eh, pa nikad nisi tako pričao!“

„Evoluirao sam zahvaljujući Renciju. U ovom okruženju, ako ne govoriš brzo, van igre si!“

„Ma sviđa li se tebi tvoj posao?“

„Mnogo, i to je bilo otkriće. Sviđalo mi se da budem autor, ali sve ovo što sad radim jeste nešto novo, drugačije... važnije, moraš da razmotriš gomilu stvari. Jedino što ne smeš jeste da pogrešiš. Idealno bi bilo da pogađaš hitac za hicem.“

„Naravno, to bi bilo lepo.“

„Ko zna... Jedino što je to svet stalnih uzajamnih veza i, kad sam ušao u njega, moram da kažem da me je to zaista iznenadilo: ja moram da budem taj koji ponekad zaista rešava probleme. Nisam mislio da ću uspeti, stvarno...“

„Verujem ti.“

Automobil se zaustavi i Đin me poljubi u usta. „Šta ćeš da radiš, vraćaš se i ti u kancelariju?“

„Da. Ako budem morao nekuda, pozvaću te.“

„Okej, pisaćemo poruke.“

„Sećaš li se da je večeras večera kod Paline?“

„Ah, da, hvala.“

„Šta ćeš, hoćeš li doći?“

„Ne, ljubavi, radije ću ostati kod kuće ako ti to nije problem, malo sam umorna. Naredni dani će biti još komplikovaniji. Ne ljutiš se?“

Nasmešim joj se. Ne znam da li da joj verujem, možda želi da budem sam sa svojim prijateljima, sa svojom prošlošću, da budem slobodniji da pričam gluposti, da budem strašno nostalgičan, kako ponekad biva u takvim prilikama a da to i ne primećujemo.

„Ne, kako želiš. Hvala. Čućemo se kasnije.“

Poljubim je još jednom i ona izađe iz automobila. Gledam je kako odlazi, kose još mokre i s laganom torbom preko ramena, pa brzo ulazi u kapiju, ne okrećući se.

„Sačekaj pre nego što kreneš.“

Ostanem još malo da je gledam. Zastane pred ulazom i, nakon što ga nađe, uvuče ključ u bravu. Iznenada se okrene, kao da se prisetila da bih još uvek mogao da budem tamo. Jeste tako. I nasmeši mi se ogromnim osmehom, ali ja shvatim da joj odsjaj na prozorima automobila više ne dozvoljava da vidi dobro, i onda nestane u ulazu.

„Možemo da krenemo. Hvala.“

„Da vas odvezem u kancelariju gde sam vas i uzeo?“

„Da, hvala.“ Onda se predomislim. „Ne, izvinite, možemo li na trenutak da prodemo kroz Ulicu Kola di Rijenco?“

„Naravno, gde tačno?“

„Ne sećam se broja, otprilike je na sredini kad se ide od Trga del popolo, s desne strane.“

„Savršeno. Vi ćete mi reći kad da stanem.“

„Da.“

I tako se opustim na zadnjem sedištu, stavim tamne rejbanke i zatvorim oči. Okupao sam se u *Hiltonu*, jeo sam poslastice, sunčao sam se s prelepom ženom koja čeka moje dete i kojom ću se uskoro oženiti. Zaključio sam važan ugovor koji moju firmu čini sigurnijom i koji će mi pružiti posao i zaradu u naredne dve godine. Sad bi trebalo da mogu da odgovorim na ono sudbonosno pitanje: da, srećan sam. Meni, naprotiv, neka čudna uznemirenost ne da mira. Kao more: ponekad vidiš da je ravno, s ponekim lakim naborom na površini. Pa ipak, ribari, zapažajući nizak let kormorana, običnog galeba, promenu jedne struje ili jato riba

u skoku, umeju da protumače da će se uskoro to more promeniti. Biće, dakle, olujnih dana? Iznenada mi na pamet padne Babi, njen osmeh, njen snažni zagrljaj upućen Masimu, njenom sinu, našem sinu, njeno zatvaranje očiju kao da još želi da udiše ljubav tog zagrljaja, miris kože svog sina, kao da se uhvatila za jedinu stvar koju ima, kao da se oseća očajno samom. Onda se nasmešim. Ma kako ti padaju na pamet takve stvari? Smišljaš filmove, prikaze života jedne osobe koja više nije onakva kakvom si je poznao. Ne znaš šta se desilo u njenom životu, šta zaista oseća, od čega se sastoji njena sreća, kako se promenio svet oko nje, šta je s njenim roditeljima, njenom sestrom, kakav je njen odnos s mužem, šta se događa u toj kući, šta govore jedno drugom, kako se ljube, kako spavaju zagrljeni, stisnuti i bliski, ili daleki... I nešto se desi. Iznenada osetim grč u želucu, ponestane mi daha. Sama ideja nje i njenog muža u zagrljaju, nje pod njim, iznad njega, nje okrenute... Ma zašto ideš toliko duboko, „glavo“? Zašto zauvek ne pustiš te njene slike s drugim, koje s vremena na vreme, kao neki neočekivani cunami, isplivaju s neverovatnom žestinom? I, malo-pomalo, ponovo dođem do daha. Stani, ostavi sve, „glavo“. Dosta. Ona je izvan tvog života. Već dugo. Ono što se dogodilo bilo je kratak i slučajan susret i više se nikad neće dogoditi. Sad tvoj život kreće novim pravcem, doći će dete, kasnije možda još jedno, i to će biti tvoja porodica, tvoja nova porodica, neće više biti mesta za nju, neće više moći da bude bol, jedna ovako teška uspomena.

„Vi recite kad da stanem...“

„Da, idite još malo napred, to je prekoputa *Frankija*, odmah pre semafora. Evo, to je to.“ Automobil stane. „Hoćete li me sačekati trenutak?“

„Naravno.“

Izađem, zastanem ispred radnje i pogledam u izlog. Onaj tamnoplavi šešir, onaj borsalino, probao sam jednom sa svojom majkom, smejali smo se i šalili kako mi dobro stoji, kako s njim delujem starije. I dogovorili smo se da će mi ga jednog dana ona pokloniti. U to vreme, nas dvoje smo išli sami u grad sredinom nedelje, sreda po podne bila je naš dan. Rastao sam na brzinu i s vremena na vreme ona mi je nešto kupovala: pantalone, košulju, nove cipele. Zbog toga je sreda bila i ostala moj omiljeni dan u nedelji. Ali ovaj šešir, mama, nikad mi nisi kupila i više ne možeš da mi ga kupiš. Uđem u radnju. Jedan gospodin stoji iza stola sa staklom ispod kojeg su maramice u boji i divne maramice za džep sakoa.

„Dobar dan, kako mogu da vam pomognem?“

„Dobar dan, želeo bih onaj plavi borsalino koji je u izlogu.“

„Mislim da je to poslednji, nadam se da će vam veličina odgovarati.“ Otvori izlog sa zadnje strane i pruži se da ga dohvati. „Evo, probajte ga.“

Tad mi je bio širok, smejali smo se zato što je pao i pokrio mi oči nasativši se na nos. Sad mi, čini mi se, stoji savršeno. Pogledam se u ogledalu. Malo ga nakrivim na jednu stranu, popravim obod.

„Stoji vam baš lepo.“

Nasmešim se tom komentaru u ogledalu. „Hvala, to mi je govorila i moja majka.“

Pogleda me pomalo zbunjeno, s pravom ne zna o čemu govorim. „U redu, hvala, uzeću ga.“

„Da vam ga spakujem?“

„Ne, hvala.“

„Hoćete li kutiju? Kesu?“

„Ne, hvala. Koliko je?“

„Dve stotine osamdeset evra.“

Platim i izađem iz radnje, stavim ga na glavu i uđem u automobil. „Možemo da idemo. Hvala.“

„Kuda vas vozim?“

„Ostavite me kod Panteona.“

Uđe u Ulicu Lungotevere, gde nema mnogo saobraćajne gužve, pa ubrzo stignemo do Trga dela Minerva. „Stanite i ovde.“

„Da vas sačekam?“

„Ne, hvala, uzeću taksi.“

„Izvinite, ali ja sam u vašoj službi sve do dvadeset časova.“ Budući da ja plaćam, mogu i da ga pustim da me sačeka. „Dobro, videćemo se onda uskoro...“

„Naravno, Renci se pobrinuo da vas sledim sve do kraja smene. Rekao mi je da je ovaj dan njegov poklon.“

Udaljim se. Dakle, ne plaća *Futura*, želeo je da ovo plati iz svog džepa. A onaj Panceroto ga je pustio da mu isklizne? Nije danas lako naći takve ljude. Povrh svega, mislim da je veoma pošten, ali u to ću biti siguran tek za koju godinu. To je bila jedna od prvih Marijanijevih lekcija. U svetu spektakla svi se izdaju za prijatelje i sve živo čine za tebe, ali tek kad budeš doživeo neuspeh, shvatićeš ko su ti pravi prijatelji. Voleo bih da to nikad ne otkrijem, ali, ako je samo to pozitivna strana, onda to, jednom kad mi se desi, treba dobro da iskoristim. Pročitao sam gomilu stvari o neuspehu, a ono što me je najviše pogodilo jeste to da tek iz neuspeha zaista naučiš nešto. Majki Džordan je rekao veliku istinu: „Mogu da prihvatim da propadnem, svako propadne u nečemu. Ali ne mogu da prihvatim da ne pokušam.“ Danas je bio pokušaj koji je dobro prošao.

„Dobar dan, želeo bih granitu sa šlagom.“²³

„Evro i po.“

Izvadim sitniš iz džepa, izbrojim i pružim mu ga, a onda uzmem račun i odem do šanka u dnu, spustim račun na sto i stavim preko njega dvadeset cenata.

„Jedna granita od kafe sa šlagom, stavite mi ga, molim vas, i ispod.“

„Naravno.“

„Hvala.“

Za tren oka je spremi, uzme plastičnu čašu i drvenom kašikom stavi sloj šlaga, pa izvadi ispod šanka jedno zaptiveno bure i velikom gvozđenom kašikom sastruže granitu od kafe. Pusti bure da sklizne dole i stavi tu granitu u čašu, prelazi gvozđenom kašikom dok ne spljeska šlag koji se nazire na dnu. Onda ponovo uzme drvenu kašiku, pokrije granitu šlagom i, kao da objavljuje da je delo završeno, u sredinu ubaci belu plastičnu kašičicu.

„Evo je.“

„Hvala.“

Izađem kroz vrata iza svojih leđa. Uvek je velika predstava gledati kako spremaju granite ovde, u *Zlatnoj šolji*. Sednem na stepenice fontane Trga dela Rotonda, baš prekoputa Panteona. Uzmem kašičicu umočenu u granitu, odmerim savršeno jednake količine granite i šlaga, i kašičica nestane u mojim ustima. Zatvorim oči. To je san. Savršena je. Slatka i gorka. Hladna toliko da ti šlag u tragovima ostane skoro prilepljen nekoliko sekundi, da bi se potom rastopio sa svim ostalim. U najrazličitijim trenucima svog života, najtužnijim ili najsrećnijim, dolazio sam da jedem ovu granitu, ovde, na ovim stepenicama, kao da je to neka stvar koja na neki način parafira dobitak ili me vraća u harmoniju sa životom. I iznenada mi naiđe jedno sećanje. Tek što sam vodio ljubav s Babi, gledam je u krevetu sa onim njenim svetlucavim očima, još uzbuđenu, smeši mi se s ljubavlju, a ja je gledam netremice, u tišini, uspravljen na rukama da joj ne bih bio težak, izgubljen na njenim poluotvorenim usnama kroz koje se naziru njeni zubi.

„Ti si najlepša stvar u mom životu.“ Ona se nasmeši, ali i dalje ćuti. „Kad sam s tobom, to je nešto jedinstveno, predivno, što ne uspevam da ti objasnim, kao granita od kafe u *Zlatnoj šolji*.“

„Dođavola, kažeš mi nešto divno, a onda me uporediš s ledom!“

Počnem da se smejem.

„Ma ne. Savršena je! Slatkoća tog šlaga, gorčina i jačina te kafe, to je bolje od bilo kakve droge, baš kao ti.“

---

²³ Granita je polusmrznuti slatkiš od vode, šećera i voća (ili od nekog drugog sastojka, npr. od kafe ili badema), poreklom sa Sicilije. (Prim, prev.)

„Tako je već bolje!“ Privuče me i poljubi na brzinu. Još se savršeno sećam toga.

Tako sam je, narednog dana, namerno odvezao tamo motorom da uzmemo dve granite.

„Sačekaj, nemoj sad da je jedeš. Moraš da sediš na ovim stepenicama.“

Tako smo seli podno ove fontane nasred trga.

„Sad spremi kašičicu, granita i šlag zajedno, evo, tako, i onda stavi to u usta i zatvori oči.“

I Babi sledi svako moje uputstvo i, pošto ju je probala, ostane zatvorenih očiju, lagano pokreće usta. Onda ih otvori i nasmeši se.

„Dođavola! Strašna je! Ama jesam li ja zaista ovako dobra?“

„Kad se jebemo – da!“

„Kretenu!“

I, naravno, udari me pesnicama po ramenu, ali nastavimo da se smejemo, da jedemo tu granitu kao da smo dva stranca u istom ovom našem gradu, citirajući Batistijevu pesmu: „Tražiti turističke brošure mog grada... Provesti dan obilazeći muzeje, spomenike i crkve, govoreći engleski... i vratiti se kući peške obraćajući ti se s 'Vi'.“ Svako po jednu rečenicu, sve do poslednje, koju smo izgovorili uglas: „Izvinite, volite li me Vi ili ne? Ne znam, ali pristajem!“

Eto, ponekad sećanja naviru tako, iznenada, ne možeš ih zaustaviti i ne možeš ih izbrisati. Ostanem da gledam tu već praznu čašu granite. „Bolja je od droge. Baš kao ti.“ Ali više je nema. Moram da se vratim u kancelariju.

64.

Kad stignem u kancelariju, tamo je samo Aliče, koja sređuje neke papire.

„Renci je otišao?“

„Da, pozdravio me je ostavljajući mi samo neke planove da ih stavim na mesto, i na njima je zabeležio neke svoje komentare.“

Priđem da vidim šta je napisao i Aliče mi ih pruži. Na svakom projektu je zalepljena po jedna cedulja s njegovim procenama: da se ponovo pregleda, da se koristi u nekom zabavnom programu, beskorisno, treba kupiti, s tri uzvičnika. Pročitam naziv tog poslednjeg. *Zlatne sličice*. To je ideja o nekakvom televizijskom *Monopolu*, koji čine samo ljudi iz javnog života, više ili manje poznati u različitim krugovima: politika, bioskop, fudbal, televizija, žuta štampa. Takmičari moraju da naprave svoj album. Čitam dijaloge koji su u sinopsisu, verovatna pitanja o životima različitih likova. Ako pogodi, igrač uzima jednu sličicu i onoliko koliko ona vredi, kompletirajući tako svoj album. Ljudi kod kuće prate takmičenje slušajući istine i laži o mnogim poznatim ličnostima. Nije loše.

„Dobro, hvala.“ Sve vratim Aliče, koja nastavi da katalogizira. Pođem prema svojoj kancelariji i primetim da je u Simoneovoj uključeno svedo. Vrata su otvorena, pa zastanem na pragu i pokucam. Radi za kompjuterom sa slušalicama, ali, kad me ugleda, nasmeši mi se i skinе ih.

„Čestitam, saznao sam za neverovatni puč u svetu serija.“

„Da, baš se radujemo.“

Zatvorim vrata, uzmem stolicu i sednem ispred njega. „Otišli smo na bazen u *Hilton* da proslavimo. Spremili su nam jela kao u *Pergoli*²⁴, koja uopšte nisu loša, a onda sam otišao za svoj groš i kupio sam ovo...“ Stavim šešir. „Sviđa li ti se?“

Simone me veselo pogleda. „Pa, pomalo si kao *boss*... Ali ti jesi *boss*. Da, svakako, stoji ti baš dobro.“

Osmehnem mu se zadovoljno, onda skinem šešir i malo se poigram njime, udarim rukom po sredini praveći nabor, a izbegavam da ga pogledam.

„Vidi, voleo bih da jednom proslavim neki tvoj uspeh, bilo bi baš lepo...“

Podignem pogled i nasmešim mu se. Pomalo se stidi. „Da, naravno, i ja bih to voleo.“

„Da, ali, ako te izbacimo iz *Future*, teško da će se to desiti...“

---

²⁴ *Pergola* je čuveni restoran u Rimu, nosilac tri Mišlenove zvezdice, koje se dodeljuju za kvalitet jela. (Prim, prev.)

„Nadajmo se, onda, da me nećete izbaciti.“

„Ne pitam te s kim si se video danas zato što ću, ako me slažeš, morati da te udaljim. A plašim se da bi ti uradio neku takvu glupost.“

On me pogleda ponosno, pogledom bez nesigurnosti, skoro veselo.

„Video sam se sa Đovanom Senjato.“

„Ali mi smo tražili od tebe da se ne viđaš s njom.“

„Ručali smo zajedno.“

„Nije važno šta si radio ili nisi. Renci je bio jasan. Ona je bomba. Dovoljno je da je okrzneš i mi letimo u vazduh.“

„Neću je okrznuti.“

Ovog puta se ja osmehnem njemu. „Imaš devetnaest godina. Savršeno ih se sećam. Da mi se svidela neka onakva i da je ona pokazala minimum zainteresovanosti za mene, ne bih nikoga poslušao. Dakle, savršeno te razumem, ali nemoj da sereš.“

„Čuj, Stefano, ne znam šta mi se dogodilo, ja u Čivitavekiji imam devojkicu i čak mi je prilično lepo s njom, ali sa Đovanom sam se nekako neverovatno našao. Ona mi uvek kaže ono što bih voleo da mi kaže, ponaša se tačno kako ja zamišljam...“

Onda me pogleda kao da u meni traži prijatelja, poverenika za situaciju kao što je ta. „Da li ti se to ikada dogodilo?“

„Jeste.“

„Eto, znači, možeš da me razumeš. I znaš da nije moguće odreći se jedne takve stvari...“

„U pravu si, nije lako. U mom slučaju, sudbina je odlučila umesto mene.“

„A da se to nije desilo? Da li bi prihvatio da ti odlučiš kad da je više ne viđaš ili bi izgubio posao?“

„Možda bih se sasvim izgubio. Ali nije bilo tako. Međutim, nema sudbine koja odlučuje za tebe. Moraš ti da se pobrineš za to. Dakle, možeš da nastaviš da radiš za nas ili da nam ostaviš svoju emisiju i odeš da radiš svoj posao negde drugo. Možda ćeš naći druge prilike, ali kažem ti jednu stvar: Đovanu Senjato mnogo vole visoko gore. Kud god da odeš da radiš, kad budu videli da vodiš za sobom taj mali dodatak, otpustiće te. To je kao da u kuću uneseš TNT s upaljenim fitiljem, biće uvek i samo pitanje vremena.“

Ćutke me osmotri i onda klimne. „Okej.“

„Šta znači 'okej'? Znači li da zadržavaš svoj posao, ostaješ veran devojkici iz Čivitavekije i nastavljaš s nama, ili znači 'Okej, idem sa Senjato'?“

„Znači 'Okej, idem s vama'.“

Ustanem sa stolice. „Ja nisam Renci. Danas si sa mnom sklopio dogovor. Ovo je tvoja poslednja prilika. Ako otkrijem da si me zajebao, letiš napolje. Žao mi je, ali ja se vrlo ružno ljutim. Dakle, ako želiš još malo da razmisliš, reci mi to.“

„Ne. To je moja odluka.“

Pružim mu ruku i on je stegne. „Sve smo rekli jedan drugom. Siguran si, je l' tako?“

Onda Simone Čivinini uzme svoj mobilni telefon, potraži nešto, pa pritisne *pozovi* i nastavi da me gleda dok telefon zvoni. Čujem kako neko odgovara, čujem veseo glas, radostan, srećan zbog njegovog poziva. Simone na tren zatvori oči i onda počne da priča.

„Ćao, Đovana, da, i ja sam želeo da te čujem, ali, nažalost, moram nešto da ti kažem. Moja devojka je mnogo ljubomorna, danas je bila u gradu i videla nas je zajedno kod *Antoninija*. Mnogo se naljutila. Obećao sam joj da se više nikad nećemo čuti ni videti.“ Zaćuti na trenutak. Pretpostavljam da mu Đovana nešto priča s druge strane. „Ne. Obećao sam joj.“ Tišina. „Da, i meni je mnogo žao.“ Opet ćutanje. Onda se Simone nasmeši. „Ma naravno, samo bi mi to falilo, možemo da se čujemo profesionalno. Budi sigurna, čim bude proba ili krene emisija o kojoj smo pričali, zovem te.“ Trenutak tišine. „Da, i ja se nadam.“ Onda prekine. Pogleda me, spusti telefon i raširi ruke. „Sad mi veruješ?“

„Da, naravno. Ali nemoj da od sutra ovde budu probe svaki dan.“

On se nasmeje. „Nisam ni pomislio na to... Dakle, nadam se da ćemo imati brojne emisije, tako ću imati opravdanje.“

Izađem iz njegove kancelarije. Odem u svoju, zatvorim vrata i otvorim fioku ormara ispod risova papira. Tu je jedna bela košulja. Skinem onu koju imam na sebi. Sećam se da sam tu scenu video u jednom filmu. Harison Ford mora da ode na neki važan sastanak i, umesto da se vrati kući, već ima čistu košulju u kancelariji. Film je bio *Zaposlena devojka* s Melani Grifit i Sigurni Viver. To je veseli film gde jedna žena, Melani, ostvaruje san da postigne uspeh sa svojim projektom. Sećam se da ima lep kraj. Postoji jedna lepa opaska Melani Grifit koja ućutkuje Harisona Forda: „Imam mozak za posao i telo za greh.“ A tu je i ta ideja o košulji u kancelariji, tako da mogu da odem pravo na večeru kod Paline a da ne svraćam kući. Ponekad ti čak i najobičniji film može dati dobru ideju.

„Ćao, Aliče, ćao, Silvija, vidimo se sutra...“

Malo kasnije, već sam izašao iz ulaza. Skinem lanac s motora, uvučem ključeve i upalim ga. Onda zatvorim kacigu i sednem na njega, ubacim u prvu, za tren pređem Trg Macini i već sam u Lungotevereu. U večernjem saobraćaju,

motor lako klizi između automobila. Bar petsto dvadeset evra potrošenih za upravljač koji je onaj drkadžija lopov izbio nije bačeno uzalud.

65.

Kad stignem do Palinine zgrade, žurka je već počela. Sa četvrtog sprata se čuje muzika do daske, razni ljudi su na terasi, a pred zgradom je mnogo motora i *vespi*. Ma koliko je to ljudi pozvala? Uopšte nisam shvatio da je to žurka. Odmahujem glavom dok stavljam lanac vezujući ga za obližnju banderu. Onda pritisnem interfon, a iz zvučnika se začuje *I Feel Good*. Neko izlazi na terasu i maše rukama, u ritmu, odmah pristignu i dve devojke koje počnu da igraju s njim. Ne uspem da ga prepoznam, ne liči mi ni na jednog od starih prijatelja. U tom trenutku se ulazna vrata otvaraju a da ne žele čak ni da znaju ko je zvonio, i tako me odvuču od te moje radoznalosti. To je žurka kao nekadašnje, kad bismo se uvukli i počistili kuću. U liftu sam. Nadajmo se da se to neće desiti i Palini. To ne bih dozvolio. Kad izađem na četvrtom spratu, vrata stana su otvorena. Momak i devojka koje ne poznajem veselo ćaskaju na pragu. On u rukama drži *beks*, ona zavijenu cigaretu, ali to nije trava, iako ima pirsing u nosu i kosu pokupljenu u neku vrstu turbana. Pomere se puštajući me da prođem, ali ne stignem ni da dođem do salona.

„Vidi ko je stigao!“, poviče Palina dolazeći mi u susret. „Step!“

„Ma daj!“

Tip za konzolama malo smanji muziku. Prepoznam ga, to je Luko ne. Uvek je voleo da izigrava di-džeja, premda s mršavim rezultatima.

„Veliki Stepe, dobro došao, ovo je tvoje veče!“, kaže u mikrofon, od kojeg ta njegova izjava izlazi iz svih zvučnika rasutih po kući,

pa više nema nimalo sumnje da sam stigao. I, jedan za drugim, iz kuhinje, iz ćoškova salona, iz male radne sobe, dolaze prijatelji, već neko vreme izgubljeni, ali nikad nezaboravljeni ljudi.

„Lepo, Stepe!“, „Super, brate“, „Cuo sam da se ženiš... Moje saučešće“. Neki prasnu u smeh. S prozora stiže onaj što je igrao sa one dve devojke.

„Skelo! Nisam te prepoznao odozdo!“

Kratka kosa, elegantno odelo, čak i brada.

„Stepe!“ I zagrlili me. Baš je namirisana. Liči na brata kojeg su klonirali, ali nabolje. „Šta ti se desilo?“

Pogleda me, iznenađen. „Zašto? Možda sam smršao.“

„Ne, nisi shvatio, ili si bio u Lurdu ili ne možeš biti prirodno čudo tog kalibra!“

Nasmeje se ponovo kao nekad i zakašlje se, skoro se izgubi u tom kašlju, pokazujući da se u tome nije promenio: još mnogo puši.

„Super, brate... kakvo iznenađenje!“ I stižu Huk, Sicilijanac, Palombini, Marineli i mnogi drugi, toliki koje sam izgubio iz vida, toliki da se više i ne sećam da bi mogli postojati. I svi imaju neku reč, osmeh, provalu. „Ti i ja smo se već videli pre izvesnog vremena...“, kaže Sicilijanac, kao da želi da se pred drugima pohvali zbog ko zna kakvog našeg prijateljstva koje se nikad nije prekinulo. Onda me zagri Palina.

„Hajde, pustite ga, ugušićete ga... Ako mi ga uništite, koja će se posle udati za njega?“

A jedna devojka koja sedi na divanu s drugaricama nasmeši joj se. „Udaće se, udaće se neka, ne brini...“

Tek je tad prepoznam, to je Madalena, bili smo zajedno neko vreme, pre nego što sam upoznao Babi, pre nego što je ona postala ljubomorna na nju, pre nego što su se potukle, ali ne stignem ništa da kažem a Palina me ugura u kuhinju.

„Vidi ko je tu!“ I neki tip okrenut leđima, koji petlja nešto oko ringli, okrene se smešeći se, nosi veliku crnu kecelju s nacrtanim bikom i natpisom „Matador“.

„Hej Stepe, kako si?“ Bani obriše ruke o kecelju, pa mi priđe, pruži desnu ruku, sklopi je oko moje i povuče me sebi, kako se nekad pozdravljalo, kako smo se nekad mi pozdravljali. I lupa me po leđima i grli kao da smo braća. Ali ja sam bio brat s Polom, a ti si Bani i sad si s Palinom, a ona je bila njegova žena. Zatvorim oči. Ali Pola više nema, a Palina je tu, i sve ovo je organizovala mene radi, radi sebe i Banija, da bi dobila moje odobrenje. Još me ništa nije pitala, ali, na neki način, sad me pita. I čini mi se da vidim Pola kako mi se smeši i potvrdno klima glavom.

„Pusti je. Ne možeš da ne budeš srećan zbog drugih. Ja više nisam tu.“

I meni se stegne srce, ali tako je. Odmaknem od njega i nasmešim se.

„Hej, ovaj miris mi se baš dopada... Šta kuvaš?“

„Sviđa ti se?“ Bani ponovo počne da meša drvenom varjačom po nekom velikom loncu. „To je palenta. Od četiri kuvam ovo. Znojim se nad šporetom od popodneva! Danas ću se razbiti od hrane, sigurno znam da će vaga ostati razočarana!“ Nasmeje se toj svojoj šali i onda me pogleda, potraži nešto u mom pogledu, i na trenutak, samo na trenutak, kao da želi da bude potpuno siguran da sam odobrio njihov izbor. Možda je to samo moja pomisao, no Palina se svakako pobrine da mi otkloni ovu sumnju.

„Daj, vodim ga tamo da se pozdravi sa ostalima.“ Uzme me podruku i, čim izađemo iz kuhinje, nasloni glavu na moje rame i prošapuće mi: „Hvala...“

Ja joj se nasmešim, ali je ne gledam.

„U svakom slučaju, dobar je, smršao je.“

„Zaista?“

„Da, bolji je.“

I stegne mi ruku jače, kao da sam ja tom poslednjom rečenicom definitivno blagoslovio ovaj par, što sigurno nije moje da učinim, ali, ako im treba ovaj moj osmeh, kako da im ga uskratim? I nastavimo da se pozdravljamo s ljudima.

„Ćao, Mario, ćao, Đorđa.“ Onda Palina spazi neke ljude oko stola, s praznim čašama u rukama, kako nakreću boce.

„Izvini, Stepe, nestalo je pića. Odmah se vraćam.“ I ode odatle, uz te poslednje reči ohrabrenja, kao da ja ne znam sam da se krećem.

U nekom uglu sedi Madalena i smeši mi se, ali Huk, koji je kraj nje, odmah je privuče sebi i primora na poljubac. Onda me pogleda kao da kaže: „Hej, ovo je moje vlasništvo.“ Ne pridajem im važnosti. Okrenem se na drugu stranu kao da se ništa nije desilo. Samo je ti zadrži. I ja naspem sebi nešto za piće i, dok srkućem hladnu *falanginu*, posmatram ih. To je nekadašnje društvo, oni s trka motora, sa žurki na koje smo se uvlačili, s raznih krađa. Čini mi se da je prošao čitav vek, da je sve veoma daleko. Smeju se, šale, pružaju jedno drugom pivo, džoint. I čujem poneki razgovor.

„Ma kakvi... raznosi pice, ali Dodo je našao pravi posao, radi kao čuvar na nekom parkingu na stanici Termini.“

„Ma daj!“

„Da, hiljadu i dvesta mesečno, ne mora da mrdne odatle i ima gomilu strankinja koje padaju na njega.“

I smeju se kao da je to najviši cilj, toliko željeno i konačno dosegnuto odredište. I padne mi na pamet jedna knjiga Džeka Londona, *Martin Idn*. Na početku priče, on je mornar, ali postane uspešan pisac zbog nje, zbog Rut, u koju se jednog dana, videvši je na stepeništu zgrade, zaljubljuje bez ikakvog objašnjenja, zato što je ljubav takva.

I posle toliko vremena, kad je već postao bogat i uspešan čovek, on, elegantno odeven, dođe u Rutin dom. Svi su srećni, on je savršen čovek kojeg porodica želi za nju. Ali, kad je ponovo vidi, sad kad je naučio da čita i piše, s visine svog novog znanja, i čuje je kako priča i o čemu razmišlja, stvari koje on ranije sigurno nije bio kadar da proceni, Martin Idn shvati da je Rut, žena zbog koje je sve uradio, zbog koje je promenio svoj život, u stvari jedna glupača. I tako se vrati u svoju grupu, među one mornare, često pijane, koji ne znaju ni da čitaju ni da pišu, ali sve ono što je uradio u životu, ljudi koje je upoznao, novi putevi koje je prešao, navede ga da shvati da ti nekadašnji prijatelji više nemaju nikakve veze s njim.

„Hej, Stepe, zašto si napravio takvo lice? Kao da si tužan. Misliš na brak, a?“

To je Skelo, koji skakuće preda mnogom pokušavajući da me zasmeje. Ali s tom tako sređenom kosom i neočekivanom elegancijom, i on mi deluje potpuno neprimereno.

„Ne, u stvari sam razmišljao kako su se svi promenili, naročito ti.“

„Ma ne! Možda sam se promenio po mestu u društvu... Posao, imam dobra kola, imam iznajmljeni stan na Parioliju, sav sam skockan, ali unutra se nisam ni zeru promenio.“

I smeje se onim svojim zadihanim i zaraznim smehom odranije, da, tačno, u tome se nikad neće promeniti.

„Dobro, srećan sam zbog tebe. A čemu dugujem ovu neverovatnu promenu?“

„Pa, znaš, raste se, stiču se nova iskustva...“ Otpije dobar gutljaj piva. „I, na neki način, čovek se menja.“ Onda glasno podrigne. „AH ne suviše!“ I ponovo se nasmeje.

Baš tad iz kuhinje stiže Bani, s velikom posudom punom palente i s nekim sosom okolo koji se puši, sa odrescima mesa i kobasicama.

„Gospodo... Stigla je palenta!“

I, iako smo na polovini juna, svi ulaze s terase, ustaju s divana, vraćaju se sa stepeništa. Sto je pod opsadom. Dodaju se papirni tanjiri, noževi, viljuške, servijete, a Bani ponovo ulazi u kuhinju i odmah izlazi s drugom posudom, i dalje punom palente, sosa, kobasica i mesa. „Evo i drugog. Napravite mesta!“

Tako se neki sklanjaju u stranu, Huk i Madalena me pokriju, i tad ga iznenada ugledam. Cini mi se da se zabavlja, ćaska s Palombinijem, maše rukama u kojima drži svoj plastični tanjir i viljušku. Ma ko je taj tip? Kako to da mi se čini da ga poznajem? Tad mi sine. To je trenutak. Kao snimak, premotan i ponovo pušten usporeno, i zaustavlja se na pravom mestu, gde mi se on pojavljuje. To je onaj jebeni lopovčić, onaj koji mi je razbio upravljač, petsto dvadeset evra koje sam dao *hondi* zbog njega. Kako sam srećan što sam došao na ovu žurku. Na brzinu zaustavim Banija, koji se vraća u kuhinju.

„Sandro, učini mi uslugu, budi iza mene i ne puštaj nikoga da prođe.“

„Naravno, Stepe. Nema problema.“ Osmehne mi se. Ne zna ništa, ne zna šta će se desiti, ali, šta god da se desi, njemu je dobro. Kao u stara vremena, bio je dovoljan znak, bez suvišnih reči. Brzo krenem prema stolu. Bravo, Palina, zadovoljan sam tvojim izborom, imaš moj blagoslov. Tip i dalje razgovara s Palombinijem, a onda vidi kako ispred njega neko pomera ljude, jednog po jednog, vidi ih ljubazno odgurnute dok mi napredujemo. Radoznao, učuti, a onda

me ugleda, posmatra me dok brzo prilazim, jedan na jedan, bez oklevanja. Tek na kraju razrogači oči, kad je već suviše kasno. Pusti da mu tanjir i viljuška ispadnu, okrene se da beži, ali u trenu sam na njemu. Uхватim ga otpozadi za vrat, snažno ga stegnem desnicom, a levom rukom mu povučem svu kosu koju ima i gurnem ga prema prvim otvorenim vratima.

„Jao, jebote, jao!“

„Tišina, tišina!“

Bani je iza mene; kad se nađemo napolju, on zatvori vrata. Vidim neke kako iznutra posmatraju scenu, ali radoznalost ih odmah mine i oni nastave red za još vrelu palentu. Bani pomeri dve ležaljke da zatvori pristup delu terase gde se mi nalazimo. Desnom rukom pritiskam tipa licem prema zidu, i to ga držim celim obrazom, dok ga levom držim za kosu.

„Jao, jebote, boli me!“

„Nije to ništa. Sećaš se mene?“

Taj tip, sa obrazom uza zid, vrti se udarajući nogama. „Ali kako kad ne mogu ni da te vidim?“

„Video si me malopre, kad smo ti dolazili u susret, prepoznao si me. U svakom slučaju, osvežiću ti pamćenje: ja sam kreten kojem si hteo da mazneš motor, a samo si mi izvalio upravljač!“

Sad i Bani zna celu priču. Vidim krajičkom oka kako prekršta ruke i nagnije glavu u stranu kao da hoće bolje da pogleda tog tipa. Onda zavrti glavom kao da kaže: „Aj aj, to nisi smeo da uradiš, ne Stepov motor.“

Potom obema rukama jako udarim njegovom glavom o zid. „Sećaš li se sad? Ili moram da ti osvežim pamćenje?“

„Jao, da, da, izvini, nisam znao da je tvoj, napravio sam sranje.“

„Da, sranje za više od petsto evra...“ Govoreći to, i dalje ga levom rukom držim za kosu, pritisnutog uza zid, dok desnom počinjem da ga pretražujem. Tip se pomera.

„Dobar, dobar, budi dobar...“ Nastavim da tražim sve dok u teksas jakni ne nađem novčanik. „O, evo ga...“ Izvadim ga. „Kako je naduven!“ Otvorim ga jednom rukom oslonjenom o zid i uzmem sav novac koji je unutra. Onda ga bacim na zemlju. „I šta si radio? Sad si uspeo da mazneš neki dobar motor, a?“ Ali ne očekujem odgovor. Pritisnem ga jače uza zid i napravim dva brza koraka unazad, uzmičući, a onda izbrojim novac. „Sto, dvesta, trista... šeststo. Evo, troškovi za uznemiravanje. Ne želim ništa više.“ I pustim da neke novčanice od deset i dvadeset evra padnu na zemlju. „Sad pokupi sve i za tačno dve sekunde da nestaneš, bez pozdravljanja s bilo kim, jasno? Nestani!“

Tip brzo pokupi novčanik i novac koji je na podu, a onda dobije jedan lep, jak šut u dupe.

„Jao, u kurac!“

„Ovo nije ništa. Da mi se nikad više nisi našao na putu. Nerviraju me ljudi koji uništavaju stvari, naročito moje. Budi zahvalan što tc nisam bacio dole.“

Pogleda me na trenutak, pa pogleda Banija, stavi novčanik u džep i ode. Brzo prođe kroz salon, sledimo ga pogledom sve dok ne prođe kroz vrata i ne nestane niza stepenice.

„Ah! Jebiga, uništio mi je motor, ali bar sam se naplatio.“ Stavim novac u džep. „Ne znam kako, ali uvek sam imao predosećaj da ću ga ponovo sresti, ali ne kod Paline. Ko zna koji je on kurac.“

Bani se smeje kao lud.

„Šta je?“

„Ništa. Sad mi je sve jasno, Palombini ga je doveo, rekao je da želi da me upozna kako bi mi namestio odličan posao s njim.“

„O čemu je reč?“

„Palombini je hteo da kupim neki motor!“

„Sad si shvatio šta radi Palombo... Idemo da vidimo kakva je ona palenta!“

„Da, da.“

Pustim Banija ispred sebe i lupnem ga po ramenu, a on se okrene i nasmeši mi se.

„Stepe, srećan sam što si svratio, Palini je baš bilo stalo. I meni.“

„I meni je bilo zadovoljstvo.“

Onda ode do stola, uzme tanjir, sipa palentu, pokupi još topao sos s oboda, jedan odrezak, jednu kobasicu, i pruži mi sve to, sa servijetom.

„Hvala.“

Onda se pomeri malo dalje, uzme čašu i naspe nam crnog vina. „Evo, Stepe, uzmi. Ovo je odličan *brunelo*.“

„Nego šta...“

„Idem da vidim da li Palini nešto treba...“

„Okej.“

Tako, kad sam ostao sam, sednem na divan, spustim čašu na nizak sto ispred sebe i probam palentu. Uopšte nije loša. Presečem viljuškom jednu kobasicu i probam i nju. Još je topla, dobro je pečena i uopšte nije masna. Trebalo bi uzeti hleba. Baš dok se osvrćem da vidim ima li ga na stolu, neko tresne do mene na divan.

„Ah! Eto tebe!“

Okrenem se. „Gvido!“
„Hej Stepe, kako si?“ Zagrlimo se.
„Odlično, ti?“
„Uvek dobro. Jesi li spreman za sutra? Doći ću po tebe u pet, važi?“
„Ah, molim te, nikakve droce...“
„Ma kako, izvini? Kad sam te pitao, dao si mi određene ruke za svoje zbogom celibatu. A sad, pružaš ruke u odbranu? Jebiga, ne radi se to tako! Biće tu svega i svačega!“ Gledam ga veselo, a on nastavlja.
„Šta je? Prpa? Ne liči na tebe!“
Obrišem usta servijetom i popijem malo crnog vina.
„Ovo sam ja doneo, kakvo je?“
„Dobro!“
„Vidiš? Ja donosim samo prvoklasne stvari, veruj mi, biće to jedno savršeno momačko veče!“ Počnem da se smejem. „Dobro.“
„Dakle, dolazim po tebe u pet. Ah, nemoj da nestaneš! Nestani dan kasnije, ako hoćeš, ali ne sutra uveče!“ Onda malo razmisli o tome. „Doduše... ne bi bilo loše!“ I nasmeje se u sebi udaljavajući se.
Zavrtim glavom i nastavim da jedem to odlično jelo od palente, kobasica i odrezaka. Kad završim, popijem još gutljaj vina i obrišem usta.
„Ćao, Stepe.“
Okrenem se. To je Madalena. Smeši mi se. „Lepo je videti te.“
„I meni je zadovoljstvo.“
Sedne na naslon divana. „Meni više, sigurna sam.“ Onda počne da se smeje. „Uvek sam ja bila 'zacopanija' od tebe...“
„Nije tačno. Kad se dešavalo, bilo je jednako.“
Dodirne mi ruku svojom, pomiluje mi košulju. „Dobar si, znaš? Lepši si, sad imaš više šarma, možda zato što si porastao, oblačiš se elegantno...“
„Uvek sam isti.“ Gledam u dnu sale Huka, ćaska s Lukoneom, ali svaki čas, vidim, baca pogled ovamo. Pokažem ga Madaleni. „Vidi, on će kasnije biti besan.“
„Ne može da bude besan, nije mi zabranio da pričam s ljudima. A onda, ti si prijatelj, toliko dugo te poznajem...“
„Ne bih želeo da se svađam večeras.“
Nasmeši mi se. „Dobro, idem sad. Videćemo se nekad? Volela bih da malo prošetam s tobom...“
„Spremam se za ženidbu.“
„Znam, ali ja nisam ljubomorna...“ Počne da se smeje i ode. Posmatram je na tren dok odlazi i vidim da ona to zna, ali onda skrenem pogled na nešto drugo,

inače će se stvarno završiti tako što ću se večeras posvađati. Potom ustanem, malo prošetam dok se muzika pojačava, uzmem čašu, naspem ruma i izađem na terasu. Ne stignem da se naslonim na ogradu a već nisam sam.

„Stepe, ovo je Izabel!“

Skelo mi predstavlja jednu lepu brinetu plavih očiju, visoku i mršavu, u haljini kroz koju se vide sve njene obline ikoja ih možda i ulepšava.

„Ćao, drago mi je.“ Pruži mi ruku i nasmeši mi se. Ima i prelepe zube.

„Drago mi je.“

„Evo, ona je već nešto radila na televiziji, ali sve nešto sitno, trebalo bi joj nešto veliko. Mislim da bi mogla da rasturi, ima sve adute. I više!“, smeje se Skelo dok ga devojka grdi.

„Daj, Alberto.“

Skelo se ispravlja. „Dobro, šalio sam se, hoćeš li da joj središ neku probu? Ali nešto ozbiljno...“

„Samo ozbiljne stvari i radimo. Čim počne program, srediću da te pozove neko ko brine o tome. Sad izvinite, moram da idem.“

„Okej, hvala, Stepe, baš si drug.“

„Hvala.“

I ostavim ih tako, na terasi. Onda potražim Palinu, nađem je u kuhinji s Banijem, vade kolače.

„Ćao, hvala na svemu. Vidimo se uskoro, očekujem vas.“

„Već ideš?“

„Da, imam neke stvari da sredim za naredne dane.“

Palina sine. „Ah, da, uzbuđenje.“ I snažno me zagrlji. Onda mi tiho kaže: „Nije me više zvala naša prijateljica, ko zna da li zna... Nije mi se baš činilo prigodnim da je danas pozovem.“

Odvojim se i nasmešim se. „Bravo, s vremena na vreme imaš odlične ideje!“ Onda pozdravim i Banija i odem, ne govoreći više nikom ništa.

Kad stignem kući, pokušam da budem što tiši, hodam na vrhovima prstiju, da ne pravim buku. Ali žedan sam, pije mi se još ruma. Kad sam uzimao čašu, kuckanje čaša jedne o drugu probudilo je Ćin.

„Ti si?“

„Ne, lopov je.“

„Onda si ti. Ukrao si moje srce.“

Uđem u spavaću sobu, mrkli je mrak, a ona kao da i dalje spava.

„Znaš li da kao mesečarka pričaš divne stvari?“

Vidim kako se smeši u polumraku. „Samo kao mesečarka imam hrabrosti da ih kažem.“

„Bila si lukava, spasla si se. Žurka je bila fina, ali pomalo nostalgična i setna...“

„Ko je bio?“

Čujem njen pomalo napet glas, pravim se da to ne primećujem.

„Uobičajeni ljudi, moji prijatelji iz prošlosti. Neko je postao bolji, neko ne. Neko je imao hrabrosti da dođe na žurku, drugi su imali nešto pametnije da rade. Hoćeš li da čuješ neverovatno dobru stvar? Uhvatio sam onoga što je probao da mi ukrade motor...“

„Ma daj, i šta se posle desilo? Već zamišljam...“

„Grešiš, ponudio se da plati štetu i dogovorili smo se.“

Sedne. „Šta? Ne mogu da verujem, Step se promenio...“

„Da.“

„Dakle, ti si sad čovek baš poželjan za ženidbu...“

Nasmešim joj se. „Da.“

„Ali moram da ti saopštim jednu lošu vest, sutra moraš da izađeš...“

„Kako? Nismo se čak ni venčali a već me izbacuješ? Ne veruješ mi? Vidi, nisam ga istukao. Večeras sam bio savršen!“

„Mogu misliti. Poljubi me.“

I tako joj priđem i sednem kraj nje, zagrlim je i počnem nežno da je ljubim. Topla je, mirisna, meka, poželjna. Veselo me pogleda.

„Sutra moraš da izađeš zato što budući supružnici ne smeju da se vide dan uoči svadbe. Ali večeras možeš da ostaneš...“

„Dobro.“

„I možeš čak to i da iskoristiš...“

„Odlično.“ I, dok skida spavaćicu, ja sam srećan što oko sebe nemam nikakav duh iz prošlosti. Tako, opušteno, počnem i ja da se svlačim.

66.

Kad se probudim, u kući vlada potpuna tišina, izuzev tihe muzike s radija. Funkcioniše kao budilnik, namešten je na radio-stanicu *Ram Power*. Pjesma koja je odlučila da započne moj dan jeste *Predivno* od benda *Negramaro*. Čini mi se da je to dobar znak. Pogledam na sat, deset sati. Dođavola, baš sam mnogo spavao, iako je, kad sam se vratio, u suštini bilo kasno. Ovo je bila divna noć. „Đin, jesi li tu?“

Nema odgovora. Mora da je ona ovako namestila budilnik. Sva sreća što je to uradila, ko zna kad bih se probudio. Odem u kuhinju, na stolu me čeka odličan doručak. Tu su žitarice, bri, bela dinja, već isečena, hleb koji čeka, spreman, da se ubaci u toster i jedna poruka.

„Ćao, ljubavi, ako hoćeš, imaš i jaja u frižideru, možeš da ih spremiš kako ti se najviše sviđaju, pržena, na oko, tvrdo kuvana... Ukratko, jaja na ovaj ili onaj način umeš da pripremiš, znači, sam se snađi. A ja želim da ti poželim sreću na ovaj tvoj poseban dan, da, pošto je ovo, možda se ne sećaš, tvoj poslednji dan slobodnog muškarca. Dakle, opusti se, budi veseo i uživaj!“ Dođe mi da se nasmejem, ali nastavim da čitam. „Sad, tradicija zahteva da se mi, budući mladenci, ne sretremo. Dakle, večeras ili idi kod svog oca ili kod nekog prijatelja, ili pak kud želiš, ali podsećam te da se ne vraćaš ovamo jer to donosi nesreću. To jest, sutra možeš da se vratiš, ali pošto se oženiš mnome! Dakle, dve poslednje molbe. Nisam videla tvoje odelo, kao ni ti moju venčanicu, i vrlo sam radoznala. Znam da je tvom ocu značilo da ti ga baš on pokloni, znam da si ga probao i da je stiglo u njegovu kuću, dakle, ne zaboravi da ga uzmeš. Zato sam sredila da tamo dodu i burme, budući da ima stalnu adresu. Sopstvenu. Poslednja, poslednja molba. Znam da je Gvido dobio odrešene ruke što se tiče tvog oproštaja od celibata. Nadam se da ćeš se zabaviti... ali ne previše! Da ne budeš preterano raštimovan sutradan, toliko da ne uspeš da izgovoriš sudbonosne reči „da, uzimam“. Zato što to moraš da kažeš! Ali, ako slučajno tokom tvog oproštaja od celibata, duboko u noć, koja, kao što se kaže, nosi savet, neka posebna devojka koju su tvoji prijatelji izabrali da proslave ovaj poslednji dan, naime, ako se slučajno desi bilo šta što bi moglo da te navede da staviš pod sumnju sve ono što smo jedno drugom rekli do juče, odmah me obavesti, pozovi, pošalji poruku, čak i goluba, šumskog čuvara... Ali nemoj da me pustiš da dođem u crkvu i da se ja nađem, umesto ti, da čekam onog drugog, koji, povrh svega, neće doći. To ti nikad ne bih oprostila. Ni ono

ostalo, ali mogla bih nekako da predem preko toga. U svakom slučaju, volim te i, ako sve bude dobro, uđaću se za tebe! Đin.“

Zatvorim pismo i počnem da doručkujem. Kafa je topla u termosu, posuda s mlekom je još mlaka kao da ga je Đin, pre nego što će izaći, malo podgrejala. Pritisnem tost i uključim toster i, dok čekam, popijem sok od pomorandže. Tu je i *Korijere dela sera*, Đin je stvarno na sve mislila! Lagano prelistavam novine, rasejano čitam neke vesti dok sipam kafu i stavljam malo mleka u nju, a onda čujem kako tost iskače. Uzmem hleb, stavim ga na tanjir i u isto vreme isečem komadić brija. Sviđa mi se zato što je delikatan, nema suviše jak ukus kao kamamber, koji više volim kao aperitiv, možda uveče, oko sedam, s nekim belim vinom, veoma hladnim, ili s ledenim pivom. Đin me već dobro poznaje, u svakoj pojedinosti, i nikad ne bi pomešala kamamber s brijem rano ujutro za doručak.

Pojedem komad bele dinje, dobra je, slatka, ali ne suviše, hladna, ali ne suviše, ukratko, i to je savršeno. Ali poznavanje onoga što neko želi ili što mu se sviđa, umeće da ostvariš njegove želje, da zaslužiš to poverenje – mogu li to da budu osobine idealne osobe? One kojom poželiš da se oženiš? I, sve i ako je takva, ne bi li mogla da postoji neka bolja? Kad udeš u neki tržni centar i nešto tražiš, vidiš toliko izloženih proizvoda, svi izgledaju veoma slično, ali na kraju izabereš ono što ti odgovara po kvalitetu, ceni ili zato što si video reklamu koja je nekako uspela da te osvoji, da te ubedi da je upravo to ono što ti treba, ono što je najbolje. Da li je i brak takav? Na kraju postoji nekakav filter koji te natera da shvatiš da je ona najbolja osoba za tebe? Evo te reči: najbolja. Sipam još malo kafe i primetim da je tu i kesica s dve kifle iz *Bončija*. Otkinem komad da vidim da li je pogodila i to. Da, slana je! Bonči ih pravi tako delikatne... Jedinствене su, savršene, narasle na savršen način, jeo bih jednu za drugom i ne znam kad bih stao, najbolje su. Evo, upravo sam analizirao najbolju reč koja se tiče braka. Da li je Đin najbolje rešenje? Kifle iz *Bončija* jesu i, u suštini, već sam učinio da nestanu jedna za drugom, bez ikakve sumnje, i bri, takode, vruć tost, cedeni sok, kafa, novine na stolu. Ali sve to možeš i sam da uradiš, ili da unajmiš nekoga, ako to možeš da priuštiš sebi. Sve ovo je zamenljivo. Ali jedna žena mora da bude posebna, specijalna, nezamenljiva. Osećanja koja ona budi u tebi niko ne može da probudi. Mora da bude osoba koju nikad ne zaboravljaš, koja je i u dobru i u zlu uvek u tvojoj glavi, nije tvoja priyatnost, već tvoj nemir. Eto, tvoj nemir. Da li je to zaista ono što bi želeo? Znamo o kome govoriš. I osećam se poraženim, kao da se u meni komešaju dve različite osobe. Na neki način — stari Step, onaj s trka motora, strašno ljubomorani, strastveni, koji se tuče, koji beži i buni se. I, s druge strane, Stefano Mančini, ne mladić, već čovek, miran, siguran, koji ceni svoj posao, rast

svega što ga okružuje, uključujući i dete u stomaku žene kojom će se sutra oženiti. Ali stari Step u stvari već ima dete! Zar ne bi onda bilo lepše da sedne na svoj motor, da pošalje dođavola ovo venčanje, svrati da uzme Babi i Masima, da odjuri na aerodrom, ostavi motor ispred njega, ostavi sve iza leđa i sedne na prvi avion za ko zna kud? Možda za Maldive, onda na put oko sveta, po drugim ostrvima, Sejšeli, Madagaskar, i da nastavi da živi s njom ne gubeći više ni trenutka od onog života koji nas već toliko dugo razdvaja... Onda pogledam kesicu iz *Bončija*, mrvice pojednog tosta, bri umesto kamambera, čašu zaprljanu ponekim komadićem pomorandže iz soka koji sam popio, prelistan *Karijere dela sera.*, pročitano Đinino pismo... Tu je samo jedan detalj: bilo da si Step ili Stefano, mogao bi možda da u ovom trenutku budeš na nekom od onih ostrva, ali nije bilo tako. I sigurno ne zato što ti to nisi želeo, već zato što te je Babi ostavila. Možda se ne sećaš, ali ona je udata, imala je tvoje dete u stomaku i, znajući to, izvela je da bude kao da je od nekog drugog, i možda ti to ne bi nikad ni rekla. A ona ti je rekla nakon četiri godine, da, baš sad, a znaš zašto? Zato što se ovog puta ti ženiš, zato što je život takav, kad sve izgleda savršeno, on ponovo promeša karte, poruši ti tu kulu, probudi oprečne stvari, šali se s tobom, ruga ti se i baš hoće da vidi kako ćeš se izvući. Da, a ti, kako ćeš se izvući? I tako uđem pod tuš, savijem glavu i pojačam mlaz tople vode, još toplije, i pustim da me ponese i smešim se pokušavajući da otklonim svaku sumnju. Kako ću se izvući? Dobro. U stvari, odlično. Stavi me na probu koliko god želiš, ja se ne bojim, ja sam postojan, miran, siguran u svoju odluku, sutra se ženim pravom devojkom. Malo kasnije, kod oca sam.

„Evo te, konačno. Danas ne idem na posao. Dolazi Paolo, rekao mi je da ga pozovem čim dođeš. Želeo je da se pozdravi.“

„Da, ali uopšte ne idem u Ameriku, niti u rat. Ženim se i gotovo...“

„Pa, znaš, brak je pomalo kao rat...“ Počne glupavo da se smeje. Čutke ga posmatram. O čemu pričaš, tata, o onome kroz šta je mama prolazila zbog tebe? Koje su to stvari koje ne znam? Ili govoriš o ratu sa strankinjom? Pošto si u poslednjem slučaju bio stariji, ne? Znao si čemu ideš u susret.

„U smislu“, ponovo progovori moj otac, „da su stvari u početku lakše jer postoji strast, postoji želja, zadovoljstvo što ste zajedno, ali kasnije se to može promeniti, eto, ako nisi kadar da se promeniš.“

„A kakva je bila mama?“, želeo bih da ga pitam. Nije se dovoljno promenila? Nije bila kadra? Nije bilo dovoljno? Šta to nije valjalo kod nje, tata? Meni se činila savršenom, ali za tebe, očito, ona to nije bila, ili nije bila dovoljno. Ništa mu od toga, naravno, ne govorim.

„Evo, brak pobeđuje kad se ljudi zajedno menjaju...“

Baš tad neko zazvoni na vratima i tata ustane; skoro kao da je odahnuo zbog tog upada, kao da mu je to dalo malo vremena da bolje razmisli i kaže ko zna kakvu drugu glupost.

„Stigao je Paolo!“ Vrati se, sav zadovoljan, podruku s njim.

„Ćao, Stepe!“

„Ćao!“ Ustanem i zagrlimo se. Ostanemo tako u tišini i taj trenutak je pomalo emotivan.

Paolo se nasmeje. „Dođavola, danas sam uzbuđeniji nego kad sam se ja ženio!“

„Ti si uvek puštao da te ponese oduševljenje za druge i nisi brinuo o svojim osećanjima.“

Paolo sedne na divan. „Znaš li ti da mi istu stvar uvek govori i Fabiola? Kunem ti se, stalno mi to priča. Lepe reči za drugog i karte za pravi trenutak uvek nalaziš, za nas nikad! Ma šta, pričao si s njom?“

Počnem da se smejem. „Da, u stvari, sutra nije moje venčanje, sve je to izgovor da bismo tebe naučili da govoriš lepe reči u pravim trenucima... Budalo glupava!“

Moj otac se nasmeje, a ja sednem pored svog brata i razbarušim mu malo onu njegovu uvek urednu kosu.

„Hoćete li kafu?“

„Što da ne, tata, hvala.“

„Za tebe, Stepe?“

„Da, i ja ću, hvala.“

Sedimo na divanu, ćaskamo, smejemo se, pijuckamo kafu ostavljajući po strani svaku misao, i čak se i tata malo otvori i ispriča nam stvari koje nam nikad nije pričao.

„Vašu majku sam upoznao na jednoj zabavi i, kad sam je vraćao kući, rekla mi je: 'Pođi onuda, idi Ulicom Orti dela farnezina, ta ulica je mračnija.' A ja u sebi: 'Ura, sviđam joj se.' Onda, kad sam stao, pogledala me je iznenađena. 'Sta to radiš? Za šta me ti smatraš? Počeću da vrištim!' Pa sam ja slagao i rekao: 'Ma ne, izvini, ispao mi je upaljač, plašio sam se da će završiti ispod kočnice.' Napravio sam se da dohvatam nešto i čak sam joj i pokazao zatvorenu šaku. 'Evo ga!' Stavio sam ga u džep i ponovo krenuo. Morao sam da joj se udvaram tri meseca kako bih konačno uspeo da dobijem jedan poljubac.“

I Paolo se smeje. „Ali to nam nikad nisi pričao, tata.“

Ja se smešim. A meni je mama ispričala, baš onog dana kad sam otišao da je posetim u bolnicu.

„Moram da ti kažem nešto što tata ne zna: nikad nisam skupila hrabrost da mu se poverim. Kad smo se upoznali, on je odmah pokušao da me poljubi, ali, kad sam mu rekla kako to on zaustavlja automobil, napravio se da je izgubio upaljač. Nekoliko dana kasnije, kad sam bila s njim, izvadila sam cigaretu i rekla mu: 'Hoćeš li, molim te, da mi pripališ?' A on: 'Pa ja ne pušim! Nemam upaljač.' Nije se čak ni sećao toga. Uvek je bio takav, tvoj otac. Slagao bi i onda bi zaboravio šta je rekao.“

Vratim se među njih. Još se smeju. Tata priča o jednoj večeri s prijateljima i mamom kod *Pajpera*, jednom kad je došla Pati Pravo, i kako je mama bila odevena isto kao ona. Ali to nam je pričao sto puta.

„Pa, idem ja...“, ustanem.

„Čekaj, čekaj...“ Tata se vrati noseći odelo u vreći. „Uzmi, ovo je ono što si izabrao za sutra.“

Paolo me veselo pogleda. „Nećeš da nam pokažeš? Nećeš da prošetáš po pisti?“

„To ću sutra, uz muziku...“

„Ma ne, ti čekaš, a ona šeta! Ništa ne znaš...“

„Pa dobro, kako god. Svakako ćete mc sutra vidcti u njemu.“

Paolo iznenada postane radoznao. „Ali gde ćeš večeras spavati? Ćin je kod kuće, ne?“

„Da, htela je da bude na miru i da joj tamo budu sve potrebne stvari... Ja sam taj koji je otišao.“

„Hoćeš li kod mene? Fabioli bi bilo drago.“

U stvari, pomalo sumnjam u to, ali radije kažem nešto drugo. „Večeras ću okasniti s prijateljima, pa sam uzeo sobu u *Hiltonu*, tako da ću se sutra lepo i okupati u bazenu pre nego što pođem na venčanje.“

„Na svoje! venčanje! Nemoj da se zbuniš.“

„Neću se zbuniti. Vidimo se sutra. Uzmi, Paolo, ti nosiš burme...“ Predam mu kutijicu. „Sutra ćeš sigurno biti prisebniji od mene.“

Paolo ponosno posmatra kutijicu kao da mu je to najveća odgovornost na svetu.

Odem u *Hilton*, stignem na recepciju, uzmem ključeve i popnem se u svoju sobu na poslednjem spratu. Stavim odelo u ormar, sa cipelama i svim ostalim što mi treba da bih bio savršen mladoženja, pa se malo ispružim na krevetu, ali ne stignem da se opustim a kraj mene zazvoni telefon.

„Dobro veče, čeka vas gospodin Guido Balestri.“

„Da, hvala, recite mu da silazim.“

Ponovo navučem cipele, uzmem ključ, zatvorim vrata i pozovem lift. Dok čekam da dođe, pitam se kakvo li su mi to momačko veče spremili i, osećajući da mi se budi radoznalost, dobijem nekakav napad panike. Ovo je moje poslednje samačko veče. Sutra se ženim.

67.

„Haj, a šta je ovo?“

Gvido se naslanja na crn *mercedes SLK3.500*.

„Auto koji će te odvesti do jednog iznenađenja.“

„Sviđa mi se.“

„Onda, upadaj.“

Uđem kod njega, napred.

„Ne, ne, ti si pozadi. Ja sam danas vozač.“

„Još više mi se sviđa.“

Sednem iza Gvida, koji mirno kreće.

„Dakle, spremili su ti neku muziku, poslušaj samo.“ Ubaci CD u stereo i iz zvučnika odmah krene pesma *Pink Flojda*. „Hej, nije loše, počinjemo dobro...“

„Ostatak je bolji.“ Pruži mi omot CD-a. Skelo ga je potpisao. „Vidiš. Idemo na sigurno.“

I, stvarno, čitam imena pevača koje najviše volim. *Negramaro*, Bruno Mars, Kortni Lav, Brus Springstin, Lučo Batisti, Tacijano Fero, Kremonini... Jedna za drugom, nižu se pesme dok putujemo gradom, auto je tih, Gvidova vožnja brza, bez trzaja i kočenja, savršena.

„Hej, ma kuda idemo? Može li se znati?“

Gvido mi se nasmeši iz retrovizora. „To je iznenađenje. U stvari, drži, stavi ovo.“ Pruži mi crnu masku.

„Šta? Ne treba da vidim kuda idemo?“

„Baš tako. To je naređenje velikog šefa.“

„A ko je to?“

„Onaj ko mi je pomogao da sve ovo organizujem, neki prijatelj kojeg poznaješ i koji nam je na raspolaganje stavio svašta nešto što ne možeš ni da zamisliš...“

Pravim se da sam se uplašio. „Hoću kući!“

Gvido se nasmeje. „Kasno! Sad si zatvorenik. Stavi masku i kraj priče! Videćeš da se nećeš pokajati.“

„Dakle, treba da imam poverenja?“

„Kao i uvek!“

Ništa mu ne kažem, ali, kad pogledam rezultate od poslednjeg puta, bilo bi baš dobro da se ne pouzdam! A ja pristanem, stavim masku i odlučim da ću se dobro provesti. Uostalom, samo se jednom čovek ženi, ne? Bar tako mislim.

„Hej, ali kakav je taj veliki šef? Rekao si da je to neko koga poznajem... Ma je li to neka budala? Neki baja? Žena? To jest, hoćeš i da mi kažeš čemu idem u susret? Jednoj večeri pune alkohola, droge, žena, muzike, ludila?!“

Čujem kako se Gvido smeje, ali ne mogu da ga vidim. „I više!“

„Jebote, sviđa mi se!“ Zavalim se u sedišta *mercedesa* dok Gvido gazi po gasu i, kao predznak, u tom trenutku iz sterea kreću Lučove reči: „Vraćaš mi se u glavu lepa kakva jesi, možda još i više...“ Puštam da me ponese, zatvorim oči pod maskom i slušam tu pesmu, još neverovatno modernu. „Ali tu je nešto što ne zaboravljam... Osmeh i video sam svoj kraj na tvom licu. Kako se naša ljubav rastapa u vetru...“ Opevao si svaki trenutak bola naše ljubavi, Lučo, i to tako savršeno i kompletno. Šta si ti zaista iskusio od onoga o čemu pevaš u svojim pesmama? Znam, ipak, da će to pitanje ostati bez odgovora. Ti si Lučo, idealan drug svakom našem „zašto“ koje ne nalazi odgovor. Ljubav se rađa i završava bez pravog razloga, to je njena najlepša tajna, to je taj bol koji me još prati. Treba mi vazduha, malo otvorim prozor, tek mrvicu, i osetim kako se nešto promenilo. Otvorim usta i udišem punim plućima, kušam život. Prepoznajem ga. „Hej, pa mi idemo prema moru...“

Čujem kako se Gvido smeje i zamišljam kako me gleda u retrovizoru.

„Ne važi se, skinuo si masku!“

„Ne treba da ga vidim, osećam ga.“

Nastavim da njušim vazduh. Udišem vetar, miris talasa, ukus tog beskrajaja, zamišljam to plavetnilo koje me oduvek prati. Osećam ga s leve strane, okrenem se kao da ga tražim i toplina sunca me ohrabruje.

„Da, idemo prema moru.“

„Ne mogu ništa da ti kažem.“

A muzika nastavlja. Ligabue: *Izvesne noći*; Vasko: *Osećaj*. Onda ponovo Lučo, sa onim notama koje se ne mogu pomešati i onim divnim napadom. „Da, putovati.“ To kao da je naredba. „I mogao bi da kreneš sigurno, da ne letiš... već da putuješ.“

Uz lagan, repetitivan zvuk automobila, njegovog uzdizanja i spuštanja duž auto-puta, kao da me uljuljuje, ja zaspim.

Malo kasnije, ne znam koliko.

„Stigli smo! Skidaj masku!“

Jebote, ne znam koliko sam spavao, ali, kad je skinem, sunce je skoro na zalasku.

„Ali mi smo u luci.“

„Da, a čeka nas i jedna barka.“

Izađem iz automobila i shvatim da se nalazim u jaht-klubu *Porto San Stefano*.

„Jebote, vozili smo se čak dovde?“

„Da, a ti si stalno spavao. Svaki čas sam te gledao u retrovizoru, stalno si imao osmeh na licu...“

„To je bilo zbog tvoje vožnje.“

„Ma daj... Bio si opušten! Ko zna šta si sinoć radio?“

„Ništa čudno...“

„Da, da, idemo na brod, veliki šef nas čeka.“

Ukrcamo se na *Tornado 38*, koji se brzo odvoji od bankine, i tip koji upravlja izvede ga iz luke, gura dva upravljača, brzo dostižući trideset čvorova, napravi veliki zaokret, prestigne bivšu vilu Feltrineli visoko na litici i nastavi tako, velikom brzinom, prema Crvenom ostrvu i još napred, ne zaustavljajući se. Sad je more ravno, siguran trag *Tornada* pravi dve brazde. Nastavljamo da jurimo prema Ansedoniji, a sunce je zaronilo u more. Prekoputa Fenilje je samo jedna velika jahta, potpuno osvetljena.

„Evo je...“

Neverovatno. Nisam to očekivao. Malo-pomalo, kako se približavamo, postaje sve veća. Onda, kad smo već blizu, *Tornado* uspori idući prema krmi. Pojave se dva mornara u plavim uniformama i bace nam jedan kraj, koji naš kapetan iz prve uhvati i veže za bitvu, pa malo popravi primičući čamac jahti i vezujući ga uz nju. Ne stignemo da spustimo nogu na brod, a već kreće muzika nekog neverovatnog saksofona koji svira note ljubavne teme iz *Blejd ranera*. Iznad mosta svi izviruju.

„Eno ga! Sva sreća!“

Tu su Lukone, Bani, Skelo i svi ostali. Tu je i Markantonio i još poneki prijatelj. Zaprepašćen, posmatram Gvida. „Izvini, ali koliki je ovo brod?“

„Četrdeset dva metra.“

„A kako si ga dobio?“

„Ma šta te briga? Uživaj u njemu!“

„Neće nas sve pohapsiti?“

Gvido počne da se smeje. „Ne, ne, budi miran. To je usluga čiste osobe. Osim toga, dvanaestorica nas je, uključujući i tebe.“

„Mnogo mi ovo liči na *Tajnu večeru*. Odmah pada na pamet još jedno pitanje: ko je izdajnik?“

Nasmeši mi se. „Nema ga. To je i zato što ti nisi Mesija, već samo običan grešnik! Provedi se do daske i ne misli ni na šta drugo. Nema problema, sigurno se nećemo svađati...“

„Zašto?“

„Zato što nas je dvanaestorica, a pozvao sam petnaest devojaka!“

Kad dođem na komandni most, tu je muzika koja dovodi do ludila, konobari koji prolaze s poslužavnicima punim čaša sa šampanjcem. Gvido odmah uzme dve i pruži mi jednu.

„U tvoje zdravlje!“ Snažno kucne svojom čašom o moju i nasmeši mi se. „Da budeš srećan večeras i svakog narednog dana!“

„Sviđa mi se to. I ti sa mnom.“

Nadušak ispijemo šampanjac, hladan, leden, pun mehurića, savršen.

„Izvini?“ Gvido brzo zaustavi jednu lepu konobaricu skupljene kose i tamnog tena, a ona nam, kad se okrene, uputi divan osmeh. Gvido spusti čašu na njen poslužavnik i uzme još dve. Ja spustim svoju dok mi Gvido pruža novu. Konobarica ode.

„Hej Stepe!“ Gvido me zagrlji. „Zabavi se.“ Obojica krenemo u šetnju po brodu.

„Ima tri mosta. Zove se *Lina III*, duga je četrdeset dva metra, dođi, idemo gore.“

Popnemo se u kabinu, koja je sva u staklu, s velikim svetloplavim divanima. Tu su dve devojke koje ćaskaju pijuckajući plave koktele, u tonu s laganim zavesama koje delimično pokrivaju crvenilo koje je na nebu ostavilo nedavno zašlo sunce. Gvido ih pozdravi.

„Ćao, ovo je Step, slavljenik.“

Obe ustanu, prelepe su, visoke, nemaju velike grudi, ali kosa im je duga, jednoj plava, drugoj smeđa. Priđu mi i poljube me u obraz. „Čestitamo!“

„Srećne smo što smo ovde!“

„Znamo da radiš za televiziju, i to gomilu veoma zanimljivih poslova. Hoćeš li nas pozvati nekad da vidimo neku emisiju?“

„Naravno.“

„Ovo je divan brod, je l' tvoj?“

Gvido se umeša. „Ma koliko pitanja! Dođi, Stepe... Njegov je, naravno. Ima i dve vile na Karibima, možda ćemo i tamo napraviti neku žurku.“ Odvuče me. Jedva stignemo da čujemo njihov odgovor. „Već smo s vama! Kud god odlučite da idete!“

Stignemo do kraja mosta.

„Pogledaj kakav prizor...“

Nalazimo se u zalivu nedaleko od Arđentarija. Vidim Fenilju, dugačku plažu gde sam se prvi put poljubio s Babi, pa veliko brdo s različitim kućama. Neke, bolje

od ostalih, imaju i svoj privatni izlaz na more, neke, s velikim prozorima u kojima se ogleda zaliv, imaju bazen s nevidljivom ivicom. Nastavim da ih gledam, jednu za drugom, od kraja plaže sve do poslednje uvale. Eno, tamo je savršena vila, najviša, izgrađena na stenama i sa svojim direktnim izlazom. U toj kući se Babi desio „prvi put“.

„Jesi li srećan?“

„Veoma.“

„Toliko da dodiruješ nebo jednim prstom?“

„Još više, bar tri metra iznad neba.“

„O čemu razmišljaš?“, upadne Gvido usred tog sećanja.

„O tome koliko su lepe te vile.“

„Ako sve bude išlo dobro, jednog dana ćeš kupiti jednu. Ideš na veliko! Možda baš onu na vrhu.“

„Da, možda.“

„Kako god bilo, imao si lep osmeh.“ Baš tad začujemo brodsku sirenu. „Šta je sad? Tonemo?“

„Ne.“ Gvido počne da se smeje. „Rekao sam da nas pozove kad bude spreman.“

Sidemo. U velikoj trpezariji, mladići i devojke već zauzimaju mesta. Smeju se, šale se, neki se s vremena na vreme grle, vlada velika euforija. Prolaze konobari i kupe čaše, a druga dvojica spuštaju boce šampanjca posred stola. Tu je sedam boca *moet e šandona*, i to iz dvadeset osme. Kreće divna pesma Džordža Majkla: *Roksen*.

„Ali, Gvido, ko časti sve ovo, može li se znati ili ne?“

„Oni koji vole najviše! Mi! Sad ću ti reći samo jedno: braća Sandon lično su poslala piće.“

„Naravno, ti me stalno zajebavaš. Uvek bi se šalio i zajebavao.“

„Izvini, ali zar te nisam uvek vodio na divne žurke?“

Pomislim na onu koja mi je podarila sina.

„Naravno, tačno je!“

„Pa zar možeš da pomisliš da ne bih organizovao divnu žurku za tebe baš sad kad se ženiš? Ma daj!“

I, kao da je to bio znak, počinju da ulaze konobari s velikim poslužavnicima punim ostriga, škampa, gambora, gofa, brancina, i prvo služe devojke. Vidim da su sve lepe, već pocrnele, smeju se i ćaskaju dok im konobari, pošto im napune tanjir morskim plodovima, pružaju šampanjac, a one se smeju i zahvaljuju, ali bez ikakvog oklevanja, kao da su navikle, kao da svake večeri tako večeraju.

„Izvini, Gvido...“ Priđem mu polako.

„Da, reci...“

„Jesu li one 'pratnja'?“

„Molim?“

„To jest, jesu li ovo droce?“

„Ne!“ Prasne u smeh. „To su sve devojke koje bi htele na televiziju i na film. Rekao sam da će ovo biti veče s trinaest producenata. Pa da li bi pustile da im pobegnju? Ovde su gratis!“

Pogledam dvanaest producenata. Bani, Lukone, Skelo i svi ostali. A devojke pričaju, ćaskaju s njima, baš se zabavljaju, smeju se, bar mi se tako čini. Dve slušaju pažljivo, zainteresovane onim što govori Lukone. Ma... Ali niko nikad nije shvatao o čemu Lukone priča!

„Mogu li?“

Neki konobar me pita da li bih želeo nešto da probam, drugi mi ponovo puni čašu, iz skrivenih zvučnika širi se Arizin glas, koji peva *Ljubav je nešto drugo*. Ispred sebe, daleko, vidim Ansedoniju, svu obojenu u narandžasto.

Ponovo mu priđem. „Dobro, neću ti više smetati, ali reci mi samo još nešto... U čemu je zajeb?“

On se nasmeje. „Misliš da ga ima?“

„Da.“

„Zavisi. Možda je zajeb sutra!“

„Aha. Dobra šala.“ Ipak, nije me nasmejao.

68.

Lagano se spušta noć dok se jela nižu, dva divna brancina, salata od jastoga, prilog od krompira i oktopoda. I opet škampi, gambori, lignje na žaru i pržene, sitna riba. „Sva riba je savršeno sveža, jutros ulovljena...“, uverava nas kapetan. Mi mu verujemo i svi jedemo sa apetitom. Onda sorbeti od manga, zelenog čaja, lubenice, kivija, a sve uvek prate boce šampanjca. Na kraju, kolači: semifredi od čokolade, lešnika, „a lo cabajone“ i s mešanim voćem.

Neki ustaju od stola, jedni odu na pramac, drugi pale cigaretu, uzimaju kafu, žestinu, a niotkuda se pojavljuje di-džej sa svojom konzolom i počinje divna muzika. Iza njega se pojavljuje nizak, neobrijan saksofonista i njegovi prsti klize po saksofonu s neverovatnom veštinom. Svirajući, penje se do najvišeg dela pramca, do sedišta gumenog čamca pokrivenog platnom i, stojeći tamo sa svojim saksofonom prema nebu, on kao da se udvara mesecu, a mesec, pun i nepomičan, iza njegovih leđa uokviruje njegov profil. Neke devojke počinju da igraju, druge im se pridružuju, prave grupu, kreću se u ritmu tih nota. Neki, s rukom u ruci, više vole da slušaju muziku malo dalje, na krmi, na divanima u polumraku ili u jednoj od silnih kabina ovog velikog broda.

Markantonio, Gvido, Lukone i Bani su pronašli rulet sa sve platnom i žetonima, ili su ga možda sami poneli, svejedno: opremili su pravi-pravcati kazino nasred trpezarije, na onom velikom stolu koji su konobari već raščistili. I, srećni, igraju, a oko njih su neke od onih lepotica, pa priđem i ja i razmenim nešto novca.

Lukone, radostan, na svom jadnom francuskom poviče: „Hajde, ulazite, ulazite, još malo pa nestalo!“, jedna devojka se veselo nasmeje, druge to i ne primećuju. Ulažem na osamnaest znajući da, čak i da dobijem, neću videti ni evra.

„Jedna ženska noga... sedam!“ I smeju se, i piju šampanjac, i neko dobije, ali mnogi gube, i još neko promeni novac, a muzika luduje.

„Ćao. Znaš li da sam dolazila kod tebe u kancelariju? Mnogo mi se dopalo.“

Okrenem se. Ona je tu i gleda me nasmejana. Pocrnela, veoma tamna, ima zelene oči, kratku crnu kosu, pune usne i veoma lep osmeh, s belim zubima, savršenim. Nosi crvenu haljinu sa širokim čamac-izrezom, pa joj se vide lepo oblikovana ramena. Mora da je sportistkinja, ima jake ruke. Gleda me sigurnim pogledom.

„Zovem se Đada i želela bih da te dotaknem.“

Iznenade me te reči, to kako me gleda, ozbiljno, intenzivno.

„Ali...“ Načas ostanem bez reči, glupavo ne nalazim ništa što bih rekao. Ali ona prasne u smeh.

„Daj, šalila sam se! Jednostavno, vi ste mi dali da probam nešto apsurdno. Neki Čivinini mi je rekao: 'Pokušaj da kažeš nešto zbog čega ću se ja naći u neprilici!' Stoga sam ja nastupila sa ovim što sam ti sad rekla... S tim što je na tebe delovalo, a na njega ne.“

Nasmeje se, pa se uozbilji, nagne glavu u stranu i radoznalo me pogleda.

„Šta je? Naljutio si se? Šalila sam se...“

Nasmeši mi se, a onda slegne ramenima kao da kaže „nema veze“ i bradom mi pokaže bocu šampanjca. „Hoćeš li da mi sipaš?“

Pogledam je ozbiljno: „Sipaj ti meni, ja sam slavljenik.“

Podigne obrvu, pogleda me i prasne u smeh. „Tačno, u pravu si, ali onda ćemo se pomiriti?“

„Naravno! Za to vreme, ti sipaj.“

Đada se udalji i ode prema boci. Gledam je i ona zna da je posmatram, leđa su joj uspravna, ali ne vrcka mnogo, onda se okrene, uzme bocu šampanjca, dve čaše i vrati se. Pogleda me netremice u oči, ne spušta pogled uopšte. Lepa je i zna to. Pruži mi jednu čašu i počne da sipa. Gledam je dok to radi, a ona se i dalje smeši.

„Dakle, sutra se ženiš.“

„Da.“

„Jesi li siguran?“

„Da.“

„Misliš li da će trajati zauvek, kao što ćeš obećati?“

„Ne znam.“

Napunila je i svoju čašu, pa je spustila bocu i iznenađeno me pogledala. „Kako ne znaš?“

„Nisam sam. Znaš, brak čine dvoje!“

„Naravno! Mislila sam — s tvoje strane, misliš li da će zauvek trajati?“

„Ne znam.“

„Ma kako ne znaš?“

„A ako izgubim pamćenje kao u onom filmu *Sećanje srca*, onog sa Čeningom Tejtumom? Jesi li ga gledala?“

„Da, divan je. Plakala sam.“

„A ti si laka na suzama?“

„Ako je to neki lep film, drama, možda me pogodi, ali u životu retko plačem. Jednom sam mnogo plakala zbog jednog tipa, propatila sam. Tad sam se zaklela da više neću plakati zbog muškarca.“

„Ali ti to ne znaš.“

„Da, znam.“

„Mogla bi da plačeš zbog mene.“

Pogleda me iznenađeno. „Zbog tebe?“

„Naravno. Ako ti sad polomim ruku, i te kako ćeš plakati.“

„Kretenu, daj da nazdravimo!“

Baš kad sjedinimo čaše, ponovo se začuje sirena. Gvido, koji zna celu šemu onoga što treba da se dogodi ove čudne večeri, svima da je znak.

„Izlazimo, izlazimo napolje.“

Priđemo do ograde, ispod zvezda, pred ogromnim mesecom. Na beskrajnom, savršeno plavom nebu počinje eksplozija vatrometa. Crveno, žuto, zeleno, ljubičasto, jedno u drugom, jedno za drugim, bez prekida, stalno. Kreću iz mora i penju se, još više, iznad naših glava, na trideset, četrdeset metara, i otvaraju se kao veliki kišobrani, i ne stignu da nestanu a ispod njih eksplodiraju drugi, manji, koji se mrve dole silazeći prema moru. Stalno menjaju boju: crveno, narandžasto koje se pretvara u kaskade belog, zelenog. Jedan vatromet za drugim u stalnoj eksploziji. A Đada zavuče ruku pod moju, stegne me i, ne gledajući me, kaže mi: „Divno je.“ Onda mi nasloni glavu na rame i pojača stisak. Iznenađeno je pogledam. Ostavila je po strani svoju borbenu narav, sad deluje slatko, pokorno. Te promene meni izgledaju veoma čudno, dođe mi da pomislim da je možda plaćena. Vatromet se nastavi na moru. Gledajući malo dalje, na stotinak metara od nas, naspram svetlosti, vidim splav. Na njemu je pravi-pravcati top s malim i velikim cevima uperenim u nebo, a malo dalje se u mraku ljuljuška drveni čamac i u njemu dva čoveka. Pretpostavljam da oni upravljaju celim tim spektaklom bombardovanja. Onda sa splava, iz velikog središnjeg topa, kreće raketa. Zaustavi se dvadesetak metara u vazduhu i eksplodira u jednoj detonaciji, druga dolazi odmah za prvom, nadmaši je desetak metara i ima istu jačinu, treća prevazilazi prve dve, zaustavi se na nebu i, uz strašan udar i kaskadu varnica, završi vatromet.

„Bravo!“

„Divno!“

„Savršeno!“ Neki zvižde, svi aplaudiraju i začujem pucanj čepa još nekog šampanjca koji se otvara, kao da je Nova godina. Prolazi konobar i puni nam čaše. A Đada mi se smeši i, gledajući me u oči, kucne svojom čašom o moju i ponovo nazdravi.

„Za sve ono što želiš, za tvoje želje...“

„I za tvoje...“

„Ne, ti si slavljjenik. Večeras možeš da mi tražiš sve što želiš.“

„Da li je i to bilo na probi?“

Prasne u smeh. „Ne, ne, ovo sam sad improvizovala.“

I gledamo se. Čaša joj je ispred usta, onda lagano popije ne skidajući oči s mojih. Uopšte nije loša ova Đada. Lepa je, duhovita, pocrnela, nasmejana, senzualna, smela...

Ponovo zasniva sirena, dva puta. Đada ispije čašu i odloži je na obližnji stočić.

„Moramo da idemo. Šteta.“ Nagne se, spusti mi lagan poljubac na usne i udalji se.

„Ah kuda ćete?“

„Rekli su nam da tako uradimo. Nakon vatrometa, kad sirena zasniva dva puta, svi moramo da napustimo brod...“

Pogleda me poslednji put i nasmeši se, ali čini to čudno, skoro tužno.

„Tačno je, u pravu si. Možda bih zbog tebe ponovo plakala, i to čak i da mi ne slomiš ruku.“

Potom ode na krmu sa ostalima. Vidim Lukonea, Skela, Banija, devojke, Markantonija, neke zagrljene koje ne prepoznajem, neke koji se klata koliko su pijani — takav je Huk sa one dve devojke koje pokušavaju da ga pridrže.

„Drži se, težak si!“

„Ma kakvi, ja sam u formi... Usrećiću vas obe.“

Svi počnu da se penju na upravo pristigle gumene čamce. Neki sa stepenica, drugi skaču pravo s platforme. Onda se, jedan za drugim, čamci odvajaju od broda. Neki me pozdravljaju, drugi se ljube. Ko zna kakvu je budućnost glumice Lukone obećao toj devojci: s obzirom na to koliko se trudi, mora da je lepa budućnost posredi. Šteta što on uopšte nije u svetu filma, jeste se pojavljivao tu i tamo, ali da bi zaradio koji evro i da bi i tamo uzalud pokušao da privuče neku devojku. Priđe mi Gvido.

„Dakle? Da li ti se dopala tvoja žurka?“

„Mnogo.“

„Dobro, zadovoljan sam.“

Zagrli me, pa se i on uputi prema stepenicama. Krenem za njim, ali on me zaustavi.

„Ne. Ne.“ Nasmeši mi se. „Ti, kapetan i posada ostajete ovde. Uživaj u ovom brodu od četrdeset dva metra, imaš apartman u kojem ćeš spavati. Tek je sad otvoren, niko nije ušao u njega.“

„Ali ništa mi nisi objasnio, kako to, zašto ovaj brod... a šta sutra?“

Gvido mi se nasmeši i popne se u čamac.

„Uživaj u svojoj poslednjoj boci u apartmanu. Sutra, kad se probudiš, biće tu jedan čamac koji će te prevesti na kopno. Ako ti to bude odgovaralo...“

Ne govoreći ništa više, on krene prema pučini. Pilot doda gas, napravi širok zaokret i nestane u noći.

Vidim kapetana kako me izdaleka pozdravlja. „Laku noć.“ Nestane i on u svojoj kabini.

Tišina, samoća. Brod je prazan, svi su nestali. Bilo je oko osam mornara, ali nema više nikoga. Sve su počistili, brod je ponovo u savršenom redu, bili su superbrzi, vešti, diskretni, stalno su se kretali, ali nisu se previše videli.

Gledam kopno. Već je duboka noć. Na nekim vilama ostavljeni su otvoreni prozori, ali nema nijednog uključenog svetla, mesec je postao crven, sad je samo on nad morem, s lakim vetrom i neverovatnom tišinom. Čije se zapljuskivanje talasića koji miluju kobilicu ovog velikog broda.

Ponovo udem u trpezariju i lagano krenem prema poslednjoj kabini u dnu, prema pramcu. U hodniku je prigušenija svetlost, ovaj brod je savršen i u najsitnijim pojedinostima. Na vratima je natpis „Apartman“. Otvorim ga. Brodska kabina je ogromna, zauzima ceo završni deo pramca, u jednom uglu je veliki bračni krevet, ispred njega su dva svetla divana, jedan je duži od drugog, pred njima je nizak kristalni sto s gvozđenim ivicama. U jednom uglu je bež sofa, iza nje biblioteka sa ugrađenim ravnim stereom s velikim *bengolufsen* zvučnicima. Na malom stolu, ispred supermodernog ogledala, stoji posuda s bocom *kristala*. Kraj nje je ruža s porukom: „Za tebe“.

Uzmem je u ruke, okrenem je, ništa osim toga ne piše, ne prepoznajem rukopis. Onda se svetla iznenada priguše, a sa sterea počne pesma koja ispuni celu kabinu. *Through the Barricades*. I, kao odblesak u ogledalu ispred mene, ja je ugledam.

„Pomislio sam na trenutak da bi iza svega ovoga mogla da budeš ti... ali to je bilo samo na trenutak.“

„Jesi li se ponadao?“ Babi mi se nasmeši. Stoji nepomično blizu sterea. Nosi srebrnu haljinu od sitnih perlica koje se na svaki njen pokret pune svetlošću. Obojila je kosu u crno, kratka je, sa šiškama, a njene plave oči su savršeno našminkane i još više se ističu.

„Ne, nisam se ponadao. Pošto sam to pomislio, odbacio sam tu ideju. Svakako ne bi imala smisla.“

Nosi cipele s visokim potpeticama, haljina joj dopire do iznad kolena.

„Sećaš li se ove pesme?“

„Da.“

„Bili smo u onoj kući...“ Pokaže Ansedoniju kroz velik okrugao prozor, preko tog tamnog mota, tog brda koje čini poneko svetio rasuto tamo-amu.

„Tad smo prvi put vodili ljubav i bilo je divno.“

„Da, Babi, bilo je divno i bilo je to davno.“

Sad se lagano pokrene. „Da li ti se sviđa ovaj brod?“

„Veoma.“

„Zadovoljna sam. Pripada mom mužu. Ja nikad ne dolazim ovamo. Ali večeras sam bila srećna što mogu da ga iskoristim...“

„Šta si mu rekla?“

Priđe mi, ovlaš me dotakne, ali onda uzme bocu iza mene. „Sedi, Stepe, da ti naspem piće.“ Dođem do divana dok ona otvara bocu.

„Rekla sam mu da želim da napravim žurku. Nije me pitao zašto, nije me pitao s kim, on je idealan muž. On je u ovom trenutku, kao, uglavnom, i drugim danima, na drugom kraju sveta.“ Otvori bocu i naspe *kristal* u dve čaše. Priđe mi i ponudi mi jednu. Gleda me, smeši mi se i podigne čašu.

„Za našu sreću, kakva god ona bila.“

Ništa ne kažem, nežno dotaknem njenu čašu i onda, gledajući se u oči, oboje otpijemo malo.

„Sviđam li ti se ovako, s tamnom kosom? Nisi me prepoznao?“ Ostane tako, u tišini, smešeći mi se. „Ovo je perika. Stavila sam je za tebe, želela sam da budem tvoja poslednja devojka, tvoj poslednji poljubac slobodnog muškarca...“ Nastavi da me gleda dok ja dovršavam svoju čašu šampanjca i spuštam je na sto. Ona ustane, uzme bocu i ponovo napuni čaše oboma, pa mi pruži jednu.

„Mogu li?“ Pokaže na mesto blizu mene na divanu, želi da sedne pored mene, želi da me zavede.

„Brod je tvoj.“

„Ali, ako mi ne dozvoliš, neću ništa da uradim.“

Gledam je malo u tišini, čini mi se da je vedra, mirna, stvarno bi sledila svako moje uputstvo, možda. Pozovem je da sedne pored mene.

„Izvoli.“

Priđe mi, sedne, popije još malo šampanjca. Onda uzme upravljač, malo priguši svetla, pojača muziku. Savije se, počne lagano da razvezuje kopče na kaišiću cipela, skine jednu, pa drugu, ostane bosonoga.

„Oh, sad mi je udobnije. Večeras sam stavila ovu periku jer nisam želela da budem Babi, želela sam da budem bilo koja, ali da ti se toliko svidim da mi ne odoliš i da odlučiš da provedeš divnu noć sa mnom. Hoćeš li mi to pokloniti?“

I pogleda me svojim tako intenzivnim čežnjivim očima, usana lako otvorenih, i gledam njene usne, njene zube, njen osmeh koji se nazire u polumraku. Koliko puta sam sanjao ta usta, koliko puta sam pesnicama razbijao ormare i vrata zato što više nisi bila moja, Babi.

„Ja se sutra ženim.“

„Znam, ali večeras si ovde.“

Položi mi ruku na grudi i siđe na moj stomak, privuče me sebi, primakne se mom licu. Otvori usta blizu mojih i udiše me kao da bi želela da živi od mene. U tom trenutku pojavi mi se Đin, njene krupne dobre oči, njen smeh, njeno jutrošnje pismo s doručkom, njeni roditelji, don Andrea, izbor crkve i menija, izgovorene reči i zadata obećanja. I osetim se krivim, pogrešnim, i želeo bih da budem jak i da se odmaknem, ali ništa ne uradim, samo zatvorim oči. „Mnogo sam popio...“, i kao da čujem nekoga kako se smeje, ne, tačno je, u pravu si, to nije dovoljno dobro objašnjenje. „Ah nosi periku, to je neka druga, ovo je momačko veče kao tolika druga, ovo je poslednje kresanje, ništa više... Da, to je.“ Ipak, znam da ni to nije tačno. Babi uzme moju desnu ruku i navodi je na svoje noge, još više, pod haljinu, navodi me da osetim da me želi, onda se popne na mene i još je bliža.

„Voli me, voli me opet, samo ove noći. Kao onda, više nego onda...“

I poljubimo se, izgubivši se.

69.

Čujem sirenu kako svira. Probudim se, otvorim oči, u polumraku sam velike kabine. U apartmanu. Razgrnem zavesu, napolju je dan. To je bio brod koji je prošao u daljini. Ali koliko je sati? Pogledam sat na komodi. Jedanaest. Srećom. Udarila me je kap. Pogledam po sobi, odem u kupatilo, nema nikoga. Možda sam sanjao. Onda je ugledam, na stočiću je blizu ogledala, naslonjena na posudu u kojoj, okrenuta naopak, pluta boca *kristala*, već ispijena. Njenu crnu periku i jednu poruku. „Hoćeš li razmisliti o onome što sam ti rekla?“ Uzmem poruku i pocepam je na hiljadu komadića, obučem bademantil i izađem iz prostorije. Brzo pređem preko hodnika i sretnem kapetana.

„Dobro jutro, jeste li dobro spavali? Doručak je spreman.“ Pokaže mi savršeno postavljen sto, krcat jelima. Pod staklenim zvonom su još topla jaja na oko, vidi se po zamagljenom staklu, tost je sakriven u krpi od svetlog platna, u savršenom tonu sa servijetom, kroasani, puter, pršuta, bri. Sve što volim. Sve što nije zaboravila.

Kapetan mi se smeši i možda naslućuje moje sledeće pitanje.

„Nema nikoga na brodu. Kad budete doručkovali i kad budete želeli, jedan čamac će vas prevesti na kopno. Dovoljno mu je dvadeset minuta da pristane u luku, gde vas čeka automobil, i za najviše dva sata bićete u *Hiltonu*. Bar su mi tu adresu dali.“

„Da, hvala.“

„Sad vas ostavljam na miru. U uglu su i novine.“ Udalji se.

Uzmem bokal s kafom i naspem u solju, pa uzmem tost i odsečem malo brija, istovremeno jedem jaja. Ali pršuta mi ne ide. Mnogo sam popio sinoć. Primetim i da je tu cedena pomorandža u velikoj čaši preko koje je, kao zaštita, papirni poklopac. Skinem ga i otpijem. Savršena je. Filtrirana je, nema semenki ni pulpe. Tek što je napravljena, a pomorandže mora da su bile na hladnom. Lagano jedem, pijem i kafu, još malo brija i onda slani kroasani. Obrišem usta servijetom i ustanem od stola.

Vratim se u svoju kabinu, lepo se istuširam i ponovo obučem ono što sam nosio prethodne večeri. Onda uzmem mobilni telefon. Baterija je skoro prazna, ali ima je dovoljno da pročitam poruke. Prva je od Gvida.

„Jesi li se lepo proveo? Nadam se da jesi. Ja veoma. Ti možda i više pošto si bio s jednom pratiljom! Ali, jebote, samo ti sebi nadeš jednu tako bogatu pratilju!

Jednu koja, umesto ti njoj da platiš... sama sve plati!“ Kao i obično, nasmeje se. Odmah zatim, pročitam drugu poruku.

„Ćao! Dakle? Kako je prošla tvoja poslednja noć slobodnog muškarca? Jesi li se lepo proveo? Pokušala sam da saznam nešto od Gvida i ostalih zvanica s tvoje momačke večeri, ali niko nije progovorio! Čak ni njihove žene! Strašni ste. Lojalni do smrti! Uostalom, *Nikad ne odustaj* je vaša pesma i vaš moto! Ja, svakako, i dalje ostajem pri svome: nadam se da si se lepo proveo, ali ne suviše! I, naročito, nadam se da ću te videti u crkvi! Ljubim te... i volim!“

Pogledam Đininu poruku i na trenutak zatvorim oči. Ponovo vidim poneki prizor. To je samo fleš, delići sna. Da, to je bio samo san, poslednje kresanje, kako kaže Gvido, s veoma bogatom pratiljom. Stavim telefon u džep i izađem na komandni most. Kapetan me čeka na krmi. Pozdravi me uz smešak i pruženu ruku.

„Bilo mi je zadovoljstvo što ste bili na mom plovilu, iako vas moja posada i ja nikad nismo videli.“

Nasmejem se. „Hvala na diskreciji.“

Pruži mi jedan paket. „Ovo je za vas. To je bilo poslednje što treba da vam uručim. Prijatan dan!“

„Hvala.“

Napravim poslednje korake po stepenicama i popnem se u gumeni čamac. Mornar sačeka da sednem, pa krene u punoj brzini. Okrenem se. Kapetan se rukama oslanja o ogradu. Podigne desnu ruku i mahne mi. Ja uzvratim. Dobar tip. Ima tamnoplave oči i lice puno bora, izbrazdano suncem i morem. Mora da dobro poznaje veštinu navigacije. Pošto smo se udaljili, zaškiljim, smeta mi sunce koje odbleskuje o more, ali mi *Lina III* odavde deluje zaista ogromno. Visoka je kao zgrada. Odlučim da otvorim paket. Lagano ga razvijam i budno pazim da papjr ne odleti u more. Tu je kutija i, kad je otvorim, zanemim. To su naočare *rej-ban balorama*, vintidž, njih sam tad nosio, ali one se već godinama ne proizvode. Ove su, međutim, potpuno nove. Tu je i poruka. „Samo za tebe.“ Pogledam u naočare, u drške. Numerisane su: 001. Stavim ih. Sad je mojim očima bolje, ali ne i mom srcu. Puštam da me vetar miluje, pokušavam da ne mislim, da ne osećam krivicu. To je bilo samo jedno momačko veče, ni bolje ni gore, kao svako drugo. Ubedujem sam sebe. Nadam se da ću tako misliti i sutra. Čamac ide najvećom brzinom i stižemo na molo baš kad je kapetan predvideo. Tu je i automobil koji me čeka, ali za volanom nije Gvido. Udem pozadi, vozač se okrene prema meni tražeći potvrdu.

„Dobar dan, u hotel *Hilton*, u Rim, jelda?“

„Da...“

On krene, a ja, ne misleći više ni na šta, ni na kakvu drugu krivicu koju treba odagnati, izgubim se u toplini sunca koje navire kroz prozore i zaspim. Mirno spavam i, posle nekog vremena, jedno kočenje me probudi. U kolima ide *Fast Love* Džordža Majkla, a prenosi je ko zna koji radio. Ja sam na parkingu *Hiltona*. Malo se pridignem, bolje se naslonim na sedišta, dodirnem kosu, počešem se po potiljku, pokušam da sredim misli, ali ne mogu da se setim nikakvog sna, nijedne slike iz vremena kad sam spavao. Nešto sam sigurno sanjao, nešto mora da sam mislio, ali nemam načina da to saznam. Možda je moj mozak analizirao hipoteze, mislio, razmatrao ono što se dogodilo i ono što bi moglo da se dogodi. Možda je čak i odredio nekakvu strategiju, preimućstvo jednog izbora u odnosu na drugi, a ja, iako su to moj um i moje srce odlučili nešto za mene, ništa ne znam o tome. Možda će jednog dana ovaj san od skoro dva sata doneti neke plodove, nadam se samo da će to biti ispravna odluka.

„Stigli smo“, kaže mi vozač misleći da ja možda i dalje spavam. „Hvala.“

Iskliznem iz automobila i udem u hotel, uzmem ključ i, malo kasnije, nađem se u svojoj sobi. Bacim se na krevet sa sve cipelama i naočarima. Raširim ruke i konačno se opustim. Ostanem malo tako, onda pogledam na sat. 13.30. Odem u kupatilo, otvorim svoju torbicu i izvadim električni brijač *braun*. Počnem da se brijem dok koračam. Zastajkujem ispred ogledala i gledam kako mi ide. Sklonim brijač, levom rukom proverim jesu li mi obrazi i vrat glatki, pa ponovo počnem da se brijem gurajući brijač još malo dublje u kožu. Malo kasnije, u liftu sam, u bademantilu, izlazim pravo na bazen. Skinem se, istuširam se, izujem sandale i bacim se. Preplivam skoro ceo bazen pod vodom i, kad izronim, već sam na drugoj strani, kod dva mladića na ležaljka.

„Šta ćeš kasnije?“

„Mislio sam da idem u bioskop sa Simonom, a ti?“

„Paola i ja smo večeras hteli na večeru u *Geto*.“

„Ma daj, pođite s nama! Idemo na projekciju u osam, pa na večeru.“

„Šta želite da gledate?“

Nastave da ćaskaju i to izgleda kao bilo koja italijanska subota; čini mi se da je najgore prošlo, kako kaže pesma. Ali, u suštini, da su mene pitali: „A ti, šta ćeš ti kasnije?“

„Ja? Ma ništa, još malo pa se ženim.“

„A. vidiš...“

Kao da sve tek treba da se dogodi. Ali pesma govori i: „Horoskop predviđa odlučujući razvoj događaja...“ Još jednom preplivam bazen. Više ne uspevam da ih zamislim. Izađem iz vode, ponovo obučem bademantil i vratim se u sobu. Naručim

hladan zeleni čaj, sačekam da mi ga donesu, pa se istuširam. Obrišem se i uživam na terasi. Samo sam u boksericama, tu je sunce, toplo, savršeno. Pogledam na sat. Tri i petnaest, još malo pa će moj otac doći po mene. Ali ovo je dvaput isti broj. Kao u onom filmu. Kad god je, kad pogledaš u sat, broj sati isti kao broj minuta, nešto se desi. Ipak, na vrata niko ne kuca, ne stiže nikakav poziv na izložbu, ne stiže paket, ne počinje vatromet niti sirena. Ne, ovog puta se, čini mi se, baš ništa neće desiti. Počnem da se oblačim i iznenada zazvoni telefon. Javim se, pomalo napet.

„Da...“

„Dobar dan, ovde recepcija, gospodin Mančini vas čeka.“

„A, hvala, recite da odmah silazim.“

Dvaput isti broj. Nešto se desilo, moj otac nije zakasnio kao obično, došao je pre ugovorenog vremena. Neverovatno.

Kad siđem, zateknem ga kraj njegovog lepog metalik-svetloplavog *jaguara*, besprekorno opranog. Nosi plavi kačket i veselo mi se smeje.

„Evo me, ja sam tvoj vozač, vidiš?“ Dotakne obod palcem i kažiprstom. „Jutros sam dao da mi operu kola za ovu priliku.“

„Savršena su.“

Krenem da uđem.

„Ne, ne, sedi pozadi.“ Huknem, ali on nastavi. „To me zabavlja.“

„Dobro.“

Uđem pozadi, on uđe napred i malo iskrene retrovizor da mu se pogled ukrsti s mojim.

„Dakle, vozim vas u Bračano, je li tako? Još ostajete pri toj ideji?“

„To je, da budemo precizniji, San Liberate. Da li bar mogao da prestaneš s tim persiranjem?“

Moj otac počne da se smeje. „Pa dobro, to je zato što sam se uživeo u ulogu.“

Lagano izađe *jaguarom* s parkinga *Hiltona*. Svaki čas me pogleda u retrovizoru kao da bi mi nešto rekao, ali nema hrabrosti. Najzad se odluči da započne razgovor.

„Jesi li video? Uspeo sam da pošaljem Kiru s Paolom, Fabiolom i decom. Pomislio sam da bi želeo malo mira.“

Gleda u put i pogleduje u retrovizor.

„Kako je prošlo sinoć?“

„Dobro.“

„Dobro i tačka? Ili veoma dobro?“

„Veoma dobro i tačka.“

Nasmeje se. „Ne menjaš se, dođavola, čak se ni pred svojim ocem ne otvaraš.“

Sa svojim *balorama* naočarima, i dalje gledam kroz prozor i smešim se u sebi. Zamisli da mu ispričam o Babi, kako se pravila da je pratilja, o brodu od četrdeset dva metra, o pozvanim ženama i prisutnim „producentima“.

„Znaš, i ja sam, kad sam se ženio tvojom majkom, napravio oproštaj kako bog zapoveda!“

Slušam ga i okrenem se prema njemu.

„Kako bog zapoveda? Kakvo je to momačko veče kako bog zapoveda?“

On odluči da zadovolji tu moju radoznalost.

„Bili su tu moji prijatelji, oni nekadašnji, pa smo otišli u *Ambra Đovineli* i gledali striptiz.“ Načas skine ruke s volana kako bi mi bolje objasnio. „Bila je jedna s ovalikim sisama! Onda smo otišli u jednu vilu na Tiburtini gde je bio bife, ali sećam se da nije baš bilo da se pojedje.“ Pomislim ponovo na šampanjac, morske plodove i ribu na brodu. „Onda su mi prijatelji platili prostitutku, jednu crnku, visoku, s dugim nogama, ali ništa grudi, grudi su ovog puta bile male.“ I kaže to tužnim glasom, kao da je to razlog za ko zna kakvo žaljenje. „Sećam se da se zvala Tanja. Otišao sam u jednu sobu u toj vili. Bio sam toliko brz da je neko od mojih prijatelja rekao da ona nije 'istekla', kao kad u igri ubaciš novac, dakle, mogao je i on da ide! I otišao je, znaš!“ I smeje se pričajući tu priču. „Ali mami nikad ništa nisam rekao. Tvoja majka je bila mnogo ljubomorna. Mnoge stvari nikad nisam mogao da joj ispričam, ali ipak verujem da je shvatila. Nisam ti to rekao, ali jednom, ona to nije želela, a ja sam tražio to od nje, i na kraju je ona to uradila za mene...“

„Tata, nisi mi ispričao sve ove godine, zašto baš sad? To sad nema nikakve veze.“

„U pravu si. To je, svakako, bila nevinna igra, bili smo u sobi s još jednim parom, ali nismo se menjali, samo smo se gledali, eto, to je sve...“

Ništa. Nije uspeo. To je jače od njega. Kad mora da uradi ili da kaže nešto, on se tako ponaša, ne može da se odupre. Moj otac je baš seljak.

„Danas bih toliko voleo da je i tvoja majka tu, bilo bi divno kad bi mogla da prisustvuje ceremoniji u crkvi.“

Kaže mi to olako, bez stvarnog promišljanja, bez nelagode zbog onoga što mi je upravo ispričao. Neki njihov toliko intiman trenutak, toliko ličan, koji sigurno ne treba deliti s detetom. Eto, to je moj otac. Gledam ga dok vozi u svom tamnom odelu, sa šoferskim kačketom. Sad uključuje radio i udara po volanu u ritmu

pesme koja se slučajno namestila, ali koja je za njega savršena: *Y.M. C.A.* od *Vilidz pipi*. I peva na sav glas, pogađajući neke reči, većinu ne, nema on pojma šta predstavlja ta pesma.

„Tata, sviđa li ti se ta pesma?“

„Veoma!“

„Ali znaš li o čemu govori?“

„Pa, da, igraju nekako čudno dižući ruke i spajajući ih iznad glave...“

Na trenutak pušta volan i, falširajući, imitira taj pokret, pa ponovo uhvati volan pre nego što skrenemo s puta. Počnem da se smejem. „Da, to je ono što se događa, ali reči su poziv da se dođe u teretanu *Y.M.C.A.* kako bi se sreli mladi homoseksualci. Ovde kaže: 'Zabavno je biti u *Y.M.C.A.*, možeš da se okupaš, možeš dobro da pojedješ, možeš da ideš sa svim mladićima, možeš da radiš šta god poželiš...' Ukratko, ti, u ovom trenutku, pevaš i raduješ se što si gej.“

„Ah...“ Pogleda me iz retrovizora i odmah prestane da peva. „Ozbiljno?“

„Da.“

On promeni stanicu, tražeći neku drugu muziku. Ako ništa drugo, oraspoložio me je. Onda pronade *Sailing*, pesmu Kristofera Krosa. Kako je to čudno, na ovom radiju su sve pesme iz osamdesetih, kao da je za njih vreme stalo.

„Je li ovo dobro?“, pita me otac gledajući me u retrovizoru.

„Jeste, ako ti se sviđa, onda je odlično, nije ničija himna...“

„Sviđa mi se.“

Sad mirnije vozi, njegova duševna ravnoteža nije pomućena. Ali šta ja imam od svog oca? Kakve ja veze imam s njim? Šta sam nasledio? A moja majka, šta je ona tad našla? Šta ju je privuklo, koje reči koje je izgovorio, kako ju je ubedio da se uda za njega? Nastavim da ga gledam. Njegove oči, koje bleskaju u ogledalu, ruku koja sad lagano lupka po volanu. Tata se smeši slušajući *Sailing*. U suštini, sve se nastavilo kao da se ništa nije dogodilo, nije mnogo patio pošto je mama preminula, možda je više nije voleo, možda je već bio sa ovom beskorisnom Kirom.

„Tata?“

„Da?“

„Šta misliš, šta je mama pronašla u tebi? Šta ju je to navelo da se zaljubi u tebe?“

Pogleda me iznenađen, nije očekivao takvo pitanje. Poćuti. Onda mi skoro naivno odgovori, kao dečak kojeg su otkrili kako jede *nutelu* iz tude teglice.

„Hoćeš istinu? Ne znam.“ Ipak, pokuša da pronade nekakav odgovor. „Bili smo mladi... Sviđali smo se jedno drugom, bilo nam je dobro zajedno.“ Čutke

nastavi da vozi, možda još razmišlja šta je pravi razlog, da li ga je zaboravio, da li mu je mama to, možda, jednom slučajno rekla. Onda kao da sine, evo, da, izgleda da je našao nešto. Ukrsti svoj pogled s mojim u retrovizoru, zadovoljan je onim što će mi upravo saopštiti. „Govorila mi je da je mnogo zasmijavam.“

Klimnem glavom. Čini mi se da je zadovoljan odgovorom koji je pronašao. Sad napuštamo Bračaneze i idemo pored jezera. Dvadeset do pet je. Vozimo se nekoliko kilometara, sve dok ne vidimo baklje po zemlji, i onda ulazimo u San Liberato. Kad izađemo iz automobila, tata ga obiđe i zagrli me, snažno me stisne i nekoliko sekundi ostanemo tako čuteći. Kad se odvoji, oči su mu vlažne, dohvati me za ramena, malo me protrese, pa kaže: „Eto.“ Klima glavom, ali ništa više ne govori. Odmah potom, oko nas se okupi gomila. Jedan za drugim, svi me grle, lupkaju me po leđima, upućuju mi komplimente. „Odličan si!“

„Kako si elegantan!“ Smešim se, ali za neke stvarno ne znam kakvi smo rođaci. „Baš si lep!“

„O, kako si se udesio.“

Evo, ovo je neki rođak iz neke zemlje, ali ja se ne sećam ni da sam ga upoznao. Ponekog ipak prepoznam, no ne znam kako se zove. „Čestitam!“

„Hvala.“

Mislim, doduše, da se ne čestita ranije. I vidim ljude raznoliko odevene, zato što je elegancija, naročito na svadbama, prilično subjektivna stvar. Onda ugledam Banija i Palinu, Huka, Skela, Sicilijanca, Lukonea i sve ostale koji su učestvovali na momačkoj večeri, svi mi se veselo smeše, ali nema nijedne od devojaka s broda, kao što ni oni više nisu oni producenti. Još pokoji rođak, i tetke i teče, i onda jedna rođaka koja me grli i plače.

„Tvoja mama bi baš bila srećna da te vidi danas. Toliko si lep...“

Nasmešim se nadajući se da mi neće reći još nešto.

Potom uđem u crkvu i nađem malo mira. Vidim oltar. On je na visini, do njega se dolazi bočnim stepenicama. Sve će se odvijati iznad zvanica. To je lepa ideja, kao što su lepe i bele kale koje ukrašavaju svaki ugao crkvice i koje svojim nežnim mirisom ispunjavaju vazduh.

„Jesi li spreman?“

To je don Andrea, koji mi ide u susret. Podiže svoju belu mantiju da ne bi zapeo, snažno mi stisne obe ruke, ali ništa drugo ne kaže. Gleda me u oči i, smešeći se, klima glavom. Kao da kaže: bravo, to što si danas ovde znači da si prevazišao svaku sumnju. I ja bih silno voleo da je tako.

70.

Don Andrea se udalji i u tišini crkve, bez ikakvog upozorenja, začuje se klasična muzika. Osetim nešto čudno, osetim samoću i čujem žagor ljudi napolju, kao da se oni iznenada udaljavaju. Onda zatvorim oči i osetim se kao da sam zaleđen, kao da sam pored nje, pored Babi. Smeši mi se, skida periku, pušta je da padne na zemlju, pa me zagrlji i stegne me. „Toliko si mi nedostajao.“

Ostane malo tako na mojim grudima, u tišini, ali primeti da je ja i ne dodirujem.

Odvoji se od mene, ustane i pogleda me sa suzama u očima, pa odmahne glavom. „Kako ne razumeš? Zašto si toliko strog? Kako možeš da ne razumeš koliko te volim? Nikad nisam prestala da te volim i voleću te zauvek.“ Počinje da plače, a ja ne znam šta da radim, ostanem tako da je gledam, želeo bih da je stegnem, želeo bih da je zagrlim, želeo bih da je pomilujem po kosi, da joj osušim suze, ali ne uspevam, ne uspevam da se pomerim, kao skamenjen sam. Onda ona zabaci kosu, šmrkne i gotovo da počne da se smeje. „Izvini, u pravu si...“ Priđe mi nežno, stane iznad mene, položi svoje ruke na moja ramena i gleda me, smeši mi se.

„Poslušaj dobro, Stepe, sad moram to da ti kažem.“

Ona, koja je uvek bila skoro ćutljiva, sad liči na nabujalu reku. „Ja sam tvoja kako nisam bila ničija, prema tebi osećam ono što nisam osećala ni prema kome, to samo moje telo kaže. Kako uživam, kako te osećam, kako doživljavam zadovoljstvo s tobom – to je nešto jedinstveno, predivno. Nikad nisam uživala ni sa kim, veruješ li mi? Kao da je moje telo odbijalo, nikad više ništa nisam osetila, nisam čak ni primećivala da se nešto pokreće u meni. Ali ti ništa od ovoga ne možeš da shvatiš. Ja više ne želim da propustim priliku da budem srećna. A moja sreća si ti, samo ti. Molim te, oprosti mi, oprosti svaku moju grešku iz prošlosti, dozvoli mi da te ponovo usrećim, da zajedno ponovo nađemo onu jedinstvenu i posebnu ljubav, onu koja nas je odvela tri metra iznad neba. Takve stvari se dese samo jednom i, ako odlučiš da ih izgubiš, odričeš se nečeg divnog. Uplašila sam se, poverovala sam majci, bila sam suviše mlada da bih imala hrabrosti da budem srećna. Nemoj sad da me kažnjavaš, budi velikodušan, ostavi po strani mržnju svih ovih godina, učini da se naša ljubav ponovo rodi, daj nam još jednu priliku, molim te, sigurna sam da ovog puta nećemo pogrešiti. Promenila sam se, sad znam šta želim. Ma koliko da je lepo imati dete, tvoje dete, moj život je ipak prazan bez tebe. Nedostaje mi tvoj osmeh, nedostaju mi tvoje dobre oči, ali naročito mi

nedostaje jedna divna stvar: ti, samo ti, uvek si me činio srećnom. To je uvek bio tvoj najlepší poklon, tvoja sposobnost da učiniš da se osetim važnom, jedinstvenom, posebnom, uvek na pravom mestu. Onako kako sam se uz tebe osećala voljenom – nikad ni sa kim drugim nisam. Postojao je trenutak, na početku naše priče, kad sam čak osećala i krivicu zbog lepote te tvoje ljubavi prema meni. Onda sam osetila zavist i na kraju sam se i ja prepustila, i ja sam tebe tako zavolela, možda sam te i prevazišla...”

Ćutim i dalje i gledam je u oči, pun sam besa zbog bola koji se gomilao godinama i želeo bih da zaurlam: „Ali gde si ti bila sve ovo vreme? Tokom samoće u kojoj si me ostavila? Kad sam noktima kidao kožu sa obraza samo da te ne potražim, samo da bih zaustavio svaki svoj očajnički pokušaj da te pozovem, da te vidim, da te ponovo imam. Kad sam te video u onim kolima pred tvojom zgradom, kako izlaziš s drugim, eto, u tom trenutku sam umro i molio sam Boga da te udalji od svakog mogućeg tuđeg poljubca, da ti prikaže neku prošlu uspomenu, neki trenutak, bilo koji, od onih koje smo zajedno proživeli, najlepší trenutak, najveseliji, neko smejanje, poljubac, pogled, bilo šta što bi moglo da te podseti na nas pa da ti odbiješ taj tudi dodir, to dodirivanje ko zna koga, taj prokleti poljubac koji nije moj...” Samo kad pomislim na to sad, razara me i uvećava moj bes i želju i osetim kako raste neka apsurdna želja, konfuzna, nesuvisla. Osetim kako moj penis ne čuje razloge i u trenu se oslobodim iz tvojih ruku, i na tebi sam, i širim ti noge, i ponovo te uzimam. A ti me gledaš svojim plavim očima, toliko lepim, skoro razrogačenim, i preklinješ me.

„Voli me, molim te, voli me, voli me kao onda, bez mržnje, bez besa...”

I u trenu si moja, u tebi, sve do dna, zatvaram oči i grlim te pripijenu i podvlačim svoju levu ruku iza tvoje glave sve dok ne obuhvatim tvoje rame svojom rukom i ne privučem te na sebe. Moja, prokleta moja, Babi, i guram još jače, ali ipak mi nije dovoljno. Ništa od tebe nije mi dovoljno. Želeo bih da utonem, da te svu imam u sebi, unutra, sa sobom, da budem siguran da te nikad više neću izgubiti. Baš tad začujem svadbeni marš. I, istovremeno, opet one tvoje reči: „Uživam, uživam samo s tobom, ljubavi.” A ljudi ulaze u crkvu i onaj njen poslednji pogled, njene plave oči koje me preklinju: „Molim te, ne kažnjavaj me, nemoj nas ponovo kažnjavati, nemoj da se ženiš, idemo odavde ti i ja, s našim sinom, nemoj da ponovo izgubimo našu sreću...”

Čini mi se da se muzika pojačava, ljudi zauzimaju mesta, crkva se puni. Onda vidim Đin kako, iz crkvenog dvorišta punog svetlosti, ulazi držeći podruku svog oca. Prelepa je, nasmejana, u onoj beloj haljini, otkrivenih ramena, s dugim velom. I njena sreća me pogodi, obavije me, otkloni mi svaku sumnju, svaku, i najmanju

nesigurnost. To je bila samo jedna bogata pratilja, poslednje kresanje, oproštaj od monaštva s mnogo šampanjca i želje da se lepo provedeš. A ovo je tvoj život. Ćin i dalje korača stazom između ljudi, svima se smeši, zadovoljna je, muzika kao da me zaglušuje i sve je savršeno. Da, sad sam kadar da odgovorim na ono pitanje na kojem su svi insistirali: srećan sam. Mnogo sam srećan. Bar je to ono u šta želim da budem ubeđen.

71.

Na izlazu iz crkve nema nikakvog sladoledžije niti mladih koji prodaju knjige, već me zasipa vodopad pirinča i ružinih latica, belih i crvenih. Ljudi aplaudiraju, neki se smeju, svi staju u red da čestitaju mladi, a poneko i meni. Budokanijevi me grle jedan za drugim, a onda dolazi i Renci.

„Pa stvarno se radujem zbog tebe, sve mi izgleda divno, bolje od neke serije...“

„Pa, onda, nadajmo se da će biti gledana!“

On se nasmeje i udalji se dok pristižu drugi: rođaci, Đinini prijatelji, prijatelji mojih roditelja. I, dok se zdravim sa svima, pomislim kako je serija gledana obično onda kad u njoj ima drame. Kako li će epizode dalje teći? Potom pomislim da su i *Čezaronijevi* dobro prošli, pa se razvedrim. Amendola i ostali su nas zasmijavali, možda ćemo i mi uspjeti da živimo s malo radosti.²⁵

„Ljubavi? Kako si? Nas dvoje nismo uspeli ni dve reči da kažemo jedno drugom...“

„Pa, u suštini, ja sam rekao: 'Da, uzimam!'“

Počnemo da se smejemo i poljubimo se.

„Jesi li zadovoljan?“

„Veoma.“

Ali ne uspemo ništa više da kažemo, pošto nas jedna trupa praktično otima.

„Dođite s nama, video sam neverovatne uglove, pre nego što zađe sunce!“

Fotograf, kojem oko vrata vise tri aparata, s dva mladića sa sve fotografskim suncobranima, odvodi Đin podruku. Ne mogu ništa drugo do da ih sledim. Tako se nađemo na fotografisanju u onom ogromnom parku, smešeći se, ljubeći se, gledajući se u oči, „Recite nešto! Eto, tako, bravo, još nešto, pričajte, hajde!“, i na kraju se smejemo zato što više ne znamo šta da kažemo.

„Sad ona s podignutom nogom.“

Đin se s pravom pobuni. „Ne, ne može s podignutom nogom...“

Fotografovi asistenti nas gledaju i klimaju.

„Ma to je on pomalo staromodan.“

„Pa dobro, kako hoćete. Onda smo završili.“

---

²⁵ *Čezaronijevi* - poznata italijanska humoristična TV serija o dogodovštinama porodice Čezaroni. Glavu porodice tumači glumac Klaudio Amendola. (Prim, prev.)

Vraćamo se prema crkvi; kad stignemo na čistinu ispred nje, svi nas dočekaju aplauzom. „Evo ih, živeli mladenci!“ Istovremeno se upale svetla koja obasjaju velike stolove i daju znak za početak večere. Možda je njihovo tapšanje bilo namenjeno ovome. Mnogo ljudi se uputi prema pržionicama, gde jedna devojka i konobar vade jela i neprestano pune kartonske ambalaže, one koje sam stalno viđao da koriste uljari, i pružaju ih ljudima koji ih opsedaju. Malo dalje su morski plodovi. Na dugačkom stolu, koji je zastrt tako da liči na veliku ribu, nižu se, poređani po visini, različiti spratovi prepuni morskih plodova svih vrsta: od ostriga do rumenki, od karpača i kapalungi sve do gambora. Sledi sto sa sirevima svih vrsta i porekla, od onih domaćih do francuskih. Onda, tu je suhomesnato, mortadela isečena na kockice, najbolje vrste pršuta, domaći iz Parme i *san denijele*, španski *hamon iberiko* i *serano*. Gosti idu od jednog stola do drugog, svi pune tanjire kao da se plaše da će ko zna šta propustiti. Ima ih više od dve stotine, bar su mi taj broj saopštili Đin i moj otac, koji je neizostavno želeo da učestvuje u organizaciji događaja, a pomogla mu je Kira. Jednog dana, tokom tih priprema, dok sam bio kod kuće, otac mi je prišao i rekao mi: „Imam iznenađenje, tiče se vašeg svadbenog putovanja. Sad ne mogu ništa da ti kažem, ali siguran sam da će vam se svideti. Ako ne bude tako... Pa, uvek možete da odete na drugo putovanje!“

Razgovarao sam sa Đin o tome i ona je počela da se smeje. „Možemo da odemo na drugo?! Pa, vidi, ako mi se to iznenađenje ne sviđa, stvarno ćemo ponovo otputovati! Ne sviđaju mi se takve izjave, nikad ništa nemaš od njih...“

„Da, da, ali nemoj da se ljutiš, još ne znamo ni kuda ćemo putovati.“

U suštini, još nam ništa nije rekao, sutra ćemo saznati kuda ćemo na svadbeno putovanje, otac će nam dati karte na kraju večeri. Ali prilično sam miran pošto su to putovanje iznenađenja propratili i Fabiola i Paolo, a oni nas neće poslati na svadbeno putovanje u Iran.

Na jednoj udaljenoj bini, *Frenki i Kantina bend*, grupa koja se mnogo sviđa Đin i koju je uspela da unajmi za ovo slavlje, sviraju najlepše pesme Rina Gaetana.

„Kakva divna svadba.“

To je Skelo, u zagrljaju sa izvesnom Donatelom, koju mi predstavlja. Nije istog kalibra kao ona devojka od one večeri na brodu. Srećom, niko od zvanica s momačke večeri nije poveo neku od tih devojaka. Bar se nadam.

„Da, sviđa ti se?“

„Mnogo. Kad je ovako dobro, i mi ćemo se venčati, jelda, Dona?“

I ode smejući se, s tanjirom punim hrane i čašom šampanjca kojim s vremena na vreme u hodu, i ne želeći, zaliva travnjak.

Nisam mislio da poznajem toliko ljudi. Pogledam unaokolo, velikim parkom San Liberata stalno promiču konobari. Upravo prolazi jedan s poslužavnikom punim čaša šampanjca.

„Izvolite?“

Ne čekam da mi ponovi. „Hvala.“ Uzmem dve čaše kao da želim da ponudim jednu Đin, ali ona je nestala. Iskapim jednu pa drugu, pa ih brzo spustim na poslužavnik drugog konobara, koji baš tuda prolazi. Ah, evo, osećam se bolje, mnogo sam opušteniji. Ovo je jedna italijanska subota i izgleda da je najgore prošlo. Ko zna, uostalom, da li su oni što su bili na bazenu otišli u bioskop ili u *Geto*. Sve u svemu, baš me i briga.

„Ljubavi, tu si, bio si nestao!“

„Ali nisam se makao odavde!“

„Čuj, hajde da se ne svađamo baš večeras, a?“

Đin je sva van sebe, ostaje mi samo da je pratim. „Naravno, zlato, izvini...“

„Dođi, idemo da sednemo.“

Priđemo jednom malom stolu, savršeno postavljenom za dvoje. Kad sednemo, neko, ne znam ko, započne još jedan aplauz, potom začujem neki ženski glas, možda Palinin, kako urla: „Živeli mladenci!“, a neki muškarac, možda Bani, kreće sa onim uobičajenim: „Poljubac, poljubac, poljubac...“ Ako su to zaista bili njih dvoje, onda su savršeni. Kako bih ih ućutkao što pre, ustanem, privučem Đin sebi i strasno je poljubim. Ako mora da bude, neka bude, ali bar kako se meni sviđa, a ne kao mladenci koji se, da bi udovoljili tom zahtevu, poljube zatvorenih napućenih usana ili, još gore, u obraz. Tako konačno skandiranje umukne i, posle još jednog lepog aplauza, svi počnu da jedu. Konobari se stalno smenjuju i čini mi se da su ljudi za stolovima veseli, a izbor jela savršen, budući da su neki već završili. Vino teče, jela se nižu, šampanjca ne nedostaje. A tata s Kirom deluje srećno, Fabiola hrani decu, Paolo svaki čas briše ušta jednom ili drugom, a Fabiola ga, naravno, grdi zbog nečega. Za drugim stolom, Palina i Bani mirno jedu, prate nečiju priču, smeju se, dobro im je. Pola nema u njihovim mislima, ne opterećuje ih. Malo dalje, Budokanijevi se skoro pa lepo ponašaju. Za jednim stolom, s drugim rođacima, vidim svoje deku i baku, Vinčenca i Elizuu, mamine roditelje. Jedu umereno, slušaju i s vremena na vreme ćaskaju s jednom tetkom koja ne živi u Rimu. Srećan sam što su došli. Sto su želeli da učestvuju u mojoj sreći savlađujući nelagodu koju bi mogli da osete pri pogledu na tatu s drugom ženom. Ko zna kako je to bilo za njih, ko zna koliko im nedostaje njihova kćerka, moja mama. Osmehnem se Đin. Ona jede parče mocarele, ali nije stigla ni da je stavi u usta a već je neko došao da je nešto pita. Ne kazujem joj tu svoju misao. I ja jedem.

Nedostaje mi mama. Bila bi prelepa, lepša od svih drugih. Bila bi blizu mene, smejala bi se onim svojim divnim smehom i onda bi plakala, pa bi se ponovo smejala. Rekla bi mi: „Evo, vidi, ti uvek uspeš da me rasplačeš!“ Kao kad bismo gledali film zajedno, kad sam bio mali: ako bi se ražalostila na kraju, za to bih ja bio kriv. Pojedem malo paste. Ovi špageti *a la kitara* su odlični, ali izgleda da zalogaj koji uzmem ne može da prođe iako je mali. I padne mi na pamet ona knjiga koju sam pročitao, poslednje stranice *Hiljadu svetala Njujorka*. Majka, koja je teško bolesna, smeštena je u bolnicu, a Majki, brat glavnog junaka, svaki dan njene poslednje sedmice provodi kraj nje i onda na trenutak mora da ode. Zatraži od našeg glavnog junaka da zauzme njegovo mesto i baš za to kratko vreme, kad Majki nije tu, mama se ugasi. Život je takav, ruga se, ponekad se zabavlja s nama, ponekad nam pomogne, ponekad je baš zao prema nama. Pokušam da progutam, ali ne uspem. Izvini, mama. Želeo bih sad da te zagrlim i da te jako stegnem, voleo bih da tebe i tvog Emanuela vidim vesele i srećne tu, za nekim obližnjim stolom. Želeo bih da nikad nisam otvorio ta vrata ili da sam, nakon što sam ih otvorio, jednostavno otišao, da sam vam dao vremena da mi ispričate svoju ljubavnu priču, koja je možda bila divna i zasluživala više vremena. Popijem malo belog vina, hladnog, ledenog, popijem ga nadušak, ispijem čašu i ponovo dođem do daha.

„Jesi li video kako je dobro?“

Đin me gleda i osmehuje se. Govori o vinu.

„Da, odlično je.“

Jedan konobar, kao da nas je špijunirao ko zna koliko, ponovo mi napuni čašu.

Osmehnem joj se. „Da, sve je savršeno.“

Stižu mnoga druga jela i nastavljaju se zdravice, likeri, sorbeti i kafe, i svi prilazimo stolu sa žestokim pićima. Gvido mi pruža rum.

„To je *džon bejli*. Onaj koji ti voliš.“

Nazdravim i ispijem sve. Markantonio mi priđe.

„A sa mnom ne nazdravljaš?“ Pruži mi još jedan, kucnemo se visoko čašama i za tren i taj rum nestane.

„Molimo vas, svi za tortu...“

Neko usmerava ljude kao veliko stado prema obližnjoj čistini. Velika torta, a na vrhu mladenci odeveni u pop fazonu, šepure se na sredini.

„Stepe, Đin, dođite, stanite ovde napred.“

Izvršavamo naređenja tog krupnog ceremonijal majstera, gospodina tamne kose, s gelom, u smokingu. Kao da je izašao iz nekog od onih američkih filmova

čija je radnja smeštena u vreme prohibicije, kad je bilo zabranjeno piti i prodavati alkohol, ali i bilo mnogo šverca i skrivenih destilerija. Svi automobili su crni i veliki i iz njih bi uvek izlazio neko poput njega, pa bi zapucao iz mitraljeza. Ovog puta taj tip deluje ohrabrujuće, u rukama ima samo ogromnu bocu šampanjca. Kad stanemo pored njega, on ne sačeka ništa drugo, već pokrene čep iz boce i on uz veliki prasak i kratak let nestane u nekom žbunju, među ljudima. Neko nam pruži dve čaše i krijumčar uspe da nagne veliku bocu i da nam u njih sipa šampanjac. U isto vreme, iza naših leda se začuje još jedan prasak. Jedan za drugim, nad našim glavama, otvara se šareni vatromet i Đin mi stegne ruku i nasmeši mi se.

„Dopada li ti se? Plašim se da je ovo iznenađenje strica Adelma, Ardiziovog sina. Sećaš ga se, pričala sam ti o njemu...”

Da, Ardizio, onaj koji je svojim malim avionom leteo po polju za vežbanje i nadletao toliko nisko da je stalno vrebala opasnost da će nekog saseći.

„Da, mnogo, divno je.”

Vidim ljude s nosovima uvis, prema zvezdama, kako se dive tim šarenim eksplozijama. Onda se moj pogled ukrsti s Gvidovim. Osmehne mi se izdaleka, kao saučesnik i kao krivac, ali ne koliko sam ja. Ne stignem da dam prostora još nekom osećaju krivice kad začujem povik.

„*Cake-diving!*”

I neki sumnjivi tipovi, smišljeno skriveni među ljudima, krenu zdesna, sleva, iz središta, čak i iza mojih leda, u savršeno proučenom planu i s besprekornim osećajem za vreme. Ne stignem da se pokrenem, vidim Đin prestrašenu, zbunjenu, pružim joj svoju čašu šampanjca i onda me Budokanijevi podignu. U trenu se nađem kako s glavom nadole odskočim na rukama Lukonea, Skela, Banija, Sicilijanca, Huka, Blaska, Marinelija i ko zna koga još koga ne mogu da vidim. Dođavola, svi su došli, možda samo da bi uživali u ovom trenutku. Sa suprotne strane pojavi mi se Đin, koja jasno i glasno zaurla: „Ne, molim vas, ne!” Prekasno. Podignu me i nabiju mi glavu u ogromnu tortu. I, dok plivam usred tog šlaga i cabajonea, dok osećam kako išleri i kore padaju pod mojim nevinim udarcem glavom, dođe mi da se nasmejem. Zašto mi moj prokleti um u trenutku kao što je ovaj smeta na ovako perfidan način? Kakva li je bila Babina svadba? Fina, ugađena, savršena? A Lorencovi prijatelji, kako li su proslavili? Da li su spremili neki smešan skeč? Reči hvale koje su bile izabrane baš za njih dvoje? Neku klasičnu pesmu, neki deo od Džubrana, koga stalno citiraju? Da li su uznemirili Šekspira ili nekog drugog pesnika? Kad izronim iz torte, neko me briše peškirom, drugi mi skida šlag s očiju, još neko mi, kako ume, briše odelo. A ja,

sladak kakav nikad nisam bio, konačno otvorim oči. Ispred mene je Đin, nasmejana, vesela, uopšte nije besna zbog ove uništene torte. Uzme me za ruku.

„Hajde, idemo da igramo, baš su počeli *Frenki i Kantina bend*.“

Potrčimo kroz ljude koji su prepuni šampanjca i tanjirića na kojima su oni delovi torte koji su se spasili mog *cake-diving*-z. Uđemo na podijum uz muziku *Earth Wind & Fire: September*. Čini mi se da naša srca kucaju baš u tom tonalitetu i veselo zaigramo na te note. Odmah nam se pridruže prijatelji i to postaje pravopravcato slavlje. Malo kasnije, stiže i neki stariji par, pokreću se u ritmu na neki svoj način, uopšte nemaju osećaj da ne pripadaju tu i čak se usude i na neki korak udvoje. *Frenki i Kantina bend* odmah miksuju i iznenade nas s *Let's Groove*, a onda s *Kool & the Gang. Celebration*. I svi zajedno naprave savršen prelaz, baš kao ta fantastična grupa. Poneki konobar prođe obodom podijuma s poslužavnikom punim šampanjca. U savršenom tempu ruke ga krađu, moje su među njima. A muzika se nastavlja. U određenom trenutku počinje *Stayin Alive*, a Frenki uspeva da savršeno imitira glasove grupe *Bi džiz*. Skelo, naprotiv, dolazi na sredinu podijuma u veselom ali očajničkom pokušaju da podražava Džona Travoltu. I opet *Aba s Dancing Queen*, a onda Rod Stjuart s *Do You Think Fm Sexy?* i *Boni M s Daddy Cool, Vem s Wake Me Up Before You Go-Go*. Svi igraju kao ludi i još neki dolaze na podijum, moj otac s Kirom i još Paolo i Fabiola, koji su sami, decu su ostavili nekome, čini mi se čak i da se provode. Ništa se tu ne može, muzika osamdesetih je stvarno divna, baš su bile u pravu one radio-stanice iz Ulice Bračaneze. Zastanem na trenutak i nađem se za stolom žestokih pića kako ispijam rum. Neko me grli, neko me ljubi, a ne, to je Đin, a ja sam pijan. Ona se smeje i vraća se na podijum s Eleonorom i Ilarijom, koja, izgleda, jedina ne pripada ovde s onom svojom bapskom haljinom, ali dobro igra i skače na sve strane.

„Sjajna žurka!“ Gvido me zagrli. „Od juče do danas dobio si bingo, a?“ Odmahne glavom i ode. Ne stignem da mu odgovorim na vreme, znam samo da mrzim reč „bingo“ i te lokale, s onim odvratnim srećkama, ljudima koji puše i glasom, koji kao da je nasnimljen, što celog dana izgovara brojeve. Znam nešto o tome pošto je Polo, pre nego što se smuvao s Palinom, bio sa izvesnom Natašom koja je radila za *Bingo* blizu Trga Fjume, koji je došao umesto bioskopa *Ruž e noar*. Pravio sam mu društvo kad smo morali da je čekamo, u zamenu za jedno pivo. „Ma daj, čak je i besplatno... Pivo, a? I ne pokušavaj!“

To je bila njegova omiljena glupa fora. Nedostaješ mi, Polo. Voleo bih da te sad vidim ovde, kako se smeješ, piješ i igraš s Palinom. I želeo bih da znam, da, želeo bih da ti pomognem, ili bar da pričamo, jebiga, bar da pričamo o tome, ne

da saznam sve ovako, u jednom pismu i posle toliko vremena. Dohvatim rum i ispijem ga u jednom gutljaju.

„Daj mi još jedan!“ Dok čekam, gledam te kako igraš, Đin, smeješ se, krećeš se lako, vesela si, lepa, opuštena.

„Evo, gospodine.“

„Hvala“, i iskapim ga, kao da bi mogao da me odvoji od one pomisli, kao da bi mogao da mi pruži olakšanje. Da li je trebalo sve da ti kažem, Đin? Ali ništa se nije desilo, da, odnosno, naime... Počnem sam da se smejem, mislio sam: to mi uopšte nije bilo važno, eto, to je ono što sam hteo da kažem. Ali ono što stvarno moram da priznam jeste da sam pijan. Ne stignem ni da pomislim na to a jedan glas prodre u moje misli.

„Dakle, iznenađenje je sledeće.“

„Tata! Zamalo srčku da dobijem.“

„Izvini.“ Počne da se smeje. „Svadba je više nego uspela, a grupa koja svira stvarno je fantastična!“

Baš u tom trenutku, kao da je to znak sudbine, *Frenki i Kantina bend* kreću s *Y.M.C.A.* od *Vilidžpipl* i svi savršeno znaju onaj pokret rukama.

„Tata, hoćeš li i ti da zaigraš?“

„Jesi li ti lud? Ovu ću preskočiti, ne bih želeo da me pogrešno shvate... U svakom slučaju, pričao sam ti o iznenađenju koje se ticalo tvog svadbenog putovanja...“ Vadi kovertu iz džepa i pruža mi je. „Evo, to je to, ovo je mama želela da ti pokloni. Po mom mišljenju, ovo je divno, to su najlepša ostrva koja možeš da nađeš obilazeći Zemljinu kuglu.“ Pogledam koverat, otvorim ga, a unutra je samo jedan papir sa zaglavljenom agencije. „Uradio sam sve što je onda tražila od mene... da, pre nego što je otišla. Rekla mi je da bi, ako se jednog dana budeš ženio, želela da odeš na ovo putovanje. I platila je iz svog džepa.“ I dalje gledam taj papir kako ga ne bih pogledao u oči. Čujem kako još priča. „Polazite sutra u pola devet uveče, tako da ima vremena za sve. Volela te je tvoja mama, mnogo. Nisi morao da napraviš sav onaj rusvaj, da prebiješ Đovaninija. Volela je i njega.“ I ode.

Podignem pogled i vidim ga kako nestaje među onima koji igraju. I on počne da pokreće ruke pokušavajući da uhvati njihov ritam, ali ne uspeva, baš nema veze s igranjem. Znači, znao je? Ili je sve shvatio posle? Više ništa ne razumem. I stegne mi se želudac. Jedva stignem da nestanem iza žbunja, da prestignem neki par koji ćaska, još jedan koji se ljubi i stignem tamo gde nema nikoga. Presavijem se i povratim dušu.

Malo kasnije, u kupatilu sam male kuće blizu crkve. Umivam lice hladnom vodom, više puta. Operem usta. Opet se umijem. Ostanem tako, naslonjen na

lavabo, posmatram se u ogledalu i odmahujem glavom. U dve stvari sam siguran: nedostaje mi moja majka i moj otac je stvarno veliko đubre.

72.

Eleonora se skoro sudari s Markantoniom. „Ne, ne mogu da verujem, došao si!“

„A zašto da ne? Ja obožavam venčanja...“

„Sve dok nije tvoje, je l' tako?“

„I svoje. Sve dok je s pravom ženom.“

Ele već zna da će se sjajno zabaviti s njim, pa tako popije malo šampanjca iz čaše koju je na brzinu uzela od konobara koji tuda prolazi. Toliko je bila brza i ležerna da konobar nije čak ni usporio.

„A prava žena je ona nezrela devojčica?“

Markantonio počne da se smeje i, znajući da je sporiji od Ele, zaustavi jednog konobara.

„Izvinite... Eto, hvala, uzeću malo šampanjca.“ Otpije gutljaj dok se konobar udaljava. „A ti, s druge strane, ideš na sigurno s mladim profesorom iz *Rima 3*. Objasni mi jednu stvar: da li je tako uglađen i u onim stvarima?“

„A tvoja, naprotiv, mora biti divljakuša.“

„Uopšte nije.“

Markantonio otpije još malo šampanjca i onda ga iskapi. „Možda se ne sećaš, ali u restoranu smo se poljubili.“

„Sećam se, bilo je divno.“

„Da, ali ne toliko divno da bi okrenuo telefon.“

„Toliko divno da nisam želeo da smetam. Svaka reč bi bila ispod tog nivoa, samo bi još jedan poljubac bio prava stvar...“

Ele počne da se smeje.

„Eto, na ovaj ili onaj način, ti uvek uspeš da me zezneš.“

I Markantonio se nasmeje. „Ali... znaš, gledao sam jednom film koji mi se veoma dopao, *Ljubav za jednu noć*, s Veslijem Snajpsom i Nastasjom Kinski, gde tokom svadbe nadu dotične kako vode ljubav u nekoj ostavi sa alatkama.“

„Šta hoćeš da kažeš?“

„Da mora da je baš erotično raditi to tokom svadbe, sa izmenjenim partnerskim ulogama onih koji su prisutni.“

„Perverzni čoveče... Osim toga, nema nikakve ostave.“

„Eno je iza kućice. Ja idem da vidim kakva je...“

Markantonio se veselo zaputi i uzme još jednu čašu šampanjca. Eleonora ga sledi i odmah uzme još jednu, i ona od istog konobara.

„Hvala.“

„Molim.“

Konobar ode.

Eleonora otpije malo šampanjca.

„Vidi, i ja sam gledala taj film i sećam ga se. Mnogo mi se svideo. Na kraju izađu iz restorana i ponovo se slučajno sretnu. Sad oba para žive zajedno, ali uloge su se zamenile.“

„Vidiš... Kako sam te podsetio na kraj. Lepo. Siguran sam da će Silvio i Martina biti savršeni.“

Onda pokuša da otvori vrata ostave s alatkama.

„Ups... otvoreno je.“ Oboje nestanu unutra.

S druge strane parka Luk, Đinin brat, prilazi Đin.

„Hej, sve je mnogo lepo, zaista mi se mnogo sviđa, više od svadbe, ovo je jedno disko veće!“

„E! Srećom, *brother*. Nestao si dok se pripremalo.“

„Ovo su ženske stvari, ti i mama ste bile savršene. Slušao sam vas u kuhinji, šta misliš, dok ste se raspravljale o bombonijerama... 'Ne, sivo-žuto, mnogo je elegantnije, ne, ne, starinska ružičasta, ma daj, suviše liči na pričest!“

Đin se nasmeje.

„Tačno, onda si nas zaista špijunirao!“

„Naravno! U svakom slučaju, *Frenki i Kantina bend* su zaista dobri.“

„Sećaš ih se? Stalno smo išli u *Fonkleu* da ih slušamo, u Ulicu Krešencio, i uspela sam da ih dovedem ovamo.“

„Ako je do toga, uspela si i da se udaš za Stepu, nikad se ne bih opladio u to. Sećam se kad sam vas prvi put video, ljubili ste se ispred zgrade.“

„Eh. Uobičajeni gnjavator, vidi, porasla sam, možda nisi primetio, ali tvoja sestra je čak jedna gospoda.“ Đin bi htela i više da mu kaže, na trenutak je u iskušenju da mu kaže da će uskoro biti mama, ali to nije pravi trenutak.

„I to prelepa gospoda, ta venčanica ti stvarno dobro stoji, srećan sam zbog tebe, *sister*...“

Đin se osvrne unaokolo. „A Karolina? Ne vidim je.“

„Eno je dole, igra.“

„Ko zna, možda ćeš me uskoro ti pozvati na slično slavlje.“

„Eh, pa ne znam baš. I danas smo se svađali kao ludi. Posesivna je, a ponekad je i baš ljubomorna.“

„Ima li razloga?“

„Ma šališ se? Pisala mi je jedna moja bivša, poslala mi je neku porukicu, da vidi kako sam, pošto sam se nedavno vratio iz Londona, ne? Bio sam odsutan šest meseci, normalno je da se neko javi. Čak sam je i pustio da pročita poruku. Nemam šta da krijem.“

„Znam, ali bivše su kao prst u oko. Kako god da se desi, uvek je loše.“

„Ta ti je dobra, *sister*, pustiću je u promet, nikad nisam čuo taj izraz, čuven je onaj 'kao pesak u gaćama', ali svi su to čuli. Taj je, pritom, i finiji.“

„Da, ali, osim u izreci, izbegavaj da ga osetiš. Boli. Veruj mi.“

„Okej, reći ću da si u pravu, daj, idemo da igramo!“

I oni se bace na podijum.

Kad izađem iz kućice, još svi igraju, muzika luduje, to je divna pesma Glorije Gejnor *I Will Survive*. Osmehnem se. Nisam baš siguran da ću preživeti, ali bolje sam, malo me je prošlo, u glavi mi se malo manje vrti.

„Hej, ma gde si bio? Nisam mogla da te nađem!“ Ćin me uzme podruku. Onda me pogleda u lice. „Kako si?“

„Oporavljam se...“

„Ja sam uništena. Mnogo sam igrala, na kraju više nisam mogla i izula sam cipele!“

„Dobro si uradila.“

Pogleda me veselo. „Baš je bilo lepo, jelda?“

„Da, savršeno.“

„I don Andrea, plašila sam se da će otići naširoko, a on naprotiv, sve u svemu, baš je lepu propoved održao, kratku i veoma snažnu, bio je čak i duhovit, ali ne suviše. Ukratko, baš mi se svidela.“

„Da, ako se budemo ponovo venčavali, opet ćemo njega uzeti.“

„Kretenu! Jesi li se već predomislio?“

„Ne, ubeđeniji sam nego ikad.“

„Dobro, i ja sam, i, ako se slažeš, ja bih otišla, neki su se ionako već oprostili, malo-pomalo, otići će svi, a onda postane tužno, ostane samo ono četvoro nesrećnika koji sami, podnapiti, plešu na praznom podijumu, pre svega zato što se plaše da se vrate kući. Po mom mišljenju, sad smo na vrhuncu, bolje je tako nestati...“

„Slažem se.“

Pobegnemo u noć ne govoreći ništa nikome. Vozi nas šofer koji je od početka bio predviđen za nas i ostavi nas u Vili Klementini, nekoliko kilometara od San Liberata. Dolazi da nam otvori jedna gospođa pomalo omamljena snom.

„Dobro večere. Rezervisali smo sobu.“ Pogledam u Đin i osmehnem joj se. „Mi smo gospodin i gospoda Mančini.“ Toliko mi je to čudno.

Ona mi se smeši, uzbuđena je i radosna. Gospođa, naprotiv, ne obraća pažnju ni na šta, čak ni na činjenicu da smo oboje obučeni kao mladenci, možda to nije ni primetila. Kako god bilo, ništa ne kaže. I bolje je tako. Prelazi prstom po registru.

„Da, evo vas. Dali smo vam najbolju sobu, svadbeni apartman, pođite za mnom.“

Krenemo odmah za njom, ništa ne nosimo, naši mali koferi već su tu, za sve se pobrinula Fabiola. U nekim stvarima je perfektna, na primer, u organizaciji jedne večeri, događaja, putovanja. U drugima se lako pogubi.

Sledim gospođu iza Đin, s vremena na vreme se sapletem ili udarim u nešto. Uostalom, alkohola u mom telu i nije malo. Ona stane ispred jednih vrata, otvori ih i uruči mi ključ.

„Doručak je od osam do jedanaest, ali nema problema ako želite i kasnije da doručkujete. Za vas ćemo napraviti izuzetak.“

Nasmeši nam se. Malo se razbudila. Onda nestane u hodniku.

Kad uđemo, zateknemo kofere ispred kreveta. Soba je velika, sa starinskim živopisom, lepim prozorom koji gleda na baštu, kupatilo je veoma prostrano, s malom saunom, kadom s hidromasažom, dva lavaboa i velikim tušem. Eto, da, baš mi to treba da se malo povratim.

„Ja ću se istuširati!“

Bacim stvari na pod kupatila. Začujem Đinin glas, koji dopire iz spavaće sobe.

„Okej, savršeno.“

„Znaš li da sam, dok si ti bio ko zna gde, bacila bidermajer?“

„Ma kako ko zna gde, bio sam u kupatilu, čak si me i videla, bilo mi je baš loše...“

„Eh, da... Pa, pogodi ko ga je uhvatio.“

„Ko?“

„Eleonora... Ne znaš kako su se pogledali ona i Markantonio, sa sve svojim partnerima u blizini.“

„Ma daj!“

„Da, zamisli da se njih dvoje uzmu...“

„Radije ne bih.“

Onda se pojavi na vratima potpuno raspuštene kose, u čipkanim gaćicama i brusthalteru i s jednom podvezicom u boji na desnoj nozi. Stane na vrata s levom

nogom malo po strani, nagne se unutra i, glasom malo dubljim od uobičajenog i malo više seksi, upita me:

„Ima li mesta i za mene?“

Otvorim vrata velikog tuša. „Naravno.“

I ona se uvuče, zagrli me i ja primetim da i nisam toliko pijan.

73.

Ujutro se probudimo, lepo doručujemo u bašti i, moram da kažem, srećom, prošao me je mamurluk. Nemam glavobolju i, pošto nisam mnogo jeo, osećam se lako. Paolo i Fabiola su se pobrinuli za putovanje koje mi je mama poklonila, sve je savršeno, krećemo večeras u pola devet. Ostavili su mi dokumenta u sobi.

„Fidži, Kuk i Polinezija, prelepo putovanje. Tako ćemo imati put oko sveta i bićemo u inostranstvu ukupno tri nedelje.“

„Lepo, vidi, ima i brošura, tvoj brat je baš pedantan.“

„To je Fabiola, koja će sigurno takva biti i dok bude ludela, jer je ovo putovanje na koje je ona želela da ode kad su se venčali.“

„A kuda su otišli?“

„Nedelju dana u Francusku, u Ipenre.“

„Pa, mora da im je bilo lepo, svakako, tamo ima odličnog šampanjca... Ali možda to i nije najviši domet posle stresa oko venčanja.“

„To je bilo zato što je moj brat postao konsultant za uvoz i izvoz francuskog šampanjca i želeo je da izbliza prati različite faze.“

„Čak i to! Čudo da se ona, kad je to otkrila, nije razvela još na svadbenom putovanju!“

„O našem putovanju nećeš nikad moći ništa da mi kažeš, to je poklon od moje majke...“

„Da, i divno je.“ I zagrlili me. „Srećna sam, gospodine Mančini, veoma. I zadovoljna što sam vaša žena.“ Popne se na prste i poljubi me u usta, a onda se osmehne. „A ponela sam vam i nove kupaće gaće, budući da ovde imamo i bazen. Ja idem odmah, zato što, nakon svih ovih stresova ovih dana, želim baš da se opustim.“

„I ja dolazim za tobom.“

Tako provodimo dan u potpunoj relaksaciji. Prelazim od svetloplavog dušeka na naduvavanje do tamnoplave ležaljke i obrnuto, ali pre svega se gubim u gledanju laganog promicanja oblaka. Đin čita časopise, ja listam novine, preskačem vesti iz crne hronike i sve što promovije ljudsko zlo. Danas želim da se relaksiram i u tom pogledu. Nemam nikakvih misli. Moj um se ne sapliće i ne zapinje ni na jednoj strani. Sve dok Đin sve ne pokvari.

„Baš su dobre ove naočare! Ama gde si ih to držao? To je stari model.“

„Ove? Ne, sad ih ponovo prave, poslali su nam ih u kancelariju za jednu promociju, žele da ih upotrebimo u nekom programu, ali ne verujem da je to moguće ukoliko ne sklope ugovor.“

„Baš su lepe. Imaju li neke i za mene?“

„Moram da pogledam.“

„Mančini, nemoj da mi postaneš škrtac. Pravi odgovor je 'naravno, ljubavi' ili 'naravno, dušo', ali u svakom slučaju 'naravno'. Ako ih i nema, u svakom slučaju ću ih nabaviti!“

„Naravno, ljubavi moja...“

„Eto...“ Osmehne mi se i ponovo počne da prelistava *Veniti fer*. Skinem naočare, udem u vodu ne pokvasivši ih, a onda se opružim na dušek i ponovo ih stavim. *Balorama 001*. Poklonila mi ih je Babi. Brzina pak s kojom sam slagao Đin, priča o stvarima za promociju za neki program, pokazuje da sam dobar autor, ali više bih voleo da ništa ne izmišljam. Tako plutam u vodi, u tišini prirode. Toplo sunce, udaljena muzika, pojava ptica, miris polja, klasje zagrejano suncem, smola borova. Oženio sam se, Babi.

Ovog puta red je bio na mene, nisi uspela. Ko zna gde si, na šta misliš, da li si se sinoć osećala loše kao što se meni često dešavalo.

Jesi li videla kako je to? Nemoć. Čini ti se apsurdnim da sve što si proživeo s nekim iznenada bude izbrisano, izrečene stvari, obećanja, suze, smeh, poljupci, vođenje ljubavi, jebanje, magične reči izgovorene u tim trenucima, sve odleti kao šećer u prahu na torti po kojoj neko buntovno i kapriciozno dete jako dune iz inata. Eto, da, oženio sam se. Ali ne vidim to kao neki prkos, to nije poen za mene u onoj večitoj borbi muškarca i žene. Ja sam samo želeo da budem srećan, Babi, i to sam želeo s tobom. Na sve sam mislio, da ćemo se venčati, da ćemo imati četvoro dece, kuću u predgrađu Rima, ali ne suviše udaljenu, u zelenilu. I sećam se da sam se smešio, bio sam srećan, odlučan i siguran da će sve tako biti. Ali, kad sam se okrenuo, ti više nisi bila tu. Neka ptica proleti nebom iznad mene. Onda začujem automobilsku sirenu. Neki auto se penje brdom, stiže u veliku baštu i čujem kako se motor isključuje, vrata lupaju, a onda na bazen dolazi on, Đorđo Renci.

„Dakle, kako su moji mladenci? Da li ste spremni za svadbeno putovanje? Ja ću vas odvesti, ako vam ne smeta, tako ćete sve na miru obaviti, ali ne suviše mirno. Ne bih želeo da propustite avion i sve druge vezane prevoze. Sinoć mi je o tome pričao tvoj brat, divno putovanje, a i on je, uz to, baš simpatičan.“

Okrenem se prema Renciju. „Hoćete da me izbacite iz igre, a? Ko zna šta smišljate. Vas dvojica mi ne govorite istinu. To je neki međunarodni sporazum...“

Đorđo sedne za obližnji sto.

„Ako baš želiš sve da znaš, pregovaramo sa Španijom, Holandijom i Nemačkom i nadam se da ću ti i tamo dojaviti nešto lepo. Ali, da ne gubimo vreme, možda će, kad se vratiš s putovanja, biti i nekih lepih vesti.“

„Dakle, mogu mirno da putujem?“

„I više. Večeras, u pola osam, imam sastanak s Danijom Valenti, onom koju nam je Kalemi predložio, ja ću se pobrinuti za to i onda ću ti javiti. Vidiš? Čak te štiti i od tih gluposti.“

Veselo pogledam Đin. „Moraš da znaš da me Renci štiti od svih gluposti koje se njemu sviđaju, praktično namešta da viđam samo muškarce. Najviše što mogu da imam jeste odličan, blizak odnos s Karimom Seranom.“

Đin zatvori *Veniti fer* i okrene se prema nama. „Ma daj? Onim iz *Muškarci i zene!* Ma ne mogu da verujem, s njim imaš odnos? Moraš da me upoznaš s njim, mnogo je lep!“

„Ako je do toga, on je i mnogo gej, ja mislim.“

„Eto, znala sam, čim je neko bolji od vas, uvek ispaljujete tu priču.“ Ponovo počne da čita *Veniti fer*. „Kako god bilo, sviđa mi se kako Renci obavlja svoj posao. Ti si već producent, ne možeš da se nadeš usred tih skandalčića koji pune žutu štampu, sve te sitne časopise, je li tako, Renci?“

„Baš tako.“

„Dakle, nastavi tako. Mančini ionako, čak i ako se vida sa Seranom i ostalima, ništa ne rizikuje. Uz to, sad... možemo li da kažemo Renciju?“

U trenu shvatim da mi je bolje da se pravim da nikad ništa nisam rekao.

„Naravno!“

„Sad je i tata!“

Đorđo me na sekund pogleda, ali odmah se nasmeši. „Ali to je divno! To je najlepša vest koju ste mogli da mi saopštite! Baš sam srećan zbog vas. Zna li već da li je dečak ili devojčica?“

„Ne, na pregledima su rekli da je sve u redu, ali još se ne vidi pol.“

„To znači da ćete to otkriti nakon putovanja.“

I Đorđo me pogleda sa osmehom i tako prirodno da ja shvatim da je on, uz sve ostale svoje kvalitete, i odličan glumac.

74.

Spakujemo male kofere i u vreme ručka mi smo kod kuće.

„Ako se slažete, svratiću po vas u četiri sata, tako ćemo natenane otići na aerodrom.“

„Ma ne, Đorđo, ne brini, uzećemo mirno taksi.“

„Zašto? Meni će biti zadovoljstvo. Možda se nešto desi u kancelariji, možda zatreba da se neke odluke donesu, tako ću ti pružiti poslednje, najnovije vesti o svemu...“

„Kako ti želiš. Baš si ljubazan.“

Pozdravim ga, zatvorim vrata i odem u kuhinju.

„Spremam sebi sok, hoćeš?“

„Da, može.“

Đin ubaci poslednju šargarepu i pokrene aparat. U trenutku se oboji u zeleno, onda malo posvetli, na kraju preovlada narandžasto.

„Baš je ljubazan tvoj prijatelj Renci, uvek se pobrine za sve i radi to na zaista fin način. Ko zna kakve tajne krije...“

Pogledam je radoznalo. „Zašto kakve tajne krije?“

„Zato što iza tako mirne i smirene osobe uvek postoji neka velika priča. Mora da se dogodilo nešto čudno...“

„Ma ti vidiš krimi-priču svuda, kao kad gledaš onu emisiju na RAI 3 sa onom plavušom, Federikom...“

„Šareli.“

„E da, ona iz *Ko je video ovu osobu?*, odmah ti odlučiš ko je ubio koga, znaš, čujem te ja dok sam u svojoj sobi. To je bio muž... Ma daj, odmah se vidi da je to bio ljubavnik... To je bio onaj koga je ona napustila pre godinu dana.“

Đin isključi aparat, skine poklopac i počne da sipa sok u čašu.

„Da, ali vidi: od tih koje citiraš, ja sam pogodila tri od tri! Sto znači da bih i u slučaju ovog Rencija mogla da pogodim... Na primer, kako stoji sa ženama?“

„Ma kakva to pitanja postavljaš? Šta ti to znači?“

Sednem ispred nje i počnem da pijem svoj sok.

„Kako šta to znači? Da li ima mnogo žena? Da li izlazi uvek sa istom? Ima dve-tri koje naizmenično okreće? Ima li vezu s muškarcem?“

„Ne znam.“

„Kakav je to odgovor: ne znam? Ma kako? Svaki dan si s nekim od jutra do večeri i ne znaš kakav je njegov privatni život? Pa ti si lud! Privatni život nam sve govori o jednoj osobi. Nikad niste pričali o njegovom?“

„Ne.“ U suštini, kad bolje razmislim, uvek smo pričali o mom. „A o tvom?“

Eto, znao sam, sam sam tražio.

„O mom – da, odnosno rekao sam mu da sam s tobom i da treba da se venčamo.“

Eto, Renci bi me uzeo pored sebe, i ja napredujem u glumi.

„I ništa drugo mu nisi rekao?“

„Izvini, a šta sam drugo mogao da mu kažem?“

Podigne obrvu i otpije poslednji gutljaj soka. „Dobro, pustimo sad to...“

„Čekaj, čekaj...“

„Šta?“

„Jednom mi je rekao da je nekoliko godina bio s jednom osobom i onda su se rastali.“

„Rekao je 's jednom osobom'. Nije rekao 's jednom ženom'. Znači, mogao bi biti i muškarac. Dakle, na dobrom smo tragu. Kakav je efekat imalo na njega upoznavanje s Karimom Seranom?“

„Nula. Samo se brinuo da ga ja ne izmlatim. Ukratko, to je bila pre profesionalna zabrinutost nego sentimentalna.“

„Dobro, nije gej. Ne bi odoleo Karimu. Karim se sviđa mnogim ženama, ima čitava jata zaljubljenih devojaka i, sudeći po onome što ste mi rekli, muškaraca!“

„Eh, a mi smo ga uzeli za valeta, baš smo dobri, ne?“

„Super ste. Hajde, idemo da pakujemo kofere, inače će doći Renci i naći nas kako izmišljamo njegov tajni život.“

Izvučem dva *samsonajt* kofera i počnemo da ih punimo. Vrtimo se po kući, svaki čas se sudarajući, uz česta pitanja.

„Ma gde su kostimi?“

„Gde su uvek i bili, u poslednjem ormaru, u dnu, u prvoj fioci, gde su i bademantili i peškiri.“

„Uvek su bili tamo?“

Đin počne da se smeje. „Uvek. S vremena na vreme išli su i u veš-mašinu, ali većinu vremena su proveli tamo.“

„U redu, to je dobro znati.“

Nastavimo da biramo majice, košulje, šortseve, cipele, bar jednu jaknu.

„Ma tamo će biti hladno?“

„Na Polineziji?“

„Možda uveče.“

„Samo ako napanjiš klima-uređaj.“

„Bože, kako si naporan postao, da sam to znala, ne bih se udala za tebe!“

Onda mali predah, tost i kafa. „Dokle si ti stigla?“

„Spremna sam.“

„I ja.“

Nasmešimo se jedno drugom dok srkućemo kafu i ja je zamalo prospem, naglo spuštajući šoljicu. „O bože, strefiće me srčka!“

„Šta je? Šta se desilo?“ Đin je iskreno zabrinuta.

„Ma ništa, sva ta tvoja govorancija, Renci je možda gej, Karim je gej, onda iznenada vidim da imam prsten na prstu. Da nisam i ja... A ne, ovo je burma, je l' tako... Sreća! Još se nisam navikao, čudno mi je da je osećam na sebi...“

„E, bravo, pa ti se sad pobrini da je nikad ne skidaš, a naročito da je ne izgubiš negde. A sad, molim te, neka se vrati nekadašnji Step i neka zatvori moj kofer, jer ja ne mogu.“

Pomažem Đin da dobro pritisne svoj *samsonajt*, ona sedne na njega.

„Evo, ja ću ti ovako pomoći.“

Na kraju uspemo da ga skroz zatvorimo. Onda je Đin zbunjena.

„Nešto me brine: da nije suviše težak, pa ćemo morati da platimo prekoračenje? Ponekad dođu do apsurdnih cifara...“

„Ne brini, mama nam je poklonila putovanje u biznis klasi, nema problema s težinom, niti s prostorom, čak ni za tvoj lepi stomak.“

Đin mi se osmehne. „Zamisli, nije još ni rođen ili rođena, a već leti!“

Onda sednemo na divan, smestimo se udobno, pogledam neki glupavi program na televiziji, poslušam kako se neko svađa u tok-šou programu, utišam sasvim, nastavim da vrtim programe bez zvuka. Đin pusti CD Sakamota, pa dođe da sedne na divan i počne da prelistava brošure našeg putovanja, bungalove na vodi gde ćemo provesti naredne dane. Atmosfera je savršena, venčanje je dobro prošlo, emisije samo što nisu krenule, ugovori su zaključeni, čini mi se da sve ide nabolje, ali ipak osećam izvestan nemir. To je i zato što mislim da niko, šta god da mu se događa, od najljepših do najdramatičnijih stvari, ne primećuje to u trenucima pre nego što se dogodi. Život je stalno iznenađenje.

75.

„Silazimo!“

Nije još kako treba ni pozvonio na interfon, a mi smo već izašli iz ulaza. Renci nam pomaže da utovarimo kofere u njegov *golf* i malo kasnije krećemo prema Pratiiju, u smeru Trga heroja, da bismo izašli na Aureliju i krenuli prema *Fjumičinu*.

„Uzbuđeni?“

„Zadovoljni!“

„Da.“ Đin sedi pozadi, između dva sedišta. „Samo sam ovo čekala od pre mesec dana do danas, da krenem na svadbeno putovanje. A Ele čak želi da bude *wedding planner*, to je njen san. Za mene je to bila noćna mora, neverovatan stres. Ti nisi ni primetio, ali ponekad bih se budila noću s napadima panike, zato što sam zamišljala da je na venčanju testenina prekuvana, ili da je kiša pala po stolovima, ili da, u trenutku kad treba reći 'da', ti odlaziš, ili da nema burmi. A ti si i dalje mirno i blaženo spavao tamo, dok sam ja dočekivala zore.“

„Ali, izvini, večeru je spremao Petorini, savršen kuvar, onaj koji je organizovao katering za papu lično. Ako nismo sigurni u njegovim rukama, u čijim jesmo?“

„Dobro, ti uvek to olako shvataš.“

Đorđo je pogleda iz retrovizora. „Pa, sad je prošlo, ne? Sve je bilo odlično, pašta je bila odlična i al dente, i svadba je bila baš lepa, vesela, večera nije trajala predugo, muzika je bila divna...“

„Da, *Frenki* i *Kantina bend* su stvarno dobri.“

Đorđo počne da se smeje. „Uspeli su čak i mene da nateraju da zaigram!“ Đin se nagne napred. „Ma daj, nisam te videla.“

„Možda ste već bili iščezli.“

Đin me lako takne po ramenu. „A s kim si igrao?“

„Pomalo sa svima, s kim se namestilo. Bili su tamo Markantonio, Palina sa svojim dečkom, ukratko, oni koje poznajem, a, uostalom, svi su pomalo igrali.“

Pogledam Đin i nasmešim joj se, kao da kažem „postavljaš očigledna pitanja, a tako, pre svega, nećeš baš ništa otkriti“.

„Kako je bilo danas u kancelariji?“

„Sve mirno. Probe za Fulviovu emisiju su dobro prošle, ušao je Simone kao autor, od danas je počeo u *Teatru dele Vitorije*, dobro se složio s Vitoriom Marijanijem i ostalim autorima i ostaće tamo da prati celu emisiju. Izgleda da je Fulviju prirastao za srce. On mu lično objašnjava sve prelaze.“

„Šta znači 'prirastao za srce'? Treba li da se zabrinemo? Od Đovane Senjato do Fulvija Bine?“

Renci se nasmeje. „Ne, ne, smiri se, ostao je na svojoj obali. A Senjato se nije dala videti, bar ja tako mislim, i Fulvio ga zaista koristi kao autora, rekao mi je da je savršen.“

„Dobro je.“

„Da, i zato što Fulvio sad tu vrstu pažnje usmerava samo na svog valeta Karima...“

Đin se nagne napred. „Stvarno?“

Renci klimne glavom. „Neki glasovi, ne samo iz hodnika, kažu mi da su stvarno zajedno.“

Đin je zaprepašćena. „S Karimom? Ne! Kad Ele bude saznala, ubiće se.“

„Ma daj, šta pričaš? Ele se sviđa neko kao što je Karim?“

„Kunem ti se, rekla mi je da je Karim prvi koji je učinio da se ona oseća kao žena.“

„Ma vi ste sve lude.“

„Ama kakve ja veze imam?“

„Kad ti je to rekla?“

„Tja, mislim da ga je videla kad je imala četrnaest godina.“

„Dobro, vi ste lude.“

„Opet! Ma ja nemam veze s tim... Kako god, Karim se mnogo sviđao i Ilariji. Njoj neću reći da se smuvao s Fulviom, inače će mi se deprimirati još više.“

„Misliš na Ilariju Virdili, kumu?“

„Da...“

„Ali, izvini, da se Karimu sviđaju žene, ona misli da bi imala šanse? Da se samo pojavila pred njim kakva je bila juče, Karim bi, čak i da nije, postao gej.“

„Ama zašto ste se toliko navrzli na nju?“

„Zato što je sačuvaj bože. Ne pomaže joj ako se pravimo da je sve u redu.“

Renci je pogleda iz retrovizora.

„Ma koja je to bila, ona obucena u plavo u stilu osamdesetih?“

„Ona. Pa šta ti kažeš?“

„Ne bih da se izjašnjavam. Recimo da je bila u savršenom skladu s muzikom.“

„Shvatila sam, samo igra reči da se kaže da je grob.“

„Ti si to rekla!“

Đin ponovo krene u napad. „Dobro, a hoćeš li se izjasniti o Fulviju i Karimu?“

„Šta treba da kažem?“

„Otkud znam? Šta misliš o tome što su zajedno?“

„Ne mislim ništa, ili, bolje, malo sam zabrinut, zato što bi emisija mogla da trpi. Ili će se pojaviti neka bombastična vest u jednom od onih časopisa o kojima si ti pričala, pa ćemo imati još više uspeha. Ukratko, videćemo.“

Veselo pogledam Đin. Ništa, ni ovako nije uspela da ugrabi neku informaciju. Onda ugledamo znake za parking *Fjumičina*.

„Evo, stigli smo.“

Đorđo uspori i prede u traku za parking. „Imate li sve? Pasoše, dokumenta, karte?“

„Da, sve je u redu.“

„Da li je u redu da vas napustim i vratim se u kancelariju? U pola osam dolazi Danija Valenti, Kalemijevo 'dete'. Video sam fotografije i radnu biografiju. Ako se ti slažeš, odmah ću je staviti u Bininu emisiju, ionako moramo da nađemo deset 'kvizeta'. Ima mesta za nju. Na fotografijama sam video da je veoma lepa.“

Đin ponovo krene u napad baš dok Đorđo parkira ispred ulaza T3, uključujući sva četiri migavca.

„A kod kuće nemaš nikakve prigovore? Nema zabrinutosti zbog stalnog protoka tako lepih devojaka? Uostalom, u svetu televizije ponekad postoji izvesna ležernost. Sve je mirno tamo?“

„Da.“ Đorđo joj se osmehne. „Ionako smo Tereza i ja provereni. Ko kaže da nećemo uskoro i mi kapitulirati kao vi? Već četiri godine smo zajedno.“

„Izvini, zašto je onda nisi doveo na svadbu?“

„Rado bi došla, ali imala je neku poslovnu obavezu koju nije mogla da odloži. Ali jedno veče ćemo svi zajedno izaći na večeru, ne?“

„Naravno, čim se vratimo.“

Onda nam Đorđo pomogne da izvadimo kofere, zagrli me, poljubi Đin i pozdravi nas.

„Lepo se provedite, mladenci. Ja ti neću smetati. Ako poželiš da saznaš nešto, pozovi ti mene.“

Sedne ponovo u automobil i krene.

Dok ulazimo na aerodrom, Đin je oduševljena.

„Ah! Uspela sam, nije gej i možda će se uskoro oženiti!“

„Bravo, Đin, bolja si od one iz *Ko je video ovu osobu?*“

„Čini mi se i da je veza solidna.“

„Da, sudeći po tome kako priča, liči na to.“

76.

Prolazimo čck-in, predajemo prtljag i ostajemo samo sa svojim rancima. Kad krećeš na put, nema ničeg lepšeg nego da imaš samo laku torbu, bar za mene. Vadim svoj *mekbuk er* i provodim neko vreme čitajući. Pošto pročitam elektronsku poštu i započnem i neke zanimljive nove pregovore, ugledam mejl koji je napisan na španskom. Pokušam da ga prevedem, ne koristeći *Gugl translejt*, i shvatim da su zainteresovani da rade *Ko voli koga*, čak i seriju! Sreća pa sam ga otvorio. Odmah napišem mejl Renciju i zatvorim kompjuter. Okrenem se prema Đin.

„Šta to radiš? Vidim da si se sva udubila.“

„Samo što su mi stigle fotografije od sinoć, pogledaj kako su lepe!“

I pokaže mi fajl sa stotinama fotografija koje samo što je skinula. Klikće mišem i sve ih zajedno otvara. Jedna za drugom, u sledu se preklapaju, i ona počne da ih lista.

„Ova je prelepa, ova je slatka, ovo su sve moje drugarice, ovo je kad sam bacila bidermajer, ne, ova je grozna, ovde sam loše ispala.“

„Ma kakvi, lepa si, napravila si geg, baš si simpatična.“

„Ali izgledam kao čudovište. Vidi se sav stres od venčanja!“

„Meni si prelepa!“

Onda pređemo na fotografije različitih stolova i čak i sad mi se, s vremena na vreme, učini da vidim ljude koje ne poznajem. „A ko je ovo?“

„Tja, ako ti ne znaš... Za stolom je s tvojom tetkom, sestrom tvog oca.“

„Da, ovo je tetka Đorđa, ali njega stvarno ne znam. Sigurno se nije uvukao.“

„Zašto da ne? Zamisli samo, neznanac na Stepovoj svadbi. Ti, koji si s Budokanijevima bio strah i trepet rimskih žurki, sad moraš da progutaš ovog uljeza za stolom.“

„Da, ali najviše ako je maznuo jednu belu kalu.“

„Tačno. Evo, ovo su naše fotografije, one koje smo snimali po parku odmah nakon venčanja.“

„Da, majko mila, kako su strašne.“

„Ne, daj, nije tačno. Ova je lepa.“ Na njoj smo mi naspram svetlosti, Đinin veo se savršeno ocrtava, smeјemo se svojim burmama, posmatramo naše ruke koje su blizu jedna drugoj, vide se spoj i radost.

„Da, zaista, baš je lepa.“

„Vidi, Stepe, ovde se smeјeš zatvorenih očiju, prelep si, mnogo mi se sviđa ovaj tvoj izraz lica.“

„Onda ćemo morati češće da se venčavamo.“

„Ko bi to uspeo!“

„Onda moramo češće da se smejemo!“

„To je već lakše.“

„Osmeh je krivina koja sve ispravlja.“

„Je l' i to od Rencija? Ali baš je dobro.“

„Ne, ovo je od Filis Diler, jedne vesele američke glumice.“

„U pravu je, jedan osmeh može mnogo da učini, ali još je bolje ako zbog tebe niko ne zaplače.“

Baš u tom trenutku začujemo poziv za ukrcavanje na naš let, pa sve zatvorimo, uzmemo rance i krenemo prema kapiji. Ali ja ne znam jesu li te njene reči tek slučajno izgovorene.

77.

Renci ulazi u kancelariju.

„Da li me je neko tražio?“

Aliče odmah stiže.

„Telefonirali su Dana Kalvi i urednik Aldo Loki, poslala sam *Medinjuzu* fakture kako ste mi naložili, a tu je i jedna devojka, čeka vas, Danija Valenti. Smestila sam je tamo, u čekaonicu.“

„Dobro si uradila, hvala.“

Renci nastavi put ka svojoj kancelariji. Skrene u dnu hodnika i otvori vrata. Naslonjena na otvoren prozor i okrenuta leđima, sa slušalicama na ušima i cigarom u ruci, stoji jedna visoka devojka veoma duge tamnosmeđe kose, u veoma kratkom šortsu. Lagano se njiše, lupka u skladu s muzikom koja sigurno dopire iz tih slušalica.

„Evo me, tu sam, stigao sam.“

Devojka se okrene, osmehne mu se, a onda skine slušaliče i čvrkne cigaretu s prozora, ni najmanje ne brinući gde će završiti niti da li neko dole prolazi.

„Ćao, slušam poslednju pesmu Bruna Marsa. Baš je za ludovanje, on je za mene idol, on je moj život.“

I osmehne mu se na sebi svojstven način, onim mesnatim usnama, lako svetlucavim, namazanim nekim stikom od jagode. Ima mali mladež na obrazu i jedan blizu obrve.

Renci se iznenadi što ih je primetio, obično se ne zadržava na tim detaljima, ali ta devojka ga je privukla kao magnet i on spusti pogled da pogleda tu crvenu majicu s velikim belim jezikom na sredini, i onda taj tako kratak šorts, taj rajsferšlus zakopčan s mukom blizu dugmeta, skoro prikleštenog, i malo duže i tamnije džepove koji vire ispod šortsa. Renci se suviše zadrži na tom stomaku, na tim šavovima, na tom pomalo izbledelom parčetu džinsa.

„Sviđa ti se? Jutros sam ga kupila u Ulici del Korso.“ I vidi kako ga posmatra nasmejana, uopšte nije lukava, poželjna je kako nije mogao ni da zamisli da može biti jedna devojka, s rukama u džepovima i jednom nogom koju pomalo odmiče tražeći neku vragolastu pozu ili bar pozu koja će se više svideti tom čoveku, ne znajući da mu se već sviđa, da ga je već sasvim osvojila.

„Ali jesi li ti Renci ili Mančini?“

„Renci.“

„Dobro. Više mi se sviđa tvoje prezime. To drugo mi vuče ulevo. A tvoje tera čoveka da pomisli na premijera, ali ti mi izgledaš pouzdanije.“²⁶

Renci se nasmeje. „A zašto?“

„Zato što on, svaki put kad kaže nešto važno ili ozbiljno, na kraju napravi takvo lice da ti se čini da te zeza.“

Renci se zabavlja, u suštini, ne može da joj kaže da nije u pravu. „Hoćemo li u moju kancelariju?“

„Ne, daj, dosadno je. Ionako je sve jasno, ne? Poslao me je Klemi i rekao da popričam s vama - ako ima nešto da se radi, da radim, vi mi recite šta. Volela bih da odem na televiziju, ali nije mi to previše važno, zato što posle nemam svoj život, a i zato što mi se čini da u dubini duše Klemi to ne želi. O bože, ali baš bih volela da postanem poznata... Mogla bih da idem u *Palu*, u *Ušuaju* na Ibici, a da ne moram da radim kao devojka za privlačenje zabave, i da konačno uživam u jednoj lepoj večeri za stolom sa svojim prijateljima.“

„Ali ako si već rekla da Klemi to ne želi...“

„Pa dobro, ali ja sam, uostalom, ta koja Klemiju govori kako da razmišlja“, i nasmeje se, možda aludirajući na nešto, pa nastavi: „Vidi, svi vi mislite da je život koji mi vodimo lak, ali nije tako. Grozno je igrati i smešiti se svakome ako te nešto muči ili kad te pogrešno shvataju, nemoj misliti da nije. Bilo je noći kad mi se plakalo, a morala sam na silu da se smejem.“

„Ne, naravno, pretpostavljam da je tako.“

„Eto, bravo.“ Onda malo promisli. „Znaš šta bih mnogo volela? Neku seriju. Da budem kao Vitorija Pučini, kad je glumila Elizu od Rivombroze. Da nemate nešto slično? Time bi me baš usrećio!“ Onda ga zagrla. A Đorđo začuđeno gleda svu onu kosu rasutu na svojim grudima, sa sve nadogradnjom, i s tim preteranim oduševljenjem, ali i možda prokleta krhkim. I Renci ostane tako, raširenih ruku, ne znajući baš šta da radi, i padne mu na pamet knjiga koju je pročitao te zime, *Istina o slučaju Harija Kveberta*. Glavni junak je Nola, vrlo mlada devojka koja se zaljubljuje u pisca dvadeset godina starijeg od sebe. Protiv njih je ceo kraj, ali ona čini sve da dokaže istinitost njihove ljubavi i onda iznenada nestaje. U početku je mislio da je to jedan od onih književnih uspeha koje naprave za stolom, dobar marketing. Ali malo-pomalo, kako je odmicao u čitanju, Nola ga je osvojila. Ali takve stvari postoje samo u knjigama, pomislio je. A sad se on oseća kao glavni junak ove čudne priče, ovog susreta koji iskače iz uobičajenog, i ne zna šta da radi s Danijom, koja ga tako grli.

---

²⁶ Mančino (ital.) - Levi, levoruk; Mateo Renci - veoma mlad i uspešan političar, premijer Italije od 2014. do 2016. godine. (Prim, prev.)

„Hoćete li nešto da popijete... Ah, izvinite.“

I Aliče na vratima pocrveni našavši ih tako, ne zna dobro šta da radi. Danija se odvoji od Rencija, nasmeši mu se, slegne ramenima i počne da žvaće žvaku koju je do tog trenutka krila ko zna gde u ustima. A Đorđo kao čudom pronađe prave reči.

„Zahvaljivala mi je jer ćemo možda uspeti da realizujemo njen san.“

Aliče klimne glavom. „Da, naravno“, i ponovo isto onako nestane. Renci i Danija počnu da se smeju. Daniji je stalo da podvuče: „Nismo, svakako, radili ništa loše.“

„Ne, ne, tako je.“

„Čuj, zašto me ne otpratiš do centra? Danas su ljudi popusti u *H&M-u* i obećala sam da ću svratiti.“

Đorđo ne trepne, ne razmišlja ni tren.

„Naravno, vrlo rado“, i tako izađu iz kancelarije.

„Vidimo se sutra.“ Renci zatvori vrata i osmehne se Daniji sa onom lakoćom koju ju zdušno kritikovao u ljubavi onog pisca prema Noli. Jedne večeri su glavni junaci *Istine o slučaju Harija Kveberta* čak bili uzrok rasprave u kući.

„Ako nema istih vrednosti ili istog obrazovanja, čovek se ne zaljubljuje tako u jednu devojk... Vidi, čak i samo zbog godina.“

„Možda zato što ti se nije desilo“, nasmešila mu se Tereza.

„Jedan muškarac ne započinje tek tako jednu takvu priču.“

Ona je bila ta koja mu je preporučila knjigu i ta koja je iznela tu tezu.

„Čak bi i muškarac kao što si ti mogao da se zaljubi u neku kao što je Nola.“

„Nikad, veruj mi.“

Ali Renci se ne seća te svoje tvrdnje, ne seća se čak ni da je pozvao kući da kaže da će ostati dokasno, kao da ima oči samo za Daniju. „A gde ti živiš?“

„U centru. Ako hoćeš, posle ćemo svratiti do mene, tako ću ti pokazati gde sam, to je malo potkrovlje blizu Trga dele Kopele, ali baš malo... Ti si navikao na ko zna kakve prostore.“

„Siguran sam da će mi se svideti.“

I pre nego što je sirena zaszvirala tri puta zbog automobila koji stoji u dve trake, Renci je već porekao ono svoje „Nikad, veruj mi“.

78.

Iz arhitektonskog biroa u kojem radi, Palina izađe pomalo smlavljena. Adalberto. jedan od četiri ortaka, s vremena na vreme puši cigaru, a ona to baš ne podnosi, naročito ne ujutro. Dođe joj da povrati. Kao da to nije dovoljno, on već danima, na ovaj ili onaj način, pokušava nešto kod nje.

„Znaš, voleo bih da se bolje upoznamo van radnog mesta...“, pa dan kasnije: „Suviše si mi ozbiljna, želeo bih malo da te nasmejem...“, pa onda nekog drugog opet: „Sanjao sam te, ne smem ni da ti kažem šta smo radili...“ I od te poslednje rečenice joj se povraćalo. Odvratan je, a i to ime, Adalberto. Za Palinu, situacija je savršeno jasna. „Kad bi sabrao svoje jadne erotske fantazije, cigaru i ime, sam bi trebalo da shvati da kod mene neće proći.“ Ama da li danas žena može da živi mirno i spokojno a da joj ne dosađuju na radnom mestu? A nisam ni neka riba, čak se i ne sređujem, namerno izbegavam suknje i čarape bilo koje vrste da ne bih navodila na greh, oblačim se skoro kao časna sestra, i šta taj radi? Upušta se u erotske snove! Srećom, na vreme sam ga zaustavila, razmišlja Palina.

„Čuj, nemoj da mi pričaš svoj san jer mi nailaze noćne more.“

A on je insistirao.

„Vidi, bilo nam je lepo, to su bile lepe maštarije. Sviđalo ti se...“

„Da, ali ne verujem da će se svideti mom dečku. A ako te baš interesuje, on je veoma ljubomoran, veoma nasilan i veoma sudski kažnjavan. On, međutim, ne mari za to, on se svađa iz hobija.“

Adalberto joj se nasmešio. Nije znao da li da joj veruje ili ne. Palina je shvatila njegovo kolebanje i želela je da mu pokaže Banijevu fotografiju, ali ne onu sadašnjju, kad se očistio, već onu staru, kad je i nju plašio. Ipak, odlučila je da nije prilika, ponadala se da će joj poverovati na reč. Ali Adalberto joj nije davao da predahne.

„Pa, možemo ovako: ja ću ispričati tebi... a ti nemoj njemu, lako je, zar ne?“

„Vrlo teško. Ja volim baš sve da pričam svom dečku. A vi svojoj ženi ne pričate ništa, je l' da?“

Eto, pritisla je pravo dugme. Adalberto je promenio izraz lica.

„Pa, već je kasno, idi samo ako želiš, sutra ćemo nastaviti.“ Palina je osetila da će se onesvestiti, ali izgleda da je Adalberto popustio stisak. „Tad ćemo razraditi onu kancelariju u Ulici Kondoti.“

„Odlično, već sam nabacila na papir neke ideje, pa ću vam ih pokazati.“

„Da, da, idi.“

Tako je izašla iz biroa, ali na sebi je osećala svu onu težinu i s pravom se zapitala: kako je moguće da muškarac ne shvata kad žena neće ni da čuje za njega? Misle da smo jedna od onih asfaltiranih ulica, a oni, kao pneumatski čekići, neprestano udaraju, ubeđeni da ćemo kad-tad popustiti. Ali nije tako. Kakav smor! Nadajmo se da će mi dozvoliti da se i dalje bavim ovim poslom, ja volim ovaj posao, i ne želim da omrznem to što sam žena. Želela bih da mogu da obučem ono što mi se sviđa, a ne ono što ne treba mnogo da se sviđa!

Palina nastavi da korača brzim korakom. Jedino što želi jeste da jede.

„Hej, ma o čemu to razmišljaš? Imaš takav izraz...“

Začuvši taj glas, Palina ponovo promeni izraz lica. Okrene se.

„Babi! A šta ti radiš ovde?“

„Tebe sam tražila.“

Palina je zabrinuto pogleda.

„Da nešto ne valja od onih radova?“

Babi odmahne glavom.

„Hoćeš ponovo sve da menjaš?“

„Ma ne!“, kaže joj uz osmeh. „Onda si stvarno pomislila da sam luda. Čuj, da prestanemo s tim okolišanjem, želela sam da promenim nameštaj, ali želela sam i da saznam nešto o Stepu.“

„A zar nije bilo jednostavnije i ekonomičnije da si me to direktno pitala?“

„Ali mnogo mi se svideo tvoj rad! Zaista. Sad je kuća veoma svetla, pozitivnija je. A onda činjenica da si mi je ti uradila, da je izbor materijala za zavese tvoj, da si ti pronašla jarkožuti divan – zbog toga još više volim tu kuću.“ Babine oči su vlažne. Palina ne zna baš šta da odgovori, pita se gde je sad zez. Babi počne da se smeje da ne bi zaplakala.

„Vidi, shvatila sam šta misliš, ne želim da te zeznem i ovog puta. Došla sam samo da ti kažem: izvini...“

„Ali...“

Babi je rukom zaustavi. „Želim da ti se izvinim za to što nisam bila dovoljno uz tebe kad si izgubila Pola. Želim da ti se izvinim za to što sam te udaljila iz svog života jer sam mislila da ti nosiš sa sobom sav onaj svet koji sam ja odlučila da napustim. Želim da ti se izvinim za to što sam ignorisala uspomenu na naš smeh, nevolje, bliskost, tajne i ona mala otkrića koja smo delile rastući zajedno. Ali pre svega hoću da se izvinim za to što sam sve ovo odlučila sama, ništa ti ne govoreći, ostavljajući te po strani, ponašajući se kao đubre. Time sam samo pokazala da sam glupača, jer sam mislila da ću uspeti u tome. A u stvari si mi nedostajala i mnogo mi nedostaješ. Stidela sam se tamo, kod kuće, kad smo odlučivale o

uređenju, želela sam da ti kažem: 'Dođavola, Palina, to sam ja! Daj da se zagrlimo', a onda sam nastavljala da klimam glavom, da ništa ne govorim, nisam uspevala da siđem s te stolice, dođavola, nisam bila u stanju. Molim te, zaboravi ovu poslednju Babi, seti se samo one *Kamomile*, noćnih bežanja, kad si dolazila da spavaš kod mene kako bi izašla za svoj račun i vraćala se pre nego što svrati tvoja majka. Ti si bolja od mene, velikodušnija si, znam da ćeš uspeti, jelda?“

„Ubedila si me već kad si rekla 'izvini'.“

79.

Renci ponovo korača Ulicom del Korso kao neki dečkić, turista, čovek koji to dugo nije radio. Opušten među ljudima, u mirisima, između čavrljanja po barovima, među rečenicama na rimskom dijalektu jednog dostavljača koji nešto dostavlja i nerazumljivog govora nekog japanskog ili ruskog turista. Danija je vesela, korača skoro poskakujući.

„Meni se strašno sviđa Ulica del Korso! U stvari, tu su radnje koje su pravi šou. Dođi, da skrenemo ovde pa ćemo preseći za Ulicu Kondori.“

I Renci ništa ne kaže, čuteći sledi zarazno oduševljenje te mlade devojkje, kojugledaju, kojoj se dive, kojužele u njenom provokativnom šortsu i u svoj njenoj lepoti. Možda je samo suviše zauzet čovek koji se našao u situaciji da ponovo ceni slobodno vreme, to izgubljeno vreme kome je uvek procenjivao svaki trenutak. Postoji jedan film s Ričardom Girom koji govori o svemu tome. On je ciničan poslovni čovek, neko ko iznenada primeti lepotu u hodanju bosim nogama po travi jednog sunčanog dana, isključivši svoj mobilni telefon, gubeći se u lepoti Džulije Roberts. Eto, da, to je bila *Zgodna žena*. On je moćan poslovni čovek, ona je prostitutka, ali ljubav ne bira. A da li je on, Renci, moćan poslovni čovek? Ne, on je zaposlenik. A ona, pa, ona... Renci je pogleda. Korača pored njega na tim visokim cipelama, s rukama u džepićima šortsa, s onim repom smeđe kose i isturenim grudima, sabijenim u tu crvenu majicu. Danija se okrene i nasmeši mu se žvaćući žvaku.

„Je l' ti lepo?“

I Džulija Roberts je u tom filmu žvakala žvaku.

„Hoćeš palačinku?“

„Ali...“

„Hajde, ja častim.“

I naglo stane ispred vanjskog šanka velikog bara *Galerija San Karlo*.

„Zdravo, jedna palačinka s borovnicama i kupinama za mene, a za gospodina...“ Danija se okrene prema Renciju. „Dakle, jesi li odlučio? Vidi, ima gomila ukusa, čak i jagode, ako želiš, ili s bananama, pistaćima, ili razni filovi.“

„Za mene sa čokoladom, hvala.“

„Kako si ozbiljan.“ Onda se obrati mladiću, s Balijsa, koji sprema tanku palačinku i sipa je na okruglu ploču koja se već puši. „Stavi mu i malo rikote i malo soli. Moramo da mu damo da proba nešto novo. Suviše je ozbiljan!“

A mladić s Balijsa se smeje pokazujući krupne bele zube, iskreno se radujući toj simpatičnoj devojci. Pogleda Rencija da bi pokušao da shvati šta zaista da radi. Renci je ravnodušan, ali na kraju popusti.

„Dobro, uradi kako ona kaže.“

Onda je, naravno, ne pusti da ona plati, pa nastave svoju šetnju s palačinkama u papirnim tanjirima, sa salvetom u blizini, jedući s nogu, prljajući se, smejući se.

„Jesi li osetio kako je dobra palačinka sa čokoladom, rikotom i solju? Zar nije novi ukus? Reci mi istinu: jesi li ikad probao nešto slično?“

„Nisam, u pravu si, odlična je.“

„E, srećna sam! Čovek radi samo ono što je uobičajeno, a, po mom mišljenju, novi ukusi su najlepša stvar na svetu! Kao ukus sladoleda *rivareno* sa šafranom i susamom, da poludiš, jednom te moram naterati da i to probaš. Ili vanila, keksići i karamela sa solju iz *Groma*, to je potpuno druga stvar!“

I nastave šetnju ćaskajući. Renci se sasvim prepustio.

„Ja ne jedem manje od tri sladoleda dnevno u svako doba godine. I nikad u čašici! Sladoled je lep da se liže, inače, u čemu je čar?“ I pogleda ga lukavo, ali samo na trenutak. „A, evo, moraš da vidiš ovu radnju!“ Pa pojede poslednji zalogaj palačinke, baci papirni tanjir u obližnju kantu za otpatke i obriše ruke o sorts otpozadi. „Hajde! Dođi!“ Uzme ga za ruku i uvuče ga u *Skaut*. A Renci jedva stigne da i sam baci tanjirić od svoje pojedene palačinke i da pode za njom. „Pogledaj, zar nije ludo?“

Renci primeti šarm te radnje prepune mladih koji razgledaju jakne, džempere i farmerke. Savršeno je opremljena predmetima od kože, zastavama, stolicama, čak i vazama sa šarenim cvetovima i dekupaž ormarima, tu su majice s natpisom i bez natpisa, karirane košulje, košulje na pruge, bez okovratnika, s malom kragmom, i mnogo šortseva u najrazličitijim kombinacijama boja.

Danija izvuče jedan iz gomile. „Evo, htela sam jedan baš ove boje!“ Traži broj jednog šortsa od izbledelog džinsa sve dok ga ne nade. Dvoumeći se, uzme i drugi, malo tamniji. „Izvini, gde je kabina?“, upita mladu devojku, ali sigurno ne mladu kao što je ona, koja slaže neke košulje na polici.

„U dnu ovog hodnika, s leve strane.“

„Hvala. Hoćeš sa mnom?“

Renci pode za njom sve do jedne tamnoplave zavese, čija je jedna polovina izbleдела.

„Drži ovo“, i doda mu jedan, pa Renci ostane iza te zatvorene zavese, a Danija brzo sklizne sa svojih štula. Jedna cipela se otkotrlja ispod zavese, proviri

tako, pohabana, iznošena, pomalo prljava, sa svojim izvučenim kaišićima i svim onim tvrdoglavim kamenčićima koji odolevaju vremenu. Tren kasnije, Danija iznenada otvori zavesu.

„Kakva sam?“ Sad je niža, kako je sišla sa cipela, još više liči na devojčicu, okreće se oko sebe, nesigurna balerina na ovoj vrtešci bez muzike, i s ponosom pokazuje sve ono što ima da pokaže. „Je l' ti se sviđa? Stoji mi bolje od onog drugog, jelda?“

„Da, čini mi se da je tako.“ A onda Renci, šokantno diplomatski: „I jedan i drugi ti stoje dobro.“

„Nije tačno! Lažeš! Čekaj da probam drugi.“ I tako, kako se pojavila, ponovo nestane iza one tamnoplave zavese.

„Hoćeš da mi ga dodaš?“ Pojavi se, otvorivši malo zavesu. Renci joj doda šorts dok se gubi u ogledalu iza Danijinih leđa, koje savršeno uokviruje njenu guzu i ono malo što se vidi od njenih gaćica. Danija se okrene da vidi šta on to gleda i, kad ga otkrije, osmehne se. Onda ostavi zavesu otvorenu, uopšte se ne stideći, štaviše, nastavi da se oblači gledajući ga u oči, kao da su odavno navikli na nešto slično, kao da je to uobičajena stvar u odnosu na ono što se ponekad dešava. Danija se ugrize za usnu, napregne se da dokraja navuče taj šorts, nakon što je malo poskočila na bosim nogama i zakačila se za gajke kako bi ga još malo više povukla. Uspe u tome. Zadovoljna je, zatvori kratak rajsferšlus i zakopča šorts. Okrene se, srećna, prema Renciju.

„Vidi, ovaj mi baš dobro stoji.“

Renci ne može a da ne klimne glavom i da netremice ne posmatra te kratke pantalonice, skoro sasvim stopljene sa svakom njenom mogućom oblinom. Onda Danija obuče svoj, popne se na svoje nogare, postane ponovo visoka kakva je bila, izađe iz kabine i odloži novi šorts na jednu policu s majicama.

„Vidi, kod ovog mi se mnogo sviđa boja, ali ovaj mi baš dobro stoji. Uh, nikad ne može da bude savršeno.“

„Ali, izvini, pa uzmi oba. Nisu skupi.“

Danija se kobajagi namršti. „Uopšte nisi džentlmen. A ako ti kažem da ne mogu da ih priuštim sebi?“

„Ja ću ti ih pokloniti, u čemu je problem? U stvari, biće mi zadovoljstvo, kad ih budeš oblačila, mislićeš na ovo lepo popodne koje smo zajedno proveli.“

„Ne, misliću na tebe.“ I pogleda ga u oči, iznenada malo odraslija, obuzeta sasvim drugačijim mislima, skoro zaboravivši na ona dva šortsa koja su malopre bila ključna za njen život.

„Da, mislićeš na mene.“

I ponovo je srećna i devojčica je. „Onda ih uzimam!“

I u tom svom oduševljenju pridoda još dve majice, jednu belu košulju i *sokoni* patike. „Sad se baš nose! Čak i ne primećuješ da su ti na nogama.“

Renci ode na kasu i sve plati, onda uzme kese, pozdravi prodavačicu i izađe s njom, a ona trči, skače, okreće se oko sebe, srećna kako izgleda dugo nije bila.

„Baš sam srećna što sam te upoznala!“

Renci ništa ne kaže, korača sa svim onim kesama i s vremena na vreme se osvrne, kao da ljudi pokazuju na njega, kao da ga neke mame gledaju prezrivo i mnogi mu se rugaju. Ali nije tako. Ljudi razmišljaju o nečemu svom, koračaju veseli i srećni, užurbani ili rasejani, zaljubljeni ili sami, ali niko ne misli na njega. Stoga uzdahne s olakšanjem i počne i sam da se smeje.

„A sad je dosta sa šopingom, ne?“

„Naravno, dosta!“ Danija ga uzme podruku, korača uz njega držeći korak, sad deluje ozbiljnije, mirnije, a onda iz tašnice izvadi crveni sjaj za usne i namaže ga. Renci oseti sladak miris jagode, možda, ili nečeg sličnog.

„Hoćeš da vidiš moje malo potkrovlje? Tu je, blizu. Nudim aperitiv ili, ako hoćeš, možemo nešto zajedno da pojedemo.“

A Renci, iznenađen, začuje sebe kako izgovara jedno jednostavno i prigušeno „da“. Samo „da“, ništa drugo.

„Dobro, baš se radujem!“

Još malo hodaju. Kad stignu na Trg dele Kopele, Danija kaže: „Evo, stigli smo.“

Renci joj se izvini: „Samo trenutak, moram da obavim telefonski razgovor.“

„Naravno, savršeno, ja ću se za to vreme popeti i pospremiti, inače ko zna kakav bi rusvaj našao!“ I nestane tako, zavukavši se u mali ulaz od tamnog drveta.

Renci uzme mobilni telefon i pozove kući. „Ljubavi? Čao, šta si radila?“

„Gledala sam *Nasleđe*, sad smo kod giljotine, pročitacu ti reći: alkohol, glumica, pevač, slikar i crvena.“

Renci odmah odgovori: „Ferari: šampanjac, glumica Izabela Ferari, pevač *Verdena* Alberto Ferari, slikar Ferari i crveni *ferari*.“

Baš u tom trenutku vođitelj zaustavi vreme i, začuvši pogrešan odgovor takmičara, okrene papir i pokaže odgovor: Ferari.

„Ljubavi, osvojio bi sto dvanaest hiljada evra. Pa ti si čudo!“

Renci se osmehne. Da, ali ne zbog onoga što ti misliš, ne zbog ovog tačnog odgovora.

„Da ti spremim večeru? Uzela sam šparglu koju toliko voliš i, ako hoćeš, dva jajeta, ili mogu da ti napravim pastu, ako više voliš, ili da izvadim meso...“

On je zaustavi pre nego što nabroji sav mogući meni iz frižidera.

„Ne, dušo, izvini, ali ostaću dokasno.“

„I večeras?“

„Ah, da, Stefano je otišao, a kreću s raznim emisijama. Naručio sam da mi donesu neku picu i nastavljamo s radom.“

„Dobro. Nemoj da ostaneš suviše dugo.“

„Ne, to ne, lepo spavaj, ljubavi.“

Renci prekine i vrati telefon u džep, ne osećajući težinu svih tih upravo izrečenih laži. Onda uđe u ulaz, ode u dno uskog hodnika i pozove lift od kovanog gvozđa, stari tip. Kad stigne, otvori vrata, uđe i zatvori ga. Oseća kako lift podrhtava dok se penje, baš kao i sve ono što sam oseća: zbunjenost, krivicu, uzbuđenje, lako ludilo koje boji njegovu dušu. Ali ima li on dušu? Malo-pomalo, kako se penje, kao da se oslobađa svih tih misli i kao da nailaze druge: da li se presvukla? Da li će mi otvoriti u donjem vešu? Otvoriće mi muškarac, njen muškarac, i zavalice mi pesnicu u lice? I počne da se smeje sam za sebe kao neki kreten. Da, osećam se kao kreten, misli, ali lift je stigao, sad je suviše kasno. Zatvori vrata, neka druga su ispred njega. Na zvoncetu piše „Danija Valenti“. Stoga više ne okdeva i pozvoni. „Stižem!“

Začuje njen glas i još neki zvuk. Nešto sprema. Možda neko iznenađenje, ko zna. Onda otvori. „Izvini, tražila sam otvarač.“

„Nema problema.“

Nije se presvukla. Samo je cipele izula. Nosi crne japanke i u njima je niža, ali i pokretnija.

„Dakle, imam pivo, biter, *koka-kolu* i *fantu*. Onda, imam i čips. Otvorila sam ga.“ I pokaže na tanjir pun čipsa i kraj njega pocepanu crvenu kesu. Renci pogleda oko sebe. Tu je mala dnevna soba s kuhinjskim delom, vrata kroz koja se nazire spavaća soba i levo još jedna vrata. To mora da je kupatilo. Onda, tu su tri stepenika i veliki prozor. Danija primeti šta on gleda.

„Je l' ti se sviđa moja jazbina? Mala je, ali meni je dobra. Idi da vidiš šta se vidi odande.“

Renci se osmehne i popne se uz tri stepenika. Ta mala prozor-vrata gledaju na terasu od jedva metar i po, ali s prelepim pogledom, maltene na sve krovove Rima.

„Dakle, šta želiš da ti donesem tamo?“

„Pivo, hvala.“

Renci pogleda unaokolo, vide se Oltar otadžbine, Koloseum i Bazilika Svetog Petra, a malo kasnije pojavljuje se i ona sa čašama.

„Jesi li video kako je lepo?“ I srkne svoju *koka-kolu*, oduševljena tom panoramom, kao da je to optička varka koju je lično ona nacrtala, jedinstvena predstava njenog malog potkrovlja, koja je otvorena za malobrojne, možda.

„Sviđa?“

„Mnogo.“

„Da li je lepo kao ja?“ Malo nagne glavu u stranu. „Da li ti se više sviđa ovo ili ja?“

Renci je pogleda, onda se nasmeši. „Ti.“

I Danija se podigne na vrhove prstiju i poljubi ga jedanput, u početku lagano, onda strastvenije, i ostanu tako da se ljube među lastama i nebom Rima, sa čašama u ruci, sve dok se Danija ne odvoji i ne uzme ga za ruku.

„Dođi...“

Skoro ga vuče dole, da siđe niz one stepenike, da se vrati u dnevnu sobu, onda mu uzme čašu i spusti je na neki stočić. Pomeri jednu malu fotelju od crvene kože, stavi je u sredinu, ispred onog velikog prozora. Onda je zaobiđe, lagano gurne Rencija obema rukama u grudi kako bi se spustio u tu meku fotelju. Danija je na nogama ispred njega, popije poslednji gutljaj *koka-kole*, spusti čašu na stočić, onda mu obema rukama raširi noge i spusti se na kolena u sredinu. Otkopča mu kaiš nastavljajući da ga gleda u oči, dugme pantalona, onda rajsferšlus i, ne prestajući da ga gleda i da se smeši, pronađe ono što je tražila i stavi ga u usta. Renci sada vidi onu smeđu kosu rasutu na svojim nogama, veliki prozor malo više, poneku udaljenu antenu, poneki oblak. S vremena na vreme, Danija podigne lice i pogleda ga, nasmeši mu se. U *Zgodnoj ženi*, ona se smejala dok je gledala crtani film na televiziji i istovremeno obrađivala isti predmet. Lep film, razmišlja Renci. Ima samo jedan mali, zabrinjavajući nedostatak: Ričard Gir se zaljubljuje u tu prostitutku.

80.

Babi i Palina se, skoro i ne primetivši, nadu za jednim šarenim stočićem u bistrou *Del Tijepolo*, u Ulici Đovanija Batiste Tijepola, baš kao pre mnogo godina, s dva piva pred sobom, iako ni jedna ni druga ne piju više kao nekad, ali sa istim oduševljenjem, sa onom radoznalošću i onom nekadašnjom velikom živošću u očima. Palina oseća da je ostavila po strani svaku ozlojedenost, iako je u dubini duše prestrašena od pomisli da bi mogla biti ponovo ranjena, ali radije o tome ne razmišlja. Babin govor joj se toliko svideo da, dok je sluša kako priča, samu sebe kori što je uvek bila ta budalasta, nepopravljiva romantična duša.

„A onda, znaš šta mi je Lorenzo rekao? Da mu se salon više sviđao ranije. A ja kažem: ako odlučiš da usrećiš svoju ženu, da joj zadovoljiš ono što može biti i samo njen jednostavni kapric, zašto onda nisi velikodušan dokraja? Novac si ionako potrošio, a takvom jednom primedbom sve rušiš, kao da želiš da joj natovariš breme da je taj novac bačen.“ Palina otpije malo piva. „Izvini, ali onda smo mogle da ga nateramo da baci mnogo više, kad smo već kod toga, a?“

I Babi otpije malo svog piva.

„U pravu si, i znaš šta ću ti reći? Čini mi se da mi se uskoro više neće sviđati onaj stan i da ću ga ponovo preurediti!“

Palina razrogači oči. „Daj, pa tako će pomisliti da si luda, a mislim i da te neće pustiti.“

„Hoće.“

„Misliš, ponovo bi prihvatio da se sve radi?“

„Da, rekla sam ti, problem sigurno nije u novcu. On je zaljubljen u mene, uradio bi bilo šta. Shvataš li ti kad je muškarac zaljubljen?“

A Palina, na to pitanje, shvati da odmah pomisli na Pola, kako su se upoznali, na jednoj žurci, dok je on pokušavao da ukrade novac iz njene tašne. Polo i njegova drskost, Polo, koji, iako je bio mnogo zaljubljen, nije umeo to da joj pokaže, i to ne zato što nikad nije imao ni pare u džepu, već zato što nije imao vremena.

„Da, Polo je bio zaljubljen, iako je to pokazivao rečima. Jednom mi je rekao: Zbog tebe se osećam posebnim, ti činiš da se ja osećam kao najbogatiji čovek na svetu. Onih pedeset evra što sam ti maznuo vredelo je stotine miliona, a znaš zašto? Zato što sam pomoću njih upoznao tebe.“

„Je l' ti mnogo nedostaje?“

„S vremena na vreme, da. S vremena na vreme, na neki neobjašnjiv način. Još se sećam nekih njegovih izjava, ili mi se učini da čujem njegov smeh, ili, kad mi se desi nešto smešno, dođe mi da kažem: eto, Polo bi sad rekao ovo, ili bi nešto provalio, ili: Polo bi ovog već prebio!“

„Ah, to sigurno.“

Onda jedna devojka sa ispranom plavom keceljom, svetloplavom kosom koju je pustila na ramena i malim dijamantom na desnoj nozdrvi spusti narucena jela na sto.

„Krompir u fišeku?“

„Za mene“, Palina podigne ruku i uzme, a onda devojka pred Babi položi njen avokado *skagen* s jogurtom, gamborima i mirodijom i ode. Palina bolje otvori svoje žute krompiriće i počne da meša jogurt.

„Znaš, moram nešto da ti kažem. Ja se zabavljam s nekim.“

Babi se iznenadi. „Ma daj, poznajem li ga?“

Palina, uz smešak, klimne glavom.

„Neko od Budokanijevih?“

Palina opet klimne, uz još širi osmeh.

„Ne! Ne mogu da verujem! Ne mogu da zamislim s kim...“ Babi malo razmisli, onda je brzo pogleda kao da je shvatila. „Ma daj, zezaš me?“

Palina prasne u smeh. „Ma da li ti izgledam kao da te zezam? Naravno da ne zezam.“

Babi se ponovo usredsredi. „Dakle, Sicilijanac nije, jesam li u pravu?“

„U pravu si.“

„Zato što je on, iako je bio mnogo sladak, uvek imao neke odvratanne devojke, sve našminkane, s tangama koje izlaze iz pantalona, a ti sigurno nisi takva, osim ako obično nisi takva, a samo se za mene oblačiš normalno.“

„Nije on.“

„Pa niko mi ne pada na pamet zato što su, ako njega isključimo, svi ostali bili kao iz onog filma: ružni, prljavi i zli.“

„Pa dobro, reći ću ti, ionako nikad ne bi pogodila. Smuvala sam se s Banijem.“

„S Banijem? Ne mogu da verujem, nije moguće. Palina! Ali on je toliko odvratan da to plaši, sećam ga se prljavog, smrdljivog...“

„Isto to je rekao i Step.“

„Rekla si mu? A kako je on to primio?“

„Veoma loše u početku, iako to nije pokazao. Znaš kakav je, ne?“

„Eh...“ Ako ga ne znam ja, želela bi da kaže Babi, ali suzdrži se.

„Onda, zamisli, morala sam da napravim žurku i pozovem sve Budokanijeve kako bih ih natetala da se sretnu i dobila blagoslov od Stepa. Oh, to mi se uopšte nije radilo, dva dana sam čistila kuću, ali Step je bio mnogo fin.“ Onda se Palina zaustavi, iznenada shvativši da tu možda nije sve kako treba. „Sad ti izvini.“

Babi je radoznalo pogleda. „Zašto?“

„Pa nisam se ni setila, možda uopšte ne želiš da pričaš o Stepu, možda ti smeta.“

Babi joj se nasmeši. „Ne, budi spokojna.“

„Pa, kažem ti, bio je fin, učinio je da se skroz osetim prijatno, uopšte mi nije ulio osećanje da sam se loše ponela, da sam upecala drugog baš u tom društvu, da sam se na taj način loše ponela prema njegovom velikom prijatelju.“

„Step, kad hoće, može da učini da se osećaš... tri metra iznad neba.“

Palina prasne u smeh. „Tako je, bravo, ta ti je dobra.“

I nastave da jedu, da piju pivo, da se smeju i šale.

„Ali, molim te, zar se Bani toliko promenio?“

„Baš mnogo. To je sasvim drugi čovek, ne bi ga poznala, zaista, ne lažem te. Vidi, neki od Budokanijevih su postali gori, drugi su ostali isti, a dvojica su se baš poboljšala, Bani i Skelo.“

„I Skelo? Ma ne mogu da verujem, pa taj je i pričao podrigujući.“

„Eto, recimo da to, nažalost, nije prevladao, čak i kad je s nekom lepom devojkom, to radi, mislim da je to zaista fabrička greška...“

„Odvratno.“

Palina otpije malo piva, onda se naglo zaustavi u vazduhu i spusti čašu, kao da se iznenada nečega setila. „A ne, čekaj, čekaj, tu je još jedan koji se mnogo promenio.“

„Ko?“

„Step!“ Babi je iznenađena, Palina nastavi. „Dakle, ne bi verovala, ali smršao je, to jest, nema više one preterane mišiće, ne nosi više one jakne kao Polo, oblači se elegantno i, što još više iznenađuje, ponaša se potpuno drugačije, mirniji je, vedriji, eto, ukratko, trebalo bi da ga vidiš.“

Palina ponovo uzme svoju čašu i počne da pije.

Babi joj se osmehne. „Ali ja sam ga videla.“

Palina se skoro zagrcne, obriše usta i ono malo piva koje joj je završilo na bradi nakon takve vesti.

„Kako si ga videla? I kad? Pre mnogo vremena ili nedavno? Ali on mi ništa nije rekao? Izašli ste? Jeste li bili negde? Poljubili ste se? Posvađali? Ah, čekaj, ali možda on to ne zna, ti si bila u zasedi, ti si njega videla, ali on tebe nije.“

„Čekaj, čekaj, mirna!“

Prošle su tolike godine, a Palina je ostala potpuno ista, sa svojim karakterom i oduševljenjem, u dobru i zlu, to je njen način, kao nabujala reka. I to je ono što je Babi volela i što voli kod nje.

„Sad ću ti ispričati. Ali, ako ti on to nije rekao, to znači da ne znaš i nikad nisi saznala, jasno?“

„Savršeno.“

„Zakuni se da ništa nećeš reći.“

„Kunem se.“

„Vidi, ako nešto kažeš, stavićeš ga u nezgodan položaj i, sve i ako slučajno ima iole poverenja u mene, izgubiće ga zauvek.“

„Znam.“

„A ja bih umrla zbog toga. Zato što je on i dalje najvažniji u mom životu, s mojim detetom.“

Palina se zaista iznenadi na te reči, na trenutak ostane kao zaglušena, uzbuđena, videvši kolika je još ljubav koju Babi oseća prema njemu. Rekla je: „On je i dalje najvažniji u mom životu, s mojim detetom.“ Ne „posle mog deteta“. S njim. Duboko udahne i zaustavi je rukom.

„Čekaj.“

„Šta je?“

„Moram nešto da uradim.“ Palina digne ruku. „Izvinite?“ Kad ju je videla, visoka i lepa konobarica, Švedanka, priđe stolu. „Mogu li da dobijem onu tortu sa šargarepom?“ Pokaže je na tabli.

„Da, naravno.“

Babi se pridruži. „I za mene. Hvala.“

Devojka to pribeleži u maloj beležnici koju izvuče iz zadnjeg džepa svoje teksas suknje i ode.

„Eto, sad je savršeno. Izvini, ali pošto mi se mnogo jela, a plašila sam se da će nestati, bila sam rasejana. A baš želim da uživam u tvojoj neverovatnoj priči.“

„Preteruješ! Nema tu ničeg neverovatnog. Dakle, preko advokata koji radi za mog muža, ali zaišta je poverljiv čovek, saznala sam ime te Stepove firme i sedište. Tako sam se informisala i otkrila da sekretarica svakog jutra doručkuje u jednom obližnjem baru, u koji sam ja, naravno, počela da navraćam, tako da sam se sprijateljila s njom, zainteresovala sam je za našu priču i onda sam uspela da mu uručim, preko nje, pozivnicu za izložbu na koju je morao da dođe.“

„I kažeš da nema ničeg neverovatnog? Pa to je bolje od poslednjeg Džejmisa Bonda!“

Baš u tom trenutku stižu dva parčeta torte sa šargarepom, koja devojka spušta na sto.

„Da li biste mogli da mi donesete i kafu od ječma u velikoj šolji?“

Palina se nasmeši. Babi i njene fiks-ideje.

„A za mene jednu normalnu kafu, vreli makijato, hvala.“

Devojka i ne uspe da se udalji, a Palina već napada Babi. „I kako je bilo ponovo se videti? Kako ti se činio? Je l' bio ljut? Je l' bio fin? Koliko ste bili zajedno? Da li ste se poljubili? Jeste li imali seks?“

„Palina! E pa ništa ti više neću pričati. Dođavola, ja sam udata, imam sina od šest godina, s tobom mi se čini da sam se vratila u gimnaziju, ali u prvi razred!“

„Pa dobro, znači, bilo je seksa.“

„Da, u Vili Mediči, priljubljeni uz drvo.“

„Pa ne bi bilo loše.“

Baš tad stižu kafe, normalna i od ječma. „Hvala.“

Kad su ostale same, Babi se osvrne: male slike, zidovi obojeni u pastelnu boju, mlad svet koji jede za stolovima, konobarice koje ne staju. „Baš je dobro ovde i baš sam srećna što sam te videla.“

„I ja.“

„Znaš, mislila sam da ćeš mi skupo naplatiti.“

„Ne bih onda bila Palina, ona odranije. Tebi je sve bilo dozvoljeno i tako je i dan-danas, u granicama.“

Babi se osmehne i pomiluje je po ruci. Palina je odmah povuče.

„Dosta sad sa ovim prenemaganjem. Pomisliće da smo lezbijke. Da se mirimo kao dve zaljubljene. Hoćeš li mi ispričati ili ne? Kako ti se čini Step?“

„Dakle, mnogo mi se svideo... Kao i uvek, u stvari, možda i više. Sad mi je više muškarac. Kad me je video, nije reagovao loše. Pomalo kao ti, u početku je bio na distanci, ali posle se otkravio, mnogo smo pričali, rekla sam mu koliko mi je nedostajao i da moj život nema smisla ako nema njega.“

„Stvarno si mu tako rekla? Posle toliko vremena? A šta ti je on odgovorio?“

„Nije rekao ništa. Ali to je istina, još sam zaljubljena u njega.“

„Babi, moram da ti saopštim loše vesti, u stvari grozne, u stvari, kad pogledam šta mi pričaš, najružniju vest koju možeš da dobiješ: oženio se.“

„Znam. Znala sam. Pokušala sam na sve načine da ga nateram da razmisli. Tražila sam od njega da pomisli na mene i na sebe. Ali vidi se da je razmišljao drugačije. Ipak, to me ne sprečava da ga volim. Niko mi to ne može zabraniti. Čak ni Bog.“ I Palinu iznenadi taj njen odgovor, možda suviše oštar. Babi to primeti. „Može da me kazni, ali ne može da mi zabrani. Šta misliš, da nisam želela da

budem srećna i zadovoljna s Lorencom, s Masimom, u svojoj lepoj kući koju si mi ti uredila? E pa nisam srećna, nimalo. Srcu se ne komanduje. Zvuči kao budalasta fraza, ali nije. Ti se okreneš nalevo, a ono ide nadesno. Ali moje je ostalo baš na stop'. U stvari, da budem precizna, ostalo je na Stepu!“

Palina počne da se smeje.

„Znaš, svih ovih godina si možda i bila đubre, ali postala si simpatičnija.“

„Ma daj, hajde, sad mi pričaj o svadbi, baš sam radoznala.“

„Stvarno hoćeš toliko da se pozleđuješ?“

„Ako ja to sama zamišljam, onda je još gore.“

„Ne znam, vidi, bila je baš lepa.“

Babi zatvori oči, stegne pesnice, pomalo da bi ispala duhovita, pomalo zato što zaista ne zna šta da očekuje. „Hajde, pucaj...“

Palina onda slegne ramenima i počne svoju priču.

81.

„Dakle, Step je bio odeven u tamnoplavo, s kravatom baš za svadbu.“

„A kakva je to kravata za svadbu?“

„Pa onakva kakvu je on imao.“

„Palina! Lepo pričaj!“

„Ma ionako imam i nekoliko slika, možda ću ti ih pokazati.“

„Možda? Naravno da ćeš mi ih pokazati, još kako!“

„Da, naravno.“

I Palina nastavi svoju priču, o venčanici i Đininoj lepoti. „Dobro, shvatila sam, ali nemoj se na tome preterano zadržavati... dalje.“

I lepa propoved don Andree, crvene i bele latice s pirinčem na izlazu, pop torta i *cake-diving*, ogromna boca šampanjca, vatromet i onda *Frenki i Kantina bend* i odlična muzika koja je sve naterala na igru.

„Ukratko, baš bih želela da ti ispričam bar nešto što nije bilo dobro, ali nisam našla ništa.“

„Pa, moglo je da bude bolje...“

„A kako?“

„Da sam ja bila mlada.“

Palina joj se osmehne. „Toliko se loše osećaš?“

„Prilično. Ne, znaš šta je pravi problem kad se desi nešto ovakvo? To što osećaš žaljenje zato što si zaišta ti mogla da budeš na njenom mestu, i onda se pitaš gde si pogrešila.“

Malo počute. Palina primeti da Babi plače, pruži joj salvetu. „Uzmi, malo sam se obrisala, možda ima malo torte od šargarepe...“

I Babi počne da se smeje i da šmrkće, onda pokuša da se sredi.

„Evo, čak i u najdramatičnijim trenucima, ti uvek uspeš da me nasmeješ. Ne znaš koliko puta si mi trebala! Nije lako biti s nekim kad je tvoje srce na drugom mestu. Pokušala sam na sve načine da uspem, ali nisam mogla. Postoje stvari koje baš ne žele ni da čuju za racionalno prosuđivanje.“

„Na primer?“

„Ljubav. Možeš da radiš sve što bi trebalo, da mu spremaš doručak, ručak sa istom pažnjom, da se udešavaš za njega, da odlaziš na proslave, da budeš savršena žena uz njega, ali onda shvatiš da si samo glumica u nekom filmu.“

„Koji sam već toliko puta videla i koji sam uvek gledala bez tebe.“

Babi se osmehne. „Citiraš Luča. Koliko je to tačno. Ali onda, kad si u naručju osobe koju ne voliš, tvoj film nestane – paf! – ispari. Dovoljan je jedan poljubac da te natera da to shvatiš. S jednim poljupcem znaš da li voliš nekoga ili ne. Dovoljno je da se tvoje usne na ttenutak priljube uz njegove kako bi te navele da osetiš neverovatne žmarce ili razornu dosadu.“

„Razornu! Kakvo preterivanje.“

„Ja sam takva i ne uspevam da shvatim kako sam se našla u ovakvoj situaciji, kunem ti se, liči mi na apsurd. Step je imao hiljadu kvaliteta i, naravno, poneku manu, kao i svi. Apsurdno je što su te mane sa mnom nestajale, kao da se smirivao.“

„Bila si njegova kamilica u svakom pogledu.“

Babi se osmehne. „I ti si postala prijatnija.“

„A, lepa, ja sam to već bila i nisam se ni zeru promenila, ti si ta za koju ne zna čovek šta smišlja! Nema ničeg bolnijeg od prijateljstva koje se završi bez jasnog razloga. To je najtužnije. Uza sve, u tako osetljivom trenutku. Izgubila sam Pola i izgubila sam svoju najbolju drugaricu. Ali on to nije tako odlučio. Ti jesi.“ I, dok to izgovara, Palina oseća kako umire. Već shvata da laže i samu sebe. Vrlo dobro zna da stvari i ne stoje baš tako. I Polo je odlučio da ode. Oduzeo je sebi život. Nije to bila nesreća i ona je možda mogla da ga spreči. I iznenada Palina brižne u plač. Suviše je toga što je čuvala u sebi, toliko toga što suviše dugo nije poverila, i sada je ovde, ponovo, sa svojom prijateljicom Babi, i nije iskrena s njom.

„Ne, molim te, Palina, izvini, neće se ponoviti. Nikad te više neću ostaviti, šta god se desilo, ja ću uvek biti uz tebe. Nemoj tako, inače ću i ja ponovo početi da plačem.“

I ne želeći, kao što je i rekla, Babi brižne u plač, suze klize bez ikakve zadržke, duž obraza, jedna za drugom, obilno, stižu do brade, zastanu na trenutak i onda kliznu dole. Babi se briše nadlanicom. Onda pokuša da se osmehne Palini.

„Ako hoćeš, vratiću ti tvoju salvetu na kojoj još ima torte od šargarepe. Samo je malo vlažna od mojih malopredašnjih suza.“

„Ne, ne, samo je ti zadrži. Čini mi se da će ti ponovo zatrebati... Izvinite?“ Palina pozove Šveđanku, koja nosi glavno jelo za neki drugi sto.

„Da?“

„Da li biste mogli da nam donesete nekoliko salveta? Čini mi se da će se ovo odužiti.“

Devojka ne razume, ali, ne govoreći ništa, uzme korpicu s nekim kamenom na vrhu kako salvete ne bi odletele i pruži joj je.

„Hvala.“

Palina uzme jednu, pa još jednu.

„Shvatila sam da je ovo moj trenutak velike ranjivosti.“

„I za mene, zbog toga moramo da budemo bliske.“

„Da, dakle, kad smo već tu, odmah ću ti reći nešto apsurdno što ti nisam nikad rekla. Polo nije imao nesreću. Ubio se.“

„Šta?!“ Babi ne veruje svojim ušima.

Palina klimne i onda ispriča celu priču, otkrivanje bolesti, težak progres, kako bi se sve degenerisalo, izvesnost buduće nepokretnosti i onda tu odluku. Lek koji bi zaustavio srce tokom poslednje trke da bi se sve sakrilo.

„Ali to nije bilo sigurno! Možda je sve moglo da se promeni, stalno nešto otkrivaju u Medicini, a i svako telo reaguje na svoj način, možda bi on...“

„Nije želeo da sasluša.“

„Ali nije trebalo da se predaje, postoje i čuda. Svi oni ljudi u Lurdu... Zar je sve izmišljeno?“

„Rekla sam mu to. Znaš šta mi je odgovorio? 'Ti si moje čudo, ali, nažalost, nisi dovoljna.'“

Babi začuti. Kažiprstom kupi neke mrvice od torte u svom tanjiru, pritiska ih, gnječi, tako da se lepe na njenu kožu; nastavi da skače tamo-amo sve dok ih ne skupi dovoljno, a onda ih pojede.

„Zamisli kad Step to bude saznao.“

„Rekla sam mu.“

„Rekla si mu? I kako se osećao?“

„Ne znam. Dala sam mu pismo. Nisam mogla lično da mu kažem. Više sam volela tako.“

„I kako je to primio...?“

„Mislim, dobro. Napravila sam žurku pošto sam mu ga dala, baš da vidim da li će doći. I došao je. Samo mi je tražio da nikad više ne pričamo o tome. Mislim da se osetio izdanim. Ali i utešenim. On nije imao ništa s nesrećom. Čak i da je bio tamo, ne bi to mogao da izbegne; da nije bilo tog dana, bilo bi nekog drugog. Polo je ionako već bio odlučio. Ne znaš koliko je rešenja smislio. Želeo je da ode i gotovo, ali da nikoga ne optereti time. Samoubistvo je propast i greška onoga ko te voli, onoga ko je uvek bio uz tebe, nije ti bio dovoljan.“

„Da, tako da je to ostalo samo Stepu kao breme.“

„Nije trebalo tako da bude. Pismo koje sam mu dala bilo je Polovo. Tad je trebalo da mu ga dam, čim se dogodilo.“

„A tek si mu ga sad dala?“ Palina ćutke klimne glavom. „A kako to? Zašto nisi odmah?“

„Molim te, ne znam, nemoj to da me pitaš. Ponekad radiš stvari koje nemaju nikakvog smisla...“

Babi pomisli na svoj život, na sve ono što se dogodilo. Kako bi mogla da joj kaže da nije u pravu? Palina je gleda, sad je mirna.

„Žao mi je samo što ranije nisam oslobodila Stepa tog osećaja krivice.“

Babi joj se osmehne, pa promisli o tome. Palina se njoj ispovedila i priznala nešto krupno. Sad je red na nju. „I ja moram da ti kažem nešto važno.“

„Čekaj, uzeću nekoliko salveta...“

Nasmeši joj se. „Ali, ako budeš plakala, to će biti suze radosnice. Bar zbog mene, to je moj najveći razlog za sreću.“

Palina je radoznalo gleda, na iglama je, želela bi da sazna o čemu je reč, ali ništa joj ne pada na pamet i ima svakakve, i najapsurdnije pretpostavke. „Dakle? Pričaj! Ne mogu više. Koji je to razlog za sreću?“

„Moj sin Masimo.“

„Da, videla sam ga, upoznala sam ga, prelep je.“

Palina pokuša da ga se seti, padne joj na pamet i ona malo izoštri sliku. Onda ga vidi u određenom trenutku, kad se okrenuo i nasmešio joj se. I u tom trenutku shvati. Pogleda je zaprepašćeno.

„Ne!!!“

„Da.“ Babi klimne.

Babi joj se nasmeši i nastavi da klima glavom. „Tako je.“

„Tačno, identičan je. Ma kako to nisam ranije primetila?“

Pa ponovo prođe u mislima sve trenutke dok je bila u njenoj kući, ali onda joj padne na pamet nešto još važnije. „Ali jesi li rekla to Stepu?“

„Da, rekla sam mu to onog dana.“

„Ne mogu da verujem! Ovo je veće otkrića! A on?“

„Ne znam. Nisam shvatila. Nije hteo da priča o tome sa mnom. Verujem da je pobesneo, ali ja sam srećna. To je delić mog života koji me je održao da preživim do danas.“

Palina odmahne glavom. „Ovo baš nisam očekivala! Bolje je od serija. U poredenju sa ovim, tamo se ništa ne dešava. Jesi li uspela i u kući to da sakriješ?“

Babi klimne. Palina je radoznala.

„Ko još zna, osim mene?“

„Moja majka, moja sestra i sad Step.“

„Kakav kaos! I to je saznao baš sad, kad se oženio.“

„Mislila sam da bi to moglo da posluži. Možda bismo počeli sve iznova zajedno. Da je tražio to od mene, uzela bih svog sina i otišla s njim.“

„Baš si odlučna.“

„Da.“

„Ali sad su stvari komplikovanije.“ Babi na tren začuti.

„Postoji samo jedna stvar koja bi mogla da me zaustavi. Kad bi imao dete s njom.“

„O tome ne znam ništa.“

„Ali govorim istinu, nisam čak ni sigurna da bi me to zaustavilo.“

Palina je gleda i odmahuje glavom. „Nakon svih ovih otkrića, ništa više ne razumem. Ali, čuj, pošto danas već sve pričamo jedna drugoj, moram još nešto da ti kažem.“

„Pričaj!“

„Ali ovo je od pre mnogo vremena. Sećaš se one večeri kad smo otišle u *Nuovu fjorentinu* jer sam ja insistirala da promenimo mesto, a ti si htela da ideš u *Bafeto*, i onda si tamo uhvatila svog dečka s nekom drugom?“

„Da, dobro se toga sećam. Marko, bili smo zajedno pet meseci. Rekao je da će ostati kod kuće da uči, a u stvari je bio tamo s nekom, a ja sam mu tresnula na glavu picu s mocarelom bez sardela, koju je mnogo voleo.“

„E pa, nisam ti to nikad rekla, ali nisam slučajno promenila piceriju. Znala sam da je Marko tamo, rekao mi je vlasnik, Fabio, koji je, između ostalog, bio slab na tebe, i činilo mu se apsurdnim što si s nekim kao što je Marko, kojem baš i nisi mnogo značila.“

„Ne mogu da verujem! Te večeri, kad si išla sa mnom, dala sam ti i šarenu *bruskoli* šnalu koja ti se mnogo sviđala...“

„Da, slomila sam je. Izgazila sam je kad si ti nestala i prestala da odgovaraš na poruke.“

„Moja šnala!“

„Rasturila sam je.“

I počnu da se smeju. Onda ustanu i zagrle se. Babi se odvoji i zabrinuto pogleda Palinu.

„To za Marka nikad ne bih mogla da zamislim. Postoji li još nešto što ne znam?“

„Ne.“

„Jesi li sigurna? Nije da se ne sećaš?“

„Ne, sigurna sam. A ti?“

Babi pomisli na Stepovo momačko veče, na veče na brodu, na svoju tamnu periku i sve ostalo. Ali misli da nije pravo da joj to priča, bar ne u tom trenutku, činilo bi joj se da izdaje Stepa.

„Sve sam ti ispričala, ali za njega — ti ništa ne znaš.“

„Okej.“

„Obećavaš?“

„Da.“

„Ove nedelje sam sama, zašto ne dođeš jedno veče kod mene na večeru? Dođi s Banijem, ako hoćeš, baš želim da vidim kako se promenio.“

„Naravno! Cućemo se i dogovorićemo se.“

Babi ustane.

„Ali sad moram da idem kući, moram da prekontrolišem Masimove domaće zadatke... Ako mu loše krene u školi, ne podnosi to dobro.“

Palina uzme torbu i krene da plati, ali Babi je zaustavi. „Daj, ja sam tebe potražila. Pusti mene da platim.“

„Okej, ovo je bilo da se pomirimo, ali od sledećeg puta plaćamo popola.“

„Da, na rimski način, kao nekada.“²⁷ I razmene poslednje poljupce.

---

²⁷ Izraz „na rimski način“ znači da u restoranu svako plaća za sebe. (Prim, prev.)

82.

Nakon sletanja smo u Nju Plimutu i gotovo odmah se ukrcavamo na sledeći let, za Fidži. I tako, posle skoro punih devetnaest sati, konačno stižemo na međunarodni aerodrom *Nadi*. Po izlasku iz tog poslednjeg aviona, pošto smo podigli prtljag i prošli carinsku kontrolu, ugledamo jednog smešnog crnog gospodina s plavo-belom kariranom kopicom na glavi, koji drži veliki natpis „Gospodin i gospoda Mančini“. Đin i ja se pogledamo i podignemo ruke. „Mi smo!“

Gospodin stavi natpis podruku i pođe nam u susret. „Vi ste Italijani, je l' tako? Ja pričati pomalo italijanski. Ziveo sam u Rimu. Lep Koloseum. Lep Sveti Petar. Video sam i jednog papu.“ Ko zna koji li mu je zapao. „Dobro, a mi nikad nismo bili na Fidžiju.“ On se razdragano nasmeje.

„Baš ti je dobra ta šala. Da se čovek nasmeje. Pričaću je.“ Onda uzme od Đin kofer i da nam znak da ga sledimo. Ja ga gledam i kažem tiho:

„Ali ja u stvari nisam hteo da ga nasmejem.“

„Nisi? Ali bilo je smešno, i ja sam se nasmejala.“

„Pa dobro, postala si prava supruga!“

Uđemo u nekakav taksi, engleski po dimenzijama, ali svakako ne po boji, budući da je jarkocrven. Gospodin vozi maksimalnom brzinom po ulicama ovog sela. Po ivicama ima mnogo vegetacije i puno je životinja, od krava uobičajene boje do papagaja najfantastičnijih boja. Mnogi se okolo kreću biciklom. Duž puta se mnoga deca igraju blizu fontanica, poigravaju se vodom, pune šarene balone i nose šortseve kaki boje ili tamnoplave – svi su kratki i veoma široki – i majice na bretele, uvek bele. Jarkocrveni taksi izađe na neki most, pod njegovim točkovima drvene grede sviraju bučnu prirodnu melodiju. „Evo, stigli smo.“

Izađemo. Čeka nas veliki, beli gumeni čamac. Neki obojeni čovek bez šešira, mnogo deblji, pomogne nam, pošto utovari naše kofere, da se popnemo unutra.

„Dovidenja, Mister Nudi“, pozdravimo taksistu, koji nam je tokom vožnje rekao svoj nadimak. Onda se čamac odvoji od mola i, pošto izađemo kroz kapijicu, krene punom brzinom. Gledam Đin kako sedi na klupici, pomalo je umorna, već dugo putujemo.

„Kako je?“

„Dobro“, nasmeši mi se, ali vidim da je umorna.

„Uđi malo više unutra, tako se nećeš skvasiti i manje će te produvati.“ I, da bih je još više zaštitio, sednem kraj nje i pokrijem joj ramena svojom jaknom.

„Eto“, nasmeši mi se, „sad se zaista osećam udato.“

Nakon otprilike dva sata stignemo u Monuriki i na kraju nam se napor dugog puta isplati, imamo divan bungalov na nekoliko metara od mora. Delom je uklesan u steni, a delom je sagrađen na pesku. Okolo je sve zeleno, mala živa ograda od plavih cvetova sa žutim unutra i bela kapijica. Pesak ulazi do velikog prozora, unutra je sveže i supermoderno, veliki plazma televizor, supersonični zvučnici, krevet *king size*. Čeka nas boca šampanjca s krupnim crvenim jagodama, kivijem i veoma svetlim grožđem. Jedan elegantan ostrvski konobar pokazuje nam kako funkcioniše svaka stvar, uključujući i mogućnost da se koristi jedan džakuzi postavljen u kupatilu. Užlebljen je u stenu i pruža mogućnost da se gleda pravo u more, kroz jedan okrugli prozor.

„Inače“, objašnjava nam na engleskom, „ukoliko želite, imate i veći džakuzi napolju, tako da se možete kupati pod zvezdama, ali morate paziti jer ima mnogo komaraca, koje voda privlači. U tom slučaju, koristite ovo...“ Pokaže nam nekakve dugačke mirišljave šibice, koje bi, po mom mišljenju, umesto da ih oteraju, mogle još više da ih privuku.

Kad ostanemo sami, Ćin padne na krevet.

„Konačno! Nikako da stignemo. Ma kako je to tvoja mama izabrala ovo ostrvo?“

„Ne znam.“ Nasmešim joj se. „A ne mogu ni da saznam. Možda zato što je ovo iz filma *Izgnanik*, ovde završi Tom Henks. Naime, mi smo na ostrvima Mamanuka.“

„Eto, sad je sve jasnije.“

Narednih dana se ludo provodimo, često obilazimo ostrvo, koje se, sve u svemu, prostire na nekoliko kilometara, često jedemo u sobi, s konobarom koji nam je uvek na raspolaganju i besprekornom uslugom. Uveče odlazimo na večere u ostrvski restoran, stolovi su udaljeni jedan od drugog i uvek je veoma mirno. Malo je ljudi tu budući da ima deset bungalova, ima i drugih parova koji su na svadbenom putovanju, ali tokom dana kao da svaki par ima svoju plažu. Samo je jedne večeri u restoranu bilo malo muzike i takmičenje u provlačenju ispod motke, gde smo na kraju do nogu porazili jedini opasan par, dvoje veoma mladih Napolitanaca od jedva dvadeset godina. Ona je bila okićena nakitom i možda je, kad se poslednji put savila pod motkom, izgubila baš zbog težine nakita.

„Bravo za vas, svakako!“

„Hvala!“

„Ali baš ste mladi.“

„U Kampanji se svi rano venčavaju, mi smo želeli da pobegnemo.“

Nismo baš shvatili šta su zaista hteli da kažu, ali nisu prestajali da govore, ona o zlatarama koje ima, on o očevoj fabrici koja proizvodi obuću, o novim inostranim tržištima, o Rusiji koju otkrivaju, o kineskoj stvarnosti, kako s pozicije radnika tako i s pozicije kupaca, i još mnogo toga. O nama inače nisu ništa saznali, samo da smo pobedili.

„Šta je ovo? Dobro je...“

„To je kava, niste probali?“

„Ne.“ Đin i ja se pogledamo.

„Prvi put na Mamanuki...“, i svi se nasmeju. Onda popijemo s njima to čudno piće.

Izgleda da jedan tip s naočarima, koji mora biti neki biolog ili predstavnik neke farmaceutske kuće, savršeno poznaje tu biljku i pokušava da je plasira na tržište.

„To je koren biljke *Piper methysticum* Forst izmrvljen između dva kamena. Pruža osećaj zadovoljstva... Osećate li?“

Napolitanka, koja ju je maltene prožderala, zatvori oči, prepusti se, preterano se smešeći, i izgleda kao da će se uskoro onesvestiti.

„Ja da, odlično se osećam.“

Đin mi kaže na uho: „Meni ovo liči na lagani sladić i tačka.“ Pozdravimo se s njima i vratimo se u svoj bungalov, odmah otvorimo bocu ledenog šampanjca i tako proslavimo pobedu. „Ma kakva kava sa sladićem.“

Umesto kade s komarcima, biramo more. Skinemo sve sa sebe i bacimo se. Voda je topla, čini mi se da smo u *Plavoj laguni*, ima planktona i, kad se krećemo, fluorescentni tragovi prate naše pokrete. Sve mi je savršeno i moj um, čudno, kao da me pušta da malo odmorim. Ali negde u dubini primetim da izbegavam temu, iako mislim da je ovo, nažalost, samo jedno bekstvo. Onda se zagrlimo, Đin dođe na mene, obavije mi noge oko struka. Mesec iznad nas je crven, ali ona se ne stidi zbog onoga što upravo radimo.

83.

„Vasko, hoćeš li da uradiš domaći lepo? Ovakav je grozan! Ne vidi se čak ni da li si napravio grešku ili nisi. Učiteljica će te oceniti na poverenje.“

„Učiteljica kaže da sam ja živ.“

„To nije ono kakav treba da budeš u školi. Ti moraš da budeš pametan, vaspitan i spreman.“

„Sve to?“

„I više. Ali zasad ti o ostalom ne govorim, inače ćeš se zbuniti.“

„Dobro.“

Vasko se ponovo potrudi oko zadatka. Isplazi jezik, pokušavajući da piše najbolje što može. Danijela se smeši gledajući ga s ljubavlju. Filipino, koji je blizu, veselo je posmatra.

„Misliš li da se i moja majka tako ophodila prema meni?“

„Dobro ili loše?“

Filipo je na trenutak zbunjen: „Ne znam da li je dobro ili loše. Ali sigurno, s ljubavlju, a i sviđa mi se to što se prema njemu ophodiš kao prema velikom.“

Vasko se odvoji od knjige i besno ga pogleda.

„Naravno da se ophodi kao prema velikom, ja jesam velik.“

Filipo se izvini. „Da, da, u pravu si, ja sam se zbunio.“

Vasko ponovo počne da piše. Filipino se okrene prema Danijeli i zaškrguće zubima kao da kaže: „Jao, ala je ovaj ovde žestok.“ A ona mu samo usnama odgovori: „Sve čuju.“ Filipino klimne glavom, a onda ponovo počne da priča normalno.

„Hoćeš malo soka, Dani? Samo što sam ga iscedio.“

„Ne, hvala.“

„Okej.“

Filipo naspe malo sebi, popije pa ispere čašu i okrene je na sudoperi.

„Ja odoh na mali fudbal, posle toga idem na večeru s Pjetrom i ostalima. Čujemo se kasnije. Vidimo li se sutra ujutru?“

„Sutra idem na fakultet.“

„Dobro, onda se čujemo sutra, možda za ručak.“

„Okej.“

Poljube se u usta, a onda Filipino pozdravi Vaska razbarušivši mu kosu.

„Ćao, šampione, nemoj previše da učiš, važi?“

„E, bravo, reci to mami!“

Danijela ga pogleda i napravi se da je ljuta. Filipino podigne ruke kao da želi da se opravda.

„Dobro, u pravu si, pogrešio sam!“ Onda uzme ranac i izađe. Danijela odmahuje glavom i smeši se, dobro joj je s njim. Ta priča traje već više od četiri meseca, a izlazili su dva meseca pre nego što su se smuvali. Šest meseci Vasko viđa tog mladića u kući i izgleda da mu je dobro u njegovom društvu. Šale se, smeju, i, kad je ljubi, Vasko nije ljubomorán. I na to je mislila Danijela, kad se to dešavalo, krajičkom oka je kontrolisala njegove reakcije i činilo joj se da Vasko ne obraća pažnju. Ali mora da bude oprezna, pročitala je mnogo knjiga o deci, zna da su ponekad najbolji glumci, čuju i vide sve i pate iz najrazlicitijih razloga. Pažljivi su i veoma osetljivi i Vasko ne treba nikada da pomisli da dolazi posle nečega ili nekoga, i to je za Danijelu najvažnije polazište. Odrekla se mnogih stvari zbog njega i srećna je što je to učinila, nije mislila da ume da bude tako odrasla. Smeši se za sebe dok ga gleda. Odrasla. Šta ću reći svom sinu kad mi bude tražio objašnjenje za tatu? Hoću li mu reći da je, nažalost, umro kad se on rodio? Lagaću da ne bih priznala kako sam kao devojka bila opuštena, laka, drogirana? Zar nije bolje reći to da bih izbegla sve ovo? I kako bi sudio o meni ako mu kažem istinu? Ne bi me više uvažavao? Ne bi me poštovao? Ne bi slušao ono što mu govorim? Da li bi strašno patio ili mu uopšte ne bi bilo važno? Kakav će on biti sutra? I nastavi da ga gleda, s nakrivljenom glavom, s onim jezičićem koji s vremena na vreme isplazi tražeći pravi rukopis, sa željom da postane bolji ili da možda jednostavno završi domaći. I, kao da je iznenada osetio da ga posmatra, Vasko se razvedri i osmehne se, naglo ustavši.

„Kad završim, mogu li da igram igrice?“

„Sad samo gledaj da završiš zadatak, pa ćemo videti. Ne budi rasejan, jer moraš i da shvataš šta prepisuješ i da mnogo poboljšaš čitanje. Znači, večeras ćeš ti meni čitati neku lepu bajku, a ja ću zaspati.“

Vasko se nasmeši, dobro zna da se mama šali. Iznenada zazvoni interfon. Vasko ponovo ustane od domaćeg, veoma iznenađen.

„Ko je?“

„Trebalo bi da je Đulija, rekla je da će svratiti da me vidi.“ Vasko brzo siđe sa stolice. „Sta radiš? Kuda ćeš?“

„Hoću ja da otvorim.“

Potrči na interfon, uzme slušalicu i prinese je uhu. „Ko je?“

„Ja sam, Đulija.“

Okrene se prema Danijeli: „Da, ona je.“

„A ti otvori.“

Vasko pritisne dugme interfona i vrati se da sedne za sto, pa ponovo zaroni svoju kovrdžavu kosu u veliku svesku. Malo kasnije, neko pozvoni na vrata.

„Ovog puta ja idem, nastavi sa učenjem!“

Danijela prede preko salona i stigne do ulaza. Stane iza vrata.

„Ko je?“

„Ja sam, Đulija.“

Danijela je pusti da ude.

„Kako je lepo što si svratila, već se dugo nismo videle!“ Iznenada primeti da je Đulija napeta i zabrinuta. „Ali šta je bilo? Šta ti se desilo?“

„Sad ću ti ispričati.“

Udu u salon i Đulija ugleda Vaska kako uči.

„Ćao, Vasko...“

„Ćao.“

Ali on ovog puta nastavi da prepisuje reči onako kako mu je učiteljica rekla, ne ustajući od stola. „Možemo li da odemo u tvoju sobu?“

„Naravno, ovuda. A ti nemoj da prekidaš domaći, jasno? Pazi, ja te pratim iz svoje sobe.“

„Da, razumeo sam.“

Danijela pusti Đuliju u svoju sobu, pa pritvori vrata. Đulija pogleda oko sebe. „Ali šta...“

„Dobro, nemoj sad da gledaš lom, danas nisam uspeła da sredim.“

„Danas?! Pomislila sam da su bili lopovi!“

„Budalo, uvek uspeš da me nasmeješ. Dakle, može li se znati šta se desilo? Došla si ovamo i izgledaš kao da si videla duha.“

„Još gore. Od duha se ne stidim, a od onoga što se desilo — da.“

„O bože, sad si mi zaista probudila radoznalost, eto, tako bi trebalo da se završi prva epizoda neke serije. Svi bi gledali drugu samo da bi saznali šta će se desiti!“

„Da, da, samo se ti pravi duhovita, ali ova priča se tiče i tebe.“

„Mene? A kako? Čuj, hoćeš li mi objasniti o čemu se radi?“

„Čekaj, čekaj, sad ćeš da vidiš... Imaš Fejsbuk, da?“

„Naravno.“

„Onda uključi kompjuter, tako ćemo videti.“

Danijela podigne ekran svog *mekbuk era* i odmah pritisne dugme za uključivanje upalivši svetlo na ekranu, a onda ukuca svoju lozinku i otvori se razne ikone, između ostalih i Fejsbuk.

„Potraži stranu Palombi.“

„Andrea Palombi? A zašto?“

„Pogledaj šta je jutros postavio, a čak mi je poslao i poruku, đubre jedno.“

Danijela brzo ispiše ime Andree Palombija gore levo i, evo, pojavljuje se njegova stranica. U sredini je postavljen video-snimak s natpisom „Zabranjeni poljupci“.

„A šta je to?“

„Pusti i gledaj.“

Danijela pritisne strelicu u dnu i video krene. Uz *Kiss* od Prinsa počne deo koji prikazuje razne ljude kako se ljube u polumraku neke male sobe. To je brza montaža i svaki put su to druge osobe. Ljube se, miluju se, trljaju, jedna skida jaknu, druga pušta da je ljube po vratu.

„Evo, zaustavi, zaustavi. Gledaj.“ Danijela priđe ekranu. „Ali to je kupatilo?“

„Da.“

„A ovo je Andrea Palombi!“

„Da.“

„Ali nikad mi to nisi rekla!“

„Ali desilo se samo te večeri i nije mi se svidelo, ti si nestala, ja sam popila, samo smo se ljubili... A onda mi je on ljubio sise, gledaj.“ Danijela premota unapred i zaista se vidi kako on podiže majicu i pomera joj brusthalter ljubeći joj grudi. Sad su baš naspram kamere i ona se savršeno vidi. Onda se pojavi još jedan par i Danijela ponovo zaustavi video.

„Đuli! Ali odvratna si!“

„Jesi li videla? Đubre jedno! Sve se završilo na ovome, nije mi se čak ni pričalo o tome, stidela sam se. A i vi ste se rastali toliko davno, ti si te večeri čak rekla da ti se više ne sviđa, da je posle tebe pao...“

„Tačno! Ali ipak si mogla da mi ispričaš. O bože, kakva scena, baš apsurdno, i još u kupatilu...“

Iznenada, Danijela shvati da je to baš ono veče kad je ona uzela one tablete, kad se rasturila, kad se zatvorila s nekim baš tamo, u neko kupatilo, kad je zatrudnela. Pogleda tu sliku. To nije bilo koje kupatilo, to je ono kupatilo.

„Ali kako se to desilo? Kako je Palombi dobio ovaj snimak, kako ti se javio?“

„Srela sam ga juče slučajno na Trgu Euklide i pozvao me je da izađemo. Odbila sam ga. Jutros mi je poslao ovu poruku.“ Đuli joj pruži mobilni telefon, Danijela brzo prede preko poruke. „Šteta što ne želiš da izađeš sa mnom, baš smo bili lep par. Pogledaj na mojoj stranici kako smo se dobro ljubili!“

„Jesi li videla?!“

Danijela vrati telefon Đuliji, uzme svoj i ukuca jedan broj.

„Ćao, Ana, smetam li? Dobro, izvini što te tek sad zovem, ali da li bi mogla da dođeš ovamo da učiš? Tako ćeš pričuvati Vaska, ja moram da izađem zbog hitnog slučaja. Daću ti pedeset evra. Dođi što pre.“ Prekine vezu. „Đuli, znaš li gde je Andrea Palombi?“

„Znam.“

„Imaš li kola?“

„Imam.“

„Okej, čim Ana dođe da pričuva Vaska, idemo kod njega.“

„Mama...“ Vasko se pojavi na vratima sobe. „Završio sam domaći, mogu li sad da igram igrice?“

„Možeš.“

„Super! Možda ću preći osmi nivo.“

Danijela ga gleda kako se raduje, kako trči prema televizoru, uključuje ga i odmah u ruke uzima konzolu kako bi pokrenuo ko zna koju utakmicu. Vasko je srećan, lepo mu je sa Super Mariom, a jednom prilikom je čak rekao: „Mnogo mi je simpatičan!“

Ko zna šta će reći kad bude saznao ko je njegov otac.

83.

Kad stignu do zgrade Andree Palombija, Đulija Parini pozvoni na kapiji. Ona i Danijela pričekaju kod nemog interfona. Danijela je nervozna, premešta se s noge na nogu, ne uspeva da poveruje da bi mogla da sazna ko je otac njenog deteta. Gledaju se u tišini, uzbuđeno čekajući da neko odgovori. Konačno, jedan glas. To je baš on, Andrea Palombi. „Ko je?“

Pogledaju se na trenutak da odluče šta da kažu. Onda Danijela gurne Đuliju kao da kaže: „Hajde, govori!“

„Ja sam, Đulija!“

„Ah, vidi, vidi, znači, vredelo je što sam postavio snimak? Kakvo lepo iznenađenje, popni se, hajde, sam sam, treći sprat.“

Začuje se zvuk kapije koja se otvara. Danijela brzo uđe i pojuri dole stepeništem, a Đulija je prati, skoro da posrče iza nje.

„Ah, polako, pašću!“

„Hajde, mrdni!“

U trenu otvore ulaz i odmah su u liftu, koji gotovo poskakuje od tog žestokog ulaska. Cim uđu, Danijela pritisne dugme za treći sprat. Onda pričekava udarivši levom nogom vrata lifta da se zatvore. Cini joj se, zbog nemira i napetosti koji kuvaju u njoj, da se uspon nikad neće završiti. Danijela izađe prva, povuče Đuliju za ruku i nagne se da bi bolje videla imena ljudi koji stanuju na tom odmorištu. Iznenada ugleda jedna vrata kako se otvaraju i pojavljuje se Andrea Palombi.

„Kon...“ Ne stigne ni da završi rečenicu a skoro se sruši. „Danijela? A šta ti radiš ovde?“

„Nisi shvatio?! Prijavićemo te, uništićemo te, pozvala sam policiju, mrtav si, gotov si, kako si, koji kurac, dobio ovaj snimak, ko ti ga je napravio?!“

Andrea Palombi podigne ruke. „Čekaj, mirna, kako to misliš — 'pozvala policiju'? Jesi li luda?“

Već su u kuhinji. Danijela je van sebe, vidi jedan nosač noževa, izvadi jedan nož, prvi koji joj je pao šaka, i uperi ga u njega. „Sve pričaj ili ću te ubiti i sve će se ovde završiti!“

Preplašen, Andrea Palombi uzmakne. „Ma šta je ovo, neka šala? Tvoja drugarica sve otežava, zbog toga sam to uradio, poljubili smo se, jesi li videla ili nisi? A nikad mi nije odgovorila na pozive, ni na poruke.“

Đulija, smešeći se, pogleda drugaricu. „Jesi li videla? Rekla sam ti istinu, to je bila samo greška od te večeri.“

Palombi oseti ubod ponosa. „Kako greška? Rekla si da sam ti se oduvek sviđao, da sam ti oduvek bio privlačan!“

Đulija pogleda Danijelu. „Eto, sve izmišlja, ne veruj mu. A i da sam to zaista rekla, bila sam pijana. Odvratan si mi i ti si đubre koje moje sise izlaže javnosti!“

„Odmah ću ih skinuti. Obećavam.“

Danijela brzo zamahne nožem prema njemu. Palombi odskoči. „Hej, jesi li budala ili si luda?!“

„Bušiću ti deo po deo. Odmah mi reci kako si dobio ove snimke! Ko je ovo montirao, ko je to bio?!“

„Neko.“

„Ko neko?!“

„Ne znam, zove se Ivan, živi na Testaču, bio je obezbeđenje te večeri u *Kaštel di Gvidu*, svuda su bile kamere, zar niste primetile?“ Onda shvati šta je rekao i pokuša da se nekako opravda. „U stvari, bile su baš dobro skrivene, postavili smo ih jer smo se plašili da će se neko drogirati u kupatilu i da će pući — zbog toga, pa nismo valjda hteli da vidimo ko će s kim imati seks?“ Onda Palombi pogleda Đuliju i nasmeši joj se. „Mi nismo imali seks, samo smo se poljubili.“

„Plus sise. Postoji dokaz.“

Palombi, smešeći se, pogleda u Danijelu, ali shvati da je situacija komplikovanija nego što je zamišljao.

„Šalio sam se. Kako god, ozbiljno, odmah ću skinuti film.“

„Eto, bravo, a onda ćeš nas odvesti kod Ivana.“

„Ali imam posla.“

Danijela uperi nož u njega. „Onda nisi shvatio. Ne šalim se, ovo je važno. Postoji i moj snimak. Odmah mu piši, pošalji mu poruku. Rec mu da moraš hitno da ga vidiš.“

Andrea Palombi uzme mobilni telefon i uradi sve kako mu je Danijela naredila, pa sačeka nekoliko sekundi, sve dok se ne začuje zvuk poruke. Pročita i pokaže joj je.

„Okej, čekam te.“

Malo kasnije, sve troje su u Đulijinim kolima. Ona vozi. Palombi je pored nje, a Danijela sedi pozadi, i dalje držeći nož.

„Idi samo pravo, posle raskrsnice odmah desno, tako ćemo preseći. Živi iznad *Teatra dele Vitorije*. Imao sam turnir u padelu...“

Danijela ga udari po ramenu.

„Onda možda možeš da budeš zahvalan što ćeš još moći da igraš.“

„Ali da li si stvarno pozvala policiju? Skinuo sam snimak.“

„Nisi ni smeo da ga postaviš.“

„Shvatio sam, ali to je bila šala, kako ste vi to shvatile ozbiljno? A i videle su se samo sise, uopšte ti se ništa ne razaznaje toliko.“

„Ja sam je odmah prepoznala.“

„Pa dobro, ali to je zato što je ti poznaješ. Koji je tvoj snimak?“

„Ne tiče te se. Dakle? Kuda treba da ide?“

„Skoro smo stigli.“

Đulijin automobil ulazi na Trg Santa Marija Liberatriče.

„Evo, vidi, imaš jedno mesto, odmah posle picerije *Reno*. Stani tu, on stanuje nedaleko odavde.“

Parkiraju se i izađu. Kad stignu do olupanog ulaza, Palombi pogleda interfon i odmah pronađe gde treba da pozvoni. Tren kasnije, odgovori mrzovoljan muški glas.

„Ko je?“

„Ja sam, Andrea.“

„Penji se.“

Ulaz se otvori i njih troje se uvuku u staro predvorje.

„Često dolaziš ovamo?“

„Ponekad.“

„Ali šta radi ovaj tip? Obezbeđenje, rekao si?“

Andrea Palombi se osmehne. „Da, obezbeđenje svake vrste. Ako ti nešto treba... lako ćeš kod njega obezbediti.“

Đulija ga radoznalo pogleda. „A to je...? Uopšte nisam shvatila.“

Danijela odmahne glavom. „Prodaje drogu, rastura je, govori o onima kojima treba sigurno 'rasturanje'.“

„Da, tako nešto.“

Malo kasnije, nađu se pred njegovim vratima. Pre nego što Palombi zazvoni, Danijela stavi nož u pantalone, zavuče ga iza leđa. Začuju se koraci i, odmah potom, neko ko otvara vrata. Neki tip duge brade, ričkaste kovrdžave kose, s naočarima za vid i velikim crnim mindušama.

„Jao, Andrea, šta, poveo si devojke? Nisi mi rekao ranije, ne sviđa mi se to.“

„To su prijateljice.“

„Ne treba da se ovako pojavljuješ ovde. Ja radim.“

Danijela pokaže na salon. „Hoćete li nas pustiti da uđemo, molim? Nismo došli da smetamo, došli smo da resimo problem koji bi mogao da imaš.“

Čuvši tu rečenicu, Ivan postane dezorijentisan. Pogleda Palombija i uvrne ustima, uopšte mu se ne sviđa ta priča. Ipak, pusti devojke i zatvori vrata.

„Dakle? Šta se dešava? Kakav je to problem koji bih mogao da imam?“

Danijela se nasloni na neki komad nameštaja, oseti dugačak nož kako joj udara u leđa, cela ta priča čini joj se apsurdnom i ne zna dobro kako da počne. Pogleda unaokolo, stan je prljav, prašnjav, s teškim zavesama, a dva plišana kauča, jedan plav, jedan crven, oba pomalo odrpana, zauzimaju taj salon. Roletne su spuštene, napravljene od drveta kao one nekadašnje. Na staklenom stočiću – veliki televizor, možda i crno-beli. Na niskom stočiću ispred kauča – ispijeno pivo, prljavi karton od pice i razne pepeljare pune opušaka. Neke nisu ispražnjene ko zna otkad. Na jednu pepeljaru od lažnog srebra, koja je ukradena s ko zna kog kioska, položen je džoint popušen dopola.

„Hoćeš da povučesh dim, tako ćeš se opustiti?“

Ivan je sledio ceo put Danijelinog pogleda.

„Ne, hvala. Ne pušim. Palombi je na mrežu postavio video koji je dobio od tebe. Moja prijateljica se tako našla u javnosti sa svojim sisama. Obavestila sam prijatelja koji radi u policiji. Znaju da sam ovde. Poslala sam mu poruku sa adresom, brojem i tvojim prezimenom.“

Ivan ćutke sluša, pa iznenada, a da to niko nije očekivao, skoči za vrat Palombiju. Zgrabi ga obema rukama za kosu i povuče nadole, prema crvenom kauču. Onda ga pusti da tu padne, legne kolenom na njegova leđa i, držeći ga tako na stomaku, počne da ga udara pesnicama u glavu da bi dao oduška svom besu.

„Ti si stoka, u kurac, budaletina! Uvek sam to mislio i sad si mi to dokazao, jebote!“

I dalje mu držeći koleno između lopatica, povuče ga za kosu, toliko da je Palombi prinuđen da zabaci glavu.

„Jao! Pusti me... u kurac!“

„Stoka kao što si ti treba da umre u Tibru!“

Onda Ivan iznenada ustane s kauča i šutne ga u slabinu. Palombi vikne od bola.

„Dođe ovamo zato što je to mangupski, đubre, čak mi je i film makao. Uopšte mu ga ja nisam dao. Ja sam budala što sam mu verovao.“ I, skoro zadihan od tog napora, na koji i nije mnogo navikao, Ivan uzme džoint i upali ga. Povučer dva duboka dima, pa ga spusti na posrebrenu pepeljaru. Onda se okrene prema devojkama, koje su do tog trenutka prisustvovala celoj sceni ne uspevši ništa da kažu.

„Dakle? Kako ćemo mi ovo resiti?“

Danijela pokuša da izgleda sigurno. Đulija nije u stanju da priča.

„Rešićemo tako što ćeš nam ti dati sav materijal od te večeri koji imaš, a koji je snimljen u *Kašteldi Gvidu*, a moj prijatelj će zaboraviti moju poruku.“

„Kako mogu da budem siguran?“

Danijela ga ozbiljno pogleda. „Moraćeš da nam veruješ. Nas ne zanima šta ti radiš ovde, a ne zanimaju nas ni ovakve budale“ — bradom pokaže na Palombija, koji je u međuvremenu seo na kauč i počeo da masira kosu. Još ga boli. „Budale koje kljukaš svojom robom. Nas interesuje da se snimci koji se nas tiču ne nađu u optičaju.“

Ivan opet ima iznenadan napad besa. Ode do Palombija i jako ga šutne u cevanicu.

„Govno jedno! Ti si me doveo u ovu situaciju!“

Palombi zaurla. Ivan stavi ruke na čelo koristeći ih kao da su rajf i zabaci kosu. Onda je pusti i ponovo se smiri. Okrene se prema Danijeli.

„Pravo je. Kakve, do kurca, vi imate veze? Tu je i pitanje privatnosti. Sve dok postoji stoka kao što je ovaj, svet neće biti bolji. Dođite...“

Otvori vrata koja vode u hodnik. Kao da pripadaju nekom drugom stanu. Sve je svetloplavo, s belim ivicama. Tu su velike litografije, različiti prikazi Njujorka, Los Anđelesa, San Franciska, sve slike s temom Amerike. Hodnik se završava i iza jednog ugla je nekoliko zatvorenih vrata. Ivan otvori jedna i uđe u malu kancelariju. Tu takode vlada haos, ali ambijent je bolji, ima više svetlosti i zidovi su svetliji. Vidi se da je taj deo stana nedavno okrečen. Na jednom velikom stolu stoje neki kompjuteri, kamere, mali *kenon 7D* aparati, jedan *soni*. Unaokolo: nekoliko gvođenih polica za knjige i brojni katalozi. Svaki je numerisan početnim slovom i brojem. Ivan otvori fioku i izvadi veliku tamnu svesku. Kad je otvori, Danijela primeti da je to rubrika. Ivan prelazi preko nje i zaustavi se na „C“. Otvori i nađe odgovarajuću šifru. A 327. Ustane, uzme katalog i otvori ga. Pun je DVD-jeva i malih kaseti.

„Evo, sav materijal je ovde, ovo su originali. To je bilo jedino veče u *Kaštel di Gvidu*. I to uspešno. Bilo je više od sedamsto ljudi. Kamere su mi tražili oni koji su bili odgovorni. Bile su obavezne.“ Ivan ne veruje da ih je ubedio, ali i ne mari mnogo za to. „Sad idite. Ja vas nikad nisam video i nisam vam nikakav kurac dao.“

Kad se vrate u salon, Palombi više nije tu.

„Eto, stoka je otišla. Shvatio je da sam se dvoumio da li da ga ubijem ili ne.“ Onda ih pogleda. „Nestanite i vi i zaboravite ovu adresu. Ako dođe taj iz policije, tako mi boga, doći ću da te potražim.“

Dve devojke bez reči izađu. Danijela uđe u lift, jako stežući uza se tu kutiju A 327. Tren kasnije, izađu iz ulaza. Obe udahnu punim plućima. Vazduh je na tom

mestu bio zagađen, težak, s mirisom buđi, na mahove se osećao i vonj mačje mokraće.

„Majko mila, odvratno.“

„Zaista.“

Đulija se naježi. „Naravno, ovakve stvari mi se dešavaju samo s tobom.“

„Pa, sećaćeš se ove avanture. Pomisli koliko u Rimu ima ovakvih mesta, ili još gorih od ovog, i nikad nismo nijedno videle.“

„Vidi, ja sam srećna zbog toga! Ništa nisam time izgubila. Jedno je sigurno, Palombi mi više neće dosađivati.“

„Ah, u to možeš biti sigurna.“

Smejući se, uđu u automobil. Danijela veže pojas i spusti kutiju A 327 na noge. Pažljivo udara rukama po njoj, skoro je miluje. Bilo je više od sedamsto ljudi te večeri. Jedan od njih je otac mog deteta i uskoro ću saznati ko je to.

85.

„Ćao, baš lepo, uspeli ste!“

Babi otvori vrata i Palina i Bani se nadu pred njom, nasmejani.

„Bilo je malo gužve u saobraćaju...“

„Uđite!“

Palina je poljubi i uđe u salon, Bani joj pruži ruku. „Kako si?“

„Sećaš se Sandra, jelda?“

„Nikad ga ne bih prepoznala! Izgledaš kao svoj mlađi brat, mršaviji, elegantniji i čak lepši!“

Bani počne da se smeje. „A ti se ni za dlaku nisi promenila.“

„E pa dlake, to jest kosu, jesam! Imala sam baš dugu.“

„Tačno, sećam se. Ma znaš li da si se mnogima sviđala? Samo što niko nije bio hrabar da ti se obrati, jer ko bi se posle sa Stepom makljao?“

„Ma daj, kažeš to da bi me zezao.“

„Kunem ti se, sviđala si nam se, još kako. Bili ste divan par. A onda, kad ste izašli u *Mesađeru* sa Stepom koji je uspravio motor na jedan točak posle trke *Kamomila*... Pa, tad si stvarno postala mit.“

„Preteruješ, ali prija mi. Hoćete li nešto da popijete?“

Bani se priseti paketa koji drži u rukama.

„Ah, izvini, doneli smo ti ovo.“

Palina ga gleda s neodobravanjem.

„To je voće u sladoledu, moraš da ga staviš u zamrzivač, inače će se rastopiti.“

„Naravno, baš je dobro, hvala, ali mogli ste da dođete i praznih ruku.“

Bani pruži Babi paket i ona ode prema kuhinji.

„Dakle, ozbiljno, šta ćete da popijete?“, i pokaže na komodu u salonu na kojoj je poslužavnik s raznim bocama. „Malo šampanjca? Prošek, *koka-kola*, malo belog... Imam još i *kinoto* i biter.“

Palina sedne na veliki beli divan.

„Za mene *koka-kola ziro*, ako ima.“

„Ima, ima.“

Bani pogleda Palinu, koja mu da znak da sedne. „A za mene malo šampanjca.“

Babi odgovori iz kuhinje: „Odlično, i ja ću malo popiti.“ Malo kasnije, vrati se u salon i počne da sipa piće u različite čaše. Bani pogleda unaokolo.

„Čestitke, prelep stan, zaista lep.“

„Sviđa ti se?“ Babi mu pruži čašu šampanjca pošto Palini da *koka-kolu*.

„Veoma.“

„A uređenje?“

Bani pogleda divane, zavese, tepihe. „Isto. Ne razumem se mnogo u te stvari, ali liči mi na jednu od onih kuća u reklamama, jednu od onih savršenih, gde sve funkcioniše, nema ničega što nije u redu...“

Babi se smeje. „Ja ih zovem kuće *mulino bjanko*.“²⁸

„E baš to.“

„Ali ova je bolja zato što ju je uredio veliki arhitekta koji još nije priznat u javnosti, ali biće.“

Palina spusti čašu na niski stočić. „Priča o meni, zeza me.“

„Stvarno si ti uredila ovaj stan?“

„Evo još jednog. Ali zašto me svi potcenjuju? Pa dobro, Babi, daj mi malo šampanjca, tako ću piti s vama i napiću se, inače ću pasti u bedak kao neostvoreni arhitekta.“

Babi ustane i uzme čašu, napuni je šampanjcem. „Bivaćeš sve uspešnija i otvorićeš svoj biro, samo ti treba vremena.“

„Mama...“

Baš tad se iz hodnika pojavi mali Masimo. „Šta radiš ovde? Trebalo bi da si u krevetu.“

„Ali mogu li da se pozdravim s Palinom? Čuo sam joj glas...“

„Ustao si i već si ovde, znači, nije baš da si mi tražio dozvolu, već si sve sam uradio. Hajde, poljubi Palinu i onda pravac u krevet.“ Masimo priđe Palini i poljubi je u obraz. Onda se odvoji i pogleda je. „Kako to da nisi više dolazila kod nas?“

„Završila sam svoj posao. Ali jesi li video — večeras sam navratila i, videćeš, doći ću još mnogo puta.“

Masimo se razvedri. „Onda jednom moraš doći po podne, pa ćemo sesti na krevet i gledati *Stiča*, mnogo mi se sviđa, siguran sam da će se i tebi svideti. Znaš *Stiča*?“

Palina pogleda Babi, pa odluči da kaže istinu. „Ne, ne znam ga.“

Masimo je još srećniji. „E pa ja ću te onda upoznati s njim. A ti, kako se zoveš?“

„Ja sam Bani.“

---

²⁸ Poznata prehrambena marka, proizvođač keksa, koja uvek u reklamama prikazuje lepe, tople kuće, srećnu porodicu... (Prim, prev.)

Sandro mu uz geg pruži svoju veliku ruku, u kojoj se dete izgubi. „Bani, Palina... Sviđaju mi se ta smešna imena. Sad idem da spavam zato što sutra idem u školu. Inače će se mama naljutiti.“

„Tačno. Već me poznaješ.“

Babi ustane s divana, položi ruku na dečakovu glavu i nežno ga uputi prema hodniku odakle je došao.

Masimo se okrene poslednji put. „Laku noć.“ Onda ode za mamom u svoju sobu. Malo kasnije, Babi se vrati u salon.

„Palina... Pa on se u tebe zaljubio.“

„Ma kakvi, sviđa mu se moje smešno ime. I nemoj to da govoriš, inače će Bani biti ljubomorani i na njega.“

Sandro se nasmeši. „Naročito na njega! Baš je lep... Ali znaš na koga liči? Znaš na koga me mnogo podseća?“ Palina pogleda Babi, njih dve razmene poglede i skoro da osećaju da će se onesvestiti. Bani ih gleda. „Jeste li shvatile na koga?“

A obe u horu odgovore: „Ne.“ Onda se osmehnu, i dalje u neprilici.

Bani lupka rukom po krevetu. „Ma hajde, onaj s onim očima... Da, onaj francuski glumac, Alen Delon, eto!“

Obe odahnu s olakšanjem. „Tačno! Ima nečega...“ Palina ga prati. Babi mu zahvali.

„Pa to je divan kompliment. Idem u kuhinju da vidim dokle je stigla Leonor.“

Palina ustane s divana. „Idem s tobom.“ Čim uđu u kuhinju, Babi pritvori vrata.

„Srčka me je strefila, na trenutak sam pomislila da si mu rekla.“

„Ma jesi li luda?! Zar misliš da bih rekla takvo nešto? I to pošto sam ti obećala? Time me vređaš! Jesi li zaboravila ko sam ja? Palina, carica!“

„U pravu si, ali osećala sam se kao da ću da umrem.“

„I ja! Mislila sam da je sam shvatio. Sad kad znam, kad je tvoj sin ušao, ja sam se skamenila. Ima identičan osmeh, čak i to kako zatvara oči. Baš je lep.“

I Palina se na trenutak priseti one večeri sa Stepom, kad je mnogo popila, kad je bila očajna, kad ga je poželela kao jedino rešenje za ljubav nakon što je izgubila Pola. I stidi se toga. Ne zna da li će ikada moći da to ispriča Babi. I, ne uspevši da se suzdrži, ona pocrveni.

„Šta ti je?“

„Što?“

„Sva si se zacrvenela.“

„Ništa, odvikla sam se od pića.“

„Ma daj, mora da si popila suviše brzo. Ti sve dobro podnosiš.“

Ali ne i neke emocije, volela bi Palina da joj odgovori. I toliko bi volela da joj sve ispriča, ali ne uspeva u tome, više voli da se sama smeje misleći na poslednju rečenicu iz *Prohujalo sa vihorom*, filma koji toliko voli: „Misliću o tome sutra.“ Da, ali jednog sutrašnjeg dana moraš to da ispričaš, u suštini, nije se ništa desilo.

„Hej, znaš li da je Bani stvarno sladak? Skroz je drugi čovek, baš sam srećna zbog tebe. Leonor, dokle smo stigli?“

„Sve je spremno, gospodo.“

„Onda, hajde, sedajte za sto, privući ću kolica.“

Palina izađe iz kuhinje, a Babi, kojoj pomaže njena služavka, napuni kolica jelima, prvim jelom, glavnim i prilozima.

„Malo kasnije ću te pozvati i donećeš nam voćnu salatu, koja je u frižideru. I onaj paket, još umotan, koji sam stavila u zamrzivač.“

„Naravno.“

„Ako me Masimo slučajno potraži, pozovi me.“

„Dobro.“

Babi se vrati u salon s kolicima i postavi ih blizu stola za kojim sede Palina i Bani.

„Dakle, napravila sam rižoto s jagodama. Napravila sam... Rekla sam da mi naprave! I dalje malo šta umem u kuhinji. Odgovara li vam da nastavimo sa šampanjcem ili hoćete da otvorim jedno belo vino?“

Bani pogleda Palinu. „Šta ti kažeš?“

„Kako ti želiš.“

„Onda, meni je šampanjac odličan.“ Babi uzme bocu i pruži je Baniju. „Uzmi, ti sipaj dok ja spremim tanjire.“

Bani počne da sipa u odgovarajuće čaše, a onda pogleda nalepnicu.

„*Moet e šandon* je za mene najbolji šampanjac. Bio sam na Stepovoj momačkoj večeri i bila je reka *moeta*.“

Onda naspe šampanjac i u Babinu čašu i shvati šta je upravo rekao. „Izvini.“

Babi mu se osmehne. „Ma taman posla. Oboje smo u braku. Nema problema.“ Bani pogleda Palinu. „Dakle, budući da si toliko želela da znaš, sad ću vam ispričati. Bila je to divna žurka, bilo je muzike i reke šampanjca. Bile su mnogo lepe devojke, ali niko ništa nije uradio, samo smo se lepo proveli.“

Palina ga gleda i odmahuje glavom. „Naravno... A niste ni pili, je l' tako?“

„Ne, to ne, u stvari, Huk i Sicilijanac su me na rukama doneli kući. U svakom slučaju, bio je to neverovatan brod, zvao se *Lina III*, toga se sećam.“

Babi pruži Palini tanjir, ali je ne pogleda u oči.

„Dobro, srećna sam što je to bila jedna lepa žurka.“

Palina omiriše pirinač. „Čini mi se da je odličan.“

„Leonor je odlična kuvarica. Ruskinja je, ali je dugo bila kod nekih Francuza, gospodina i gospođe, koji su svakog dana priređivali večere. Tako je naučila da kuva.“

Bani proba rižoto. „Odličan, uz to al dente, a i ukus jagoda je neverovatna stvar.“

I Palina uzme malo, dune u viljušku pa pojede. „Tačno, baš je dobar.“

„I na onom brodu“, nastavlja Bani, „baš smo dobro jeli. Sve riba i morski plodovi, to je brod na tri sprata, a poslednji je u staklu.“

Palini kao da se upali lampica. Ta slika, brod s mostom koji je napravljen od stakla, sa svetlim divanima, gde je videla nešto slično? Ma naravno! Ovde! Kad sam dala da montiraju zavese. U biblioteci sam videla brod kao taj. Onda pogleda iza Babinih leđa, prema prozoru, i iznenada je ugleda. Fotografiju broda koji je pristao, pasarelu i velikim rimskim slovima ispisano njegovo ime — *Lina III*. Babi u tišini jede, ali, kad podigne oči, ukrsti pogled s Palinom, koja zaškilji i ponovo pogleda ptema polici za knjige. Babi se okrene i vidi šta je otkrila, pa odmah ustane.

„Šampanjac je gotov. Hoćete još malo?“

„Da, može.“

U stvari, boca je dopola puna. Ona u prolazu spusti fotografiju, učinivši tako da *Lina III* nestane. Onda se vrati s novom bocom. Bani ustane i uzme je iz njenih ruku.

„Čekaj, daj mi je, ja ću je otvoriti.“

„Hvala.“

Babi sedne i pogleda Palinu, koja odmahuje glavom i smeši joj se, ali se pravi da je ljuta.

„Pre neki dan, za ručkom, svašta si mi ispričala, ali sigurna sam da si mi nešto sakrila.“

„Ne, rekla sam ti sve ono što sam mogla da ti kažem.“

Bani otvori šampanjac i sipa ga. „Lepo je što jedna drugoj sve govorite.“

„Eh, stvarno!“

Palina podigne svoju čašu.

„Dakle, predlažem zdravicu. Za prijateljstvo, za ljubav i za iskrenost!“

Babi se nasmeje. „Uvek!“

Kucnu se čašama i ispiju šampanjac, a onda Palina spusti svoju čašu. „Bani, već je toliko prošlo, što je bilo, bilo je, i niko ništa neće reći o onome što ćeš ispričati. Da li je Step, na svom oprostaju od celibata, otišao s nekom?“

„Da li je bila neka žena za njega?“

„Da.“

„Tja, sve je organizovao Gvido Balestri. Pravilo je glasilo da posle vatrometa, kad začujemo zvuk sirene, moramo da napustimo brod.“

„Svi?“

„Svi.“

„I Step?“

„Ne, za njega znam da je ostao da spava na brodu, ali sam, devojke su sve sišle. U to sam siguran.“

„A kako to?“

„Pričali smo jedni s drugima na venčanju. Svi smo bili radoznali da saznamo s kim je Step otišao. A on je u stvari sam spavao na brodu. Pa dobro, ali žurka je stvarno bila lepa.“

Palina pogleda Babi. „Da, mogu misliti, biće da je samo sanjao da ide u krevet s nekom!“

Babi je mirno posmatra.

„Pa neće valjda sad i snovi postati greh?“

86.

Đulija stane ispred ulaza i isključi motor, a Danijela *izlazi*. „Ćao, čujemo se sutra.“

„Ali kako? Zar ga nećemo zajedno pogledati? Baš sam radoznala.“ Danijela je na trenutak neodlučna.

„Vidi, ni ja ne znam najbolje šta da radim. Jesi li videla? Usput sam sve vreme ćutala, a ti znaš koliko ja pričam. Ponekad čak hoćeš i da me ućutkaš, kažeš mi da preterujem, da te od mene zaboli glava. Pomisli, onda, kako je meni u ovom trenutku, budući da sam sve vreme ćutala.“ Pokaže na kutiju A 327. „Ovde je možda preokret mog života, a naročito Vaskovog, u dobru i u zlu, ali ne znam šta da odlučim. Ja sam sad srećna s Filipom, sviđa mi se, s njim se osećam dobro, pruža mi sigurnost!“

„Ali on nije otac tvog deteta!“

„Da. A otac mog deteta nije neki tip koji nije preuzeo odgovornost, moglo se jednostavno desiti da nikad nije ni saznao.“

„Ali razmislićeš: ako vidiš da neki strava frajer, lep, visok, koga možda poznaješ, ulazi u to kupatilo s tobom? Možda je i simpatičan, veseo, bogat!“

„Da, ali čini mi se da u *Kaštel di Gvidu* nije bilo Breda Pita.“

„Možda je bio Čening Tejtum, a mi ga nismo prepoznale.“

„Čuj, umesto što pričaš sve te gluposti, ne misliš li da bi to jednostavno mogao biti neki izabrani neznanac od kojeg ću videti samo lice, ali neću saznati ni ime ni prezime, a naročito ne gde živi?“

„Razumem, ali pomisli kako će biti čudno kad budeš gledala te diskove, kad se budeš prepoznala...“

„Ne želim da razmišljam o tome. Ne znam čak ni šta sam radila. Bila sam potpuno van sebe.“

„Eto, pomisli da si to videla, kao što se desilo meni, na Fejsbuku nekog debila!“

„Ma daj, svakako ti se nije raspoznavalo lice.“

„Može biti, ali, kako poznajem svoje sise, činilo mi se da su me svi videli!“

Danijela uzme ključeve iz torbe, otvori ulaz. „Pa, ne znam šta ću uraditi. Možda ću sve spržiti i uništiti. Kako god, baš je bilo napeto.“

„Da, za sledeći izlazak pucamo na nešto više, opljačkaćemo nešto.“

„Eto, bravo.“

Danijela pode u ulaz, a Đulija je pozove.

„Dani! Ovo si zaboravila!“ Kroz prozor joj pokaže veliki nož nalik na testeru. Danijela počne da se smeje i vrati se da ga uzme. „Molim te, dobro sakrij oružje kojim je počinjen zločin.“

„Da. Umesto Ivana i Palombija, iseckaću njime onaj domaći hleb koji sam kupila.“

„Bravo, tako ćeš sve odvratiti od traga i niko više ništa neće razumeti.“

I pozdrave se tako, vesele i srećne, kao da su još gimnazijalke, sa istom onom lakoćom kao kad su se vraćale kući pre večere, a dogodilo se sve i svašta. Ili se nije dogodilo baš ništa, popodne je prošlo tako što su, naslonjene na zidić, ćaskale o svemu pomalo, pa ipak, vreme je prolazilo i kasnile su a da nisu ništa naročito radile. A majka joj nikad nije verovala. Iznenada joj na pamet padne Rafaela. Ko zna šta će reći mama kad otkrije da otac postoji, da Vasko ima i prezime. Odmah će se zapitati šta radi u životu i hoće li da ga prizna. Ko zna kako mama živi u ovom trenutku, nikad ne uspemo da jedna drugoj ispričamo nešto više. Onda Danijela uđe u kuću, i to baš dok zvoni mobilni telefon, koji je u žurbi zaboravila na stolu.

„Vratila sam se!“

„Dobro, mi smo u Vaskovoj sobi.“

„Dobro, mi smo u mojoj sobi.“

„Okej, stižem.“

Onda Danijela pogleda telefon. Šest poziva od Filipa. Odmah ga pozove. „Halo?“

„Ah, pa gde si bila? Sto puta sam te zvao! Već sat vremena pokušavam da te dobijem!“

„Da, izvini, zaboravila sam mobilni kod kuće.“

„A gde si bila?“

Ma kako to on postavlja sva ova pitanja? Obično me nikad ništa ne pita.

„Odvezla sam Đuli nekud.“

„Aaa.“

Filipo na trenutak začuti s druge strane. Danijela shvati da je razdražen zbog tog njenog prećutkivanja. „Morala je da ode do lekara.“

„Aaa.“

Čuje kako je to drugo „aaa“ malo smirenije. Kako su muškarci ponekad glupi. Potom joj se učini da je Filipo ponovo veseo kao i obično.

„Imam divno iznenađenje! Pogodi! Našao sam dve karte za premijeru Džejmsa Bonda, onog novog s onim glumcem koji ti se mnogo sviđa. Neverovatno, svi dolaze *jaguarima* i *poršeima* koje su koristili u filmu, biće i crveni tepih da bi se ušlo u *Teatro* u Ulici dela Končilijacione, sa svim glumcima! Super, zar ne?!“

„Ne mogu da idem.“

„Ma kako ne možeš da ideš?“

„Ne mogu, moram da ostanem kod kuće s Vaskom, moram da prekontrolišem njegov domaći, a i danas uopšte nisam bila s njim.“

„Ali to je Džejms Bond! Nađi bebisiterku, odvedi ga kod svoje majke, to je samo jednom, ne znaš šta sam uradio da bih ih pronašao!“

„Filipo, bio si divan, izuzetno cenim ovo tvoje iznenađenje, nemoj da se sad rastužiš. Idi s Markom, ili s Mateom, ili s kim hoćeš, naći ćeš gomilu njih koji će biti srećni što idu s tobom.“

„Mislio sam da ćeš ti biti srećna.“

„I jesam, ali osećala bih se kako ne pripadam tamo da odem večeras. Pokušaj da me shvatiš.“

„Ali to je jedinstven događaj... Ma daj, zar ne možeš da se potruđiš?“

I u tom trenutku u Danijeli nešto napukne. Kao da se pocepao mali komad platna, a odmah zatim, zbog težine koju izdržava, potpuno se otvara i više nećeš moći da ga ponovo zašiješ. Velika tuga je obrva. Nema nikakve veze sa mnom, ne razume me, ne čuje me, ne primećuje kako trepere moje prirodne potrebe, moje potrebe, moje vreme, moja želja da razgovaram ili ćutim, da izađem ili da budem sa svojim detetom. Kao ploča koja preskače, trideset tri obrtaja uključena na četrdeset pet, kao da glas tog pevača postaje smešan, iznenadan glupav falset u odnosu na boju glasa koja te je ranije tako dirala.

„Žao mi je. Ostajem kod kuće. Cućemo se sutra.“

Prekine vezu, pa pusti vodu u sudoperi, opere dugački testerasti nož, obriše ga i stavi na mesto, u fioku s noževima. Ponovo zazvoni telefon. Danijela ga pogleda. Opet Filipo.

„Danijela, ali šta se događa? Nešto čudno? Ne, reci, zato što uopšte ne razumem celu ovu priču.“

Danijela podigne pogled ka nebu vapeći za strpljenjem, a onda, kad ga konačno nađe, odgovori mirnim i smirenim tonom.

„Nema ničeg čudnog. Filipo, izvini, ali to nije nešto što smo mesecima organizovali i ja ti sad otkazujem. Čak ni nedeljama. Ni nekoliko dana. Danas se desilo. A ja se danas osećam ovako.“

„Da, znam, ali ja već dugo pokušavam da ih nađem...“

„Shvatila sam, ali to si znao samo ti.“

„Ah. čuj, zar ne bi mogla malo da se potruđiš?“

I to izludi Danijelu, on stvarno ne želi da shvati.

„Nije reč o trudu, već o mojoj želji da ostanem kod kuće sa svojim detetom. Razumeš li ti to ili ne? A sad, izvini, zove me dete.“

Danijela prekine vezu ne slušajući ga više, a onda počne da priprema večeru.

Već je prošlo nekoliko časova. Zahvalila je Ani, bebisiterki, i oprostila se s njom. Jela je s Vaskom, stavila tanjire u mašinu za pranje sudova i pustila sina da joj pomogne. Onda ga je naterala da opere zube i da piški i pomogla mu da obuče pidžamu. Čitali su malo naizmenično *Da se naježiš* i konačno je zaspao. Ostavila je otvorena vrata i otišla u salon. Sela je za trpezarijski sto sa svojim *mekom* ispred sebe. Pored nje — kutija A 327, još zatvorena sa svojim tajnama, među kojima je i najvažnija. Iznenada oseti kako mobilni telefon vibrira. Izvadi ga iz džepa pantalona. Stigla joj je poruka. To je Filipo. „Film je strava, prelep je, pun efekata. Došli su samo *poršei*. Ali zato su na crvenom tepihu bili svi, Klaudio Santamarija, Stefano Akorsi, Alesandro Gasman, Vitorija Pučini i mnogi drugi. Šteta što nisi došla, otišao sam s Mateom, dobro bi se provela. Nekad čovek treba da se potrudi.“

Ništa. Ne razume. Šteta. Ne zna da je Džejms Bond obeležio kraj naše priče. Isključi telefon.

Sve što je zanima ima u ovoj kući. Večeras svet može da ostane napolju. Ustane, uzme *koka-kolu ziro*, onda se predomisli, otvori pivo, sipa ga u čašu. Uključi *ajpod*, pusti svoju omiljenu plejlistu i uz *Brooklyn Baby* Lane del Rej otvori kutiju. U njoj je desetak DVD-jeva i, jedna za drugom, nižu se slike. Tu je kupatilo, ono kupatilo. Ljudi koji ulaze, umivaju se, muškarci koji uriniraju, žene koje se šminkaju, jedan koji gleda unaokolo, onda izvadi nešto iz džepa. Odmota neki papir, stavi ga na lavabo i priđe licem. Pošto uzme papirnu novčanicu, urola je i ušmrkne kokain. Danijela pritisne dugme s dvostrukom strelicom i ubrza video-snimak. Ništa, ne dešava se ništa osim manje-više onoga što je videla dotad. Stavi drugi DVD, i na njemu isto. Tu je par koji ulazi. Ne, nije to ona, devojka ima plavu kosu. Ne zadržava se da vidi njihov snošaj. Ponovo brzo vrti do kraja. Onda ubaci treći DVD, brzo ga premota, prizori su manje-više isti, a onda se iznenada prepozna. Zaustavi DVD. Ima osećaj da će se onesvestiti. Evo, to je ona, kadar koji je zaustavila savršeno joj hvata lice. Da li je sigurna da želi da gleda? Od momka se jedva vidi jedna ruka, još nije sasvim ušao u kadar. Ostane da netremice posmatra taj prizor. Može još da ne sazna, da ostane u beskrajnim mogućnostima da je otac njenog deteta sve: dobar, ljubazan, vaspitan, elegantan, pametan, darežljiv, obrazovan. Savršen otac. To će moći da ispriča svom sinu. I niko nikad ne bi mogao da joj protivreči. Može još da izmisli najčudniju priču, zašto je nestao, saobraćajna nesreća na putu, tokom relija Pariz—Dakar ili jedne od onih trka koje

teraju na oduševljenje i koje muškarca čine još šarmantnijim, idolom. Ili želi sve da svede na nekakav normalan ljudski život, možda jednostavno jadan ili osrednji? Ali radoznala je, mnogo, ne uspeva da odoli, oseća kako joj srce kuca sve brže, pomišlja da će poludeti od pomisli da ne sazna. I pritisne „plej“. Iznenada se pojavi jedan mladić. Kosmat je, kovrdžav je, ne uspeva da mu vidi lice, ali zato vidi sebe neobuzdanu, neku neprepoznatljivu Danijelu koja mu otkopčava kaiš na pantalonama pa pantalone i uvlači ruke. Vidi kako je požudna, nekontrolisana, i ne prepoznaje se u takvom ponašanju, skoro se stidi, srami se videvši sebe iznenada kako kleči. Ne može da veruje. Ovako se ponašala s neznancem! Onda momak, ponesen uzbuđenjem, zabaci glavu. I Danijela ostane otvorenih usta. Smetena je. To uopšte nije neznamac. Ostane da u neverici posmatra video, vidi se ta Danijela kako se naslanja na lavabo dok širi noge i povlači ga na sebe, skoro ga primoravajući na taj seksualni odnos. On se brzo pokreće i ona se pokreće držeći ga čvrsto uza se nogama obavijenim oko struka. Skoro da liči na sparivanje dva bezumna psa i, istom brzinom kojom je počelo, sve se završi za nekoliko minuta. Danijela zaustavi video-snimak. Ne zna šta da kaže. Iskapi pivo. Otac njenog deteta je Sebastijano Valeri, njen drug iz gimnazije.

87.

Babi, iznenađena, otvori vrata.

„Hej, šta se dešava? Otkud to da ovako upadaš? Nisi na poslu?“

„Tražila sam slobodan dan!“

„I nisi spavala dokasno? Daj, ulazi.“ Zatvori vrata za sobom. „Moja sestra se baš promenila. Budila si se u podne kad si mogla, sećaš se?“

Danijela ćuti. Babi se okrene prema njoj. „Jao, vidim da je loše. Hoćeš kafu?“

„Da, može.“

„Svađa s Filipom?“

„Ostavila sam ga pre nego što sam došla ovamo.“

„Ali kako?! Meni se činilo da ste baš slatki zajedno.“

„Svi su manje-više slatki kad su blizu, kad se samo prave. Od njega sam pizdek.“

„Hej! To ne liči na moju sestru. Sreća pa mama nije tu.“

„Sinoć me je maltretirao zato što nisam otišla na premijeru Džejmsa Bonda. To mi je saopštio u sedam, ja sam mu rekla da želim da budem s Vaskom, i još se i uvredio.“

Babi se nasmeje. „Praktično je sam sebe ostavio.“

„Baš tako.“

Danijela sedne na barsku stolicu u kuhinji i spusti laktove na gladak, velik sto bele boje, savršeno čist. Babi ubaci kesicu kafe u aparat.

„Hoćeš dugi?“

„Da, s malo mleka, ako imaš.“

„Imam samo mleko od soje.“

„Još bolje.“

Danijela posmatra sestru, okrenutu leđima, kako posluje oko aparata, a onda začuje kako motor počinje da radi. „Znaš, baš te volim i srećna sam.“ Babi se veselo okrene.

„Dobro, hvala, a ti si tražila slobodan dan na poslu i došla si čak ovamo da mi to kažeš?“

„Budalo.“

Babi joj pruži kafu dok priprema i svoju. Danijela ustane, uzme šećer, dve kašičice i salvete.

„Ponekad ne govorimo stvari koje drugima prijavu.“

Babi se okrene i osmehne joj se. „Ta izjava mi je mnogo prijala.“

„Vidiš?“ Danijela ponovo sedne, stavi kašičicu šećera u kafu i počne da je meša. „Kad sam bila mala, mrzela sam te.“

Babi se okrene, iznenađena. Uzme svoju kafu i sedne ispred nje.

„Kako, stvarno? Ja to nikad nisam ni pomislila.“

„Nisam dopuštala da se to vidi, ali strašno sam patila. Zatvarala sam se u svoju sobu i plakala, ponekad okrenuta zidu, sećam se.“ Babi ćuti i sluša je, pogađa je to otkriće. „Mama i tata su više voleli tebe, naročito mama. Čak i kad sam ja bila tu, kad bi nekog srela, govorila bi: 'Gledaj kako je Babi postala lepa, pogledaj kako je porasla...' I tata, isto. Tata je s tobom igrao tenis...“

„Ali ti si rekla da ne voliš da igraš tenis.“

„Zato što sam se plašila da nikad neću postati dobra kao ti, da ću i u tome izgubiti...“

„Ali, Danijela, to nije bilo takmičenje, nikad nije bilo...“

„Ti si umela da sviraš klavir kao tata, znala si da crtaš, umela si mnogo više stvari nego ja. Ti si bila lepša, ti si bila savršena kćerka, a ja ne.“

„Ali nije tačno, to je nešto što si ti sama izmislila. Uvek su te voleli koliko i mene.“

Danijela slegne ramenima. „Znaš da nije tako. Mama mi je samo jednom udelila kompliment, kad smo bili u Njujorku, zbog mog engleskog. Ti nisi razumela neko objašnjenje kuda da idemo kad su nam rekli, a ja jesam. To je bilo šesnaestog novembra u dvanaest i dvadeset.“

„Auu, preteruješ! Zezaš me.“

„Ne, istina je. Pogledala sam i na sat. Nikad to nisam zaboravila.“

Babi ćuti, pije svoju kafu, shvata da je to što joj sestra govori tačno, da je sve to osećala i da sad, nakon njenih reči, razmišljajući o nekim trenucima njihovog života, naročito kad su bile deca, shvata da je Danijela u pravu.

„Osećala sam ponekad snažnu usamljenost. Znaš, pomišljala sam i da oduzmem sebi život.“ Babi ne zna šta da kaže. Danijela slegne ramenima. „Kunem ti se, zamišljala sam i kako to da uradim i kakvo pismo da napišem. Želela sam da ih nateram da se osete krivima, a i tebe.“

Babi bi htela da kaže: „Ali ja nisam imala ništa s tim...“, ali shvata da bi takav razgovor sad bio pogrešan. Ponekad, pred takvim ispovestima, pred poveravanjem o povredama u prošlosti, poveravanjem teških tajni, čovek treba da zna da po strani ostavi svoj razum, šta je pravo a šta nije, ili gde je pravda. Tu treba da budu samo srce i ljubav.

„Izvini, Danijela, trebalo je to da primetim i da ja učinim da se osetiš lepom kakva jesi i kakva si uvek bila.“

Danijela se osmehne, onda malo nakrene glavu i pogleda praznu šoljicu.

„Mogu li da dobijem još jednu? Nisam spavala.“

Babi ustane i odmah ode da je napravi. Dok stoji za aparatom, okrene se i nasmeši se sestri, pokušavajući da sve privede normalnom stanju stvari.

„Šta ima? Zašto nisi oka sklopila? Razumem, bilo ti je žao što nisi videla Džejsma Bonda...“

„Ma kakvi... Ne, ne znam da li da mi bude žao ili da budem srećna. Više ništa ne znam. Znam da sam srećna što sam na kraju uspeła da prevazidem tu mržnju i da te volim, čak i uz sve ono kroz šta su me mama i tata prinudili da prođem dok sam bila devojkica. Nikad tebe nisam smatrala krivom. Štaviše, možda sam uvek tebe smatrala svojom porodicom, tebe, moju stariju sestru. Oni nisu grešili što su ljudima govorili sve one lepe stvari o tebi, to je bilo tačno. Ti si bila bolja od mene. Ti si i dalje bolja od mene.“

Onda se osvrne oko sebe. „Udala si se, imaš divan dom, voliš svoj posao i slobodna si kad želiš. Ti si ona koja si želela da budeš.“

„Ja sam ono što je mama želela da ja budem. Nisam srećna. Evo, uzmi svoju kafu. Mislim da celog života jurimo neku zamisao, a onda, kad je dostignemo, shvatimo koliko nam ne pripada. Pre neko veče, gledala sam film s Ceningom Tejtumom, *U u dobru i u zlu*.“

„A, i ja sam ga gledala, ali davno, prelep film. Ne sećam ga se dobro. A ko je bila glavna glumica?“

„Nije poznata, ne sećam se imena, ali svakako je baš dobra.“

„Da...“

„Eto, najlepša stvar u tom filmu jeste to što je rađen po istinitoj priči. Pošto udari glavom, Pejdz zaboravi Lea, svoju ljubav prema njemu, zaboravi čak i da se udala za njega. I tako ponovo bude ona nekadašnjja, zaljubljena u drugog mladića, nekog glupavog konzervativnog skorojevića, s kojim je bila pet godina ranije. Ali Leo će sačekati da se ona preobrati, on zna da ona nije bila srećna živeći takav život. Jednog dana, Pejdz sretne Dženifer, svoju školsku drugaricu, ali ona se ne pozdravi s njom, stidi se, a Pejdz ne shvata zašto. Dženifer ne zna da je ona imala nesreću i da se ničeg ne seća. U stvari, Dženifer je bila u vezi s njenim ocem i, kad se izvinila Pejdz zbog onoga što se dogodilo, ona se, Pejdz, besna vraća majci i pita je kako to da nije ostavila oca kad je saznala da ju je on prevario s najboljom kćerkinom drugaricom. A majka joj odgovara: 'U stvari, mnogo sam razmišljala o tome. Tata je toliko lepog i ispravnog učinio za nas, ne mogu da ga napustim i rasturim porodicu zbog jedine pogrešne stvari koju je uradio.'“

„Tačno, sad se svega sećam. Divan film, pogodio me je, svidelo mi se što 'zaboravljeni' muž ništa ne kaže Pejdz, što pati u tišini i nada se da će ga se ona setiti, da će ponovo doći do one promene koja se već odigrala. To je prava ljubav.“

„Da. Eto, kad sam videla taj film, shvatila sam da sam joj veoma slična, ali da nisam bila hrabra kao ona.“

Danijela ispije svoju drugu kafu. Babi uzme vodu iz frižidera i čašu i stavi ih pred nju. Danijela popije malo vode i, kad spusti čašu, Babi je uzme i ispije ostatak. Danijela onda uzme salvetu i obriše usta.

„Oh. Osećam se bolje. Probudila sam se.“

„Dobro, zadovoljna sam.“

„Kako god, nisam došla da ti pričam o jadima mlade Danijele Đervazi.“

Babi se nasmeje. „Daj, idemo u salon.“

Dodu do divana i padnu jedna prekoputa druge.

„Juče po podne, otišla sam sa Đuli Parini na Testačo. Ušla sam u stan izvesnog Ivana Korijsa s ogromnim testerastim nožem zadenutim za pantalone i primorala ga da mi uruči materijal.“

„Ma šališ se?“ Babi se bolje namesti na divanu. „Reci mi da je to šala.“

„Nije.“

„I ubile ste ga?!“

„Ne! Jesi li normalna?“

„Da, jesam! Odeš nekome u kuću s nožem i onom ludačom! Danas se svašta događa, zašto ne bi moglo i tebi da se desi da poludiš na taj način?“

„Taj tip je živ i zdrav.“

„Ama šta ste radile tamo?“

„Sad znam ko je otac mog deteta.“

„Sta?! Šališ se?! Kako je to moguće?“

„To je apsurd, ali je i istina. Sve je počelo od jednog sranja koje je Đuliji napravio Palombi...“ I Danijela potanko objasni ceo neverovatni događaj i kako se, nakon svih ovih godina, desilo nešto za što je ona već smatrala da nikako ne može da se desi.

„Mislim, shvataš? Nema sumnje. Videla sam snimak od te večeri, tamo sam ja, odlazim s nekim tipom. To je moj prvi put, shvataš li ti to? A onda me pitaš zašto nisam spavala!“

„Tačno, kakav Džejms Bond, ovo je bolje i od *Nemoguće misije*. Uopšte nisam verovala da bi ikad mogla da otkriješ šta se dogodilo.“ Onda nekoliko sekundi čuti. „Kako je bilo ponovo videti sebe?“

„Užasno. To nisam bila ja, nisam mogla da poverujem svojim očima. Kasnije sam to radila, ali ne na taj način, bila sam kao posednuta.“

„Ah, to sigurno!“

„Budalo.“

„Dakle, može li se znati ime tog misterioznog tate koji je ispao nakon svih ovih godina ili ne? Epizoda *Tajni* nikad nije bila tako uzbudljiva.“

„E baš. Jesi li spremna? Sediš? Nećeš da oboriš divan?“

„Zar toliko?“

„Okej. Dakle, to je...“

„Čekaj, čekaj, pusti da gustiram otkriće. Da vidimo da li ću pogoditi.“

„Okej.“

„Znam ga?“

„Da.“

„Stvarno?“

„Stvarno.“

„Ali da li ga dobro poznajem?“

„Dobro.“

„Dobro — baš dobro?“

„Šta ti znači to 'dobro, baš dobro'? Dobro, baš dobro si znala samo Stepa i onoga što si se udala za njega. Ili sam nešto propustila?“

Babi se nasmeje. „Pa dobro sam upoznala Marka, ali to je baš bilo mrvicu dobro.“

„Dobro. Poznaješ ga prilično dobro. Išao je u našu školu.“

„Ne!“

„Da.“

„Je li lep?“

„Nije, odvratan je.“

„Ozbiljno?“

„Da.“

„Pa zašto si bila s njim?“

„Otkud znam, bila sam naduvana. Možda će mi to reći danas po podne!“

„Danas ćeš ga videti?!“

„Da.“

„Reci mi ko je!“

„Sebastijano Valeri.“

„Šta?! Ali kako se to desilo?“

„Čuj, ja se ne sećam ničega od te večeri, a ti me pitaš kako se to desilo? Ličiš mi na one koji, kad izgubiš nešto, kažu: ma kako si to uradila? I gde si to izgubila? Izvini, ali da znam gde sam to izgubila, našla bih to, zar ne? Mrzim takve. Razbesne me još više od činjenice da sam izgubila nešto!“

„Ali sećaš li se ti dobro Sebastijana Valerija?“

„Naravno da se sećam, šokirana sam, svi su mislili da je retardiran, pričao je onim smešnim glasom, stalno se smejao, činilo se da nikad ništa ne shvata, a onda je u školi imao najbolje ocene!“

„Eto, baš tako, on je otac mog deteta.“

„Ima gomilu nekretnina, postali su truli bogataši praveći nameštaj od drveta koji je odvratan i za koji se ne zna kako ga prodaju po celom svetu.“

„Da, znam, stalno je dolazio u školu sa šoferom u nekom crnom *jaguaru* i niko se nikad nije vraćao s njim. Ali šta misliš, sad, kad ga budem srela, da li da mu kažem?“

„Naravno, zašto ga inače viđaš? Sigurno se nisi onako iznenada setila da ti se on zapravo sviđao pa se zbog toga nalaziš s njim!“

„Budalo, ja sam čak došla da ti se poverim, a ti me zezaš. Ali Vasko onda liči na mene, srećom, ispao je sladak...“

„Ali, vidi, Sebastijano nekako i nije ružan.“

„Da, ali nekako nekako! Kao kad kažeš: ovaj je baš lep iznutra, šteta što ne može da se preokrene! Nemoj mi reći da ti je sad postao lep samo zato što je milioner. Padne mi na pamet da si ti zaražena bolešću para naše bolesne majke. Sto znači da, kad s njom pričaš o ljubavi, umesto srca njoj otkucava kasa!“

Babi počne da se smeje. „Ne, uopšte mi nije važno njegovo bogatstvo. Sećam se da mi je u školi bio simpatičan, ali nisam ga dobro poznavala. Kad ćeš ga videti?“

„Za pola sata.“

„Hoćeš da idem s tobom?“

„Ne, hvala. Samo sam želela da popričam s tobom, rekla sam ti, ti si moja porodica.“

Danijela ustane s divana. „Pa, idem ja.“

Babi je isprati do vrata. „Hej, molim te, javi mi šta ti je rekao.“

„Naravno.“

„I nemoj ponovo da radiš nešto s njim po toaletima, nije ozbiljan.“

„Da, sestrice budalice.“

Nasmeju se i onda se snažno zagrlje.

88.

„Kad god sam se vraćao s putovanja, Rim mi je izgledao drugačije.“

Spustim kofer pred vrata i potražim ključeve.

„Dobro, ali pričaš o vremenu kad si bio mali i tri meseca išao na raspust.“

Đin nosi samo lagani rančić na leđima i torbicu s najvažnijim stvarima oko struka. „Da, tačno.“

Pronađem ključeve, otvorim vrata i padne mi na pamet Ancio, moje tinejdžersko doba provedeno na toj dugačkoj plaži između Rotonde i malih molova, prva hobotnica koju sam ulovio noću mrežom, kad sam bio sa svojim dedom Vinčencom, i odmah je pripremio u kući koju smo iznajmljivali nekoliko metara od plaže. A mama i tata su uveče sedeli na ležaljka i posmatrali zalazak sunca i sve one laste kako proleću, i čuli su se glasovi ljudi kod uličnih prodavača gratakeka u blizini kako traže granite s tamarindom ili višnjom.²⁹ Kad bih završio večeru, odlazio bih pešice s Paolom, prevaljivao komad puta u šetnji sve do litica trećeg mola i ostajao bih da gledam dno odozgo. Kad je bilo mesečine, pokušavao sam da vidim neku ribu ili skrovište hobotnica. A ako je tu bio neko ko ih je lovio, ja bih se postavio blizu i virkao u kofu kod njihovih nogu da vidim šta su upecali do tog trenutka. Čutao bih, tu, i gledao plovke koji su bili nedaleko u moru, u tami noći, u očekivanju da će se neka riba upecati na plovak i odneti ga dole, iznenada zaranjajući pošto ga proguta. I nije bilo nijedne misli, i moji roditelji su bili veseli i srećni, i nikad se nisu svađali, i ponekad smo svi zajedno pevali. Kad si mali, srećno si slep, ne vidiš ništa do lepe stvari i, ako nešto ne štima, ti to i ne primećuješ, zato što ne znaš ništa drugo osim muzike svog srca. A ja, kakav ću život pružiti ovom detetu? Hoću li imati drugo? Unosim kofere, stavljam ih na klupu koju imamo u sobi i iznenada mi padne na pamet. Ja već imam dete. Odmah zatim, i druga misao.

„Đin, idem dole da proverim poštu.“

„Da, a ja ću za to vreme da počnem s raspakivanjem.“

Onda stane ispred ogledala i postavi se iz profila.

„Počinje da se pomalo vidi stomačić“, kaže uz osmeh, srećna, s blagim umorom na licu, pretpostavljam, od puta.

„Da, ali ti si uvek lepa.“

Đin se okrene i pogleda me ljutito.

---

²⁹ Gratakeka i granita su polusmrznuti napici od leda, voćnih sirupa i komadića voća. (Prim, prev.)

„Šta je?“

„Ako si tako bistar s lažima, to znači da vežbaš i da me strašno lažeš.“

„Ti si nepoverljiva. Vidimo se uskoro i ne radim ovo kao neki koji kažu da idu da kupe cigarete i onda nestanu...“

„Samo zato što ne pušiš.“

„Ah, majko mila, ovo je otvoreni rat. Vodite ljubav, a ne rat, govorio je čuveni natpis na zidovima Univerziteta u Nanteru. Znaš li da je to jedan student napisao?“

„Vidi se da nije ništa bario!“

„Dobro, idem po poštu.“

Zatvorim vrata i izađem. Malo kasnije, nađem se ispred sandučeta. Otvorim ga. Tu je gomila pošte koja je stigla za ove tri nedelje, koliko smo bili van zemlje. Uzmem poštu, zatvorim sanduče i počnem da je pregledam dok se vraćam gore. Nekoliko koverata s računima za plaćanje, neke reklame, pozivnica za sledeću nedelju, za početak novog programa na *Foksu*, neke koverta za Đin, ali ništa „čudno“ što bi se mene ticalo. I bolje je tako. Ko zna šta Babi zna, kako proživljava sve ono što se dogodilo, da li još misli na to, da li je to bila samo zabava za jednu noć, da li su one njene reči bile istinite. Bile su tako lepe. Zadržim se na odmorištu i zatvorim oči. Ponovo je vidim sa onom razbarušenom kosom koja joj delimično prekriva lice, s njenim osmehom, njenim suzama, vidim je nad sobom, kako mi priča, kako se ispoveda, kako se otvara kako nikad nije učinila, kako me upoznaje sa svojim teškoćama, svojim granicama i svojim manama, kako čini da je više cenim, kako čini da je više volim. Ali, Babi, suviše je kasno. Neke stvari imaju magiju zato što su se desile tamo i u tom trenutku. Otvorim vrata stana.

„Evo me, vratio sam se.“

Zatvorim ih, pokušavajući da napolju ostavim sve te misli.

89.

Spustim kovertu na sto u salonu. „Ima pošte za tebe!“ Smejući se, Đin dolazi iz kuhinje.

„Evo, samo nam još fali da mi središ poziv kod Marije de Filipi kako bi zatražio oproštaj za ko zna šta. Iako je baš dobra, znaj da neće uspeti da me natera da promenim mišljenje.“³⁰

„Opet? Ali kako, ništa nisam uradio i već sam kriv? Ne samo to nego i bez mogućnosti za oproštaj. Baš smo lepo krenuli.“

„Baš tako, tako ćeš to znati unapred i tako ćeš se i ponašati.“

Uzme pristiglu poštu i prelišta je. Otvori jedan koverat.

„Evo, sniženje od dvadeset procenata u *Rinašenteu*, ali imaju moj broj, zašto troše toliko papira umesto da pošalju mejl ili SMS? Jadno drveće! Kunem ti se, kad god otvorim koverat koji se mogao i uštedeti, osetim se krivom zbog njih!“ Đin i njena ljubav prema svetlu. Onda otvori drugu. „Ne mogu da verujem! Odgovorili su mi iz advokatske kancelarije *Medini*, mene su odabrali!“

„Lepo.“

„Da, ali baš sad, kad čekam dete. Obično žene uđu i onda zatrudne, a ja, kako bi sve bilo jasno, odmah radim suprotno.“ Đin i njeno osećanje dužnosti, njena etika.

„Ali malopre sam te dobro video, baš se ništa ne vidi.“

„Hoćeš li da prekineš s tim varanjem? Čemu ćeš naučiti ovo dete što dolazi?“ Dodirne stomak. „Da ne bude iskreno? Da laže? Pre svega, posle će možda to primeniti baš na tebi. Ne misliš li da bi bilo lepše i manje naporno da čovek bude jasan, direktan, iskren? Ja se ne usuđujem da zamislim one što stalno lažu, naročito kad moraju da se sete onoga što su rekli, što je i najteže! Istine se čovek savršeno seća, zato što se desila, a laži ne, zato što je izmišlja ni iz čega.“

„Majko moja, podsećaš me na Rencija. Nadam se samo da se neću zbuniti.“

„U kom smislu?“

„Ne bih voleo da projekte koji mi se sviđaju uručujem tebi, a kad se napalim, da poljubim njega!“

„Kretenu!“

---

³⁰ *Ima pošte za tebe* jeste emisija poznate televizijske voditeljke i producentkinje Marije de Filipi, u kojoj obični ljudi šalju pismo-pozivnicu nekome iz različitih pobuda: žele da se sretnu posle mnogo godina, izgubljene ljubavi žele da se spoje, prijatelji među kojima je ostalo nešto nedorečeno da se vide itd. (Prim, prev.)

„Vidimo se večeras. Pokušaj da ne zaspiš, tako ćemo odmah preći na našu časovnu zonu.“

„Pokušaću.“ Lako se poljubimo.

„Ako ti nešto zatreba, pozovi me. Biću u kancelariji ili u blizini.“

„Okej, ljubavi, želim ti uspešan rad.“

90.

Danijela prati uputstva koja joj je dao Sebastijano, a naročito ono što joj predlaže *Gugl maps*. Nastavlja da vozi uzbrdo, prolazi pored Vrta pomorandži, a onda stigne do Ulice Santa Sabina 131. Izađe iz automobila i zatvori vrata. Ispred nje je velika bela kapija, a uz nju samo mali interfon sa inicijalima S. V. Danijela ostane da netremice posmatra tu kapiju kao da je to poslednji filter pre nego što se sve dogodi. Padaju joj na pamet razni filmovi u kojima deca žele da ih očevi priznaju. *Dim*, na primer. U tom filmu, jedan crni mladić je uvek sedeo na zidiću jedne mehaničarske radionice i gledao čoveka koji tamo radi, pratio ga je i po čitav dan, sve dok taj čovek nije počeo da priča. Danijela se ne seća mnogo radnje tog filma, ali pogodile su je postojanost i upornost tog dečaka, koji je želeo da ga taj čovek prizna. Svideo joj se film, gledala ga je na televiziji i čak i je i plakala. Danas se sigurno neće uzбудiti. Odluči da pozvoni. Danijela pritisne dugme i malo kasnije začuje kako se slušalica podiže. „Ko je?“

„Ja sam Danijela Đervazi, imam sastanak...“ Ne stigne ni da dovrši rečenicu, a otvore joj se vratanica u samoj kapiji.

Ona ih otvori, preskoči niski deo i zatvori ih za sobom. Pred njom: velika bašta s pažljivo negovanom travom, razne šarene biljke po ćoškovima, poneka maslina, nekoliko magnolija, čak, u dnu, i jedna banana. Danijela korača prema kući, koja je na dva sprata, veoma svetla, moderna, s velikim staklima i nekim terasama. Ima unutrašnje dvorište pokriveno, s gvozđenim vratima u sredini. Malo dalje je senica gde jedna žena u uniformi raspreda sto. Danijela nastavlja da hoda. Samo jedno joj je na umu. Ovo je veoma lepa kuća, ali ima li pasa i hoće li me sad napasti? Baš tad se glavna vrata otvore i izađe Sebastijano Valeri. „Dani, kako je lepo što te vidim.“

Nosi tamne farmerke, savršeno ispeglanu belu košulju, mokasine i divan *ermes* kaiš. Veoma je elegantan, kosa mu je kraća nego kad ga je videla poslednji put. Ali kad ga je videla poslednji put? Pa naravno, na snimku! Pocrveni baš dok joj on dolazi u susret. Sebastijano se malo klata, ima hod koji odudara od njegove elegancije, ali smeši se, veseo je i, pre svega, izgleda da je baš srećan što je vidi.

„Dani, koliko vremena!“ Jako je stegne i onda zatvori oči i nasmeši se, i malo zavrti glavom i zaklima, sve vreme je držeći u zagrljaju. Kao da nešto sam sebi govori, kao da je on taj trenutak već proživio. Onda se odvoji i ostane da je posmatra veselim pogledom, blago zatvorenih očiju.

„Hajde da uđemo. Dakle? Čime mogu da te poslužim? Kafom, *koka-kolom*, hoćeš nešto da pojedješ?“ A onda kao da doživi iznenadno prosvetljenje. „Sladoled! Hoćeš jedan sladoled? Kupio sam ga kod Đovanija na Bulevaru Parioli.“

Ali zar još postoji Dovani, misli Danijela, koliko već dugo ne idem tamo? Baš lep broj, mnogo vremena. Kad smo bili u školi, tamo smo provodili čitava popodneva, možda je ponekad i on bio tu. Sebastijano uđe u njene misli, kao da ih čita.

„Jednom sam te kod Đovanija častio sladoledom.“

„Stvarno?“

„Da. Danas sam ti uzeo cabajone, danduju, crnu i belu čokoladu i krokantino...“ I ta poslednja rečenica podseti Danijelu na nešto, a Sebastijano, pre nego što se ona napregne, pomogne: „To su tvoje omiljene vrste. Ima čak i onog za kojim ste ludovale ti i tvoja drugarica Đuli. Stalno sam vas slušao kako ponavljate njegovo ime: lešnik u komadićima.“

Tačno, pomisli Danijela, to je bila naša pasija, zato što im je sladoledžija jednom rekao: kako želite lešnik, u komadićima? Znači, Sebastijano je danas otišao da kupi sladoled zato što zna da mi se sviđao? Baš je fin. Pa mu se osmehne.

„Dođi, idemo tamo“, i pođe ispred nje u veliku kuću.

Tu je moderan salon, s tamnim divanima, veliki televizor, klavir i neke lepe slike na zidovima. Prepoznata Skifana, a u sredini salona, na glavnom mestu, stoji čudan crtež, veoma velik, s pticom u letu i mnogo ljudi iznad nje. I sve to u smeđim i narandžastim tonovima.

„Ovo je Mebijus. On je bio baš veliki strip-crtač, otišao sam u Pariz kako bih ga kupio na jednoj licitaciji. Lep je, zar ne?“

„Da.“ Ne uspe ništa više da kaže, ne zna šta da doda. Nikad nije čula za njega.

„Odgovara li ti da odemo u zimsku baštu? To je mesto koje najviše volim.“

„Da, naravno.“

Usput sretnu jednog konobara.

„Martine, hoćeš li nam doneti sladoled koji sam uzeo? U zamrzivaču je. I malo vode i jednu kafu.“ Onda se predomisli i okrene se Danijeli. „Hoćeš li kafu?“

„Da.“

„Onda dve kafe. Mi smo u radnoj sobi.“ Martin sa nasmeši. „Da, gospodine.“

Dodu do poslednjeg ugla salona, koji se pretvori u lepo odeljenu verandu, sa savršenom temperaturom. Kroz njena stakla vide se bokori cveća i čak jedan bazen. Tu su ogromni divani s plavim i narandžastim jastučićima, a ceo enterijer je beo.

„Hajde da sednemo ovde.“ Sebastijano izvadi mobilni telefon iz džepa i spusti ga na nizak stočić, baš ispred njih.

„Izvini, ali očekujem neki poslovni poziv.“

„Ma taman posla. Da li ovde živiš sa svojim?“

Sebastijano se osmehne. „Da, živim ovde sa svojim Balinežanima, Martinom i Idan. Oni su muž i žena. Moji roditelji, s mojom mlađom sestrom Valentinom, žive u porodičnoj kući, gore, u San Sabi.“

„Ah.“

Danijela se ne usuđuje da zamisli kolika može biti druga kuća. „Dakle? Kako si? Kako sam srećan što si svratila! Porasla si, sad si više žena, eto. Dobro, to je i prirodno, prošlo je mnogo godina...“

„Postala sam i mama.“

„Stvarno? Pa to je divno! Je li dečak ili devojčica?“

„Dečak.“

„I koje si mu ime dala?“

„Vasko.“

„Sviđa mi se Vasko kao ime, mnogo. A i nosili su ga važni ljudi. Vasko Pratolini, neorealizam, u školi su nas terali da pročitamo *Metelo*. Onda Vasko da Gama, veliki moreplovac, i Vasko Rosi. *Želim pustolovan život*, pravi manifest za mlade iz osamdesetih godina. Bravo, dobar izbor, sasvim ga podržavam.“

Danijela ga začuđeno gleda. Ne zna dobro da li da mu veruje ili ne, čini joj se da je maltene zeza. Sviđa mu se ime? Nije znao čak ni da sam zatrudnela i da sam dobila dete? Možda nikad nije bio onakav kakvim smo ga smatrale, možda je uvek bio vešt glumac? Baš u tom trenutku dolazi Martin, noseći sve ono što je Sebastijano tražio. Spusti veliki poslužavnik na nizak stočić pred njih, otvori posudu sa sladoledom spremnim za serviranje, ali Sebastijano ga otpusti.

„Samo ti idi, hvala, mi ćemo to.“

„Dobro, ser.“

„Koji ukus želiš – osim, naravno, lešnika u komadićima?“

„Cabajone, belu čokoladu i šta je ovo?“

„Straćatela.“

Sebastijano joj spremi, pa joj pruži sladoled sa salvetom. „Uzmi kafu, inače će se ohladiti. Hoćeš unutra malo bele čokolade? Može biti dobra, neka vrsta marokina.“

„Da, tačno, zašto da ne.“

Ostanu malo ćuteći, da uživaju u odličnom sladoledu Đovanija s Pariolija. Onda kafa i na kraju malo vode. Postoji laka nelagoda, naročito kod Danijeje, zato

što uskoro više neće moći da čeka, moraće da pokrene razgovor. Ipak, odluči da da sebi još malo vremena.

„Jesi li video nekog od naših školskih drugova?“

„Viđam se s vremena na vreme s Bertolinijem i Gradijem.“

„Stvarno?“

„Da, radimo na aplikacijama, izmislili smo nekoliko, neke baš dobro idu. Uspeo sam čak i da ubedim svog oca da pokrene sajt sa svojim poslom. Ah, tvrdoglav je. Ali na kraju sam ja pobedio i rekao sam mu: 'Ako sledeće godine neki od ovih poslova budu slabiji, ja ću ti nadoknaditi iz svog džepa, ali ako zahvaljujući mojim aplikacijama, sajtu i svim onim što smo promovisali na internetu bude išlo bolje, onda ćeš mi dati polovinu od onoga što uobičajeno zaradiš!' A on, pošto je opsednut novcem, pomislivši da ću mu, ako nešto izgubi, ja to nadoknaditi, prihvatio je odmah taj dogovor. I napravio je duplo više! Eto, praktično mi je Mebijusovu sliku poklonio taj posao sa aplikacijama!“ Počne da se smeje. Prvi put se Danijeli čini da je to jedan veseo mladić, vedar i čak veoma simpatičan i pametan. Možda sam dobro učinila što sam otišla tamo, padne joj na pamet, ali onda počne da se smeje toj svojoj pomisli i malo kasnije se uozbilji. Evo, došao je i taj trenutak...

„Čuj, Seba...“

„Uvek si me tako zvala u školi. Danas, kad si mi preko telefona rekla 'Ćao, Sebastijano', zvučalo mi je čudno. Pomislio sam da se nešto ljutiš na mene, da me zoveš da bi me zbog nečeg izgrdila...“ I Danijela iznenada vidi tog toliko bogatog mladića, tako pametnog, tako organizovanog, ali neverovatno krhkog.

„Ne, nemam ništa da ti zamerim. Evo, došla sam da s tobom porazgovaram o jednoj važnoj stvari, ali lepoj. Sad ću ti ispričati, a onda ti odluči šta ćeš da uradiš.“

Sebastijano klimne glavom i kaže samo: „Okej.“

„Sećaš li se one žurke u *Kaštel di Gvidu*, to je ono mesto s desne strane, malo pre Fredenea, gde je bila neka velika razrušena kuća?“

„Da, naravno, poznajem taj kraj. S vremena na vreme, išao sam s Bertolinijem da gledam trke koje se tamo održavaju. Trkaju se u nabudženim automobilima. Put se širi i oni proleću na impresivan način. Jednom...“

Danijela ga prekine. „Ali sećaš li se ti žurke koja je bila u toj kući? Sećaš li je se dobro? Sećaš li se da sam bila i ja?“

Sebastijano na trenutak ućuti. Pogne glavu. Onda je podigne. Skine naočare, protrlja oči, vrati naočare.

„To je bilo ono što si htela da mi kažeš... Da, naravno da se sećam. Bilo je mnogo ljudi. Bila je to divna žurka. A mi...“ Onda je pogleda, ne zna kako to da joj

kaže, pre svega ne zna šta da kaže. Danijela pokušava da ga malo oslobodi, malo se osmehne, pa Sebastijano nastavi. „Bili smo zajedno. Da, sećam se toga, nikad to nisam zaboravio. Ali mislio sam da ti o tome ne želiš da pričaš...”

„Zašto?”

„U ponedeljak, kad smo se videli u školi, ti ništa nisi rekla, nisi mi se čak ni javila. Onda sam pokušao da pričam s tobom, ali to je s tobom bilo kao da ne postojim. Bilo je kao da si se ti, ne znam, pokajala. Pravila si se da se ništa nije desilo...”

„A kako je to u stvari bilo? Ispričaj mi.”

„Pa te večeri si mi iznenada prišla i rekla mi: 'Idemo tamo, želim da vodim ljubav.' Nikad to neću zaboraviti.”

„Tako sam ti rekla?”

Sebastijano se osmehne, pa se zbuni. „U stvari, rekla si mi: 'Idemo tamo, želim da se jebem.' Ali, naime, možda je smisao bio takav.” Sebastijano ne zna šta još da kaže, poigrava se rukama, prekršta ih i svi njegovi emotivni nemiri izlaze na videlo. Onda nađe rešenje da izađe iz toga. „Hoćeš još malo sladoleda?”

Danijela se osmehne. „Da, hvala, cabajone i lešnik u komadićima.”

„Okej, rečeno – učinjeno!”

Sebastijano uzme kašiku iz jedne posude s vodom i zaroni je u činiju u kojoj se sladoled malo otopio. Danijela ga posmatra, neka nežnost je obrva zbog njega.

„Te večeri sam uzela neku tabletu, bila sam van sebe. Ti si bio prvi koji mi se zadesio i sigurno je droga učinila da se tako osećam, da budem tako požudna. Obično se ne ponašam tako.”

Sebastijano joj pruži činijicu sa sladoledom.

„Ali ja to nisam znao, nisam mogao da znam. Inače to ne bih uradio. Mislio sam da si ti shvatila da mi se sviđaš i da zbog toga želiš da budeš sa mnom. Kad si mi ono rekla, nisam mogao da verujem, mislio sam da je to šala. Hteo sam da te pitam da li sam dobro razumeo, ali plašio sam se da bi ti mogla da se predomisliš, tako da sam ćutao, a ti si me za ruku povelala u onaj ve-ce.”

Danijela ne može da poveruje da se tako ponašala, još malo pa je ona bila ta koja ga je silovala. Ali Sebastijano to ne primećuje i nastavlja da govori. „Te večeri, kad sam se vratio kući, napisao sam ti pesmu, ali nikad nisam uspeo da ti je pročitam.”

„Ako je nisi izgubio, volela bih da je čujem.”

Onda Sebastijano premesti težinu na desnu nogu, zavuče ruku u zadnji džep i izvadi neki presavijeni papir. „Držao sam je u fioci svog pisaćeg stola, nisam verovao da bih jednog dana mogao da ti je pročitam... Ne postoje brojevi, otkrića

ni nova otkrića da bi svetu objasnili koliko si lepa. Čak je i škola postala najzanimljivije mesto na svetu za mene, a znaš li zašto? Zato što si ti tamo. Lepota prošle večeri me je obavila, kao što biva svakog dana kad mi se ti nasmešiš. Ja te volim, Danijela Đervazi.“ I, kad pročita pesmu, Sebastijano je pomalo postidjen. Savije list, posegne da ga stavi u džep, ali onda odluči da joj ga da. „Izvini, ali dan posle onoga bio sam previše srećan, možda sam preterao.“

I Danijela se uzbudi, oči joj zasuze, niko nikad nije upotrebio takve reči za nju.

„Prelepo je. Kako je lepo ono što se desilo te večeri.“ Sebastijano ostane iznenađen, ne veruje svojim ušima. Danijela mu se osmehne.

„S nama je svoj život započelo jedno dete. Nadam se da ti se stvarno sviđa ime Vasko, nisam znala da si to ti, nisam se sećala ničega od te noći, inače bih ranije razgovarala s tobom.“ Onda mu stegne ruku. „Ne moraš da brineš, to je stvar koju znamo samo ti i ja, i ništa mi ne duguješ, ali činilo mi se ispravnim da znaš da imaš dete. Ako ne želiš, tvoj život se neće promeniti.“

Sebastijano gleda Danijelinu ruku koja steže njegovu. Onda joj se osmehne, baš kao i kad ju je video na kapiji, sa istom onom iskrenom radošću.

„Suviše je kasno, Danijela. Moj život se promenio. Ja sam najsrećniji čovek na svetu.“

I zagrlj je.

91.

Kad stignem u kancelariju, devojke mi krenu u susret. „Dobro došao, šefe! Kako je pocrneo!“

Izgledaju kao da su iskreno srećne što me vide, ili su pak odlične glumice koje već treba angažovati za onu prvu seriju koju ćemo raditi.

„Dobro, dobro, sve je u redu, hvala. Doneo sam vam nešto.“ I izvadim poklone koje svima uručim, Aliče, Silviji i Benedeti. „Svi su isti, tako da nijedna ne pomisli da je više volim ili da joj nisam posvetio potrebnu pažnju. Samo je boja drugačija. Posle odlučite da li ćete da se menjate ili ne.“

Otvore ih radosne i radoznale, skoro se utrkujući koja će prva. Aliče uspe da ga odviše i gleda poklon veselo, stežući ga u ruci kao da bi još mogao da pobegne.

„Riba!“

„I moja! Ali je lepša!“

„Ima malu zlatnu alku, može se nositi oko vrata ili da se napravi broš od nje. Napravljene su pomoću čuvenih školjki koje donose sreću. Svi ćemo biti srećniji.“

„Dobro.“

„Hvala!“

„Baš je lepa...“

Vrate se na svoja radna mesta. Stiže i Renci. „Dobro došao! Kako je bilo?“

„Odlično.“

„Jeste li uspeli da uglavite sve letove, polaske i prelaske?“

„Ako izuzmemo prve dane, kad je Đin fizički posustala, sve je išlo glatko, sad bih mogao da ponovim.“

„Ne, ne, sad si nam ovde potreban. Jesi li video? Uopšte te nisam uznemiravao. Samo sam ti slao one mejlove zato što smo morali odmah da prihvatimo neke zahteve za špansko tržište.“

„Da, video sam, hvala, i odmah sam ti i odgovorio, ne?“

„Da, tačno.“

„I kako je prošlo?“

„Odlično, uzeli su tri programa i stavili su opciju na seriju. Mislim da žele da vide kako ćemo krenuti u Italiji, da bi je onda pustili. Uostalom, mi smo potpuno nova firma na tržištu.“

„U pravu si, izvoli, ovo je za tebe.“

Renci se iznenadi uzimajući svoj poklon. „Za mene?“

„Naravno, i za tebe, to je isti poklon koji su i drugi dobili.“

Razvije ga i nade i on svoju ribicu.

„Ali jedina crvena. Znaš li da je to jedan od osam simbola koji su sveti za budiste? Predstavlja plodnost, imanje i harmoniju s tokom života. I za stare Grke je crvena riba donosila sreću u braku i međuljudskim odnosima.“

Renci je zatvori u ruci. „Onda ću je čvrsto držati. Hajde, daj da se pokrenemo, napravili su izmene u šemi emisije, idemo u *Teatro dele Vitorije* da ih posetimo.“

„Zašto izmene?“

„Zato što dobro ide, ali program *Medinjuza 5* je u određenim trenucima krivulje iznad njih. Izgleda da postoji ideja s kojom bismo mogli da ih prestignemo. I zamisli ko ju je smislio!“

„Ne znam.“

„Simone. Zaljubljeni genije.“

„Stvarno? Dobro. A kako on stoji s drugim autorima?“

„Odlično, dobro se složio sa svima, čak i s Vitoriom Marijanijem, i omiljen je Fulviov autor.“

„Zadovoljan sam. I održao je obećanje da se ne vida sa Đovanom Senjato?“

„Izgleda da jeste. Ali ne bih smeo da se zakunem u to.“

„Nadajmo se najboljem. Uz to, šta kažeš za Daniju Valenti?“

A Renciju kao da je srce brže zakucalo, otkucaji su mu se ubrzali. On pokuša da nadvlada crvenilo koje je počelo da mu se penje u lice i uspe u tome.

„U kom smislu? Mislim, šta treba da ti kažem?“

„To je jedina stvar koje se sećam otkako sam krenuo. Trebalo je da se vratiš u kancelariju da se sretneš s njom. Kakva je?“

Renci bi voleo da mu ispriča sve ono što se dogodilo i što se i dalje događa. Napravio je grešku za koju nikad ne bi poverovao da može da mu se desi, ali nada se da će to što pre rešiti i da će nastaviti kao da ništa nije bilo.

„Kakva je? Posebna. Upoznaćeš je uskoro, radi emisiju.“

92.

„Mogli smo i mojim autom, vozio bi nas Martin, mi bismo bili pozadi. *Porše kaje* je udoban, a Martin ne vozi brzo.“

Danijela se osmehne Sebastijanu, vozeći svoj *folksvagen ap*.

„Mojim kolima ćemo se lakše parkirati, a biće mu čudna i sama činjenica što si ti tu, zamisli da smo došli *poršeom*.“

„U pravu si.“

Danijela parkira. Stigli su u Vaskovu školu. Izađu iz automobila i zajedno hodaju, jedno uz drugo, kao toliki roditelji koji u to vreme dolaze po svoju decu.

„Jesi li uzbuđen?“

„Da, mnogo. Plašim se da mu se neću svideti, da bih mogao da kažem nešto što neće valjati, da neću ispasti simpatičan.“ Danijela ga veselo pogleda.

„Ali ne misli na to, budi onakav kakav jesi, a ti jesi simpatičan.“

To ga malo ohrabri. Uđu kroz kapiju škole i krenu prema vratima. Danijela se javi nekim mamama koje poznaje, poneka radoznalo pogleda tog mladića koji je s njom, ali odmah se uposli nečim drugim. Uvek imaju poneku temu koju komentarišu, kako je neka njihova prijateljica imala estetsku operaciju, neku emisiju od prethodne večeri, kako se Belen sredila, neki film.

„Gledala sam *Demolition* sinoć.“

„Dobro, onda? Nisam ti ništa rekla da ne bih uticala na tebe...“

„Mnogo sam plakala na kraju...“

„Meni je to glupost.“

„A zašto?“

Ali ne slušaju moguće razloge, nastavljaju da hodaju i staju kod stepenica niz koje silaze neki daći. Jedno za drugim, dolaze odeljenja, učiteljica stoji s decom i, tek kad vidi roditelja, pusti dete da ode, dajući mu dozvolu da se pridruži mami ili tati.

„Eno, sad će da izađe.“ Danijela je prepoznala neke od njegovih školskih drugova. Odmah potom, na vrhu stepenica pojavljuje se on, sav kovrdžav, pogleda unaokolo i, kad je ugleda, nasmeši se, skoro sine, povuče svoju učiteljicu za jaknu i pokaže joj Danijelu kako bi ga oslobodila da može da ide. Učiteljica je potraži pogledom među mamama dole, onda je ugleda, pozdravi je i pozdravi i Vaska.

„Idi, idi.“

„Hvala.“

I on trči dole, brzo silazi niz te stepenike, skoro leteći, i, kad dođe do mame, snažno je zagrlj, seže joj do stomaka i, od sveg tog oduševljenja, malo je pomeri.

„Sva sreća, nikako nisi dolazila.“

„Ma šta pričaš?“ Malo mu razbaruši kosu, a on, ne odvajajući se, zabaci glavu i pogleda je odozdo. „Ali tek si izašao.“

„Da, ali ja mislim da sam napolju već dugo. Vidi šta mi je poklonio Nikolo!“ Izvadi iz džepa svojih farmerki neku čudnu želatinoznu gumu sa smešnim licem i plavom kosom. „Ljigavca! Super, mama, jelda? Ovaj je prelep i, ako se isprlja, nije kao drugi, i dalje može da se lepi za staklo! Posle ću ti pokazati kod kuće.“

Tek tad Vasko primeti da je neki čovek kraj mame i iznenada promeni izraz. Zainteresuje se, smešan je, i on ima kovrdžavu kosu i one okrugle naočare, visok je, mršav i malo žmiri, čudan je, ali ima simpatično lice. Onda pogleda mamu, kao da želi neko objašnjenje. Danijela mu to, naravno, ispunjava.

„Ovo je Sebastijano. Kad je mama bila mala, išla je u školu s njim.“

„A, razmem.“

„Ćao, ja sam Sebastijano, drago mi je.“

„Reci kako se ti zoveš.“

„Vasko.“

„Baš ti je lepo ime, Vasko.“

„Da odbacimo Sebastijana, može?“

Vasko ne odgovori i krenu prema izlazu iz škole. S vremena na vreme, Sebastijano ga pogleda. Baš je lep, već je pravi mali čovek, ima karakter, pametan je. Ne shvata kako može da zna sve te stvari, ali samo oseća da je tako. Sebastijano gleda preda se i onda ponovo u dete. S vremena na vreme pogled mu se ukrsti s Danijelinim, ali shvatio je da ona želi njemu da prepusti svaki mogući potez. Stoga odluči da nešto kaže.

„Toliko ti se sviđaju te ljige?“

„Ljigavci!“ Nasmeje se pogledavši mamu. Ma kako ovaj može da ih zove „ljige“? Nastavi da se smeje. „Naravno da mi se sviđaju, strava su, već imam tri!“

„Nikolo je baš dobar što ti je poklonio jednog.“

„Da. Ne znam zašto mi ga je dao, došao je na fizičko i rekao mi: 'Drži, doneo sam ti ovo.' I otišao.“

Sebastijano veselo pogleda Danijelu. Onda nastavi da razgovara s detetom.

„Pa to je bio njegov čudan način da ti kaže nešto...“

Vasko se okrene i radoznalo ga pogleda. „Šta nešto? Ništa mi nije rekao, kazao sam ti.“

„Ali kad ti je dao ljigavca...“ – dobro pazi da tačno izgovori — „to je kao da ti je rekao: 'Mi smo prijatelji i volim te'.“

„Aaa!“ Sad se Vasko razvedri. Shvatio je.

„Znači, svaki put kad nešto poklanjaš, kažeš nešto drugo?“

Sebastijano se nasmeši. „Često. Ponekad čak uz poklon ide i poruka.“

„Da, znam, mama mi uvek napravi divnu čestitku uz poklon.“

I tako dođu do automobila i sve troje uđu, baš kao što se dešava i u automobilu iza njihovog i u drugima, i u sledećim. Danijela veselo vozi prema kući i sluša Sebastijanova pitanja i odgovore svoga sina, i s vremena na vreme začuje kako se zajedno smeju.

„A ti ništa nisi poklonio mami kad ste išli zajedno u školu?“

„Nismo mnogo razgovarali.“

„Zašto? Jeste li se svađali?“

Danijela i Sebastijano se pogledaju.

„Ne, nego je ona uvek bila sa svojim drugaricama, a ja s dečacima. Ali jednom sam joj ponudio užinu u kiosku ispod škole zato što sam čuo da je zaboravila novac...“

Danijela se veselo okrene prema njemu. „Toga se ne sećam!“

„Eh, desilo se...“

Vasko proširi pojas i gurne glavu između dva sedišta.

„I, kad si joj ponudio, šta si joj rekao?“

„Ništa, ponudio sam joj i gotovo, ništa joj nisam rekao.“

„Ma ne, ne šta si joj stvarno rekao, nego šta si joj rekao kako si mi malopre objasnio, kao kad je Nikolo meni dao ljigavca.“

„Aaa.“ Sebastijano ga pogleda. „Rekao sam joj da je mnogo lepa, da mi je simpatična i da sam srećan što sam s njom u odeljenju.“

Izgleda da je Vasko zadovoljan tim odgovorom, pa se ponovo nasloni na naslon sedišta, izvadi ljigavca i počne da se igra njim.

Malo kasnije, dođu do kuće. Danijela isključi motor.

„Idi gore, tamo je bebisiterka. Reci joj da ti da da jedeš ono što sam spremila. Ja ću odbaciti Sebastijana i vraćam se kod tebe, pa ćemo raditi domaći.“

„Da, mama, ćao, Sebastijano.“

„'Sebastijano' je suviše dugačko. Zovi me 'Sebi'. Prijatelji me zovu 'Sebi'. Može?“

Vasko se osmehne. „Da, Sebi!“ Izađe iz automobila, treba mu vremena da zatvori vrata, a onda priđe interfonu, popne se na prste i pozvoni na zvonce stana.

„Ja sam!“

Bebisiterka mu otvori. Kad vidi da je ušao u ulaz i zatvorio vrata, Danijela ponovo krene. „Dakle? Kako ti se čini?“

Sebastijano odmahne glavom. „Prelep. Pametan. Veseo. Zaista. Baš lep. Ama jesi li sigurna da je moj?!“ Danijela počne da se smeje.

„Ma jesi li lud? Nemoj to ni u šali da kažeš, a i šta ti misliš o meni?“ Onda se seti prizora sa snimka, onoga što je rekla Sebastijanu te večeri i svega onoga što se potom dogodilo. Nije više tako sigurna u tu tvrdnju, ali zna da je sigurna u ostalo. „Jeste tvoj sin, naravno. A i zar nisi video da liči na tebe? Ima tvoju kovrdžavu kosu, čak i neke izraze lica...“

„Ne, ne, srećom, više liči na tebe.“

Malo počute, Danijela i dalje vozi, Sebastijano gleda prav put pred sobom. Iznenada, ne okrećući se prema njoj, počne da govori.

„Danas je bio najlepší dan mog života. Voleo bih da on to zna i da bude srećan što sam mu ja tata.“

Onda se okrene prema Danijeli, nesiguran u ono što će biti njen odgovor.

„Moram da pronađem način da mu to kažem, ne bih želela da te ne prihvati. Mislim da je prvo bolje da postanete prijatelji.“

Sebastijano joj se osmehne. „U pravu si. Biće moj najbolji prijatelj.“

94.

U pozorištu *Teatro dele Vitorije* je gomila ljudi u stalnom pokretu. Svi su radosni, šale se, smeju, mladići i devojke ćaskaju, ispipavaju teren, maštaju o nekoj mogućoj vezi. Ovo je atmosfera kad je neko uspešan, kad neka televizijska emisija ide dobro. Sve postaje lakše i opuštenije i epizode se snimaju a da čovek to i ne primeti. A kad stvari ne idu, onda su to beskrajni, očajnički pokušaji da se oprobaju nova rešenja, uz hiljadu izmena, kao da svi imaju pravo da govore, svi imaju svoje teorije, uloge se menjaju, tu je nervozni general i čak se gubi glava i za najgluplje stvari. Neuspeh ogoli čoveka. Ali s nama, srećom, nije tako.

Roberto Mani ćaska s nekom lepom crnkom. Na osnovu načina na koji govori, na osnovu ljubaznosti koja mu nije svojstvena, iz stalnog i neprekidnog osmeha, vidim da plete mrežu, nadajući se da bi ona uskoro mogla da se pretvori u neki krevet ili dušek. I devojka se smeši, ali ona je napeta, kao da još nije odlučila da li da se preda ili ne. Stižemo mi da je spasemo od nelagode.

„Dobar dan!“

Reditelj se okrene prema nama i odmah se sredi, napuštajući „kvizetu“ čak i bez izvinjenja.

„Kakvo lepo iznenađenje!“ Krene prema nama s neobičnim oduševljenjem i stegne mi ruku. „Kako si pocrneo! Gde si to bio?“

„Na ostrvima...“

„A, tačno, saznao sam da si se oženio, sve čestitke, kako se kaže? Znaš, ja sam u drugom braku, ali još nisam naučio!“ Onda mi namigne i priđe bliže, kao da smo bogzna kako bliski. „Kako ćeš ti, misliš li da ćeš doleteti, ili ćeš me stići, ili čak prestići?“ I počne sam da se smeje, kao kreten, što i jeste. Mislim da bih mu ranije prilepio lep udarac iza glave, od onih jakih, koji se daju celom šakom po vratu i od kojeg vrat pocrveni, tako da je odmah jasno koliki je kreten. Ali ovo više nisu ta vremena, stoga mu se ljubazno nasmešim.

„Mislim da ću doleteti!“

„Bravo, sviđaš mi se! Ti si čvrst momak.“

Ništa ne dodam osim „Izvini, idem da se javim Fulviju“ i odem s Rencijem, koji, čim se malo udaljimo, ne može da odoli: „Već sam ga video prostrtog...“

Osmehnem mu se. „Nemoguće, nikad ni na koga nisam digao ruku, to je samo legenda.“

Idemo prema ćošku studija gde sam video Fulvija kako sedi. Pije *koka-kolu*, ali, kad priđemo, vidim da nije sam. Tu je i Karim. Fulvio je okrenut leđima i ne vidi

da dolazimo. Smeje se i jednom rukom se naslanja na Karima. On je taj koji nas ugleda i, naravno, tihim glasom upozori Fulvija, koji odmah skloni ruku i okrene se prema nama.

„Ćao!“ Nelagodno mu je, ali uspe da se povрати, i to prilično brzo. „A otkud ti u ovim krajevima?“

Osmehnem mu se i slegnem ramenima. „Ja sam producent.“

„Ali, kad stvari dobro idu, od producenata nema ni traga ni glasa, nije im zadovoljstvo da dele uspeh. Dođu samo kad treba da smaraju.“

I okrene se prema Karimu, koji se, naravno, nasmeje s njim. Padne mi na pamet da, šta god Fulvio rekao, Karim bi se nasmejao. Onda Fulvio priđe i snažno mi stegne ruku.

„Izvini, ali ja ti nisam ništa rekao, nisam ti zahvalio i nikad neću moći dovoljno da ti zahvalim. Nisam ti poslao poruku zato što mi je to bilo baš jadno, a i znao sam da si na svadbenom putovanju. U stvari, čestitam, u stvari, sve čestitke. O bože, ne znam šta se kaže u ovakvim prilikama!“

On i reditelj su identični, suprotstavljene strane, ali identični. Možda Fulvio bar ima više opravdanja od režisera, i to zato što se nikad nije ženio, bar koliko ja znam.

„'Čestitam' je odlično.“

„Dobro, onda: čestitam i hvala, hvala, hvala. Učinio si me ne srećnim čovekom, već mnogo više.“

Klimnem zadovoljan svojim delom, iako ni izdaleka ne znam o čemu govori. Pogledam Rencija, pošto to mora da je bilo njegovo delo. Vidim da mi se osmehuje kao da kaže: „Da, upravo tako, nisam ti rekao, izvini, šefe“.

Ali odmah zatim nas Fulvio obrva svojim oduševljenjem. „Ne, ali sad moraš da mi kažeš kako si uspeo da shvatiš, kako si uspeo da saznaš.“

„Eh, da...“ Pokušavam da dobijem na vremenu. „Kako sam uspeo... Eh, tajne producenata.“

„Ne, ne, sad ćeš mi reći.“ Uporan je, čak i lupi nogom kao da je to skoro stvar principa.

„Ma daj...“

Renci mi priskoči u pomoć. „Već daješ toliko intervjuja da se i ne sećaš svih stvari koje govoriš. 'Lud sam za *Muvanjem*, u prošlom broju *Veniti fera!*“

„Tačno! Čak sam i lepo pričao o toj seriji...“

„Tačno.“ Odmah se i ja pridružim. „Baš kad sam dobio pregled štampe, pročitao sam to, činilo mi se najmanjim nakon onoga što si rekao.“

Izgleda da se Fulvio iznenada potresao. „Znaš, za ovoliko godina, niko nikad nije imao tako lepu pomisao. Možda ti pošalju cveće, bocu šampanjca, čokoladne bombone, ali to su sve bezlični pokloni, nema u njima nijednog znaka ljubavi. Kakav je ovo svet...“

„Možda drugi nikad nisu čitali tvoje intervju.“

Fulvio počne da se smeje kao lud. „Eto, ti uvek imaš pravu provalu u pravo vreme, ti si apsurdan!“ I Karim se, naravno, smeje, a onda Fulvio nastavi: „Ali znaš li da sam s tvojom kutijom imao fantastično veče? Otišao sam do *La Sicilijanede* na Bulevaru Parioli, uzeo sve sicilijansko, sfinčone, parmiganu od plavog patlidžana, narandžice, katalanu od gambora, sarmice od sabljarkice, i pozvao sam gomilu prijatelja da pogledaju *Muvanje* u mom novom potkrovlju na Bulevaru Romanija.“

Karim veselo doda: „I ja sam bio. Odneo sam brioše i granite od pistača, dudinjice i bademe, svi su poludeli!“

„Sledećeg dana smo otišli na trčanje, toliko smo jeli!“

Smeje se radosno. „Mogu misliti, ali vidim da ste u dobroj formi, u svakom slučaju...“

Onda do nas dopre jedan odlučan glas.

„Spremite se, ubrzo snimamo, hvala.“

Leonardo, asistent scene, sve poziva na red. Fulvio i Karim se izvine.

„Dužnost zove.“

„Samo izvolite, samo izvolite.“

Gledamo kako se udaljavaju i, čim budu daleko, spontano upitam: „Ah...“

„Ništa nemoj da mi kažeš“, zaustavlja me Renci, „još je gore od onoga što možeš da zamisliš. Nisam dobro razumeo da li je tačno da su ih uhvatili u WC-u studija za vreme seksa. Na neki način, kao Džordža Majkla na javnom mestu, eto...“

„Ali, izvini, Fulvio ima i svoju garderobu.“

„Kad smo već kod toga, tražio je jednu i za Karima odmah do svoje.“

„Dobro nam ide...“

„Još nije izašla nijedna reportaža, ali Karim – na stranu ova ljubavna priča za koju se nadam da nam neće zakomplikovati život — Karim je bio odlična ideja. Pribavio nam je ogromnu gledanost i, kad se šale i zezaju jedan drugog, mi skočimo za dva procenta u gledanosti.“

„Zaista?!“

„Da, moć je gej, prihvatimo to.“

„Šališ se? Živeli gejevi!“

„Ah! Konačno si došao!“ Neki glas iznenadi iza leđa. „Nećeš da mi predstaviš svog prijatelja?“

Okrenemo se. Osoba koja je to izgovorila jeste jedna lepa brineta, ne mnogo visoka, ali savršenih proporcija i s lepim grudima. Ima pune usne i dva mala mladeža koja ih čine još senzualnijim, neka vrsta Merilin, samo malo modernija. Renci joj se osmehne.

„Ovo nije moj prijatelj, ili, bolje rečeno, nadam se da jeste, ali pre svega je moj šef. A i tvoj! Predstavljam ti Stefana Mančinija. Danija Valenti.“

„Cao, drago mi je.“

Osmehne se veselo, stežući mi ruku. „Meni još više, znaš li da si najlepši šef kojeg sam ikad upoznala?“

„Lepo, radujem se.“

„A i tako si pocrneo... Voditelji su crni, šefovi su svi beli.“

„Ne baš svi! Kako god bilo, u pravu si, obično nisam ovakav. Bio sam na svadbenom putovanju, mnogo sam pocrneo, a obično nisam ni na svadbenom putovanju.“

„Super! Ko zna koliko je lepa ta što je uspela da te uhvati! Je li ona s televizije?“

„Ne, postoje lepe i zanimljive žene i van ovog sveta.“

„Tačno. Dođavola, čak i pravo govoriš. Trebalo je ranije da te upoznam... Dobro, idem ja, sad ćemo da snimamo.“ Onda pogleda Rencija, nasmeši mu se s posebnom nežnošću, okrene se i brzo otrči, bez ikakve naznake senzualnosti.

„Eto, to je Kalemijevo dete.“

„Ma nije valjda... Nije loša. Lepo udovoljava sebi taj Kalem. A kakva je ova Danija?“

„Ona je... zanimljiva.“

„Renci, mislim da ti znaš više od onoga što se praviš da ne znaš. Video sam kako ti se javila.“

„Ona se svima tako javlja. Rekla je i da je trebalo ranije da te upozna... pre nego što si se oženio.“

„Ili pre... kako bi radila i druge programe. Ja je zanimam samo kao producent, a ti ne.“ Nakrenem glavu kao da bih bolje da ga pogledam. „Nemoj da završiš kao Simone. Kad smo kod toga, idemo da vidimo šta smišljaju naši umetnički direktori.“

I tako izađemo iz studija i odemo u redakciju.

„Možemo li?“

Uđemo, i svi su autori tamo, s nekom redaktorkom.

„Zdravo.“

„Dobar dan.“

„Kako ide?“

„Kakvo iznenađenje!“

Svi nas pozdravljaju.

„Čestitam još jednom!“ Simone priđe i pruži mi ruku. „Baš sam srećan što si se vratio, jesi li video kakav uspeh? Večeras probamo nešto što će nas, ako uspe, pomeriti za još jedan skok unapred, poješćemo one tamo. Uzmi, ovo je šema programa. Ako hoćeš da odgledaš emisiju...“

„Naravno, ostaću malo.“

Priđe mi Vitorio Marijani. „Čao, Stefano, je l' sve u redu? Kako je bilo u inostranstvu?“

„Dobro, video sam bar tri vrste ribe koje dosad nisam poznavao.“

Osmehne mi se. „Dobro došao, svi smo srećni zbog ovog *Futurinog* uspeha.“

„I ja s vama. A moram i nešto da ti kažem, kad budeš imao trenutak, dođi u parter.“

„Naravno!“

Izađem s Rencijem.

„Čekaj, čekajte...“

Simone nas stigne.

„Šta je? Šta se događa? Neki problem?“

„Ne, naprotiv, hteo sam nešto da vam pokažem.“ Dok nastavljamo hodnikom, u pravcu studija, odlučim da čujem i njegovo mišljenje. „Kakav je Fulvio?“

„Odličan, čini mi se da je bolji nego obično, veseliji, svežiji, uvek skockan.“

„A, dobro. A Karim?“

Simone se okrene prema meni i osmehne se. „Još bolji, on je Fulviova sreća. On je njegova prirodna droga.“ Potom se Simone uputi prema parteru. U jednom uglu sedi neka slatka devojka, ali nije od onih napucanih. „Evo, baš sam želeo da vam je predstavim, ovo je Anđela, moja devojka. Došla je da me poseti sa svojom drugaricom i želela je da pogleda snimanje.“

„Ćao, drago mi je. Ja sam Stefano Mančini.“

„Đorđo Renci.“

Simone bolje objasni. „Njena drugarica je otišla da obiđe Rim, ne poznaje grad. A ona je želela da vidi emisiju, ona je Karimov fan. Mnogo joj je bilo loše kad sam joj saopštio novost.“

Anđela nas veselo pogleda. „Još ne verujem, mislim da je to on izmislio zato što je ljubomoran.“

„Ah, ja ljubomoran! Ona je htela da dam otkaz u *Futuri* zato što su tu sve ove lepe igrarike.“

„Kakve veze to ima...“, smeje se Anđela pomalo postićena. „Nisam ni znala da je tu Karim.“

To objašnjenje baš i nema mnogo veze s prethodnim, ali Renci i ja se, naravno, pravimo da ništa primećujemo.

„Tišina, hvala! Snimamo.“

„Mi idemo da sednemo“, izvinimo se.

Simone je poljubi jednom i ode do centralne kamere, a Renci i ja sednemo u prvi red.

„Ali šta misliš: da li je želeo da nas ubedi ili je ponovo srećno zaljubljen?“ Pogledam Rencija.

„Pola-pola.“

„Misliš da se još čuje s onom?“

Renci me pogleda i iznenada se uozbilji. „Svaki dan, bar dva puta.“

„Imaš li dokaza?“

„Imam njega. Danas sam upoznao Anđelu, dok je na drugom tasu vage njegovih fantazija Đovana Senjato. Sećaš li je se?“

„Savršeno.“

„Dakle?“

„Čuje se s njom i više od dva puta dnevno, uz gomilu poruka.“

„Bravo. Sad prepoznajem svog šefa.“

Baš tad kreće uvodna špica. Grupa od osam devojaka pojavljuje se niotkuda i igra u ritmu divne pesme Džastina Timberlejka *Can't Stop the Feeling*. Neke su crнке, jedna je rida, a tri su plavuše. Među svima njima, moram da priznam, ističe se Kalemijevo dete. Okrenem se prema Renciju i primetim da on gleda sve pomalo, čak i uključivanje kamera. Nije baš upećan koliko sam mislio. I bolje. Završi se špica i Vitorio Marijani se sruči u fotelju pored mene.

„Evo me.“

Govorim tiho da ne bih smetao, budući da je Fulvio započeo emisiju.

„Želeo sam da znam kako ide i da li si dobar sa Simoneom. Stavili smo ga u program zato što nam trebaju dva autora s naše strane, a i da bismo ga naterali da malo poraste.“

Vitorio se osmehne. „Dakle, program ide odlično. Odlična je atmosfera i mi smo dobra ekipa. Simone je simpatičan i veoma brz, ne verujem da treba da

poraste! Poznaje više programa nego ostali autori, gledao je televiziju otkad se rodio i izgleda da je stvoren za ovaj posao. Ima i odlično pamćenje. Ponekad moram da pogledam šemu, a on savršeno zna sve džinglove i šta se posle događa.“

„Dobro, hvala.“

Vitorio mi se osmehne. „Dobro mi je s njim, zaista“, i napusti nas da bi se vratio da prati program.

Pogledamo još malo emisije. Fulvio i Karim se šale i smeju veoma opušteno, a onda ugledam ruku Džimija Džiba kako se bez problema podiže i odlazi da zumira poene.

„Hej, stvarno sve funkcioniše!“

„Da, neverovatno, dok ti nisi bio tu, svi smo imali jedan ubrzani kurs.“

„I to uspešan! Da se vratimo u kancelariju? Moram mnogo da telefoniram.“

„Okej.“

Renci prvi ustane, ja za njim, ali ne mogu a da ne primetim Kalemijevo dete, koje traži njegov pogled da bi joj se on javio. Renci se ne okreće i ide pravo prema izlazu, njoj je krivo i, skoro iz inata, kad susretne moj pogled, ne javi mi se. Situacija je teža nego što sam mogao da zamislim.

94.

„Bravo, Vasko, baš si dobro uradio domaći. I učiteljica mi je rekla da si baš pažljiv u školi.“

„Da, mama. Mogu li nešto da te pitam? Kako to da Filipino više ne dolazi? Jeste li se posvađali?“

Danijela se osmehne.

„Ma ne, takav je period. On je imao neki posao u inostranstvu, ali, kad se bude vratio, možda će doći da nas poseti. Mi smo i dalje prijatelji, ne brini.“

„Filipo je bio simpatičan, a i igrao je dobro *Wii*.“

„A Sebi ti nije simpatičan?“

„Da, mama... ali...“ Vasko na trenutak začuti.

„Reci mami, nemoj da brineš.“

„Pa, eto, ima taj čudan glas, čak i kako se smeje, je l' on to radi namerno?“

„Ne, ne, takav je oduvek, takav je bio i u školi.“

„Nije mu bilo krivo?“

„Zašto?“

„Možda ste ga zezali. Kad Arijanu iz odeljenja zezaju zato što ne ume da priča, ona začuti, ponekad plače. Meni je žao.“

„Nažalost, nisu svi kao ti. A ja svakako nikad nisam zezala Sebastijana. Uvek me je terao na smeh tim svojim glasom, štaviše, bio mi je još simpatičniji. Mi se volimo.“

„Često ga pozivaš.“

„Zar ti nije drago?“

„Mnogo, tako igra *Wii* sa mnom umesto Filipa. Filipino me je često pobeđivao, ali ponekad sam i ja njega. A Sebija uvek pobedim, ali mislim da on namerno greši, pušta me da ga pobedim.“

„Ma ne, čini ti se.“

„Ali, mama, primetio sam, čini to često. Ali doneo mi je divan poklon. Evo, budi tu.“ I, tren kasnije, pojavi se iz svoje sobe s nekim čudnim stvorom u ruci. „Vidi! Baš je strava! Vidiš? Unutra je ovo čudovište. To je vanzemaljac Služavko. Bolji je od Ijigavca. A rekao je da će mi sutra doneti drugog. Sviđa mi se Sebi zato što je shvatio šta mi se sviđa, u početku je sve grešio.“

„Pa dobro, to je zato što te nije poznavao.“

„Bio je propast. Onda sam mu ja pomogao.“

„Bravo, dobro si uradio, i zato što ti tako odgovara.“

„Da“, nasmeje se.

„Sad idi da piškiš, operi zube i u krevet.“

„Dobro.“

Vasko nestane u dnu hodnika, a Danijela skloni poslednje tanjire i završi s pakovanjem ranca za školu. Stavi užinu i prekontroliše da li su tu knjige i sveske. Onda mu se pridruži u sobi. Vasko se već zavukao u krevet.

„Jesi li piškio?“

„Da.“

„Zubi?“

„Oprani.“

„Daj da pomirišem.“ Priđe i Vasko ustane s jastuka, otvorivši usta. Danijela se pravi da njuši, i to preterano. „Da, tačno, osećam miris cveća.“

„Možda mente. Ali ja ne lažem. Ako sam ti rekao da sam ih oprao, znači da sam ih oprao.“

Danijela ga gleda. U pravu je. Lepo. Ko zna koliko dugo će takav ostati. Ko zna kako će se promeniti, koliko će različit biti.

„Kuju priču hoćeš da ti pročitam?“

„*Tarzana*.“

„Opet?“

„Ali meni se sviđa *Tarzan*! Zašto moram da slušam neku drugu priču kad mi se ne sviđa?“

Tačno. U njegovom razmišljanju nema manjkavosti. „Dobro, čitam *Tarzana*.“

Danijela pronade knjigu, uzme je, sedne na fotelju blizu kreveta i, baš kad se spremi da počne da čita, Vasko je prekine drugim pitanjem, ovog puta bolnijim.

„Mama, a hoću li ja ikada upoznati svog tatu?“

A Danijela se skoro obeznani. To baš nije očekivala. Iznenađena je, a onda se zabrine, srce počne da joj udara dve hiljade otkucaja u minutu. Šta li je to probudilo ovu neočekivanu radoznalost?

„Zašto me to pitaš? Kako ti je to palo na pamet?“

„Zato što mislim na *Tarzana* i njegov život. On se rodio, i njegov otac je postojao, i mama, takođe. Onda su umrli u džungli. Ja sam bolje prošao, ti si uvek bila tu. Ali rekla si da tata nije umro, je l' tako? Rekla si da je otišao, imao nekih problema u inostranstvu, ali kakvih problema? Hoću li ga jednog dana upoznati? I u školi su me to pitali.“

„Šta?“

„Da li ja imam tatu.“

„Ko te je to pitao?“

„Arijana, zato što ga ona ima, ali, rekla je, stalno se svađa sa mamom, zbog toga me je pitala. Rekla mi je: 'Je l' se i tvoj tata svađa s tvojom mamom?' A ja sam joj samo rekao 'ne'. Nisam rekao da ga ja nemam. Rekao sam 'ne' kao da hoću da kažem 'ne svađaju se', ali to nije laž, vi se ne svađate.“ I zadovoljan je tim svojim zaključkom.

„Kako ti zamišljaš svog tatu?“

„Ne znam, nikad nisam razmišljao o tome. Ne želim nekog posebnog tatu, želim jednog koji će me voleti, kao oni koje drugi imaju. Eto, da, želeo bih samo jedno, da ne bude kao Filip, i da bude malo kao Sebi.“

„Zašto?“

„Zato što sam te s Filipom svaki čas čuo kako se svađaš, a sa Sebijem se nikad ne svađaš.“

Danijela ćuti i gleda ga, ne znajući da li da napravi taj toliko važan korak ili ne, da li je pravi trenutak, da li je suviše rano. Onda se Vasko iznenada okrene prema njoj.

„Mama, šta radiš?“

„Kako šta radim?“

„Pa treba da mi čitaš *Tarzana*, zar ne?“

95.

Dolazim brzo do pozorišta *Teatro dele Vitorije*, zaustavlja me obezbedenje koje me, prepoznavši me, odmah pušta da prođem. Udem u studio i Simone mi pode u susret. „Evo me, šta se dešava?“

„Imamo mali problem. Pisao sam i Renciju, ali on je u Milanu, na nekom sastanku, i odgovorio mi je da ne može da svrati. Samo zbog toga sam tebe omeo.“

„Nisi me omeo. Ovo je moja emisija i moj posao. Dakle, šta se dešava?“

Simone se malo pomeri u stranu kako bismo mogli da razgovaramo u jednom ćošku a da nas ne čuju.

„Trebalo je da na scenu postavimo reklamni proizvod, Fulvio je trebalo da ima vodu tamo gde stoji i da je popije dva puta u toku emisije — bilo on, bilo Karim. Bar je takav dogovor. Ali on je odbio to da uradi. Reditelj ga je podsetio, a on je rekao da nije žedan. Roberto se onda strašno naljutio zato što je danas hteo da snimi bar dve epizode, a sad zbog njega nije ni na polovini prve.“

„Gde je sada Roberto?“

„U režiji.“

„A Fulvio?“

„U garderobi s Karimom.“

Podignem obrvu kao da kažem: „Nije valjda“. Simone raširi ruke.

„Uvek su zajedno. Ako baš hoćeš sve da znaš, to mu je Karim sugerisao. Rekla mi je Dora, šminkerka, čula ih je dok je bila u kupatilu i pospremala nakon šminkanja.“

„Dobro. Hvala.“

Predem preko studija i baš tad osetim kako mi vibrira mobilni telefon. Izvadim ga iz džepa. To je Renci. Odgovorim. „Tu sam.“

„Kako ide? Problemi?“

„Rešavam.“

„Ali šta se desilo?“

„Zovem te čim sredim.“

„Hoćeš li se sam iščupati ili ti i ja trebam? U Milanu sam i izlazim iz studija, ovde je sve dobro prošlo.“

„Ne, ne brini, nadam se da ću se sam iščupati.“

„Idem na stanicu, šta god treba, zovi.“

„Okej.“

Prekinem vezu i uđem u režiju. Čim otvorim teška vrata s debelim staklom, začujem urlanje Roberta Manija.

„Ma koji kurac, baš je nama zapala ona stoka! Sad ima i svoju 'devojčicu', koja diktira uslove. Čak smo se i mi postavili da nas jebe! Što bi i jedan i drugi voleli! Ali mene mogu samo da sanjaju...“

Onda me ugleda i nastavi: „Ne možemo da pustimo da se tako ponašaju prema nama. Ceo vek pravim emisije, niko me nikad nije tako napravio budalom.“

Gledam ga dok sedi i snažno udara pesnicom o konzole režije. Čini mi se da je ispraznio svoj bes, čini mi se da se smirio, ali nije, tu je još jedan napad besa i on nastavi da udara pesnicama, dva, tri, četiri puta po konzolama. „U kurac, u kurac, u kurac!“ Sve dok se ne povredi. Masira ruku dok ga Linda, njegova pomoćnica, mirnim glasom pita: „Hoćeš malo vode, Robi?“ Mora da je navikla na ovakve scene.

„Da, daj mi one koju neće da pije ona stoka!“

Pokušam da ga smirim.

„Dakle, ja idem u garderobu i pokušaću da ga ubedim. Ako izađemo i sve bude sređeno, onda ćemo nastaviti sa snimanjem bez ikakve polemike. Učini mi to, Roberto, hvala.“

Ne sačekam odgovor i izađem iz režije. Pređem preko studija i odem u hodnik koji vodi u garderobe. Kad stignem pred njegovu, pokucam dva puta.

„Da? Ko je?“

„Stefano, mogu li?“

„Uđi,“

On sedi na obrtnoj stolici, a Karim je na velikom divanu prekoputa njega i lista neki časopis pun fotografija poznatih ličnosti. „Ćao, Fulvio, ćao, Karime, šta se događa?“

„Ćao, Stefano“, odgovori mi samo Fulvio. „Reci ti meni šta se događa. Nismo znali ništa o ovoj vodi.“

Upotrebio je „mi“. Karim na trenutak prestane da čita i bradom blago klimne u znak nekog obaveznog javljanja, ne potrudi se čak ni da izusti neku reč. U pravu je bio moj instinkt, trebalo je da ga prebijem onog dana.

„Zašto mi to kažeš? Pričali smo o tome, imali smo i sastanak baš zbog toga i došlo je i do povišice za svaku pojedinačnu epizodu.“

„Povišica... Petsto evra. A i nisam shvatio da treba da pijem vodu u svakoj epizodi.“

Karim odluči da ga podrži. „Da, nije jasno.“

„Ne sećam se da sam te video na tom sastanku.“

Fulvio u začetku zaustavi eventualnu raspravu.

„Ja sam mu ispričao iste večeri. I tako je kako on kaže, nije jasno.“

Karim me gleda i smeši se. Zadovoljan je što je doneo bod domaćem timu. Fulvio je inteligentniji i izbegava da ga pogleda. Sve sam ubeđeniji da je onog dana trebalo da uradim po svom nahođenju.

„Okej, žao mi je što se dogodio taj nesporazum. Možemo li srediti stvari tako da nastavimo sa snimanjem?“

Fulvio na trenutak pogleda Karima i on lako klimne glavom. Onda mi voditelj odgovori.

„Da, mislim da možemo. Kako misliš da rešiš ovaj problem? Žao mi je, ali nije baš bilo jasno da treba da pijemo.“

„Dobro, ne mislimo više o tome, nije problem...“

U stvari, u ugovoru koji je potpisao napisano je veoma precizno, ali odlučim da pustim.

„Da li bi moglo biti hiljadu evra po epizodi?“

Fulvio se smeši. „Da, i pet stotina za Karima.“ Onda me pogleda, kao da mu je ta ideja baš u tom trenutku pala na pamet. „Pa i on mora da pije.“

„Dobro. Srediću da pripreme drugi ugovor s tim uslovima. Ali naš dogovor počinje odmah. Vratite se u studio, molim vas, da počnemo sa snimanjem.“

Izađem iz prostorije, napravim nekoliko koraka u hodniku i onda se osvrnem, nema nikoga. Šutnem nogom prva vrata na koja naiđem. I provalim ih. Mora da su napravljena od drugorazrednog materijala, mislio sam da bolje drže. Onda ugledam aparat. Nađem u džepu pedeset cenata i uzmem kafu. Ne diram dugme sa šećerom i sačekam da mi izađe plastična kašičica. Onda pređem preko studija i pojavim se u režiji.

„Roberto, počinjemo. Uzmi, doneo sam ti kafu. Sa šećerom je, treba samo da promešaš.“

Roberto me pogleda i hukne.

„Hvala, ti si uvek ljubazan. Nadam se da naše prijateljice neće imati drugih problema.“

„Neće, nadam se da neće.“

Vratim se u studio i odem u zadnje redove. Baš dok sedam, osetim kako mi mobilni telefon vibrira. Biće da je to Renci, koji želi da bude u toku. Odgovorim ne gledajući.

„Halo?“

„Ma gde si?“

Đin. U trenu se setim dogovora i sastanka koji smo imali i koji sam propustio.

„Ljubavi, izvini, imao sam veliki problem na snimanju *Skvizonea*, ovde sam, u *Teatru dele Vitorije*.“

„Ali rekao si mi da ćeš doći.“

„U pravu si, ali Renci je u Milanu, a Simone me je pozvao zato što se spremala tuča.“ Preterujem malo.

„Stvarno, a između koga?“

„Između Fulvija i reditelja. Moram da ostanem da kontrolišem da sve ide glatko.“

„Da, naravno. U pravu si. Dobro, onda ću se ja popeti, zovem te kad izađem. Vraćaš li se za večeru?“

„Da, ako hoćeš, možemo da izađemo, ako ti se ne kuva.“

„Odlučićemo kasnije.“

„Okej, ljubim te, izvini još jednom.“

„Nema problema. Čujemo se.“

Razumna je, srećom.

Đin uđe na kliniku i ode prema liftu u predvorju. Pozove ga i, dok čeka, razmišlja kako bi ranije moglo svašta da se dogodi, mogao je da se posvađa s bilo kim, ali ipak bi došao. Onda uđe u lift, pritisne dugme, vrata se zatvore. Pa dobro, ali sad je odgovoran za više stvari. Stigne na sprat, izađe i ode kod sekretarice, koja prekontroliše njeno ime i, kad ga nade, pozove je da se smesti. Malo kasnije, stiže doktor.

„Đinevra Biro?“

„Evo me, to sam ja.“

„Molim vas, izvolite.“

Đinevra ga sledi ulazeći u malu sobu gde je i Medicinska sestra. „Ležite ovde, hvala. Dakle, rekao sam vam da želim da uradim i analizu krvi, niste jeli?“

„Nisam.“

„Moja pomoćnica će vam izvaditi krv. Plašite li se igala?“

„Ne.“

„Dobro.“

„Nisu suviše duge.“

„Nisu.“

Jedna mlada devojka otkrije joj levu ruku, pričvrsti povesku, onda udari po ruci, nade venu i na kraju zabode iglicu. Prva epruveta s njenim imenom napuni se krvlju. Đinevra gleda bez imalo straha dok mlada devojka menja epruvetu za epruvetom, sve dok sve ne napuni njenom krvlju.

„Gotovo, doktore.“

„Dobro, hvala. Ostavite nas nasamo.“

Doktor uzme bočicu gela, skine zatvarač, stavi gel na vrh svoje sonde i onda da Đin uputstva. „Otkrijte stomak, molim vas.“

Đin podigne košulju i spusti pantalone s lastišem, koje je za tu posetu namerno izabrala među različitom odećom za trudnice koju je kupila. Đin se okrene nalevo i vidi na monitoru očitavanje ehografije. Lekar je ohrabri. „Malo sam zagrejao gel, pa niste poskočili, ni vi ni vaše dete. Evo ga ovde, savršeno je, čujete li otkucaje?“ Đin, uzbuđena, klimne u znak potvrde, dok lekar premerava centimetre različitih delova fetusa i upisuje ih u neki otvoreni karton kraj sebe. „Sve je u savršenom redu i raste. Konačno se vidi i pol. Hoćete li da ga saznate ili želite da to bude iznenađenje?“

96.

„Mama, ali zašto uvek kasniš? Moje drugare uvek čekaju mama ili tata, a ja uvek čekam tebe!“

Danijela se izvini. „U pravu si, dušo, zakasnila sam, neće se ponoviti.“

„Ali čak i danas, kad mi je rođendan, ti si uspela da zakasniš.“

Sebastijano, koji vozi, pokušava da je opravda.

„Ja sam kriv. Tražio sam od tvoje mame da me odbaci da podignem ova kola zato što sam želeo da s njom dođem po tebe. Ali, vidi, imam nešto mnogo lepo, vidiš da je iza mene i mame jedan televizor? Vidi šta se sad dešava...“ Sebastijano ubaci DVD u aparat u automobilu. Na oba monitora počnu da se prikazuju slike.

„Neee! Kako je strava! Ovo je poslednji *Diznijev* film! Baš sam želeo da ga gledam! *U potrazi za Dori!* To je nastavak *Nema!* Znaš li, Sebi, da sam *Nema* gledao više od deset puta? Uz *Stiča* i *Tarzana*, to je moj omiljeni film. Onda ste dobro uradili što ste zakasnili! Sad možemo da idemo kud god želite, a ja ću za to vreme gledati film.“

Sebastijano i Danijela se pogledaju; ona mu se osmehne, a on mirno nastavi da vozi i da posmatra Vaska u retrovizoru.

„Onda, da li bi ti odgovarao hamburger s krompirićima? Da idemo u *Mekdonalds*? Možemo li, mama?“

„Da! Baš bih voleo! Baš, baš bi mi odgovaralo, mama... Mogu li?“

„Ali posle će te zaboleti stomak, kao i obično.“

„Ali ješću polako.“

„Bolje ne.“

„Ali meni je rođendan...“

„Baš tako. Želim da ga proslavim uz tvoj osmeh, a ne uz tvoje suze zbog toga što te boli stomak.“

„Dobro.“

Sebastijano vidi da je njemu krivo. „Ovako ćemo: idemo kod mene, a ja ću reći da ti spremim isto to od dobrih stvari, ali od toga te neće zaboleti stomak!“

„I krompiriće?“

„Naravno! U stvari, odmah zovem.“

Sebastijano ukuca kućni broj telefona i uključi spikerfon. Odgovori poslužitelj. „Martine, mi stižemo, ima nas troje. Slavljenik Vasko, mama i ja. Hoćeš li da nam spremiš nešto dobro?“

„Naravno, ser.“

„Hvala.“ Završi razgovor.

Vasko se nagne prema njemu iz sedišta. „Zašto te zove 'ser'? Jesi li ti jedan od vitezova okruglog stola? Jesi li ti kao Lanselot i kralj Artur?“

Sebastijano pogleda Danijelu, a ona se nasmeje.

„E, bravo, da vidimo sad kako ćeš se izvući.“

Sebastijano je veselo gleda i prihvati izazov.

„Da, recimo da sedim za kvadratnim stolom, ja sam vitez kralja Artura, ali iz naših dana.“

„Strava!“ Vasko ponovo počne da gleda film.

Sebastijano se okrene prema Danijeli.

„Jesi li videla? Dovoljno je pronaći prave reči i uvek postoji objašnjenje za sve.“

Danijela klimne, zadovoljna time kako mu je odgovorio. „Da, u pravu si.“

Onda u sebi pomisli: kad-tad ću i ja morati da nađem prave reči, toliko im je lepo zajedno, pravo je da Vasko zna. I ponovo ga pogleda dok vozi. Baš sam srećna što je on tata. Zaista me je iznenadio, kad sam mu rekla, odmah je bio srećan, nije uopšte sumnjao, i poverovao je, s pravom, u celu priču. Možda su ga moje reči ubedile više od svega drugog. Kad sam mu rekla: „Ja ne želim ništa od tebe, nisam došla zbog novca niti da te dovedem u nepriliku, sve je bilo tako čudno, samo sam želela da ti to znaš i gotovo, eto, čini mi se da je to najpravednije“, a on mi se osmehnuo i rekao: „Uvek sam mislio da si ti baš takva.“ I te reči su me ispunile srećom. Ponekad te najjednostavnije reči ispune srećom. Onda je dodao nešto jednako lepo: „Ako liči na tebe, makar malo, on je najlepše dete koje sam ja mogao da dovedem na ovaj svet. Danas si mi dala neočekivan poklon i jednog dana ću ti nešto reći.“

Danijela ga posmatra. Nisu više o tome razgovarali, ali ona ume da čeka. Doći će dan da se kažu prave stvari Vasku i da se sazna to „nešto“. Danijela ne zna da će toliko očekivani datum biti baš danas.

Sebastijanov *rejdž rover* stane ispred bele kapije. On uzme daljinski i otvori je. Kad se kapija dokraja otvori, uđe u veliku baštu i uputi se ka parkingu. Vasko se primakne prozoru.

„A je li ovo tvoja kuća?“

„Jeste.“

„I to je sve tvoje?“

„Jeste.“

„Ali kakva je, kao Vila Borgeze! Pa onda i ja treba da te zovem 'ser', ti si stvarno vitez novog kvadratnog stola, mislio sam da si me slagao.“

Ali ne stigne ni da izađe iz automobila a iza ugla izađu svi njegovi školski drugari. Potrče prema njemu kao da trče najvažniju trku na svetu, a nagrada je najlepša koju mogu da zamisle.

„Srećan rođendan!“ Skoro ga obore grleći ga.

A Vasko ostane bez reči, s rukama spuštenim niz telo, smeši se skoro ošamućen, obamro od tolike ljubavi. Pogleda Danijelu, pa Sebastijana, a onda sve te drugare koji naizmenično spuštaju glavu na njegove grudi i grle ga i govore reči kao što su „volim te“, „sve najbolje, Vasko“, i neke devojčice ga ljube u obraz i s vremena na vreme greškom i u usta, a Vasko se, naravno, obriše rukavom džempera. Potom, kad ga svi pozdrave, priđe mu Danijela.

„Jesi li video koliko je lepo iznenađenje? Opraštaš li nam sad? Jesi li shvatio zašto smo zakasnili? Ovo je bila Sebijeve ideja.“

On se, pomalo postuđen, na neki način izvinjava Vasku.

„To su mi predložili moji prijatelji kvadratnog stola. Rekli su mi: 'Pozovi njegove prijatelje za rođendan, pošto će Vasku biti drago!'“

„Tako je.“

„Ah nisu mi samo to rekli. Videćeš šta će se sve dešavati nakon jela. Imaš ljude koji će te slediti ceo dan, evo ih ovde.“

Dolaze tri devojke i mađioničar s plavom perikom i velikim šeširom na glavi, i odmah povedu svu tu decu.

„Dođite, jelo je spremno. Svako neka sedne na mesto koje je predviđeno za njega!“

U velikoj senici je sto, a kao obeleživači mesta tu su slatki čovečuljci s njihovim odštampanim i prilepljenim licima. Plavo za dečake, roze za devojčice. I Vaskov čovečuljak ima njegovu prilepljenu sliku i krunu na glavi.

„Pa ovo sam ja!“ Uzme ga u ruku i, sav srećan, okrene se prema Danijeli.

Sebastijano mu objasni razlog.

„Naravno, pošto su prijatelji kvadratnog stola odlučili da si danas ti kralj. Tvoj je rođendan, i kod tebe su tvoja pratilja i tvoj verni štitonoša.“

Zaista, s njegove desne strane je čovečuljak s likom Nikola, simpatičnog druga koji mu je poklonio ljigavca, a s leve strane je roze čovečuljak s licem Margerite, devojčice za koju Danijela zna da mu se mnogo sviđa. Vasko sedne i najsrećnije je dete na svetu. Na njihove papirnate tanjire serviraju krompiriće i male mekane sendviče s pršutom i salamom, pa crvene picete i komadiće kotleta isečenih na veličinu zalogaja, i sva deca to počiste za kratko vreme. S muzičke linije smenjuju se sve pesme iz njihovih omiljenih crtanih filmova. Tri devojke paze, one su uvežbane i savršene dok neprestano pune deci tanjire hranom, a

čaše *koka-kolom*, *fantom* i ne mnogo hladnom vodom. S vremena na vreme, neka od njih otprati dete do kupatila. Počinju igre s mađioničarem i pozorišna predstava s lutkama i pojavljuje se čak i lik iz crtanog filma glavom i bradom. Poneko od Vaskovih malih prijatelja čak se i uplaši, ali jedna od tri devojke ga navede da ga pipne, da prevazide taj strah. Onda se igraju velikim mehurima sapuna, koji se vade iz velikog lavora i koji sasvim obaviju dete pa se razbiju o njegovu glavu. Jedna devojka dolazi s mikrofonom i kreću matrice pesama iz njihovih omiljenih crtanih filmova, neka deca počinju da pevaju, dodaju mikrofoni jedni drugima odmeravajući snage u nekoj vrsti malih karaoka. I, kao poslednje iznenađenje, tu je i neka vrsta „kukarače“, veliko četvrtasto platno landara s grane jedne masline, a okačeno je mnogo zamotanih nagrada. Sva deca imaju plastičnu motku i smeju se kao ljudi gađajući te poklone tako da padnu i da ih oni dobiju, kako bi ih razvili i poskočili srećni zato što je svako od njih sigurno našao nešto lepo. Danijela vidi sreću svoga sina i lepotu tog trenutka i onda se okrene i primeti da je Sebastijano tu, da gleda tu decu s onim ogromnim osmehom naslikanim na licu, srećan i on što je to divno iznenađenje savršeno uspelo.

U sedam sati, kapija se otvara i ulaze, jedan po jedan, automobili roditelja. To liči na vrtešku: stanu, pozdrave se, zahvale, uzmu dete i krenu, jedan za drugim, do poslednjeg, neizbežnog roditelja koji kasni i napušta vilu izvinjavajući se.

„Dakle? Je li ti se svidela tvoja žurka iznenađenja?“

„Mnogo, mnogo, mama“, i snažno je zagrlila.

Sebastijano se izvini, ode u kuću da da neka uputstva Martinu i Idan, ali pre svega zato što želi da ostavi Danijelu i Vaska same.

„Jesi li videla, mama, kako su mi lepe poklone poklonili moji drugari iz škole? Tu su sve one stvari koje sam video na televiziji, neke sam hteo da ti tražim za Božić, ali sad su mi ih oni poklonili.“

„Da, videla sam. Ali najlepší poklon ti je poklonio Sebi. Njegova je ideja o zabavi. Nabavio je telefone svih tata tvojih školskih drugova kako bi ti priredio ovo iznenađenje!“

„Bilo je prelepo. Ja volim Sebi. Sad mogu da ti kažem: mnogo više nego Filipa.“

Danijela počne da se smeje. Onda iznenada shvati da je to trenutak da mu kaže, ali ne zna kako da počne. Onda se prised onog filma o kojem je pričala s Babi i sine joj.

„Vasko, moram nešto da ti kažem. Sebastijano je pre mnogo vremena imao nesreću i razbio je glavu, ne seća se više ničeg, ali u stvari on je tvoj tata.“

Vasko otvori usta, ostane iznenađen, ali ne šokiran.

„Stvarno?“

„Da.“

„Ma jesi li sigurna?“

„Naravno...“

„Ali baš je simpatičan. Pa ja imam strava tatu. Samo, kako ćemo sad da mu kažemo? Ma, pre ili kasnije, on će se setiti?“

„Ja mislim da će mu se, ako ti odeš i kažeš mu to, pamćenje vratiti i da će biti presrećan.“

„Jesi li sigurna, mama?“

„Sto posto sigurna. Kad mu budeš rekao, setiće se svega u trenu. Kad ti to tvoja mama kaže, tako je. Jesam li te ikad slagala?“

Vasko na trenutak ostane neodlučan, a onda joj se nasmeši. Tačno, mama ne laže. Pusti onaj štاپ da padne na zemlju i krene prema glavnim vratima vile. Sebastijano je tamo, na nogama, izdaje neka uputstva, a onda začuje da ga neko zove.

„Sebi...“ Okrene se i vidi Vaska samog u salonu. Danijela ih posmatra izdaleka. „Hteo sam da ti zahvalim za zabavu. Bila je mnogo lepa, ovo je bilo iznenađenje koje mi se baš svidelo.“

Sebastijano je i dalje na nogama i osmehne mu se. „Radujem se što si se zabavio.“

„Moram nešto da ti kažem. Svidela mi se još više jer sam saznao nešto. Ti se toga ne sećaš, ali ja moram da ti kažem. Ti si moj tata.“

Onda Sebastijano, iznenađen, pogleda Danijelu i vidi kako mu se ona smeši i klima glavom izdaleka, pa, ne čekajući više, klekne pred njega i čvrsto ga stegne. Glasa skoro prigušenog od zagrljaja, Vasko mu ponovi: „Sad se malo sećaš? Bar malo?“

Sebastijano se odvoji od njega i pogleda ga uzbuđen i potresen.

„Mnogo se sećam. Baš mi se sad vratilo u sećanje... Mnogo sam srećan što sam tvoj tata.“

Onda se Vasko odvoji i ode prema vratima, pa se okrene poslednji put i osmehne se.

„Ali nemoj više da zaboraviš, važi?“

„Neću, naravno da neću.“

Vasko potrči prema Danijeli vičući na sav glas. „Mama, mama, rekao sam mu! Bila si u pravu, odmah se setio!“

„Jesi li video? Ja nikad ne lažem.“

„Možemo li sad da idemo kući, hoću da igram svoj novi *Wii* koji su mi poklonili?“

„Da, stavi poklone u auto, odmah dolazim.“

„Dobro.“

Vasko ode u senicu da uzme poklone, a Danijela ode do Sebastijana. „Kako si uspela?“

„Imala sam velikog učitelja. Dovoljno je pronaći prave reči...“

Sebastijano se nasmeši. „Tačno...“

„Rekla sam mu da si izgubio pamćenje. A to je zaplet divnog filma zasnovanog na istinitoj ljubavnoj priči.“

„Dakle, rekao sam ti da moram nešto da ti kažem... Eto, kad sam saznao da je Vasko moj sin, bio sam najsrećniji čovek na svetu. Mislio sam da nikad neću imati dete. Možda zato što sam mislio da nikad neću naći ženu za sebe. Ali, eto, ti si u stvari pronašla mene.“

I ostane tako, pred njom, poluotvorenih očiju, osmehne joj se na onaj sebi svojstven način i onda joj jednostavno kaže:

„Hvala.“

„Ne, hvala tebi za ovu divnu zabavu za tvoje dete.“

97.

Čujem njen glas koji dolazi iz salona. „Dakle? Kako je prošlo? Jesu li se potukli?“

Okačim jaknu na ulazu, o čiviluk, a ključeve spustim u korpu na meksičkoj komodi s leve strane.

„Ne, srećom, nisu. Malo je falilo da ja obojicu premcem.“

Nađem Đin u salonu, podigla je noge na stočić, stavila jastuče pod glavu, relaksirana je, gleda televiziju s prigušenim tonom.

„Hej! Ma šta to radiš? Varaš me?! Gledaš *Kanal 5* u ovo doba?“

Smeje se dok jede komadić komorača koji uzima iz neke plave činije koju drži na stomaku.

„Ali meni se više sviđa Bonolis! Fulvio je previše pozorišni glumac. Ponekad, da bi rekao da li je odgovor tačan ili ne, izbací niz apsurdnih reči. Citira Molijera, Cehova, jedanput čak i Šniclera. Ma jesi li ti znao da je Artur Šnicler napravio predstavu koja se zove *Krug*?“

„Nikad čuo! Jesi li sigurna?“

„Da, Fulvio je rekao. A onda sam potražila na Guglu. Tačno je. Ima deset scena u kojima glume dva uvek različita glumca, svaki put se scena završava seksom. Onda jedan ostane na sceni i sretne sledećeg lika.“

„S kojim opet ima seks.“

„Upravo tako.“

„Pa, vidi, onda poznaješ *Krug* Artura Šniclera.“

„Ma daj... Po mom mišljenju, Fulvio je suviše tašt.“

„Tašt? A gde si čula tu reč? I to ti je rekao Fulvio?“

Đin se nasmeje.

„Ne, tu sam i sama znala. Naučila sam je u školi. Tašt, glupa osoba koja se sviđa samoj sebi. Nastala je iz jedne komedije u kojoj se glavni junak zvao Vanezio, on se tako ponašao.³¹ Od tada se koristi taj termin. Fulvio jeste takav, ali možda to i ne zna! Ja bih mogla da vodim umesto njega.“

„Kamo sreće, izvadila bi mi kestenje iz vatre.“

„Čekaj, čekaj“, uzme mobilni telefon i potraži. „Izvaditi kestenje iz vatre. Kompletna izreka glasi: izvaditi kestenje iz vatre mačjom šapom! Potiče iz jedne La Fontenove basne. Jedan majmun mnogo hvali mačku da bi je naveo da izvuče

---

³¹ Na italijanskom se tašt kaže *vanesio* [vaneio]. (Prim, ptev.)

kestenje iz žara. Mačka to uradi i opeče šapu! Mačka... tašt, vidiš? Da, odlučila sam, ja ću voditi, ali posle porođaja.“

„Tačno, izvini, nisam te ništa pitao. Kako je prošlo?“

„Odlično. Savršene mere, raste normalno... A saznala sam i pol.“

„Ne, ne mogu da verujem. Konačno.“

Đin uzme fasciklu koja je kraj nje na divanu i pruži mi je, ali, kad probam da je uzmem, ona je povuče i ja ostanem kratkih rukava.

„Ne, ne dam ti je. Trebalo je da dođeš na pregled!“

„Ali nisam zaboravio. Stvarno nisam mogao. Renci je u Milanu i nije bilo nikoga ko je mogao da reši taj problem. Uveravam te, morao sam stvarno da ostanem.“

„Pa naravno, ionako je dasa producent...“

„Ludice...“

Đin mi ponovo pruži fasciklu, ja probam da je uzmem, ali ona je brža i, pošto je samo pomerila zglavak nagore, ja ponovo ostanem bez svog plena.

„Ma daj, grozna si!“

„Grozna i superosvetnički raspoložena. Dakle, hajde da se poigramo, da vidim da li ćeš pogoditi pol, ionako je ovde zapisano.“

Ako pogodiš, ti odlučuješ o imenu. Ako pogrešiš, odlučujem ja. Okej?“

„Dobro.“

Đin mi se osmehne. Položi fasciklu na rukohvat divana, baš ispred mene. Gledam je u oči i pokušavam da dokučim. Ona podigne obrvu. „Neću ti dati nikakvu naznaku.“

Iznenada, neizbežno, dramatično, padne mi na pamet Babi. Kako li je saopštila novost mužu? Da li je poi deteta saznala tokom prve kontrole? I, kad je saznala, da li mu je odmah rekla? Da li ga je sačekala kod kuće, da li mu je poslala poruku čim je izašla od ginekologa? Sliku dečaka, jednu plavu mašnicu, plave cipelice, muški simbol s krugom i strelicom uvis desno, simbol štita i rimskog boga Marsa?

„Dakle? O čemu razmišljaš? Ili je dečak ili devojčica, ne možeš da pogrešiš! Pa ne tražim ti da pogodiš težinu!“

Smešim se, ali smeta mi. Pokušavam da joj to ne pokažem, ali neki nemir mi raste iz dubine. To dete koje živi s Babi i njenim mužem moje je. I tako, zbog suprotnosti, čak i ne promislivši zaista, da bih pružio odgovor i odagnao sav taj nemir od sebe, ja joj iznenada kažem: „Devojčica.“

I Đin ostane s tek prelomljenim komoračem u ustima, pa nastavi da žvaće.

„Bravo. Dođavola! Uvek imaš sreće!“

„Pa dobro, imao sam pedeset posto šansi. Pošlo mi je za rukom. E sad malo da vidimo... Evo: Gertruda! Mnogo mi se sviđa Gertruda, nije uobičajeno ime, važno je ime. Gertruda je bila kraljica, Hamletova majka, iz čuvenog Sekspirovog dela.“

„A ko tebi govori sve te stvari? Fulvio to ne zna. Možda Renci? Više sam te volela kao nezalicu! Ama zar moja kćerka da se zove Gertruda? Čuj samo kako zvuči...“

„Prelepo, jedinstveno, posebno. Pobedio sam, dakle, ja odlučujem o imenu!“

„Ali to sam samo tako rekla! A i Gertruda je bilo ime monahinje iz Monce.“

„Stvarno?“

„Naravno! I to dolazi iz mog školskog znanja. Pa ne bi valjda želeo da tvoja kćerka bude takva grešnica?“³²

I nastavimo da isprobavamo ženska imena: Đorđa, Elena, Eva, Đada, Frančeska, Đinevra, kao njena majka, ili baš Đin, Anastazija, Anselma, Izadora, Epl, kao kćerka Krisa Martina i Gvinet Paltrou, ili Lurds Marija, kao Madonina kćerka, ili ime kćerke Ser i Sonija, Čestiti! Nastavimo da se šalimo, ali sve to me podseti na vreme kad smo Babi i ja ušli u onu kuću, sa izlazom na more, i našli ona dva bademantila s inicijalima. Nakon kupanja smo ih navukli i počeli da izmišljamo najapsurdnija imena, namerno preterujući. Na kraju su Amarildo i Zigfrida gledali zvezde zagrljeni i srećni, toliko da su se osećali tri metra iznad neba. Neki grč mi stegne želudac. Hoću li ikada uspeti da se oslobodim nje, svake misli, uspomene, radosti ili bola, svega onoga što mi je od nje godinama ostalo bolno?

---

³² Monahinja iz Monce — stvarna ličnost, poznata po skandalu iz prve polovine XVII veka. Porodica ju je, dok je bila dete, primorala da uđe u manastir, a kasnije je imala vezu s jednim grofom iz koje je rođeno bar dvoje dece. (Prim, prev.)

98.

Babi izađe iz Masimove spavaće sobe.

„Poslao sam ti crvene ruže, a nisi mi čak ni porukom odgovorila...“ Lorenzo stoji nasred salona.

„Bila sam van kuće ceo dan, znala sam da ćeš se vratiti. Htela sam da proverim Masimove domaće zadatke.“

„Imamo dadilju za to.“

„Želim da moj sin raste sa mnom, da čuje moj glas. Mrzim kad deca u školi govore s filipinskim akcentom.“

„Uvek si bila rasista.“

„Ja sam najtolerantnija i najotvorenija osoba na svetu. Kad govorim o svom sinu i njegovom obrazovanju, ponekad me iznenađuješ. Mislila sam da me poznaješ, ne volim dadilje po kući. Ni mi ih kao male nismo imale.“

„Mi možemo to sebi da priuštimo...“

Babi ga popreko pogleda.

„I moji su to mirno mogli, ali više su voleli ovako.“ Babi priđe ružama, razmesti ih malo u vazii, uzme poruku koja stoji kraj njih i pročita je. „Volim te kao onda.“ Zatvori je. „Hvala, divne su.“

„Znaš li zašto sam ti ih poklonio?“ Babi ćuti. Stavlja na mesto neke sličice koje su ostale na zemlji posle Masimove igre. Lorenzo je posmatra dok je okrenuta leđima. „Zato što je danas jedna naša godišnjica. Na današnji dan smo se prvi put poljubili. Bila je noć, bilo je baš kasno, bili smo na Danikolu. Izašli smo iz kola, bilo je hladno i ti si mi rekla: 'Stegni me.' I ja sam to uradio, zagrlio sam te i ostali smo malo tako. Onda sam te poljubio, ti si se nasmejala i rekla mi: 'A šta ovo treba da znači? Da smo počeli da se zabavljamo?' A ja sam ti odgovorio: 'Ne, već da želim da se oženim tobom.'“

Lorenzo se osmehne, izvuče paklo cigareta i upali jednu. „Dakle? Sećaš li se toga?“

„Savršeno. Kao što se ti ne sećaš da se u kući ne puši.“

Babi izađe na terasu, Lorenzo uzme pepeljaru i pođe za njom. Stavi je na rub ograde i stane blizu nje. Ostanu tako malo u tišini, gledajući automobile na Nomentani. Ima gužve. Na nekom daljem krovu vijori se zastava neke ambasade, tu su i divni svodovi Santa Kostance. Lorenzo pogleda okolo.

„Terasa je baš divno ispala. I osvetljenje mi se veoma sviđa. Hoćemo li da sednemo tamo?“

Pokaže joj jedan divan blizu planike i jednog morskog bora, obasjanog plavim svetlima. Babi mu se pridruži, a on priđe prekidaču za osvetljenje na terasi i malo ga priguši. Kad se okrene, Babi ga više ne vidi, ali onda začuje kako iz zvučnika kreće *Predivno*, pesma grupe *Negramaro*, koja se širi po terasi, a odmah zatim, s daljinskim u ruci, pojavljuje se Lorenzo, koji joj se osmehuje.

„Utišaj malo muziku, plašim se da nećemo čuti Masima ako nas pozove.“

Onda joj on pokaže da u drugoj ruci nosi uključen interfon za bebe. „S ovim ćemo ga sigurno čuti.“ Stavi ga na nizak stočić pred njom. „Hoćeš li nešto da popiješ?“

„Kafu, hvala.“

Lorenzo ponovo uđe u kuću i, malo kasnije, pojavi se s poslužavnikom na kojem su kafa za Babi, boca viskija *talisker*, čaša i posuda s ledom. Sedne, napuni široku čašu kockicama leda i odozgo naspe viski sve dok skoro sasvim ne napuni čašu. Onda otpije dug gutljaj, nasloni se na naslon, raširi ruke i pogleda u nebo.

„Stalno obilazim svet, ali ne uspevam da se smirim, okrećem se kao čigra, ali u suštini bih voleo da budem ovde, blizu tebe.“

„Ali, i kad si ovde, u Rimu, ipak se nikad ne viđamo. Nikad ne dolaziš kući da jedeš, ne odlaziš po Masima u školu, a uveče uvek imaš nešto da uradiš ili da se vidiš s prijateljima. Sve me to navodi na pomisao da imaš drugu.“

„Kamo sreće.“

Babi se okrene i iznenađeno ga pogleda, ne shvatajući. Lorenzo otpije dug gutljaj, sve dok ne ispije sav viski. Ponovo napuni čašu i opet pije, a onda izvadi paklo i zapali drugu cigaretu. „Otkad sam bio mali, ti si mi u glavi. Celog života sam te jurio, pratio te, tražio, zvao, pozivao na žurke, uvek si bila moja opsesija.“

„Nikad nisam znala da sam ti bila toliko važna. Zar nisi zadovoljan sad kad si uspeo da ostvariš svoj san? Oženio si se mnome.“

Lorenzo ponovo iskapi čašu, ponovo je napuni i popije. Onda povuče dim.

„Nisam se oženio tobom. Ti si odlučila da se udaš za mene. U stvari, za deo mene, onaj koji ti je uvek služio da popuni prostor koji sam mogao da zauzmem u tvom životu. Još nisam shvatio zašto sam ti baš ja trebao. Zašto si me izabrala. Možda si želela da me kazniš za nešto.“

Babi počne da se smeje. Lorenzo je privuče sebi i poljubi je. Ona ga na trenutak pusti, iako ne otvara usta. Onda joj on zadigne haljinu, dodirne joj noge, pokuša da ih raširi i da uvuče ruku u njene gaćice, ali ona se opire, stiska noge, ne pušta da je dodiruje. Lorenzo pojača pritisak, stavi svoju nogu na njene kako bi probao da ih raširi i u tom trenutku započinje neka vrsta borbe. Iznenada, Lorenzo se odvoji jer ga je ona ugrizla za usnu.

„Jao!“

„Preterivao si.“

„Želim te.“

„Ne ovako.“

„Znaš li koliko dugo ne vodimo ljubav? Više od osam meseci. Zar ne shvataš da te ja još volim? Sta treba da uradim da bih ti to dokazao? Ti si jedina koju želim, koja mi se sviđa, koja me uzbuđuje.“

„Idem da vidim kako je Masimo.“

Babi ode praveći širok krug. Lorenzo je posmatra kako odlazi. „Želeo bih da me ti voliš bar deseti deo koliko voliš njega.“ Onda uzme čašu i iskapi je. Babi uđe u stan. I deseti deo, pomisli, i dalje bi bio suviše.

99.

Đin se rano probudi i ode u kuhinju. Zna da je Step imao rani sastanak. Pronađe poruku pred svojom šoljom za doručak.

„U usta vuku za danas, ljubim te.“

Ona uzme mobilni telefon i pošalje mu poruku.

„Nek crkne vuk. I ja tebe ljubim.“

Ali primeti da se ne pojavljuje dvostruka plava linija *Votsapa*, da označi da je poruka pročitana.

Đin spremi sebi doručak, stavi vodu da provri i za to vreme sitnim zalogajima pojede jedan tost, a onda prelista novine, pročira neke vesti, pogleda stranicu s predstavama. Baš dugo nismo išli u pozorište. Evo, baš bih ovo volela da pogledam, *Dve utakmice* Kristine Komenčini. Vide se devojkice u šezdesetim godinama koje će kasnije biti mame kćerkama koje su u sceni u drugom činu. To je lepa ideja. A to su i četiri dobre glumice. Možda da uzmem karte i da mu priredim iznenađenje. Onda se predomisli. Bolje ne, jer, ako bude imao neki događaj ili neko važno veče, onda će mi s pravom otkazati. Čuje da voda vri, ustane, isključi ringlu, stavi kesicu zelenog čaja, umoči je dva-tri puta i onda je izvadi. Potom uzme kuhinjsku rukavicu da se ne ispeče i prenese čajnik na sto. Napuni solju, sipa kašičicu meda i počne da meša kako bi se rastopio. Za to vreme, pojede još jedan tost. Pogleda na sat. Ima još vremena. Baš sam srećna, ovo je stvarno divan trenutak mog života. Rakele, koja treba da se rodi, nova soba, koju treba da uredimo za nju, Stepov posao, koji stalno raste, njegov karakter, koji se baš poboljšao, a i danas su me, kao da to nije dovoljno, pozvali u jednu kancelariju pošto sam razaslala svoje radne biografije. Jedino što sam to uradila pre šest meseci, kad još nisam znala da ćemo uskoro postati dve! Tako se mirno sprema, istušira se, osuši kosu, našminka se, ne može da odluči da li da obuče suknju ili tamnoplave pantalone, belu košulju, širok beo kaiš i crne cipele s ne baš visokom štiklom. Najzad odluči i, sva skockana, sedne u svoj činkvečento L, namesti retrovizor. Evo, mirnija od ovoga ne može biti. Malo kasnije, nalazi se na Bulevaru Bruna Buocija. Kancelarija je tu. Odmah pronadje parking i to joj se učini kao odličan znak sudbine. Zatvori vrata automobila i uđe u prelep ulaz. Sav je u mermeru. U ćoškovima, blizu središnjeg stepeništa, nalaze se dve velike negovane biljke. S desne strane je portirnica, gde jedan gospodin sedi za drvenim stočićem i kontroliše tek pristiglu poštu.

„Dobar dan, idem u kancelariju Merlini.“

„Da, idite drugim liftom na treći sprat.“

„Hvala.“

Đin prati portirova uputstva i stiže pred velika vrata s pločicom koja nosi ime kancelarije i imena raznih partnera. Pozvoni. S leve strane, tik iznad vrata, vidi kamericu. Sigurno je neko posmatra. Vrata se otvore uz zvuk elektronike.

„Dobar dan.“ Ude, zatvori vrata za sobom i obrati se mladoj devojci kratke kose koja sedi iza malog pisaćeg stola. „Ja sam Đinevra Biro, imam sastanak s Karlom Sakoaijem.“

„Da, izvolite...“ Devojka ustane sa svog mesta i krene hodnikom. Đin je prati razgledajući unaokolo. Firma je veoma lepa, velika, s brojnim prostorijama u kojima su advokati, veoma mladi muškarci i žene. Devojka stane ispred jedne prostorije otvorenih vrata. „Gospodine Sakoni, evo osobe kojiste očekivali.“

Đin uđe u prostoriju. Muškarac od četrdesetak godina ustane, obiđe oko stola i pode joj u susret.

„Kakvo je zadovoljstvo upoznati vas, izvolite, izvolite, smestite se.“

Đin sedne prekoputa mesta gde je do malopre bio taj muškarac, koji se, pošto zatvori vrata, vrati kod nje.

„Baš sam srećan što ste prihvatili ovaj sastanak. To mi uliva nadu da još niste ušli u neke druge firme.“

Đin se osmehne. „Upravo tako, zasad nikome nisam rekla 'da'. Osim, pre nekoliko nedelja, svom mužu!“

„Ah! Nedavno ste se udali! Dobro, pa čestitam.“

„Sad se oporavljam od svadbe. Bilo je lepo spremati je, ali i veoma naporno. Srećom, potom smo otputovali na lepo svadbenu putovanje da se opustimo.“

„A na koje ste to lepo mesto išli?“

„Fidži, Kuk i Polinezija.“

„Mora da je putovanje bilo divno. Moja supruga i ja smo bili na Mauricijusu, ali nije nam se baš svidelo. Međutim, odredište na koje želimo da odemo jesu Sejšeli.“

„Čula sam da su Sejšeli divni.“

„Da, postoji ono veliko ostrvo, Praslinovo ostrvo, ali svi kažu da je zapravo Digue veličanstveno.“

„I moj suprug mi je to rekao.“ Đin čuje sebe kako to izgovara, iznenadi se time što uopšte ne oseća nelagodu, štaviše, to joj se čini kao najprirodnija stvar na svetu. „Možda ćemo se jednog dana sresti baš tamo, na odmoru.“

„Da, ponekad se dešavaju takve koincidencije.“

Nastave da razgovaraju o karakteristikama svih tih sejšelskih ostrvaca. I advokat Sakoni je, izgleda, dobro potkovan: o klimi („U julu i avgustu je hladno“), o lubenicama („Biljka s najvećim semenom na svetu“), o primitivnom „drvetu-meduzi“, o crnom Praslinovom papagaju i hvataču muva raja.

„Mislila sam da vi to samo kažete, ali vi ste zaista ljubitelj Sejšela! Dakle, idemo svi zajedno, tako ćete nam vi biti vodič.“

Advokat Sakoni se nasmeje.

„Naravno, na vreme ćemo vas obavestiti. Dobro, a sad da pređemo na vas i, naročito, na vašu tezu. I vi imate ljubitelja, znate? Reč je o našem šefu, advokatu Merliniju lično. Pročitao je vašu tezu o digitalnom pravu i misli da je fenomenalna. To je bio njegov izraz i baš je to želeo da podvuče, 'fenomenalna', zato što umete da zakonski uokvirite taj fenomen. Sta kažete?“

„Kažem da sam veoma srećna, radila sam tu tezu s mnogo entuzijazma i srećna sam što se svidela advokatu Merliniju. Ali moram da budem iskrena...“

Advokat Sakoni zaustavi Đin rukom.

„Ništa mi ne govorite, ne želim ništa da znam, možda je reč o nekoj drugoj advokatskoj kancelariji, kancelariji nekih prijatelja koje poznajem, i ne želim da budem nekorektan. Mi, osim stažiranja, nudimo i naknadu troškova i nedeljni ugovor. Ne kažem da smo vas zaposlili, ali veoma ste blizu. I to mi je izričito naznačio advokat. Dakle, ne moram ni sa kim da se konsultujem kako bih to mogao da vam predložim.“ Advokat Sakoni pogleda Đin sa osmehom. „Nadam se da vi možete da prihvatite ovaj moj predlog.“

„A ja se nadam da vi možete da prihvatite moj. Imam kćerku.“

„Želite da u kancelariju primimo i nju?“

„Možda za dvadesetak godina, zasad uči u meni“, i dodirne stomak kako bi bila još jasnija.

„Dobro, srećan sam zbog vas, nadam se da to može da se savršeno usaglasi s našim hodom. Razgovaraću s advokatom Merlinijem, ali siguran sam da to neće biti problem. S vremenom do rođenja, vi ćete nešto vremena dati i nama, i, malo-pomalo, kako budemo išli napred, usput ćemo nalaziti najpravičnija rešenja, siguran sam.“

Đin je iznenađena tim njegovim rečima. „Naravno, mnogo mi je drago. Onda, vi ćete mi javiti?“

„Naravno, i to što pre.“ Advokat Sakoni ustane i pođe prema vratima. „Dođite, ispratiću vas.“

Izađu iz prostorije i prođu kroz ceo hodnik dok ne dođu do mesta gde je sekretarica.

„Dakle, čućemo se.“

„Hvala što se svratili. Cenim vašu tezu i vašu iskrenost.“ Advokat ode. Sekretarica zatvori vrata i Đin se, baš dok izlazi iz kancelarije, skoro sudari s jednim momkom. „Izvinite.“

„Izvinite vi! Đinevra! Kakvo iznenađenje! Ma šta ti radiš ovde?“ Treba joj nekoliko sekundi da ga uoči. „Nikola! Čao!“ Poljube se.

„Došla sam na razgovor. A ti?“

„Ja radim ovde.“ Pokaže joj pločicu na vratima. „Vidiš? Dakle, ne sećaš se mog prezimena.“

Tačno. Zove se Nikola Merlini, kako mi to nije palo na pamet? Ali dugo ga već nisam videla, tako da je to opravdano.

„U pravu si, uopšte se nisam setila.“

„Ma hajde! Da popijemo kafu, može? Dole je jedan mali bar.“

Sidu liftom, a Đin ga radoznalo posmatra. Nikola je gajio osećanja prema njoj i čak su pokušavali da budu zajedno, a onda je u njen život, prepotentno, ponovo ušao Step.

„Koliko dugo se nismo videli, nismo se čak ni slučajno sreli.“

„Sreća što se to danas desilo, kako je prošlo?“

„Dobro, mislim...“

„Sakoni je dobar. Znao sam da mu je moj otac ispričao dobre stvari o nekoj tezi, ali nisam znao da je tvoja.“ Uđu u bar. „Šta želiš?“

„Ja ću jednu bez kofeina.“

„Jednu bez kofeina, a za mene jednu normalnu, hvala.“ Đin iznenada sine. Da nije slučajno Nikola, kad je video njenu biografiju, poželeo da prime nju?

„Nikola... ti nemaš nikakve veze s ovim sastankom, jelda?“

„Baš nikakve.“

„Znaš da, ako bih otkrila da sam primljena preko veze, ja samo zbog toga ne bih prihvatila.“

Stižu dve kafe. „Evo, za vas.“

„Hvala.“

Oboje uzmu šećer. Onda joj se Nikola nasmeši.

„Savršeno dobro znam kakva si i sviđala si mi se i zbog toga. Ja svakako nemam nikakve veze s tim. Za sve je zaslužna tvoja teza.“

Đin još više uživa u toj kafi. Nikola je pogleda i osmehne se. Još mu se mnogo sviđa. Dobro je uradio što je insistirao da je njegov otac zaposli.

100.

U *Vaniju* je, kad udem, mnogo sveta. Svi ćaskaju, smeju se, neprestano se udvaraju. Neko se pretvara da ima poslovni sastanak samo da bi se sreo s nekom lepom devojkom i uspeo da je osvoji sa svake tačke gledišta. Neko drugi je zaista došao da radi, ali sad je druga lepa devojka ubeđena da ju je pozvao sa istim namerama kao onu prvu, ne znajući da mnogo greši, zato što je taj tip gej. Onda ga ugledam, sedi u uglu, čita novine s naočarima na nosu i kapucinom koji levom rukom drži u vazduhu.

„Enriko Marijani, čovek koji mi je omogućio da udem u ovaj svet šljokica i štrasa.“

On odloži novine, spusti solju na sto i ustane.

„Dođi ovamo, dripče.“ I sviđa mi se taj starinski izraz izgovoren njegovim toplim glasom, koji dobro pristaje ovom šezdesetogodišnjaku, neodoljivom i obrazovanom, mrgudu i simpatičnom gospodinu iz drugih vremena i sa elegancijom koju mnogi nikad neće uspeti ni da zamisle. Snažno me zagrlji, a onda mi stavi ruke na ramena i snažno ih stegne.

„Daj da te pogledam.“ Odmeri me. „Baš dobro izgledaš.“

Onda me pusti i obojica sednemo.

„I ti?“

„Nemoj da me zajebavaš. Ja sam star i iscrpljen, ti si mlad i snažan...“

„Njih je bilo tri stotine... i mrtvi su!“³³ Počne da se smeje.

„Baš si mangup. Dripac i mangup. Mogu misliti kakve žene šetaš.“

„Ali samo što sam se oženio!“

„Tačno. Nisam se baš dobro osećao, inače bih rado došao na tvoje venčanje. Hvala na pozivu, znam da iz ovog poslovnog okruženja nisi nikoga pozvao. Utoliko sam počastvovaniji.“

„Ne verujem da i dalje imam prijatelje u ovom okruženju, možda ponekog poštovaoca...“

„Šališ se? Napravio si neverovatnu karijeru. *Futura* žanje uspehe.“

„Ali tek smo na početku.“

„Ko dobro počne...“

„Već je pola posla završio.“

---

³³ Često citiran i opšte poznat refren čuvene pesme koja opeva događaj iz vremena ujedinjenja Italije u XIX veku. (Prim, prev.)

Raduje me ova igra, i onda smo je ponekad igrali, kad smo počinjali da radimo zajedno.

„Onda moram da dođem da ti iznesem nekoliko ideja.“

„Dobro došao.“

„Ali pod uslovom da mi ih odbiješ, kao što radiš s drugima.“

„Ako nisu dobre...“

„Pa naravno!“

„S tim što ćemo ih uzeti slabo ih plativši, kao što radimo s drugima.“

Marijani počne da se smeje.

„Pristajem! Da li ti se dopao moj poklon?“

„Mnogo...“

Pogleda me i podigne obrvu, kao da misli da se ne sećam šta mi je poklonio.

Osmehnem mu se. „Stavljaš me na probu?“

Popije malo svog kapucina i odmeri me, pokušavajući da shvati da li blefiram ili ne. Ostanem hladnokrvan. Obriše usne i spusti šolju.

„Okej. Ako izgubim, naruči ono što želiš, u suprotnom ti plaćaš. Mislim da ne blefiraš. Mislim da znaš šta sam ti poklonio.“

„Okej. Tost i hladni kapučino.“ Marijani podigne ruku i odmah dolazi Ana. „Da, Enriko?“

„Još jedan topli kapučino za mene, jedan hladni i tost.“ Ana ode.

„Ali igraš u drugom pravcu, mogu da ti kažem sve ono što nije... Mogu da se pravim da ne znam.“

„Ah znam da ti ne možeš da me lažeš.“

„Tačno. Imam je u salonu, čim se uđe. Baltusovu sliku. Prelepa je.“

Ne zna da sam, kad sam je video, na tren pomislio da mi ju je poslala Babi. Nisam mogao da poverujem svojim očima, a onda se, srećom, ukazala njegova poruka. Citiram mu je.

„Autoru jedne prelepe priče, tvoje priče. U sadašnjosti nema više vremena za predašnji bol.“

„Sećaš se poruke...“

„Naravno, pokušao sam čak da shvatim šta znači!“

„Uvek uspeš da me nasmeješ.“ Stižu tost i dva kapucina.

Enriko Marijani izvadi novčanik iz džepa i plati. „Hvala, Ana, zadrži ostatak.“

Počnemo da srkućemo svaki svoj kapučino u tišini. Ja zagrizem malo i svog tosta.

„Dakle?“ Iznenadi me. „Ono što se desilo u *Teatru dele Vitorije* još više te je vezalo za tu devojkicu, toliko da si se oženio.“

„Da.“

„I srećan si?“

Svima je važno to pitanje. Na kraju krajeva, mislim da jesam, mislim da to mogu da kažem a da ne lažem. „Da, veoma.“

„Ah. konačno neko ko se ne stidi! Izgleda da se ovde svi plaše da budu srećni! Dobro radiš, uživaj u ovom trenutku, slavi, uspehu, počastima, novcu, možda će stići i deca! Treba da budemo srećni kad to sebi možemo priuštiti. A moj sin to nikako ne uspeva da bude! Čak ni sad, kad radi svoju prvu emisiju kao autor – ne znam da li za to treba tebi da zahvalim, ali to je neka druga priča – pa, nije srećan!“

„To je mladički nemir, dobro je što je tako. Pusti ga da iživi svoju nesreću, možda će to doprineti njegovoj kreativnosti. Biće dana da bude srećan!“

Marijani srkne svoj drugi kapučino. „Mmm, nisi me ubedio. Jesi li razgovarao s njim?“

„Ne, ma kakvi.“

„Okej, budi iskren, kako ti se čini?“

„Odličan autor.“

„A kao muškarac?“

„Dobar mladić.“

„Je l' peder?“

„Ne. Odnosno, ne verujem. Vidim ga kako ćaska s balerinama, ali ne pridaje im mnogo važnosti. Po mom mišljenju, posao ga mnogo zaokuplja, želja da stigne, želeo bi da prevaziđe svog oca, ali neće biti lako.“

„Dobro, ubedio si me, jebiga, trebalo je ranije da se vidimo! U trenutku si me umirio, sad sam mirniji što se tiče Vitorija. A mene, uz to, nije ni briga da li je peder ili nije. Samo bih želeo da me jednom pozove na ručak i kaže: 'Tata, ne znaš kako mi je bilo lepo juče, baš sam se dobro proveo, super!'“

„Desiće se i to, siguran sam, a što se mene tiče, on je zaista dobar mladić.“

„Dobro, radujem se što sam te video.“ Ustane i zagrlji me. „Treba da se vidamo češće!“

„Čekam te da dođeš u moju kancelariju sa svojim prelepim emisijama koje ću platiti veoma malo.“

„Da, a ja ću pokušati da dobijem najviše što mogu, jer znam da su najbolje.“

I ode tako, pomalo hramljući, sa svojom kratkom bradom, sedom kosom, tela suvonjavog ali moćnog kao u borca. Neka vrsta televizijskog Hemingveja, koji je uvek imao prelepe devojke. Onda se okrenem i ugledam Rencija za šankom. Vidim

ga iz profila, smeje se, šali i s vremena na vreme zagriže svoj rustiko³⁴. Ima biter u ruci i devojku ispred sebe, ali ne uspevam dobro da je vidim. Onda devojka, koja sve vreme mlati rukama, premesti težinu s noge na nogu i, kad se konačno pomeri, ja je prepoznam. To je Danija Valenti, dete koje nam je predložio Kalemi. Pokušam da skrenem pogled, ali već je kasno, videla je i ona mene i, još se smešeći, kaže to Renciju. On se okrene prema meni, prvo je napet, a onda, kad susretne moj pogled i vidi da se smešim, ponovo pronade prirodnu ležernost čoveka koji nije učinio ništa loše, bar još nije. Pridružim im se.

„Dakle, šta se to lepo slavi?“

„Juče smo imali dvadeset osam procenata, a Danija je tokom cele emisije bila Karimova pomoćnica. Kaže da taj procenat i po više dugujemo baš njoj...“

Danija podigne svoju čašu.

„Tome što sam simpatična! Ne sigurno mojoj lepoti. Tamo ima mnogo devojaka koje su bolje od mene.“

Na osnovu toga kako je Renci gleda, želeo bih da joj kažem: „Misliš? Čudno, zato što on to uopšte nije primetio ili, još bolje, on po mom mišljenju uopšte nije video da ima i drugih devojaka!“

Danija je euforična. „Sam program je super. Pitanja se mešaju sa svim ljubavnim vezama između takmičara...“

Renci sluša njenu teoriju o televiziji sa iskrenom radoznalošću, a onda utrči neka devojka.

„Danija! Pa ti si u Rimu!“ I skoči na nju ponevši je s oduševljenjem koje je primereno samo onim popodnevnim filmovima na *Dizni kanalu*. Onda se *new entry* odvoji i poskoči na obe noge kao neki čudan kengur s dugom kosom.

„Baš strava! Super! Kako sam srećna što te vidim!“

Danija nas vaspitano predstavi. „Mogu li da ti predstavim Đorđa Rencija i Stefana Mančinića, producenta?“

Devojka skine naočare i osmehne mi se. „Ali mi se poznajemo, ja sam Analiza!“

Tek je tad prepoznam. „Naravno, kako ne, kako si?“

„Dobro, iako me niste uzeli za *Skvizone*.“

Izgleda da je Daniji krivo.

„Ma daj, jesi li bila na audiciji? Mogle smo da budemo zajedno, šteta...“

„A što, ti radiš *Skvizone*? Baš lepo, bilo bi divno.“

Danija pogleda Rencija, da shvati postoji li mogućnost da je uvuče u program, ali u tom trenutku začujem kako neko dolazi iza mojih leđa i zove pridošlicu.

---

³⁴ Vrsta slatke pite sa slanim nadevom, specijalitet napolitanske kuhinje. (Prim, prev.)

„Analiza, uzmi, uzeo sam ti zaleđeni jogurt s voćnim prelivom.“

„Ma ne! Htela sam posut lešnikom. Vidiš da me nikad ne slušaš?“ Onda, uprkos njegovoj neoprostivoj grešci, odluči da nam ga ipak predstavi. „Ovo je Lorenzo, jedan moj prijatelj...“

Ali ja sam tog tipa već video, a, da, bio je s njom pre izvesnog vremena baš ovde, u *Vaniju*, čak su se i poljubili. Iznenada ga prepoznam.

„Ali Stefano i ja se već poznajemo.“ Nasmehi mi se lažljivo. „Viđali smo se kad smo bili mladi, ja sam Babin muž.“

Ne želim to, ali ipak pogledam Rencija. On jednostavno zatvori oči, ali, srećom, baš tad stiže Simone Čivinini.

„Brzo, dođite u studio, nastao je haos!“

101.

Obezbeđenje u kućici pusti nas da prođemo iako stižemo trkom. Kad uđemo u *Teatro dele Vitorije*, Simone uspori korak.

„Ali možemo li znati šta se desilo?“

„Jeste li spremni? Fulvio je pokušao da se ubije.“

„Šta?! A zašto?“

Rencija zanima nešto drugo. „Kako?“ Simone nas obojicu pogleda.

„Zatvorio se u garderobu i naključao se tabletama. Mi smo ga čekali da počnemo, nije dolazio, i tako smo pokucali, on nije odgovarao, pa smo provalili vrata. Našli smo ga na zemlji s penom na ustima i odmah smo pozvali hitnu pomoć. Uradili su mu ispiranje na licu mesta i nije želeo da ide u bolnicu. A zašto je to uradio? Pa, evo.“

Izvadi iz jakne novine koje su otvorene baš na dotičnoj strani. Tu su Fulvio i Karim kako ručaju u restoranu, pa kako uveče hodaju ulicom, pa kako se ljube na ulazu, i na kraju Karim koji ulazi i Fulvio koji se čak osvrće da bi se uverio da ih niko nije video ili sledio. Onda i on uđe i zatvori ulaz za sobom.

„Sve je proverio osim da li ga neko fotografiše!“

„I?“

„Pre proba je došao Đanfranko Neli, njegov autorčić koji radi u Milanu. Zatvorili su se u garderobu i svašta rekli jedan drugom. Nas su praktično obavestili oni iz garderobe koji su bili napolju s odećom spremnom za emisiju. Onda je Đanfranko rekao: jesam li iz novina morao da saznam da me varaš?! Nisi dovoljno hrabar da mi to kažeš?! Bacio sam četiri godine svog života na najodvratniji san koji sam mogao da sanjam: na tebe.' To je bar ono što su mi rekli ovi iz garderobe.“

Renci se osmehne.

„Pa, lep govor, možda ga je već bio napisao.“ Onda nas pogleda i u tom trenutku postane svestan svog cinizma. I, kao da želi da se opravda, doda: „Pa on je autor, zar ne?“

„Idemo da vidimo kako je.“

Prodemo kroz pozorište. Na sredini scene, na svom uobičajenom mestu, sedi Karim. Vidi nas kako prolazimo i nasmeši nam se sa istim izrazom kao i uvek, kao da se baš ništa nije dogodilo. Malo kasnije se nađemo ispred Fulviove garderobe. Vrata su samo pritvorena. Nema više brave i celom dužinom su oštećena.

„Naplatiće mu ova vrata.“

Renci uvek uspe da uoči detalje. Pokucam.

„Možemo?“

Ne dobijem odgovor.

„Fulvio, ja sam, Stefano Mančini, mogu li da uđem?“

Ništa. Baš ništa ne čujem. Onda lagano, rukom, gurnem vrata, a ona se otvore prikazavši mi garderobu koja je prevrnuta naglavce, kao da su tuda prošli lopovi. Onda ugledam Fulviove noge. Otvorim vrata dokraja. Opružen je na divanu, s nogama na stočiću i mokrom krpom na glavi. Oči su mu zatvorene, ali živ je, budući da pomera ruku i s boka je premešta na stomak.

„Loše mi je.“ Onda prošapće: „Nije ovako trebalo da bude“, i počne da plače. Savije se, prikupi noge i podigne se da sedne. Spusti laktove na kolena i nastavi da plače, sve jače. „Ja sam ga voleo. Napravio sam sranje, sranje, nikad to sebi neću oprostiti. Ja sam ga voleo, kako sam mogao? U kurac, u kurac, u kurac!“ I desnom petom lupi o pod, više puta, besno i očajno. Plače i šmrkće, obriše se rukavom i nastavi da plače. Odmahuje glavom, s kosom mokrom od znoja i rukama na licu, i s vremena na vreme pokušava da se obriše, trlja oči i bled je kao krpa. Pitam se: u najvećim trenucima očaja, u beskrajnom bolu koji sam ponekad oserio, u razočaranju i nemoći, sa svim besom koji me je kidao, da li sam ovako reagovao? Pa nisam žena. Onda odmahnem glavom. Ne budi glup, svako reaguje na svoj način. Tačna je ona rečenica: sve srećne porodice liče jedna na drugu, svaka nesrećna porodica nesrećna je na svoj način. To važi i za ljubav. Pridem mu i spustim mu ruku na rame.

„Mogu li da uradim nešto za tebe?“

Poslušaj moj glas u tišini, malo promisli o tome.

„Morao bi imati moć da zaustaviš vreme, da ga okreneš i učiniš da se vratim tamo, gde nikad više ne bih pogrešio.“ To kaže s licem još sakrivenim rukama i to liči na nerealnu scenu. Vidim na stočiću bočicu ispijenih tableta, bocu viskija, limenku *koka-kole ziro*, parče pice koje je preostalo u papirnoj ambalaži. Ispijena bočica vode, prevrnuta tako bez čepa, malo je dalje, na zemlji, na onom starom itisonu prljavom od donova, na kojem su poslednji tragovi povraćanja, loše očišćeni.

„Nemam tu moć.“

Potom izađem iz prostorije. Simone i Renci me slede ne govoreći ništa. Kad se nađemo napolju, u hodniku, kao da smo se dogovorili, stanemo sva trojica malo dalje i napravimo sastanak na brzinu. „Dakle? Još malo pa idemo direktno. Imamo još jedan sat. Šta da se radi?“

„Možemo da probamo da ga dignemo?“ Renci misli da ima šanse. „Ni kokainom, ovaj je hronično depresivan! Ne znam ni da li će se uopšte povratiti.“

Simone je odlučan i iznenađuje nas tom svojom izjavom. „Dakle?“

„Moramo da pozovemo mrežu i da kažemo da puste neki film.“ Renci odmahne glavom. „Ma šalite se? Pa to je nepopravljiva šteta. Večeras imamo VIP goste koji učestvuju u programu. Ovo je prvi put da idemo direktno. Možda ste zaboravili, ali baš zato što nam ide toliko dobro, oni su nam u petak dali udarni deo večeri! Ne možemo da otkажemo baš sad!“

Poćutim, na pameti mi je jedna ideja.

„Idemo u redakciju, pozovi i autore.“

Malo kasnije, odluka je doneta.

„Jesmo li sigurni?“

„To je jedino rešenje koje mi je palo na pamet, ako imate bolje, ovo je trenutak da ga izvućete iz rukava.“

„Nema ga.“

„Odlično!“

„Dakle, da probamo tako.“

„Pozvao sam i direkciju. Rekli su 'okej' za Karima. U sućtini, rekli su da je svakako u redu, budući da je hitan slućaj posredi. Štaviše, skoro da su srećni, rekli su da ovo mođe biti odlična ideja da se proba novi voditelj.“

„Misliš, nemaju hrabrosti da probaju nove voditelje? Trebaju im situacije kao što je ova da bi eksperimentisali?“

„Izgleda da im trebaju. Već smo u igri. Sta da radimo?“

„Da igramo.“

Pošto porazgovaramo s rediteljem, on nas zaprepašćeno pogleda.

„Ama jeste li ludi? Baš večeras direktno, i sa svim onim VIP gostima koji učestvuju u igri? A jeste li to rekli Karimu?“

„Još nismo, ćekali smo da ćujemo tvoje mišljenje.“

Roberto Mani nas gleda i odmahuje glavom. „Po mom mišljenju, taj je dobar da radi samo jednu stvar, a nemojte me terati da prićam, pošto ima gospođa ovde.“

Linda, pomoćnica reditelja, pogleda oko sebe i nasmeši se videvši da je jedina žena.

„Nemamo drugo rešenje. Inaće bismo morali da pozovemo mrežu i da kažemo da puste film.“

Roberto porazmisli na tren, a onda klimne glavom.

„Idite da porazgovarate, hajde da probamo, ja kamere uključujem, a onda treba videti šta će da priča. Ja mislim da je on nesposoban i za promišljanje i za želju!“

Izađemo iz režije i odemo u studio.

Roberto Mani padne u jednu stolicu.

„Znao sam da ćemo s ovom dvojicom završiti u problemu.“

„Vitorio?“, pozovem Marijanija, kojeg smatram najpouzdanijim autorom.

„Daj da se pripremi teleprompter sa celom emisijom.“

„Celom?“

„Da. Moraš da staviš ceo scenario na teleprompter, reč po reč...“

„Ali Fulviju to ne treba.“

„E pa Fulvio neće raditi ovu emisiju. Vodi Karim.“

„Šta? Karim? O bože.“ Onda me pogleda i shvati da nema mesta šali. „Idem odmah.“

„Pozovite Karima i ostale autore u salu za sastanke.“

Malo kasnije, svi smo tamo. Kad uđe u prostoriju, Karim je oprezan, misli da neko hoće da ga optuži za ono što se dogodilo. Odmah pokušam da ga oslobodim.

„Dakle, Karime, moraš da nam pomogneš. Samo ti možeš da nas izvučeš iz ove situacije. Sve je u tvojim rukama, ali mi smo uz tebe i prarićemo te korak po korak.“

Pogleda oko sebe, još je sumnjičav, ne shvata šta se zbiva. Onda odluči da nam pruži priliku.

„Da, naravno, reci, šta treba da radim?“

„Fulviju nije dobro.“

Klimne glavom, savršeno dobro zna šta se desilo, pravi se da mu je žao.

„Da, znam.“

„A ti moraš da vodiš emisiju.“

Iznenada zasija, odmah se nasmeši, srećan je zbog tog zaduženja, nimalo nije zabrinut, uprkos svom potpunom neiskustvu i, naročito, svojoj velikoj nesposobnosti. Pogledam ga u oči.

„Možeš li ti to?“

Iznenada se uozbilji. „Samo sam to čekao.“

„Dobro. Onda — svi na svoja mesta. Još malo pa idemo direktno, proverite da li je sve spremno i obavestite sve takmičare, goste i različite odeljke o načinjenoj izmeni.“

Autori u trenu izlaze iz redakcije, jedna devojka uzima tek odštampane šeme programa i počinje da ih deli.

„Bacite prethodnu, ova će ići, u osam.“

Pogledam na sat, još dvadeset minuta do odlaska u etar. Renci pogleda u svoj.

„Voleo bih da imamo još dvadeset četiri sata, a ne dvadeset minuta.“

„Da, ali nemamo ih. Idemo tamo.“

Marijani je kod Karima, postavio ga je na Fulviovo mesto i objašnjava mu pojedine prelaze u šemi.

„Dakle, već si uradio trideset emisija, ova se ne razlikuje od prethodnih, znaš sve što se dešava i samo moraš da nas pratiš vremenski, igre su iste. Poznaješ li VIP goste koji su ovde?“

Karim deluje mirno i čak bahato u toj svojoj preteranoj sigurnosti.

„Poznajem život, smrt i čuda svakog od njih ponaosob, čak i s kim su se jebali.“

Vitorio Marijani ga pogleda s rezignacijom.

„Eto, možda da im to ne kažeš.“

„Neću, naravno.“

Dobro je što uopšte odgovara, ali u kakvim smo rukama? Vitorio, ipak, nastavlja da radi svoj posao.

„Seti se da ovde, posle prvog bloka, imaš reklamu. Onda ja dolazim i pravimo plan za drugih pola sata. Ako dobro razmisliš, moraš da se suočiš samo s prvih petnaest minuta, ostalo je šetnja...“

„Da, naravno.“

Vitorio Marijani ga pogleda. Izgleda da je Karim miran, sve je shvatio, nije zabrinut. I bolje.

„Dakle, seti se da otvaraš na ovoj centralnoj kameri.“ Pokaže mu je. „Na dva. Onda slediš lampice koje se pale, i budi smiren i raspoložen s publikom koja te prati od kuće.“

„Naravno, za koga me ti smatraš?“ Gotovo ga pogleda popreko. „Ja volim svoju publiku. Kao što ona voli mene.“

Vitorio Marijani klimne glavom.

„Naravno, savršeno. Sve ti je jasno?“

„Da.“

Stiže Simone Čivinini, koji je došao u proveru. „Kako ide?“ Karim mu odgovara uz osmeh. „Odlično, ovo je šetnja.“

Simone pogleda Vitorija, a on klimne, izgleda da je tako.

„Dobro, savršeno. Imaš sve na teleprompteru. Imena takmičara, imena VIP gostiju i pitanja.“

Pokaže mu jedan televizor između druge i treće kamere s tekstom koji se niže radi probe. „Za bilo šta, ja sam tu sa strane i znam celu emisiju napamet. Dakle, gledaš samo mene. Ja sam taj koji ti daje vreme i svaku drugu indicaciju. Nemoj da se uspaničiš, budi kakav jesi i videćeš da će sve biti dobro.“

„Ne paničim. Ja se ničeg ne bojim.“

Simone pogleda Vitorija, koji ipak odluči da se ne susretne s njegovim pogledom.

„Okej, mi idemo da prekontrolišemo da je i sve ostalo na svom mestu. U svakom slučaju, tamo smo.“

I pokaže mu mesto baš iza telepromptera i centralne kamere. Karim se osmehne.

„Samo kul, sve je pod kontrolom.“

Vitorio i Simone odu. Čim se dovoljno udalje, Vitorio ne izdrži.

„Šta ti misliš o njemu?“

„Prava milina... Nisi čuo? Samo kul.“

Smeše se, ali obojica su iskreno zabrinuti. Vreme teče, takmičari ulaze u studio, čak i VIP gosti sedaju na svoja mesta. A Karim sedi na sredini pozornice i, umesto da prelazi tekst s otvaranja, on je na telefonu.

„Mama, pusti *Rete uno*, konačno ćeš me videti. Šta? Ne, mama, *Rete uno*. Sad moram da prekinem.“

Odmah zatim, još jedan telefonski poziv.

„Tina, šta radiš? Bravo, pusti *Rete uno*. Nateraću te da sanjaš. Večeras ja vodim! Da, zaista, ne šalim se.“ Onda pogleda na sat iznad centralnog monitora. „Videćeš me za deset minuta. Ne, Fulviju Bini je loše, ne znam šta mu je, pa su želeli da ja vodim.“

Prekine i nastavi da obaveštava prijatelje, rođake, ljude koji nikad nisu verovali ili se kladili na njega, sve do poslednjeg telefonskog poziva. „Pepe? Reći ću ti samo jednu stvar: hvala. Poklonio si mi san. Uključi *Rete uno*. To što sam ovde dugujem samo tebi, i ja to ne zaboravljam.“

Onda stigne glas Leonarda, asistenta studija.

„Pažnja, trideset sekundi.“

Karim završi poziv, stavi telefon u unutrašnji džep sako. Onda se bolje namesti u stolici, popravi okovratnik košulje, malo je povuče napred i palcem pokaže Leonardu „okej“. On raširi ruke, klimne i zavrti glavom.

„Pažnja, džingl.“

Uključi se centralna kamera dva, crveno svetio mu da znak da je emisija počela. Kamermanu su obe ruke nepomične, jedna je na zumu, druga na bočnoj

ručici. Evo, u etru smo. Karim pogleda u kameru i osmehne se. Počuti i nastavi da se smeši, nekako predugo, svi pomislimo, ali onda konačno progovori.

„Dobro večer, kako ste? Ja sam veoma dobro. Fulvio Bina je, nažalost, imao problema i tako ove večeri možete... Ne, ove večeri ćete moći da nas vidite, da, moći ćete da nas vidite. Eto. Možete da pogledate našu emisiju, kao i uvek, uostalom...“ I iznenada Karim izgubi osmeh, pogleda u teleprompter, ali kao da ga ne vidi. Gleda druge, isključene kamere i radi to bez ikakvog razloga, onda ponovo uperi pogled u kameru dva, onu uključenu, i jednostavno kaže: „Da, eto, možete...“

Vitorio prinese ruku ustima.

„E jebiga!“

U režiji, Mani počinje da lupa pesnicom po konzolama. „Jebiga, jebiga, jebiga, ovo đubre ne ume da kaže ni dve unakrst, blokirao je.“

Pogledam Rencija i pokušam da zadržim mir. „Šta da radimo?“

Renci je kao iznemogao, odmahuje glavom, ruke su mu oklembesene niz telo. „Ne znam.“

Pogledam okamenjeno Karimovo lice, on smušeno, netremice posmatra kameru dva, u tišini koja sve više zaglušuje. Izađem iz režije, potrčim prema studiju, pala mi je na pamet druga ideja.

„Brzo, dajte mi mikrofona.“

Uzmem jedan pokretni koji mi da Leonardo i dodam ga Simoneu. „Ovu emisiju znaš napamet. Idi ti. Ti je uradi, ti vodi ovaj program.“

„Ja?“

„Ne vidim drugo rešenje!“

„Ako ti tako kažeš.“

Simone pucne po mikrofona, shvati da je uključen i uđe na scenu.

„Dobro večer, dobro večer svima! Šalili smo se!“ I u trenu je u središtu studija, pored Karima. „To jest, nismo se šalili o tome da je Fulviju Bini loše, a ja, Simone Čivinini, jedan od autora ove emisije, imam zadatak da vodim neverovatni prenos ove večeri! Molim te, Karime, zauzmi svoje mesto...“

Karim siđe sa stolice i, zanemio, napusti tu svoju jedinu mogućnost, a onda mu se na licu pojavi neki tužan osmeh, nekako zahvali Simoneu i ponovo u trenutku postane najbolji valet svih vremena.

A Simone, s neverovatnom i prirodnom simpatičnošću, počne mirno da vodi program.

„Dakle, baš meni su dali šansu da vam prikazem emisiju koja će vas najviše iznenaditi u celoj sezoni! Ove večeri će s našim takmičarima igrati i VIP gosti! A sada ću vam ih predstaviti!“

Veoma blagoljubiv, Simone Čivinini se šali i smeje s najpoznatijim osobama, prati vreme, šali se na svako pitanje, poigrava se greškama takmičara i čini još zabavnijim i prijatnijim ono što je mogla biti najveća televizijska katastrofa svih vremena.

102.

I tako, dok emisija teče, bez daljih smetnji, ponovo udem u režiju. Renci sedi u dnu, a Roberto Mani, stojeći na nogama ispred silnih monitora, uključuje kamere jednu za drugom i krši prste.

„Prva, četvrta, treća. Evo, ovo je zadovoljstvo, ovo znači voditi emisiju. Šest! Pet!“

Onda Simone Čivinini napravi dobru šalu na račun takmičara koji je pogrešio odgovor i začuje se publika u sali kako se smeje.

„Ovaj ovde improvizuje, veseo je, zabavan, vrcav. On je mešavina Bonolisa i Kontija. Pa on je čudo! Sedam, daj mi peticu, peticu!“ Nastavi da ih menja, s radošću sledeći tog novog voditelja. Pogledam Rencija, a on mi se osmehne.

„A mi mislili da je on samo dobar autor.“

„Da. Konačno sam načinio grešku koju si toliko čekao.“

Radoznalo ga pogledam.

„A to je?“

„Nisam mu dao da potpiše ugovor i kao voditelj.“

„Da si i to predvideo, stvarno bih se zabrinuo.“

Baš tad mi zazvoni mobilni telefon. Privatni broj. Ipak se javim.

„Halo?“

„Halo, dobro večer, s vama želi da razgovara direktor Bodani. Mogu li da vam ga prebacim?“

„Naravno.“ Pričekam na telefonu, a onda začujem da neko preuzima vezu.

„Halo? Stefano Mančini?“

„Da.“

„Dakle, pre svega, čestitam na emisiji i izvinite što nisam uspeo ranije da svratim...“

„Ne brinite, važno je da sve ide dobro i da ste vi zadovoljni.“

„Jesmo. Ali, pre svega, želeo bih da znam čija je ideja da stavi ovog mladića na mesto Fulvija Bine.“

„Nije to bila ideja. To je bio hitan slučaj.“ Ne shvatam da li je besan ili ne. Renci mi nešto pokazuje pitajući me s kim pričam. Pokrijem mikrofon i šapnem mu: „Direktor Bodani.“

On onda zamahne rukom gore-dole kao da kaže: „Uuu, taj je opasan!“ Ali već mi je na telefonu, emisija je u direktnom prenosu i sad sigurno ne mogu da se povučem.

„To je bila moja odluka.“

„Onda moram da vam kažem... Vi ste genije. Konačno ste našli novog voditelja. Prvi put se ja zabavljam gledajući svoj program i dođavola! Doći ću ubrzo da vas posetim.“ I tako prekine razgovor.

Renci me odmah radoznalo upita: „Šta je rekao?“

„Da sam genije.“

„Tačno. Mogao si na sve druge da ideš, ali ti si izabrao baš njega. Zašto?“

„Zato što je lud. Manijak. Ima um koji stalno sve sređuje. Ima nepogrešivo pamćenje i voli ovaj posao. Ciničan je i hladan, sigurno se ne bi uplašio zbog svetlosti kamera, kao što se desilo s ovim drugim.“

„Da, u suštini, Karim, kad mu oduzmemo špicaste čizme, jaknu i želatiniranu kosu, ne vredi baš ništa.“

Uto kreće reklama, a Roberto Mani ustane sa svog mesta i pridruži nam se.

„Slažem se s tobom. Držite ovog ovde čvrsto uza se, moći ćete da radite sve emisije koje želite.“ Onda se obrati svima. „Imamo reklamni blok od dva minuta.“ Potom izađe iz režije. Mi ga sledimo.

Na sredini studija, mnogo ljudi je oko Simonea. Svi mu čestitaju, čak i poznati gosti koji učestvuju u emisiji, a Karim, zanemaren u jednom uglu, besno i razočarano posmatra voz koji je upravo prošao i u kojem nije umeo ni da otkuca kartu.

„Čestitam, bravo, baš dobra provala, stvarno smešna.“

Neko iz prvog reda publike ustane i priđe noseći mobilni telefon.

„Izvinite, mogu li da napravim selfi s vama?“

Simone se nasmeje, iznenađen tom neočekivanom slavom.

„Naravno!“

Debela gospođa zauzme pozu blizu njega i jedva stigne da škljocne jer je Leonardo odmah pozove da zauzme svoje mesto.

„Vratite se na svoja mesta, brzo, brzo, krećemo s prenosom, oslobodite scenu.“

Svi se udalje. Samo Vittorio Marijani ostane kod Simonea da mu objasni neke stvari.

„Evo, seti se da mogu zajedno da igraju, a ti možeš da predložiš takmičaru koga da izabere kao izazivača.“

Simone ga veselo gleda. „Da, naravno.“ Onda priđe Vitoriju i šapne mu na uvo: „Dođavola, video sam ovu emisiju trideset puta zaredom, shvatio sam kako funkcioniše, pa nisam Karim... Samo kul!“ Počnu da se smeju.

„U pravu si, izvini.“

„Uvek si me potcenjivao.“

„To ne možeš da kažeš.“

„Ne, ne, mogu, mogu.“

Nastave da zezaju jedan drugog. Sviđa mi se to druženje.

„Dakle...“ Priđem. „Slagao si nas. Ne samo što si dobar autor već si i odličan voditelj!“

„Nije tačno. Ja nikad ne lažem, ovo je i za mene bilo otkriće. Kad sam bio mali, kod kuće sam se s vremena na vreme sa svojom sestrom Lizom igrao voditelja, a ona je bila moja pomoćnica.“

„Znači, moramo i nju da pitamo da radi emisije.“

„Ma kako da ne, ona je biolog i živi u Nemačkoj. Ali jedna valeta na Karimovom mestu bila bi kako treba jer, ako Fulvio ne dođe sebi, šta da radimo? Mislim da je Karim suviše besan jer nije uspeo da vodi. Ta situacija s njim je neizdržljiva, ako se slažete.“

„Da, i ja sam to mislio. Bilo kako bilo, ne misli sad na to, završi prenos, pa ćemo svi na večeru i razgovaraćemo o tome na miru.“

„Okej.“

Začuje se džingl završetka reklama. Leonardo podstakne publiku na aplauz, koji je topao kao nikad dotad u emisiji.

„Evo nas ponovo, dobro večer onima koji su nam se tek sad pridružili. Ja nisam neka mutacija Fulvija Bine, već autor koji ga zamenjuje zato što se on ne oseća dobro. Veoma mi je drago što sam ovde, ali ja nisam uradio ništa da Bina ne bude ovde. Ukratko, obraćam se i komesaru Montalbanu, nisam ga ja otrovao!“³⁵

Publika se smeje, u režiji su se čak i autori nasmejali. Samo ga jedna osoba gleda popreko. To je Karim u ćošku, sa svojom kovertom u ruci. Evo, sad je njegov trenutak, uručuje mu je.

„Hvala, Karime, samo ti sedi...“ Pozdravi ga i ništa drugo ne kaže. Ne pušta ga da ostane, što je Bina uvek radio. Karim se vrati na svoje mesto iznoseći sebi niz opravdanja kako bi mirno prihvatio svoj senzacionalni neuspeh. Ionako će se Fulvio brzo vratiti i sve će biti kao pre. Opet ćemo biti onaj par koji je odlično radio ovu emisiju, s odličnim rezultatima. Na kraju krajeva, to je ono što se računa, šta se tu može. Ja bolje pristajem uz njega, mnogo sam jači kao podrška, nije sad trenutak da vodim.

Za to vreme, Simone otvara koverat i nasmeši se. Simone Čivinini već ima ideju ko će zameniti Karima ako on nastavi da vodi ovaj program, ona mu je odmah pala na pamet. U suštini, nikad nije ni prestao da misli na nju.

---

³⁵ Komesar Montalbano, lik policajca iz istoimene popularne TV serije. (Prim, prev.)

103.

„Izvolite, smestite se.“

Sekretarica pušta Đin u malu čekaonicu, gde su i druge mame s većim ili manjim stomacima. Neki su toliko veliki da sigurno samo što se nisu porodile. Poneka mama gleda u mobilni telefon, druga prelistava novine, jedna se igra sa svojom kćerkom od četiri godine.

„Ali zašto da ga nazovemo kao dedu? I, kad ja kažem 'Ugo', koga zovem, njega ili dedu?“

„Obojicu“, nasmeši joj se majka.

„Ah.“

„Gospoda Biro?“

Đin ustane i ode do nje.

„Izvolite, doktor Flamini vas očekuje.“

„Hvala.“

Đin se uputi prema hodniku, prolazi pored vrata drugih lekara sve dok ne dođe do pločice s natpisom „Dr Valerio Flamini“. Đin pokuca. „Izvolite.“

Uđe, a doktor ustane i pođe da je pozdravi.

„Dobar dan, Đinevra, kako ste? Jeste li se zadihali?“

„Nisam, baš nimalo, a i popela sam se liftom.“

Nasmeši mu se. Doktor je gleda i klima glavom.

„Izvolite, sedite.“ Pokaže joj stolicu s druge strane radnog stola.

„Hvala.“

I profesor ponovo sedne.

„Dakle...“ Otvori neki karton. „Da li ste imali neke smetnje? Bolove? Mučnine? Da li osećate neki poseban umor?“

„To možda da.“

Profesor skine naočare, stavi ih na sto, spoji ruke, nasloni se na naslon i samo na trenutak zatvori oči. Onda ih ponovo otvori i pogleda je. Đin se iznenada ukoči, shvati da postoji nešto čudno. Doktor pokuša da se nasmeši, ali čak su i njegova usta neodlučna.

„Imamo problem.“

Đin oseti kako njeno srce počinje brzo da udara, nedostaje joj vazduha.

„Devojčica?“

„Ne. Vi.“

I, apsurd, udari kao da su se smirili, njeno srce usporava, kao da je nešto u njoj reklo: „Ah, dobro je, svašta sam pomislila.“

Lekar ponovo stavi naočare i uzme neki papir iz kartona.

„Izgledalo je da sve teče dobro, ali video sam malu oteklinu koju je izazvao jedan uvećani limfni čvor, tako da sam dao da vam se urade još neke analize. Nadao sam se da sam prevelika cepidlaka, da je to samo neka upala, ali, nažalost, nije tako. Vi imate tumor. I to je problematičan tumor, Hočkinov limfom.“

Iznenada, Đin oseti ubod i odmah kao da samu sebe osluškuje, uđe u sebe, postane osetljivija, pokuša da uhvati najmanju razliku, najmanji problem, bilo kakvu majušnu smetnju, ali ništa ne oseća. Ništavilo. Onda ga zapanjeno pogleda i želela bi da ga pita: „Ali možda ste pogrešili?“ Pa ipak, i dalje čuti i počinje da postavlja pitanja sudbini. Zašto baš ja, zašto baš sad, sad kad čekam Auroru? Lekar je posmatra i, nažalost, ne može da ostavi mesta ni za kakvu moguću grešku.

„Dao sam da se analize urade dva puta baš zato što sam se nadao da grešim ja ili da greše podaci. Ali nije tako...“

Ostanu da čute nekoliko sekundi i Đin vidi sve ono što je uradila u poslednje vreme, svoje lepo venčanje, fotografije zvanica, svadbeno putovanje, prvi ultrazvuk, kao da sve iznenada gubi boju. Onda zbaci sa sebe tu obamrlost, odmahne glavom, pokuša da pronađe ravnotežu i bistrinu. „I šta ćemo sad?“

Onda joj se lekar nasmeši. „Imali smo sreće. Kontrole zbog vaše devojčice omogućile su nam da ga otkrijemo u početnom stadijumu, dakle, trebalo bi odmah da počnemo sa ciklusima hemoterapije i zračenja, tako da ćemo ga u potpunosti poraziti.“

„A devojčica?“

„Da bismo počeli sa ovom terapijom i pobedili tumor, moramo da prekinemo trudnoću.“

Đin ostane zaglušena tim rečima. Da izgubi Auroru, da je tako izgubi, pošto ju je tek videla, čula njeno srce kako brzo kuca, osetila s vremena na vreme blag udarac, i da je nikad više ne vidi. Nikad da je ne sretne, čak ni slučajno.

„Ne.“

Lekar je iznenađeno pogleda. „Ne – šta?“

„Ne, ne želim da izgubim svoju kćerku.“

On klimne glavom. „Pretpostavio sam da bi vaš odgovor mogao biti takav. To je vaša odluka. Da li želite da o tome malo razmislite? Da porazgovarate sa svojim mužem, sa porodicom?“

„Ne, već sam odlučila. Kakve posledice mogu biti ako sačekam toliko meseci?“

„Ne znam, limfom se može veoma sporo razvijati i onda nećemo imati veliki problem da započnemo terapiju nakon rođenja vaše kćerke. Ali mogao bi biti i agresivan i onda ćemo morati mnogo više da se potrudimo. Ipak, morate dobro da razmislite, ovo nije tumor za potcenjivanje. Ja insistiram, trebalo bi da počnemo odmah.“

Đin odmahne glavom.

„Ne.“

„Sad bismo imali osamdeset procenata šansi za ozdravljenje, za šest meseci — šezdeset.“

Osmejak se pojavi kod Đin.

„To je dobar procenat, očekivala sam gore.“

Doktor Flamini uzdahne.

„Vi ste vedra i pozitivna devojka, nastavite da mislite i da razmišljate tako, molim vas. Naš duh može mnogo da utiče na stanje našeg tela, naročito ako je bolesno...“

Onda joj se nasmeši, pomiluje joj ruku i učini to očinskim pokretom. „Nemojte biti suviše strogi prema sebi. Dobro razmislite. I, ako se slučajno predomislite, nemojte da pogrešite i da ne promenite mišljenje samo zato što ste danas ovako odlučili preda mnom. Mnogo žena je bilo u vašoj situaciji i rekle su same sebi: ako se rodi i ne nađe mamu? Zar ne bi bilo bolje da se rodi isto dete kad ja budem bolje?“

Đin se osmehne.

„U životu možemo da izrekemo sve moguće laži, ali to znate kako vi, tako i ta mama. To bi bilo drugo dete. Vi ste rekli da sam ja optimista, tako da — znate šta? Ja se nadam da ću ih imati oboje.“

104.

Na putu sam, u vozu za Milano. Renci mi je uzeo jedan vagon u biznis klasi, veoma ekskluzivan i udoban. Toliko je ekskluzivan da sam sam. Imam sastanak s Kalemijem kako bismo zatvorili udarne termine za dve večeri na *Medinjuzu 5* i jednu na *Medinjuzu 4*, ako sve bude išlo dobro. *Futura* će napraviti skok. Pogledam na sat. Đin je imala kontrolu zbog Aurore. Trebalo bi da je završila i izašla. Pokušam da je pozovem i ona mi odgovori posle prvog zvona.

„Hej, baš si brza! Mislio sam da si već u kolima ili polugola ispred svog lekara!“

Đin se nasmeje. „Ne preteruj! Najviše što otkrijem jeste stomak! Trebalo je samo da uradim ultrazvuk, u svakom slučaju, brzo sam to obavila i već sam kod kuće.“

„Dobro, kako je prošla kontrola?“

„Odlično, Aurora je zdrava i raste, uhvatio ju je dok je sisala prst, napravio je snimak i još malo pa ću ti ga poslati.“

„Divno. A ti? Sve u redu? Da nisi zabrinuta? Kako se osećaš?“

„Ja sam u odličnoj formi. Ovog popodneva ću imati prvi čas plivanja za trudnice. Savetovali su mi to, tako ću ostati elastičnija.“

„Ali ti si već superelastična.“

„Da, naravno, odskačem, to si hteo da kažeš?“

„Ma kakvi, mislim da si kao mama još lepša.“

Đin zatvori oči. On ne zna koliko joj prija taj kompliment i koliko joj je trebao. Onda pokuša da sakrije svoju zabrinutost. Sve će biti dobro.

„Ti si odvratan, dragi Mančini, te rečenice ti sugeriše najskriveniji deo tvog srca ili direktno onaj tamo, koji je malo niže.“

„Ah, shvatio sam, jetra! Pa, iskreno, ona mi ništa ne kaže.“

„Tvoj penis! Onaj što ti sve i svašta sugeriše samo da bi dobio kres! Ali sad ionako mora malo na post, kako Aurora raste.“

„Nije tačno, doktor je rekao da te dve stvari mogu zajedno.“

Nažalost, Stepe, doktor je rekao i druge stvari, ali ti ih ne znaš. Sad moram da prekinem, inače ću zaplakati.

„Izvini, majka mi je dole, pozvaću te kasnije.“

„Naravno, ljubavi, ne brini.“

„Reci mi samo jedno: kako je prošao *Skvizone*? Videla sam sinoć delić, mnogo mi se svidelo!“

„Još nisu izašli podaci, čim budem saznao, javiću ti.“

Tako završimo. Tačno je, još mi ništa nisu poslali, ali kako to? Već je 10.41, u ovo vreme obično stižu rezultati. Telefoniram Renciju i on mi se odmah javi.

„Baš sam hteo da te pozovem.“

„Dakle? Baš sam radoznao, kako smo prošli? Pričaj.“

„Mislim da im je ovoliko trebalo jer ni oni nisu verovali. Pet poena više. *Skvizone* je prešao sa osamnaest na dvadeset tri. Možeš li da pojmiš?!“

„Ne, nemoguće, šališ se!“

„Svi su me zvali. Čak i generalni direktor. Baš su zadovoljni, rekli su da nam je trebao novi vazduh.“

„Apsurdno, uzeli smo ga iz Čivitavekije, a stići će da osvoji Ameriku, biće novi Majk Bondorno.“

„Da, ali suprotno, Majk je rođen u Njujorku, a osvojio je Italiju.“

Kao i uvek, Renci je precizan.

„Dobro, pustimo sad to. Šta ćemo sad s našim novim voditeljem?“

„Razgovarao sam dugo s njim, zasad neće potpisati ništa ni sa kim, želi da razmisli. Rekao je da nema žurbe. Tamo je, u svojoj kancelariji, primio je gomilu telefonskih poziva i čak i poklon od *Retea*. *Žele* da on nastavi.“

„Stvarno? A kako je Bina?“

„Nakon što je video da neko drugi vodi *Skvizone*, odmah se oporavio. A kad je čuo da je dobio pet poena više, razbesneo se, i sad, kad bude saznao da će Simone Čivinini nastaviti umesto njega, mislim da će ponovo pokušati da se ubije.“

„Jesi li siguran da su tako odlučili?“

„Naravno!“

„Da li oni to mogu?“

„Pa, ugovor im sve dopušta. Pitali su Čivininija da radi cele nedelje — po mom mišljenju, da bi videli kako njemu to zaista ide ili da li je onako dobro prošao samo zbog prvog prenosa. Ukratko, da li je zaista fenomen ili nije. A onda će, na kraju sedmice, odlučiti šta da rade.“

„Ali da li su to saopštili Bini?“

„Nisu. Rekli su da to moraš ti da mu kažeš, ti si producent.“

„Ah, naravno, ja sam producent kad im tako odgovara...“ Renci se smeje s druge strane. „Stefano, to su dobre i loše strane tvog posla. Pozovi ga, siguran sam da ćeš to srediti na najbolji mogući način...“

„Ti bi to uradio mnogo bolje, kad pogledam kako si me sad zavrnuo.“

„Ali-“

„Ali to moram ja da uradim, znam, shvatio sam to, ja sam producent. Sad ću ga pozvati i javiću ti.“

Završim razgovor. Na trenutak ostanem u tišini, a onda otvorim beleške u svom telefonu i zabeležim nekoliko primedaba koje ću izvući u toku priče. Uvek tako radim pre neke rasprave. Može se dogoditi da rasprava ode u sasvim drugom pravcu, ali bar sam sve probao i procenio šta bi bilo najbolje reći. Ponovo pročitam zabeleške i onda ukucam broj.

„Fulvio, dobar dan, kako si?“

„Kako bih bio?! Kao neko koga su izdali, neko kome su prijatelji žarili nož u leda, isti oni koji su se svakog dana pretvarali da me vole.“

„Ali zašto to kažeš? Izvini, niko ne bi nikad dao tvoju emisiju nekom drugom da ti juče nisi imao onaj problem.“

„Koji problem?“

„Pa nisi baš bio u formi.“

U beleškama sam napisao: *Uopšte ne spominji da je hteo da se ubije.*

„Razumem, ali da sam znao da će program svakako ići u etar, ja bih se povratio! Mislio sam da može da se zaustavi, da će pustiti neki film, a ne da će neko drugi raditi moju emisiju!“

„U pravu si, Fulvio, ali juče je, baš i zbog onoga što se desilo, bilo bolje onako. Nisi se osećao dobro, videlo bi se.“

„Ne, gledaoci ne bi ništa primetili, i ja umem da glumim, baš kao onaj tamo, Čivinini, mnogo se pravi simpatičan, ali on mrzi ljude. On nije kao ja, ja ih zaista volim...“

„Da, u pravu si...“

„Između ostalog, pogrešio je svašta o poznatim gostima... Onda, mogao je mnogo više da se šali, da im oteža, a on ih je baš prikazao obrazovanima.“

„Da...“

„A dvadeset tri je napravio zato što je to efekat novine. Šteta što nikad neće saznati kako i koliko bi pao! Zato što se večeras vraćam ja i, videćeš, sa onim što se juče desilo, ponovo ćemo napraviti dvadeset tri, ako ne i više!“

„E da, baš sam ti zbog toga telefonirao. *Rete* želi da ove nedelje nastavi Čivinini.“

„Šta?! Ama jeste li ljudi? Ja sam radio ovu emisiju, ja sam napravio zabavu u *Skvizoneu*, ja sam izmislio prevrate i inscenirao sve s Karimom! Ja... ja ću vas tužiti!“

„Vidi, mislim da ti to ne možeš da uradiš. Zastupnici s *Retea* su prečešljali ceo ugovor da bi videli da li možeš da ih tužiš i da pokreneš spor. Jasno je da nemaš nikakvo oružje, inače se nikad ne bi usudili da urade ovakvo nešto.“

Na trenutak ćuti, pa pokušavam da ga ubedim.

„Vidi, Fulvio, mislim da treba da prihvatiš ovu odluku. Poslušaj mene, daću ti savet: izvuci se iz haosa. Sad se ti malo odmori, postavi svoje privatne stvari na mesto, s obzirom na ono što je izašlo u novinama. Ionako ćeš videti da si u pravu, 'fenomen Čivinini' će se ugasiti i ti ćeš se trijumfalno vratiti, ali, pre svega, ponovo ćeš biti opušten. Kad ja kod kuće imam problem, a nisam ga rešio, shvatim da nigde nemam mira...“

Fulvio ćuti. Onda odlučno napadne. „Dakle, dragi Mančini, grešiš, za mene bi najbolje bilo da nastavim da vodim svoju emisiju, a ti me, u stvari, sklanjaš navodeći me da poverujem da mi činiš uslugu.“

Dođe mi da se nasmejem, ali pokušam da se oduprem. Baš mi on priča!

„Ma ne, apsolutno ne, ali obojica smo zatečeni odlukom *Retea* i uveravam te da je to iznad mene.“

„Okej, čuću se sa svojim advokatom.“

„Eto, uradi tako, pa ćemo se čuti. Ali ne gubi kontrolu, molim te.“

„Dobro.“

Potom prekine.

Ne mogu da verujem. Uspeo sam da nateram jednog histeričnog „toplog brata“ da razmisli i da uvidi svoje prednosti u situaciji koja je za njega svakako neizbežna. Više ne mogu da prepoznam sebe. Tužno je što je mislio samo na svoj interes, na uspešnu emisiju koju gubi, a ne na svoju ljubavnu priču koja tone. Nije razmišljao o osobi koju je razočarao, a za koju se činilo da je toliko voli. Juče se ubijao zbog njega, danas zbog para, a uspeh *Skvizonea* zavisi od svega. Dakle, stvarno je tačno, gejevi su potpuno isti kao mi. Šteta, apsurdno je, ja sam mislio da su bolji.

105.

Renci pokuca na Simoneova vrata. „Mogu li?“

„Naravno! Uđi, samo uđi.“

Renci još malo otvori vrata i primeti da prekoputa Simonea sedi Anđela, njegova devojka.

„Cao! Izvini, mislio sam da je sam.“ Simone se osmehne.

„Možeš pred njom sve da pričaš, ona je deo mene.“

A devojka, začuvši te reči, nasmeši se, srećna i dirnuta.

„Dobro, hteo sam da ti kažem da smo svi veoma srećni, ovo je neverovatan uspeh, koji niko nije očekivao.“

„Pa, kad mi je Stefano rekao 'ti vodiš', ja sam pomislio: hoćeš da vidiš kako ću završiti kao Magali?“

Renci je iznenađen.

„A, znaš tu priču...“

Anđela ih veselo gleda. „Simone zna sve o televiziji, proučava je maltene oduvek, jedina koja ne zna ništa o Magaliju jesam ja.“

Renci pogleda Simonea i da mu zadatak da joj objasni.

„Dakle, moraš da znaš da je Đankarlo Magali bio jedan od autora programa Enrike Bonakorti *Spremni, ko igra?* Onda ju je, tokom trudnoće, na brzinu zamenio, i to je radio toliko dobro da su ga iz autora unapredili u voditelja.“

Renci se osmehne i doda: „Sledeće godine je od samog početka on vodio isti program, pošto je Enrika Bonakorti prešla s RAI-ja na *Mediaset*.“

„Koji se onda zvao *Fininvest*“, precizan je Simone.

„Tačno, ali program je dobio novo ime: *Halo, ovde RAF*, doda Renci veselo.

„Tako je.“

Anđela ih gleda i smeši se. „Hej, mogli biste da idete na kviz, ne znam koji bi od vas dvojice pobedio u odgovaranju na pitanja o istoriji televizije.“

Renci pokaže na njega. „On, bolje pamti od mene. Seća se čak i datuma pojedinih emisija od onda.“

Anđela klimne glavom. „S vremena na vreme mi ispriča neke stvari iz moje prošlosti s neverovatnom preciznošću, stvari kojih se čak ni ja ne sećam, mislim da vara.“

Simone se uozbilji. „Ja nikad ne varam, zbog mene neko možda može i da pati, ali ja kažem istinu.“

I kao da se zbog toga javila blaga napetost. Renci je odmah otklanja.

„Dakle, jesi li odlučio kako ćeš nastaviti sa emisijom?“

„Da, hteo sam sad to da ti predložim. Pozvao sam ovamo, u kancelariju, Vitorija Marijanija sa ostalim autorima, kako bismo ponovo prečešljali neke stvari iz šeme, a onda, ako se slažete, pozvao sam i Daniju Valenti, pošto mi se ona čini kao jedina sposobna među ostalima, a i najsimpatičnija je.“

Anđela klimne glavom. „I najlepša je ili je bar najviše žensko! Sigurna je, mirna i ne takmiči se sa ostalima.“

Simone raširi ruke. „Vidiš? A nisam je čak ni pripremio. I retko je da ti žena ovako govori o drugoj ženi... Da li se tebi sviđa?“

Renci se ukoči, ali na svaki način pokuša da to ne pokaže.

„Da, meni se čini da su vaše procene ispravne.“

Simone ga gleda, pa izvuče neki čudan osmeh — kao da savršeno dobro zna da između njih postoji neka veza. Onda ipak oстане na sumnji.

„Dakle, svi se slažemo.“ Renci pokuša da bolje shvati. „Ali šta bi želeo da radiš s njom?“

Kad izgovori tu rečenicu, zbuni se zbog nemira koji oseti. Čini mu se apsurdnim da bude toliko ljubomorani a da čak i nema nikakvog razloga za to, bar u tom slučaju. Simone otvori kompjuter.

„Dakle, vidi, zabeležio sam sebi neke lepe scene koje bismo mogli da uradimo, ali pre svega bih želeo da imam i nju i Karima. Štaviše, možda bih baš između njih stvorio neke čudne situacije, inače je Karim mnogo sličan onome kakav je bio s Fulviom, a to sa mnom neće funkcionisati. Njih dvojica su imali vrlo blizak odnos...“ Nasmeje se. „Dobro, to u svakom smislu, ali nisam to mislio. Više mi se sviđa da se ja šalim, flertujem ili podbadam s nekom ženom. Po mom mišljenju, Danija je savršena za to. Slažeš li se?“

Renci sad razmišlja strogo profesionalno.

„Da, tako je.“

„Onda, Karim bi mogao da se pretvara da je zaljubljen u nju ili da svakako pati zbog našeg odnosa i zbog toga što mu ona malo-pomalo krade scenu. Tako će početi da se takmiče i svaki put će mi priređivati iznenađenja koja sam zabeležio ovde, u kompjuteru...“ Okrene ga prema Renciju, pokazujući mu već podugačak spisak. „Dobro, ovo su samo neke ideje, kasnije ću ih bolje sročiti s drugim autorima.“

„Možemo?“

Baš tad se na vratima pojavi Vitorio Marijani s tri autora i, naravno, Danijom Valenti.

„Ćao, naravno, uđite.“ Simone ustane od svog radnog stola. „Idem tamo da uzmem stolice za sve. U stvari, da uradimo nešto pametno...“ – obrati se Renciju – „da odemo u salu za sastanke?“

„Naravno, biće vam udobnije i bolje ćete raditi.“

Svi izađu iz prostorije. Anđela poljubi Simonea. „Pa, idem ja. Čućemo se kasnije.“

„Važi, ljubavi, čućemo se.“

Ona pozdravi sve i ode iz kancelarije, a Renci se nasmeši Daniji, koja sretne njegov pogled i s drugima uđe u salu za sastanke. Simone zatvori vrata, a Renci ostane da ih gleda kroz staklo. Vidi mlade ljude kako razgovaraju, ali ništa ne čuje. Smeju se, šale se, prate nešto na velikoj tabli. Onda se uozbilje, slušaju ono što Simone objašnjava, a Vitorio ga podržava i odmah nastavlja njegov govor. Jedan od mladih autora, izvesni Adelmo, priđe Daniji i kaže joj nešto na uho. Ona se nasmeje, on doda još nešto i ona ga u odgovor lupi po ramenu, veselo ga grdeći zbog onoga što se usudio da kaže. Danija mu kaže da prestane, želi da prati Simonea. U jednom trenutku, ona kao da oseti nečije oči na sebi. Okrene se prema staklenim vratima i u dnu hodnika vidi Rencija kako je gleda. Danija mu se osmehne, iskreno srećna. On uzvрати, ali čim uđe u svoju kancelariju, oseti samo bes zbog ljubomore koju oseća.

106.

Rafaela izdaje poslednja uputstva Iman, svojoj domaćici.

„Ma da li je moguće da još nisi shvatila raspored? Ja želim da escajg ide ovako, mala za predjelo mora biti prva sa spoljne strane.“

„Ali ponekad želite da bude ispred tanjira, i da je tu odmah, od početka ručka ili večere.“

„Zato što tad serviramo tortu ili bar neki kolač. Da li si ti ovde videla neke kolače?“

„Pa ima ih mnogo u zamrzivaču.“

„Da li si videla neke koji su odmrznuti?“

„Nisam, ali...“

„Dobro, možemo ovako da teramo sve do jutra. Ti svakako treba da radiš onako kako ti ja kažem i gotovo.“

„Da, ali ovo je bilo samo da ne pogrešim.“ Rafaela povisi ton.

„I nemoj stalno da se raspravljaš! Ovako se radi i tačka!“

Iman začuti i pomeri delove escajga, jedan po jedan, onako kako je Rafaela želela, kružeći oko stola. Rafaela za to vreme proverava cvetove na ulazu, previše ih je nagurano u kristalnu vazuu. Međutim, čim ih dodirne, latice tih žutih lala joj sve zajedno padnu prekrivši dno police.

„Klaudio!“, poviče.

Trenutak kasnije, on se pojavi u dnu hodnika. „Baš sam hteo da dođem do tebe.“

„Hteo si da se izviniš pre nego što otkrijem? Suviše kasno. Vidi, pogledaj kakvo si cveće uzeo. Dodirnula sam ga i — paf. — sve je opalo.“

„Ali ja sam probao da uštedim, išao sam do one otvorene tezge na Ponte Milvijuu, tamo gde ti uvek kupuješ!“

„Dala ti je ono koje se smrзло, koje ispljuvkom drži spojeno, pipnula sam ga i ono je sve opalo.“

„Hoćeš li da odem da ponovo kupim cveće?“

„Pusti, zadovoljiće se u ovoj kući i cvećem s terase. Iman, Iman!“, pozove je glasno. Ona odmah dođe iz kuhinje.

„Da, gospodo?“

„Baci ovo cveće u kantu, pazi kako ga dodiruješ, još više će se izmrviti.“

„Da, gospođo.“

„A onda, kad ga baciš, svakako usisaj, jer ko će posle slušati Danijelino zvocanje? Ona pati od astme i više od ičega smeta joj polen. Ma da li je moguće da jedna žena bude alergična na cveće? To je kao da je muškarac alergičan na fudbal.“

Klaudio se osmehne.

„A ko je to večeras na večeri?“

„Samo tvoje kćerke, bez pratilaca.“

„Aaa.“

„One su zatražile da priredimo ovu večeru.“

Klaudio klimne glavom i nasmeši se, ali u stvari razmišlja: „Ma još sam morao i da kupujem cveće. Pa znaju kako je u našoj kući. To su naše kćerke, nisu neki neznanci.“ Rafaela namešta zavese koje su suviše nabrane.

„Dakle, šta si to hteo da mi kažeš? Zašto si me tražio? I, baš me zanima, koliko si platio ono cveće?“

„Dvanaest evra.“

Rafaela gundža. Sve u svemu, odgovara joj cena, šteta samo što ju je Klaudio slagao, platio ga je dvadeset evra, ali ovako ona nikad neće moći da proverí. Klaudio se osmeli.

„Sećaš li se onog mog prijatelja Baronija koji je vodio onu veliku filijalu? Dojavio nam je nešto veliko u šta je on prvi uložio novac, a mi svi za njim. Evo, kupili smo akcije po jedan i dvadeset, sad su već na jedan i trideset. Moramo svi još malo da dokupimo, pa ćemo pre leta izaći iz investicije i kupiti novu kuću i sve drugo što želiš. Ako sve bude išlo dobro, zaradićemo petostruko u odnosu na investiciju. Reč je o jednoj farmaceutskej kući koja samo što nije eksplodirala. Moramo samo da kupimo još neke akcije kako bismo je učinili još primamljivijom na tržištu.“

„Da li je i Baroni investirao?“

„Da, dvadeset miliona, i to sam ih video, hej... U suprotnom, đavola bismo mi uložili.“

„Jesi li siguran?“

„Naravno, nikad ne bih rizikovao. Ovde se ide na sigurno. Moramo samo još da uložimo taj poslednji mali napor i onda je sve sređeno.“

Klaudio stavi papire na obližnju komodu i pruži joj olovku. Onda joj pokaže liniju dole desno. „Evo, treba ovde da potpišeš.“

Rafaela brzo potpiše dokument, Klaudio uzme taj prvi primerak i pokaže isto mesto na drugom listu.

„I ovde, moraš sve da ih potpišeš.“

Rafaela hukće i nastavlja da potpisuje, a onda začuje zvono na vratima.

„Evo, to su one, sklanjaj ove papire, ne želim da nas vide u našim privatnim poslovima.“

Klaudio uzme fasciklu i nestane u hodniku. Kad stigne u svoju malu kancelariju, stavi fasciklu u prvu fioku radnog stola i protrlja ruke. Zadovoljan je, naročito ovim poslom. Mnogo rizikuje, ali ohrabruje ga činjenica da je u njemu i Baroni. Ova zarada će im omogućiti da žive onako kako su oduvek želeli. Kao bogataši, udobno, s mogućnošću da letuju na Maldivima svake godine kao što je Rafaela oduvek želela, ali odsad neće morati stalno da proveravaju da li je račun u banci ušao u crveno. Klaudio začuje kako se vrata salona otvaraju i onda glas svoje žene.

„Ah, konačno, kako je ovo lepo, samo nas četvoro, kao nekada. Gde ste ostavile decu?“

Babi poljubi Rafaelu. „Obojica su kod mene s dadiljom. Radili su zajedno domaće zadatke.“

Stiže Klaudio. „Srećan sam što se Masimo i Vasko tako slažu. Pomalo kao mi!“ Poljubi ih stežući ih obe na grudi, što su Babi i Danijela mrzele odmalena, ali nikad nisu imale hrabrosti da mu to kažu.

„Pazi, tata!“, poviče Danijela. „Imam kolače!“ Rafaela ih brzo izvuče iz njenih ruku.

„Evo, samo bi još falilo da vaš otac i ovo sredi! Hajde, da sednemo za sto. Iman!“

Stiže domaćica da sasluša ono što gazdarica ima da joj kaže i pozdravi dve devojke.

„Uzmi ovaj paket i stavi ga u frižider.“

Onda, kada Iman ode, osmehne se Danijeli.

„Baš lepo, svratile ste do Euklida, kao nekad.“

Babi precizira: „Da, uzele smo minjone, mnogo mi se sviđa što tamo mogu da nađem različite, a ima i šest tartufa, tako ću uspeti bar dva da pojedem sama.“

Klaudio uživa da je bocka. „Probaću da ti ih sve preotmem.“

„Ne pokušavaj, tata! Ionako ću ja, kad dođe vreme, otići da ih uzmem iz frižidera!“

Klaudio je zagrlji. Potom joj šapne: „Već sam rekao Iman da ih skloni“, i napravi grimasu kao da se sadistički smeje.

„Eto...“ Danijela sedne. „Kad sam bila mala a ti se tako smejao, ja sam se mnogo plašila.“

I Rafaela sedne. „Znači, kad god si plakala onoliko, za to je on bio kriv, ponovo bi pomislila na taj njegov smeh...”

„Ne, mama.“ Pogleda Babi, setivši se svoje ispovesti. „To je bilo iz drugih razloga.“

„Pa šta se to lepo jede? Danas sam suviše srećna i danas ću zanemariti dijete.“

„Baš sam radoznala da saznam otkud to da ste se vas dve same pozvale kod nas.“

„Zato što se nikad ne viđamo.“

Rafaela pogleda Danijelu, a onda podigne obrvu.

„Ti zaišta misliš da je tvoja mama toliko glupa?“ Ali ne ostavi joj vremena da odgovori. „Iman, donesi, molim te, predjelo.“

Počnu mirno da jedu. Danijela prepričava neke zabavne anegdote s posla. Svi ostavljaju po strani svoje misli i učestvuju radoznalo, uz mnogo smeha. Čak se i Rafaela, koja je uvek bila najteža, prepušta i smeje, iskreno se rasonodivši. Babi i Danijela se pogledaju, iznenađene, ali srećne su i uživaju s radošću u toj neverovatno retkoj prilici. Sve dok ne dođe vreme za kolače. Onda Danijela brzo ustane.

„Idem ja!“ Požuri u kuhinju, pre svog oca, koji je krenuo da ustaje.

Vraća se s paketom, stavi ga na sredinu stola i odvije ga. Malo šlaga i komadić fila i čokolade ostali su zalepljeni na papiru. Danijela prstom pređe preko njih i na kraju stavi taj prst sa šarenim slatkišem u usta.

„Danijela! Ma šta radiš?“

„Uživam, mama!“

„Ti si ista kao i obično...“

„U pravu si, ali večeras sam, osim radi zadovoljstva da budem s vama, došla i da bih objavila dve vesti koje nisu direktno povezane.“

Rafaela je zaustavi. „Sačekaj trenutak.“ Onda glasno kaže. „Iman! Hoćeš li nam napraviti kafe?“

Iz kuhinje se začuje odgovor: „Dobro.“

„Hvala. Nastavi.“

Klaudio iskoristi priliku, uzme tartuf i dva eklera sa čokoladom i stavi ih sebi u tanjir. Danijela ih gleda. „Mogu li da nastavim, tata?“

Klaudio samo što je stavio ceo elder sa čokoladom u usta, pa ne uspe ništa da kaže, već nešto promumla. Babi to primeti i nasmeje se.

„O bože, sad će ga mama izgrditi.“ Ali Rafaela ga i ne gleda.

„Rekla sam da nastaviš zato što si me zainteresovala...“ Danijela se poigra nekom mrvom po stolu, a onda nastavi svoj govor. „Dakle, rekla sam da imam da objavim dve stvari, koje nisu međusobno povezane. Prva je da sam raskinula s Filipom.“ Rafaela se načini iznenađena.

„Eh! A otkud to? Rekla si da je toliko zaljubljen da ti se čini da je on prava osoba.“

„Pogrešila sam. Nije se dogodilo ništa čudno, ali shvatila sam da ja, da bih bila s nekim, moram da budem zaljubljena ili bar da mogu da verujem da ću biti. Ako, naprotiv, primetim da ga uopšte ne volim, ma koliko se trudila, ne uspevam da nađem razlog koji bi me ubedio da budem s njim. Dakle, napustila sam ga. Došao je kod mene, pokušao je na sve načine da me ubedi, poslao je čak i crvene ruže s dugom drškom...“ Klaudio pomisli na svoje smrznute lale od malopre. „Dvanaest, da budem tačna, ali nisu ničemu poslužile. Dakle, ponovo sam slobodna.“

Rafaela je posmatra pomalo zajedljivo.

„I ti si sazvala ovu večeru da bi nam saopštila tu strašnu vest?“

Danijela joj se nasmeši.

„Ne, mama. Ne samo zbog toga.“

Uto uđe Iman noseći poslužavnik na kojem su četiri kafe i šećer, ali niko to, izgleda, ne primećuje. Samo Klaudio prošapće slabašno „hvala“. „Da stavim ovde?“

Rafaela je i ne gleda. „Da, hvala. Ostavi nas nasamo.“

Babi se ne slaže s tim, ali u sebi pomisli da to nije njena kuća. „Izvini nas, Iman.“

Domaćica napusti salon i Danijela ponovo počne da priča.

„Druga stvar koju imam da vam kažem jeste da sam otkrila ko je Vaskov otac.“

Na tu vest, Rafaela razrogači oči. Klaudio proguta, proždireći i drugi elder. Babi, koja zna celu priču, uživa u sceni.

Rafaela je saleti, usplahirena kao nikad ranije.

„Ali kako si to uradila?! Ama jesi li sigurna? Posle sveg ovog vremena? I kako je prošlo? Da li je to stvarno on?“

Onda sama sebi naspe malo vode i popije pokušavajući da se smiri, dok Danijela nastavlja.

„Dakle, sigurna sam, a i on mi je to potvrdio. Otkrila sam ga sticajem okolnosti koje vam sad neću objašnjavati, ali najlepše je to što je srećan što je Vaskov tata. Želi da ga prizna.“

Rafaela uzme kafu i sipa šećera, pa počne lagano da okreće kašičicu pomno smišljajući šta da kaže svojoj kćerki. Naposletku se odluči za jednu rečenicu. „Ako je tebi dobro, onda sam ja srećna zbog tebe.“ U suštini, želela bi da sazna sve o tom tati.

Danijela joj se nasmeši. „Hvala, mama. Zamislite, on je ranije pokušao da mi se približi, ali ja sam ga udaljila. Mislio je da ja ne želim da ga upoznam s našim sinom. Nije znao da se ja ne sećam ničega od onoga što se desilo. Veoma je bogat, ali ne nameravam ni da se udam za njega ni da mu tražim novac.“

Rafaela prestane da meša. Lagano popije malo svoje kafe. Tu odluku je donela da bi meni terala inat, a ne za dobrobit svog sina, misli da će me ovako kazniti. Kako to da me moja kćerka toliko mrzi? Šta sam joj ja ikad uradila? Danijela joj se osmehne.

„Želim da on shvati da je važan samo kao tata i da sam ja najsrećnija žena na svetu zato što sam ga našla. U svakom slučaju, reći ću vam ko je on: Sebastijano Valeri.“

Rafaela ne veruje, nije sigurna u to ime. „Sebastijano Valeri kao *Nameštaj Valeri?*“

„Da, baš on.“

Rafaela ne veruje svojim ušima, to je najbogatija porodica u Rimu. Ispije poslednji gutljaj i, neznano kako, kafa joj se učini manje gorkom.

„Dobro si 'pala'...“

Danijela joj se nasmeši. „Za mene će on uvek biti samo Sebastijano, Vaskov tata.“

Klaudio je gleda uzbuđen, položi svoju ruku preko njene, pa je stegne smešeći se.

„Bravo, kćeri moja, ti si posebna.“

Danijeli se plače, pomisli na to koliko je puta želela da čuje tu rečenicu kao dete, kad joj se činilo da je to namenjeno samo Babi, ali uspe da zadrži suze i nasmeši mu se.

„Hvala, tata.“

„Volim te.“

A Rafaela uzme jedan ekler s filom i stavi ga sebi u tanjir. Onda uzme viljušku i nož, ali nade samo one velike, pa se unervozi. Iman uopšte nije pomislila da ih donese. Na trenutak joj se učini da su svi protiv nje, da joj to rade namerno. Evo, kao i obično. Teško je naći onoga ko ume da uradi pravu stvar a da na to ne moraš da mu ukažeš svaki put.

107.

Tereza, devojka Đorđa Rencija, kod kuće je. Baš dok završava sa sređivanjem nekih stvari, začuje kako se vrata otvaraju. Pogleda na sat. 21.48. Nije me čak ni obavestio. Obično je to radio, ovaj posao ga mnogo zaokuplja. „Ćao, kako si?“

Renci je napet, ali osmehne joj se. „Dobro sam, sve je u redu.“

Tereza mu priđe da ga poljubi, a Renci joj spusti jedan lagan i brz poljubac na usne, ne zastaje ni trenutak, zabrinut da bi ona mogla nešto da primeti, miris ili, apsurdno, ukus usana koje više nisu samo njene.

„Kasno smo završili, znaš, one promene u *Skvizoneu* izazvale su niz problema.“

„Videla sam onoga o kom si mi pričao, Simonea Čivininja, je l' tako?“

„Da.“

„Dobar je, simpatičan, mnogo je prirodniji od Bine. Više mi se sviđa. Spremila sam punjene valjuške sa sosom, koje toliko voliš, i zelenu salatu s kukuruzom, šargarepom i paradajzom. Može?“

„Može, odlično.“

Renci ode do frižidera, otvori ga i izvadi bocu piva, pa je otvori i donese za sto. Jedu u kuhinji, kao i svake večeri. Renci naspe mineralnu vodu u svoju čašu, pa joj se nasmeši dok ona spušta tanjir na sto. Tereza uzvrat, ali oseća da nešto nije u redu.

„Je l' sve u redu sa Stefanom Mančinijem?“

„Jeste.“

„Kako ti se čini?“

„Dobar je.“

Da li mi on to kratko odgovara zato što mu se ne priča? Ili zato što je nervozan? Onda i Tereza sedne, čini joj se da je Renci miran, jede komad hleba i pije pivo. Opušta se, misli ona, mora da je imao sastanak za sastankom, a tamo svi mnogo pričaju. Tereza mu u tanjir stavi jedan valjušak.

„Da ti dam dva?“

„Da, hvala.“

Stavi mu i drugi, a on kašikom uzme salatu i napuni drugi tanjir, koji stoji u blizini. Onda u tišini počnu da jedu. Renci uživa u valjušcima.

„Odlično su ispali.“

„Bolje nego prošli put?“

„Da.“

Tereza se nasmeši.

„Prošli put si rekao da su božanstveni, još se sećam da si upotrebio tu reč.“

Renci klimne glavom. Prošli put još nije bio upoznao Daniju. „Večeras su još božanstveniji.“

Ona se nasmeje. On pokuša da bude duhovit. Kaže još nešto, ali primeti da je šala loša, nije je nasmejala, nije mu uspela. Nije navikao na obmane, laži i pretvaranja. On voli da pravi serije, a ne da glumi u njima. Uostalom, ovo je moj život, dakle, nisam više gospodar svog života? Jede nervozno, brzo žvaće, proguta zalogaj i odmah prelazi na sledeći, i gleda je skoro krišom, besno, kako to da ne shvata? Tereza bi trebalo da bude srećna zbog ovog mog trenutka, trebalo bi da me toliko voli da razume ovu moju novu, neverovatnu sreću. Da je deli sa mnom, eto, ne da bude ljubomorna ili posesivna, da shvati da je svakako voljena, ali na drugi način, ne onako kako ja želim ovu devojkicu, opsesivno, sveukupno, bez granica. Onda se zaustavi. U suštini, zavezao mu se stomak. Više mu se i ne jede. Sve ovo me sada guši, suviše gušt, a od Danije mi ništa ne smeta, čak i najpriljavija stvar s njom mi se čini čistom. Nikad mi se to nije desilo. Renci odloži nož i viljušku, skoro da ih pusti da padnu na sto. Toliko da se Tereza uplaši. On je pogleda i promeni izraz. Ne može više da se pretvara.

„Upoznao sam jednu devojkicu.“

A Tereza se smeši, misli da je to početak jedne od tolikih anegdota koje joj je uvek pričao kad bi se vraćao uveče. Njoj je to bilo zadovoljstvo, slušala bi ga, to ju je činilo učesnicom u tom tako dalekom svetu. I sad Tereza radoznalo čeka ostatak priče. Ali ovog puta nije tako. Renci je pogleda na trenutak, pa obori pogled, i to ne da bi još nešto pojeo, ne da bi potražio so ili nešto drugo, već da bi izbegao njenu procenu. Onda se Terezino lice lagano promeni, njen osmeh se ugasi, uglovi usana joj se opuste, čak izgubi boju. Uzme servijetu s nogu, obriše usta, spusti je pored tanjira. Ustane, pomeri stolicu i ode u sobu. Renci začuje kako su se zalupila vrata i na trenutak zatvori oči. Odmah mu padne na pamet kako su se upoznali. Bilo je to u kući nekih prijatelja, na žurki. Samo su primetili kako ćaskaju i, kad je otkrio čime se ona bavi, rekao joj je: „Nadam se da mi nećeš trebati!“ Ona je bila duhovita. „Kao advokatica? Slažem se. Ali i za ostalo? Mnogo si istrčao napred.“ Onda su igrali, smejali se, sve vreme se gledali radoznalo i sa željom, s voljom da otkriju nešto više, da se bolje upoznaju u svakom pogledu. Početak je uvek lepši od kraja, ako ni zbog čega — ono zato što su oboje veseli. Međutim, kad se jedna priča završava, jedno od dvoje plače, onda se pita zašto i, pre svega, misli da je protraćio mnogo vremena.

Tereza je sad u svojoj sobi. Sigurno smišlja šta da radi, kako da se ponaša. Renci je iznenađen, ali i laknulo mu je zbog toga što ga ona ništa nije pitala, nije želela da zna kako su se upoznali, kako je išlo, šta se dogodilo. Možda sad plače. Tereza je uvek veoma nežna, žao mi je što sam je povredio. Iznenada, vrata sobe se otvore i izađe ona, drugačija od svega onoga što je on pomišljao. Mnogo je besna, oči su joj poluotvorene, sigurno nisu naduvane, i brzo stiže u kuhinju.

„Ko je ta, dođavola?! Kad je počela ta priča? Kresao si se s njom, jelda? Inače mi sigurno ne bi rekao. Misliš da na mene istovariš svoju krivicu, tako će ti biti lakše, je l' tako? Sutra nam je godišnjica. Bilo bi šest godina kako smo zajedno, čak si me naveo da poverujem da bismo se, ako stvari budu išle dobro na poslu, sledeće godine venčali. I šta sad?! Sad ćeš, zato što si upoznao neku koja lako raširi noge, sve to baciti u vetar, kao dete koje šutne loptu u radnju sa staklom i kaže: 'Ah, desilo se.' I onda mirno pobegne.“

„Žao mi je.“

„Zao ti je?! U stanju si samo to da kažeš? Sad ćeš mi reći njeno ime, prezime, koliko ima godina, šta ste radili. Sad ćeš mi sve reći!“

Povuče ga za okovratnik, čak mu otkinuvši prvo dugme. Potom razjareno nastavi.

„Trpela sam ručkove kod tvojih roditelja, uvek uz iste beskorisne razgovore, dosadne i jadne, bez ikakve vizije života, s tvoja dva brata i njihovim beskorisnim devojkama. Bila sam s tvojim rođacima, koji su sramota za samu reč 'neznanje'. Ali uvek sam kroz to prolazila sa zadovoljstvom, radošću i opuštenošću, zato što sam to radila radi tebe, radi onoga što sam mislila da imam s tobom. A sad mi ti jednostavno kažeš da si upoznao neku?! Ma ti si pravo đubre! Kako se ne stidiš?“

Renci i ne trepne.

„Hej, s tobom pričam!“ I ponovo ga povuče za košulju. „S tobom! S tobom!“ Počne da viče vukući ga, sasvim mu iscepa košulju, na kraju ga čak čupa za kosu. Uz opasnost da je povredi, Renci odvoji njene ruke od svoje kose i ustane. Onda ode prema vratima, uzme sako, ključeve i, ne govoreći ništa, izađe iz kuće. Tereza počne da plače, potrči u sobu i zalupi vratima s nečuvenom žestinom, kao da bi želela da ih digne u vazduh. Renci navuče sako i uđe u auto.

Nisam više mogao da živim u laži. Tereza mi je jednom rekla: „Ako bi ti se ikada desilo da imaš neku vezu, moraš da mi kažeš. Mogla bih možda i da shvatim i da ti oprostim. Ali, ako bih te ja otkrila, toliko bih se razbesnela da to ne možeš ni da zamisliš. Želim da znam da neću pružiti ruku nekoj koja je u svojoj ruci držala tvoju 'stvar', a ona mi se smeši, sva simpatična, zajebavajući me.“

„Neće se desiti.“

Renci je održao obećanje. Ali Tereza nije reagovala onako kako je rekla. Ipak, ljubav nas iznenađuje, ljubav nas tera da činimo stvari za koje nikad ne bismo poverovali da smo kadri da ih učinimo, u dobru i u zlu. Onda Renci uzme mobilni telefon i pozove Daniju. Isključila je. Biće da već spava. Morala je da nauči nekoliko scena za sutrašnju emisiju. Bila je mnogo umorna. Bar je to ono u šta želi da veruje, treba mu da u to veruje, inače baca svoj život u beskorisno smeće.

108.

Izvadim iz frižidera bocu piva i otvorim je. Naspem malo u čašu i uključim televizor. *Skvizone* je ovog puta snimljen i ispao je savršeno. Baš želim sutra da vidim kakav smo rezultat napravili. Tačno je da druga epizoda uvek malo padne, ali ko zna da li će tako biti i sad. Drugi voditelj je kao da je to potpuno nova emisija. Radoznao sam da saznam šta radi Fulvio Bina. Sumnjam da se smirio, možda je stvarno otišao u Milano da potraži svog autorčića da se pomire. Danas je Karim dobro reagovao na ideju da pored sebe ima Daniju Valenti. Biće da je shvatio da bi mu to moglo koristiti i da, čak i da se ne slaže s tim, ne bi ništa promenio. Bar je on naučio lekciju. Začujem kako se vrata otvaraju.

„Đin, jesi li ti?“

„Ne, ljubavi, lopov.“

Krenem prema njoj uz osmeh.

„Tako je, ukrala si mi srce“, i zagrlim je.

„Čuj... Prvo si bio televizijski autor, sad si producent, ali ti ćeš, po mom mišljenju, uvek biti prevarant, lukavac koji je ko zna koliko puta upotrebio isti tekst. Hajde, vadi naš scenario, daj, gde ti je?“

Pokažem joj na svoju glavu. „Sve je skriveno ovde...“ Onda joj položim ruku na srce. „I ovde.“

Odvoji se od mene odgurnuvši me.

„Želela bih stvarno da uđem tu, da sve razvalim i da vidim šta je skriveno u tim kovčezima za skriveno blago!“

Počnem da se smejem. „A zamisli da ih nadeš prazne, da nema ničeg, kakva drama, kakvo bi to jalovo otkriće bilo.“

„Pa, veoma se plašim toga.“

„Nikad nećeš saznati...“

Odem prema kuhinji. „Hoćeš i ti malo piva?“

„Kamo sreće da mogu, ali jedan sok — da, hvala.“

„Okej, donosim.“

Napunim čašu sokom, svoju pivom i vratim se tamo.

„Hej, ali malo si mi rekla o današnjoj kontroli. Kako je prošlo? Bio sam u vozu i nije baš bilo dometa. Onda sam skočio do studija, izvini što ti se nisam ranije javio.“

Đin je pokušala da ne misli na ono. Sad oseti ubod, ali radije bi da se pretvara da se ništa ne dešava.

„Dobro, sve je normalno, Aurora raste.“

Primetim senku na njenom licu.

„Sigurna?“

„Da, naravno.“ Otvori tašnu i izvuče fasciklu, pa mi je pruži. „Ovo su današnja ispitivanja. Rast od deset procenata, u odličnoj je formi.“

„Lepo, srećan sam.“

Bacim pogled na papire, pročitam uzete mere, pogledam snimak tog telašca i, zanet lepotom svega toga što stvaramo, ne primetim tugu koja je iznenada obrva. Ćin je celog dana lutala unaokolo pokušavajući da svari taj bol, da pronađe nekoga s kim bi podelila očaj tog otkrića.

Eleonora odgovara na telefon i ne gledajući ko je. „Ele, šta radiš?“

„Ćin! Kakvo iznenađenje! Ništa, malopre sam se vratila kući.“

„Hoćeš da siđeš?“

„Ti si dole?“

„Da.“

„Stižem.“

I, tren kasnije, Eleonora izađe iz ulaza. Pogleda je, odmeri je u tišini, ne zna dobro šta da kaže, šta da misli. Onda samo izgovori one reči pomalo beskorisne, tek da započne razgovor.

„Dakle?“

„Ništa.“

„Nemoj da mi kažeš 'prolazila sam ovuda', inače ću ti skočiti za vrat!“

Ćin se jedva osmehne. „Plašim se.“

„Čega?“

Ćin počuti, onda shvati da ne može, ne uspeva da priča. „Možda neću biti dobra mama.“

Eleonora zavrti glavom. „Čuj, ako ti ne budeš bila dobra mama, ja ću onda u najboljem slučaju uzeti jednu ribicu, a nisam sigurna da i nju neću udaviti.“

Onda se zagrlje i Ćin joj prošapće: „Uvek budi uz mene.“

„Uvek. Iako ću ponekad uveče izaći sa izvesnim Markantoniom.“

Ćin se odvoji od nje. „Ma daj! Baš sam srećna! Ali ovog puta pokušajte da istrajete! Savršeni ste zajedno, ono dvoje baš nikakve veze nisu imali s vama... Ama da se nisu njih dvoje smuvali?“

„Nisu. To se dešava samo u filmovima. On se vratio nekoj svojoj bivšoj, a ona je, mislim, s nekim svojim školskim drugom.“

Nastave da ćaskaju, šaleći se o svemu pomalo. Đin se smeje i gleda je u isto vreme, u suštini, oseća beskrajnu tugu. Ne uspevam da razgovaram sa svojom najboljom drugaricom, ne uspevam da joj ispričam svoj problem, ništa joj ne govorim, nastavljam da se smejem, ali toliko mi se plaće...

Malo kasnije, Đin svrati do svoje mame.

„Hej, otkud ti? Čula sam ključeve i pomislila da se tvoj otac vratio ranije!“

„Ne, ne, ja sam, još imam dozvolu za ključeve, ne? Dobila sam ih sa četrnaest godina i ko će ih sad ostaviti?“

„Naravno, tvoji su, a ni ja te nikad neću ostaviti.“

Začuvši ovu rečenicu, Đin se prisili da ne brižne u plač i u tom trenutku shvati svoju krhkost. Stoga se okrene na drugu stranu i pretvara se.

„Moram da uzmem nešto iz sobe...“

Udalji se hodnikom, nestajući majci s vidika. Malo kasnije, kad povrati ravnotežu, pojavi se nasmejana. „Hej, sve u redu?“

„Da, ovo sam tražila, setila sam se da mi je ovde, a baš mi se čita.“

I pokaže majci *Tri sobe na Menhetnu* Zorža Simenona.

„Lepo, i meni se svidela.“

„Stefano nema ništa od mojih knjiga, jednog dana moram da dođem da ih sve uzmem. U suštini, pravo je da ona biblioteka bude malo i moja!“

„Naravno.“

Onda ode do vrata i, dok se udaljava, okrenuta leđima, pomisli: ako ne kažem svojoj majci, kome mogu da kažem? U istom trenutku sama sebi odgovori: ti znaš šta bi ti ona rekla. Rekla bi ti da započneš lečenje. Ne želi da izgubi svoju kćerku, kao što ti ne želiš da izgubiš svoju. Tako se oseti jačom i okrene se uverena.

„Ćao, mama, uskoro ćemo zajedno na neku večeru, odgovara li ti?“

„Naravno.“

I, nasmejana, izađe iz kuće. Frančeska još koji sekund gleda u zatvorena vrata, nadajući se da je kćerka nije slagala, da je sve u redu, da nema problema sa Stefanom. Onda uzdahne i vrati se u kuhinju.

Đin uđe u lift, pritisne dugme, vrata se zatvore i ona se pogleda u ogledalo. Pa, jedno je sigurno: postala sam mnogo bolja glumica. Onda odluči da se provoza po gradu, bez cilja, pusti radio i peva, pokušava da izbegne semafore. Svaki put kad mora da stane, oseća oči na sebi, neko je posmatra, onda pogleda napred i nastavi da peva. Sad je naišao Vasko i nije moglo biti prikladnije. Peva na sav glas. „Želim da pronađem smisao ovom životu, iako ovaj život smisla nema.“ I, iznenada, dok urla te reči, prekine se i brizne u plač. Zašto baš meni, zašto baš sad? I oseti kako je strašno usamljena, nema hrabrosti da ikome poveri svoj bol.

Želela bi da je neko zagrlji, da joj pomogne, da nema nikakvu mogućnost izbora. I možda je to plaši više od ičega – pomisao da bi mogla da promeni nešto, da bi mogla drugačije da odluči... Ali. ja želim Auroru, ja želim Auroru više od bilo čega drugog. Sigurna sam da će kasnije, svakako, sve proći dobro, zato što Bog ne može...

„Đin?“

„Eh.“

Iznenada, kao da se probudila. Vidi da je posmatram, ispred nje sam i smešim se.

„Na šta si mislila? Imala si baš čudan izraz... Prvo si bila sva napeta, činilo mi se da se suočavaš s ko zna kakvom dilemom, a na kraju si se nasmešila kao da si pronašla rešenje za sve...“

Đin me pomiluje po licu.

„Da, baš tako.“

„Jesi li sigurna da je sve u redu?“

„Da, odlično.“

„Da li ti se izlazi večeras? Imam poziv, *Foks* otvara nov kanal.“

„Ne, hvala, malo sam umorna, danas sam imala naporan dan. Sećaš se da sam počela i da radim u onoj kancelariji? Odvikla sam se.“

„Dobro, kako hoćeš, ja idem da se istuširam.“

Đin ispije svoj sok. Stvarno moram da odem u kancelariju, posao će mi zaokupiti mozak, a doktor Flamini je u pravu: duh mora da bude vedar i opušten, i on ima sposobnost da nas izleči.

109.

Lorenzo ulazi u kuću. „Stigao sam.“

Ali ne čuje nikakav odgovor. Ode u salon i na stolu nade samo jedno postavljeno mesto s dva pokrivena tanjira. Onda se pojavi Babi. Nosi dugu crnu haljinu, torbicu drži u ruci, kosu je skupila u neku specijalnu frizuru i savršeno je našminkana, što još više ističe njene plave oči, iako je to laka šminka. Lorenzo ne može da ne primeti da je neverovatno lepa. Večeras, možda, i više no ikada. Babi primeti njegov pogled i nasmeši mu se.

„Rekla mi je Leonor da se vraćaš, tako da sam dala da ti se spremi hladna pasta, s mocarelom i paradajzom, što mnogo voliš, i teletina s tunjevinom. Ovde je i salata od lastavice, inače možeš da kažeš da ti podgreju spanać, a na hladno sam ti stavila *blanš*, ako se slažeš, ali imamo i *herman* i *dona fugatu*, kako god, u maloju vinariji je sve što želiš. Nisam otvorila nijedno jer nisam znala šta bi voleo uz večeru.“

Lorenzo joj priđe i nasmeši se.

„*Blanš* će biti odličan, izabrala si najbolje.“ Onda joj pomiluje ruku. „Mnogo si lepa, hoćeš li da mi praviš društvo dok jedem?“

„Ne, žao mi je, izlazim. Masimo je tamo, spava, prema tome, ne pravi buku. Ali, ako se tebi ide, neka ti to ne bude problem, izađi, tamo je Leonor, koja ga svakako kontroliše, a ako bude problema, pozvaće nas na mobilni...“ Babi pođe, ali Lorenzo je zaustavi, odlučno je uhvativši za ruku. Namerno je jako stegne.

„Ti si moja supruga. Ne možeš da radiš šta hoćeš. Nisi me čak ni obavestila da izlaziš.“

„Nisam znala da se vraćaš, mislila sam da ćeš i večeras biti van kuće... sa Analizom Pjaćencom.“

Lorenzo pobeli. Popusti stisak, a onda mu se iznenada sve razbistri.

„Dakle, ponovo se viđaš sa Stefanom Mančinijem, svojim voljenim Stepom. Sreo me je u *Vaniju* i bio sam s njom, ali sve je izmislio. Odvratno, radi to da bi te opet odveo u krevet, baš ne može da te zaboravi.“

„Ne viđam se i ne čujem s njim, a pre svega, i da sam ga srela, ništa mi ne bi rekao. Suviše je gospodin, ali ti te stvari ne možeš da razumeš. Danas mi nije radio kompjuter i koristila sam tvoj. Ostavio si vaš čet otvoren, sa svim vašim divnim fantazijama i svim onim što se zaista dogodilo među vama. Čestitam. Rekao si joj čak i da sam ja želela da vodim ljubav na terasi, da sam insistirala i da si mi ti

praktično rekao 'ne'. Ako ti to odgovara, slobodno me iskoristi. Ali zatvori svoju poštu. Imamo sina koji je naučio da čita, đubre jedno!“

I Babi krene.

„Nikuda ti ne ideš.“

Lorenzo je ponovo uhvati za ruku. Ona se naglo okrene i neverovatnom brzinom ga udari torbicom po šaci, povredivši ga.

„Ti ne smeš više nikada da me pipneš, da se nisi usudio! Napravila sam skrinšot i kopirala čet, i već sam sve poslala advokatu. Nadam se da ćemo se rastati na civilizovan i vaspitan način. Zadržimo dobre odnose zarad našeg sina. Ali da se nisi usudio da ponovo udeš u moj život niti da nešto kritikuješ, inače ću te uništiti. Uveravam te, imam i znam sve da bih to mogla učiniti.“ Onda mu se nasmeši. „Ako si nervozan, nemoj brzo da jedeš i nemoj suviše da piješ. Masimu bi bilo žao da ti se nešto desi. Prijatno veće.“

Lorenzo ostane da je gleda dok ona uzima jaknu, koju je bila spustila na divan, i izlazi ne osvrćući se. Babi čeka lift nadajući se samo da neće čuti vrata kako se otvaraju i Lorenca kako ima još nešto da kaže. Malo-pomalo, kako sekunde prolaze, oseća se bolje, lakše, srećna je zbog izgovorenih reči, a naročito zbog donete odluke. Ma kako mi je samo palo na pamet da se udam za jednog ovakvog? Nema nikakve veze sa mnom, nema ništa s mojim životom, ništa sa onim što se meni dopada, što u meni budi radoznalost, što me raduje... Zavrti glavom: s vremena na vreme pomislim da sam luda, ne prepoznajem samu sebe, kao da jedan deo mog života vodi neka druga osoba. I, kad ta napravi ovakvo sranje, tako bih je išutirala! Onda uđe u lift i ona zdravija od njih dve počne da se smeje.

110.

Kad stignem u studije u Ulici Tiburtina, tu su razni automobili u koloni. Dobro sam uradio što sam uzeo motor, sve ih prestignem i stignem do prelaza koji je predviđen samo za motore. Nema više nikoga. Priđe mi čuvar sa spiskom zvanica u ruci. „Dobro večer.“

„Dobro večer, Stefano Mančini.“

Prede prvu stranu, nema me, vidi se da se završava pre M. Okrene list. Prelazi po njemu levom rukom i gleda drugu stranu. Pronađe me, proven me olovkom i ponovo okrene prvi list.

„Izvolite, dakle, vidite, morate da idete do kraja i onda desno. Naći ćete pozorište *Sedam*, tamo se održava zabava.“

„Hvala.“

Ubacim u prvu i nastavim malim gasom po studijima. Neki elegantni ljudi su sigurno ostavili automobile napolju i ulaze pešice. Ostali su u koloni u svojim automobilima. S vremena na vreme poneka devojka, ne mogavši više da izdrži čekanje, izađe iz auta i, čak i ne pozdravivši onoga ko je s njom, uputi se prema pozorištu. Praktično je iskoristila tog mladića kao bilo koga, kao običnog šoferu. Kad stignem u pozorište *Sedam*, parkiram i zaključam motor. Stavim kacigu u prtljažnik, sa onom za pratioca, i uputim se i sam ka vratima. Veoma elegantni izbacivači zaustavljaju nas na vratima pozorišta. Ima ih desetorica i drže spiskove u rukama, tako da nikoga ne ostavljaju da čeka.

„Ja sam Stefano Mančini.“ Odmah pronaduh moje ime.

„Izvinite, trebalo bi da stavite ovo.“ Jedna devojka mi stavi narukvicu na ruku i onda se osmehne u znak izvinjenja. „S time možete svuda da uđete.“

Osmehnem se i ja njoj i krenem hodnikom. Čujem muziku koja gruva, iskoristili su komade starih scenografija kako bi preuredili celo pozorište. Kad prođem kroz prostran ulaz, primetim da je tu gomila ljudi, svetleći snopovi napadaju zvanice i boje ih u zeleno, svetloplavo i žuto. Nekoliko mladića koji su obučeni kao stari Rimljani, sa sve antičkim maskama, plešu na nekim kockama koje su rasute posvuda. Grudi su im gole, a njihovi mišići, premazani uljem, još više se ističu pod odsjajem svetlosti stvarajući odličnu scenu. Iza brojnih šankova koji su postavljeni sa strane i, još više, iza središnjeg kvadrata, lažne vestalke, veoma razgolićene, stalno služe razne vrste pića ožednelim zvanicama. Konobari kruže odeveni u manje poznate Rimljane i skupljaju prazne čaše. Čini mi se da nema ničega za jelo. Mnogo su uložili u deo s alkoholom, u skladu s geslom:

većina je na dijete, svi piju. Zurka se odvija duž celog pozorišta *Sedam* i nastavlja se u onom obližnjem. Svuda su iskorišćeni delovi kulisa i zidovi kako to ne bi izgledalo kao pozorište, već kao pravo-pravcato mesto radnje. Prepoznajem kuću iz šezdesetih godina, enterijer podmornice, prednji deo palate, sobu u kojoj mora da je živeo neki manijak poput Hanibala Lektora ili likova iz *Hostela*, budući da je tu svakakav pribor za mučenje, ali i kožne maske.

„Ćao, Stefano!“

„Ćao.“ Osmehnem se devojci koja prolazi s druge dve toliko brzo da se ne može prepoznati, ako bih uopšte i mogao da je prepoznam. Sretnem neke novinare, poneko poznato lice iz ovog sveta, svima se javim, ali ni sa kim ne zastajem. Nastavljam svoj nasumični obilazak, nošen tim vozićem zvanica manje ili više namirisanih, manje ili više nepoznatih. S vremena na vreme, u bujici običnih ljudi pojavljuje se lice nekoga ko je nekad bio poznat, neki od njih dobro bi pristajali emisiji *Meteor*. Onda se pozorište *Sedam* stisne u mali tunel, koji nas sve natera da se malo kasnije pojavimo u pozorištu *Osam*. Tu je svetlost drugačija, a i muzika. Tu je di-džej, žena koja slušaliče drži priljubljene uz levo uvo dok desnom rukom radi na konzolama. Odevena je napola vojnički, a nosi i belu košulju i crni donji veš, možda misli da je ženska verzija neke čudne mešavine Boba Sinklera i Davida Gete. Od obojice sigurno uzima po deseti deo, ali muzika nije loša. Svi igraju i kreću se u ritmu, veseli i opijeni uz pesmu *Ti počni da vodiš ljubav* Rafaele Kare, misleći da podražavaju, svako na svoj način, *Veliku lepotu*. U središtu tog pozorišta je veliki ring, izdignut metar i po, do kojeg se stiže stepeništem. Jedan telohranitelj proverava ko se penje, iza njegovih leđa su neki crni divani, niski stočići, nekoliko puf fotelja i svakojaki ljudi koji su ko zna zašto izabrani kao VIP gosti. Kad prođem tuda, vidim da na jednom divanu, između jednog lepog mladića duge kose i mladog urednika *Retea* Alda Lokija, sedi Danija Valenti. I ona mene ugleda, izvini se i potrči prema ivici ringa.

„Hej, ćao! Baš lepo što te vidim ovde! Je l' i Renci tu?“

„Ne, ne verujem.“

„Mobilni mi se ispraznio. Ako se čuješ s njim, reci mu da sam ja ovde. Posle ionako ne znam kako ću se vratiti kući. Znaš li da će malo kasnije navratiti i Kalemí? Imao je neku večeru, ali rekao je da će mi se kasnije pridružiti. Hoćeš malo s nama u *prive*? Reći ću onom tipu.“

„Ne, hvala, da obrnem malo krug...“

„Okej, kako hoćeš. Ja sam ovde, jedino što ću možda da siđem da igram.“

I ode, vrckajući, u svom crnom kožnom šortsu, teksas jakni, srebrnoj košulji i nekakvim malim večernjim štulama. Jedino što ću možda da siđem da igram... Ko

zna šta još može da smisli, a onda ne stignem da se okrenem na vreme kad se sudarim s njom.

„Dakle, to jesi ti. Videla sam te izdaleka, ali nisam bila sigurna. Čao.“

Smeši mi se, lepša nego ikad, sa svojim plavim očima, elegantnom crnom haljinom, skupljenom kosom. Njenoj lepoti kao da ovde nije mesto u odnosu na sve ono što sam dosad video. Njena prefinjenost, njena ramena, njene izvajane ruke, ono malo belog zlata što nosi. Priđe i poljubi me u obraz. Zatvorim oči, čak je i njen parfem tako nežan i svež da nema nikakve veze s onim što me okružuje. Ali možda je samo ja vidim tako? Uspem samo da joj kažem: „Šta ti radiš ovde?“

Nasmeje se i odmahne glavom.

„Ovog puta nemam nikakve veze s ovim! Kunem se! Nisam ja kriva što si ovde, nisam ti ja uputila poziv. Slučajno smo se sreli.“

„Da, verujem ti...“

Odahne s olakšanjem. „Evo...“ I pokaže mi veliko F kanala koje odskače s projektora, i koje se nalazi na svim čašama, čak i po ivici ringa. „Dopada ti se kako je ispalo? Ja sam to napravila. Pozvali su me kao grafičara.“

„Da, originalno je. Lepo urađeno.“

„Hvala.“

Začutimo u toj zaglušnoj muzici. Babi na kraju ne izdrži, želi da zadovolji radoznalost koja je muči možda od početka. „Jesi li sam?“

„Da.“

Želeo bih još nešto da kažem, ali ne znam zašto mi izađe samo „da“. I, kao da to nije dovoljno, dođe mi i da dodam: „A ti?“

„Da, i ja.“

„Okej.“ I pogleda me osmehujući se. „Onda ćemo se možda ponovo videti.“

„Da...“ Ostanemo još koji trenutak tako, pa joj se osmehnem i odem, ali malo kasnije ne izdržim, okrenem se i vidim je kako ulazi u ring. Svesno se izgubim u gužvi. Više nemam nikakve veze s njom. Ništa se nije desilo, to je bila samo jedna noć s nekom pratiljom. Ali znam da to za mene nije tako. Nastavljam da hodam kroz ljude. Sad mi se čini da je muzika jača. Želim da se izgubim, stopim, poništim.

Zašto sam ovde? Izvadim kartu iz džepa. „Dođi, očekujem te. Pjetto Forti. Direktor marketinga. P. S. Ja sam u *Hramu*.“ Osvrnem se malo oko sebe, vidim da postoje neke velike stepenice koje zavijaju i onda se gube još više, u nekoj velikoj antičkoj strukturi. Liči to na neko čudno ukrštanje Partenona i nekog rimskog hrama, s primesama budizma. Počnem da se penjem stepenicama kad ga ugledam kako mi dolazi u susret.

„Konačno si tu, kako si, Stefano?“ Primakne se mom uhu. „Mogu li da ti predstavim našeg direktora Artura Frankinija, koordinatorku prodaje Soniju Rodati i našu kreativnu direktorku Flaviju Baldi?“

Svima pružim ruku, osmehnem se, ali u opštoj zbrci, s tom glasnom muzikom, uhvatim samo poneki deo imena i važnost njihove uloge, naročito po onome kako ih naglašava Pjetro Forti. Ponude mi piće, kažu da im se mnogo svidela „igra“ s porodicama na letovanju, da obavezno žele da je uzmu i da žele da rade i mnoge druge stvari s nama, da je *Futura* firma koja dobro radi i da njima takvo nešto treba. Klimam glavom, dovršim šampanjac, devojka za našim stolom mi se osmehne i ponovo mi napuni čašu. Zahvalim joj, pa im priđem kako bi me čuli.

„Zadovoljan sam, videćete da ćemo zajedno dobro raditi. Doći ću uskoro da vas posetim.“ To ih na neki način umiri. Onda ustanem, odem do ivice tog hrama, naslonim se na ogradu, pratim ritam muzike, ali ustvari kao da ništa ne čujem. Pogledam dole. Ljudi igraju, kreću se, mlate, neki izgledaju kao da igraju u usporenom snimku, drugi su previše brzi, a neki sasvim van ritma. Onda je ugledam. Sedi na nekom kožnom divanu, razgovara s nekom devojkom, ne smeju se. Čini mi se da ćaskaju o poslu. Babi klima glavom, slaže se, devojka gestikulira, nešto joj objašnjava. Potom stigne neki mladić, zastane, uspravan, kraj njih, obrati se Babi, popriča s njom. Vidim kako se ona smeši, on joj pruži vizitkartu, ona je uzme, pročita, on je pita može li da sedne kod nje, Babi klimne glavom i napravi mu mesta. Mladić sedne, nasmeši joj se. Ljubazan je, ima dugu tamnu kosu, široka ramena. Mora da je neki lep tip. Druga devojka se izvini, ustane, ostavi ih nasamo. Oni je pozdrave, onda on pozove konobara. Upita Babi želi li nešto da popije, ona kaže naziv ne znam čega, on to ponovi konobaru, koji se udalji. Onda se mladić približi i kaže joj nešto na uvo. Ona se iznenadi, prvo se osmehivala, sad se uozbiljila. Tako ja ne čekam njen odgovor. Brzo siđem niza stepenice. Pomerim nekoga, vozim slalom pokušavajući da ne udarim ni u koga od onih što igraju, ne znam uspevam li ili ne, ne osećam ništa, više ništa, nikakav bol, ne. Znam samo da moram biti kod nje. I za tren se nađem na stepenicama ringa. Kad me ugleda da dolazim trkom, izbacivač se ukruti. Kad se već nađem gore, dođe mi u susret, prepreči mi put, pokuša da me zaustavi. Ništa ne govorim. Pogleda me, zavrtil glavom i upita: „Izvini?“

Osmehnem mu se i raširim ruke. On, srećom, ugleda plavu narukvicu koju su mi dali na ulazu. „A, izvinite.“ I pusti me da prođem. Za tren sam u ringu, osvrnem se po divanu, najzad je ugledam. Tip joj i dalje govori na uvo, blizu, suviše blizu, s vremena na vreme joj se nasmeši i izgleda kao da prilazi njenim usnama, a ona ga

pušta, sluša, klima. Više ne vidim. Stignem do Babi i uhvatim je za ruku. „Imamo problem, moraš sa mnom... Izvini nas.“

Ne stignem da čujem odgovor tog tipa. Odvedem je sa sobom. Povučem je niza stepenice, među ljude koji igraju, usred novopridošlih, onih koji se kreću u suprotnom smeru, koji se sudaraju s nama ali nas na kraju puštaju da prođemo. I čini mi se da jedini idemo u susret struji, izbegavajući ljude, premeštajući se levo-desno, i sve tako, ne zastajući, prema izlazu. Kad izađemo iz pozorišta, ugledam neki mračan ćošak, brzo se uputim prema njemu i tek tu stanem. Evo. Stojeći jedno prema drugom, oporavljamo se od trke. Ona, zadihana, sa svojim intenzivnim očima. Ja koji je gledam u tišini i shvatam da ni trenutak nije prošao od onda. Ona mi se onda nasmeši.

„Nadala sam se da me posmatraš... I sanjala sam da me odvedeš.“

Tad je poljubim, bez stida, bez razmišljanja, buntovnu vlasnicu mog života. Nastavimo tako, kao da smo dvoje mladih koji su zalupili vrata svetlu, koji žele da ostanu sami, koji su oduvek čekali ovaj trenutak, zato što se onaj ko voli ne plaši. I njen poljubac je jedinstven, on je ljubav, on je beskrajna priča, to su moje suze i moj bol, on je moja sreća i moj život, prokletstvo i želja, on je presuda i sloboda. On je sve ono što želim i bez čega više ne mogu da živim.

111.

Malo kasnije stignemo do mog motora, jedva uspem da vidim Daniju Valenti, koja odlazi držeći se za ruke s nekim čovekom od četrdesetak godina, ali to svakako nije moja stvar. Stavimo kacige, pokrenem motor i za tren smo van toga, u noćnom vetru. Ona me steže kao onda. Ne plaši se, ima poverenja, zna kako vozim, prepušta se meni dokraja. S vremena na vreme stegne me jače, želi da me oseti, ne veruje u divno osećanje da isprobavamo: nas dvoje ponovo zajedno. Uvuče mi ruku ispod košulje, dodiruje mi kožu, lagano mi miluje trbušne mišiće, treba joj da me dotakne, da oseti da sam istinit, da ne sanjamo. Okrenem se prema njoj, nasmešim joj se. „Kuda idemo?“

„Idi prema Aureliji. Imam ideju.“

Onda vidim da uzima mobilni i šalje poruku nekome. Nastavim da vozim sledeći njena uputstva. Pola sata kasnije, diže se rampa puštajući nas da prođemo. Još koji metar i ugledam je ispred sebe. *Lina III*. Pomognem Babi da siđe, pa podignem motor na nogare i siđem i ja. Kapetan nas čeka na stepenicama.

„Zadovoljstvo mi je da vas opet vidim.“

Izujemo cipele i popnemo se na brod. Kapetan priđe Babi i prošapće joj: „Poslao sam sve na spavanje, kako ste vi zahtevali, i dao sam da vam pripreme ono što ste želeli.“

„Savršeno, Đuzepe. Ne znaš kako je lepo imati nekoga u koga se uvek možeš pouzdati.“

„Nemojte tako, to me onda takne... Pa, ako vam više ništa ne treba, ja bih pošao na spavanje. Ako pozvonite, neko će vam uvek biti na raspolaganju.“

Babi mu se osmehne. „Već sam dovoljno tražila od vas, i to u poslednji minut. Laku noć i hvala.“

„Laku noć.“ Đuzepe nestane ulazeći u trpezariju, uvlačeći se u hodnik koji vodi dole, u njihove sobe.

„Dodi, idemo gore.“

Ovog puta je Babi ta koja me uzima za ruku, navodi me da se popnem širokim, elegantnim kružnim stepeništem, koje u celosti pokriva mek tepih boje leda. Stižemo do sobe koja je sva u staklu s prigušenim plavim osvetljenjem. Divani su kožni, svetle boje, na podu lep plavo-bež tepih. Velika komoda i na njoj plazma televizor, frižider svetao, od metala, a na komodi *bouz* zvučnici sa *ajpodom* na njima. Babi ga uzme, potraži nešto, pa se okrene prema meni pomalo lukava, pomalo detinjasta.

„Ovo je moja plejlita.“

Stavi je na bazu baš kad začujem prve tonove i one reči: „Ponovo ću misliti na anđele... Na toplu kafu dok te budim...“

„Sećaš li je se?“

„Naravno. Stalno smo je slušali. Bili smo ljudi za Ticijanom Ferom. I za ovom pesmom.“

„Ovo je bila naša pesma otkako smo se upoznali.“ Babi zapeva s njim: „Dok rasejano prolazi vest o nama dvoma...“ I nastavi da peva i da se veselo kreće uz tu muziku sve dok ja ne ustanem i ne zapevam s njom. „O crnim večerima... da nema vremena, nema mesta i nikad niko neće shvatiti...“ Gledamo se u oči i sebi pevamo, svetu koji spava, koji nas ne sluša. „Zato što je strašno, strašno, strašno kao smrt bez tebe.“ Zagrlimo se i nastavimo da u tišini slušamo tu divnu pesmu koja govori o vremenu koje smo izgubili i koliko nam je naškodilo to *Bez tebe*. U našim očima vidim bol i sreću, vidim sve ono što ne znam, vidim njenu ljubomoru, njenu želju da budem njen zauvek. Onda me jako stegne, snažno, najviše što može, i, dok završava pesmu, prošapće mi na uvo: „Molim te, nikad više bez tebe.“

„Da, nikad više.“

I, kao da je to bila najveća moguća zakletva, a ona se skoro postidi što ju je izvukla iz mene, odvoji se i, ne gledajući me u oči, upita me: „Hoćeš li nešto da popiješ?“

„Da, šta ima.“

Ona otvori frižider i unutra nešto radi, pa se okrene prema meni i osmehne mi se, skoro postidena zbog te naše nove bliskosti.

„Evo...“ Stavi pred mene domaće pivo *l'una* i čašicu ruma. „To je *cakapa kso*.“ Pruži mi veliku čašu. „Pivo možeš da sipaš tu, tako ćeš piti onako kako voliš.“

Sledim njena uputstva. Napunim veliku čašu pivom pa pustim da na njega padne malo ruma, koji klizi ljuljuškajući se dok se ne utopi na dnu i ne pomeša. Popijem sa uživanjem, gustirajući svaku stvar ovog trenutka, a onda mi ona priđe, ja je zagrlim i počnemo da se ljubimo. Odmah se uzbudim.

„Šta ćemo da radimo?“

„Ne znam... Ali možemo li da ne mislimo sad na to?“

Ona počne da se smeje. „U pravu si, uvek pogrešim vreme.“

I popne se na mene zadižući haljinu.

112.

Odveo sam Babi kući, sad lagano vozim u noći, vide se prva svetla zore, i iznenada se setim tih reći.

„Jesi li srećan?“ Njegovo pitanje još odjekuje u mojoj glavi. Ćuteći, don Andrea stoji ispred mene zatvorenih očiju. Dramatično iščekuje moj odgovor. Sto više vremena prolazi, to ova tišina postaje teža, glomaznija, mučnija. Kao da pojačava odjek onoga što se ne izgovara. Čujem u daljini zvuk neke noćne ptice, malo dalje veselo čavrljanje Đin i njenih roditelja, Frančeske i Gabrijelea. Onda, iznenada, glas don Andree, dubok, ozbiljan, ali na svoj način lagan, zapara tu tišinu.

„Jesi li razumeo šta sam te pitao? To i nije teško, pitao sam te jesi li srećan.“ Otvori oči, okrene se prema meni i mirno me pogleda, kao da je odgovor koji očekuje najjednostavnija stvar na svetu. Ali mi i dalje ćutimo, pa mi se na kraju osmehne.

„Pa, ako ti toliko treba da odgovoriš, onda si mi na neki način i odgovorio. Mnogo mi je žao.“

„Nije baš lako.“

„Znam, pitanje deluje jednostavno, ali u suštini je komplikovano zato što zahteva gomilu stvari.“

„Veoma želim da budem.“ Pogleda me i počne da se smeje.

„A ko ne bi želeo? Snimljen je divan film o tome – *Potruga za srećom Gabrijelea Mučina*.“

„Da, gledao sam ga...“

„I ja.“

„Protagonista u tom filmu, taj čuveni crni pevač, kako se ono zove...“

„Vil Smit.“

„Tačno, on uspe da pronađe sreću, a znaš zašto? Zato što mu je, budući da nema ništa, dovoljno malo. Ljudima koji imaju mnogo teže je da je nadu. Pirandelo je govorio da je prava sreća u tome da ti malo treba. Kami da nikad nećeš biti srećan ako stalno tragaš za onim u čemu je sreća. Ja verujem da svako od nas zna šta bi ga stvarno učinilo srećnim. Sve je u hrabrosti da to i budeš. Ukratko, kao što je govorio Borhes: samo sam jedan greh u svom životu imao - nisam bio srećan.“

Ponovo začutimo. Baš je poseban ovaj paroh. Voli filmsku umetnost i citate i simpatičan mi je. Onda, kao da je moj svakidašnji prijatelj — štaviše, i dođe mi da

se nasmejem kad samo pomislim na to, kao da se Polo reinkarnirao u njega – počnem da pričam.

„Đin je divna devojka, lepa je, vedra, vesela, praktična, pametna i nije lukava, što je za mene u suštini vrlina...“

Klima glavom slušajući me, slaže se sa mnom. „Da, u pravu si. Dobro je poznajem.“

„Ah, naravno. Tako je. Zaboravio sam, ona je vas izabrala za ceremoniju našeg venčanja.“

„Tačno...“

Osmehne mi se i ja nastavim. „I siguran sam da će biti dobra mama.“

„Slažem se s tobom. Video sam da je veoma srećna.“

„I ja sam.“

„Ah, dobro, zadovoljan sam.“

I onda izgovorim tu reč, za koju nisam ni pomislio da ću je ikad moći izgovoriti. „Ali ja se plašim.“

Onda se don Andrea okrene prema meni, spusti svoju ruku na moju i pogleda me s ljubavlju.

„Strah u okolnostima kakve su te plemenito je osećanje. U suštini, plašiš se zato što ti je stalo do nje.“

„I do njenih roditelja, i do deteta koje ćemo imati. Plašim se da neću biti dorastao.“

„Uspela je gomila ljudi koji su imali mnogo manje kvaliteta nego vas dvoje.“

Onda mu kažem istinu.

„Pre neki dan sam sreo jednu ženu, slučajno se desilo. Nisam je video mnogo godina i nadao sam se da je nikad više neću sresti. Naročito zbog onoga što sam osećao prema njoj.“

„I što osećaš.“

„Da.“

Don Andrea podigne obrvu, zatvori oči i klimne glavom.

„Onda stvari stoje drugačije. U tom slučaju je teško biti srećan.“

Don Andrea tad pogleda Đin, koja se smeje sa svojim roditeljima, otac je privlači sebi, grli je, a majka brine, čujemo njen glas čak dovde. „Ali, Gabrijele! Polako, ne preteruj, tako ćeš je povrediti!“

„Ma kakvi, šalimo se!“

Don Andrea ponovo progovori ne gledajući me. „Dakle, šta želiš da učiniš? Hoćeš li da odložiš venčanje dok ne raščistiš sam sa sobom ili želiš da ga poništiš?“

„Ne, čekamo dete.“

On se onda okrene prema meni. „To je lepa vest.“

„Da, veoma.“

„Ali, ako ga odgajite kao nesrećan par, uz svađe i sve ostalo, učinićete i njega nesrećnim i možda će to nositi sa sobom celog života. Ako ga zaista volite, ne možete to da mu učinite.“

Stoga ostanem da ćutim. Ali don Andrea nastavlja.

„Čudno je što mi ti nisi postavio pitanje koje ponekad čujem u ovakvim slučajevima.“

To mi probudi radoznalost. „A koje je to?“

„Da li je moguće voleti dve žene?“

Dođe mi da se nasmešim. „U stvari, pomislio sam na to, ali činilo mi se apsurdnim da to pitam nekoga kao što ste vi.“

„Bravo, pošto je to zaista glupost, to je samo izgovor onoga ko ne zna da preuzme odgovornost. Ko ima takve nedoumice, mora da načini svoj izbor, da napusti ženu za koju misli da je voli, uza sav bol i moguće neprijatnosti, i da ima hrabrosti da bude srećan sa onom za koju zna da je voli. U dubini duše, naime, mi uvek sve znamo.“

„Čekamo dete. Ćin je divna i s njom želim da izgradim život.“

„Bravo. To znači da si razmišljao o tome, promišljao i načinio svoj izbor. Ali, kad budu prošle godine, nemoj da žališ, nemoj da zamišljaš kakav je mogao biti tvoj život... Bila bi to beskorisna misao zato što svakako ne bi mogao da saznaš, možda bi bio i mnogo gori...“ Odmahne glavom. „Ali, pre svega, ne smeš više nikada da vidiš tu ženu.“

Tad se ja osmehnem njemu.

„Šta je?“

„Upravo toga se ja plašim.“

„Poznajem te odnedavno, ali shvatio sam kakav si. Ako odlučiš da će biti tako, biće tako. Tvoj je život. Hajde da se sad vratimo kod njih.“ Ustane, napravi nekoliko koraka i onda se okrene prema meni. Čeka me. Stignem ga. On me uzme podruku i osmehne mi se.

„Jesam li te ubedio?“

„Ne, moj strah je da je ta devojka jača od moje volje. Uostalom, da je tako lako napraviti ovakav izbor i odmah uspeti u tome — ispovesti, sve one izgovorene molitve i, naročito, vi ne biste više ničemu služili. Moj greh, ako ikada zgrešim, opravdava vas.“

Onda se don Andrea ponovo okrene prema meni, ali ovog puta se ne osmehuje.

113.

„Hej, dobro jutro!“ Đin ulazi u kuhinju sva pospana. Nosi laganu kućnu haljinu, a kosu je upravo skupila šnalom-štupaljkom. „Nisam čula kad si došao.“

„Bio sam veoma tih. Pokušao sam da te ne probudim.“

„I uspeo si u tome.“

„Hoćeš malo kafe?“

„Ne, radije ću čaja. Lakši je.“

„Odmah ću ti ga skuvati.“

Đin me gleda, okrenut sam leđima dok punim čajnik vodom. Isperem ga, ponovo napunim i stavim na ringlu.

„Kako je bilo sinoć? Da li je bilo mnogo ljudi?“

„Baš mnogo. Bilo je lepo, ali ti ne bi uživala. Suviše dima, pa ljudi koji se sudaraju, preterali su sa zvanicama.“

„Jesi li sreo mnogo ljudi?“

„Praktično svakoga.“ To mi se učini kao jedini način da odgovorim a da ne slažem, ali, dok to izgovaram, osetim stid. Problem nije koga sam sreo niti šta sam radio, već ono što osećam. Pokušam da ne mislim na to. „Dugo sam razgovarao s direktorom kanala, Pjetrom Fortijem, želi da uzme razne emisije, baš sam zadovoljan.“

„I ja zbog tebe, ljubavi...“ Priđe mi i pomiluje mi ruku, pa se nagne i poljubi me. To je lagan poljubac, koji me ovlaš dotakne, pa ipak osetim mnogo jaču krivicu nego sinoć, sa svim onim što se tada dogodilo. Nasmešim joj se dok se vraća da sedne. Ko zna šta misli.

Pogledam ga. Ovo je njegov trenutak i veoma sam srećna zbog njega. Želela bih da mogu da mu kažem sve ono što mi je lekar rekao, ali čemu? Odlučila sam, moram da budem jaka, samo bih mu naškodila, možda bismo se svađali zato što bi on voleo da ja izaberem drugačije, ali neću se predomisлити, znači, bolje je da mu sad ništa ne kažem. Reći ću mu na kraju, kad bude trenutak, kad budem morala da započnem svoju bitku.

Ma o čemu Đin razmišlja? Ne bih voleo da je nešto posumnjala. Ne verujem da me je čula kad sam došao, imao sam dovoljno vremena da se istuširam i da doručkujem.

„Hej, sve u redu? O čemu razmišljaš? Baš si se zadubila.“

„Ni o čemu... Odnosno, o nečemu razmišljam, da ovom čaju toliko mnogo treba!“

„Ma ne, ne, evo ga, vri!“ Isključim ringlu, odvijem kesicu, ubacim je i umočim gore-dole.

„Nemoj suviše, više volim blag.“

Onda je izvadim, baš kao što mi je ona tražila, i spustim na sudoperu. Rukavicom uzmem čajnik i naspem joj šolju čaja. „Evo, gotovo.“

Ona uzme med, stavi u teglu onu specijalnu spiralnu kašičicu da ne bi curio, okrene je i zaroni u solju, puštajući da se med topi.

„Onda, idem ja, imam sastanak u kancelariji.“

„Naravno, lepo radi. Ja ću biti u advokatskoj kancelariji. Vidimo se večeras. Ćao, ljubavi.“

Ovog puta, dok je ljubim, manje se osećam krivim. Ništa se tu ne može, muškarac je tako sazdan: navikne se na sve i uprkos svemu.

114.

Kad udem u kancelariju, vidim da je veoma živo. Aliče mi dođe u susret s papirima.

„Dobar dan, da li je sve u redu? Želite li kafu? Uzmite, to su datumi od juče.“
Uzmem ih i odem prema svom delu.

„Hvala. Usput, kako je prošao *Skvizone*?“

„Odlično, opet smo prestigli konkurente, a Simone Čivinini je zaradio još jedan poen.“

Sednem za svoj radni sto. Spustim tašnu i stavim papire na sto. „Simone Čivinini je zaradio još jedan poen...“ Dakle, nije *Skvizone*, rezultat je njegova zasluga. Pogledam krivulju, neverovatna je, oni koji su ispred nas napuštaju nas na jedanaest procenata, one poene šera koji slede sve mi kupimo. Prva epizoda: dvadeset tri, druga, koja obično padne za poen-dva, ali može da dođe i do sedam poena manje, sad je skočila za jedan i zatvorila s prosekom od dvadeset četiri, neverovatno.

„Jesi li video? Stvorili smo čudovište...“ Renci je na vratima, s dve kafe u rukama.

„Da. I u ovome smo dobri, da to tako shvatimo.“

„Naravno, sve je to naša zasluga, u stvari tvoja, da preciziramo.“

Pruži mi jednu kafu.

„Hvala.“

„Mogu?“ Pokaže na divan u uglu.

„Naravno.“

Pogledam ga bolje, pomalo je neuredan. „Sta se dešava? Sve u redu?“

„Tja, mala rasprava u kući. Tereza je veoma nervozna ovih dana, već neko vreme nam nije išlo, pa sam se preselio u hotel *Klodio*.“ Ispijem kafu i spustim je na sto.

„Žao mi je. Ja sam sa Đin nameravao da priredimo večeru kod nas, tako bismo je upoznali.“

Renci ustane. „Možda malo kasnije, ko zna. U ovom trenutku, ne želim da mislim na to. Imamo emisije koje kreću, a tu je i serija. Moram da mislim na te stvari. Ovaj period će i za nju i za mene biti dobar da razmislimo.“

„Da, možda si u pravu. Ako donese odluku na brzinu, čovek i ne shvati da li je dobra ili ne.“ U suštini, ja sam u mnogo većim problemima od njega u ovoj svojoj situaciji, pa mi se učini da je odličan izbor da ne razmišljam o tome. „Juče sam bio

na predstavljanju novog *Foksovog* kanala. Divno večer, dobro organizovano, muzika, lokacija, sve savršeno. I ti si dobio pozivnicu. Nisi svraćao?”

„Ne, nije mi se dolazilo. Sinoć sam imao raspravu s Terezom, nisam bio raspoložen. A onda ti se možda desi da sretniš nekog iz posla, kaže ti nešto što te unervozuje i ti odgovoriš ne znajući da se kontroliš. Dešavalo mi se to ranije, ja sam takav i ne želim da ponavljam tu grešku.“

„Ako je tako, dobro si uradio. A ja sam sreo direktora *Foksa*, oni su jedna lepa ekipa, mlada, a čini mi se i da su vrlo konkretni.“

„Da, veoma.“ Renci počne da se smeje. „Napisali su mi mejl, kupili su *Porodicu na letovanju* i stavili opcije na još četiri programa. Ne znam šta si im rekao sinoć, ali ubedio si ih.“

„Da budem iskren, ponudili su mi piće za svojim stolom, pa sam odatle video jednog svog prijatelja i otišao do njega; potom sam otišao a da im se nisam ni javio.“

„Vidi se da je tvoje ponašanje na njih ostavilo utisak. Obično su drugi producenti ponizni i preterano se ulizuju da bi dobili nešto. Panceroto ih, na primer, nikad ne bi ostavio. A ti, s takvim svojim ponašanjem, počistio si ih, pomislili su da ti oni ne trebaju, da si siguran u svoje proizvode, da oni i nisu toliko važni, zato što te emisije možeš da daš i drugim kanalima.“

„Sve su to pomislili?“

„Da, kud god ti prodeš, stvori se legenda!“

„Eto, dotle sam skoro i poverovao, a sad sam shvatio.“

„Šta?“

„Da me zajebavaš!“

„Ma daj, šalio sam se. Kad smo kod toga, direktor mreže je pozvao Simonea Čivinija. Ko zna šta žele od njega.“

„Ovako ili onako, uskoro ćemo saznati.“

„Ah, naravno. Kako god bilo, dobar je, zabavan, čak je i ideja da uz Karima stavi neku devojkicu dobra.“

„Pre svega, dobar je autor. Kad smo kod toga, bila je sinoć i ona devojkica, Danija...“

„Aaa.“ Renci se na trenutak smračuje, pa odmah pokuša da to prevlada, ali shvati da sam primetio.

„Da, bila je veoma ljubazna, pitala me je hoću li da uđem u separe misleći da nemam propusnicu. A onda me je pitala da li si ti tu.“

Renci mi se osmehne. „Sad ti mene zajebavaš!“

„Ne. Kunem ti se, stvarno me je to pitala.“

„Želim da ti verujem.“

„Na izvesne teme se ne treba šaliti, to dobro znam.“ Počne da se smeje. Onda pokuša da se na neki način odupre, ali na kraju se skrši. „S kim je bila?“

„Ma ne znam, u svakom slučaju, u nekoj grupi, bilo je tu mnogo ljudi.“

U suštini, ni ovog puta nisam slagao. Renci baci kafu u korpu.

„Pa, idem ja u svoju sobu, moram da odgovaram na mejlove.“

„Okej, vidimo se kasnije.“

Ustanem i zatvorim vrata. Onda sednem za kompjuter i započnem pretragu. Malo kasnije, nađem to što sam tražio. Porazgovaram telefonom s jednom veoma ljubaznom i profesionalnom gospodom. Ona mi veoma strpljivo objasni sve mogućnosti koje imaju, pokaže mi fotografije, oslika mi pogodnosti, i, nakon otprilike jednosatnog ćaskanja, ja iznenadim nju.

„U redu, uzimam.“

„Ali tek tako? Nećete čak ni da ga vidite?“

„Naravno, tako ćemo se upoznati i ja ću vam doneti sve što je potrebno.“

Anđelika, tako mi je rekla da se zove, počne da se smeje. „Kamo sreće da su svi klijenti takvi, ovo bi bio najbolji posao na svetu. Mnogo mi se sviđa i baš ga radim sa oduševljenjem.“

„Oseća se.“

„Jedino što ponekad naiđeš na osobe koje su veoma neodlučne, oduzmu ti mnogo vremena, a nikakav dogovor se ne napravi.“

„Ovog puta, dogovorili smo se telefonom.“

„Da, ali ovo će ostati usamljen primer, plašim se...“

„Jedina stvar je ono što sam vam rekao. I to je ključno. Odmah mi treba. Nemojte da zbog vas gubim vreme, inače ću se obratiti nekom drugom.“

„Rekla sam vam. Mislim da nema problema. Samo da obavim jedan telefonski razgovor, tako ću biti sigurna.“

„Hvala.“

Završimo razgovor. Ponovo počnem da gledam datume programa. Iznenaden sam time kako krivulja gledanosti raste, čak i prilikom reklama ostaje ista, ljudi ne menjaju kanal i to je odlično. Ako budemo radili program i sledeće godine, možemo mnogo više da tražimo. Pozovem Rencija internim telefonom, odmah mi odgovori.

„Da, reci.“

„Ugovor za *Skvizone* je na dve godine?“

„Ne.“

„Imaju li opciju?“

„Ne.“

„Znači, možemo da odemo i na drugu stranu.“

„Da, hteli su da uštede, a ne znaju kolike su budale bili, ako program bude ovako nastavio, tražićemo duplo.“

„Eh, da. Ovako ili onako, dobro smo uradili što smo uložili u Simonea Čivininija.“

Prekinem vezu baš na vreme da odgovorim Anđeliki.

„Dakle, šta kažete?“

„Savršeno, sve je onako kako vi želite.“

„Odlično.“

Onda mi ponovo da adresu. „Videćemo se tamo za petnaest minuta.“ Brzo izađem iz kancelarije, javljajući se svima. „Vidimo se kasnije.“

Renci, koji telefonira, pokušava da shvati kuda idem. Pokažem mu da ću se vratiti. Uzmem motor, stanem samo načas da u jednoj radnji kupim nešto što moram imati i pridružim se Anđeliki. Ona je ispred broja koji mi je dala. Nosi crne pantalone, svetlu košulju, sivu fasciklu pod rukom. Ima crnu kosu ošišanu na paž, šiške, pravougaone naočare za vid, niska je i bucmasta, ali sve u svemu simpatična. Siđem s motora, uzmem koverat iz prtljažnika, ubacim kacigu i ponovo ga zatvorim.

„Evo me.“

„Dobar dan, znala sam da ćete doći motorom, očekivala sam to. Vi niste tip koji čeka u koloni.“

Osmehnem joj se. „Suviše patim, tačno je. Zaključio sam, na osnovu telefonskog razgovora, da ste me razumeli.“

Počne da se smeje. „Dođite, sve ću vam objasniti.“

Anđelika je savršena, razoružava jednostavnošću i jasnoćom. Predvidela je sva moja pitanja i pre nego što sam stigao da ih postavim. Potpišem sve što treba i pozdravim se s njom.

„Dođite do nas u kancelariju, sigurna sam da imamo još mnogo dobrih stvari za vas.“

„Rado.“

Ostanem sam, uživam u iznenađenju, spremam svoj poklon i onda joj pošaljem poruku.

115.

Stiže izdaleka, brzo hoda, onda se zaustavi i pogleda okolo. Ali ne vidi me. Sedim za jednim stolom, lagano srkućem pivo, uživajući i u njoj i u pivu. Odmorila se, diskretno je našminkana, malo karmina, smršala je, deluje odraslije, lepša je i tek sad to zaista primećujem. Ili možda zato što sam prihvatio ono što još osećam prema njoj. Ja je volim. I nema ničeg lepšeg nego kad se nađete potopljeni u neku ljubav, obrvani nekom određenom sudbinom, izgubljeni u želji za jednom osobom, prepušteni njoj bez ikakvog daljeg razmišljanja. Uzmem mobilni telefon i pošaljem joj poruku. „Čak je i Bog iznenađen time kako te je naslikao. Čudno je što ti ovaj grad dozvoljava da ideš okolo... Ti si opasnost po javni red.“

Babi je pročitao i počne da se smeje, odmahne glavom i nešto napiše. Sekund kasnije, stigne mi njen odgovor.

„Prestani da me zezaš. Gde si, dođavola?“

„U baru prekoputa tebe.“

Kad pročitao tu poruku, okrene se prema baru tražeći me među ljudima i najzad me ugleda. Onda se nasmeši na jedinstven način, nekom razornom lepotom koja svaku misao ili kočnicu koju bih još mogao imati ostavlja po strani. Kad ti se neka osoba tako nasmeši samo zato što te je videla, to je kao da ti je na televiziji rekla „volim te“ u udarnom terminu, kao da je to napisala na zgradi skupštine, kao da je to urezala pravo u sunce. Ustanem kad ona priđe stolu.

„Kako si lepa.“

„Da, da, ćao, lažni pesniče.“

I poljubimo se u obraz, kao nekakvi prijatelji, ali mislim da bi udar želje koji osetim da je prošao mogao da ostavi ceo Rim u mraku i da ga sagori gore od nekog modernog Nerona. Potom sednemo i ona počne da se smeje.

„Ma kakva je ovo igra? Rekao si mi samo: dođi, pridruži mi se ovde... Na stranu što si imao sreće što je Masimo u školi, pa sam ja slobodna...“

„Imao sam sreće.“

„To znam.“ Osmehne mi se. „Oboje smo imali, ali nisi me valjda zarad jedne kafe naterao da se sjurim ovamo, zar ne?“

Spustim novac na sto, ustanem, uzmem je za ruku i povedem sa sobom. „Dođi.“

U tišini koračamo po Ulici Borgo Pio, odnekud izdaleka čuju se zvona neke crkve.

„Ako je reč o venčanju, mislim da imamo mali problem s obe strane.“

„Da, i ja to mislim.“

„Pa šta je onda? Hoćeš da se pravimo da smo turisti i da se vratimo kući govoreći jedno drugom 'Vi'?“

„Već smo to uradili.“

Nagne se prema meni i ukrade mi jedan poljubac.

„Pa, svakako bih ponovo to uradila. S tobom bih ponovo proživela svaki dan i ne bih se nikad umorila.“ Onda mi dotakne ruku. „Znaš li da te želim na apsurdan način? Nikad mi se nije desilo da osećam nešto ovakvo. Nikad nikoga nisam ovako želela.“

Na trenutak zatvorim oči. Činjenica da je svejedno bilo nekoga u njenom životu kao da me razdire. Ne smem da mislim na to. Prošlo je, gotovo je, to je iza nas, van naše sreće. Moram da budem kadar za ovo. Stizao sam do četiristo zgibova, pobedivao Huka i Sicilijanca, mnogo jače od sebe, samo zato što se nisam zaustavljao, zato što je moja glava išla preko toga, tamo gde su se oni predavali. A sad nisam kadar da uništim majušne, beskorisne senke njene prošlosti, da ih razbijem kao kamenje samo svojom snagom volje? Moram. Onda ga izvučem iz džepa. Babi se iznenadi. „Ne... ma gde si ga našao?“

„Pravio mi je društvo svih ovih godina, dok si ti bila u inostranstvu i studirala, zar ne?“ Osmehnem joj se. „Čekao te je.“

Dodirnem plavi povez, pohaban, pocepan po ivicama, legendarni, epski gledalac našeg prvog puta. Ona ga onda prinese nosu, zatvori oči i udahne lepotu te uspomene. Uzbuđena, pogleda me.

„Kakve smo budale bili.“

„Ne mislimo više na to.“ Uzmem povez od nje i razvijem ga. „Mogu?“

I Babi je ponovo ona nekadašnja devojčica, okrene se, pusti da joj stavim povez preko očiju i pruži mi ruku. Ponovo počnemo da hodamo.

„Nećeš me pustiti da padnem, a?“

„Neću, naravno.“

„Plašim se da ću se povrediti.“

„Ne treba da se plašiš, ja sam s tobom.“

„I onda si mi to rekao, pa sam udarila nogu.“

„Tačno, majko mila, kakvo pamćenje!“

„Želela sam da zaboravim, ali uvek si bio u meni.“

Smešim se, ali ona me ne vidi. Onda neki pas zalaje prema Babi i priđe joj, ona se, iako ga ne vidi, povuče i onda me zagrli.

„Upomoć! Uješće me!“

Vlasnica, koja ga drži na povocu, povuče ga i privuče sebi. „Miran, Roki, miran.“ Udaljava se odmahujući glavom, iznenađena našim čudnovatim ponašanjem.

„Ma je l' bio ogroman taj Roki?“

„Ma kakvi, jazavičar! Čak je i ličio na vlasnicu baš kao na početku *Sto jednog dalmatinca*.“

Babi se nasmeje. „To sam propustila!“

Nastavim da je vodim za ruku ne hajući za radoznale poglede ljudi i ponekog deteta koje na nas pokaže prstom i upita mamu za objašnjenje, a ona ne zna šta da kaže, čak ni šta da izmisli.

„Evo. Stani ovde.“

„Stepe, ali i jedno i drugo smo u braku. Ako te neko vidi i kaže tvojoj ženi?“

„To je bila proba za neku reklamu.“

Babi je skoro krivo zato što sam ja tako spreman.

„Nisi bio takav.“

„Ti si kriva za to.“ Primetim da se ukočila. „Izvini, baš sam budala. Neću to više govoriti i nećemo više raditi ovakve stvari, ali već smo uradili. Kako god, unutra smo. Pazi na stepenik.“

„Dobro.“

Pomognem joj da uđe u lift. Zatvorim vrata i ponovo ih otvorim kad se nađemo u potkrovlju.

„Hej, ovo nije neka žurka iznenađenja sa celom mojom porodicom, ne? Ne znam kako bi to primili.“

„Ne!“ Smejem se. „A i danas ti nije rođendan, jelda? Ili jeste?“

Ona pokuša da me udari, ali ja se, srećom, brzo trgnem unazad pa me ne dohvati. Onda joj zaustavim ruku.

„Daj, šalio sam se, dosta... Mirna.“

Zatvorim vrata lifta i otvorim vrata stana. I dalje je vodim.

„Tako, dobro je, ovuda, još malo napred. Evo, stani.“

Zatvorim vrata za sobom, stanem iza nje i skinem joj povez. Babi lagano otvori oči, začkilji od sve te svetlosti, dok se ne navikne, a onda se iznenadi. Pred njom — kupola Svetog Petra, krovovi svih kuća Ulice Gregorio Setimo, pogled iz Ulice dela Končilijacione.

„Znam da voliš potkrovlja, ovo je bilo najviše potkrovlje koje postoji. A ovo su...“ Pružim joj mali privezak za ključeve sa slovom B. „Ovo su tvoji ključevi. Ne znam kako će ići među nama, ne znam šta će se desiti, ne bih želeo nikoga da povredim, ali ni da budem bez tebe.“

Babi ništa ne kaže, nastavi da gleda divnu panoramu pred svojim očima. Mi smo na velikoj terasi, iznad ostalih zgrada, u direktnoj liniji s Vatikanom. Osmehne mi se pokazujući ga.

„Nadajmo se da ćemo imati njegov blagoslov.“

Ali oboje znamo da smo grešnici, ne želimo da se pokajemo, zato što, kad voliš, i to ovako, misliš da si već razrešen. Da nije ovo možda bila ta ljubav o kojoj je govorio Bog? Sve bih dao i odrekao bih se svega samo da mogu i dalje da je živim... Zar nije mogao od početka da olakša stvari? Ali ništa ne kažem. Čuteći, obilazimo ovaj renovirani stan, besprekoran.

„Nedavno je obnovljen i otad niko nije živio u njemu. Mi treba da ga oživimo, da ga obojimo.“

Onda Babi priđe i zagrlj me.

„Mnogo mi se sviđa. I ja bih ga isto ovako uredila, ti i ovaj stan ste moj san koji postaje stvarnost. Želim da vas živim sve dok to bude bilo moguće. Pitala sam se cele noći. Razmišljala sam o tome sve do jutros. Znam da nije pravo. Znam da grešim. Znam da ne bi trebalo, ali ništa tu ne mogu, ne uspevam i gotovo... želim da budem srećna.“

I dugo se ljubimo nasred ovog golog salona, ovog praznog stana, bez zavesa, bez slika, ali punog svetlosti, ludila i strasti. Kao more pri zalasku: površina mu je mirna i smirena, ali ko zna kakvu oluju krije u najavi. Ali sad ne. Sad smo srećni, sad smo mi i gotovo, kao što je oduvek trebalo da bude.

„Dođi.“ Odvedem je pred jedna zatvorena vrata. Kad ih otvorim, ukaže se krevet s novom posteljinom, svilenom, tamnom. Na komodi s leve strane su crvene ruže, a kraj njih boca šampanjca i dve još zapakovane čaše.

„Ovo je samo da ih ne bih razbio. Sećaš li se?“

A ona, uzbuđena, klimne glavom. Potom uzmem svoj mobilni telefon i stavim ga na komodu s malim zvučnikom, iz kojeg ovog puta, što nije slučajno, izlazi *Beautiful*, naša pesma.

„Evo, odgovara li ti da odavde krenemo?“

„Nisi shvatio. Ja sam uvek ostala na ovoj tački. Volim te.“

„Reci mi to opet.“

„Volim te, volim te, volim te.“

„Ali ovog puta nemoj da se predomisliš.“

116.

Vratim se u kancelariju kasno po podne. Odmah mi u susret dođe Đorđo.

„Hej, je l' sve u redu?“

„Da, sve je okej.“

Pogleda me da bi shvatio da li sam smiren i opušten, ali ne pružam mu priliku da bilo šta primeti zato što i jesam smiren.

„Po podne su bili scenaristi, poslao sam ti poruku, ali nisi mi odgovorio.“

„U pravi si, izvini. Nisam uspeo da se oslobodim. Ali sećam se da je trebalo samo da uruče šemu serije *Radio Love*, da možemo da je pročitamo, je li tako? Nismo imali sastanak...“

„Tačno, stavio sam ti kopiju na sto. Svi zovu zato što žele Simonea Čivininija za sve sledeće emisije, kao da smo sad mi njegovi agenti!“

„Zašto da ne? Hajde da tražimo dvadeset procenata od svega i da mu ih damo...“

„Tako je, nisam na to pomislio. Šteta što je ušao u agenciju Pepea Škure!“

„Ne mogu da verujem, s njim?! On je najgori. A ko ga je tako posavetovao? Mi sigurno nismo.“

„Nažalost, imam ideju. On je Karimov agent, zar ne? I agent naše prijateljice Đovane Senjato.“

„Idemo u dobrom pravcu.“

„Druga vest je da je zaključio ugovor za ceo program. Dali su mu sto pedeset hiljada evra.“

„Šta?!“

„Tačno tako.“

„Vidiš šta se dešava kad izađeš iz kancelarije da se malo rasonodiš... Šalim se. Sad sam saznao od jedne prijateljice koja radi na *Reteu*. Čivinini nas nije ni pitao.“

„Dali su mu lepu cifru.“

„Da, rezultati su odlični, tako da je dobio najviše što može. Računaj, onda, da je to samo za ovaj program. Nije zaključio ugovor s mrežom niti ekskluzivu na dve godine. Dakle, kad završi *Skvizone*, svakako je slobodan na tržištu.“

„Trebalo je da ga mi od početka vežemo ugovorom i kao voditelja. Nije nam to palo na pamet.“

„Nismo to mogli ni da zamislimo.“

„Tačno. Idem sada da čitam šemu.“

„Okej, javi mi šta misliš o tome.“

Zatvorim se u svoju kancelariju, spustim torbu na sto, uzmem ugovor o zakupu potkrovlja u Ulici Borgo Pio i stavim ga, sa svežnjem ključeva, u sef. Onda sednem za radni sto i počnem da čitam. Sav se unesem u događaje, sviđaju mi se likovi, sviđaju mi se zbivanja. S vremena na vreme se nasmejem za sebe, zamišljajući neku opisanu scenu. Ne uspevam da shvatim ko može biti autor toga što me najviše zasmehava, oni su dobra ekipa, šest veoma različitih autora, neki od četrdeset godina, drugi od dvadeset, neki su građanski nastrojani, drugi alternativa. Zamišljam Ileniju, alternativku obrijane glave, kako diskutuje o ponašanju jedne junakinje možda s Klaudijom, drugom scenaristkinjom od četrdeset godina, koja se mlada udala, rekla je da je iz PD-a³⁶, ali veoma je pobožna, i možda ima decu koja su Ilenijini vršnjaci. Ne usuđujem se da zamislim šta bi moglo da se desi između njih dve, želeo bih da budem nevidljiv i da mogu ponekad da se uvučem na neki njihov poslovni sastanak. Onda pogledam na sat. Osam i petnaest. Nisam ni primetio. Vreme je proletelo. Uzmem mobilni telefon. Imam propušten poziv od Đin i jednu njenu poruku.

„Šta radiš? Je l' sve u redu? Pokušala sam da te pozovem, ali ne odgovaraš. Htela sam da znam da li dolaziš na večeru. Ljubim te, ljubavi.“

Zatvorim oči. Ljubim te, ljubavi. Kako se osećam? Strašno krivim? Ne. Ništa tu ne mogu. Osećao bih se krivim samo zbog dobrog vaspitanja, zbog poštovanja prema datim obećanjima, zbog zakletve pred Bogom! Da, znam, trebalo bi da bude tako, ali nije i ništa tu ne mogu. Volim Đin, volim je, ali to je druga vrsta ljubavi. Trebalo bi da je ostavim. Trebalo bi bar da joj kažem. Ali kako bi se osećala, kako bi to primila? Pogledam na sat. Osam i dvadeset pet. Jednom smo jedno drugom rekli: „Nikad posle pola devet. Neka to bude naše pravilo. I nikakva poruka.“ Sve je ona odlučila.

„Kako želiš.“

„A naši životi ostaju van ovih zidova, je li to jasno? Ovde nikakva pitanja. U ovoj kući smo venčani ti i ja, postojimo samo ti i ja, ne postoji ništa drugo, ni moj muž ni tvoja žena, ni pitanja o dotičnim osobama. I, naravno, nikad ti ne bih dozvolila da u isto vreme imaš i neku drugu ženu, čak ni da joj se udvaraš, jasno?“

Babi me gleda i pravi se da preti. „Zamisli da ti imaš drugu ljubavnicu. Ljubavnicu pored ljubavnice, bilo bi apsurdno. Ne znam šta bih uradila da te otkrijem.“

„Ti nisi moja ljubavnica, ti si moja žena.“

„U ovoj kući. Samo u ovoj kući, nemoj da brkaš stvari.“

---

³⁶ Demokratska partija Italije. (Prim, prev.)

Kršim pravilo. Zovem je. „Halo? Smetam li?“

„Ne, sama sam, upravo se spremam da Masima stavim u krevet. Je li sve u redu?“

„Da, odlično je, u kancelariji sam.“

„Jesi li se predomislio? Da nije previše naporno?“

„Ne.“

„Hoćeš da iznajmiš stan nekom drugom?“

„Ne.“

„Hoćeš da podelimo najam?“

„Ne.“

„Hoćeš li mi bar jednom reći 'da'?“

„Dobro, da.“

„Sva sreća, mislila sam da ce i to biti 'ne'!“

I nastavimo da se smejemo i šalimo ne vodeći računa o vremenu, zaustavljeni, iznad svega, onda se oprostimo već poželevši jedno drugom laku noć i ostanemo da ćutimo u onoj čudnoj, jedinstvenoj, posebnoj tišini. Zamišljam je samu, u nekoj sobi, kako se smeši priljubljena uz telefon. Eto, sad bih želeo da nađem neku savršenu rečenicu koja bi uspela da joj zaista pokaže ono što osećam prema njoj. Ali nema takve rečenice. Onda, nakon sve te tišine, kažem „ćao“, ali na način toliko poseban da mi se čini da je u njemu sve ono što sam uzalud pokušavao da joj kažem. Možda i nešto više. Prekinem vezu i ostanem da gledam u telefon. Kako ćemo sve ovo izgurati? Ne znam i ne želim da mislim o tome.

Pišem Đin.

„Hoćeš li da odemo da pojedemo nešto zajedno?“

„Da, baš mi se ide.“

„Okej, pozvaću te kad dođem do zgrade.“

„Ali idemo kolima.“

„Naravno.“

I za tren me ta rečenica prizove realnosti, devojčici koja dolazi, mojim odgovornostima... I ponestane mi daha. Ali onda se povratim. Ne smem da zastajem da razmišljam. Pozdravim one koje su ostali u kancelariji.

„Izlazim.“

Nađemo se kod *Điđeta* u Ulici Alesandrija. Đin je vesela i s pravom gladna.

„Baš mi se jela neka dobra pica s mocarelom i paradajzom. Žao mi je samo što ne mogu da se najedem morskih plodova, ovde ih prave prste da poličeš!“

„Tačno.“ Osmehnem joj se dok joj sipam vodu. Onda spustim bocu, uzmem svoje pivo i popijem malo.

„Mogli smo da kažemo i Ele i Markantoniju. Bilo bi zabavno vratiti se s njima i ponovo ih videti u zvaničnoj formi, ne kao smešne ljubavnike koji se krišom ljube po restoranu...“

Osmehnem se. Smešni ljubavnici... Da li ljubavnici mogu da budu smešni? Ne, mislim da je to uvek vezano za nešto što ima veze s bolom, s nesavršenošću, s nečim što nije kompletno, što živi u senci, što ne uživa u suncu... Đin nastavi da ćaska.

„Da, smešnih ljubavnika. Možda se sad, kad su zajedno, više ne ljube, njih dvoje su pre čudni nego smešni.“

„Da, to je tačno.“

„Šta si danas radio?“

„Ja?“

Nema veće greške nego tako odgovoriti. Ko bi mogao biti ako ne ja? Moram da se usavršim.

„Čitao sam scenarije nove serije. Moraš i ti da ih pročitaš.“

„Ide li dobro?“

„Ništa ti neću reći, želim tvoje mišljenje.“

Nastavimo da ćaskamo o svemu i svačemu, o urađenom, o poslu koju nas toliko zaokuplja.

„Dobro mi je u onoj advokatskoj kancelariji. Tu je gazdn sin, Nikola, koji mi se ranije udvarao, kad smo ti i ja raskinuli, ali ništa se nije desilo zato što si se ponovo ti pojavio, pre nego što je išta moglo da se desi... Šteta.“

Možda bi želela da me malo napravi ljubomornim. Ali ja je mirno slušam, čak se i šalim na tu temu, pokazujem joj kako sam se promenio, više se ne svađam.

„Žao mi je, neću praviti ljubomorne scene zbog tog Nikole...“

Onda se Đin nasmeje.

„Ah, sva sreća... onda mogu da ti ispričam i za sve ostale!“

„Naravno.“

U stvari, i nisam se toliko promenio u odnosu na ono što sam ećao. Samo je jedna istina: nije trebalo da se vraćam.

117.

Palina dolazi u *Tijepolo*, okrene se nekoliko puta i onda je ugleda. Sedi u uglu, proverava svoj mobilni telefon. Nasmeši se dok joj se pridružuje za stolom. Naravno, Babi baš dobro izgleda, liči na devojčicu, na obrazima rumenilo, nijedne bore, sveza kao ruža. Sedne i, kao i obično, iznenadi je, odmah je saletevši.

„Dakle?! Reci mi: jesi li sklopila pakt s đavolom? Ne, želim da znam da li je botoks, ili samo ceđeno voće i povrće, ili neko čudo od čudotvornog napitka od kojeg si tako čudesno lepa i prokleta još mlađa od mene.“

Babi se nasmeje.

„Ne, sad ćeš sve ispljunuti!“, insistira Palina.

„Pre svega, skoro me srčka udarila zbog tebe, tako da možeš da se smiriš, jer ću od toga ostariti najmanje deset godina.“

„I dalje je premalo! Daj da naručimo, moram brzo da se vratim. Došlo je do haosa.“

„Šta se desilo? Pričaj.“

„Dakle, rekla sam ti za onog svog šefa, onog kretena 'kakav sam ja frajer', 'sve padaju na mene', 'sigurno i ti...' – Adalberta Trevija. Pa, pre neki dan je stvarno navaljivao, vratila sam se kući i napravila grešku.“

„Šta si uradila?“

„Sva sam drhtala, bila sam strašno nervozna. Bani je to primetio, počeo je da me ispituje i na kraju sam popustila i sve mu ispričala.“

„Ama jesi li luda?! Aktivirala si tempiranu bombu.“

„Baš tako. Sutradan sam ga čekala ispred kancelarije, molila sam ga i zaklinjala da se ne potuče i, srećom, malo me je poslušao.“

„Šta je uradio?“

„Išamarao ga je, ali onako polako, pa, to su bili šamarčići...“

„Bani? Mogu misliti!“

„Kunem ti se, šamarao ga je dok je pričao, ali samo da mu bolje uđe u glavu ono što mu govori.“

„A šta mu je rekao?“

„Ne smeš više to da radiš... inače ću ja morati da popričam s tvojom ženicom, ne smeš da je otpustiš, inače ću ja opet morati da popričam s tvojom ženicom... i moraš da poštuješ pravila, uopšteno govoreći, inače ću...“

„... opet morati da popričam s tvojom ženicom!“

„Bravo, čini mi se da je i on shvatio. Samo što sad više ne smem ništa da pogrešim. Adalberto Trevi me mrzi. Čim mu budem pružila i najmanji povod da me izbací, on će to i uraditi, sigurna sam. U stvari, već gledam okolo, štaviše, ima li među vašim bogatim prijateljima vlasnika nekog lepog studija za arhitekturu i dizajn koji ne pokušava kod žena, još je bolje ako je gej, ja sam ionako tu? Krećem s dna i ne prljam...“

„Daj da naručimo!“

Uzmu salate, ceđeno voće i povrće i uglavnom se drže vegetarijanskih jela.

„Dakle, ja sam ti ispričala sve svoje nevolje, šta ćeš ti meni ispričati? Ti si mene pozvala na ovu večeru...“

„Pre svega, sad, kad smo se ponovo pronašle, ne smemo da izgubimo jedna drugu, što znači da bih ja, koliko je to moguće, volela da uspevamo da se vidimo. U stvari, znaš šta bismo mogle da uradimo? Da odemo jedno veče u bioskop da vidimo poslednji film Vudija Alena.“

„Cafe Society?“

„Da. Rekli su mi da je baš fin.“

„Izvini, ali zašto ne ideš s Lorencom?“

„Teško...“

„Zato što je stalno odsutan?“

„Ne, već zato što smo se rastali.“

„Ma šališ se? Meni se činilo da ste baš lep par.“

„Lorenzo je ostavio otvoren kompjuter i našla sam erotski čet s jednom od onih lepotica s televizije.“ „Lepa, a isto toliko i svačija.“

„Pa, možda, ali to me svakako ne zanima. Samo sam to i čekala da bi se moj brak završio, ali ne mojom krivicom...“

Palina razrogači oči. „Nemoj mi reći...“

Babi se osmehne i počne da klima glavom. „Lina III, žurka za njegovo momačko veče...“

„Toplo...“

„Misliš, viđaš se sa Stepom?“

„Vruće.“

„Ali kako ga viđaš?“

Babi počne da se smeje. „Gori.“

„Pa vi ste dva luđaka! Kako je to moguće? Oboje ste u braku, a on samo što se oženio...“ Palina zastane, nešto posumnja. „Čuj, mi nikad nismo baš popričale, ali, pošto sam ja ponovo postala tvoja najbolja prijateljica... zato što to jesam, jelda?“

Babi se osmehne. „Da.“

„E pa, ja ne želim da te povredim, ali moram ovo da ti kažem. Znaš li da oni čekaju dete?“

„Znam, Step mi je rekao.“

„Ali rekla si da je to jedina stvar koja bi te zaustavila.“

„I na tome sam pala. Bilo kako bilo, dugo smo razgovarali, čak smo razjasnili i mnoge stvari iz prošlosti. I, da to dete ne dolazi, možda bismo i bili zajedno naočigled svih.“

„Ali zar ne misliš na Masima? Kako će biti njemu?“

„Malo me brine, ali deca, kad osete ljubav, na kraju shvate. Osim toga, njegov otac je uvek bio previše kratko s njim...“

„Pa dobro, ali Lorenzo je uvek bio tu za raspuste, za Božić, za sve proslave, ukratko, često je bio s njim.“

„Pa, više neće biti.“

Babi porazmisli trenutak-dva i najzad se odluči. „Čuj, ja sam ti rekla jednu stvar, sad ću ti reći drugu, ah moraš da mi se zakuneš da nećeš nikome pričati o tome.“

„Kunem ti se.“

„Da Step sazna da sam ti ovo rekla, rizikovala bih da ga opet izgubim.“

„Već sam se zaklela, nikad ti takvo nešto ne bih upropastila... Znaš to.“

„Tako je. E pa sad ti kažem: uzeli smo jedan stan zajedno.“

„Šta? Pa vi ste ljudi... Misliš, živite zajedno na drugom mestu.“

„Da, s vremena na vreme se nalazimo tamo... kao da smo on i ja u braku, ali neću ti reći ništa drugo, a naročito ne gde se nalazi.“

Palina uzme ceđeni sok i sve popije. Onda ga spusti i pokaže Babi njen.

„Mogu li?“

Babi klimne glavom i Palina popije i taj.

„Mislila sam da će ovo biti vesela večera, a ne uznemiravajuća. Ovome se baš nisam nadala. I šta sad? To je baš lep haos.“

„Ne želim da razmišljam. Važno je da smo se ponovo pronašli. Bog je tako želeo i Bog će odlučiti za nas.“

„A ako tog dana bude imao mnogo posla?“

118.

Iznenada, moj život se menja kako nikad nisam verovao da bi moglo da se dogodi. Ili možda ponovo postaje ono što je uvek trebalo da bude.

„Uzela sam ovu sliku, dopada li ti se?“

Pokaže mi jednu našu retuširanu sliku, sedimo na nekom zidiću, ko zna ko nas je tako ovekovečio, i smešimo se izgubljeni u svojim pogledima. Mladi ali možda manje zaljubljeni nego što smo sad.

„Prerađena je, izgrebana, i onda ponovo obnovljena... dopada li ti se?“

„Mnogo.“

„Stvarno? Nemoj da me lažeš.“

„Da, mnogo mi se dopada, a još više mi se dopadaš ti.“

I tako sređujemo stan. Zakažemo sastanak u nekoj radnji, kupimo zavese, tepihe, posteljinu, ali ne i televizor. Svakog dana smo zajedno u vreme ručka, spremi mi nešto da jedem i procenjujemo neki nov komad nameštaja koji smo našli za naše potkrovlje.

„Sviđaju li ti se ove čaše?“

„Mnogo.“ Ređa ih u jednu antiknu komodu, koju smo našli kod nekog starinara na Trastevere.

Onda slegnem ramenima. „Možda ćemo ih koristiti jednom kad budemo pozvali nekoga.“

„Da, naravno.“

Ali oboje znamo da se to neće desiti.

Prolaze dani, nedelje, posao ide sve bolje, u kući sam kratko i, uz činjenicu da i Đin radi, ne srećemo se mnogo. Zasad ide tako, ali znam da stvari uskoro više neće moći da budu iste. Stiže Aurora. Više neće biti opravdanja za mene. Zazvoni mi mobilni telefon.

„Dodi, ja sam u *Teatru dele Vitorije*. Odmah dodi.“

Renci je baš u panici.

„Šta je bilo?“

„Potreban si nam ovde. Dodi čim budeš mogao.“

Prekine vezu, iz kancelarije mi ne treba mnogo. Na polovini smo produkcije, *Skvizone* je i dalje u proseku na dvadeset tri. Nikakav program, u prenosu u ovo doba, nije imao ovakav šer poslednjih godina. Ne razumem šta bi moglo biti problem. Međutim, kad udem u *Teatro dele Vitorije*, nema potrebe da mi bilo ko

objašnjava. Simone stoji nasred pozornice sa Đovanom Senjato. Karim i Danija sede bočno uz takmičare. Simone Čivinini objašnjava ono što će se dogoditi.

„Smislili smo ovo sa Đovanom. Ona će biti Sibila, koja predviđa budućnost nekih stvari ili reči, a takmičari moraju da pogode, da vam dam primer...“ Pokaže na Đovanu, koja u mikrofon kaže: „Hleb.“

„Evo, kakvi bi mogli biti odgovori u ovom slučaju? Leonardo?“

Asistent studija, koji se nalazi na poziciji takmičara, odgovori: „Poješće ga.“

Simone se pretvara da gleda odgovor na nekom papiru koji drži u rukama. „Ne.“

Leonardo ponovo pokuša. „Biće blagosloven!“

„Baš tako! Jeste li shvatili? Jednostavno je, ali zabavno, a ako za određeno vreme ne dođu do rešenja, ja ću dati naznake.“ Renci mi priđe. „Jesi li video?“

„Da...“

„Šta možemo da učinimo?“

„Mislim — ništa. Šteta, baš mu je dobro išlo.“

„Odlično, sad treba videti koliko će potrajati s njom.“

„Ali moraš i da pomisliš: ako je on postao toliko važan, a Đovana Senjato je tu, to je sve njegova krivica ili zasluga, mi s tim više nemamo ništa.“

Renci mi se osmehne. „Tako je. A kako ti se čini igra?“

„Glupost. Ali on i gluposti pretvara u zlato, znači, ići će odlično. Hajde, idemo da mu se javimo...“

Priđemo im. „Ćao, Đovana.“

„Ćao, Stefano!“ Side s pozornice, priđe mi i rukom pokrije mikrofon, koji joj je prikačen za košulju, da je niko ne čuje. „Srećna sam što radim ovaj program, hvala.“

„Ma taman posla, Simone je veoma dobar. Svi smo srećni.“

Pogledam ga izdaleka i podignem palac. On odmahne stisnutom pesnicom.

„Biće odlična ova igra, veruj mi, Stefano...“

„Kako da ti ne verujem? Siguran sam u to!“

Osmeh mu se malo izgubi kad vidi da odlazim iz studija. uđe reditelj, Roberto Mani.

„Imamo pet minuta pauze, molim vas. Hoćete li da mi pozovete Danija Doratija? Želim posebna svetla na našoj lepoj Sibili.“ Priđe Đovani, smešeci joj se. „Moraš iz ovog programa da izađeš još lepša nego što jesi.“

Ali Simone je uzme za ruku. „Još lepša? Suviše! Mi idemo na kafu, pozovite nas kad budemo ponovo počeli s probama.“ I odu zagrljeni, smejući se i ne krijući se.

Karim uzme mobilni telefon i pozove nekoga.

„Pepe? Da, izvini, ali moram da popričam s tobom. Ovako, jebote, ne ide, stvorio sam lik i sad mi ga ovaj uništava?“ Sasluša šta Pepe Škura odgovori s druge strane i nastavi. „Baš me briga, dođi u Rim i pričaćemo o tome, pošto ovako ne ide...“ Nestane iza kulisa i liši nas predstave u kojoj smo uživali.

Roberto Mani je velikodušan.

„Ne uključujte Karimov mikrofona u studiju, hvala, i ne slušajte u režiji.“

To drugo uputstvo, međutim, sigurno neće poslušati. Renci priđe Daniji. „Hoćeš na kafu?“

„Ne, hvala. Dosadno mi je, samo mi još fali da se još više unervozim. Zar ti ništa ne možeš da učiniš za moj lik? Baš je bio sladak. Ovako, ja sam beskorisna, čak se i ne vidim. Onda ću se ja vratiti u Milano, rekli su mi da tamo kreće gomila emisija.“ Pogleda ga i osmehne mu se kao lukava devojčica. „Ako tako bude, više se nećemo videti. Hajde, pokušaj nešto da učiniš...“

„Razmisliću na trenutak.“

„Da, hajde, čak i nešto malo, ali da se vidim.“

Renci pomisli na Kalemijeva uputstva. Trebalo je da bude stažistkinja i da bude iza kulisa, a sad je zavisnica od pojavljivanja na televiziji.

„Juče sam te zvao nekoliko puta, telefon je prvo zvonio, a onda si ga isključila...“

„Da, pričala sam s mamom. Raspravljala sam se. Posle toga sam bila besna i otišla sam na spavanje. Nisam želela nikog da čujem.“

Renci pomisli: „Ali ja nisam niko.“ Ipak, kaže joj nešto sasvim drugo.

„Žao mi je. Hoćemo li da večeramo zajedno?“

„Ne znam, možda već imam nešto zakazano, svakako prvo idem u *Jals*. Hajde da se čujemo kasnije. Hoćeš li probati da mi resiš ovo? Htela bih da znam.“

„Da, probaću.“

Renci se uputi hodnikom koji vodi u redakciju pa u garderobe. Uđe u autorsku sobu. „Kako ide, društvo?“

„Dobro je, tu smo, na dvadeset tri.“

Ipak, u stvarnosti, izgleda da je svima malo dojadila apsolutna moć Simonea Čivinija.

„Okej, samo nastavite tako.“

Onda zastane ispred Simoneove garderobe. Na trenutak je neodlučan, ali naposletku zakuca. „Napred.“

„Mogu li?“

Kad ga ugleda, Simone ustane i pode mu u susret. „Naravno, kakvo lepo iznenađenje. Ali nećeš sad da mi pridikuješ, tata, jelda?“

Renci se pravi da se zabavlja. „Ne. Čao, Đovana.“

„Čao.“

„Hteo sam nešto da te zamolim.“ Onda pogleda Đovanu Senjato, koja sedi na divanu turpijajući nokte. Simone vidi njegov pogled.

„Đovana i ja smo jedno. Reci ono što imaš.“

„Želeo bih da Danija Valenti nešto radi, da ne nestane sasvim. Možda da je iskoristiš kao valetu, da ti donosi koverta ili Sibiline odgovore.“ Pogleda Đovanu.

„Ne, kad sam ja tu, ne“, umeša se Đovana.

Simone shvati da je situacija delikatna.

„Dobro, iskoristiću je na početku, za prva pitanja, tako će dve lepotice biti daleko jedna od druge. Da li je u redu tako?“ Đovana jednostavno slegne ramenima. „Okej.“

„Znači, to mogu da smatram sređenim?“

Simone ga lupi po ramenu. „Da, tata, jesi li video koliko zajedničkog imaju otac i sin?“

„Pozdravlja te Kalemi, reći ću mu da si ovo uradio za njega.“

Simone podigne obrvu, veselo se smešeći. „Ja ću mu sam reći, hvala ti, večeras idemo na večeru.“ Potom ga povede ka izlazu iz garderobe.

***

Dani mirno prolaze u potkrovlju u Ulici Borgo Pio.

„Večeras u mojoj kući Ćin pravi večeru samo za žene, mogu da budem van kuće, ako tebi to odgovara. Hoćemo li da organizujemo kod nas?“

Babi je srećna.

„Konačno mogu nešto dobro da ti skuvam. Da, vidimo se tamo?“

„Važi. Ako hoćeš, otići ću ja u kupovinu dok ti budeš stavljala Masima na spavanje, pa ćeš mi se ti posle pridružiti, a nećeš gubiti vreme.“

„Da, to mi se čini kao odlična ideja.“

„Onda mi pošalji poruku sa svim onim što ti nedostaje, ja ću otići u supermarket i vidimo se tamo.“

„Okej.“

Nastavim mirno da radim na nekim projektima, a onda začujem da stiže poruka. „Parmezan, rukola, avokado, zelena salata, jedan zeleni i jedan crveni paradajz, crveni luk, jabuka, kruška, grožđe, maraskino i jedna boca pino grida...“

Podseća li te to na nešto?“ Čitam ono što želi da mi skuva i vidim da je stavila gomilu raznih stvari. Odmah joj odgovorim.

„Hej, hoćeš da me ugojiš da budem kao svaki poštenu muž?“

„Da, preko stomaka ću doći do tvog srca... I ne samo do njega!“

Pošaljem joj smeh. Ha-ha-ha-ha.

„U svakom slučaju, pamćenje ti nije nikakvo, to je bila prva večera koju si mi ti spremio... Ništa se tu ne može: ne bacajte bisere pred svinje!“

„Ali trebalo je da me podseti na nešto od pre više od sedam godina! Na večeru na koju, kad smo već kod toga, nisi ni došla!“

Nastavimo da se šalimo preko telefona kao da ni jedan jedini dan nije prošao od tada.

Malo kasnije, u supermarketu sam ispod Korso France. Nema mnogo ljudi, lako se nalazi parking-mesto. Ovo je mračan kraj, kolica su napolju i okolo ima mnogo zelenila. Obavim kupovinu, pokušavajući da se setim svega onoga što je tražila, dodam i bocu *blanša* i jednu jednog lepog crnog, *tankredija*, pa odem do kase. Platim i izađem noseći dve kese. Pre nego stignem da ih stavim u automobil, začujem kako neka žena viče. „Upomoć! Ne! Stanite! Ne! Upomoć!“

Malo dalje od mene, dva mladića pokušavaju da joj otrgnu torbu. Ona viče na sav glas, otima se, uvija, steže je na grudi, i, kad pokušaju da joj razdvoje ruke, završava na zemlji. Spustim kese i za tren se nađem na toj dvojici. Ne stignu da me vide, prvog pogodim direktnim udarcem u desnu jagodicu, osetim kako se lomi pod mojim zglobovima i kako njegova glava odmah leti unazad. U drugog uđem opruženom nogom, pogađajući ga po boku s takvom silinom da on padne na zemlju. Odmah pokuša da ustane, ali klizi, pokuša da se udalji od mene najbrže što može, ali oklizrfe se na šljunak. Ja nađem kamen na zemlji, uzmem ga i pogodim ga pravo u leđa. Onda dohvatim jednu bocu, spreman da se suočim sa njima, ali oni brzo pobegnu gubeći se u mraku ulica ispod mosta na Korso Franci. Tad pomognem gospođi da ustane.

„Kako ste? Je l' sve u redu? Otišli su, smirite se, naslonite se na mene.“

Kad je pogledam u lice i prepoznam, ostanem bez reči. Kad odluči da umeša prste, sudbina je neprevaziđena.

Otvorim vrata stana. „Babi, jesi li tu?“

„Ovde sam, u kuhinji, kuvam za svog mužića.“ Pridružim joj se, spustim kese na sto pored nje. „Kako lepo miriše...“

Poljubimo se i ja primetim da je veoma elegantna. Nosi tamnoplavu suknju, cipele s visokim potpeticama, svilenu košulju i dugu ogrlicu od crnih bisera. Preko odeće je stavila kecelju.

„Pa ti tako kuvaš?“

„Obično u donjem rublju... ali za tebe sam napravila izuzetak!“ Uzmem iz frižidera *koronu* i otvorim je. Sednem za sto i otpijem dug gutljaj.

„Dakle, nadam se da sam pogodio sve što si tražila da kupim. Po mom mišljenju, to je pre proba da vidiš kako ću se snaći...“

„Baš tako. Daj da bacim pogled.“ Otvori kese i pogleda unutra. „Savršeno, čini mi se da ću se stvarno udati za tebe.“

„Pazi, pošto se nekad čuda događaju! Znaš li koga sam malopre spasao?“

„Koga?“

„Tvoju majku.“

„Moju majku?!“

„Da, išla je u kupovinu u isti supermarket. Na izlazu su je dva tipa napala i pokušala da joj otmu tašnu.“

Babi promeni izraz lica. „Je li povređena? Kako je?“

„Ne, ne, sve je u redu. Ispratio sam je do kola i smirila se.“

„Ne mogu čak ni da je pozovem zato što ne bi trebalo to da znam.“

„Pa da.“

„Apsurd. I šta ste rekli jedno drugom?“

„Pitao sam je kako je, ona je rekla da je veoma srećna što me vidi, da sam još više neodoljiv i da zaista želi da se oduži... ali ja sam joj rekao da ne mogu zato što moram da večeram i da vodim ljubav s njenom kćerkom.“

„Budalo. Daj, nemoj da se šališ.“

„Ponašao sam se prema njoj kao prema ženi koju su napali. Bio sam ljubazan, pitao sam je da li želi da je odvedem kući, ponudio sam joj čašu vode i, kad sam video da je dobro, ispratio sam je do kola. Ona mi je rekla: 'Baš si me ti spasao. Mislila sam da si u dosluhu s onom dvojicom.'“

„Ne mogu da verujem! Moja majka je neverovatna, nikad se ne predaje!“

Dovršim pivo, pa ustanem i, dok ona kuva, zagrlim je otpozadi, uzmem joj varjaču iz ruke i isključim šporet. Okrene se i završi u mom naručju.

„Šta to radiš?“ Radoznalo me pogleda, osmehujući se.

„Spasao sam majku. Zaslužujem bar kćerku!“

I uzmem je za ruku, odvođeci je sa sobom.

Rafaela uđe u kuću, s mukom otvori vrata s kesom u rukama, ali, čim uđe, baci je na klupicu.

„Klaudio? Jesi li tu? Gde si? Ne znaš šta mi se desilo.“

Ne začuvši odgovor, zatvori vrata i krene kroz hodnik, sve do salona.

„Klaudio?“

Vidi ga kako sedi u svojoj radnoj sobi, ispred kompjutera, s otvorenim fasciklama, gomilom papira ispred sebe i raščupanom kosom. Naočare su mu na nosu i mišem ide gore-dole po podlozi, tražeći nešto na monitoru. Kao da ne nalazi ono što bi neizostavno moralo biti tu.

„Klaudio? Klaudio? Čuješ li ti mene?! Već te čitav sat zovem. Ne znaš šta mi se desilo. Pokušali su da me opljačkaju i znaš ko me je spasao?“

Ali Klaudio izgleda kao da je na drugom mestu, sve dok Rafaela ne zaurla.

„Klaudio! Pa pričam ti nešto! Hoćeš li da me saslušáš?“

Onda on konačno postane svestan prisustva svoje supruge, pogleda je i počne da plače, ali ne zato što vidi da joj je košulja pocepana ili suknja izgužvana.

Eleonora radoznalo pogleda Đin.

„Šta ti je? Meni izgledaš savršeno, imaš lep okrugao stomak, prelepo lice, hiljadu puta lepše nego što ti je bilo ranije, sad to mogu da ti kažem!“

Đin počne da se smeje. Ele odmahuje glavom.

„Vidi, ne šalim se. Ponekad si bila prava katastrofa.“

„O bože, nemoj to da mi govoriš, inače ću sad roditi Auroru, ovde, u kući, pa ćeš ti morati za sve da se pobrineš.“

„Ne, ne, izvini, šalila sam se, izvini, nemoj više da se smeješ, budi ponovo ozbiljna.“

Đin ponovo dođe sebi, namesti se bolje na divanu, položi obe ruke na jastučiće i pokuša da se zadnjicom povuče malo unazad, da bude uspravnija. Ele to primeti.

„Hoćeš da ti pomognem?“

„Ne, ne, sad mi je dobro.“ Onda joj, počutavši na tren, kaže: „Mislim da Step ima drugu...“

„O bože, mislila sam — ko zna šta ćeš mi reći...“ Đin je zbunjeno gleda. Ele se izvini.

„Ne, u smislu: bila sam zabrinuta za tvoje zdravlje, za devojčicu, otkud znam...“ Onda shvati koliko Đin pati zbog onoga što joj je rekla. „Izvini. Sve mi ispričaj. Ponekad sam pravi kreten. Zašto to misliš? Jesi li nešto pronašla?“

„Ne, to je osećaj. Nikad ga nema na ručku. Ranije se uvek vraćao. Ponekad izađe uveče, uvek je zauzet, ne zove me, ne šalje mi poruke, a i već prilično dugo nemamo seks.“

„Đin, to je normalno, ti si trudna, možda misli na Auroru, stalo mu je, trebalo bi da ceniš to što nije kao neki muškarci koje je baš briga, čak i ako imaš stomak i ako ti je teško... Ukratko, od one serije — dobro je i da diše!“

Đin odmahne glavom. „Ne, ne može se tu ništa, ti i u najdramatičnijim trenucima uspeš da me nasmeješ. Ti si propast.“

„Ali kako? Tešim te! Kako to propast?“

„Pa da, situacija je komplikovana, a ti je uvek preokreneš na šalu.“

„Ma šta pričaš? Ukazujem ti na ispravno viđenje stvari. U stvari, na pozitivnu stranu. Dakle, Step mnogo radi, hvala bogu, zarađuje, više se ne tuče, sredio se u glavi, elegantan je, pravi frajer, to stvarno mogu da kažem, a sad stiže Aurora. Dakle, sve što se događa ili što se ne događa, kao seks, na primer, sasvim je normalno. Ti si ta koja upada u paranoju bez ikakvog razloga. Imaš li dokaza? Ne, zato što nemaš dokaza, tvoj zahtev neće biti prihvaćen!“ Ele uzme jednu pepeljaru i dva puta lupne njome o stočić ispred divana, sa sve kristalom na njemu. „Sud se raspušta!“

Đin se nagne i pokuša da je zaustavi.

„Pazi! Sud se raspušta, ali ti ćeš mi uništiti sto!“

„Ćao, mama.“

„Ćao.“

Danijela i Rafaela se poljube na vratima.

„Je l' Babi već došla?“

„Da, tamo je, s tvojim ocem.“

Danijela uđe u salon i nađe ih kako sede na divanu. „Ćao, sister, kako si tačna! Nisi upala u gužvu? Korso Franča je skroz blokiran.“

„Prošla sam odozdo, od Ponte Milvija.“

„Ništa se ne može, baš si lukava...“

„Da, baš... Hoćeš da dođeš u subotu s Vaskom kod mene? Dolaze neki Masimovi drugari, možda će mu biti zabavno.“

„U petak uveče krećem za *Eurodizni*.“

„Ma daj! Pa ništa mi nisi rekla.“

„To je Sebastijanovo iznenađenje, danas se pojavio u školi s dve karte. Sve je sam sredio. Bićemo tri dana i vraćamo se u nedelju uveče.“

Babi joj namigne i lukavo podigne obrvu, ali Danijela precizira: „Uzeo je apartman za mene i Vaska, i sobu u blizini za sebe.“ Babi se nasmeje. „Veoma elegantno, kao princ iz *Pepeljuge*.“

„Da, ali sumnjam da će mi doneti moju starku i onda me oženiti!“

„Zašto?“

„Zato što ta patika strašno smrdi!“

„Budalo.“

„Hoćete li čaja?“

Rafaela se osmehuje kćerkama.

„Rado!“

Malo kasnije, svi su u salonu, sede na divanima. Babi sa uživanjem jede keks.

„Divan je, stvarno je dobar.“ Klaudio preuzima sve pohvale. „Ja sam ga otkrio, engleski je.“

Rafaela presudi: „Suviše maslaca, loš je po zdravlje. Uostalom...“

Klaudio neutešno pogleda kćerke. „Celog života grešim.“

Babi uzme svoju šolju.

„Nije tačno, jedno si pogodio. Oženio si se njom...“ Danijela bi želela da doda: „Ko bi je, inače, sa ovakvim karakterom uzeo za ženu?“, ali radije se samo osmehne i doda jedno jednostavno:

„Tačno.“

Rafaela se smeši, pretvara se da je raduje ovaj porodični skup, a onda ispije svoj čaj, spusti šolju, obriše usta i pogleda svoje dve kćerke. Ko zna kako će to primiti, a naročito šta li će reći.

„Dakle, pozvali smo vas ovamo zato što imamo veliki problem.“

Babi i Danijela prestanu da se osmehuju i uozbilje se. Ako Rafaela počinje tom rečenicom, to znači da su stvari zaista loše. Mogao bi to biti zdravstveni problem, možda je tati loše, Babi pretpostavlja. U stvari, on izgleda veoma umorno. Možda su dobili neku pretnju, razmišlja Danijela, ali zašto? Ne preostaje nam drugo do da ih saslušamo. Ali Rafaela ne zna kako da počne, okleva, traži prave reci, nezgodno joj je, a u isto vreme se stidi te situacije. Onda je Klaudio pogleda i pokuša da odagna tenziju koja se stvorila.

„Nemojte sad brinuti, nije toliko dramatično, jednostavno smo sve izgubili, eto...“ Onda, da bi se vest lakše prihvatila, pokuša da se našali na tu temu. „Postali smo sirotani.“

Babi i Danijela ostanu bez reči. S jedne strane, utešile su se u odnosu na ono što su zamišljale, ali s druge — ta vest im zvuči nemoguće. Babi se prva umeša.

„Ali kako se to dogodilo?“

Klaudio pokušava da razjasni. „Probali smo da izvedemo jednu veliku finansijsku operaciju.“

„Probao si.“ Rafaela pokaže svoj bes i svoj prezir.

Klaudio klimne glavom. „Tačno, probao sam, ali samo zato što me je moj prijatelj uveravao da će se jedna farmaceutska kuća otvoriti u Francuskoj i odmah zatim u Americi. On sam je investirao više od dvadeset miliona dolara. Ja nisam video nikakav rizik.“

„I koliko ste investirali?“

„Sedam miliona.“

Babi i Danijela se iznenade, nisu mislile da je reč o tolikoj sumi. Ali kako je moguće da njihovi roditelji imaju na raspolaganju sav taj novac, i pride da ga izgube? Klaudio sve razjasni.

„Stavili smo kuću na moru pod hipoteku, ali i ovu, a onda i sve zemljište, druge nepokretnosti, uključujući i dva lokala koja su nam davala odličnu rentu.“

Rafaela kćerkama bolje objasni taj koncept.

„Više ništa nemamo.“

„Pa, ništa, imamo pedeset hiljada u banci.“

„Četrdeset šest hiljada i pet stotina.“

Bolna preciznost s kojom Rafaela to izgovori stavi im do znanja koliko je mučna situacija koju upravo proživljava. Babi slegne ramenima.

„Iskreno, čini mi se da je to bio veoma hazarderski korak. Ali srećna sam što je to problem, radije to nego nešto vezano za zdravlje. Tata, videćeš da će se stvari srediti, možda ćete sad morati da živite opreznije, da štedite na svemu, i u finansijama koje vodiš, tata, moraćeš da sve radiš pažljivije...“

Rafaela joj uputi prigodan osmeh.

„Da, naravno.“

Ali Danijela je direktnija.

„Izvinite, ali zašto ste nas pozvali?“

Klaudio ništa ne govori. Rafaela ga dugo gleda, ali onda, videći da on ne izlazi iz svoje tišine, zavrti glavom. Eto, znala sam. Moj muž nema hrabrosti ništa da kaže kćerkama. Nisam ni sumnjala, moram ja to da uradim, kao što sam uvek i sve radila.

„Trebamo vam vaša pomoć. Svodili smo račune: da bismo ostali u ovoj kući, treba nam oko osamsto hiljada evra. Mi smo, naravno, već razmišljali o planu za povraćaj. Uspeli bismo da izmirimo ratu od hiljadu i četiristo evra mesečno. Možda čak i nešto više.“ Rafaela pogleda Babi. „Za tvog muža, to je šala.“ Onda se okrene Danijeli. „I za Sebastijana. Mislili smo da bismo mogli da dobijemo šeststo

hiljada od Lorenca i dvesta hiljada sa Sebastijanove strane. Ratu bismo podelili napola, za obojicu... Ali tu bismo uradili kako vi hoćete, vi nam ukažite šta želite.“

Babi se osmehne. „Mama, mnogo mi je žao, ali stvarno ne mogu da vam pomognem.“

„Izvini, ali pusti Lorenca da odluči, možda će njemu biti drago da to učini, tako se oseća važnim, to ga oplemenjuje.“

„Razvodimo se. Ne znam da li će to proći mirno, ali svakako ne mogu da tražim od njega šeststo hiljada evra za svoje roditelje.“

Rafaela se okrene da pogleda Danijelu. „A ti? Šta ti misliš?“ Ostane da je netremice posmatra i u tom pogledu kao da joj se odražava sav novac koji je do pre nekoliko meseci potrošila na nju i njenog sina. Pomoć koju joj je Rafaela uvek davala kad ona nije radila i kad nije bilo oca. Danijela ume savršeno da čita svaku Rafaelinu misao, uostalom, majka nikad nije propustila da joj to još više oteža.

„Mama, znam koliko si ti meni pomogla i uvek ću ti na tome biti zahvalna. Srećna sam što sam počela da radim i što konačno mogu da se odreknem tvoje pomoći. Sebastijano je želeo da prizna Vaska i mnogo nam pomaže, ali nikako ne želim da pomisli da sam ga ja tražila zbog njegovog materijalnog statusa. Želim da on bude *samo* Vaskov tata, a ne onaj ko da je novac. Treba da mu pruži svoju ljubav, svoje vreme, već i zato što te stvari vrede mnogo više, a ponekad su i bogati lišeni svega toga.“

Rafaela pogleda Danijelu i osmehne se, onda pogleda Babi, i dalje sa osmehom, pa iznenada promeni izraz, postane ozbiljna, stroga, besna, onakva kakvom su je njene kćerke često viđale.

„Dakle, vas dve mi sada dajete jednu životnu lekciju, učite me šta je od vrednosti na prvom mestu, štaviše, dajete mi do znanja kako sam ja bila srećna i nisam shvatila ništa od svega toga, je li tako?“

Babi se, kao starija sestra, prva umeša, pokušavajući da je smiri.

„Mama, nemoj to tako da primaš, ničemu nikoga ne podučavamo. Samo ti objašnjavamo kakva je naša situacija, ono što možemo da uradimo, šta je u našoj moći, i koja su naša sredstva. Ako vam treba novac, ono što možemo mi ćemo vam, ja mislim, sve dati...“ Babi pogleda Danijelu.

„Da, naravno. Ako morate da odete iz ove kuće, na primer, bićemo srećne da dođete kod nas.“

Babi klimne glavom. „Apsolutno.“

Rafaela se smeši.

„Dobro. Sad me izvinite, želim da odem u sobu da razmislim o ovoj situaciji.“

Rafaela ustane. Babi učini isto.

„Mama, nije tako strašno, pomisli samo da nemaš nikakvu bolest, nemaš ništa, celog života si ekonomski dobro stajala, sad ćeš morati da živiš umerenije, to je sve. I, ako želite, ponavljam vam, moja vrata su vam otvorena. Imam gostinsku sobu i sigurna sam da ti neće biti mnogo loše.“

Rafaela pomisli na svoje večere, na svoje prijateljice, na ono što će one reći zbog tih promena. Ako odluči da ode da živi kod jedne od svojih kćerki, trebalo bi da traži dozvolu da igra karte. Stoga joj prirodno izađe najspontaniji osmeh.

„Vrlo ste ljubazne, hvala. Sad me izvinite.“

I udalji se, hoda uspravno, ukočena, ali koliko bi želela da jednom bude iskrena i da ih, u inat onom vaspitanju na kojem je kod njih toliko insistirala, obe pošalje dođavola. Međutim, ona pristojno zatvori spavaću sobu. Klaudio pogleda Babi i Danijelu.

„U pravu ste i hvala vam na pomoći. To je samo trenutak. I to što mama nikad ne ume da prihvati promene...“ I nasmeši se sa istom onom lakoćom s kojom je izgubio sedam miliona evra.

119.

U studiju pozorišta *Teatro dele Vitorije* napeto je do vrhunca. Poslednja epizoda *Skvizonea* je u direktnom prenosu. Roberto Mani menja kamere jednu za drugom.

„Sedam, jedanaest, četiri, spremite dvojku, usko prvi plan na nju, dva! Savršeno, spremni sa Džimijem, i onda ponovo dva, jedanaest! Dobro je tako, brže, tri!“

Simone Čivinini je u središtu pozornice, pozdravlja VIP takmičare koji su učestvovali.

„Hvala, Fabricio, Paolo, hvala Antoneli, Mariji. A pre svega hvala svima vama koji ste nas pratili iz svojih domova i navijali za nas kako bi ova emisija postala najpopularnija u poslednjih pet godina! Videćemo se uskoro, ako bog da, jedan pozdrav od Simonea Čivininija i...“

„I Đovane Senjato!“

I krene odjava, ulazi plesna grupa i, kad se odjavna špica završi, sve pocrni. Svi eksplodiraju u aplauzu, odgovorni za radove, tehničari, autori, urednici koji su došli iz centrale da ih pozdrave i, pre svega, da prisustvuju najvećem uspehu u poslednje vreme.

„Čestitamo, bravo za sve, a za tebe, Simone, najviše!“

Publiku sačinjava obezbedenje, dok Simone sa Đovanom odlazi u garderobu. Roberto Mani ih čeka tamo.

„Divna emisija, iskrene čestitke.“

„Hvala, Robi, da se istuširam, pa se svi vidimo u *Goi*. Produkcija je tamo rezervisala, dolazite?“

„Naravno, vidimo se kasnije.“

„U stvari, ovako ćemo: da pojedemo prvo nešto u *Karolini* na Ponte Milviju, ali samo najuži, a? Tako ćemo se malo opustiti, jer će kasnije biti prava ludnica.“

„Savršeno.“

U hodniku sretnemo Roberta Manija, koji mi snažno stegne ruku. „Ovo je zaista bio lep period, lepa emisija, vesela, prepuna 'ljudskih' iznenađenja, i veliki uspeh!“

„Tačno...“

„O ovome bi trebalo napraviti neku seriju, a ne one glupe dosadne stari koje obično snimaju!“

I ode odmahujući glavom. Renci se slaže.

„Ali koga bismo od glumaca izabrali da igra 'Ridlija Skota od Raguze'?“

„Mislim da bismo to mogli da predložimo njemu.“

„Tačno, nenadmašan je.“

Pokucam na Simoneova vrata i on nam odmah otvori. „Ćao, baš sam vas tražio, hvala što ste mi pružili ovu priliku.“ Renci i ja smo na vratima. Skinuo je sako i kravatu. „Bio si odličan. Hoćemo li i ovu drugu godinu zajedno ovo da radimo?“

„Naravno, zašto da ne?“ Ipak, vidim da nas gleda pomalo kao u neprilici.

„Dolaziš u *Gou*?“

„Da, ali rekao sam i Maniju: da pojedemo prvo nešto na brzinu u *Karolini*, tako ću se opustiti... Pođite s nama, a onda ćemo zajedno na žurku!“

„Okej. Videćemo se tamo.“

Vratimo se prema studiju. Renci me gleda.

„Meni se učinilo da mu je malo nezgodno.“

„Naravno. Potpisao je za *Medinjuz*, ali nema hrabrosti da nam to kaže.“

„Stvarno? A od koga si ti to saznao?“

„I ja imam svoje obaveštajce. Uzeće milion i po za godinu dana ekskluzive.“

„Samo godinu? Ali to ne liči na njih.“

„Ja mislim da ga uzimaju samo da bi ga sklonili s tržišta, kao što su uradili s onim voditeljem kome je baš dobro išlo na RAI-ju, Markom Baldijem. Kupili su ga i onda ga parkirali i pustili da mu uspeh splasne. Potom su ga otpustili i više ga niko nije angažovao.“

„Tačno, nestao je.“

„Videćeš da li grešim.“

Malo kasnije, sedimo u *Karolini sa*. Simoneom, Đovanom i nekim urednicima, a za drugim stolom su Karim, Danija i drugi momci i devojke iz prateće plesne grupe. Jedemo, smejemo se i šalimo, uživajući u uspehu koji smo postigli. Simone ustane i zatraži pažnju.

„Izvinite, želeo bih da nazdravim. Za *Futuru*, za Stefana Mančinija i za ovaj divan uspeh, da bude prvi od mnogih!“

„Hvala! I u tvoje zdravlje!“

Svi tapšu, onda malo popiju i nastave s pričom. A ja, pošto obavim svoju „posebnu odbranu od uroka“, primaknem se Renciju i kažem mu na uho:

„Kakav licemer. Kako glumi. Izvini, a da mi potpišemo jedan ekskluzivni ugovor s njim kao glumcem?“

„Da znaš da ti i nije loša ideja...“

Renci se nasmeje.

„Ovo je praktično njegova poslednja večera...“

„S *Futurum*, posle ćemo videti.“

Pa i mi podignemo čaše i nazdravimo.

„Za naše uspehe... Bez izdaja i dvostrukih igara.“

Renci podigne čašu.

„Uvek!“

Nastavimo da jedemo belu picu sa skupim sirevima i najtraženijim suhomesnatim proizvodima, uz odlično ledeno domaće pivo, baš kako ja volim.

Pogledam mobilni telefon, tu je Đinina poruka.

„Ljubavi, kako je prošla poslednja epizoda? Videla sam je i mnogo mi se svidela, bili ste odlični, ti više od svih. Ali samo tebi... volim te.“

Osmehnem se čitajući tu poslednju „nepravilnu“ rečenicu. Iskapim pivo, osećam krivicu. A onda, na neki način, sam sebi oprostim. Ja bih prvi želeo da sam zaljubljen u nju, da zaboravim Babi, da ne patim, da sam srećan od onda. Ponekad zavidim ljudima na lakoći s kojom se neke njihove veze završavaju, neke ljubavi ponovo počinju s neverovatnom lakoćom i sve ostavljaju iza sebe: reči, poljupce, obećanja, smeh, ljubomoru. Sve pripada nekoj prošlosti koju brzo zaborave, skoro izbrišu, za razliku od onog filma, koliko lepog, toliko i bolnog, *Večni sjaj besprekornoguma*. Eto jednog naziva filma koji je preveden grubo od strane onih koji su ga preuzeli u Italiji.³⁷ Originalni američki naziv je glasio: *Eternal Sunshine of the Spotless Mind*, to je stih iz dela *Eloiza Abelaru* engleskog pesnika Aleksandera Poupaa. Ali, dok Italijan nije imao hrabrosti da iskoristi odgovarajući naziv, hrabri scenarista tog vizionarskog filma dobio je Oskara. I pravo je, zato što dobija onaj ko ima petlje da pokuša. Ljubav, ona prava, ne može se izbrisati. Sve ostane urezano na tvom srcu, ne postoji laser koji to može da izbriše i, želeo ti ili ne, čak i ako pokušaš, taj ožiljak ćeš uvek nositi.

Naručim još jedno pivo, vidim Rencija kako posmatra šta se zbiva za drugim stolom. Sledim njegov pogled, upućen je Daniji, koja se smeje, koja se trlja o Karima, pušta da je on grli, da je dodiruje, razmenjuju lukave poglede, hipotetička obećanja. Onda Rencija iznenada pozove urednik koji sedi blizu njega.

„A koliko je *Skvizone* imao na početku? Prve emisije?“

„Šesnaest.“

I prisiljen je da se pretvara da je zainteresovan, da ga sluša.

„Dakle, sad ti govorim: znaš li zašto je tako dobro prošao?“

Vidim kako Renci odmahuje glavom. „Ne, zašto?“ Ali znam da uopšte ne mari za njegove televizijske teorije, celim svojim bićem još je za drugim stolom,

---

³⁷U Italiji je film nazvan *Ako me ostaviš, izbrisaću te*. (Prim, prev.)

ljubomora ga razdire, želeo bi da pošalje dođavola i urednika i njegove hipoteze o televiziji, da uhvati Daniju za ruku i da je odvede. Ne zavidim mu. Stoga mu sipam piće. On se okrene i neizbežno ponovo baci pogled na drugi sto, ali onda ponovo susretne moj pogled, uzdahne i jednostavno kaže: „Hvala.“ Ja, međutim, čitam svu njegovu patnju. Stižu i druge vrste pića, neko naruči kafu i na kraju Renci ode kod vlasnika da plati. Kad se vrati u salu restorana, Danija i ostali su već otišli. I Simone i Đovana. Ostali smo samo direktori i ja.

„Šta ćete, idete u *Gou*?“

„Zašto da ne?“ Onda se obratim Renciju: „Hoćeš prevoz?“

„Ne, hvala, imam kola. Onda, vidimo se tamo, čekam te kod ulaza.

Uđem u *smart* i, dok vozim, pozovem je. Rekla mi je da izlazi s prijateljicama.

Odmah mi se javi.

„Ćao, nadala sam se. Čestitam, pre nego što sam izašla, odgledala sam delić *Skvizonea*, baš je sladak, poboljšao se.“

„Hvala. Idemo u *Gou* da proslavimo. Ti?“

„Mi smo skoro završile s jelom.“

„Sto ne dođete u *Gou*?“

„Bilo bi lepo“, stiša glas, „ali ove ovde su mrtva puvala, sve vreme su pričale o svojoj deci i kuda će za sledeći raspust.“

„Ako dođeš, čekam te ili ću doći na ulaz po tebe.“

„Dobro, kad budem odlazila, poslaću ti poruku.“

„Okej.“

Na trenutak začutimo, a onda se Babi s druge strane nasmeje. „Hej!“

„A?“

„Sve ono što znaš.“ I prekine mi vezu. Luda je. Baš je strava, baš želim da je vidim.

Malo kasnije, nađem se u Ulici Libeta. Parkiram. Zastanem na ulazu u diskoteku, priđem izbacivaču koji drži neku fasciklu u rukama.

„Dobro veče, rezervisali smo tri stola...“ Ali ne stignem da završim rečenicu.

„Stepe! Hej brate! Nisam te prepoznao.“

Drugi izbacivač, koji je do tog trenutka bio okrenut na drugu stranu, jeste Cecilio, meni sasvim neprepoznatljiv. Nema više ni dlake na glavi, svi oni mišići koje je napumpao samo anabolicima skoro su nestali, ostao mu je samo onaj nekadašnji čudni osmeh kretena, ali s kojim žutim zubom više. Ipak, po njegovom mišljenju, ništa se nije promenilo, još je na vratima i radi kao izbacivač. Stoga me zagrlji i lupi me nekoliko puta snažno po leđima, pa se okrene drugom izbacivaču, mlađem od sebe.

„Hej Majk, znaš li ti ko je ovo? Ovo je čista desetka! Ma koji kurac ti znaš... Hej Stepe, kad ti ja kažem, ovi ovde nikad nisu videli zoru!“ Onda se ponovo obrati kolegi. „Šta, nisi hteo da mi ga pustiš? Ne bi ni primetio i već bi bio s njim unutra, ali prostrt...“ Nasmeje se kao lud. „Kakve tuče, a, Stepe? Dobra vremena. Ma šta radiš, ulaziš ili ne?“

„Čekam prijatelja.“

„Okej. Vidimo se kasnije.“ Onda se obrati kolegi. „Hej Majk, pusti njega i sve koje su s njim.“

Majk, koji je, pretpostavljam, Mikele, nije usta otvorio i nastavlja u istom maniru.

„Trebalo bi da dođe jedna devojka, možda s prijateljicama. Imamo sto na ime *Futura*, hoćeš li da ih pustiš?“

Tip nešto zamumla, što ja shvatim kao „da“. Majk nije srećan zbog načina na koji se Cecilio ophodio prema njemu.

Ni minut kasnije, stiže Renci i mi uđemo. Tu je gomila ljudi, ali baš na ivici podij uma ugledam Simonea i Đovanu. Tu su i drugi, sede za našim stolovima. Pridružimo im se. Muzika je veoma glasna, pa se pozdravimo gestovima i osmesima, stavljajući jedni drugima do znanja da je sve u redu.

„Ova je prelepa!“, urla izvesna Tanja, balerina, i vuče prijateljicu za ruku vodeći je da igra s njom. I drugi ustaju sa sedišta i odlaze na podij um. Već su stigle boce, čaše pune šampanjca stoje na jednom poslužavniku u sredini. Pružim jednu Renciju, pa i sam uzmem jednu. Podignemo ih i nazdravimo. Izgleda mi mirnije. Pije šampanjac. Vidim fotografe kako prilaze podijumu. Između svih, štrči Karim, koji igra u centru praćen pogledima mnogih devojaka. Dobro se kreće, možda pomalo preteruje, ali u ritmu je i pravi predstavu baš zato što vidi da su blicevi na njemu. Onda se dogodi neizbežno. Pod neumoljivim pogledom foto-aparata, Danija Valenti igra sve bliže Karimu, trlja se o njega i, s još više žara od svetlosti bliceva, poljubi ga. Nastave da prepliću jezike, koji baš izlaze iz usta pod gladnim objektivima tri-četiri pseudoreportera, koji misle da ovekovečuju ko zna kakav neverovatan prizor nekog bledog *Slatkog života*. Pogledam Rencija, koji leži na divanu prekoputa mene, nepokretno prisustvujući celoj toj sceni, koja se malo-pomalo izopačuje. Karim i Danija se sad ljube preterujući, glume snošaj, i sve to pred očima nekih mladih ljudi, koji izgledaju skoro kao da im je muka. Vidim kako Renci ustaje s divana i odlazi prema toaletu. Krećem za njim. Žao mi je zbog toga što se dogodilo. Međutim, stvarno ne znam šta bih mogao da mu kažem. Kad udem, zateknem ga kako mirno urinira pred pisoarom. Stoga i ja priđem, pravim mu društvo u svakom pogledu. Čutimo dok piškimo. Ima još mnogo ljudi koji izlaze

iz kabina. Neki peru ruke, neki se ogledaju i potom odlaze. U jednom trenutku, Renci zakopča pantalone i ode do lavaboja. I ja radim isto. Operemo ruke, pa ih osušimo pod mlazom toplog vazduha, i dalje bez reči. Onaj ko prekida našu tišinu jeste Simone Čivinini.

„Tu ste. E, onda ste propustili spektakl, Karim i Danija se praktično jebu na podijumu.“ Pogleda Rencija. „Tata... neće ti valjda pozliti? On je peder kad mu tako odgovara, a njoj je dovoljno da obećaš neki poslić i daće ti na poverenje! Čak sam je i ja pojebao.“

Renci više ne vidi na oči. Pomisli na onog dečaćića iz Čivitavekije, na činjenicu da ga je praktično on ovlastio da govori. Još sušim ruke kad mu Renci priđe, osmehne mu se, naglo ga zagrlj i, bolje od Suareza s Kjelinijem ili Tajsona s Holifildom, ugrize ga za uvo.

„Ne, stani, šta radiš?!“

Odmah sam kod njih, pokušavam da ih razdvojim, ali čini mi se da Renci ne popušta dok Simone Čivinini urla, bacajući se kao lud. Konačno uspem. Simone odmah prinosi ruke uhu i, kad ih skloni, vidim da su pune krvi. Zaurla još jače. Renci ga lupne.

„I seti se da sam ti otac, stoko.“

Izvedem ga iz toaleta, krajičkom oka vidim Simonea kako se ogleda pokušavajući da shvati šta mu se zaista desilo s uhom. Prođemo kroz ljude i stanemo u najmirniji ćošak.

„Sve u redu? Kako si?“

Renci klimne glavom, ali ništa ne govori.

„Batinaš i mesar, legenda traje...“

Počne da se smeje, ali ja shvatam da je razbucan. Iznenada se kraj nas stvori Babi.

„Hej, tu si. Poslala sam ti poruku. Zvala sam te, ali nisi se javljao.“ Renci je pogleda.

„Ja sam kriv, svađao sam se, a on me je izvukao iz haosa... Možda je bolje da odem.“

„Da. Bolje je.“

Renci se udalji, i ne pogledavši više podijum. Radije bi da izbegne predstavu koju ono dvoje, iako na mirniji način, i dalje prikazuju. „Ali šta se dogodilo?“

„Ništa, mala svađa zbog nepotrebne ljubomore...“

„A ti miriš?“

„Da...“

„Ne mogu da verujem.“

„Da, tako je. Dođi, nećemo ovde...“

Video sam da postoje neke stepenice u dnu sale, vodim je tamo, popnemo se u mrak i izađemo na krov *Goe*. Muzika i dotle dopire. Tu su neki mladi koji puše manje-više legalne stvari, poneko ima flašu, drugi malo dalje igraju. Nađemo mračan ćošak i konačno se poljubimo.

„Sto godina nisam bila u diskoteci.“

„Ni ja.“

Zagrlim je i igramo van ritma uz neku samo našu muziku. S vremena na vreme se poljubimo i nastavimo da se krećemo, ali mnogo gracioznije nego Karim i Danija i, srećom, bez bliceva.

120.

„Hej, sinoć si se kasno vratio! Probudila sam se u tri i još te nije bilo!“ Đin mi se smeši doručujući.

„Da, vratio sam se oko četiri.“

„Baš sam želelada idem s tobom, sto godina nisam bila u diskoteci...“ Babine reči. Čini mi se da živim u onom filmu *Dan mrmota*. Samo što se ovde rečenice ponavljaju, ali s dve različite osobe.

„Muzika je bila sjajna.“ Đin ustane sa stolice pomalo s naporom. „Ma kuda bih i išla s ovolikim stomakom?“

„Stvarno, baš je okrugao. Koliko još?“

„Uskoro. Juče sam bila kod lekara da bismo ugovorili prvi skrining, ali na kontroli mi je rekao da je Aurora savršena, odlično je i glava joj je dole, spremna je da izađe. Baš sam srećna.“

Đin uspeva da se pretvara da je opuštena. U stvari, lekar je insistirao da se uradi kontrola i s limfom, ali, kao i pri prethodnim posetama, čvrsto sam ostala pri svojoj odluci.

„Profesore, nemojte insistirati, ne želim da brinem bez potrebe. Na kojoj god tački bilo to čudovište, ja svakako ne bih intervenisala, pa zašto da se opterećujem?“

„Način na koji razmišljate savršeno je ispravan. Vidim vas u trenutku tako velike lepote i sreće da bih voleo da se sve nastavi na najvedriji način.“

Đin počuti. A ako ne bude tako? Kako li će Aurora bez mene? Moja devojčica nije čak ni došla, a ja već odlazim. I veo tuge joj padne na oči. Lekar to primeti.

„Đinevra, vi morate da ostanete pozitivni, veseli i vedri. Morate da mislite da će sve proći najbolje što može. Baš kao što ste mi vi rekli, ali šta sad radite – prvo me ubedite, a onda se predomislite?“

Đin se nasmeje.

„U pravu ste!“

„Ah, evo, tako vas volim!“

Lekar je otprati do vrata.

„Setite se da su naša glava, naše srce, a pre svega naš duh naši najveći iscelitelji.“

Đin popije još malo kapućina s mlekom od soje, a onda joj iznenada, bez razmišljanja, dođe sasvim prirodno da pita: „Stepe, da li je sve u redu?“

Prenerazim se.

„Da, naravno. Sve je savršeno. Zašto me to pitaš?“

„Ne znam, ponekad imam čudan osećaj. U poslednje vreme nije te bilo mnogo u kući, a kad si tu, nekako osećam da si drugačiji. Tačno je i da sam ja uvek umorna. U suštini, vi muškarci biste morali jednom da probate šta znači imati u sebi neko malo biće koje raste i širi te previše, od kojeg povraćaš, koje ti oduzima snagu, zbog kojeg imaš čudne želje... Ali ne one!“

„Eto, poslednji put kad si me naterala da izađem noću želela si 'led' od lubenice. To je bio vrh! Ali kako će sad ova devojčica ispasti, s mrljom od lubenice ili s mnogo semenki?“

„Budalo. Ne smeš da mi prebacuješ te slabosti.“

„U pravu si.“

Onda raširi ruke uz osmeh. „Hoćeš li me malo zagrliti?“ Željna malo ljubavi, sigurnosti i mira, da može da se prepusti i potraži sklonište u meni. Pridem i pažljivo je stegnem, ona spusti glavu na moje grudi i vidim kako je zatvorila oči, pratim njeno disanje koje lagano pomera ono malo tamnih dlačica koje su joj završile ispred usta. Ko zna na šta misli. Trebalo bi da budem njeno srećno ostrvo, njena sigurna luka, ono pribežište koje odoleva svakoj nepogodi, trebalo bi da budem njen bunker od armiranog betona, čvrst, sposoban da je brani i od atomske bombe. A ja nisam ništa od toga, ja sam duša koja plovi nasumice, vođena srcem koje je pre toliko vremena postalo zarobljenik. Onda se Đin odvoji od mene. „Hvala, baš mi je to trebalo.“

Na trenutak se zagleda u moje oči, vidi da su vlažne. Onda mi se osmehne.

„Evo, ovo je najlepše kod tebe. Tebe preplave emocije i kod najobičnijih trenutaka kao što je ovaj. Volim te.“

121.

Vodili smo ljubav i potom se zajedno istuširali, kao kad smo bili mladi. Kao kad su njeni problemi bili njeni roditelji. Kao kad nismo imali dece. Sad smo za stolom. Naručila je suši i sašimi. Već smo sve restorane oko Ulice Borgo Pio isprobali, ali uvek s kućnom dostavom. Kroz prozor salona ulazi sunce. Lagane bele zavese ga propuštaju i ono se proteže duž velikog tepiha, dodiruje divane, nameštaj, čak i veliki televizor koji je na kraju želela da mi pokloni.

„Ah ti si televizijski producent... Ne možeš da sediš ovde i da ne pratiš programe koji idu u vreme ručka! Štaviše, trebalo bi da imamo više televizora i da napravimo zid od njih kako bi istovremeno mogao da pratiš šta se dešava na svim mrežama.“

„Ti si dramatično savršena.“

Da se čovek oženi tobom, želeo bih da joj kažem, ali time je ne bih nasmejao. Sad jedemo u tišini, spokojni i i umireni zbog upravo doživljenog zadovoljstva. Njeni poljupci su za mene uvek bili kao strujni udar. Dovoljan je i najmanji dodir i kao da osećam žmarce po srcu, jedinstveno osećanje. Jedanput mi je rekla nešto što nas je zbližilo. Tek što sam ušao u stan, poljubio sam je, otpozadi joj uvukao ruku u košulju i dotakao joj leđa. Ona je zatvorila oči, odmahнула glavom i nasmešila se.

„Ne mogu da verujem. Ti si za mene kao Batistijeva pesma *Stvari koje misle...*“

„Ma daj!“

„Tako je! Lučo je mislio na nas kad je ispevao te reči... Ja se gubim u tebi kao u toj pesmi. Nevolja je što se više ne nalazim. Jutros sam spremala neku kašu za Masima i, dok sam je mešala varjačom, krenula je baš ta pesma i ja sam počela da plačem, mešala sam i plakala, mešala i plakala, kao neka glupača.“

„Zašto, ljubavi?“

„Od sreće i u isto vreme od straha da ću te opet izgubiti.“

Uzmem suši od lososa štapićima, umočim ga u soja sos i stavim u usta. Onda uzmem *asahi*, naspem malo u njenu čašu i napunim i svoju. Kad spustim pivo na sto, primetim da me netremice posmatra. Osmeh joj je blag. Ali kao da nije srećna.

„Šta je?“

„Ništa. Mislila sam na ove trenutke i ovu lepotu. Nisam verovala da ću ih ponovo doživeti...“

„Samo si o tome razmišljala?“

„Ne.“

„Šta još? Hoćeš li mi reći?“

„Zaista hoćeš da znaš?“

„Da.“

„Da ćeš uskoro postati tata.“ Osmehnem joj se. „Da, ali drugi put.“

„Ali biće drugačije, svoje prvo dete, nažalost, i mojom krivicom, nisi mogao u potpunosti da doživiš i ne znaš koliko mi bola to nanosi. Ne znam da li ćeš ikada uspeti to da mi oprostiš.“ Onda ustane i ode u kuhinju. Nasloni se na sudoperu okrenuta prema šporetu i počne da plače. Pridem joj, zagrlim je otpozadi i položim lice na njeno rame.

„Babi, zašto to radiš? Nema tu šta da se oprosti. Vidim svaki trenutak kroz tebe, a onda ono kad smo zajedno u parku ili kad ga s tobom čekam na izlazu iz škole, onaj njegov osmeh kad ga vidim kako dolazi, ili kad čujem kako me zove: 'Hej Stepe!' — sve to mi ispunjava srce, sve to me zadovoljava. On je moj sin i ima svu moju ljubav. Uvek ću biti prisutan u njegovom životu, šta god da se desi, ma kad da mu zatrebam. Ne želim ništa osim da on bude srećan. To je za mene biti tata. Kad smo kod toga, Masimo ništa ne kaže na to što je s vremena na vreme taj Step u njegovom životu? Da li ti možda Lorenzo, kad čuje moje ime, pravi haos?“

Babi obriše suze nadlanicom i odmahne glavom.

„Ne, sve je u redu. Rekla sam mu da sam te srela nekoliko puta, ali samo zato što radiš blizu mog radnog mesta. Ali rekla sam mu i da si srećno oženjen.“ Onda se okrene i osmehne se. „Osim toga, Lorenzo me nikad ništa ne pita zato što bi se, kad bih ja njemu postavila neko pitanje, sam našao u neprilici.“

Puštam da se razgovor prekine, nikad joj nisam rekao za naš susret u *Vaniju*. Vratimo se za sto i završimo s jelom. Uzmem posudu sa sladoledom i spremim dve čašice, za nju straćatelu i pistaće, za sebe samo čokoladu.

„Odličan je, ma gde si ga kupio?“

„Na uglu kod Trga Rizordimento, kod *Old bridža*“

„Gde je uvek gužva? Mislila sam da poklanjaju kornete kad sam videla da je red u svako doba dana.“

Babi se osmehne i dobrano zagradi kašičicom. Stavi sladoled u usta i pusti da se lagano istopi.

„Ne, ne, to je zato što je sladoled baš dobar, kao krem.“

„Tačno.“

Zatvori oči, i dalje uživajući u sladoledu. „Baš je kao san, kao ti...“ Onda ih otvori. „Ma hoću li se ikad probuditi? Šta misliš?“

„Ma šta ti je danas?“

„Jesi li se umorio od mene? Jesi li se umorio od toga što dolaziš ovamo svaki dan?“

„Nadao sam se da ću se smiriti, da te više neću želeti, da će me ovo neprestano dolaženje na neki način smiriti, da ću se umiriti, ali nije tako. Toliko me očarava sve ono što osećam za tebe kad god te dotaknem. Ti si beskrajnog ukusa.“

Onda Babi ustane i priđe mi, uzme mi čašicu iz ruku i spusti je na sto. Sedne na mene. Ljubi me dugo i naši jezici su hladni od sladoleda, i naše usne imaju ukus svake, i najslabašnije nijanse sreće, meke su, savršene. Ono što me impresionira jeste to što se nijednom nije desilo da nam poljupci „falširaju“. Onda se odvoji od poljupca, ali ostane blizu mojih usana, zatvorenih očiju, udišući me. Potom otvori oči.

„Reci mi istinu: misliš li da će se nešto promeniti s dolaskom vaše devojčice?“

„Ne.“

I ponovo je poljubim iz straha da ne budem iskren.

122.

Sastanak povodom serije s dva supervizora s *Retea*, Akileom Panijem i Marilenom Gati, traje čitavo jutro. Ishod je, na kraju, upravo onakav kakav smo i očekivali.

„Čestitam, odličan scenario, biće to veliki uspeh.“

Izgleda da je Akile Pani iskreno zadovoljan. Biće da ima šezdesetak godina, ćelav je, bucmast, s okruglim naočarima za vid i sedim brkovima. Koliko mi je Renci rekao, već se čitav vek bavi ovim poslom i, kad god su izbori, priča se da je on mogući direktor, ali on ipak svake godine ponovo obavlja isti posao, samo s više novca. Marilena Gati je mlada, ima oko četrdeset pet godina, nikad nije u trci ni za kakvo direktorsko mesto i entuzijasta je.

„Konačno! Ovo je ono što ljudi očekuju kod kuće! Veoma se radujem što ste vi prošli. Ne bi trebalo to da kažem, ali pročitala sam i scenarije i radnju Otavijeve serije i, iskreno, to je sve sto puta viđeno i preživakano. Gledaocima su već atrofirali prsti, ne menjaju kanal, ali ne znaju ni šta gledaju, moramo da ih probudimo.“

Akile Pani je ukori.

„Marilena, nismo pročitali ni scenarije ni radnju druge serije.“

„Tako je, pobrkala sam.“

Renci i ja se nasmejemo.

„Ne smete da brkate u ovom poslu!“

„Uvek poluistina!“

„Tačno.“

Ustanemo i ispratimo ih do vrata. Akile mi srdačno stegne ruku. „I izbor glumaca mi se veoma sviđa.“

„Da, trudili smo se da uzmemo prave ljude. Toliko ih ima, ne znam zašto koriste uvek iste, bar da ih naizmenično upotrebljavaju s poznatim ljudima, da eksperimentišu i daju šansu i drugima.“

Marilena se odmah pridružuje.

„Tačno. A Otavi uvek uzima iste, čak i za različite serije, tako da čovek posle ne zna ni koju seriju gleda!“

„Marilena!“

„Ali mi nismo ni videli njihove predloge za glumačku podelu... Shvatila, shvatila.“

„Već danas ćemo pokrenuti uplatu druge rate. Kad mislite da počnete sa snimanjem?“

Pogledam u Rencija.

„Sledećeg meseca ćemo biti spremni.“

„Odlično.“ Odu svi, zadovoljni. Zatvorimo vrata i vratimo se u salu za sastanke. Na velikoj tabli su sve fotografije glumaca. Na vratima se pojavi Aliče.

„Želite li toliko zasluženu kafu?“

Renci joj se osmehne. „Pa, iskreno, trebalo bi šampanjac.“

Prekorim ga. „Ali ovde uvek pijemo! Neka bude kafa!“

„Odmah ću vam je pripremiti.“ Baci pogled na fotografije na tabli. „Baš sam ovako zamišljala protagoniste. Jedva čekam da ih vidim.“

I nestane sa svom svojom veselošću. Pogledam je zadovoljno.

„Dakle, Aliče je najbolja kupovina ove godine, u stvari, prava je sreća što nam je još nisu odveli.“

„Nije izdajica.“

„Čivinini, najgori od svih.“

„Čak me je i tužio. Tražio je ne znam koliku odštetu i sad su advokati sve preuzeli...“

„Izgubio si glavu. Treba da zadržiš hladnoću i lucidnost...“ Radosno mu održim pridiku. „Nisi tabadžija, ne?“

„Ne!“

„Dobro, tako će legenda da se održava i više se neće znati ko je od nas dvojice šta uradio.“

Vidim da je Renciju muka, pokušam da celu priču osvetlim s druge strane.

„Suočavao sam se s gorim optužbama. Srećom, u suštini, nije se desilo ništa strašno.“

„Da. Kako god bilo, pogrešio sam i neću to sebi oprostiti. Neće se ponoviti.“

„Savršeno. Sećaš li se da sam tragao za nekom greškom u tebi? Stigla je. I mogu li da ti kažem istinu? Ovo je najbolja greška koju si mogao da napraviš. Zaslužio je to. Prodani nezahvalni lažov. Osim toga, šta god da radiš s nekom ženom, o tome se tako ne govori. Štaviše, da ti nisi ono uradio, ja bih se pobrinuo za to. Dakle, hvala ti što si pogrešio, pošto sam ja grešio dovoljno.“

Aliče zakuca na vrata.

„Mogu li?“

„Izvolite.“

„Evo vaših kafa.“

Uđe i spusti ih na sto, pa krene da izađe iz prostorije. „Hoćete li da zatvorim vrata?“

„Da, hvala.“ Ostanemo sasvim sami.

„Dakle, čini mi se da smo na dobrom putu. Reditelj je Damario, njega su nam dali, ali bio je i u našem izboru. Sviđa im se scenario i već danas će pokrenuti plaćanje druge rate.“

„S kojom ćemo odlično zaraditi zato što smo, uprkos troškovima koje smo ugovorili, uspjeli da uštedimo trideset procenata.“

„A kako to?“

„Želeli su da rade po novom principu. Epizoda – ključ u ruke. Sve troškove zatvora na određenu sumu, koja je niža od onoga koliki su troškovi bili ranije. Zamisli: mi smo se pobrinuli da izaberemo najbolje lokacije, brojne statiste, sporedne uloge, a ipak ćemo super zaraditi. Zamisli sad koliko je Otavi, Pancerotu, naduvavao troškove!“

„Bravo, Renci. Nemoj da zaboraviš da naredne nedelje moramo da predstavimo nov projekat za seriju za sledeću sezonu na *Reteu*.“

„Sve je spremno, ponovo smo u trci s Pancerotom, a tu su i dve manje firme.“

„Ko zna da li ćemo i ovog puta uspeti da prođemo...“

Renci podigne šoljicu kafe kao da nazdravlja.

„Hoćemo, naravno.“

Oponašam ga i otpijem, potom spustim šoljicu na sto. Među fotografijama glumaca zakačenim za veliku tablu vidim i sliku Danije Valenti. Renci to primeti.

„To je mala uloga... Samo tri scene.“

„Dobro si uradio, Kalemiju će biti drago što sledimo njegova uputstva.“

„Više je ne sledi, čini mi se da je usvojio drugo dete... To je usluga koju sam direktno njoj učinio.“

„Bravo. Svakako je dobro što održavaš odnose, nikad se ne zna... A Tereza?“

„Ne čujemo se.“

„Ne znam šta da ti kažem. U ovakvim slučajevima, šta god čovek da kaže, svejedno ne valja.“

Renci uzdahne. „Toliko sam to kritikovao i onda sam se ja našao u toj situaciji. Mislim da je onaj gore ovo namerno uradio, video je da sam previše siguran i mnogo pametan i hteo je da me stavi na probu, kakav sam Jov...“

„Pa šta bi onda ja trebalo da kažem? Ni sve serije zajedno ne bi uspele da ispričaju ono što ja sad proživljavam...“

„Ah, tako si se sredio?“

„I gore.“

„Želiš li da razgovaraš o tome?“

Uz osmeh mu odgovorim: „Ne.“

„Čini mi se da je to u redu.“

Baš tad, kao da nas je sudbina slušala, zazvoni mi telefon. Ćin.

„Ljubavi, ja sam kod mame, svratila sam da joj se javim potpuno mirno, ali pukao mi je vodenjak! Sad idemo u Bolnicu Svetog Petra, tamo gde smo se dogovorili s doktorom Flaminijem.“

„Okej, vidimo se tamo.“

Prekinem vezu i pogledam Rencija.

„Evo, upravo stiže nova epizoda. Naslov: Aurora se rađa!“

123.

Ne javljam se nikome u kancelariji, uđem u lift i za tren se nađem ispred zgrade. Ali prvo, pre nego što pođem, moram da obavim jedan telefonski razgovor.

„Halo, Babi, jesi li već izašla?“

„Ne, upravo sam krenula.“

„Ne mogu da dođem, žao mi je.“

„Šta se desilo? Jesi li zaboravio da imaš sastanak? Ili ideš na ručak s nekom drugom?“ Čujem kako se smeje. „S ljubavnicom pored ljubavnice! Vidi, upozorila sam te, ako te uhvatim, neću ti oprostiti...“

Rekli smo da ćemo uvek sve govoriti jedno drugom, tako da ne mogu da je lažem.

„Devojčica se upravo rada, idem u porodilište.“ Čujem kako naglo menja ton.

„Ah, izvini.“

„Zašto se izvinjavaš? Nisi znala, ali situacija i nije dramatična... Nadam se!“

Stoga ona ponovo počne veselim tonom. „Ma ne! U pravu si, otkud znam, čini mi se da sam rekla nešto neprikladno. Idi, idi, ljubavi. I čestitam. Ali pošalji mi poruku, javi mi da znam da je sve u redu.“

Babi završi razgovor. Ne uspevši da se kontroliše, počne da plače. Onda se pogleda u ogledalu i oseti se smešnom, pa počne da se smeje za sebe. Evo, pogledaj se, odvratna si, plačeš kao neka budala. Koliko dugo nisam plakala? I-haj! A trebalo bi da budeš srećna zbog njega, trebalo bi da to budu suze radosnice, ne umeš zaista da voliš, da umeš, on bi ti bio na prvom mestu. Tako bi trebalo da bude! Sad i on ima dete. Odnosno, ima ih dvoje, ili bar jedno i po! I ponovo počne da se smeje, pa uzme mobilni telefon. „Ćao, kako si?“

„Dobro, ti? Šta se događa pa me zoveš u ovo doba?“

„Dakle, nemoj ništa da me pitaš, samo reci 'da', važi?“

„Šta treba da kažem: 'da' ili 'važi'? Nisam shvatila?“

„Ne treba da postavljaš pitanja i reci 'da'.“

„Da, važi...“

„Budalo! Dakle, pozovi Stepovu kancelariju i reci da ga tražiš.“ Pa joj do tančina objasni šta neizostavno mora da uradi.

U malom baru *Etiliko spirit*, na Trgu Bainsica, nekoliko mladih čita *Republiku*, drugi živo pričaju o tome kakve će nove ideje sprovesti revoluciju na katodnoj

cevi, a samo dvoje-troje mirno jedu zato što još studiraju. Još dve ili možda tri godine, u zavisnosti od toga kako će im ići ispiti, pa će i njih zaraziti ova žurba da izmene svet. Danija Valenti sigurno ne žuri da to izvede i ona pozdravi Rencija, koji joj krene u susret kao da se baš ništa nije dogodilo među njima. „Ćao! Baš lepo što si uspeo da svratiš!“

„Da, ali ne mogu dugo da ostanem. Rekao sam Stefanu da imam sastanak, ali onda neizostavno moram da svratim do njega. Upravo će mu se roditi kćerka.“

„Ma daj, baš lepo, on mi je baš simpatičan! Baš sam srećna zbog njega. Nisam znala da je oženjen. Njegova žena nikad nije došla na snimanje.“

„Pa nije valjda čovek oženjen samo ako mu žena dođe na snimanje?“

„Au, kako si oštar. Ma ti si još ljut zbog onoga s Karimom? Ljubili smo se samo zato što su tu bili fotografi. Jesi li kupio posle *Super VIP ženu*? Bila je fotografija! Odnosno, cela reportaža.“

„Da, video sam.“

Onda jedna niska bucfasta devojka, odevena u crno, s jarkocrvenim usnama i kratkom kovrdžavom kosom, priđe stolu. Izvadi beležnicu i olovku iz crne kecelje, tako da je odmah spremna za pisanje.

„Ćao, šta želite?“

„Za mene samo sok od nara.“ Onda tiho kaže Renciju: „Baš sam se ugojila!“

„I ja ću isto.“

Devojka vrati olovku i beležnicu u džep kecelje i onda priđe prljavom stolu, skloni neke tanjire, čaše i papirne salvete i sa svim tim ode u šank.

„Daj, nemoj da se ljutiš! Uostalom, sam si mi rekao da imaš ženu, znači, što daviš?“

„Nismo više zajedno.“

„Žao mi je ako si se posvađao... Ali šta se desilo? Ne, ne, to nije moja stvar.“

„Reći ću ti.“

„Ne, rekla sam ti da ne želim da znam. Radije bih da čujem jesi li uspeo da dobiješ neku ulogu za mene. Hoću li glumiti Stefaniju, radio-voditeljku koja kreće s dna i postaje slavna?“

„Ne, za tu ulogu su želeli Vargadijevu.“

„Ali uvek sve ona radi! Šta to ona ima više od mene?! Znam ja zašto ona toliko radi, zato što je ljubavnica onog Delfinija, direktora mreže, eto zašto. Da sam to bila ja, u ovo doba bih bila u Holivudu. I? Koga ću ja glumiti?“

„Katerinu.“

„Ali Katerina ima samo jednu epizodu, to je sitna uloga!“

„Ali ona je centralni deo epizode, sve se vrti oko nje... Osim toga, ti si na početku, nikad ništa nisi radila u serijama.“

„Ne! Ja onda želim da glumim bar Federiku, Stefanijinu sestru. Ako to ne budem radila, vraćam se u Milano!“

Danija uzme neko paklo iz torbe, izvadi majušnu žvaku, stavi je u usta i onda, kao da je torba koš, ubaci paklo ponovo unutra i ono se izgubi u tom haosu. Počne da žvaće otvorenih usta, smorena, a onda joj neka ideja padne na pamet.

„A ko je reditelj?“

Renci je pogleda, zamišljajući njene planove. „Još nije odlučeno.“ Stigne devojka sa sokovima. „Hvala.“

Danija u tišini počne da pije. Kad otpije skoro tri četvrtine, spusti čašu na sto.

„Kako god, bilo bi pravo da me pustite bar da uradim kasting za Stefaniju. Otkud oni znaju da li sam dobra ili ne? Možda neka nepoznata može sve da iznenadi, ne? U vreme neorealizma, ljude su uzimali sa ulice, sve je bilo realno, to je bila umetnost.“

I ponovo počne da pije, sve dok ne ispije sok. Onda joj padne na pamet još jedna dobra ideja. „A zašto ne odemo do mene? Daću ti scenario prve epizode i videćeš kako ću se snaći. Hajde, ti me nikad nisi video. Ako vidiš koliko vredim, sigurna sam da ćeš se mnogo više potruditi oko moje uloge zato što si prvi koji je poverovao.“

„Moram da idem u porodilište.“

„Ah, pošto je Stefano tek otišao, devojčica će se roditi za tri-četiri sata, pa neće pobeći! Kuda da idu?“

Danija mu se nasmeši i namigne mu. Renci je pogleda, a onda pomisli na onu fotelju na sredini salona, koja gleda na onaj prozor, na lepotu one panorame... Kako da joj kaže „ne“?

124.

Bolnica Svetog Petra, kad stignem tamo, prvi put mi izgleda drugačije. Bio sam tu nakon jedne nezgode s motorom, satima sam čekao u Urgentnom centru pošto sam iščasio lakat. Drugi put sam bio zbog toga što sam uganuo skočni zglob na malom fudbalu i treći put, noću, nakon tuče u *Pajperu*. Došli smo ovamo Polo i ja, obojica smo bili dobro naduveni. Sedeli smo u čekaonici u Urgentnom, ali onda, kad smo videli sve one koji su dolazili i prolazili ispred nas jer su bili u gorem stanju, otišli smo u bar na Korso Franci. Tražili smo da nam daju leda i ostali smo napolju, za stolom, upotrebivši prljave krpe s motora da držimo kockice. Hteli smo da nam malo splasnu otekline pre nego što se vratimo kući i budemo u stanju da se pojavimo u pristojnom izdanju. Napravili smo prijateljsku hroniku tuče, sećajući se manje-više svih prelaza, neke lažirajući, preterujući u nekima, ali svakako je prošla mnogo bolje nego ostalima, to je bilo važno. Bio sam dečak, sa svim onim besom i nasiljem, sa svojim prijateljem Polom i njegovom laži. Prošla vremena. Sad sam ovde zato što se moje ime ponovo menja u matičnom uredu, od muža ka ocu. I, uprkos svemu onome što se događalo u poslednje vreme, veoma sam uzbuđen. Sledim uputstva, odeljenje porođaja. Popnem se na drugi sprat i u dnu hodnika vidim Frančesku s Gabrijeleom. „Ćao, kako je Đin?“

Otac se smeši, klima glavom, ali ne kaže ni reč. Frančeska je mnogo mirnija.

„Sve je u redu, unutra je, još malo, doktor je rekao da je potpuno otvorena. Uđi ako želiš, ako se ne plašiš...“

Osmehnem joj se, a onda ona, kao da se izvinjava, doda: „Mnogi bi hteli, ali ne uspevaju. Sa mnom Gabrijele nije uspeo. Danas je čudo da je uopšte i dovde došao. Njemu, kad uđe u bolnicu, odmah pozli, obavezno se onesvesti.“

Gabrijele se nasmeje i konačno pronade reči.

„Eto, ovog puta mi je baš dobro krenulo! Sad će mi zbog tebe opet pozliti.“

Ostavim ih da se blago prepiru, gurnem velika vrata i nađem se u savršeno sterilisanoj sali, hladnijoj od hodnika. Odmah se pojavi jedna sestra.

„Ko ste vi?“

„Muž Đinevre Biro, njen lekar je doktor Flamini.“

„Da, unutra je. Želite li da prisustvujete? Samo što se nije porodila...“

„Već?“

„Zar niste srećni? Da niste hteli da ceo dan provedete ovde?“

„Ne, ne.“

„Evo, obucite ovo.“ Pruži mi tamnozeleno odelo u providnoj kesici. Otvorim je, tu su tanak mantil, nekakva mrežica za glavu i navlake za cipele. Sve to obučem na brzinu i uputim se kuda sam je video da je nestala. Uđem u neku veliku prostoriju. Eno je. Na jednom krevetu je Đin, zajapurena, oslonjena o laktove, čaršav je pokriva sve do savijenih kolena. Lekar je ispred njenih nogu.

„Da, opet, tako, tako, odlično, guraj... Evo, dosta, sad diši. Još malo, pa počinjemo.“ Onda me lekar ugleda.

„Zdravo, dođite ovamo, sa strane, kod uzglavlja, iza Dinevre.“

„Ljubavi, stigao si.“

„Da.“ I ne kažem ništa više da ne bih sve pokvario, da ne pogrešim nešto.

Đin mi se osmehne, ispruži ruku, ja je uzmem i ostanem tako, pomalo ošamućen, ne znajući dobro šta da radim, onda osetim kako me jako steže i začujem doktorov glas.

„Evo, izlazi, vidim glavu, nastavi tako, hajde, guraj, sad diši, još jače, guraj, guraj!“

Đin diše kratkim udisajima, jedan za drugim, izvija leđa, steže zube, zatvara oči, gnječi moju ruku sve dok ne rodi Auroru. I vidimo to malo biće, još zakačeno na dugu nit, sve prljavo, koje drže naopako i koje iznenada počinje da plače, potpuno menjajući svoj respiratorni sistem. Doktor uzme makaze i pruži mi ih.

„Hoćete li vi da presečete?“

„Da.“

Kažem uvek i samo „da“, i dalje ne znajući šta drugo da kažem. Doda mi makaze i pokaže tačno mesto. „Ovde.“

Otvorim makaze, presečem i Aurora je prvi put nezavisna. Lekar pruži devojčicu sestri, koja je odmah pere pod blagim mlazom vode, svu je briše brzim pokretima i stavlja joj nekakvu kremu na oči. Onda priđe neka doktorka, koja je pregleda zabeleživši nešto na nekom kartonu. Kad završi, pokrije je i odnese je Đin.

„Hoćete li je tu, kod vas? Držite je malo tu, na sebi.“

Đin prihvati oklevajući. Onda je veoma polako uzme u ruke, uzbuđena je, ni ona ne kaže ništa, a onda je spusti na grudi. Aurora lagano pokrene glavu, Đin je opčinjeno gleda, srećna je kao nikad dotad i okrene se prema meni kao da traži potvrdu.

„Ma jesmo li zaišta ti i ja stvorili ovu devojčicu? Samo ti i ja? Niko drugi? Nije moguće. Zar nije nešto najlepše na svetu? Da nismo zarad ovoga došli ovamo, na zemlju? I da se nismo radi nje mi sreli?“

Aurora ponovo pokrene glavu i ja se uzбудim, primetim da mi suze klize, ne mogu da ih zaustavim, ne mogu ništa da učinim, ništa, plačem, plačem od sreće. Da nije stigla Aurora, sad bih bio na drugom mestu, s Babi, kao što sam stalno radio u poslednje vreme, kad je trebalo da budem stalno uz nju. I stidim se, stidim se svoje ukradene sreće, čini mi se da sam je oteo nekom drugom, nekom ko ju je zaslužio više od mene, tom Nikoli, na primer, ili hiljadama drugih muškaraca koji bi bili srećni i ponosni da su sad ovde, na mom mestu.

„Ljubavi, šta je bilo? Zašto tako plačeš? Sve je dobro prošlo, prelepa je, to je tvoja kćerka, to je Aurora, uzmi je, uzmi je i ti.“

A ja odmahnem glavom i nastavim da plačem, kažem: neću, ne mogu. Ali onda vidim da se Đin malo odmiče, kao da želi da izoštri scenu, kao da želi da me bolje vidi, kao da ne može da shvati. Onda joj se nasmešim, klimnem i priđem joj, a ona se razvedri, lagano mi pruži taj nežni zamotuljak i ja ga uzmem obema rukama, zabrinut da može da mi ispadne, kao da je to najnežniji i najdelikatniji kristal koji je ikad stvoren, ali u isto vreme najdragocenije blago na ovom svetu. I, kad je prinesem sebi, vidim to savršeno lice, te zatvorene oči, ta mala, nežna usta, te tako krhke ruke, majušne, koje kao da iščezavaju. Aurora. I zamišljam njeno srce, koje nežno kuca, koje pumpa krv, koje čini da se pokreću ove nožice, ove ručice, koje se s vremena na vreme, kao u usporenom snimku, otvaraju i zatvaraju. To malo srce za koje ja nikad, ama baš nikad u svom životu, ne bih želeo da pati.

125.

Kad izađem iz Đinine sobe, još sam sav potresen i ne primećujem ljude koji su pristigli. Hodnik je pun rođaka i prijatelja.

„Ćao, Stefano, čestitam! Sve najbolje! Kako je to lepo! Kad možemo da je vidimo?“

Tu su Simona, Gabrijela, Anđela, Ilarija, još neke Đinine drugarice čijih se imena i ne sećam. Tu je, naravno, i Luk, njen brat, s devojkom Karolinom. On me zagrla.

„Baš sam srećan. Kako je Đin?“

„Dobro, dobro. Ako želite, možete uskoro da uđete, možda samo da je obavestim. Dolazi sebi. Ali samo joj se javite i nemojte svi zajedno, inače neće imati vazduha... I Aurori.“

„Kakva je?“

„Prelepa.“

„Ali na koga liči?“

„Ma otkud znam! Vi recite na koga liči. Ja više ništa ne znam!“ Frančeska, Đinina mama, počne da se smeje. „Pustite ga malo, i njemu oduzimate vazduh!“

„Eto, ti me spasi.“

A onda stiže Gabrijele, koji mi donosi dugi espresso u velikoj šolji, a ne u plastičnoj čašici.

„Ma gde si ga samo našao?“

„Podmitio sam šefa osoblja. Znam ja da uvek ima neka moka sakrivena negde.“

I stegne mi ruku, potapše me po ramenu, pa mi se nasmeši i tiho mi kaže: „Postao sam deda. Pssst!“

Kao da to svi ionako ne znaju. Klimnem glavom. „Naravno.“ Onda počne da se smeje, shvata da nije sasvim čist. „Kakva sam budala!“ Onda me snažno zagrla i ja zamalo prolijem kafu po sebi zbog njega. „Ovo sam najviše želeo. Hvala, Stefano, baš si me usrećio.“

Vidim da nas Frančeska posmatra, pratila je scenu, uzbuđena je, a onda ga ponovo pozove.

„Gabrijele, dodi ovamo, pusti ga. Kao dete si.“

Ona mu priđe, zagrla se i on joj spusti poljubac na čelo, pa počnu tiho da razgovaraju. Više ih ne čujem, ali vidim da se smeju. Srećni su, oni su mladi baka i deda, još se vole, čini mi se da nijedno od njih dvoje ne sumnja, nema među njima

ni najmanje senke, a kamoli druge osobe. Okrenu se, pogledaju me i osmehnu mi se. I ja se nekako osmehnem. Ne želim da razmišljam šta bi se desilo da ostavim Đin zbog neke druge, kako bi se sećali ove scene, koja bi dobila sasvim drugo svetlo, koliko bi bilo njihovo razočaranje. „Zar mu nije bilo dovoljno što je Aurora stigla? Zar nije ispunio svoje dane i svoje srce?“

„A ja? Ja sam priđe pomogla da se ponovo spoje! Ja sam kriva. Đin više nije želela ni da čuje, a ja sam je na neki način navela da ponovo poveruje u sve to. Sve sam pogrešila. Jadna moja kćerka. Nikad to sebi neću oprostiti.“

Pretpostavljam da bi to mogle biti njihove reči. Možda bi Gabrijele bio i stroži, ne bi me se plašio, osetio bi da ima pravo zbog bola koji oseća, možda bi vredao znajući da ništa ne bih uradio. U pravu je. Svi su u pravu. Ja sebi, prvi, ne mogu da oprostim.

Posle podne stiže i moj otac s Kirom. Doneli su cveće, da budem precizniji, neku veliku biljku.

„Stavite je napolje, na terasu ili u stan, sad se ne sećam šta je za nju bolje. Ali rašće sa Auroram.“

Stiže i Paolo, došao je s Fabiolom, i daje mi upakovan poklon. „Čekajte, uđite, javite se Đin.“

Premestili su je u sobu 102. Kad dođemo do vrata, pokucam. „Možemo li?“

Polako otvorim, unutra su njeni tetka i teća.

„Ćao, Stefano, uđite, uđite, mi ionako idemo.“

Zamene se i uđu Paolo i Fabiola. Đin se smeši gledajući ih, pomalo je umorna, ali oporavlja se.

„Baš lepo što ste svratili, uđite!“

Fabiola uzme paket iz Paolovih ruku i pruži joj ga.

„Doneli smo ti ovo. Videćeš da će te spasiti.“

Đin počne da ga odvija, stavlja papir na krevet, ja ga uzmem, zgužvam i bacim u korpu za otpatke, koja je puna papira od ostalih poklona. Đin, uz smešak, pogleda poklon.

„Sto je lepo!“

Fabiola obuhvati Paolovu ruku svojom i stisne je uza se.

„To je vrteška, mesec koji se okreće i projektuje slike na zid.“ Fabiola je ponosna na taj svoj poklon. „Vidi, spasli smo te! Ne znam kakva će biti Aurora, ali Fabio je, kad se rodio, stalno plakao, ja sam bila iscrpljena i histerična, Paolo još gori od mene, a ova vrteška je bila jedina stvar koja je uspevala da smiri Fabija i da ga uspava. Praktično, ovaj mesec koji se okreće spasao nam je brak.“

Sva zadovoljna, cmokne Paola, koji joj se smeši. Stižu još neki rođaci. Auroru su odneli u zasebnu prostoriju, pa ih odvodim da je pogledaju iza stakla. „Eno, ono je ona.“ I pokažem je. Malo dalje, neki novopečeni roditelj isto radi sa svojim detetom. Neki tata se raspravlja s neodlučnim rođakom koje je u stvari njegovo dete, ne uspevajući dobro da vidi broj na narukvici koju ima na zglobu.

„Ono je...”

„Ma ne, kažem ti da je ono posle njega, duži je...” Ostavljam ih u njihovoj neodlučnosti i vraćam se kod Đin. „Mogu li?”

Konačno je sama.

„Da, ljubavi, baš lepo što si se vratio, mislila sam da si otišao...”

„Šališ se? Izvoli, imam nešto za tebe.”

Predam joj jedan mali poklon, ona ga otvara.

„Ali prelep je!” To je mali privesak u obliku devojčice od belog zlata, s jednim dijamantom i lančićem. Pozadi je urezano Aurorino ime. „Hvala. Hoćeš li mi ga staviti oko vrata?”

Priđem joj i uspem da ga nežno provučem ispod kose i da ga zakopčam. Spusti ruku na grudi.

„Tako sam srećna.”

„I ja.”

„Sve je dobro prošlo.”

„Da, bila si odlična.”

„Ti si me držao za ruku i to mi je dalo snage. Kad sam osetila da si blizu mene, nisam se više plašila. S tobom ne može ništa da mi se dogodi.”

Osmehne mi se, a ja ćutim, i ja se njoj osmehujem. Onda mi se učini da joj je skoro žao.

„U poslednje vreme nisam baš bila bliska s tobom, nisam dolazila na mnoge događaje važne za tvoj posao, čak ni na završno slavlje zbog tvoje prve emisije. Opraštaš li mi?”

Ne znam šta da kažem. Osećam knedlu u grlu. Nastavi da mi se smeši.

„Uveravam te da će se sad vratiti ona nekadašnja Đin. Biću uz tebe jača no ikad, a Aurora će biti s nama, i neću biti bojažljiva ni smotana mama, baš ću se potruditi. A ona će nam pružiti još više svetlosti, ništa nam neće oduzeti. Bićemo savršeni, kako si oduvek želeo.” Na trenutak vidim da je neodlučna, kao da joj je neka misao prošla kroz glavu, ali onda se razvedri, ponovo je sigurna u sve ono što je rekla. Želeo bih da i ja budem tako siguran.

„Ljubavi, nisi ni mogla drugačije. Sad samo misli na odmor, tako ćeš se brzo oporaviti i vraćamo se kući. Najvažnije je da se Aurora rodila, dobro je i prelepa

je.“ Nežno je poljubim. „Idem kući, da se istuširam i da donesem stvari da spavam ovde.“

„Ma ne, ljubavi, ostani kod kuće. Sve je odlično prošlo, nema nikakvih problema. Pozvaću te ako mi nešto zatreba, ali stvarno se nadam da neće.“

Insistiram i na kraju uspem da je ubedim. Onda izađem iz sobe. Odem na gornji sprat, gde je Aurora s drugim bebama. Kad stignem, u hodniku nema više nikog. Priđem staklu. Tu je sestra koja pazi na bebe. Kad me ugleda, prepozna me i ljubazno uzme krevetić sa Aurorom i prinese ga blizu, tik uz staklo. Zahvalim joj i ona se udalji. Aurora je budna, pomera ručice i s vremena na vreme pokušava da otvori oči, ali ne uspeva. Pravi čudne grimase, kao da želi da proba da plače ili kao da joj nešto smeta, ali to je samo tren, ponovo se smiri i pomera usta kao da sisa. Prelepa je.

Neko pokuca na vrata sobe 102. „Je li dozvoljeno?“

„Napred.“

Doktor Valerio Flamini uđe u Đininu sobu.

„Dakle, kako se osećate? Je li sve u redu? Devojčica je divna i nema nikakvih problema, uradili smo sve moguće kontrole, analize i ostalo, nema ni najmanjeg znaka fiziološke žutice, savršena je.“

„Dobro, srećna sam, hvala na svemu, doktore.“

Valerio Flamini pogleda Đin.

„Ali, nažalost, znamo da ne možemo isto da kažemo i za mamu.“ Đin mu se osmehne.

„Zar ne bi moglo da se desi da je nekim čudnim slučajem nestalo?“

„Da, to bi bilo divno, ali ne možemo se pouzdati u čuda. Tu je Medicina i moramo da primenimo ono najbolje što danas znamo. Veoma smo napredovali i tehnike su sve savršenije. Dakle, ja sam vam poverovao, poštovao sam vašu odluku, ali sad moramo da se pobrinemo za limfom. Niste želeli da vas opterećujem i ja vam ništa nisam rekao, ali poslednje analize i ultrazvuk koji smo uradili govore nam da je na pola puta, porastao je, srećom, ne koliko sam se plašio, ali ne možemo više da ga ostavimo na miru. Vreme je da ga odlučno napadnemo, citostaticima i radioterapijom. Ako se slažete, od sutra ćemo početi s prvim tretmanom. Pratiće ga jedan moj kolega, najveći ekspert u tom polju, profesor Dario Milani. Siguran sam da ćemo, ako odmah počnemo, uspeti da ga za kratko vreme porazimo.“

Đin na trenutak zatvori oči, pokuša da skupi snagu.

„Da, ali da li to znači da neću moći da dojam Autoru?“

„Ne, nećete moći. Ali bolje je dati joj veštačko mleko nego i dalje čekati. Razumem izbor koji ste napravili, ali više apsolutno ne možete potcenjivati sve ovo. Nalazite se u veoma teškoj situaciji. Treba to da uradite upravo radi Aurore.“

Iz Đininih očiju lagano počnu da klize suze. Lekar to primeti i pruži joj kutiju maramica koja je stajala u blizini.

„Znam, to je nevolja, ali morate biti pozitivni, vedri. Vaše stanje duha je osnovno. Sad se odmorite, umorni ste. Za sve što vam bude trebalo — pozovite me.“

Doktor Valerio Flamini izađe iz sobe.

U najrazličitijim trenucima, čak i kad bi trebalo da bude samo divan, ljudi uspeju da zakomplikuju život. A ja sam, glupavo, ušao u tu grupu. Ovde sam, pred staklom, posmatram smešeći se, tako jednostavno i prirodno, skoro tupavo, i najmanji Aurorin pokret, očaran sam i zabavljen tim pokretima koje uskoro više neće imati. Podseća me na Kafkin *Preobražaj*, jedno od malobrojnih dela iz lektire koja su mi se dopala u školi. Znam da je poređenje moje kćerke sa insektom potpuno pomerenom, ali sada su njene teškoće, njena potpuna nemoć, glupavo povezale moje sinapse za tu knjigu. Možda i nije toliko apsurdno ovo poređenje, s malim objašnjenjem — u suštini, taj insekt sam ja. Ponovo sam na leđima, s nogama i rukama ka plafonu, ne mogu da se okrenem, ne mogu da ovladam svojim pokretima. Kao da me je sve ono što mi se dogodilo u poslednje vreme navelo da se nasučem. Eto, kao da sam mladunče kita koje je pogrešilo struje i završilo na nekoj plaži. Gasim se na suncu, ismeva me neki radoznali posmatrač koji nema preča posla ovog jutra. Nema gore stvari od toga da izgubiš uzde sopstvenog života, da se nadeš na leđima podivljalog konja koji te nosi ko zna kud, on to zna i raduje se tvom neznanju. Ili sam, u jednom vetrovitom danu, na jedrilici bez kormila i krilaca. Ne možeš da ispraviš rutu i ne ostaje ti ništa drugo do da rezignirano gledaš kako ideš prema hridima. Ali zar stvarno ne mogu ništa više da uradim?

„Ali prelepa je! To je najlepša devojčica koju sam ikad videla.“ Palina je iza mene, iznenadila me je, osmehuje mi se pa me zagrlila.

„Polo bi bio lud od sreće zbog tebe i želeo bi da neizostavno bude kum.“ Bolje je pogleda približivši se staklu. Onda počne da se smeje.

„Šalim se, to je samo san, poludećeš zbog nje, zaljubićeš se u ovu ženu kako nikad nisi.“

Od reči koje mi ona izgovara, sa svim što sam dotad osetio, ja se skršim.

„Ponovo se viđam s tvojom prijateljicom.“

126.

Palina bi želela sve da kaže Stepu, da se ponovo sprijateljila s Babi i da joj je ona sve ispričala, ali obećala joj je. Ne može. Ne može da izda ponovo nađeno prijateljstvo, pa postane najbolja od svih glumica, iznenađena, zaista začuđena tom vešću, ali bez preterivanja.

„Ma daj? Ali šta hoćeš da kažeš? Ponovo se viđate? Ne mogu da verujem...“

Zbog takvog izbora reči, zvuči još uverljivije.

„Da. Ne znam kako se to desilo. Ja mislim da mi nikad nismo prestali da se volimo.“

Sednu na jednu klupu u bolnici, ispred neprestane gungule ljudi koji su zabrinuti, srećni, očajni, s nadom, ljudi koji ulaze i izlaze kroz bolničku kapiju zbog posete prijatelju, nekom rođaku koji je smešten u bolnicu ili zbog sopstvene posete koja će doneti ko zna kakav ishod.

„Mislio sam da mogu da kontrolišem situaciju, ali nije tako.“

I Step joj sve ispriča, o susretu u Vili Mediči, o momačkoj večeri, o svojoj ljubomori na žurki kad je video da joj se udvara neki neznamac.

„I to mi je pomoglo da shvatim šta to još osećam prema njoj. Pao mi je mrak na oči, Palina. A ti me poznaješ...“

„Sreća pa ga nisi prebio.“

„To ne.“ Step se nasmeje. „Bar sam se u tome stvarno popravio. Ali nisam u svemu...“ I tako joj ispriča za iznenađenje koje joj je priredio.

„Povezao sam joj oči kao kad smo bili na Ansedoniji i odveo je u jedno prelepo potkrovlje u Borgo Piju, ali ovog puta nisam provalio.“

„Ma daj...“

Palina pokušava da izgleda iznenađeno i verodostojno kako se ne bi odala.

„Da, uzeo sam ga u najam kako bih svakog dana mogao da živim s njom, kao što sam oduvek želeo.“ Step spusti laktove na kolena, stavi glavu među šake, kao da na neki način, na nekoj strani, ipak postoji neko rešenje. Ali nema ga, ili bar on stvarno ne uspeva da ga nade. Potom podigne glavu i osmehne joj se.

„Danas, u sobi sa Ćin, kad sam uzeo Auroru u ruke, plakao sam kao nikad ranije, nisam mogao da prestanem.“ Step počne da se smeje. „Kunem ti se, Palina, apsurdna situacija. Ne znam šta sam to nosio u sebi, ali kao da se s njom odblokiralo.“

Palina ga posmatra s nežnošću. Taj momak, taj čovek koji se nikad ničega nije plašio, koji se bacao u tuče, suočavajući se s ljudima koji su bili dvaput veći od njega, sada je pao na kolena pred jednim novorođenčecom.

„Žao mi je.“

Step je iznenađeno pogleda.

„Ne treba da ti bude žao, osećam se bolje, zaista, to je čudno, ali osećam se nekako lakše.“

„Onda sam srećna.“ Step je pogleda i zavrti glavom. „Ti uvek učiniš da stvari izgledaju lakše.“

„Izvini, ali ako mi kažeš da ti je loše, meni će biti žao, ali ako mi kažeš da si dobro, onda sam srećna.“

„Naravno, tako je. Kako ide s Banijem?“

„Dobro, vrlo dobro. Srećna sam, stoga i ti moraš biti.“

„I jesam.“ Step počne da se smeje. „Vidiš, shvatio sam kako to funkcioniše.“ Oboje nastave da se smeju. Onda se Step uozbilji. „Najgore je to što će se, kako god išla ova veza, kakav god izbor ja napravio, ovo ipak završiti tragedijom. Svakako će neko biti nesrećan.“ Palina i dalje ćutke sluša. „Ali danas — ovo kad sam uzeo Auroru u ruke pomoglo mi je da shvatim da moram da ostanem na ovoj strani. Ovako ili onako, manje je nesreće za druge, a što se moje tiče... Pa, navikao sam.“

I Palina shvati da su, negde duboko, stare rane neizbežno ostale, da čak ni tolika ljubav ne uspeva da ih sasvim izbriše.

„Sad samo moram da nađem način da to kažem Babi. Nema smisla da nastavimo da se viđamo svaki dan, to bi još bolnijim učinilo trenutak kad budemo morali da se rastanemo.“

Palina ćuteći klima glavom. Nije verovala da će se toliko otvoriti i nije očekivala da će čuti od njega ove reči. Step se iznenada okrene prema njoj.

„Molim te, kumim te, nemoj ništa da joj kažeš, pusti me da nađem pravi način da joj to saopštim, iako znam da nema ničega, nikakvih reči koje bi to mogle učiniti prihvatljivijim, zakuni mi se.“

„Kunem se.“

Kako je to čudno, pomisli Step, tek sad razumem svoju majku i ljubav o kojoj je govorio Emanuele Đovanini. Ljubav koju brane najveća je nepravda.

127.

Palina parkira automobil malo dalje od lokala i uputi se tamo pazeći da joj štikle ne upadnu u prorez između kamenih kocaka.

„Artemizija Apsolut!“

Dečak se nasmeši, zatvori špijunku, otvori vrata i pusti je da ude. „Izvoli, ja sam Robi, možeš da ideš u dno hodnika.“

„Hvala.“

Palina prođe kroz dugačak hodnik sa crno-belim podom i malim bakljama po ćoškovima koje ga osvetljavaju na poseban način. To su godine prohibicije. U jednoj crvenoj sali s divanima od tamne kože i niskim stočićima, trio muzičara svira posebnu muziku na adresi Celini 30. Pokuca na vrata *Džerija Tomasa*. Otvori se špijunka iza koje se pojavi jedan mladić s gustom bradom, okruglim naočarima i prslukom u savršenom skladu s ludim dvadesetim godinama.

„Lozinka?“ Svuda su konobari u savršenoj uniformi u duhu dvadesetih, pažljivo odabranoj do tančina, od belih kamašni do gangsterskog šešira, ne nedostaju im ni brčići uvijeni nagore, koji su bili veoma popularni u to vreme. Onda je ugleda. Babi sedi na jedinom crvenom divanu, ima cigaru i pije koktel iz neke staklene posude napunjene listićima nane. Palina sedne do nje.

„Ćao...“

„Hej, nisam te ni videla.“ Odmah zaustavi konobara koji prolazi tuda. „Izvini, mogu li da ti predstavim svoju prijateljicu? Ovo je Palina, a ovo je Aleks.“

„Drago mi je, šta želiš?“

„Ono što ona pije.“

„Ali, hej, baš udarate...“ I ode, ne kazavši ništa više.

Palina je iznenađeno pogleda. „A ovde je dozvoljeno pušenje?“

„Ovde je sve dozvoljeno! Ali, da nisam rezervisala, ne bih dobila lozinku koju sam ti dala, pa ne bismo mogle da uđemo. Oni polaze od toga, oni su vlasnici ovog lokala, stoga se ovde može raditi sve što i oni vole!“

„Strava.“ Palina proba pomfrit koji je na stolu. Babi spusti svoju čašu. „Hajde, spremna sam. Kakva je devojčica?“

„Hoćeš li blažu verziju?“

„Čekaj...“ Babi ponovo uzme svoj koktel, otpije dug gutljaj, pa ga ponovo spusti i obriše usta. „Tvrdu. Kreni.“

„Dakle, devojčica je prelepa. Sva je otac, ali u ženskoj verziji, znači, još lepša. Što je, uostalom, ono što ja mislim... U stvari, još se ništa ne vidi, ona je neka vrsta uvijene nakarade, ali osećaj koji imam govori mi da će biti divna i prelepa.“

Babi se osmehne. „Dobro. Šalu na stranu, srećna sam zbog nje.“

Baš tad stigne Aleks noseći drugi koktel i neko meze.

„Evo, doneo sam vam i neke picete pošto ću, ako ovo budete pile na prazan stomak, morati obe da odnesem kući...“

„Hvala!“

Aleks ode, Palina uzme koktel, pomeri listiće nane i otpije malo. Čim srkne, ponestane joj daha.

„Hej, ali baš je jak! A ti ga piješ kao da je sok! Ma šta je ovo?“

„Tja, zove se *plavi anđeo*, osnova je pre svega džin, činilo mi se da se slaže s temom!“

Palina prasne u smeh. „Ti si baš luda.“

„Ali, ako ne uzimaš ovaj život sa izvesnom ironijom, onda izvesna ironija preuzme tvoj život.“

„Možda si u pravu.“ Palina otpije drugi gutljaj i odmah pokuša da nadoknadi kiseonik i da se ne zakašlje, ali ne uspe. Babi se nasmeje videvši da su joj suze udarile na oči i da stalno guta, ali na kraju Palina dođe k sebi.

„Majko mila, kako je jak. Ma da li ovde svi tako piju?“

„Ovo je skriveni lokal. Zato sam ga i izabrala. Naš susret se nikad nije dogodio.“

Palina otpije manje, ovog puta joj nije strašno kao ranije. Muzika je lepa, na divanima je više žena nego muškaraca, nekako je čudna atmosfera tog mesta.

„Hej?“ Babi je netremice posmatra. „Hoćeš li mi ispričati ili ne? Poslala sam te u Bolnicu Svetog Petra da sve saznaš!“

„Teška je dva kilograma i šeststo grama, dobro je, nije imala nikakvih problema.“

„Okej, to si mi već rekla. Ali oni, kako su oni? Trenuci poput ovog ključni su da se shvati kako će stvari ići između nas dvoje!“

Palina bi želela sve da joj kaže, ali ne uspeva, pomisli na svoje prijateljstvo sa Stepom, šta bi Polo pomislio, kako bi se pokazala kad bi ga ovako izdala pošto mu se zaklela. Step želi da je napusti, Aurorin dolazak je sve promenio. Možda Step ne bi izdržao da bude daleko od nje i ponovo bi se smuvali... Ali da li bi sve bilo kao ranije? Da li bi Babi uspela? A ako sad sve ispriča Babi, da li bi ona bila kadra da sačeka da to čuje od njega? Ne, nikad to ne bi učinila. Palina otpije malo. Dobija na vremenu, ali nešto ipak mora da kaže. Babi čeka, brzo klati nogom, pomera je,

štikla ide gore-dole, skoro da želi da podvuče nervozu koju to iščekivanje stvara. Onda Palini padne jedna ideja na pamet. Čovek može da otkrije nešto a da ne kaže ono što mu je rečeno.

„Okej, hoćeš sve da znaš?“

„Da.“

„Srećni su. Mnogo su srećni. Da mi ti to nisi ispričala, ne bih mogla da poverujem u priču s momačke večeri, u činjenicu da je on iznajmio potkrovlje samo za vas, da biste mogli svakog dana da provodite vreme zajedno. Aurorin dolazak je potpuno promenio Stepa. Postao je tata.“ Babi hoće nešto da kaže, ali Palina je zaustavi. „Da, znam, već je bio tata. Ali ti nisi dozvolila da on rođenje vašeg deteta doživi, on je to saznao nakon mnogo vremena. A s njom je bio tata do srži, prisustvovao je porođaju, uzeo je u naručje svoju tek rođenu devojčicu, plakao je...“

Babi ćuti. Onda ugleda Aleksa kako prolazi.

„Izvini... Možeš li da mi doneseš još dva?“

„Da, naravno.“

Konobar se udalji. Palina podigne obrvu. „Ali ja još nisam završila!“

„Oba su za mene.“

I Babi dovrši svoj koktel u jednom gutljaju. Onda spusti čašu, ponovo uzme cigaru, povuče dim razgorevajući žar. Muzičari upravo sviraju divnu džez pesmu, *Speak Low* Nine Hos. Babi povuče još jedan dim. Onda pogleda Palinu i osmehne joj se.

„Večeras sam donela važnu odluku. A čudno je to što si me ti navela da je donesem.“

„Ja? A zašto?“

„Zato što si me slagala.“

„Šta? Ali ja te uopšte nisam slagala.“

U tom trenutku, stignu dva koktela. Aleks ih ostavi na stolu, Babi uzme prvi i popije ga nadušak, dokraja. Sad je njena odluka bolno jasna. Onda je pogleda.

„Vidi, dobro ti je išlo, samo si jednu grešku napravila. A ovde, u *Džeriju Tomasu*, ne opraštaju.“

„Ali gde sam pogrešila?“

„Ja ti nikad nisam rekla da smo iznajmili potkrovlje.“

128.

Dani koji prolaze veoma su čudni. Đin i malena su kod kuće. Od Aurorine sobe ceo stan miriše na dete. Posvuda su stvari pridošlice. Aparati za vodu, konzerve od mleka u prahu, cucle najrazličitijih dimenzija, flašice, mala vaga za merenje hrane, Đin kaže da će nam trebati za odvikavanje od dojenja, još jedna, veća, da se meri njen rast.

„Zašto joj ne daješ svoje mleko?“

„Zato što ga nemam dovoljno.“

„Nije mi se tako činilo.“

Đin počne da se smeje. „Izgled vara. Zar nisi srećan što spava uredno i budi se tačno u sat da poručka svoju flašicu? Mnogo je preciznije, a ti joj daješ samo onu u šest!“

„Rado ću se žrtvovati i za još neko hranjenje, ako želiš.“

„Ne, zabrinjavaš me, rasejan si, ovde čovek treba da bude superprecizan, ja ću to raditi.“

„Ali vidim da si umorna.“

„Ne brini, navikavam se, videćeš da ću se povratiti.“

Posao napreduje sve bolje, počele su prve probe programa koji smo kupili od Simonea Čivinija - *Ko voli koga*. Dali su nam par mladih voditelja, mladića i devojk, veoma su dobri, to su Karlo Neri i Đorđa Vali. Meni izgledaju prikladno za kviz i, pre svega, smireno. Čudno, nije bilo nikakvih potezanja veza. Šef projekta je Vitorio Marijani, nama su poverili izbor takmičara i mi u *Futuri* smo to dobro obavili. Parovi koje treba otkriti dolaze iz čitave Italije i ima veoma veselih spojeva. Reditelj nije Roberto Mani, „Ridli Skot od Raguze“, već izvesni Kristijano Varijati, čovek iz *Retea*, pedesetogodišnjak, precizan i simpatičan, koji se prema svima ophodi s neobičnom ljubaznošću, naročito u odnosu na ono na šta je studio bio navikao. I serija je krenula. Videli smo malo snimljenog materijala i izgleda mi još bolje nego na papiru. Glumci su savršeni u svojim ulogama i reditelj ih veoma pažljivo usmerava. Svako je dodao ponešto svom liku i ishod je baš dobar. Renci je veoma zadovoljan.

„Jesi li video? I Danija Valenti funkcioniše.“

„Da, mnogo je uverljivija kao glumica.“

U suštini, uloga koju je dobila veoma joj nalikuje. Više se i ne razume da li tako glumi u seriji ili u svakodnevnom životu. Jedino što je sigurno jeste to da se

broj njenih scena vidno povećao i po kuloarima se govori da je to posledica upornog viđanja s rediteljem. Renci je odlučio da ignoriše te glasine uprkos tome što mu je to ispričao direktor produkcije kojeg je izabrao upravo on - Remo Gambi.

„Stalno je u rediteljevoj kućici. Čak i kad ne treba da snima, ona dolazi na set.“

„Ona voli ovaj posao. Zeli da nauči sve što može.“

Remo me gleda pokušavajući da shvati šta se zbiva, kako to da Renci tako odgovara. Ja, naravno, promenim temu razgovora.

„Kako idemo s prekovremenim?“

„Prošle nedelje smo premašili za dva sata, ali, sve u svemu, nalazimo se ispod onoga što sam predvideo.“

„Odlično, samo da nastavimo tako.“

Veoma je srećan što uspevamo da održimo taj ritam i da poštujemo plan, jer mu je Renci obećao nagradu produkcije.

„Ako uspeš da završiš ranije, za svaki dan manje daću ti hiljadu evra. Ako pak vidim da je neki snimak odbačen, za svaku ružnu scenu skinuću ti dve hiljade.“

Remo se prvo osmehnuo, a onda je shvatio da je to mač sa dve oštrice.

„Hajde onda da uradimo ovako... Ja ću pokušati da uštedim što više, a vi ćete mi, ako vam se posao učini dobro obavljenim, dati nagradu o kojoj ćete sami odlučiti.“

Ali s Babi je situacija čudna, kao da me izbegava. Sad, kad sam doneo onu odluku, ne uspevam to da joj saopštim. Kao da sa sobom nosim neku patnju, a ne mogu da je se oslobodim. Moram neizostavno da je vidim. Spremam se na put za Spaniju i, ako uspem da joj to kažem pre toga, siguran sam da će mi ti dani provedeni u inostranstvu pomoći da sve to prihvatim. Bar se tome nadam.

„Ali, ljubavi, ni danas ne možeš?“

„Moram da budem uz Masima. Sad mu je težak period u školi, zezaju ga, stalno mu nešto podmeću. A oca, naravno, nikad nema.“

Pomislim na Lorenca, na to što nikad nije uz *svog sina*.

„Ali nemoguće. Treba mu muškarac koji bi mu ispričao da je to što mu se dešava sasvim normalno. I meni se to često dešavalo dok sam išao u školu.“

„Da, ali ti si se posle osvetio.“

„Eto, trebalo bi sve to da mu kažem, pomoglo bi mu.“

„Ali ne možeš. Sad moraš da se pobrineš za svoju devojčicu.“

„Da, ali želim da te vidim, sutra krećem za Spaniju, bićemo nedelju dana u Barseloni, da pokrenemo program koji su kupili od nas. Da se vidimo danas? Babi, da li mi ovo namerno radiš?“

Počne da se smeje.

„Uvek pomisliš na nešto loše. Da nisi ljubomoran na mog sina?“

Želeo bih da joj kažem: a da nisi ti ljubomorna na moju kćerku? Nisi mi ništa rekla, samo si mi poslala jednu poruku: „Nadam se da je sve prošlo dobro, neka je živa i zdrava.“ Kao da kaže: „Patim, ali ništa ne govorim.“ Nisam ljubomoran na Masima. Ljubomoran sam na vreme u kojem neću više moći da budem s tobom. Dosta, bolje da se vidim s njom i da odmah sve završim.

„Dakle, vidimo se? Stvarno moram da te vidim.“

Na trenutak ćutimo.

„Okej, vidimo se u pet, važi? Možeš?“

„Da, vidimo se.“

Kad Babi završi razgovor, kao da se završio njen život. Zna da će, kad se budu videli, to biti kraj, neće više biti dana za njih. I neka neverovatna praznina iznenada je obrva, zamišlja samoću bez njega, dane koje će provoditi u očajničkom, uzaludnom pokušaju da ne misli na ovo. I padaju joj na pamet sve pesme koje su pevale o ovakvom trenutku: *The Blower's Daughter*, *Ponos i dostojanstvo*, *Nema žala*, *Hiljadu dana tebe i mene*, *Moja priča među prstima*, *Creep*, *Ja bih želeo... ne bih želeo... ali ako želiš*. Ipak, nijedna ne uspeva da je natera da se osmehne, da joj pruži i najmanju utehu, da odagna bol koji oseća.

Ceo dan provodim u kancelariji, imam sastanak za sastankom, proveravam mejlove, gledam nove projekte, pišem ljudima s kojima je već odavno trebalo da se čujem, ali sam to odlagao. U stvari, ne želim da razmišljam, ne želim da tražim reči. Uvek je teško reći da je gotovo, hajde da se ne viđamo više, pogrešili smo, možda je bolje da se rastanemo. Još je teže ako tako ne misliš. „Babi, tražim ti samo malo vremena, situacija je u ovom trenutku suviše komplikovana...“ Kakvu god rečenicu zamišljao, čujem je kako se odbija od mene na najodvratniji način. To je škripa, neki falš, suviše piskav urlik, od onih koji mogu da slome kristal – još gore, srce. Zamišljam kako njen osmeh nestaje, njenu začuđenost, njeno razočaranje.

„Ah kako, čak si i ovaj stan iznajmio, i nikad ti ništa više nisam tražila. Želim samo tvoje srce i niko to nikad neće saznati. Ništa ne stavljaš na kocku.“

To bi mogla da mi kaže, ali čak mi ni to ne bi bilo dovoljno. Uvek sam mrzeo polovične muškarce. Čak me je i Renci, sa svim svojim vrlinama, svojom upornošću, svojom dalekovidošću, isprva razočarao. Kasnije sam naučio da prihvatim njegovu slabost, njegovu opijenost tom lakom devojkom i to što je zbog svoje ljubavi sve napustio, svoju ženu, svoju kuću, svoja uverenja, bez polovičnih odluka.

„Onda me ne voliš dovoljno“, mogla bi da mi kaže.

Ne mogu da na svet donesem jednu devojčicu i da izdam svaku njenu pesmicu pre nego što uopšte nauči da je izgovori. Moram da ostanem kod njih.

„Oprosti mi, Babi.“ Morao bih i da joj kažem: „Zaboravi me.“ Ali nemam snage. Ne bih nikad želeo da me izbriše, i sam znam da će, ma šta da se desi, kad god se budem pravio da sam rasejan, ona uvek biti u mom srcu.

Stižem pred vrata potkrovlja u Borgo Piju skoro i ne primetivši. Uvučem ključ u ključaonicu i okrenem ga. Ali samo je jedan okret. Već je stigla.

„Stepe, jesi li ti?“

„Da, ljubavi.“

Dok izgovaram te reči, glupavo se postidim. Ona onda stigne iz kuhinje, nasmejana, prelepa, kao i uvek, možda lepša nego obično, možda baš zato što znam šta će se upravo dogoditi.

„Ćao!“

Zagrli me i spusti mi poljubac na usne, ali kratak, onda se osloni o moje grudi i stegne me. Na trenutak sam iznenađen. Potom se odvoji i nasmeje se.

„Kako si? Ali koliko se dugo nismo videli? Čini mi se — baš dugo!“

„Četiri dana.“

„Suviše.“

„Donela sam nešto.“ Ode u kuhinju i za sekund se vrati noseći dve čaše za vino. „Uzela sam šampanjac od kruške. *Poare*. Pomiriši kako je dobar, probala sam ga na nekoj zabavi i poludela.“ Pruži mi čašu.

Probala ga je na nekoj zabavi. Ona je bila negde. Ona će biti negde. Ona, bez mene.

Pogleda me i osmehne mi se, pa podigne čašu i prinese je. „Svakako, za našu sreću...“ Kucne svojom čašom o moju i brzo je ispije, do dna, uživa u šampanjcu zatvorivši oči. Ja pijem laganije. Tek je sad bolje pogledam. Nosi tamnoplave pantalone, široke, veoma elegantne špicaste cipele, kaiš oko struka i belu košulju sa sitnom dugmadi koja idu sve do vrata. Kragna je velika, rukavi široki, s dugim užim manžetnama. Primeti da je posmatram.

„Sviđa ti se? Juče sam je uzela u *Maks Mari*.“

A ja pomislim: kako to, stalno mi je ovih dana govorila da je zauzeta, čime to? Kupovinom? Odlascima na zabave? Onda Babi spusti čašu.

„Želela bih da ne plačem, Stepe, ali ne verujem da ću uspeti. Želela bih da ti kažem da sam nekog upoznala, ali to ne bi bilo pravo, zato što bih te opet i nepotrebno ranila. Uvek ću biti tvoja, to treba da ti bude dovoljno. Molim te, ne traži mi ništa više, pusti me da tako odem. Najveću ljubav koju možeš da osetiš prema nekome pokazuješ tako što ga usrećuješ, misleći na njegovu sreću pre nego na sopstvenu. Ja mislim da ti sad treba da vodiš svoj život, možda si ti želeo baš to da mi kažeš, ali ne uspevaš. Pogrešili smo vreme, ja sam pogrešila, ali ne želim da nastavim da grešim. Želela bih da ti budeš savršen otac svojoj devojčici, uvek uz svoju ženu, a ubija me već to što ovo izgovaram. Za mene neće postojati niko osim tebe, zauvek, i ovog puta, nažalost, sasvim sam sigurna u to.“

Ja onda spustim svoju čašu i privučem je sebi. Nežno je poljubim i to mi izgleda kao najlepši poljubac koji sam joj ikad pružio. Snažno je stegnem i želim je više od svega, ali onda osetim kako se ona zaustavlja, počinje tiho da plače i skoro prošapće: „Molim te, pusti me, još jedan poljubac i zauvek ću ostati.“

I tako moje ruke padnu i ona je u trenu slobodna. Prođe pored mene, uzme torbu sa stolice i ja čujem kako odlazi. Jedna vrata koja se zatvaraju. Jedan lift koji dolazi. Njeni brzi koraci niza stepenice. Ne želi da čeka, možda misli da bih mogao da otvorim ta vrata i da potrčim za njom, ili možda ne misli ništa, želi samo da pobegne od nas. Ostanem tako na nogama u dnevnoj sobi i iznenada me neka glasna tišina obavije. Samoća ove kuće, posle sveg onog smeha, poljubaca, strasti. Ljubav koja je živela, ali više ne stanuje ovde. Počnem da hodam, da gledam predmete za kojima smo zajedno tragali, knjige, boje nekih čaša, nekog vadičepa, jedne lampe. Rasuti delići jedne ljubavi koja je iznenada eksplodirala. Babi više nema. Ne mogu da poverujem u to. Mislio sam da na kraju neću izgovoriti ništa od svih onih reči, nisam izabrao nijednu, samo da bih i dalje živeo našu ljubav. Na kraju bih prihvatio da budem polovičan muškarac, ali kompletno srećan. Umesto toga, ona je to rekla umesto mene, uzela mi je reči iz usta, bila je hrabrija od mene. A onda, kad udem u sobu, na krevetu nađem jedno iznenađenje. Album, isti kao onaj koji mi je poslala u kancelariju, s porukom na njemu. „Mislila sam da nastavim... Šteta.“ Kad ga otvorim, ostanem bez reči. Tu su i druge ukradene fotografije, slike raznih trenutaka koje smo zajedno proveli, ona i ja, Masimo i ja, nas troje. U parku, na biciklu, onda kad sam išao s njom da ga uzmemo iz škole, sve fotografije s mobilnog telefona koje pričaju najlepše trenutke koje smo živeli ovih meseci. I baš u tom trenutku, skoro kao da me zove na raport, da me podseti na obavezu koju sam preuzeo, zazvoni mobilni telefon. To je Đin.

„Ljubavi, šta radiš? Dolaziš li na večeru ili ne?“

„Da, još malo pa ću biti kod kuće.“

„Znaš li da se danas Aurora samo smejala? Ne znaš kako je lepa. Ljubavi, hvala na divnom poklonu.“

„Da, srećan sam. Jedva čekam da vas vidim.“

Završim razgovor, stavim novi album uz onaj stari i zatvorim vrata potkrovlja u Borgo Piju. Najružnija stvar kad načiniš neki izbor jeste onaj trenutak posle toga, kad pomisliš da si u svemu pogrešio.

129.

Narednih dana, svaki trenutak ispunjavam obavezama pokušavajući da mi mozak uvek bude zauzet. Vraćam se u teretanu, treniram u tišini, malo trbušnjaka da ponovo povratim dah. Rasejano gledam salu ispred sebe. Žene različitih godina pokušavaju da drže tempo s veselom instruktorkom. Poneka uspeva, neka malo manje, ali u svakoj od njih ja tražim Babi. Frizuru, delić osmeha, malo kože, minduše, ruku, usta, oblik očiju, bradu. I u njima očajnički tražim, kao neki perverznjak, prokleti Frankenštajn, nešto od nje što bi moglo da me zadovolji. Ali ništa ne uspeva da me smiri. Moram ponovo da počnem da treniram um, ne smem da se vraćam na tu misao, na tu divnu, stalnu opsesiju. I, kao da to nije dovoljno, zvučnici u teretani prenose RTL, kreće *Lučo* izdajnik: „Bez tebe, već bez korena, toliki dani u džepu da se potroše...“ Osmehujem se, jednostavno poražen. Nema strofe u toj pesmi koja se ne raduje zbog onoga kroz šta ja sad prolazim, skoro da mi se čini da me zeza. „Nije bilo rešenja, ali dobro sam uradio.“ Odmah zatim dodaje: „Ali zašto se sad bez tebe osećam kao prazna vreća, kao neko napušteno stvorenje...“ A naslov je ceo program: *Ponos i dostojanstvo*. I u ovim trenucima, naime, vidi se snaga volje, kad uspeš da budeš „daleko od telefona, inače, zna se...“. Završavam s treningom, odlazim u svlačionicu. Ne mogu sebe da lažem, prvo što radim jeste da otvorim ormarić i da pogledam mobilni telefon. Proveravam da li me je pozvala, da li je poslala poruku. Ima raznih, ali ne i njene. Pokušavam da vidim da li telefon ima dometa, da li su poruke stigle pre nego što sam ga stavio u ormarić, možda me je tražila, pisala, ali nije bilo dometa. Ne, ništa, i ova moja poslednja, najslabija iluzija nestaje. Ko god da je želeo da me dobije, savršeno bi uspeo u tome. Samo poneki trenuci u poslu uspevaju zaista da me zaokupe.

„Sećaš li se da je trebalo da dostavimo troškove za novu seriju? Imamo samo nedelju dana, inače nećemo moći da učestvujemo u produkciji *Retea* za sledeću godinu.“

Renci mi se osmehne. „Misliš da sam toliko rasejan?“

Ništa ne kažem.

„Okej, u pravu si, misliš da sam rasejan. Preterao sam. Bio sam i jesam. Ali postoji granica za sve. To je suviše važan sastanak. To će biti naša druga sezona u serijama i mogla bi da postane potvrda za ko zna koliko...“

„Znam. Zato te i podsećam.“

„Pripremio sam sva dokumenta, trebaju mi samo cene nekih lokacija, a trebalo bi da ih dobijem za dva ili tri dana. Sve će biti spremno za petak i predajem. Videćeš, ako sve bude išlo kako treba, idemo ponovo na bazen u *Hilton* da proslavimo, u lice Pancerotu, a ovog puta ćemo povesti i Auroru.“

Da, Auroru. Samo za tebe istrajavam, za tvoju sreću, za tvoj pogled, da bi ti mogla da se smešiš gledajući me, a da ne vidiš u meni samo onog zbog kojeg je „mama patila“.

Kad se vratim noću, ja priđem njenoj kolenjici i udišem je. Samo me to, izgleda, zaista smiruje. Eto, osećam se bolje, osmehujem se u tami sobe. Onda tiho pritvorim vrata i odem u spavaću sobu. Đin je pod čaršavima, sa uključenim svetlom na komodi, čita knjigu.

„Vidi“, pokaže mi omot. „*Tajni jezik dece*. Moraš i ti da je pročitaš, važna je. Ne znaš šta sam sve naučila, nisam to mogla ni da zamislim.“

„Pročitaću je i ja. Aurora je toliko lepa, želim da shvatim kako da ne pogrešim.“

Đin zatvori knjigu i položi je na noge.

„Znaš, na trenutak sam pomislila da sam te izgubila. Nisam shvatala šta se dešava, kao da te je sama pomisao na to da dolazi jedna devojčica udaljavala od mene...“

„Ma šta pričaš? Ne.“

„Nisi bio tu. Uvek si bio daleko, čak i kad si bio tu, uz mene, a i za najbezvezniju stvar bi se odmah unervozio.“

„Izvini.“

„Ne, sigurno sam i ja kriva. Ti to i ne znaš, ali, kad razmišljaš, na tvom licu se pojavljuju najrazličitiji izrazi. Posmatrala sam te i bilo mi je jasno o čemu razmišljaš.“

„O čemu sam razmišljao?“

„Patio si.“ Onda počne da se smeje. „Trebala bi nam jedna knjiga da i tebe dešifruje: *Stepov tajni jezik*. Ko zna šta bih sve shvatila...“

„Ne mnogo, mislim, ni ja nikad nisam ništa shvatio.“ Đin se osmehne i odluči da me ne pita ništa drugo. „Srećna sam što si se vratio.“

Narednih dana imamo odlične profesionalne rezultate. Proveli smo jednu nedelju u Barseloni, u studijima stanice *Tele tres*. Emisija je savršena, čak su je i poboljšali, i, kao da to nije dovoljno, ponudili su nam ekskluzivu: naših deset programa, koje ćemo realizovati samo s njima, na tri godine, pet miliona evra. „Moramo na trenutak da razmislimo.“

Vidim da je naša prevoditeljka Elvira Korteza začutala, pa joj to ponovim.

„Izvinite, možete li da prevedete ono što sam rekao?“

„Da, da, naravno.“

Malo kasnije, začujem rečenicu na španskom i vidim kako mi se generalni direktor osmehuje.

„Claro que si.“

„Naravno“, prevodi nam Elvira Korteza.

Ali to smo i sami savršeno razumeli.

Uveče smo u restoranu *La finka de Susana*. Preporučili su nam ga neki španski autori, odličan je to lokal nedaleko od Puerta del Sol. Naručujemo odličan rižoto sa sipom u sosu. I bocu *burgans albarinja*, galicijskog vina, koje doslovno iskapimo.

„Neočekivan uspeh!“ Renci je zaista uzbuđen. „Nikad ne bih poverovao da će se sve ovo desiti, više od svega, divna *Futura*¹.“

Neprestano nazdravljamo, a onda nam stigne fantastičan *hamon iberiko*, krompir bravas i pržene lignje. Uzmemo i drugu bocu *burgans albarinja*.

„Sad nam ne preostaje ništa drugo nego da osvojimo anglosaksonske zemlje i potom Ameriku.“

„I celu Južnu Ameriku.“

„Da.“

Nazdravljamo i sanjamo otvorenih očiju. Onda Renci uzme mobilni telefon i pogleda ga, možda u nadi da će i on naći ko zna kakvu poruku. Zatvori ga i stavi u džep.

„Znaš li šta mi mnogo nedostaje? Osoba s kojom bih podelio sve ovo.“

„Ja sam tu!“ Šalim se pokušavajući da ublažim tu iznenadnu alkoholnu melanholiju.

„Hvala, ali nisi moj pol. Želeo bih ovde jedinu osobu koja me usrećuje, jedinu koju bih želeo uz sebe, iako znam da je u suštini pogrešna za mene.“

Ne znam šta da mu kažem, znam o kome govori i to je zaista nemoguća situacija, možda najkomplicovanija u koju je mogao da se zaglibi. Apsurdno, ali gora je od opsednutosti Simonea Čivininija Đovanom Senjato.

„Renci, mogu li da ti kažem nešto?“

Pogleda me u tišini, ne zna da li da mi dozvoli ili ne. Mislim da zamišlja da mu ono što ću mu reći neće odgovarati. Ipak, on je smeo, pa na kraju klimne glavom dajući mi dozvolu.

„Dakle, verujem da je ona još veoma mlada, neodlučna u vezi sa onim što želi. Ti si pak upravo u nekom drugom periodu, imaš drugačiji put, druge puteve da pređeš. Tereza je prava osoba za tebe. Potraži je, ako nije suviše kasno. Danija je bila ludost, zabava, greška koju si želeo da načiniš, ako tako želiš... Nešto za šta sam se nadao da ćeš kad-tad to uraditi.“ On se nasmeje. „Ali sad je dosta. Nemoj više sebi da dozvoljavaš tu beskorisnu slabost, budi ponovo jak. To ti samo škodi, nagriza tvoja uverenja, tvoju ličnost, tvoj um.“

„Baš tako?“

„Da, zbog toga gubiš radost življenja, lepotu ljudi, opuštenost ljudi. S njom se gubiš u mutnom. Doživeo si, svidelo ti se...“

„Mnogo, baš mnogo.“

„Eto, a sad dosta, tvoje je u trenutku kad ga prevladaš, još više je tvoje ako uživaš gledajući ga izdaleka, zabavio si se, ali ne može ti više ništa.“

Malo počutimo. Onda mi se on osmehne.

„Eh, deluje lako.“

„Ako želiš, jeste.“

„Jesi li ti uspeo?“

„Nisam, ali pravim se da jesam.“

I, dok to izgovaram, prevlada me niz uspomena i slika iz različitih vremena. Babi kao devojčica, Babi danas, žena, mama, strašno senzualna. Njen osmeh, njen smeh, njene noge, njena usta, naši pogledi, naše spojene ruke, naša tela, naša tuširanja. Babi, strašno moja. Njene reči, njene izjave, njena ljubav, njen zagrljaj, njen smeh dok vodimo ljubav. Babi, Babi, Babi, tri puta ti.

Popijem čašu vina kako bih pokušao da zaokupim svoj um, da ga razonodim, da ga omamim, da ga ugušim, ali on, loš, neveran, gnusan, u stalnoj borbi s mojim srcem, željan da ga prevlada u svemu i po svemu dok ga ne natera da eksplodira, prikazuje mi je lepu, elegantnu, kako razgovara s nekim drugim, kako se smeje njegovim rečima, kako ne misli na mene. Rasejana, privučena, čak ga i dodiruje, dotiče. Ali kako to? Ti, moja, ti što si mi se zaklela, ti više no ikad, ti koja si izjavljivala da si nesposobna čak i da vidiš drugog muškarca, gde si sad? S kim razgovaraš? Šta se događa u tvojoj glavi? Kakve su tvoje namere? I spopadne me napad panike. Nemogućnost da dođem do nje, odmah, da mogu da je vidim, da mogu da pričam s njom, da mogu da je dodirnem, snažno stegnem ili jednostavno dotaknem, da zatražim oprostaj. Pogrešio sam, izvini, molim te, saginjem se pred njenim nogama, stežem njene noge, plačem nesrećan što nisam umeo da budem egoista. Onda duboko uzdahnem, popijem još jednu čašu i pogledam Rencija.

„Možda si ti u pravu. Izgubi se u svojoj ljubavi, upropasti se, udavi se, sve dok više ne budeš mogao. Nemoj da poslušáš moje malopredášnje reči. Bio sam pijan od razložnosti.“

Podignem čášu i ponovo nazdravimo, pijemo i počnemo da se smejemo, jednostavno glupavi. Kad je sve prokleta jasno i bez svih onih beskorisnih reči.

130.

„Ljubavi? Vratio sam se!“

Uđem u salon i zatvorim vrata.

„U sobi sam!“

Pridružim se Đin, ona presvlači Auroru, koja leži na krevetu. Zagrlim je otpozadi i poljubim je jednom. Okrene se i nasmeši mi se. „Nedostajao si nam.“

„I vi meni. Vidite šta sam vam doneo.“ Stavim jednu kovertu u dno kreveta. Đin navuče pantalonice Aurori i otvori moj poklon.

„Ali divne su! Hvala.“ Dve svetloplave majice, identične, ali različitih veličina, s natpisom „Matador“ i slikom crnog bika. „Odmah ću je obući!“ Đin je obuče i onda mi se radosno nasmeje. „Kako mi stoji?“

„Odlično, lepa, guapa³⁸...“ Onda primetim da je bela u licu. „Jesi li dobro, ljubavi?“

„Da, zašto?“

„Malo si bleđa.“

„Aurora je imala grčeve cele noću, nije mi dala oka da sklopim, ti si imao sreće! Kako je prošlo u Spaniji?“

„Odlično. Zaključili smo odličan ugovor na tri godine. Sad ću da se istuširam i idem u kancelariju, danas nam je veoma važan dan. Igramo na mogućnost da produciramo još jednu novu seriju za sledeću godinu.“

„Onu koju si mi dao da pročitam, *U dubini srca*? Priča o dvoje zaljubljenih iz dve porodice koje se mrze?“

„Da, moderni Romeo i Julija. Nije ništa novo, ali sve ukazuje na to da je ona dobitna kombinacija, ima mnogo preokreta.“

„Da, rekla sam ti, mnogo mi se svidela. Pa, onda, da držimo pesnice.“

Odem u kupatilo i skinem odeću. Onda primetim mnogo nekih bočica na lavabou. Krenem da uzmem jednu, ali tad uđe Đin.

„Šta je ovo?“

„Ništa, neki suplementi. Gvožđe mi je veoma nisko, moram da ga nadoknadim, i zbog toga ti delujem pomalo bleđo.“

„Reci mi ako želiš da ja nešto učinim.“

„Ne, ljubavi, ne brini. Vratio si se, to je važno. Možda noćas, ako još budem suviše slaba, i ti da joj daš neku flašicu.“

---

³⁸ Guapa (šp.) - lepa, lepotica. (Prim, prev.)

„Naravno, naviću sat, nema problema, onda ćeš mi sve potanko objasniti.“
I uvučem se pod tuš.

Kad stignem u kancelariju, gomila ljudi čeka ispred vrata. „Dobar dan.“

„Dobar dan, zdravo.“

Svi me pozdravljaju dok se ja probijam kroz njih da udem.

„Izvinite...“

„Izvolite.“

Najzad uspem da prođem i odmah sretnem Aliče. „Dobar dan, kako si?“

„Odlično. Organizujemo takmičare za prve epizode *Ko voli koga*.“

„A, tačno, snimamo sutra i prekosutra, je li tako?“

„Upravo tako. Zbog toga je nastala mala zbrka.“

„Ne brini. A Renci?“

„Nema ga, otišao je u direkciju, ali prvo mi je rekao da ima sastanak. Stigao je jutros, ali odmah je izašao, nije ostavio poruku kada se vraća.“

„Okej, idem u svoju kancelariju.“

Zatvorim se unutra, otvorim imejl, pronađem ugovor sa stanicom *Tele tres* i odštampam ga, pa sednem na divan da ga pročitam. S vremena na vreme, pribeležim nešto ili stavim upitnik na ono što mi nije jasno. Kad završim, vratim se za radni sto i pozovem studio.

„Dobar dan, studio *Marteli*, s kim razgovaram?“

„Tražim advokata Uga Tobacija. Ovde Stefano Mančini, hvala.“

Sačekam sekund-dva na liniji, a onda mi se on javi.

„Ćao, kako si? Kako je prošlo u Spaniji?“

„Dobro, hvala. Baš te zbog toga zovem.“

Porazgovaramo o tome kako idu stvari.

„Meni to deluje savršeno, kad budeš mogao, svrati do nas da potpišeš ugovor i pošalji mi ovaj novi sa svojim primedbama, da ga proverim.“

Završim razgovor i nastavim da pregledam poštu. Dobili smo pisma i iz Holandije, iz Grčke i iz Nemačke. Čitam šta nude i na koliko godina bi nas angažovali. Imamo odlične emisije. Renci je stvarno sposoban, a Panceroto je glupi uobraženko kad ga je pustio da mu pobegne. Otvorim fasciklu koju mi je na stolu ostavila Aliče, tu su različiti novi formati, neki su već realizovani u inostranstvu i mogu se stavljati opcije za Italiju, drugi su projekti koje tek treba dokraja razviti, koje su izmislili mladi autori. Ko kaže da među njima nema novog Simonea Čivininija? Renci je svakako bio u pravu, ponudili su mu ugovor samo da bi ga sklonili iz *Retea*, zasad u novom palimpsestu *Medinjuza* nije napravio ime.

Bar cele sledeće jeseni neće ga biti na televiziji. Baš želim da vidim koliko će trajati njegova ljubavna priča sa Đovanom Senjato kad su daleko od televizije. Nastavim da čitam nove projekte, neki su dobri, drugi su suviše zamršeni. Dva ili tri možemo uzeti u obzir, da ih realizujemo kao pilot-epizodu. Kad pročitam sve, primetim da je sedam sati. Ustanem i otvorim vrata. Nema više svih onih takmičara.

„Aliče?“

„Da, evo me, treba vam nešto?“

„Ništa, hvala. Jeste li završili sa selekcijom?“

„Da, sve je u redu, sve smo ih razvrstali. Pokrili smo prvih pet epizoda.“

„Savršeno. A o Renciju se ništa ne zna?“

„Ne, čak sam probala i da ga pozovem, ali mobilni mu je isključen. Ako vam više nisam potrebna, ja bih išla kući.“

„Samo idi, hvala, vidimo se u ponedeljak.“

„Doviđenja.“

Ostanem sam u kancelariji. Otvorim pivo i sednem da malo pogledam televiziju. Rasejano pratim dnevnik kad osetim da mi je stigla poruka na mobilni. Ustanem, uzmem ga sa stola i otvorim. Akile Pani.

„Mnogo mi je žao što niste ušli u trku jer niste prikazali troškove. *U dubini srca* je bio naš favorit, pozdrav, čujemo se.“

Ostanem bez reči. Uzmem telefon i odmah pozovem Rencija. Ništa, još je isključen. Tresnem telefon o sto. Biće da je sa onom beskorisnom devojčicom. Zamisli samo. Ne mogu daverujem da smo izgubili mogućnost da produciramo novu seriju zbog njega, zato što nije na vreme priložio potrebna dokumenta. Dovršim pivo i otvorim novo. Odem u njegovu kancelariju, vidim da je ostavio otvorenu torbu, čak i ključeve. Mora da svrati ovamo. Dobro, sačekaću ga. Koračam gore-dole po kancelariji, u tišini, šetam razmišljajući kako je moguće da je zaboravio takvu stvar, ne mogu to da razumem. Rekao sam da bih bio srećan zbog neke njegove greške koja bi ga prikazala u ljudskom obliku, ali nisam mislio na ovakvo sranje, koje pravi neki „nečovek“. Iznenada začujem kako neko ukucava šifru i škljocanje brave. Odem u hodnik – on je. Sav je neuredan, kosa mu je raščupana, izgleda prilično iznureno. Ko zna šta je radio s onom. Bes me zaslepi.

„Kako si mogao da napraviš ovo sranje? Ne, objasni mi, reci šta si toliko važno i hitno imao da bi zaboravio da pošalješ kompletan plan produkcije! Koliko te je sredila ta devojčica? Da bar vredi truda!“

Renci se okrene i zlobno me pogleda. „Preteruješ.“ Pitam se šta bi sad moglo da se desi. On pak kao da ni najmanje ne brine.

„Pre svega, grešiš.“

„Ne verujem. Rekao si da ćeš se ti pobrinuti za sve. Trebalo je da pošalješ dokumenta sa svim troškovima do danas i zahvaljujući tebi smo izgubili na konkursu!“

„Bilo je baš tako. Čuj, nisam hteo ništa da ti kažem, ali, budući da se ovako ponašaš prema meni, nemam izbora.“ Spusti jednu fasciklu na sto ispred mene.

„Šta je to?“

„Razlog za to što smo morali da se povučemo.“

Ne uspevam da shvatim o čemu govori, pa je otvorim. I ostanem otvorenih usta. Tu su fotografije, najrazličitije, najeksplicitnije, najstrastvenije, na kojima smo Babi i ja. Trenuci našeg života poslednjih meseci, na ulici, pred ulazom, i, kao da to nije dovoljno, taj prljavi objektiv je uspeo i da se uvuče u intimnost naše terase. Ukradeni trenuci koji su sad izgubili svoju nežnu lepotu, ta ljubav koje se s nostalgijom sećam — to sad liči na jedno od tolikih prljavih, ukradenih kresanja. Renci me gleda, neugodno mu je.

„Žao mi je. Morao sam da povučem naš projekat za seriju kako bih sklonio ovo. Stiglo bi do nekih novina, a pre svega u tvoju kuću. I ovo mi je ostavio.“

Izvadi iz jedne kese bocu šampanjca bez kutije, čak je i malo izgrebana. Liči na recikliran poklon od nekog Božića, sa sve prikačenom porukom. „Slavite sa mnom! Đenaro Otavi.“ To je vizitkarta sa sve imenom njegove firme i adresom. Ništa ne govorim. Poćutim, a onda uzmem jaknu sa ćiviluka.

„Stepe, nema svrhe, posao je ionako propao. Izgubili smo ga. Bila bi šteta preduzimati bilo šta. Źeleo je da se osveti i uradio je to na najgori mogući naćin.“

„On će prvi zaćaliti zbog toga što je imao ove fotografije u rukama.“

131.

Na motoru sam, vozim kao lud, prolazim između automobila kao da su kapije na ski-stazi, desno, levo, opet desno i onda udem sleva. Ubrzavam sve više pre nego što semafor iz žutog prede u crveno. Pogledam brzinomer: 80, 100, 120. Nalazim se na pravoj ulici Lungoteverea. 130, 140. Video sam adresu, Bulevar Trastevere 100, nije teško. Cekaću ga kod ulaza. Čim ga budem ugledao kako izlazi, prvo ću „uspavati“ nekakvog telohranitelja koga on vodi sa sobom, a onda ću malo „popričati“ s njim. Nikad se više ne sme nasmejati. Menjam brzine. 130, 120, 100. Upravo se spremam da udem u krivinu koja iz Lungoteverea vodi prema Aureliji. Jedna gospoda, starija, čini mi se, iznenada skrene, uplašila se ko zna zbog čega, još neko neizbežno trgne udesno da bi je izbegao, neko drugi radi to isto. I iznenada se ispred mene stvori zid od automobila. Više ne mogu da ih izbegnem. Menjam brzine, kočim, klizim točkovima, savijam ceo motor kako bih očajnički pronašao prostor za prolaz, ali suviše je kasno. Velikom brzinom prilazim tom limenom zidu, pa pustim motor i prepustim se. A onda mrak.

Đin presvlači Auroru, veselo joj priča, kao da bi ona zaista mogla da je razume.

„O, koliko si se ukakila? Ti to meni namerno? Od jutros te samo presvlačim! Ti to mene održavaš u formi, a?“

Zazvoni mobilni telefon koji je spustila na krevet i, ne gledajući displej, ona odgovori. „Halo?“

„Đin, ovde Đorđo Renci. Izvini, ali moram da te obavestim. Step je u bolnici Santo spirito. Slupao se.“

„O bože! Ali kako? Kako je on? Šta se desilo?“

„Ništa ne znam. Sad su i mene obavestili, idem u bolnicu.“

„Vidimo se tamo.“

Đin na brzinu presvuče Auroru i odmah pozove svoje roditelje. „Mama, jesi li tu?“

„Da, tu sam, šta je bilo?“

Frančeska odmah prepozna Đinin ton bez daha. „Step je imao nesreću, idem u bolnicu, dovođim Auroru kod tebe.“

„Da, naravno. Ali kako je Step?“

„Ništa ne znam. Stižem.“

„Dobro, ali nemoj da juriš.“

Renci uzme sve fotografije, ponovo ih stavi u fasciklu i zaključa ih u sef. Nije trebalo da mu kaže. Trebalo je da prihvati njegov bes i sve njegove reči, kakve god bile. Trebalo je da izgleda kao njegova greška, iz rasejanosti zbog tog trenutka, zbog ljubavne priče koja ga zaokuplja, s Danijom Valenti, onako kako je Step pomislio. Ali nije uspeo. Bio je slab u ovome. Ali bilo bi teško navesti ga da poveruje da je bio toliko rasejan. Da je Step prihvatio tu verziju, to bi bio razlaz među njima. Renci je potrčao za njim, pokušao je da ga zaustavi, ali nije uspeo, izgubio ga je. Imao je auto, inače bi uspeo da ga stigne i zaustavi. Ali on se vratio u kancelariju i primio je taj telefonski poziv iz bolnice. Ništa nisu hteli da mu kažu, samo: „Ovde je.“

Đin u trku stiže u hitnu pomoć, trči hodnikom i sretne Rencija, koji je čeka.

„Kako je?“

„Bila je to gadna nesreća, slomio je ruku i, nažalost, jako je udario glavom. Sad je na posmatranju. Ima hematom, ali na gornjoj strani, manje opasnoj. Kažu da ne znaju koliko je ozbiljno, još nisu sigurni. Znaš kakvi su lekari, nikad ne istrčavaju.“

„Ali kako se to desilo?“

„Ne znam, imao je poslovni sastanak, nažalost, ostali smo dokasno i on je odlučio da ide motorom. Ali sam tok nesreće ne znam. Ovde je, na reanimaciji, možda možemo da ga vidimo.“

Dugo razgovaraju s Medicinskim tehničarima i jednim lekarom i na kraju uspeju da prođu. Step je u krevetu, a pored njega su različiti monitori; prima infuziju. Leva ruka mu je imobilisana, na desnoj obrvi su šavovi i ima veliki podliv na levoj strani, tu je i čvoruga, ne izgleda onoliko zabrinjavajuće koliko su se plašili. Renci joj se nasmeši.

„Nije se suviše sredio.“

„Ranije, kad je voleo da boksuje, viđala sam i gore...“

„Ima jaku konstituciju. Videćeš da će dobro reagovati.“

„Nadajmo se...“

„Hoćeš li da ideš kući?“

„Ne, ja ću ostati ovde, možda da se menjamo. Auroru sam odnela kod svoje majke, mirna sam.“

„Onda idem da nešto pojedem i vraćam se kod tebe.“

„Hvala.“

„Hoćemo li obavestiti porodicu?“

„Sačekajmo, nećemo ih zabrinjavati bez potrebe.“

„Dali su mu sedativ. Ali rekli su da je lak, mogao bi svakog časa da se probudi. Imaš li moj broj?“

„Imam.“

„Pozovi me za bilo šta.“

„Dobro. Hvala.“

Renci ode. Đin prede s druge strane kreveta, privuče stolicu i sedne kraj njega. Onda ga uzme za ruku i drži je čvrsto uza se. Ne mogu da verujem, baš sad kad sam toliko slaba, baš sad kad nam trebaš, naročito Aurori, nemoj da se šališ. Onda uzme mobilni telefon i pozove svoju majku. Ona joj se odmah javi. „Kako je?“

„Dobro, ne čini mi se da je mnogo teško. Odmara, slomio je ruku, jedini pravi problem je to što je udario glavom, o tome se još ništa ne zna, ali drže ga pod kontrolom. Kako je Aurora?“

„Odlično, spava kao jagnje. Stavili smo je u tvoj krevet i okružili jastučićima, na sigurnom je.“

„Jesi li joj dala trideset grama mleka u prahu što sam ti donela, rastvoreno u vodi?“

„Da, Đin, uradila sam sve kako si mi rekla. Prošlo je toliko godina, ali još se nečega sećam. Za malo manje od sat vremena, čim se probudi, uradiću isto.“

„Hvala, mama, pozovi me ako ti zatrebam.“

„Da, ne brini, budi mirna i obaveštavaj me.“

Đin završi razgovor, stavi telefon na vibraciju i malo se opusti. Dođe joj da plače, toliko je umorna. Slaba je od terapije koju sad prima i samo joj je falila i ova nesreća. Treba joj snage, da se oseća lepom i da joj nije stalno muka. Uspela sam da je izbegnem u trudnoći i baš me je sad zadesila. Otme joj se osmeh. Profesor je rekao da moram da mislim pozitivno, proći će, i Step će biti bolje, i sve će biti kao i ranije – u stvari, bolje nego ranije. I s tom poslednjom mišlju, čvrsto držeći njegovu ruku, umorna kako nikad nije bila, ona zaspi. Ima nemirne snove. Nalazi se na nekoj plaži, vrućina je, ali nema hlada, nema čak ni nekog suncobrana, a u moru, kakav apsurd, ne sme da se kupa. Ne sme čak ni da se priđe, ima zaštitnih ograda. Volela bi da ima vode, da se osveži ili bar da se zaštiti od sunca, ali to nije moguće. Malo dalje od nje, u jednoj goljoj kolevci, čak i bez prekrivača, leži Aurora. Ona joj onda priđe, stane ispred sunca, pravi joj štit svojim telom, pokušava da joj napravi malo senke, ali toplo je, oseća da će se onesvestiti, ne zna koliko će još moći tako da izdrži.

Onda se, od nekog iznenadnog zvuka, Đin probudi. Skliznula joj je ruka, ispustila Stepovu i tresnula o stolicu. Ona naglo ustane, zabrinuta zbog onoga što je moglo da se desi. Ali onda poludi od sreće, vidi kako on lagano otvara oči, kako gleda unaokolo sve dok je ne nade, potom vidi da se osmehuje.

„Čuj, ne šali se, i ne pokušavaj. Ti si sad tata, ne možeš to sebi da dozvoliš, jasno?“ Blago mu pomiluje ruku dok joj suze tiho klize. „Mnogo te volim. Nemoj više da mi priređuješ ovakve udarce.“

Step zatvori oči, osećajući se krivim kao nikad dotad. Moram da ostavim po strani celu ovu priču. U pravu je Đin, ja sam sad tata, ne mogu više sebi da dozvoljavam ovakve stvari.

132.

Đin sačeka da Renci dođe kako bi napustila bolnicu. Lekari su je umirili. Hematom se delimično resorbirao, imaće velike bolove, ali nikakvo trajno oštećenje. Manje teškoće pri kretanju narednih dana i dug period odmaranja kako bi se vratio u savršenu formu. Đin sa osmehom uđe u auto. Sva sreća, ovakva komplikacija bi me uništila u ovom trenutku. Vozi prema kući. Umorna sam, iscrpljena, šest sati je ujutro, ne mogu sad da budim mamu jer, sve i ako je poštovala vreme, kao što se nadam, trebalo bi da joj je mleko dala pre tri sata i da sad već uveliko spava. Idem kući da se istuširam, malo da odspavam, i, kad se probudim, idem da uzmem Auroru. Ali, čim stigne do kuće, primeti nešto. Očajnički traži po džepovima jakne, u torbi, na sedištu pored sebe, ispod sebe, iza sebe, ali nema ih. Uzela je dokumenta, ali nije uzela ključeve. Ne mogu da se vraćam u bolnicu jer ni Step nema ništa sa sobom. Dakle, najbolje je da odem u njegovu kancelariju, gde imamo duplikat ključeva.

Đin izađe iz automobila. Lako je naći parking ovako rano, nikoga nema unaokolo. Pozdravi portira koji čisti metlom baš ispred otvorenog ulaza. Popne se na drugi sprat i na interfonu ukuca šifru. uđe u kancelariju i ode u Stepov odeljak. Priđe sefu i ukuca kombinaciju. Išta je kao i za sef kod kuće, naši datumi rođenja, prvo moj, pa njegov. Skljoc, i sef se otvori. Počne da traži svežanj ključeva i konačno ga nađe. Uzme ga, ali, kad pokuša da zatvori sef, primeti da to nisu ključevi od kuće. Jedan je veoma dugačak, a drugi je za blindirana vrata. Radoznalo pogleda privezak, samo slovo „S“. Znači, mora da postoji još jedan svežanj. Izvadi sva dokumenta da vidi da li su ključevi završili na dnu. Položi ih na zemlju i konačno pronađe svežanj ključeva od kuće. Ali, kad počne da vraća dokumenta na mesto, primeti taj natpis. „Ugovor o zakupu“. Nastavi da čita. Između Stefana Mančinja i izvesne Marioline Kaneti za potkrovlje u Ulici Borgo Pio 14. Iznenadena i začuđena, Đin nastavi da čita. Iznajmljeni stan? I nikad mi ništa nije rekao? Nekoliko puta fotografiše ugovor mobilnim telefonom, a onda sve zatvori u sef i izađe noseći dva svežnja.

Grad tek što se budi, tek je nekoliko automobila na ulicama, neki pospani ljudi čekaju na autobuskim stanicama. Đin lagano vozi, ali njeno srce je u metežu. Kako to — ugovor o zakupu? Očajnički traži nešto što bi moglo da se tiče i nje, nešto lepo. I iznenada se osmehne. Moglo bi biti da je odlučio da se preselimo, zna da volim taj deo grada... I potkrovlje, možda je veće i svetlije. Malo ubrza, zato što više ne može da izdrži od radoznalosti. Kad stigne u Ulicu del Maskerino,

parkira automobil i izađe. Počne da korača po Ulici Borgo Pio tražeći broj. Onda je obrva sumnja. Ode u album, potraži fotografije koje je snimila, otvori ih i proveri datum ugovora. Šest meseci je prošlo otkako je uzeo u najam ovo mesto. Zašto mi nikad nije rekao ništa o tome? Zašto mi nije ništa rekao o njemu? Na kraju joj se javi tračak, nešto što joj omogući da poveruje da je to kuća za njih troje, za nju, Stepu i Auroru. Možda se izvode radovi, možda je renovira i možda su baš sad završili, trebalo je da to bude iznenađenje. I tako, uz tu optimističnu nadu, stigne pred broj četrnaest. Pronađe ključeve i otvori ulaz. Pritvori ga. Velika vrata odzvanjaju u tišini zgrade i taj odjek je na trenutak prati. U predvorju je sveže zahvaljujući ovim širokim zidovima. Mermerne stepenice penju se sa strane do jednog gvožđenog lifta. Đin pritisne dugme i lift malo kasnije siđe na zemlju, ona otvori vrata, potom dva staklena krila i, pošto sve zatvori, pritisne broj pet. Kad stigne do poslednjeg sprata, izađe iz lifta i pažljivo ga zatvori. Samo su jedna vrata ispred nje, ne može da pogreši. I tako uvuče duži ključ u bravu i neodlučno pokuša da ga okrene. Začuje kako brava škljoca, to je to. Onda Đin lagano otvori vrata, skoro plašeći se ko zna kakvog otkrića, možda ovde neko živi, možda će pomisliti da sam lopov i pucati u mene. „Ubijena dok je pokušavala da opljačka potkrovlje u Borgo Pio 14“. Osmehne se, ali sumnjajući odluči da izbegne taj članak.

„Ima li koga?“

Malo povisi glas.

„Ima li nekoga unutra?“

A onda, ne začuvši odgovor, uđe i tiho zatvori vrata za sobom. Upali svetio. Stan je lep, potpuno je opremljen, okrečen, ovde neko živi, ima knjiga, lampi, tepiha, divana, plazma televizor, ram sa slikom. Onako, radoznala, ona priđe da bolje vidi ko je taj par. I, kad izoštri pogled, oseti da će se onesvestiti. Step i Babi sede na nekom zidiću i smeše se. To je fotografija od pre mnogo godina, ali šta radi jedna ovakva slika u ovom stanu? Ko je ovde bio? Sta sve ovo znači? I, obuzeta iznenadnim nemirom, ona nastavi svoje istraživanje. Frenetično otvara ormare, fioke, pretura po kupatilu, ali ne pronalazi ništa što bi moglo da joj ukaže na nešto, na vreme, radnju, kako bi ova čudna misterija postala jasnija. Onda dođe do poslednje sobe. Otvori vrata. Tu je namešten krevet, tamni svileni čaršavi, a na polici za knjige samo dva foto-albuma. Uzme ih, stavi ih na krevet i otvori prvi. Tu su fotografije nekog deteta, lepog deteta koje raste godinu za godinom. Ispod svake fotografije je natpis koji označava ono što se odvija na slici. „Masimo puni godinu dana. Masimo slavi s drugarima u školi. Ovde smo na ringišpilu. Ovo je njegova prva fudbalska utakmica.“ Đin brzo prelistava album. To su samo naznake najrazličitijih trenutaka u životu ovog deteta, ništa drugo ne

kažu, ništa, sve do ove poslednje fotografije. Tu je mnogo ljudi i, u središtu fotografije, dete. „Ovo je njegova prva priredba, samo si ti nedostajao!“ Đin se zavrti u glavi. Šta treba da znači ova rečenica? Ti, a zašto „ti“? Onda, skoro znajući da će tu otkriti istinu, uzme drugi album, spusti ga kraj sebe na krevet i otvori ga. Jedna za drugom, fotografije iz sadašnjeg vremena. Step i Babi u najrazličitijim trenucima, u ovom stanu, u kuhinji, sede na divanu, niz selfija manje-više ukradenih iz njihovog zajedničkog života ovih meseci. Đin navru suze, ali ona nastavi da prelistava i, malo-pomalo, stranicu za stranicom, sve više plače, sve dok ne umre od bola videvši ih zajedno u krevetu.

Ali kako je to moguće? Ti si otac moje kćerke. Ti si Aurorin otac, ti si moj muž. Nisi umro malopre, u onoj nesreći, ali umro si sad. Zašto si mi ovo uradio? Zašto si želeo da me ovako kazniš? Lista poslednje stranice tog albuma, jecajući, zaslepljena suzama i bolom. Sve do poslednje stranice, sa zajedničkom slikom njih troje: Babi, Step a i onog deteta. I ta rečenica ispod fotografije: „Seti se da ćemo te tvoj sin i ja zauvek voleti. Iako nećemo biti s tobom, ti ćeš svakog dana biti u našim srcima.“

Tvoj sin? Ovo dete je Stepov sin? Đin više ne može da izdrži. Oseti da će se onesvestiti, vrti joj se u glavi, oseća žuč .kako joj se penje u grlo, potrči u kupatilo, podigne dasku, nagne se nad solju i uz krik povraća.

133.

Prošlo je nekoliko dana. Step se vratio kući, još ga boli, ali Đin je zapravo ta kojoj je teže u svakom pogledu.

„Trebalo li ti nešto? Izlazim.“

„Ne, hvala.“

„Je li sve u redu?“

„Zašto?“

„Nekako si mi čudna.“

„Samo sam malo umorna. A i strašno me je pogodila ta nesreća koju si imao.“

„Nisam hteo. Pokušao sam da je izbegnem na svaki način.“

Počnem da se smejem, pokušavajući da je na neki način zarazim smehom, ali ne uspevam. „Proveri Auroru s vremena na vreme. Iako je Mara tu, bolje je ako ti povremeno baciš pogled.“

„Da, naravno.“

Onda priđe, lako me poljubi, kao da ne želi mnogo da se zadržava, i pobegne. Srećan sam što sam ovako izabrao, iako mi Babi strašno nedostaje. Ne prođe tren da ne mislim na nju. Vidim je kad god zatvorim oči, kad se opuštam, kad se spremam da zaspim, kao da ona, skoro kao po zakonu, zaokuplja moj um. Nisam se više približio Đin, ne mogu, činilo bi mi se da je izdajem, ali znam da neću moći da nastavim ovako. Moram uspeti da je zaboravim, mislio sam da sam uspeo, ali ovo novo vreme koje smo proveli zajedno kao da mi je ukazalo na činjenicu da se to nikad neće desiti i nateralo da je zauvek prihvatim.

„Već si moj“, jednom mi je rekla. „Nikad ti to nisam rekla, ali ja sam veštica.“

„Stvarno?“

„Da, imala sam te tri puta i sad me se više nećeš osloboditi. Tri puta moj.“

„Začaran Babi...“

I sad, više no ikad, ona je sa mnom. U mojim ćutanjima, u mojim snovima, u mojim osmesima, u mom bolu zbog toga što sam je ponovo izgubio. Đin je divna, savršena, slatka, lepa, nežna, ona je moja žena, ona je Aurorina majka, pažljiva je, pametna, duhovita. Ali... Postoji jedno „ali“. Ali nije ona. Ali i tačka. Nema se šta više reći, nema drugih razgovora. Ali i tačka. Bilo bi lepo kad bi čovek mogao da se zaljubi po komandi, bio bih srećan sa Đin, sve bi bilo savršeno, ali to nije ona. I sve ovo me razara, čini donetu odluku uzaludnom, zašto sam tako nemoćan pred ovom ljubavi?

Đin čeka, sedi sama u čekaonici, a onda stigne asistent. „Izvolite, profesor vas čeka.“

Sledi ga duž hodnika sve dok ne stane pred jednim vratima. Asistent ih otvori i Đin uđe u prostoriju profesora Darija Milanija, koji ustane kad je ugleda kako ulazi.

„Izvolite, sedite.“ Onda primeti da nikog nema s njom. „A vi ste došli sami?“

„Da.“

Profesoru je pomalo krivo, ali ne dozvoljava da se to vidi. Uzme analize u ruku, ali odmah ih spusti na pisaći sto. Sasvim dobro zna kakva je situacija.

„Trebalo je mnogo ranije da počnemo sa ovom terapijom.“

Đin i dalje ćuti.

Zašto mi ponavlja ovu informaciju? Odluči da bude ljubazna.

„Znam. Načinila sam izbor.“

„Krenuli smo od drugog stadijuma i sad smo u trećem, iako vi izgleda odlično podnosite ove cikluse, ne dajete znake.“

„Ali osećam ih iznutra.“ I ne znate, profesore, želela bi da doda, postoji jedan bol koji me ubija, a to nije to zlo o kojem vi govorite.

„Ne treba da nosite sav taj teret sami. Znam da ste udati, da li ste o ovome razgovarali sa svojim mužem?“

„Ne.“

„Onda uradite to s nekom prijateljicom, sa svojom majkom, nekim rođakom, nekim ko može da bude uz vas u ovom trenutku. Ne možete sve držati unutra, znam da imate prelepu devojčicu, rekao mi je to moj kolega. Ali ne može postojati samo ona. Morate naći mir da biste se suočili s ovim trenutkom u pravom raspoloženju duha i glave, sa istom vedrinom s kojom vi gledate... Kako se zove vaša kćerka?“

„Aurora.“

„Eto. Mi moramo da izvedemo čudo baš za Auroru.“

Đin sedi u baru *Dva bora*, za malim stolom u bašti. Imala je sreće, izašlo je sunce. Gleda ga skoro sa zavišću i potpun osećaj rezignacije iznenada je obuzme. Još koliko pa više neću osećati ovu toplotu? A najviše me boli što neću čuti Auroru kako izgovara svoje prve reči. Samo što ne zaplače, ali kao da u sebi pronalazi snagu da zaustavi te suze, da pronađe ravnotežu. Ne možeš da odustaneš baš sad, Đin, sad si na pola puta, još nije ništa rečeno, ovde si, na zemlji, lucidna, svesna, jaka, manje-više sigurna, ali ipak si tu kao što si bila i ranije. Samo ti je opalo nekoliko dlaka, ali izgleda da niko to nije primetio. Onda je ugleda kako dolazi. Ele

joj se osmehuje i pozdravlja je izdaleka. Zatvori automobil i priđe svojim uobičajenim, neverovatno brzim korakom. Poljubi je i padne na stolicu prekoputa Đin.

„Ah, konačno! Mislila sam da sam bila kuma duhu! Dođavola, već se čitave nedelje jurimo.“

„U pravu si, izvini. Nisam se baš dobro osećala. Imala sam problem.“

„Kakav problem?“

„Stepa.“

„Šta ti je opet? Rekla si mi, imao je nesreću, ali dobro je, ne?“

„Da, oporavlja se. Ja sam ta koju je pregazio voz. Otkrila sam da je iznajmio potkrovlje u Borgo Piju, s Babi.“

„Šta?!“ Ele razrogači oči. „Ma možda grešiš, kako si saznala?“ I tako joj Đin objasni kako je sve otkrila.

„Eto, kao što vidiš, nema mesta za eventualnu grešku. Nažalost, nije moguće da sam pogrešila. Tako bih to volela.“

I Ele je poražena, odmahuje glavom iskreno ožalošćena. „Dođavola! Nije ovako trebalo, baš mi je žao.“

„Ne znaš koliko je meni, ja sam uništena.“

„Pa dobro, ali rekla si mi da si pronašla onaj album na osnovu kojeg se vidi da je među njima gotovo, da su se rastali.“

„Shvatila sam, ali nikad mi ništa nije rekao. Ima sina s drugom, a ništa mi ne kaže? Ponovo je viđa, a zakleo mi se da je više nikad neće videti! I to nije da je vidi kako bi otišli na kafu... Iznajmljuje stan! Kakva kafa, ovo je papazjanija, da budem lepo vaspitana!“

Ele počne da se smeje. „Đin, pa ti si luda! To tek tako govoriš? Ovo je drama, a ti izbacuješ provale?“

„Ja mislim da mene život nije shvatio ozbiljno, inače mi ne bi priredio ovu šalu! Daj, on doživi nesreću, a ja, očajna jer mislim da bi mogao imati ko zna kakve posledice, otkrivam sve ovo... Nije pravo.“

„Ali voliš li ti njega?“

„Mnogo, ali ga mrzim. Želela bih da ga prebijem.“

„Iskoristi priliku dok mu je slomljena ruka!“

„Vidi, ja bih to stvarno uradila...“

„Šta ćemo da naručimo?“

Odlučuju se za dve kafe i nastave razgovor.

„A nikad ti ništa nije rekao?“

„Ne.“

„Ali mogu li nešto da ti kažem? Ako ga toliko voliš, a on ju je ostavio...“

„Da, ali ne znam zašto je gotovo, ko je to odlučio, ne znam ništa.“

„Dobro, ali da li je on ili ona... šta te briga, važno je da je završeno, ne?“

„Da, naravno.“

„Eto, onda pusti, samo napred, imate prelepu kćerku, možda se više nikad neće desiti ni sa jednom. Ovo je bila jedina njegova slabost, ti si to oduvek znala, ne?“

„Da, ali zakleo mi se.“

„Pomisli na Auroru, pokaži mu da nije pogrešio, da je napravio dobar izbor, da si ti mnogo bolja od nje...“

„Ali ja jesam mnogo bolja od nje!“

„Onda ga podseti na to. Ne otežavaj mu tu grešku. Ne misli više na nju, misli na sve ono vreme koje možete zajedno da provedete, ti i on, samo vas dvoje i Aurora...“

„Eto, i tu postoji problem...“

„Još jedan?“

„Nažalost, da. Ne znam da li ću imati sve to vreme.“

Ele je zgranuto posmatra, ne shvata.

„Sad sam izašla od onkologa. Imam tumor.“

Ele bi volela da bude jaka, ali ne uspeva, počinje da plače. Gleda je i plače u tišini, ne uspevajući da kaže ništa, nijednu reč, a na kraju, kad se malo pribere, uspe da kaže samo: „Izvini...“

„Ma naravno.“ Osmehne joj se. „Zamisli, rekao mi je da o tome porazgovaram s nekim, da izaberem nekoga od najmilijih kako ne bih sama podnosila taj teret, i ja sam izabrala tebe. Ali čini mi se da sam pogrešila u izboru.“

I Ele počne da se smeje, malo plače, malo se smeje. Uzme papirnu salvetu, koja zapravo služi za usta, i izduva nos.

„Uh, strašno, nije trebalo da plačem, dođavola, baš sam pala. A ja došla da ti javim lepu vest, Markantonio me je pitao da se udam za njega, a ti mi, kao i obično, ukradeš scenu.“

Ovog puta se Ćin nasmeje. „Daj, baš se radujem. Nadam se da ću i ja biti prisutna tog dana.“

„Ma daj, ne govori tako, inače ću istrošiti sve suze. Možda nije toliko ozbiljno, ne?“

„Tja, ne znam, ali mislim da jeste. Pitao me je da li verujem u čuda.“

134.

U salonu čitam neke mejlove na svom *mekbuk eru*. Osećam se mnogo bolje. Renci mi je rekao da sam imao sreće, kako u nesreći, tako i zbog onoga što je moglo da se desi da sam sreo Pancerota, s obzirom na bes koji sam imao u sebi.

„Dobro je prošlo. Panceroto više nikad neće uraditi ništa slično, osvetio se pre svega zato što smo mi započeli ovu igru, u stvari, ja. Da, na neki način, ja sam kriv.“

Osmehnem mu se. „Hvala, Renci.“

Ali nije mi to dovoljno. Znam kakav sam i ja nisam iz ovog filma. Nikad nisu smeli da snime te fotografije. Tačno je, spremao sam se da napravim veliku grešku, to se neće ponoviti, ali ja ne žurim.

Začujem kako se otvaraju vrata.

„Ljubavi, jesi li ti?“

„Ne, lopov je.“

„Tačno, ukrala si moje srce.“

Počne da se smeje i spusti tašnu na sto. To je naša lozinka. Onda priđe i poljubi me.

„Kakva je bila Aurora?“

„Divna. Igrali smo se, bila je opčinjena mojim prstima. Ovako sam ih pomerao, u visini lica, ali ne suviše blizu. Na kraju me je zgrabila za jedan prst i stegla ga. Kunem ti se, predivno.“

„Oprao si ruke, jelda?“

„Naravno.“ Ostanem ozbiljan, ali onda mi se, nažalost, pojavi osmejak.

„Vidi se odlično kad lažeš. Rekla sam ti da uvek opereš ruke.“

„Ali oprao sam ih jutros i nisam izlazio, znači, nije laž!“

I vidim kako se Đin okreće i pogled kao da joj se načas ukočio, zausti da mi nešto kaže, ali, kao da se predomislila, odustane i na kraju se osmehne.

„Da, dobro, ovo ću ti oprostiti. Ali, ako budeš izlazio, nemoj to nikad da zaboraviš.“

„Neću, naravno, obećao sam ti.“

I vidim kako su joj se ramena ukočila, i više ne odgovara, već nestaje u spavaćoj sobi. Kako čudno, mislim u sebi, ali u suštini je normalno, nedavno se porodila, još je napeta.

Dok počinje da se svlači, Đin ponovo pomisli na one reči: obećavam ti. A je li? Obećavaš mi, kao i sa sinom kojeg imaš a nisi mi rekao da imaš, ili mi obećavaš kao „obećavam ti da je nikad više neću videti“, a onda iznajmiš potkrovlje gde si je jebao sve do prekjuče? Ne, ne, reci, objasni mi, kakvo je obećanje ovog puta? Bolje je da poslušam Ele, ovu priču moram da zaboravim za Aurorino dobro, a i za svoje. Suviše me boli, sad, kad sam toliko slaba, ovo je najgora stvar koja je mogla da mi se dogodi. Moram da mislim da se nije dogodila, da ništa nisam otkrila, da nikad nije postojala, da nije đubre, iako jeste, i to onoliko. I uvuče se pod tuš, pokušavajući da se smiri.

Malo kasnije, Đin izađe iz sobe obučena i našminkana. Nosi crne pantalone i belu košulju. Veoma je elegantna i naročito slatka. Kad je ugledam, iznenadim se.

„Hej, pa nisam se presvukao, ne sećam se da izlazimo, nije čak došla ni bebisiterka.“

„Na stranu što je bebisiterka došla već poodavno, pošto si to ti...“

„Ah, to sam ja?“

„Da. Nikad ne bih unajmila bebisiterku za ovako malo dete. Ionako imam malo poverenja u svoju majku, koja je bila odlična Medicinska sestra, i u Maru, koja nam već toliko dugo pomaže u kući, pomisli samo na neku nepoznatu koja će ko zna šta da joj da ili uradi kad Aurora počne da plače.“

„Ukratko, čini mi se da shvatam da izlaziš sama...“

„Pa naravno, koristim to što si sad mama iz prinude. Možda se ne sećaš, ali rekla sam ti prekjuče da u petak imam večeru sa onima iz kancelarije.“

„Tačno, sad se sećam. Okej, sad sam mama u svakom pogledu, znao sam to i ne mogu da se kajem. Kuda ćete na večeru?“

„Mislim u *Djuks* ili u *Se Koko*, kod Ulice Parioli. I prošli put su, rekli su mi, išli tamo, ali ja nisam mogla, bila sam zauzeta s Aurorom u posebnom razgovoru nasamo. Ona je mirno jela u mom stomaku, a ja sam povraćala! A sad, kad sam iznedrila malog vanzemaljca, pravo je da ja postanem slobodna, a da se ti pobrineš bar devet meseci, tako ćemo izjednačiti vreme... Bio si suviše slobodan u poslednje vreme, a suviše slobode škodi!“

„A ko je to rekao?! Reditelj *Dvanaest godina ropstva*?“

„Ne, mama monahinje iz Monce.“

„Hej, ta ti je dobra! Ko ti je to šapnuo?“

„Lično školsko znanje.“ Nakloni se i poljubi me, pa mi se osmehne. „Ako bude problema s Aurorom, pozovi me. Ali sigurna sam da ćeš biti savršena mama... Ako

si gladan, ostavila sam ti na stolu u kuhinji nešto za jelo, ako hoćeš toplo, ti podgrej u mikrotalasnoj, svakako je dobro i na sobnoj temperaturi.“

„A...“

„A ledeno pivo je u frižideru, izvadi ga kad budeš hteo.“

„Okej.“ Ostanem bez reči. „Čitaš mi misli, savršena si.“

Đin se osmehne i zatvori vrata. U stvari, zove lift i besna je kao ris. Pa naravno, toliko ti dobro čitam misli da uopšte nisam primetila da postoji druga. A toliko sam savršena da si nesavršenstvo tražio na drugoj strani, možda zato što je uživanje veće, ili zato što sam ti dosađivala. Dobro, i ja želim da upoznam nesavršenstvo. Želim da vidim da li ću se bolje osećati kad budem nesavršena kao vi.

Kad stigne u Ulicu Tunizi i odmah pronađe parking baš na nekoliko koraka od restorana, Đin se to učini skoro kao dobar znak. Spusti štitnik i otvori ogledalce. Proveri šminku, desnim prstom takne uglove očiju, a onda vidi kako iz *Bara ispod mora* izlazi baš on. Izađe iz automobila i zatvori vrata, korača sa osmehom sve dok je on ne ugleda.

„Ćao... Ne mogu da verujem, znaš li da sam bio ubeđen da nećeš doći?“

„Pa, da sam htela da uradim nešto takvo, bar bih te obavestila, ne želim valjda da izgubim posao?“

Nikola se nasmeje. „Rezervisao sam unutra, bolje je, zar ne?“ I nasmeši joj se pomalo lukavo. Onda pokuša da se opravda. „Ma večeras duva s vremena na vreme.“

„Da, čini mi se da je unutra savršeno.“

Nikola dođe do stola, pomeri stolicu kako bi je smestio, pa i sam sedne.

„Ovde prave odlične morske plodove, konačno možeš da ih jedeš.“

„Moram da se kontrolišem... Mislim da ljudi i dalje misle da sam trudna!“

„Baš si budala kad tako pričaš. Nisi se mnogo ugojila i, moram da ti kažem, ti si najlepša mama koju sam ikad upoznao.“

„Zato što poznaješ samo devojke bez dece! Lako ti je da mi udeliš takav kompliment!“

„Nije tačno, vidi, ja poznajem mnogo mama, imam trideset godina i mnoge moje školske drugarice imaju decu, i nema nijedne koja može da se takmiči s tobom.“

Đin mu se osmehne, baš je bio sladak taj njegov kompliment.

„Hvala.“

„Nema na čemu, vidi, ja govorim istinu, inače bih išao na večeru s nekom od njih.“

„Ah, naravno!“

To je malo manje lepo, ali ne može se sve imati.

Naruče veliki tanjir morskih plodova, za jedno polukarbonaru od sabljarkarke, a za drugo filet tune u susamu. Večera je savršena, hrana odlična, a prati ga ledeni sovinjon blan.

„Stvarno je dobro ovo vino.“ Đin ga pije sa uživanjem i velikim zadovoljstvom, dok pomalo gricka morske plodove. Nikola joj i dalje dosipa.

„Tako je, samo klizi.“

Đin mu se osmehne. „Ne znaš kako je lepo kad možeš da jedeš i piješ bez straha.“

„Ne, ne znam. Ali znam koliko je lepo provesti večer s tobom. To je moj san oduvek. I ti to znaš.“

Đin se smeši, ali, čudno, ne crveni. Kao da se oseća sigurnom, čvrstom u svojim namerama, neustrašivom u svojoj želji da bude srećno nesavršena, da prevari, budući da je to u modi.

„Nisam verovao da ćeš prihvatiti ovaj moj poziv.“

„Zašto?“

„U kancelariji si uvek fina i ljubazna, ali čovek savršeno zna koja žena mu ostavlja malo prostora. A ti ne dozvoljavaš ni najmanje.“

Đin popije još malo vina. Nikola je netremice posmatra. On je lep mladić. Ima duboke zelene oči, tamnu kovrdžavu kosu i lepo je građen. Idealan je da bude „opušteno nesavršena“.

„Mogu li da dobijem još malo?“

„Izvini, nisam ni primetio da ti je čaša prazna.“ Nikola je napuni. Boca je skoro gotova, a on nije baš mnogo popio. Osmehne joj se.

„Sećam se kako su u nekom filmu govorili da uvek postoji trenutak u kojem žena iz ovog ili onog razloga može da popusti.“

„A ti misliš da je došao taj trenutak?“

„Ne znam. Ja sam samo želeo da provedem neko vreme s tobom. Šta bude, biće. Jedno 'ne' koje ti izgovoriš može biti lepše od mnogih beskorisnih 'da'.“

Đin ne kaže ništa, popije još malo vina. Ovo je bilo bolje. Nastave s odličnim zgrupinom³⁹, šumskim voćem sa sladoledom i amarom. I, kao da to nije dovoljno, Nikola joj predloži poslednju zdravicu.

„Hoćeš da se popneš kod mene da popiješ nešto? Živim u blizini.“

---

³⁹ Italijansko alkoholno piće na bazi sorbeta od limuna. (Prim, prev.)

I tako se Đin, pripita, nade na terasi na Trgu heroja.

„Pogledaj, vidi se čak i kupola Svetog Petra.“

„Da, prelepa je, sva je osvetljena.“

Koliko li su je puta oni videli iz onog potkrovlja u Borgo Piju? Ne želim da mislim na to. Ovde sam upravo zbog toga. I, dok ona gleda krovove Rima, Nikola je uzme za ruku, okrene je prema sebi i poljubi je u usta. U istom trenutku uzme joj ruku i povede je nadole, da bi shvatila koliko je želi. To je trenutak, ta usta na njenima, ruka koju on gura dole... Još niže... Ne, ne mogu. Đin se odmah odvoji od njega.

„Izvini. Ja... Ja sam samo htela, ne, izvini.“

I, ne govoreći ništa drugo, ponovo uđe u salon, uzme tašnu i izađe.

Malo kasnije je kod kuće. Uđe tiho, zatvori vrata ne praveći buku. Step je u krevetu i spava. Aurora je u blizini, i ona je mirna. Đin ode u kupatilo i skine šminku. Onda udari pesnicom u lavabo. Mnoge žene bi, pošto prevare, pošto odu u krevet s nekim, bile ljute zbog onoga što su uradile ili bi ih bar obrvao osećaj krivice čak i samo radi opravdanja. A ja sam prepuna besa zato što to nisam mogla da uradim.

135.

Đin je budna otprilike jedan sat, kako pretpostavlja od poslednjeg hranjenja, i da je Aurori mleko. Drži je naručju i ljuljuška je lagano kako bi sačekala da podrigne, i ona to konačno uradi. Vidim ih ocrtane na prozoru salona, kroz koji ulazi prva svetlost jutra.

„Kako je prošla večera?“

Okrene se iznenađena, pa mi se osmehne.

„Ne onako dobro kako sam očekivala. Ali i bolje je tako.“ Prođe ispred mene i ode da stavi Auroru u krevetac, potom ode u kupatilo, opere ruke, obuče kućnu haljinu i ode u kuhinju.

„Hoćeš kafu?“

„Da, hvala.“

Malo kasnije, vraća se u salon i donosi mi šoljicu. „Stavila sam ti mleko od soje, ali vrlo malo.“

„Dobro si uradila. Hvala.“

Otpijem malo kafe. Kroz prozor, nebo se lagano boji, bleđi tamno plavetnilo i počinju svetlije nijanse. Sad je neke bleđoplave boje i nema nijednog oblaka.

„Danas će biti lep dan.“

Đin pogleda ka meni.

„Da. Biće sunca, nadajmo se da se neće pokvariti.“

„Sinoć je pozvala asistentkinja advokata Gvarinija, tražila te je, nije htela da pošalješ neki mejl. Ne treba, rekla je, povukli su prijavu. Izvinila se što je zvala kući, ali telefon ti je bio isključen. Ništa nije znala o večeri.“

„Jesi li je pitao o tome?“

Pogledam je, neko vreme ćutim, a onda odlučim da odgovorim. „Ne.“

„Nije kao što misliš.“

Zaustavim je pre nego što nastavi.

„Ništa nemoj da mi govoriš. Ne treba da znam. Nisam ja bio ono što si želela, pogrešio sam i žao mi je. Ali želeo bih da počnemo iz početka.“

„Jesi li siguran?“

„Da, mislim da ti treba da znaš.“

„Nešto znam...“

„Možda pretpostavljaš, ali ja želim da znaš sve, inače nikad nećemo moći zaista da krenemo iz početka. Uvek bih se osećao lažljivo u tvojoj blizini. Mislim da je to jedini način. Kasnije, ako poželiš, otići ću, ali moraš da me saslušаш. Imao sam

vezu s Babi. Viđao sam je otprilike šest meseci. Iznajmio sam jedan stan gde smo se viđali skoro svakog dana, ali, kada se rodila Aurora, ja sam se postideo svega toga. Uvek sam mislio da bih, šta god da se desi u mom životu, šta god loše primio, to i rešio, ne bih zastao ni pred čim. Ali sad ne mogu da se ljutim ni na koga, ja sam problem, više se ne sviđam sam sebi.“

Gledam Đin, ništa ne govori, vidim kako joj suze klize niz obraze, ali ne mogu da se zaustavim.

„Otkrio sam da je Babin sin moj sin. Eto. O ovom poslednjem nisam ništa znao sve do ove godine, želeo sam da ti kažem, ali saznao sam istog dana kad si mi ti rekla da čekaš Auroru. Sve bih uništio.“

Đin se osmehne. „Ne brini, ionako si uspeo.“

Pokušam da se osmehnem. Ali znam koliko bola mora da sam joj naneo.

„Ne znam šta me je obuzelo, Đin, obećao sam ti, nisam želeo opet da te razočaram, nisam želeo da patiš zbog mene, pokušao sam, stvarno sam se potrudio koliko sam mogao, ali tako se desilo.“

Onda se razbesni. „Nemoj to da mi govoriš!“ Ustane s divana i priđe mi, savije desnu ruku kao kljun i kuca mi po grudima. „Nemoj da me zezaš. Ti si čovek od hiljadu promena oblika, besa i volje. Ti nisi osećao bol ako bi odlučio da ideš do kraja. Tvoja odlučnost je uvek bila jača od tvoje glave i tvog srca. Mogao si sve da izbegneš, nisi bio pijan, nisi bio drogiran, znao si šta se događa. Nemoj da mi govoriš da se tako desilo! Ti si učinio da se tako desi!“

„U pravu si.“

„Nije mi dovoljno da budem u pravu. Htela sam da ja budem tvoj prvi izbor. A ja se osećam kao privremeno rešenje, rezervna guma, osećam se kao da si, kad nisi mogao da imaš nju, ti izabrao mene, da pokušaš da se zadovoljiš. Ali tako nikad nećeš biti srećan.“

„Ne, nije tačno, želim da budem srećan i želim to s tobom.“

„Tako je, samo pomisli: to si obećao i Bogu, trebalo je da živiš sa mnom, da me paziš, u bogatstvu i siromaštvu, u radosti i bolu, u dobru i zlu, a tebi je bilo dovoljno da je ponovo vidiš i da sve to ostaviš po strani.“

„Molim te, Đin, nemoj tako, rekao sam ti, pogrešio sam, desilo se, ali gotovo je, završeno. Od danas ponovo počinjemo. Molim te. Vidi, vidi kako je lepo...“ I pokažem joj kroz prozor zrake sunca koji se probijaju kroz neke udaljene oblake, liče na vrhove krune, čine to nebo jedinstvenim, posebnim, skoro svetim. „Molim te, ljubavi, oprosti mi, nemoj da sve odbacimo, ispričao sam ti. Mislim da sam uradio toliko lepog za tebe i načinio samo jednu grešku, i to ovu, tačno je, ali je jedina.“

„Ali zar ne misliš da ti tu priču nikad nećeš moći da prevaziđeš? Tu ljubav koju još osećaš prema njoj ne možeš da ostaviš za sobom... Sve ovo prevazilazi moju moć poimanja...“

Čini mi se da je umorna, kao da je poražena, odmahuje glavom, malo opusti ramena, ali želi još nešto da mi kaže.

„Možda to želiš, ali ne uspevaš, uvek će biti ovako. Ti nikad nećeš biti potpuno moj. Razumeš li da ja to ne mogu da prihvatim?“

Na trenutak ćutim. „Želeo sam da budem bolji.“

Ona onda spusti ruku na moje lice. „Znam, ali ne možeš da budeš bolji sa mnom kad tvoje srce pripada drugoj.“

„Nije tako, Đin, molim te, ne budi tvrdoglava, pomisli na Autoru. Imamo ceo život pred sobom.“

„E, vidiš, i tu postoji problem. A s obzirom na to kako se stvari odvijaju, ne verujem da će biti čuda.“

136.

I u trenu život kao da mi je okrenuo leđa, kao da smo se posvađali. Tek sad shvatam da, kad god mi se činila umornom, to nije bilo zbog Aurorinog dolaska. Ona kosa u kupatilu, četka koja je često za nju bila prestiž sad je lakmus papir jednog života koji se gasi.

„Kako se osećaš?“

„Onako.“

„Profesor je rekao da postoji tračak poboljšanja...“ Đin mi se osmehne.

„Profesor bi želeo da terapija deluje, da Medicina uvek može sve da izleči, ali nije tako.“

„Još možemo da probamo druge načine.“

„Ne verujem da ima drugih načina...“

Đin je umorna, sedi na barskoj stolici, spustila je ruku na sto, a drugom pomera kolica gore-dole.

„Uvek sam se pitala kako gledaju na život osobe koje imaju ovu bolest. To je nešto od čega ne umreš odmah, ne oduzme ti život, već ti da način, skoro te obaveže, da ga ponovo sagledaš, da ga gledaš sa zavišću, stavi ti do znanja da si bio glup i rasejan kad ga nisi voleo svim svojim bićem.“

Onda se skoro osmehne. „Kao i svaku stvar, tek kad je izgubiš, zaišta je ceniš. Sad shvatam koliko je život lep... a za mene je kao zamagljen, kao da ga gledam iza nekog stakla koje nije čisto. Stvari izgube čistoću, još malo pa više ništa neću moći da uočim.“

„Đin, ne govori tako.“

„U ovakvim trenucima, često sam mislila na Stiva Džobsa. Toliko mi se sviđao, on je bio kadar sve da izmisli. Bio je briljantan, genijalan, imao je sav novac koji je želeo, a činilo se da ga se to uopšte ne tiče. Kad se saznalo za njegov tumor, svi su mislili da će svakako on pobediti, doći će neki profesor s novim otkrićem, sa onim novim metodama koje s vremenom ukazuju na čudo. U jednom trenutku se osećao malo bolje, činilo se da može da uspe, ali potom se više ništa nije dešavalo. Nijedan profesor se nije mogao pohvaliti da je spasao Štiva Džobsa, njega više nema. Ako on nije uspeo, kako mogu ja?“ Onda Đin pogleda Auroru i počne da plače. Pokrije lice obema rukama i zajeca. Ne uspevam da razaberem šta priča, govori tiho, reči joj zapinju o jecaje, gube se u tom pokazanom bolu. Onda priđem, zagrlim je i ona me jako stegne. Potom mi prošapće na uvo: „Bojim se. Mnogo se bojim.“

„Ljubavi. Stalno sam ovde s tobom. Budi mirna, videćeš da će se stvari lagano poboljšati, moraš da budeš mirna. Moraš svom telu da daš vremena da reaguje, da ga ne opterećuješ stresom, nemoj da se plašiš, nema svrhe, kao ni zabrinutost, prepusti se, opusti se. Siguran sam da će se stvari poboljšati.“

Onda Đin prestane da plače, čini se da se povratila i osmehne mi se.

„Hvala, idem u kupatilo.“

„Reci mi: trebaju li ti maramice?“

„Ne, idem da se umijem.“ Ali, kad zatvori vrata, čujem kako, nažalost, povraća.

Istog popodneva uspem da zakažem sastanak, ali ništa joj ne kažem. Izmislim prvu stvar koja mi padne na pamet. „Dolaze nam u kancelariju neki urednici za nove programe, moram da se pojavim bar na trenutak, inače mogu da pomisle da sam nevaspitan.“

„Naravno, idi, ne brini.“

„Treba li ti nešto?“

Poćuti, a onda me pogleda i lagano uzdahne, što ipak znači beskrajno mnogo.

Treba li mi nešto? Znaš li koliko bi mi sad trebalo? Možda jedna stvar više od svih: vreme. Želela bih sve neophodno vreme kako bih mogla da budem uz svoju kćerku, da imam desetine godina, čak i samo pet, a ja je možda neću ćuti ni da izgovara svoje prve reći.

Eto, sve bi to, pomislio sam, moglo da bude u tom lakom uzdahu, i možda je baš to ono što joj je prošlo kroz glavu. Ali Đin mi se divno osmehne.

„Da, želim da se vratiš kad završiš.“

Vratim se i poljubim je, a onda je nežno stegnem.

„Biću tu što pre.“

I, ne okrećući se više, izađem iz kuće.

Plakao sam u kolima. Pretpostavljam da me je neko video dok sam stajao na semaforu, ali to mi ništa ne znači. Ne zanima me, u ovom trenutku, ostatak sveta.

Sad sedim i čekam. Ne uspevam da smirim nogu. Pokreće se, lupkam neprekidno petom, a možda mi malo i drhti. Konačno stiže sekretarica.

„Manćini.“

Ustanem.

„Izvolite za mnom.“

Ne javljam se nikome od ostalih ljudi u ćekaonici, koraćam u tišini iza te žene sve dok se ne zaustavi ispred jednih otvorenih vrata i ne propusti me da udem. Profesor Dario Milani mi pode u susret. „Dobar dan, kako ste?“ Pruži mi ruku i

pokaže mi na stolicu. „Izvolite, sedite.“ Onda se okrene, vrati se za radni sto i sedne ispred mene.

„Došao sam da bolje shvatim kakva je situacija s mojom suprugom, Đinevrom Biro.“

„Da, napomenuli ste mi.“ Otvori fasciklu ispred sebe. „Situacija je, nažalost, prilično jasna, nema više mesta čak ni za čudo. Ne mogu da mislim na čudo, trebalo bi stvarno da se desi. Mislim da joj ne preostaje ni mesec dana života.“

Ostanem dekoncentrisan tom vešću.

„Ah kako je to moguće?“

„To je nešto što ona-dugo ima. Suviše meseci je bilo ostavljeno na miru. Vaša supruga je izabrala, Auroru je pretpostavila svemu; nažalost, stavila ju je čak i ispred sebe, a kažem 'nažalost' zato što tako nismo mogli mnogo da uradimo. Trebalo je da ovaj tumor napadnemo od početka, ali vaša supruga nije htela ni da čuje. A ja nisam bio prisutan, to mi je ispričao njen ginekolog. Kad je došla kod mene, već smo bili prošli treći stadijum.“

Ostanem da ćutim, stidim se i preplašen sam onim što se spremam da pitam.

„Recite mi samo jednu stvar, profesore, i, molim vas, budite iskreni. Da li vi mislite da neki bol, neki veliki udarac, može da ubrza stvari na ovaj način?“

Pogleda me u tišini, sklopi ruke, a ja očajnički čekam njegov odgovor zato što bih se zbog njega mogao osećati krivim celog života. Profesor mi konačno odgovori.

„Ne, ne znam šta se desilo, kakav bol mislite da ste naneli svojoj ženi, ali ne. Tačna je, zaista, veza između stanja duha i tumora. Sreća, mir i opuštenost mogu da uspore vreme, ali ne mogu da izleče. Sve i da ste vi bili savršeni, Đinevra bi možda imala koji mesec više, ali možda čak ni to, to vam iz srca govorim. Postojala bi minimalna razlika, možda ni to, i to vam ne kažem da se vi ne biste osećali krivim. Nažalost, to je istina.“

„I šta onda možemo da uradimo?“

„Ništa. Budite uz svoju suprugu. To je jedino. I učinite da se oseća voljenijom nego ikada.“

137.

Kad se vratim, kuća je puna ljudi. Đin je pozvala svoje roditelje i Eleonoru, svratili su i njen brat Luk i njegova devojka Karolina. Frančeska plače, otac je teši, brat ne govori ništa, Karolina gleda u zemlju. Eleonora drži Đin za ruku, ona me ugleda i osmehne se.

„Brzo si se vratio.“

„Da, želiš li nešto?“

„Malo vode, molim te, hoćete li vi nešto?“

Niko nema želju ni za čim. Svima se steglo u stomaku. Samo je Eleonora već znala, za druge je to bio iznenadan udarac.

„Pa nemojte tako!“ Đin se šali i pokušava da ih ohrabri. „Čini mi se da sam na sahrani. Grešite, nije to ovaj trenutak. Sad treba da se pravite da ste jaki.“

I, ma koliko te njene reči bile grube, ona uspe da ih prevari, situacija se poboljša, popodne prođe mirno. Čak se i Đin oseća bolje. Izađem da kupim testeninu, odem do *Mondija*, znam da se to mnogo sviđa njenim roditeljima, i, kad se vratim, skuvamo čaj. Ja sam uz Đin, grlim je dok priča, priča o nekom filmu koji je gledala i koji joj se mnogo dopao, ali ne seća se ni naziva ni glumaca.

„Gubim se.“

Ali tu šalu sad niko ne prihvata. Na kraju, ipak, kad Đin ispriča nešto o zapletu, Eleonora se javi.

„Ma da, to je *Pukotina*. A on, prevareni muž koji ubija ženu, to je Entoni Hopkins.“

„Kakav dobar film, mnogo mi se svideo. A i onaj mladi glumac je mnogo sladak i odličan je.“

Eleonora je baš spremna. „To je Rajan Gozling, on je glumio i u *Vozaču* i u *Martovskim idama*, a režirao je i jedan film, ali ne sećam se naziva!“

„Aha“, Đin je zeza, „nisi se spremila!“

Potražim ja na svom mobilnom. „To je *Izgubljena reka*, rediteljski prvenac iz dve hiljade četrnaeste!“

„Bravo!“

„Naravno, s mobilnim svi sve znaju!“

Pokušamo da se setimo drugih filmova koji su nam se svideli i onih za koje znamo da će uskoro izaći. Frančeska primeti Gabrijeleu:

„Sto godina nismo išli u bioskop.“

„Ti nećeš da propustiš nijednu epizodu *Tajni*.“

Đin i Eleonora se nasmeju.

„Ne mogu da verujem... Mama!“

„Gledam je kad ne znam šta bih drugo radila.“

„Dobro, onda ćemo uskoro svi jedno veče u bioskop, možda da vidimo novog *Ben Hura*, sigurno je divan.“

Potom, kad primete da je Đin umorna, svi zajedno odlaze. Pošto zatvorim vrata, okrenem se prema njoj.

„Bili smo dobri.“

„Da, veoma.“

„Zadovoljan sam, pošto sam te često gledao, činilo mi se da si mirna, nisi imala bolove.“

Đin odmahne glavom. „Postala sam dobra u laži, a? Idem da spavam, premorena sam. Hoćeš li se ti, molim te, probuditi za Aurom?“

„Da, naravno.“

„Sve sam ti objasnila.“

„Da, lako je.“

„Dobro, hvala, ljubavi.“ Onda me poljubi i ode prema spavaćoj sobi, opuštena je i mirna i ja je sledim.

Đin počne da se svlači.

„Stepe...“

„Da?“

„Moraćeš da se navikneš.“

„Hoćemo li o tome neki drugi dan, važi?“

„Važi, reci mi samo jedno. Da li je profesor Milani toliko bio pesimista?“

„Ah, shvatila si.“

„Da. Ne umeš da lažeš, u stvari, postao si još gori u tome...“ Počne da se smeje, pa prestane. „Daj, izvini. Reci mi šta ti je rekao.“

„Ništa. Lekari nikad ništa ne kažu, konstatuju i tačka. Nikad ne pokušavaju da imaju neko svoje mišljenje, samo su u toku.“

„Tačno. Ali ti ćeš se sutra vratiti na posao, ne želim da zbog mene *Futura* stane niti da ima problema.“

„Sve ide odlično, ljubavi. Sad nam samo treba da ti budeš malo bolje.“

„Dobro, pokušaću da te zadovoljim.“

I zaspimo zagrljeni, kako već dugo nismo radili. S vremena na vreme osetim kako drhti i onda je jače stegnem. Probudim se u tri, tiho se izvučem iz kreveta i uradim sve ono što mi je rekla. Uspem da ne napravim buku, da nahranim Auroru i da ona podrigne. Onda se ponovo uvučem u krevet i zagrlim je. Ona se na

trenutak probudi i potraži moju ruku, stegne je, lice kao da joj se razvedri i onda ponovo padne u san.

Narednih dana nakratko odlazim u kancelariju, ali skoro uvek ostanem samo ujutro.

Renci je veoma zadovoljan.

„Zaključili smo jednu seriju koja će se realizovati za *Medinjuz*, u njoj su i Francuska i Belgija, već smo je prodali u skoro celoj Evropi. Mislim da bi mogao i da počneš da primaš veću platu.“

„Ti me to unapređuješ, Renci?“

„Da, zaslužuješ to.“

„Hvala, doneću ti kafu.“

„Idem i ja s tobom.“

Stanemo ispred aparata, ubacim jednu kesicu i pustim mašinu.

„Jesi li video? Simone Čivinini ne vodi nijedan program.“ Renci je spremniji od mene. „Možda ga puštaju da radi nekakav tok-šou u drugom delu večeri, neki miks Dejvida Letermana i *Kakvo je vreme*, bar su mi to rekli, ali ne znam šta to zaista znači.“

„Možda da je tu i neki bend ili predstava, pored intervjua.“

„Hteo je da ubaci i neku komičarku, s kratkim monolozima.“

„Ženu? Pomisli samo kako će Đovana Senjato biti srećna.“

„A, da. Ali, čudno, nikad ne bih pomislio da će uspeti da progura neku devojkicu kroz naoštrene kandže te vestice.“

„Možda su se rastali.“

„Novine pišu da su još zajedno. Ali mislim da je to samo pitanje vremena...“

I dođe mi prirodno da upitam kako ide njegov život, šta se zbiva s Danijom Valenti. I ona je uvek u novinama, i to uvek s drugim, manje ili više lepim, ali svi imaju nešto zajedničko: uvek su poznati. Pogledamo se na trenutak, ostanemo tako, s kafama u ruci. Onda Renci dune u čašicu.

„Malo peče.“

„Baš...“

Ali ništa drugo ne kažemo i vratimo se u svoje kancelarije. „Pozdravi Đin mnogo.“

„Hoću, hvala. Reći ću joj.“

Nastavljamo da prodajemo programe, ponekad je to minimalna zarada, ponekad odlična, ali, kako me je Renci naučio, važno je da te prepoznaju i da uvek

prodaješ uspeh. Ime *Futura* raste. Logo je isti, ali onaj za serije dali smo Markantoniju na izradu i moram da priznam da je prilično poboljšao marku, to je već druga stvar.

Samo su pre neko veče insistirali da dodu na večeru kod nas, naručili smo pice da ne bismo zamarali Đin. Naručili smo ih u *Berninetti* s odličnim domaćim pivom *balaĐin nora*. Baš smo napravili lepu večeru. Na kraju, dok sam stavljao kafu, Markantonio je kucnuo nožem o staklenu čašu i ustao.

„Dakle, poslednja vest, a vi ste prvi koji to saznaju. Ele i ja ćemo se venčati!“

Osmehnu se. Markantonio ponovo sedne i poljubi je, stvarno su zaljubljeni. Mi im čestitamo, a ja se pravim duhovit. „Ko je koga pitao?“

Markantonio se skoro uvredi. „Ja, i to sam klekao, neću ti reći koje sam reči upotrebio...“ Ele podvuče: „Prelepe.“

„Ah, naravno.“ Markantonio odmah počne: „Moramo da smislimo neko čudno i veselo venčanje: na plaži ili na nekom brodu samo za nas, da se venčamo na moru, inače će svi početi da ga upoređuju s vašim i izgubićemo naveliko, jasno je...“

„Ma daj.“ Onda Đin, sa svojom urođenom nevinošću, upita: „A kad će biti?“

Ele joj opušteno kaže:

„Dvadeset šestog juna.“

Za svakoga bi to bilo normalno pitanje, za sve nas to postane strašna sumnja. Na trenutak ostanemo u tišini.

„Da otvorim sladoled koji ste nam doneli, može?“

„Da, ja hoću.“

Ustanem od stola, a Đin popije malo vode, pa ponovo pogleda Ele i Markantonija.

„Srećna sam zbog vas.“

Ele joj se nasmeši. „Hvala.“ Onda joj se primakne i stegne joj ruku. „To je prvi datum koji sam uspela da dobijem.“

„Nema veze.“

Ja sam u kuhinji, ali te reči dođu do mene i srce mi se stegne. Kao da je rekla: „Mnogo bih volela da prisustvujem vašem venčanju, ali tad me već neće biti.“

A ja ne želim da mislim na to. Vratim se tamo kao da ništa nisam čuo.

„Evo, doneo sam čak i kornete. Gde ste ih uzeli? Probao sam malo i čini mi se da su kao u san.“

„Izveli smo ih u sladoledžinici *La Romana*, u Ulici Kola di Rijenco, nedavno su otvorili, ali odlična je, ima i palačinki, granita, i pune čašice crnom i belom čokoladom, čak ti stave i slatku pavlaku unutra, to ti je praktično kolač u

sladoledu. Dok sam ja uvek bila šokirana time što ti u Milanu naplate slatku pavlaku pedeset cenata, shvatate?“

„A ako uzmeš duplu porciju?“

„Pa verovatno jedan evro.“

I nastavimo da pričamo o najglupljim stvarima, a na kraju, kad se sećaš neke večeri, nikad ti ne padne na pamet ono o čemu si pričao, već kako ti je bilo i, pre svega, šta si zaista osetio u dnu srca. Kao one poslednje Đinine reči, kad ih je pozdravljala na vratima pre nego što će otići.

„Srećna sam što ste svratili i zadovoljna što ćete se venčati. Sve do danas bila sam mnogo zabrinuta za Auroru, ali sad sam mirnija. Molim vas, dođite češće.“

I zatvori vrata, a ja je zagrlim i pomilujem po licu.

„Baš je bila dobra večera, jelda?“

„Odlična. A sladoled mi se mnogo svideo. Venčaće se — neverovatno, zar ne?“

„Da.“

Počnemo da raspremamo, ali vidim da je ona umorna.

„Ljubavi, ostavi, ja ću.“

„Hvala.“

„Nema na čemu. Čini mi se, doduše, da ti je malo bolje.“

Ona se okrene i počne da se smeje.

„Da, kao kad si mi pričao da se nisam ugojila ili da sam lepa bez šminke!“

„Ne, nije tačno, a i ja sam to stvarno mislio! I ovo isto tako.“ Ali, nažalost, grešim.

138.

Nedelja je ujutro, tek je devet, sunce je mlako i Đin i ja, s Aurorom u kolicima, šetamo po Vili Glori. Oseća se miris konja iz manježa koji se nalazi malo niže, ali i miris kiše koja je noćas padala. Zastanemo u malom baru i naručimo kapučino za oboje.

„Hoćeš li nešto da pojedješ?“

„Ne, hvala, nisam gladna.“

„Ja ću uzeti integralnu kiflu.“

Ponovo krenemo u šetnju, Đin se okrene prema meni i osmehne se. Primitim da joj je ostalo malo kapucina iznad usta. „Imaš brkove, sačekaj.“

Nežno joj predem kažiprstom preko usana, a ona zaustavi moju ruku, zatvori oči i poljubi je. Onda je još malo zadrži pritisnutu uz svoje obraze i na kraju je ponovo prinese ustima, otvori oči, osmehne mi se i pusti je.

„Oprostila sam ti, znaš?“

Koračam uz nju, znam da bi u ovom trenutku sve što kažem bilo pogrešno. Da joj kažem „hvala“ — bilo bi odvratno. Stoga ćutim. A ona nastavlja.

„Dao si mi najlepšu stvar na svetu, stvar koju sam najviše želela, poklonio si mi najlepši poklon, a pošto sam ga dobila baš od tebe, to ga čini još posebnijim.“

„Đin, ja...“

„Pssst.“ Podigne ruku i na trenutak zatvori oči. Onda ponovo počne da gura kolica, čini to lagano, možda da ne bi probudila Auroru.

„Pusti da ja još malo pričam. Ti imaš ceo život pred sobom da govoriš koliko god hoćeš. Danas ja pričam, a ti me slušaš...“ Onda mi se nasmeši. „Pa dobro, s vremena na vreme možeš nešto da kažeš, ali ne smeš da mi protivrečiš, mnogo ću se umoriti ako budem morala da pokušavam i da ti uzvratim...“

Nastavimo da šetamo stazom u paiku. S vremena na vreme prođe poneki mladić koji džogira, neka starija gospođa brzo hoda, na jednoj klupi gospodin čita novine, malo dalje, kod fontane, jedna gospođa drži svog džek rasel terijera da pije vode, a onda otvori flašicu kako bi je napunila svezom vodom. Uđemo na unutrašnju stazu koja vodi do malog trga na bregu, tu više nikog ne srećemo, ali tu je sunce divno. I, iznenada, kao da ju je sav taj mir inspirisao, Đin ponovo počne da priča.

„Želim da boksuje, da bude muškaraca, ali i ženstvena, elegantna i sportski tip, pametna i duhovita, da liči na mene...“ Onda se predomisli. „Da ima nešto od

mene, nešto da te s vremena na vreme podseti na mene, možda kad si sam, da te navede da se osmehneš i da ceniš sve moje vrline kroz nju.“

„Ali ja sam ih uvek cenio.“

„Da, tačno. Dakle, hajde da ih svakako ima, važi?“ Nasmeje se. „Želim da joj u svakom trenutku budeš dostupan, da ne propustiš nijedan njen rođendan, da je grdiš s ljubavlju, da učiniš da se ona oseti sposobnom i važnom čak i kad bude napravila prve greške. Da, ko god bude kraj nje, ti imaš potpuno poverenje u tu osobu. Želela bih da ti budeš kao Mel Gibson u onom filmu koji smo oboje gledali, Sta žene žele, sećaš li se?“

„Da. Bilo je leto, davali su ciklus njegovih filmova u bioskopu *Ticijano*.“

„On je mogao da čuje misli žena. I pomaže kćerki, koja je pomalo smotana, za proslavu mature i kad treba prvi put da ode u krevet s nekim.“

„Toga se ne sećam!“

„Lažeš. Ili, ako ne lažeš, moraš da ga ponovo odgledaš. Moraš da budeš u toku i u tome. Moraćeš da misliš na svoju ljubav, da je usmeriš, ali da je ne obavezuješ. Da je posavetuješ, ali da je uvek ostaviš slobodnu da može da odluči... Eto.“ Došli smo do vrha malog trga. Đin zastane blizu klupe, pogleda u kolica, Aurora još spava. Nežno uvuče ruku i bolje namesti lagan prekrivač koji je pokriva. Pogledam je i ja. Ruke su joj otvorene blizu lica, kao da ju je neko otkrio i rekao joj: „Ruke uvis!“ I Aurora posluša i nastavi tako blaženo da spava. Obrazi su joj rumeni, ustašca lako otvorena i prelepa je. Onda se Đin popne na klupu i sedne na naslon, tako da je viša nego inače. Malo popravi kosu.

„Kakva sam?“

„Lepa.“

Odmahne glavom. „A ja i dalje imam poverenja u tebe...““ Onda iz svoje torbe uzme *ajfon*, spremi ga i pruži ga meni.

„Evo, jednog dana, kad te bude pitala za mene, ti joj pusti ovaj video koji ćemo sad napraviti...“

„Ali-“

„Bez ikakvog 'ali'. Znam da su to već radili, ali baš me briga, ne trkam se ja u originalnosti. Želim da ona zna nešto o meni, da me makar malo upozna, da ne vidi samo slike koje joj ništa neće reći. Želim da čuje moj glas, da vidi moj smeh, da može da zamisli kakva je bila njena mama. Reci mi iskreno: kakva sam?“

„Rekao sam ti: lepa. Lepa kao i uvek, malo si umorna, ali, kad te budem uzeo u kadar, neće se videti.“

„Eto, to je već prihvatljivija laž.“

Onda napravi seriju udisaja, udiše vazduh pa ga izdiše, kao ronilac koji je spreman na zarone koji će potom postati svetski rekord. Ali ona ne, ona to čini samo da se ne bi uplašila, da bi imala daha za priču, da bi održala ceo jedan govor, najduži mogući, a pre svega bez plakanja.

„Jesi li spreman?“

Klimnem da jesam, spreman sam.

„Dakle, počni da snimaš.“

I, tren kasnije, Đin počne da priča.

„Ćao, evo, ja sam tvoja mama. Toliko sam želela da budem tu svaki dan, da budem uz tebe, ali ja to i jesam na neki način, možda malo daleko, ali uvek sam s tobom. Držala sam te u naručju sve vreme, koliko sam mogla, i nisam se uopšte odvajala od tebe. Pružila sam ti svu svoju ljubav i svakog dana sam se molila da ti budeš takva kakva jesi, kakvu te zamišljam, kakvu sam želela da doživim svakog dana tvog života. Dakle, možda si videla neke fotografije, ali želim da ti ispričam nešto više o sebi, nešto što možda nećeš moći da saznaš. Kad sam bila mala, ja sam bila stidljiva, veoma, i, iako su mi svi govorili da sam lepa, ja se uopšte nisam osećala lepom. Ali lepota i nije toliko važna. Tvoj otac je voleo sve moje mane i ti, takođe, treba da nadeš momka koji će umeti da voli tvoje. Pre svega, trudi se da uvek budeš srećna. Ponekad nema dovoljno vremena da okusiš sreću i stoga to nikad nismo dovoljno.“ Ispriča joj poneku anegdotu iz gimnazije, o nekom svom momku za kojeg čak ni ja nisam znao i kako je bio čudan njen prvi poljubac, uspe čak da me nasmeje. Mirno govori sve dok ne ustane s klupe i ne priđe kolicima. Ne prestajem da snimam dok se ona nagingje i nežno uzima Auroru u naručje. „Evo me, ljubavi, ti si sad ova ovde... I zajedno smo.“ Pokaže je telefonu i nežno je poljubi u obraz. „Ti spavaš, a ja bdim nad tobom kao što ću uvek raditi u svakom trenutku tvog života.“ Onda je prinese svom licu, zatvori oči i udahne je. „Osećam te, blizu smo, blizu, onako kako sam volela da uvek bude naš život. Obećaj mi da ćeš biti srećna. Mnogo te volim.“

Vidim da klima glavom, kao da kaže da je video završen, tako da zaustavim snimanje. Đin nežno spusti Auroru u kolica. Pokrije je malim prekrivačem, pa se okrene prema meni: „Hvala.“

Ništa ne kažem. Dođe mi da zaplačem, ali uspem da zadržim suze. Konačno uspem da progovorim: „Biće srećna.“

„Da, zadovoljna sam što sam ovo uradila.“

Onda me uzme podruku, spusti glavu na moje rame.

„Hoćeš li ti da guraš kolica?“

„Naravno.“

Počnemo da koračamo prema dugom bulevaru koji vodi nadole, ka izlazu iz Vile Glori. Onda mi Ćin pomiluje ruku.

„Toliko sam te volela. Bili bismo lep par. Šteta što više nema vremena. Idemo sad kod mojih. Ostavićemo Auroru tamo.“

„Dobro.“

„A onda me vodi u bolnicu.“

139.

Izdejtvoval sam da mi daju sobu u *Kvizisani*, najbolju koju imaju, jedan mali apartman s mogućnošću da Aurora bude u susednoj sobi. Ćin isprva mnogo brine.

„Ali kako ću s flašicom i mlekom? Imamo li dovoljno? Treba proveriti da je to ono što ona pije, videla sam da joj druga mleka smetaju. Onda, malo kasnije, da bismo je odvikli od sisanja, treba koristiti biljne supe, izmiksane, brašno od tapioke, od pirinča, moramo da pitamo pedijatra koje da koristimo...“

„Ljubavi, sve sam poneo, ne misli na to, malo-pomalo, pa ćemo se organizovati.“

„Ja neću biti tu, neću biti tu.“ I brižne u plač, a ja je zagrlim i snažno stegnem i zaista ne znam šta da joj kažem, osećam se tako nemoćnim, tako beskorisnim. Onda se Ćin smiri.

„Izvini. Nije dobro ovako. Źelim da ti ostavim lepu sliku o sebi, neće se ponoviti.“

„Ljubavi, šta god ti uradila, ništa se ne menja. Ne brini, budi svoja, budi kakva god hoćeš, kakva si uvek bila. To je stvar koja mi se uvek sviđala kod tebe. Nemoj da se menjaš.“

Osmehne mi se i uzme ključ.

„Idemo u sobu.“

Narednih dana svi dolaze, uredno se smenjujući. Tata, mama, Eleonora, Ilarija, njen brat Luk s Karolinom, druge njene najbliže drugarice, Anđela, Antonela, Simona, baka Klelija, Audizio, sin strica Adelma, i Marija Linda, njena koleginica s fakulteta. Profesor Dario Milani dolazi dva puta dnevno, uvek brižljiv i fin, ali zna da ne može da nam kaže ništa drugačije od onoga što već, nažalost, znamo.

U ponedeljak ujutro, profesor mi priđe.

„Morali smo da joj pojačamo dozu morfijuma, tako će manje osećati bolove, čini mi se apsurdnim da pati.“ Ne mogu da kažem ništa drugo do: „Da.“ Po podne dođe i don Andrea.

„Kako ide, Stefano?“ Ali ne uspevam da odgovorim, ograničim se samo na to da malo spustim glavu, i ostanem tako da gledam u pod. On spusti ruku na moju.

„Mnogo mi je žao. Izgleda da Gospod ima drugačiji plan za nju.“

„Da.“

I padne mi na pamet moja majka. Sve ovo sam već proživio, ali sve do poslednjeg trenutka nisam znao da je i tad situacija bila ekstremna.

„Ali šteta je što nas više neće iznenaditi nekim čudom...“

Don Andrea me gleda, ali ništa ne kaže. Onda slegne ramenima. „Pa, idem da je posetim.“ uđe sam u Đinevrinu sobu i ostane tamo više od četrdeset minuta. Kad izađe, vidim da je manje napet nego što je bio, čak se i smeši, pa mi priđe i zagrlji me.

„Đin je jača od svih nas. Već me je iznenadila ranije, ali sad me je baš spravnila. Neverovatna je. Ja moram da idem. Ako vam bilo šta zatreba, čućemo se. A onda... Javićeš mi kako želiš da uradimo.“

Ode. A onda... Koliko vremena znači to „a onda...“?

Probudim se rano u ponedeljak ujutro i, pošto nahranim Auroru, udem u Đininu sobu. Već je budna i doručkuje u krevetu.

„Dobro jutro, jesi li dobro spavala?“

„Odlično.“

Profesor je rekao da će se bolje osećati s jačom dozom morfijuma.

„Dobro, srećan sam. Ovog jutra, nažalost, ne mogu da izostanem s posla. Renci je zakazao sastanak s novim urednikom serija kako bi napravio skup kod nas i onda ručak, i šta biva na kraju? On, baš on, 'precizni' Renci, već ima neku obavezu i zaboravio je na to.“

„Sto znači da 'precizan' baš i nije. I bolje, zar ne? Ti si rekao da ti se ponekad čini da je vanzemaljac, a to je zvučalo uznemiravajuće...“

„Tačno.“

U stvari, mislim da je za ovo ponovo kriva Danija Valenti sa svojim haosom, ali ništa mu nisam rekao, ja sam poslednji koji može da govori o tome na šta je sve čovek spreman zbog ljubavi.

„Dobro. Ja idem. Ali svakako me pozovi za bilo šta. Rekao sam sestrama da ti pomognu s Aurorom ukoliko ti zatrebaju. Tu je Klaudija, sestra na spratu, ona ima dvoje male dece, mlada je i rado će ti to učiniti.“

„Je l' slatka?“

„Ne, Đin, uopšte nije slatka. Ali mora biti da je dobra, a uz to sam je i platio da bi bila.“ Priđem joj i poljubim je. „Vidimo se kasnije.“

„Važi.“

Lagano zatvorim vrata. Izmamila mi je smešak ta njena ljubomora. To je bilo spontano. Samo bih želeo da sve bude jednostavnije, ali kako može biti? Uđem u auto i krenem prema kancelariji.

Đin je ostala sama. Pošalje mobilnim telefonom poruku sa svim potrebnim podacima. Onda ustane i ode da pogleda Auroru. Spava blaženo, toplota sobe je savršena. Uslovi na ovoj klinici su idealni. Priđe prozoru i pogleda dole. Iza zgrade je neki bulevar, ima živih ograda, vrt koji nije mnogo velik, ali u kojem je mali ružičnjak. Sve je veoma negovano i u najmanjim detaljima. Sestre na svaki način pokušavaju da učine da se osetite prijatno, da nema problema, da nema nikakve buke. Možda zbog toga Aurora toliko spava. Onda se vrati u sobu, ode u kupatilo, svuče se, istušira se i obuče. Pokuša da bude elegantna sa onim što ima. Našminka se gledajući se u ogledalo. Zadovoljna je što joj kosa nije sasvim opala, iako je reda nego ranije.

Deset minuta kasnije, neko pokuca na vrata.

„Je li slobodno?“

„Napred.“

Đin se osmehne Dordu Renciju.

„Došao sam što sam ranije mogao. Kad si mi poslala poruku da je Stefano izašao, ja sam već bio na ulici, ali bilo je malo gužve na Trgu Euklide. Dakle, sve mi ispričaj, šta mogu da učinim?“

„Vidi, veoma je jednostavno.“ Đin počne da mu objašnjava šta joj treba, misli da je to najbolje rešenje. Renci ostane bez reči, to nikad ne bi očekivao, čak mu je pomalo i nelagodno.

„Ako si ubeđena u to, uradiću. Ali treba mi vremena.“

Đin odmahne glavom. „I meni vreme toliko treba... Ali, nažalost, nema ga više.“

Đin mu pruži jedan papir.

„Ovde ćeš naći sve što ti treba za početak.“

Renci ga uzme, pročita sve što piše i iznenadi se. Onda mu Đin objasni kako je to smislila i Renci shvati da nije moguće da pogreši. „Treba li ti još nešto?“

„Ne, hvala. Veoma si ljubazan. Čekam te ovde. Ali nemoj dugo.“

„A ako ne uspem?“

Đin mu se osmehne. „Obratila sam se tebi zato što si uspeo da uradiš i komplikovanije stvari. Uspećeš.“

Renci klimne glavom, pa izađe zatvarajući vrata za sobom. Uđe u lift. U pravu je, ponekad sam uspevao da rešim i složenije situacije. Đin zna da motiviše ljude. Sad ćemo videti da li ću uspeti i ja.

140.

„Ti si Babi, jelda?“

Ko je ovaj čovek koji je tako zaustavlja, pred ulazom? Danas je Babi malo kasnije izašla iz kuće da bi otišla u kancelariju, ali nije imala nikakav sastanak, nije očekivala ni brzu poštu. Sve važne poslove već je isporučila. Ovo je miran period ili je bar bio do pre minut-dva.

„Ja sam Đorđo Renci. Drago mi je.“

Renci joj pruži ruku, ali Babi se ne pokreće.

„Ne poznajem vas. Ne bih rekla da smo se ranije sreli.“

„Jesmo, videli smo se jednom, jedne večeri u *Gou*, ali bilo je mnogo ljudi, a i ja samo što sam se bio posvađao s nekim. Normalno je da se ne sećate...“ Renci joj se osmehne. „U svakom slučaju, čuo sam mnogo o vama. Ja sam saradnik Stefana Mančinija.“ Babi se iznenada ukoči. Renci nastavi: „Step...“

„Da li mu se nešto desilo?“

„Ne, on je dobro. Ali situacija je komplikovana. Njegova supruga, Đin, veoma je loše.“

Babi se pita šta taj Renci zna o njoj, šta je zaista on mogao da mu ispriča, ali pre svega zašto ga je poslao k njoj. Baš dok se sprema da ga to pita, Renci je pteduhitri.

„K vama me je poslala Đin. Želela bi da vas upozna.“ Babi iznenada pobeli. Šta, ona? Šta se dogodilo? Šta joj je Step rekao? Zašto želi da me vidi?

„Ovo je papir koji mi je jutros dala.“

Babi ga uzme. Tu je njena odštampana slika, njena satnica, sva njena kretanja, čak i kad odlazi po Masima. Sad se Babi ukoči, zauzme odbrambeni stav.

„Šta hoće od mene? Šta ste joj rekli? Zašto želi da me vidi? Smeta mi što zna sve o mojim ličnim stvarima, a još više to što zna sve o mom životu s mojim sinom. Sa ovim papirom, mogla bih da je tužim.“

„Ne verujem da hoće da se svađa, samo bi da porazgovara s vama. Nema snage, umire.“

Onda se Babi smiri, vrati mu papir. Renci ga savije i vrati u džep.

„Ako ne želite da prihvatite, potpuno vas razumem. Neugodno je naći se oči u oči s bolom. Nedavno se to meni desilo. Ali sad se, od ovoga što sam ovde s vama, od pokušaja da vas ubedim, da učinim nešto za Đin, ja osećam bolje. To je moj egoistični način mišljenja. Kad biste joj otišli u posetu, to bi bio gest ljubavi upućen svima... Ponekad to što smo dobri donekle obriše naš osećaj krivice. Bar je

to ono što se meni dešava.“ Onda joj se osmehne. „Ali ja moram da budem dobar u još mnogo prilika.“

Đin drži Auroru u naručju kad začuje da neko kuca. „Napred.“

Renci uđe i zatvori vrata. „Evo me.“

Đin ga radozno posmatra. „Dakle, kako je prošlo?“

„Dobro.“

Đin mu se nasmeši.

„Bila sam sigurna da ćeš uspeti. Hajde, pusti je da uđe i neka me niko ne uznemirava. Ti me upozori ako saznaš da Step dolazi.“

„Neće, budi mirna, on ima mnogo posla.“

„Dobro. Možeš li da sačekaš dok ne završim? Neće mi trebati mnogo vremena.“

„Okej. da je pustim da ude?“

„Da.“

Đin ostane sama. Sedne na fotelju, bolje namesti haljinu i na trenutak zatvori oči. Onda ponovo začuje da neko kuca. „Napred.“

I uđe Babi. Tako se prvi put nadu oči u oči. Đin ju je često viđala, ali uvek izdaleka. A Babi nju samo na ponekoj fotografiji. Ostanu da se gledaju trenutak-dva. Onda joj Babi pruži ruku.

„Ćao, ja sam Babi. Žao mi je što se upoznajemo u ovakvoj situaciji.“

Đin pogleda njenu ruku ispruženu u vazduhu prema njoj. Potom pogleda Babi u oči i najzad joj stegne ruku. „Mogu li da ti ponudim nešto za piće?“

„Ne, hvala.“

„Ovo je moja kćerka Aurora.“

Babi priđe kolicima. Devojčica je živahna, pokreće se, pomera ruke i noge i na kraju se osmehne. „Prelepa je...“

„Hvala. Znam da i ti imaš dete, Masima. U stvari, ako moram da budem iskrena, videla sam ga na fotografijama, i on je prelep i znam sve.“ Babi zausti da odgovori, ali Đin je zaustavi. „Ne želim da se svađam. Dugo sam razmišljala o svemu. Prirodno je da ja budem besna na vas, na tebe naročito, ali, u stvari, kad se dese ovakve stvari, čovek ne uspeva da ih vidi sa strane. Eto, ja sam pokušala to da uradim i shvatila sam da je u meni ogromna krivica, to što sam želela osobu koja nije bila moja.“

Babi je gleda, ali ništa ne govori. U tišini prihvata to njeno razmišljanje.

Đin raširi ruke. „Vidi, shvatila sam ovu osnovnu stvar: šta god da se desi, čak i ako ga ti više ne budeš volela, čak i ako ne bude s tobom, on će biti tvoj zauvek. I

taj osećaj, na kojem ja strašno zavidim iako znam da ne mogu tu ništa da učinim, to čak nije ni poraz, to je najlepša priroda stvari, to je upravo ono što sam toliko želela, to je ljubav.“

I Babi se potrese, i želela bi da se to ne vidi, skoro se stidi da sluša te reči, ali oseća u tom opisu tačno ono što oseća prema Stepu.

Đin joj se osmehne. „Znam da je tako, nije to ništa loše, niste krivi, apsurdno — oboje ste to pokušali da izbegnete...”

„Da.“

„Ali sad želim da ti uradiš jednu važnu stvar za mene.“

Babi je iznenađeno pogleda, stvarno ne zna šta bi Đin mogla da traži od nje, pa odluči da ne odgovori, već da sasluša.

„Želim da ti usrećiš Stepu, da mu ispuniš život ljubavlju kako to ja nisam uspela da uradim. Želela bih da vas vidim zajedno, kao lepu porodicu, bez senki ili problema, ali, ako to ne bude moguće, ako ne uspeš, onda ne želim da on i dalje gubi vreme zbog tebe. Eto, to je bilo sve što sam želela da ti kažem.“

Đin sedne na fotelju. „Izvini, ali malo sam umorna. Sedi i ti, ako želiš.“ Babi sedne na divan prekoputa nje. Đin uzme čašu sa stola i popije malo vode. „Možda si i ti žedna, sipala bih ti, ali to mi je napor, izvini.“

„Ali ja ću, ne brini, nema problema...”

Babi uzme drugu čašu i napuni je. „Srećna sam što si došla. Mogla si i da odbiješ.“

Babi popije malo vode i spusti čašu na sto.

„Da, mogla sam da budem bezobrazna. Ali ja nisam takva.“

Đin joj se osmehne.

„Neko bi mogao da pomisli da je lako obaviti ovakav razgovor kad se čovek sprema na smrt. Nije tako. Zaista to mislim. Ja ga mnogo volim i ovo nema veze s onim kako se ja osećam. Svakako bih bila sebična da ga zadržim kraj sebe. Ako toliko voliš nekoga, šta je ono što želiš više svega?”

„Da bude srećan.“

„Eto. Baš tako. A on s tobom to može.“

Ostanu malo u tišini, Đin gleda kroz prozor, dan je lep, oseća toplinu sunca na svojim nogama. Babi bi volela nešto da kaže, ali iznenađena je tim rečima, očekivala je nešto sasvim drugo. Sad joj je čak pomalo nelagodno.

„Bile bismo dobre prijateljice.“

Đin se okrene prema njoj i osmehne joj se.

„Ne. Bile bismo 'najbolje neprijateljice', nažalost, baš kao u filmu *Maćeha*.“

Babi pogleda Đin i iznenada oseti da joj se steže srce, shvata koliko je posebna ta devojka, ptiznaje da nije kao ona. Ja nikad ne bih bila kadra da obavim ovaj razgovor, ja bih bila besna, ja bih pomislila da je to jedan kučka koja mi je otela čoveka, a ja sad umirem i odlazim i ona može komotno da sprovede svoje a da ja ništa ne mogu da učinim, ja ne mogu da se borim.

„Đin, mnogo mi je žao što sam te ovako upoznala i zbog svega onoga što se desilo. Izvini. Ja nikad ne bih bila kadra da se ponašam kao ti, ti si bolja od mene.“

Đin joj se osmehne.

„Ali nisam dovoljno, za nekoga. Ipak, dobro je ovako. Sad moram malo da se odmorim.“

Babi ustane i pode prema vratima.

„Cao. Hvala što si došla. I seti se šta si mi obećala: usreći ga.“

141.

Kad se vratim u *Kvizisanu* tog popodneva, imam lepo iznenađenje. Pokucam na vrata.

„Mogu li?“

„Naravno!“

Đin je obucena i našminkana, igra se na krevetu s Aurorom. „Ćao, ljubavi, kako si?“

„Osećam se bolje, mnogo sam bolje, ne osećam nikakav bol.“

To bi trebalo da probudi nadu u poboljšanje, ali, nažalost, nije tako, to je samo potpuno umrtvljavanje nervnog sistema zahvaljujući morfijumu, poništavanje bola, ništa nije rešeno. Kad me je jutros sreo u hodniku, profesor mi je uputio pitanje koje me je, nažalost, navelo da sve shvatim.

„Vraćate se brzo, zar ne?“

„Da.“

Đin bolje namesti ono malo kose na Aurorinom potiljku. Pogleda me sva zadovoljna.

„Jesi li video kako je lepa?“

„Da.“

„Mislim da mnogo liči na tebe.“

„Nije tačno, ja vidim mnogo tvoga.“

„Da, oblik očiju, ali lice i usta su baš tvoji.“

„Možda jesu.“

„S vremena na vreme, kad budeš susreo njen pogled, hoćeš li me se setiti?“

„Misliću i kad možda bude u kući neke svoje drugarice.“

Onda je lagano pomilujem po ruci koja leži položena na prekrivaču, a ona mi se nasmeši.

„Želim da izađem, videla sam da je bašta pozadi baš lepa. Hoćeš li da me izvedeš tamo?“

Nađemo se na stazi. Tišina je, saobraćaj je daleko. Čuje se poneka ptičica, a sunce je već nisko. Aurora spava u kolicima. Kad dođemo do malog ružičnjaka, stanemo. Zidovi okolnih zgrada obojeni su u narandžasto. U nekom delu Rima sunce već zalazi, ali mi ne uspevamo da ga vidimo.

„Najlepši zalasci sunca vide se na Corso Franci.“ I njoj je pala na pamet ista misao. „Koliko sam ih puta videla iza tebe na motoru.“ Onda malo popravi Aurorin

prekrivač. „S tobom sam upoznala sreću, najjače emocije, i sve to zahvaljujući tebi.“

„Nemoj tako da govoriš. Toliko sam grešio.“

„Da, znam, ali onda si se sam predomislio, zar ne?“

„Da.“

Đin priđe malom ružičnjaku, nežno uzme jednu ružu'između prstiju i prinese je nosu. Zatvori oči i udahne je.

„Svaki put me miris ruže iznenadi. Tako je jedinstven, mnogo mi se sviđa. Želim da Aurora ima parfem od ruža.“

„Imaće.“

„I želim da za osamnaesti rođendan ima tamnocrvenu haljinu i da tog dana dobije divan buket ruža i neki komad nakita koji nosi naša imena. .“ Iznenada stane. „Želela bih toliko stvari. Tek sad cenim svaki, najsitniji detalj života, a imala sam ga pred očima svaki dan.“

„Ljubavi, ti nikad nisi bila rasejana, išla si pomalo trkom, ali uvek si uživala u svakoj stvari.“

„Da, naročito kad odemo na večeru!“ Đin se smeje, iskreno razgaljena, s lakoćom koju je toliko puta imala u najlepšim trenucima koje smo proživeli.

„Tačno, bilo je divno posmatrati te dok jedeš. Jedeš bolje i s više apetita od svakog na svetu.“

„Hvala! Ovog puta ti verujem i prihvatam taj kompliment.“

Sednemo na obližnju klupu i počutimo.

„Danas sam videla Babi.“

Prenerazim se. Ne mislim da se šali.

„Kako si je videla? U kom smislu?“

„Došla je da me poseti.“

„Ali ja je nisam više ni video ni čuo, nemam veze s tim.“

„Znam. Ja sam je pozvala. Palina mi je pomogla da saznam gde bih mogla da je nađem. A onda ju je Renci ubedio da se vidimo.“

Ćutim. Pitam se zašto. Šta je želela da sazna? Zašto je želela da toliko povredi sebe? Međutim, Đin je vedra i na kraju me uzme za ruku i pomiluje je.

„Mislila sam da je pravo da je upoznam. U suštini, obe volimo istog čoveka i možda taj isti čovek voli nas, premda različito. Da li ti se sviđa ova definicija?“ Ništa ne kažem. „Kako god bilo, svidela mi se. Mnogo. Žena obično, kad upozna drugu koja je imala nešto s njenim muškarcem, ne uspeva sebi da objasni šta je on našao u njoj, apsurdno, umanjuje sopstvene vrline ili misli u sebi: 'Ali zašto je izabrao mene ako mu se sviđa neka ovakva?' A ja to nisam pomislila. Kad ste bili

zajedno, ja sam, zapravo, bila ta koja se umešala u vašu vezu zaljubivši se u tebe – iako ti to nisi znao.“

Đin se nasmeje.

„Ja sam te baš želela. Želela sam te do ludila i dobila sam te. I napravila sam dete s tobom. Sad ti tražim samo ovo. Možda ćeš ponovo biti s Babi ili ćeš imati neku drugu devojkicu, to je tvoja odluka, ali ja svakako želim da ti odgajiš Auroru, tvoja ljubav prema njoj treba da dođe pre ljubavi prema bilo kome, zato što će u tebi biti i moje ljubavi, stoga ti treba da je voliš za dvoje. A ako neka žena ne bude volela Auroru kao da je njena kćerka, molim te, nemoj da joj dozvoliš da zbog nje Aurora pati. Ti si kadar da shvatiš sve ovo i moraš to da učiniš za mene.“

„Da, u pravu si, biće tako.“

„Obećaj mi to. I sigurna sam da u ovome nećeš napraviti nikakvu grešku.“

„Hvala. Obećavam ti, Đin.“

Zagrlimo se i ostanemo da ćutimo na toj klupi, a onda pomislim da ne primećuje da ja plačem. Ali grešim. Đin se odvoji, nežno me poljubi u usta i prstima mi osuši krajičke očiju.

„Moraš da budeš jak. Ja ću uvek pratiti svaki vaš korak.“

„Da.“

„Ama je l' ide to da ja moram da hrabrim Stepa?“ I ja počnem da se smejem, ali u mom smehu čuje se odjek plača i bola.

„Sad me, molim te, odvedi u sobu.“

Ostanemo tako, jedno uz drugo, opruženi na krevetu cele noći. Aurora je spavala u kolicima pored nas. Kad se probudim u zoru da je nahranim, oči su joj već otvorene, već je potpuno budna. Ali njene mame više nema.

142.

Đakomo, Stefanov otac, nestrpljivo stoji na pragu kuće. „Ali koliko ti treba? Čekaju nas!“

„Da, da, stižemo.“ Kira izađe iz spavaće sobe u dnu hodnika s devojčicom u kolicima i velikom torbom u ruci. „Ako mi pomogneš, brže ćemo!“

Đakomo se vrati, uzme torbetinu iz njenih ruku i ponovo brzo korakne prema izlazu. Izađu iz kuće, zaključaju i odu prema liftu. Đakomo pritisne dugme.

„Moramo da stignemo tamo, a već kasnimo.“

„A kuda hoćeš da odu, izvini?“

„Ma ne sviđa mi se da posle Fabiola uzdiše zato što stižemo u jedan. Znaš koliko je precizna.“

„Pa dobro, neka joj bude.“

Vrata lifta se otvore. Kira uđe s kolicima, Đakomo za njom, pritisne „P“ i sačeka da se vrata zatvore. Siđu. Dalina se iznenada probudi i počne da plače. Kira joj da cuclu i devojčica se smiri.

Stignu do prizemlja, izađu iz lifta, otvore veliki ulaz zgrade i na ulici su. Blizu je parkiran Đakomov *pasat*.

Malo kasnije, u Paolovoj su kući. Uđu, pozdrave se i odmah sednu za sto. Fabiola je spremila neka vegetarijanska jela za Kiru, pastu *a la norma* i neko meso i krompir za Đakoma, Paola i decu. Mirno jedu, ćaskaju, i u jednom trenutku Dalina počne da plače. Kira ustane.

„Vreme je za papicu.“ Iz velike torbe uzme jednu posudu. „Mogu li da podgrejem ovo?“

„Naravno“, kaže Paolo.

„Eh, blago Dalini, sad ručka kašicu od riže, ali tokom dana, kad je još gladna, uvek ima menzu na raspolaganju! I to kakvu menzu!“, kaže Đakomo pokazujući na Kirine grudi. Fabiola ga popreko pogleda. Đakomo nastavi: „Ali zamisli, Paolo, Dalina je tetka Fabiju, Vitoriji i Aurori. To će, u stvari, nećaci da za Božić daju tetki pare u koverti! Možeš li to da zamisliš?“ Smeje se. „Baš smo neka čudna porodica, ali i lepa, a? Na kraju se uvek sve razreši!“ Lupne ga po ramenu.

„Da, tata.“

To je zaista tačno. Neki ljudi uvek uspeju da pojednostave i nemoguće.

„*Radio Love* je baš strava, a? Serija probija neverovatne brojke, a ja se baš dobro snalazim! To mi ne kažu samo moje drugarice! Ako nastavim tako, moraćete da mi date važniju ulogu!“

Danija Valenti daljinskim upravljačem smanji malo ton na televizoru. „Ionako me izvesno vreme neće biti...“ Renci se osmehne i otpije gutljaj piva.

„Da, ide zaista dobro. Čuj, gde si bila sinoć? Probao sam da te pozovem dva puta, ali nisi si javljala. Čak ni na *Votsap*.“

Danija Valenti spusti daljinski na sto.

„Ali rekla sam ti, izašla sam sa Azijom i Đojom. Išle smo na večeru u *Djuks*. Pa ne gledam valjda stalno u mobilni.“ Renci ponovo otpije *beks*, koji više nije tako hladan. Danija spusti svoje ruke na njegove. „A znaš li da je pre neki dan na set, dok smo snimali, došao Rikardo Kresti? Znaš li ga? On režira seriju *Srce mi je zakucalo*.“

„Da, znam ko je.“

„Rekao mi je da sam strava.“

Renci još malo otpije.

„Sinoć sam svratio u *Djuks*, ali nisam vas video.“ Danija ustane.

„Ma daj, budaliče, kako, ti me pratiš?“

„Ne, izašao sam s nekog sastanka, samo sam hteo da te vidim.“

„Pa dobro, možda smo već bile otišle.“ Danija Valenti ustane s divana.

„Čekaj, idem do kupatila.“ Nestane iza malih pokretnih vrata pored televizora.

Čim uđe, izvadi mobilni iz džepa farmerki i otvori *Votsap*. Pisalo joj je nekoliko ljudi, ali na kraju nade ono što je najviše zanima, poruku od Rikarda Krestija.

„Sinoć si bila strava. Da se vidimo ponovo?“

Danija Valenti se osmehne. Onda brzo otkuca.

„Naravno! Rado.“

Renci popije poslednji gutljaj piva, ustane i izađe iz stana. Počne da silazi stepenicama. Ne. Niste već bile otišle. Niste ni bile tamo. Renci stigne do ulaza, otvori ga i zatvori za sobom. Pode prema svom autu. Danija Valenti otvori slavinu, pusti malo vode i izađe iz kupatila. Ne vidi Rencija.

„Hej, pa gde si? Da se nisi sakrio u sobu?“

Otvori vrata, ali nema nikoga. Slegne ramenima. Ponovo uzme mobilni. Napiše poruku.

„Čak i večeras, ako želiš.“ Pošalje je Rikardu Krestiju.

„Halo, izvinite, želeo bih da za večeras, za devet sati, rezervišem sto.“

„Dobar dan, naravno. Na koje ime?“

„Simone Čivinini.“

„Simone... Izvinite, možete li da mi ponovite prezime?“

„Čivinini.“

„Možete li sporije, da ga zapišem?“

„Ja sam voditelj *Skvizonea*.“

„Ko?“

„Simone Čivinini iz *Skvizonea*.“

„Ah, da. Dakle, Či-vi-ni-ni. Evo, napisao sam. Dakle, skoro je sve popunjeno, ako vam odgovara, ostao je jedan sto za dvoje blizu kuhinje.“

„Da, može, u redu.“

Tačno je. Rekli su mi da se za *Krako* rezerviše i nedeljama unapred, ali bar sam jedno mesto našao. Baš želim da proslavim. Simone Čivinini uđe u svoj *audi Q7* i, pre nego što će krenuti, uzme mobilni telefon i potraži jedan broj u imeniku. Pritisne zeleno dugme. Zazvoni nekoliko puta, pa odgovori ženski glas.

„Halo?“

„Da, zdravo, ovde Simone Čivinini, zovem da potvrdim sastanak s direktorom Kalemijem, danas po podne.“

„S direktorom? Ah, da. Poručio mi je da vam kažem da je morao da izađe zbog jedne hitne stvari i da ćete se možda videti neki drugi dan. Želim vam ugodan dan. Dovidjenja.“

Veza se prekine. Simone Čivinini pogleda svoj *ajfon*. Ali kako to – možda? Pa ovaj sastanak smo ugovorili pre nedelju dana! Nije me čak ni obavestio! A sad? Sad je tri po podne. I sigurno je rano da se ide na večeru u *Krako*. Ali već sam rezervisao. I želim dobro da pojedem.

Danijela složi poslednje Vaskove majice koje je izvadila iz mašine za sušenje. Već je otpakovala dva kofera i svoje stvari posle puta u Đenovu, kuda su išli da vide akvarijum. Baš im je bilo dobro, njima troma zajedno. Sebastijano je stvarno neverovatan. Onda pogleda svog sina.

„Vasko, jesi li završio domaći?“

„Samo još ovaj zadatak.“ Vasko podigne knjigu da joj pokaže stranu.

„Dobro, završi ga i onda možeš da se igraš.“

On ponovo pogne glavu da bi pisao. Kad to uradi, stvarno iz profila liči na svog oca. Onda začuje zvuk poruke sa svog mobilnog. Ode da ga uzme, takne ekran i pročita. To je Sebastijano.

„Ćao! Hoćeš li u bioskop večeras? Daje se *Pero* u *Farnezeu*. Baš sam hteo da ga gledam.“

„To je onaj film o dvoje osamnaestogodišnjaka, a ona je trudna?“

„Da, kažu da je baš fin i sladak, i stvarno simpatičan. Onda njih dvoje uspeju, počnu da žive zajedno i srećni su. Pomalo liče na nas! Hoćeš?“

Danijela se osmehne. Stvarno izaziva nežnost u njoj.

„Dobro. Pozvaću bebisiterku.“

U Ulici Đovanija Pitalunge je uobičajena gužva u šest po podne. Prolaznici, crnci, poneki mladić na skejtu i mnogo buke. Rafaela nervozno korača malo ispred Klaudija. Dvoje mu se jave i on otpozdravi. Odmah potom ugleda ga Ambar, vlasnik indijskog mini-marketa, koji s prekrštenim rukama stoji na vratima radnje.

„Hej prijatelju, kako ide?“

„Sve je u redu. Kod tebe?“

„Dobro. Jesi li video *Romu*? Ofsajd, a?“

„Ma kakvi, sve je bilo regularno.“

„Ma ne! Ja vid'o! Gol ne dobar!“

„Ma jeste! Vidi, lopta je...“

Klaudio bi da zastane, ali Rafaela se okrene.

„Dakle? Treba da idemo u supermarket. Hoćeš li se pokrenuti? U ovo doba je već prepun...“ Ponovo ubrza korak.

„Da, evo me. Ćao, Ambare, vidimo se sutra.“

„Ćao.“

Ambar ostane na vratima i posmatra ga kako odlazi. Klaudio stigne Rafaelu.

„Stvarno su dobri ljudi ovde na Tiburtini, a? Ljubazni su. Jesi li videla kako se Ambar setio da navijam za *Romu*?. U našem starom kvartu niko nije na to ni obraćao pažnju. Nije loše ovde, a?“

Rafaela nastavi da korača. Onda se naglo zaustavi. Okrene se. Pogleda ga.

„Ti si stvarno stoka.“

Tereza stigne i parkira automobil daleko od ulaza u restoran. Renci je ugleda i krene joj u susret. Ona mu se osmehne. Nosi svoju poslovnu torbu.

„Ćao, kako si?“

„Dobro, a ti?“

Poljube se dvaput u obraze.

„Da uđemo?“

„Da.“

Malo kasnije, sede za stolom u *Metamorfozi*, u Ulici Đovanija Antonelija. Konobar im kao meze donosi različite male skjačatine⁴⁰ s nekim sosovima. Tereza uzme jednu i proba.

„Majko mila, kako je dobra.“

Renci je pogleda.

„Stvarno ti dobro stoji kad tako skupiš kosu.“

„Misliš? Danas sam bila na sudu i podigla sam je da mi bude lakše. Baš sam kasnila, tako da sad dolazim pravo odande.“

Znači, nije prvo svratila kući. Nije otišla da se malo osveži ili da se presvuče.

„I ti deluješ dobro. Samo izgledaš malo umorno.“

„Da, imali smo mnogo posla, a onda se desilo ono sa Đin, pa je Stefano neko vreme bio odsutan.“

„Da. Kakva tragedija. Je li on bolje?“

„Sad jeste. Mnogo je patio i iz korena je promenio svoj život.“

„Ponekad je to jedini put.“

Tereza posegne za vinom, ali Renci je preduhitri, osmehne joj se i naspe joj malo *vermentina*.

„A mi, kako mi možemo da promenimo naš život?“

Tereza otpije gutljaj i pogleda ga. „Ali mi smo to već uradili.“

„Da, pogrešio sam.“

„U suštini, kad čovek pusti da prođe malo vremena, stvari izgledaju malo drugačije nego što je mislio na početku.“

Renci uzme jednu skjačatinu i proba je. Stvarno je ukusna.

„Misliš, ponovo si promislila o onome što se desilo između nas?“

„Ponovo sam premerila. Tako sam razumela izvesne nijanse koje nisam uzela u obzir. Znaš li onu priču o slepcu?“

Renci je radoznalo pogleda.

„Zavisi. Koju?“

„Ona o čoveku koji je slep i traži milostinju.“

„Ne.“

„Neki čovek koji ne vidi sedi s natpisom 'Slep sam, pomozite mi, molim vas'. I niko ne zastaje da spusti novčić u njegov šešir. Onda tuda prođe jedan reklamni stručnjak, sagne se, ubaci novčić, pa uzme natpis, okrene ga i napiše drugu rečenicu. Malo kasnije, ponovo prođe tuda, vidi da je šešir pun novčića i osmehne se.“

„A šta je napisao?“

---

⁴⁰ Spljoštene, hrskave lepinjice. (Prim, prev.)

„'Danas je proleće, a ja ne mogu da ga vidim.'“

Renci ćuti. „To je kao da je rekao 'slep sam', ali na drugi način. I sve se promenilo.“

„Tereza, ja želim da ponovo budem s tobom.“

Tereza pojede još jednu skjačatinu i pogleda ga pravo u oči.

„Ti si poseban i bilo mi je divno s tobom. Onda se desilo što se desilo i sve ove nedelje ja sam se osećala loše. Osećala sam se beskorisnom, pogrešnom, čak nesrećnom. Ali na kraju mi se dogodilo isto što i tom slepom čoveku. Došao je neko i promenio natpis. I sve se promenilo. Da me ti nisi napustio, možda ga nikad ne bih sreća. Žao mi je, ali viđam se s nekim i stvarno mi je dobro.“

Simone Čivinini sedi za malim stolom u *Kraku*, blizu kuhinje. Lokal je pun. On samo što je naručio. Uzme mobilni i otvori *Votsap*.

„Čao, dušo, sastanak ovde u Milanu je odložen, ali odlučio sam da ostanem na večeri u *Kraku*. Krećem čim večeram, biću u Rimu nedugo posle ponoći, vidimo se.“

Pošalje poruku. Sačeka da je ona primi. Prođe nekoliko sekundi, ali ništa. Simone Čivinini ode u toalet da opere ruke. Kad izađe, proven telefon. Tu su sve plave strelice, ali nije odgovorila. Onda on doda: „Jesi li tu?“ Taj odgovor ostane nepročitan, sa samo jednom sivom strelicom.

Sebastijano i Danijela sede u sali. Tek što je počeo drugi deo filma. Tačno, razmišlja Danijela, film je baš sladak i uopšte nije težak. U jednom trenutku, Sebastijano se okrene i pogleda je.

„Zamisli, ti si mi dala ono za šta nisam ni znao da mi nedostaje. Hvala“, kaže tiho.

Ponovo se okrene prema ekranu i nastavi da gleda priču o dvoje mladih, Feru i Kejt. Danijela osmotri njegov profil. Toliko liči na Vaska, čini mi se da ga ponovo vidim kako piše. Baš je poseban. Možda mu nedostaje nešto u odnosu na osobe koje poznajem ili s kojima sam izlazila. Ali u suštini ima mnogo više od drugih. Primakne se njegovom uhu.

„A ti mi malo-pomalo ispunjavaš život...“ I stegne mu ruku.

Đovana Senjato samo što je sela. Pogleda oko sebe. S terase sa staklenom verandom na poslednjem spratu *Palačo Manfredija*, hotela s pet zvezdica, vide se Koloseum i kupola Svetog Petra. Pogled od kojeg zastaje dah. Neki ljudi večeraju.

Diskretno i tiho. Nekoliko trenutaka kasnije, za sto se vrati Mirko Gvarini, čije je umetničko ime Loks.

„Izvini, ali bar sam se javio producentu i zahvalio mu za večerašnju večeru. Pa ne dešava se svaki dan da možeš da jedeš u *Aromi!*“

„Naravno, dobro si uradio, sledeći put možda da me upoznaš?“

„Naravno! Hoćemo li da naručimo? Platilo je za meni degustacije šefa kuhinje Đuzepea di Jorija. To je da se proslavi ugovor.“

„Mmm, ko zna šta je sve tu dobro!“ I dva konobara počnu da donose prva jela. „Majko mila, sve je odlično!“

Nastave da večeraju, razgovarajući o svemu pomalo. „Ukratko, bio si strašan u onom novom muzičkom kvizu! Mislím da si razbio.“

„Hvala, naime, kao što sam ti rekao, potpisao sam novi ugovor i poverili su mi vođenje druge sezone, stavili su me u udarni deo večeri petkom na kanalu *Medinjuz uno.*“

„Divno! Da nazdravimo?“

Malo kasnije, Đovana Senjato proverí svoj mobilni telefon. Vidi poruke Simonea Čivinínija. Odluči da odgovori.

Simone Čivinini oseti kako mu telefon vibrira, uzme ga srećan što je konačno dobio odgovor. „Ćao, žao mi je, ali večeras sam zauzeta. Možda neki drugi put.“

To baš i nije ono što je očekivao. „Možda“? Ali kako možda? Šta je svima danas s tim „možda“?

Bani je zagrlí. „Hajde da izađemo na večeru...“

„Ali rekao si da si umoran, ja ću ti nešto spremíti, pa ne moramo stalno da izlazimo.“

„Sigurna?“

„Naravno.“

Palina začuje zvuk telefona, odvoji se od njega i uzme ga. Pročíta poruku koja joj je stigla i pokaže je Baniju. „Pogledaj.“

Bani priđe i očima isprati te reči, pa pogleda Palinu. „Dakle, ponovo će se videti.“

„Izgleda da hoće.“

„Kakva priča, a?“

„Baš.“ Bani se osmehne. „Kad se dve osobe sretnu na taj način, ne bi trebalo nikad da se rastanu. To se veoma retko dešava, ne smeš da dozvoliš da posumnjaš.“

Palina ga pogleda, pogode je njegove reči, ko zna da li je i za njih predviđena neka lepa sudbina. Na trenutak joj na pamet padne Polo, a onda Đin, život te ponekad uplaši zbog toga kako ti iznenada okrene leđa. Ali ne želi da misli na to, ne sad. Zagrli ga i ništa ne kaže. U stvari, kaže samo jedno.

„Odgovara li ti jedna dobra karbonara? Ja ću je spremi.“

„Da, odgovara mi!“

U stvari, Palina nikad nije umela ni jaje na oko da isprži. I Bani to zna.

„Ah želeo bih da ti pomognem...“

„Dobro, ako baš hoćeš...“

Nasmeše se jedno drugom. Ljubav je kad na drugog ne prebacuješ svoje nesposobnosti i ne otežavaš mu.

Don Andrea rasprema poslednje stvari nakon jutarnje mise, ugleda te bele ruže u ćošku i, neizbežno, padne mu na pamet Đin i onaj poslednji razgovor, kad je otišao u bolnicu da je poseti.

„Don Andrea! Kakvo lepo iznenađenje...“

Soba je veoma svetla i prijatna. Osmehuje joj se dok prilazi.

„Želeo sam da ti se javim...“

Ugleda Aurorinu kolevku, virne unutra. Devojčica spava. Prelepa je. Sedne na stolicu kraj Đininog kreveta i uzme je za ruku.

„Rado ću te saslušati, šta god da imaš da mi kažeš. Ili ćemo sedeti u tišini, kako želiš... Ako želiš, možemo se moliti.“

Đin pogleda kroz prozor.

„Jeste li videli kako je ovde lepa bašta? Ruže su divne.“

„Da. I baš je lep dan.“

„Mislila sam na onu knjigu, na *Malog Princa*. Jeste li je čitali?“

„Da, to je lepa priča.“

„Sećate li se onoga kad on sretne Lisicu, a ona mu kaže da je vreme koje je on izgubio na svoju ružu tu ružu učinilo toliko važnom da je zauvek odgovoran za ono što je odgajio, i da je stoga odgovoran za svoju ružu?“

Don Andrea je pogleda i stegne joj ruku malo jače. „Eto. Ja sam imala sreće. U svom životu sarn imala dve ruže, Stepa i Auroru. Posvetila sam se njima i oni su me učinili srećnom. Ali baš zato sam odgovorna za njihove živote.“ Đin se okrene i pogleda don Andreu u oči. „Stoga ću bdeti nad njima u svakom trenutku. A vi možete da mi pomognete.“

„Kako?“

„Da stalno proveravate da se njih dvoje trude da budu stvarno srećni. Da pokušavate da budete uz njih, čak i na odstojanju. A ako primetite da nešto ne valja, možda da porazgovarate s njima, kao što ste uradili s nama one večeri uoči svadbe.“

Don Andrea ćuti. „Obećavate?“

„Dobro.“

„A ako vam se učini da se Step oseća loše zbog moje smrti, recite mu da je on moja ruža, da se smiri, da ću ja uvek biti tu. Kao što ću uvek biti sa Aurorom.“

Onda se Đin ponovo okrene prema prozoru. „Jednom sam pročitala divnu rečenicu. 'Život je kao bicikl: da bi održao ravnotežu, čovek treba da okreće pedale.' To je rekao Ajnštajn. Eto, don Andrea, kad vidite da su tužni, vi im to recite.“

Don Andrea se potrese, ali pokuša da se osmehne. „Hoćeš li sada da se ispovediš?“

„Dobro.“

I tako don Andrea sasluša Đin i nakon nekoliko minuta se prekrste.

„Sad morate da me izvinite, spava mi se.“

„Naravno, samo odmaraj.“

Đin zatvori oči. Don Andrea ostane da je gleda. U tišini podigne desnu ruku i blagoslovi je. Onda ustane, tiho vrati stolicu na mesto da ne bi pravio buku, poslednji put pogleda Auroru i izađe iz sobe.

Evo, znam da si me Ti namerno upoznao sa ovom toliko lepom i darežljivom devojkom da bi me nečemu naučio. Ali u ovom trenutku uspevam jedino da shvatim da mi nedostaje.

Eleonora uzme s police u salonu veliki album povezan u kožu boje slonovače. Onda pozove Markantonija. „Jesi li spremio?“

„Da, stižem.“ Markantonio dođe noseći poslužavnik. Na njemu su dve šolje čaja, žuti šećer i neki keks. „Evo me.“

Oboje sednu na veliki beli divan. Eleonora počne da lista album. Jedna za drugom, nižu se fotografije s njihovog venčanja. Crkva, ceremonija, sveštenik, bacanje pirinča i papirića sa ispisanim čuvenim rečenicama o ljubavi, potom park vile za zvanične fotografije i opet bazen i u njemu svi gosti u kupaćim kostimima, uključujući i mladence. Njihova svadba je bila takva, velika neformalna žurka s mogućnošću da se ljudi okupaju i da plivaju opušteno. Na jednoj fotografiji se vidi i Stefano Mančini kako podiže čašu i nazdravlja prema objektivu. Ali ne smeši se. Onda večera, švedski sto, muzičari, bombonjere.

„Baš je bilo lepo, jelda?“

„Veoma.“

„Jedino ona nedostaje...“

„Nedostaje samo na fotografijama. Znaš to, bila je tamo i tu je i dalje.“

„Da.“

Markantonio zagrlji Eleonoru. „Da popijemo čaj?“

„Naravno.“

„Znaš šta? Moramo da kupimo još jedan album.“

„Zašto? Ponovo se venčavamo?“

„Ne, budalo! Znaš one albume s medvedićima ili cvetićima? Ne znam.“

Markantonio otpije gutljaj čaja. Onda se bolje zagleda u nju. Eleonora napravi smešnu grimasu.

„Hoćeš li ili nećeš da slikaš svoje dete?“

On prestane da pije, spusti solju na stočić salona i ponovo se zagleda u nju.

„Stvarno?!“

„Da!“

Poljube se radosno, srećni i u neverici.

Potom se Eleonora odvoji i napravi pokret rukom da ga zaustavi.

„Ali moraš da mi obećaš nešto važno.“

„Šta?“

„Ako bude devojčica, daćemo joj ime Đinevra.“

143.

Već je prošlo mnogo meseci otkako Đin nije tu. Uvek je u mojim mislima. Ovog puta ću održati obećanje.

Danas je more mirno. Notar i bivši vlasnik su otišli. Koračam po kući, gledam sitne radove koje treba obaviti, preostali nameštaj, divne kožne divane, slike svih dimenzija čije su teme more i barke. Neke su lepe, neke vesele, neke jednostavno tužne. Ko zna koliko li je koječega videla ova kuća, koliko generacija, koliko ljubavnih noći, dozvoljenih i nedozvoljenih, baš kao što je naša. Tu je neka posuda puna kamenčića, svi su različiti, neki okrugli, neki u boji. Tu je čak i staklo slomljene boce koje je s vremenom more tako uglačalo da je uspelo da ga kamuflira u kamen pa da neprimećeno prođe sa ostalima. Ko zna ko je ovo sakupio. Možda neka žena. Malo dalje je stari sat okačen o zid, nije navijen, kazaljke su se ko zna kad zaustavile na dvanaest i petnaest. Neke svetle fotelje su prekrivene svetloplavim čaršavima. U središtu salona je velik sto. Sednem, ispred mene su velika staklena vrata koja gledaju na more. Desno mogu da vidim celu Fenilju, u sredini, ali malo dalje, nalazi se Porto Erkole. Onda se ide prema nepreglednom moru, još dalje su Điljo, Đanutri i ko zna koja sve ostrva. Nikad ne bih ni pomislio da mogu sebi da priuštim ovakvu vilu, još manje da bih mogao sebi da priuštim baš ovu. Onda začujem sirenu, dva puta, a odmah zatim interfon. Odem u kuhinju. Čim se uđe, desno je veliki plazma televizor koji je podeljen na devet polja. U prvom dole levo je ona. Stigla je. Podignem slušalicu interfona i pritisnem dugme. Učinim to instinktivno, ali pogodio sam. Vidim kako se kapija otvara, ona ulazi u automobil, sačeka da se kapija potpuno otvori i ude. Ostanem da gledam automobil, koji pređe ceo put, pratim je različitim kamerama sve dok ne vidim da je stigla na zaravan ispred kuće. Predem salon i izađem. „Ćao.“

Izađe i osmehne mi se.

„Nećeš verovati, ali čuj!“ Uvuče se kroz prozor automobila i pojača pesmu koja ide na radiju. *Opet ti. Pa zar nije trebalo da se više ne vidimo? I kako si — beskorisno pitanje. Isto si kao ja...* Onda je utiša. „Ma shvataš li ti to? To je znak sudbine. Ovo je stvarno apsurdno.“

„Da, mislio sam da si je ti pustila!“

„Ma kakvi, ne znam ni koja je to pesma!“ Pogleda oko sebe. „Prelepa je. Ne sećam se da je bila toliko lepa.“

„Dođi.“ Uzmeh je za ruku. Zajedno pređemo isti onaj put od pre mnogo godina, kad smo bili mladi, kad nismo bili venčani, kad nismo imali decu, ali kad smo isto ovako bili zaljubljeni. Stignemo do one male terase koja gleda na more.

„Stvarno si je kupio?“

„Da. Hteo sam ponovo da razbijem prozor, ali onda bih svakako ja morao da platim štetu, pa sam ipak izveo da mi ostave ključeve.“

Babi počne da se smeje. Njeno lice je odmorno, vedro, a odsjaji sunca igraju u njenoj kosi. Nisam želeo ništa osim nje u svom životu, svega bih se odrekao da je nikad ne izgubim. Očajnički sam pokušavao da je zaboravim, da se ponovo zaljubim, ali sad je dosta, moram da ostavim po strani ponos, moram da prihvatim da je ova ljubav jača od svega, od volje, čak i od sudbine, koja je odlučila drugačije za oboje.

„Babi, Babi, Babi.“

„Da, to sam ja.“ Počne da se smeje.

„Ponavljam tri puta zato što želim da budem siguran da ne sanjam, tri puta ti.“

„Da, i volim te tri puta više nego onda kad smo prvi put bili u ovoj kući. Mislila sam da više ne želiš da me vidiš. Pisala sam ti kad se ono desilo, a ti si mi odgovorio samo 'hvala'.“

„Da, osećao sam se loše.“

„Žao mi je. Znaš li da je želela da me upozna?“

„Da, rekla mi je to, ali ništa mi nije ispričala o vašem susretu.“

„Mnogo mi se svidela, ne verujem da bih ja imala tu snagu na njenom mestu. Bila je bolja od mene, ja bih bila zla. A ona ne, nije bila, uopšte. Svašta sam očekivala, a ona je, naprotiv, tražila nešto divno od mene, i stvarno se nadam da ću moći to da ostvarim.“

„Šta to?“

„Tražila mi je da te usrećim.“

Tad se potrese. Padne mi na pamet koliko je Đinevra bila lepa, i koliko je veliko i velikodušno bilo njeno srce, i koliko me je volela da bi uspela da izgovori nešto takvo.

„Trebalo mi je ovo vreme, izvini.“

„Nema veze.“

Nežno me poljubi, zagri me, jako me stegne i izgovori one reči koje sam toliko dugo čekao. „Volim te, Stefano Mančini.“ I čini mi se neverovatnim da sam ponovo s njom. „I ja tebe volim.“

Ostanemo zagrljeni dok nas sunce miluje, oči su nam sklopljene, udišemo jedno drugo u tišini, ostavljamo po strani svaku beskorisnu misao, uživamo u ovom trenutku koji je život želeo da nam ponovo podari.

Potom uđemo i počnemo da maštamo.

„Ovde bih želeo da stavim veliki televizor. Ovde bi, po mom mišljenju, bio lepši mnogo duži divan, i jedan preko puta, kad pozovemo prijatelje.“

„Moje ili tvoje?“

„Naše.“

Odlučujemo o boji zavesa, o tome da tužne slike zamenimo i da ćemo leto provesti ovde, s našom decom, i da će ona mnogo voleti Auroru.

„Biće to naša devojčica. Pomoći ću ti u svemu i sigurna sam da će Đinevra biti ponosna na svoju kćerku i njenu pozajmljenu mamu.“

I Babi se promenila ili, bolje, to je ona, samo više nema zadržke niti strahova. Nastavimo da maštamo o malim ili velikim promenama, o tanjirima za kuhinju, peškirimama za kupatilo, cveću za baštu, a najčudnije je to što po salonu hodamo držeći se za ruke, kao da se plašimo da ćemo opet izgubiti jedno drugo.